DOUGLAS PRESTON
LINCOLN CHILD

FLĂCĂRILE IADULUI

DOUGLAS PRESTON
LINCOLN CHILD

FLĂCĂRILE IADULUI

Traducere din limba engleză
ANA VERONICA MIRCEA

RAO CLASS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PRESTON, DOUGLAS
Flăcările iadului / Douglas Preston & Lincoln Child; trad.: Ana Veronica Mircea. – Bucureşti : Editura RAO, 2010

ISBN 978-606-92677-4-5

I. Child, Lincoln
II. Mircea, Ana Veronica (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117– 119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

DOUGLAS PRESTON
LINCOLN CHILD
Brimstone
©2004 by Lincoln Child and Splendide Mendox, Inc.
Această ediţie a fost publicată prin înţelegere cu
Warner Books, Inc. New York,
New York, SUA
Toate drepturile rezervate

©Editura RAO, 2006
pentru versiunea în limba română

2010

ISBN 978-606-92677-4-5

Douglas Preston le dedică această carte lui
Barry și Jody Turkus.
Lincoln Child îi dedică această carte fiicei sale,
Veronica.

Mulțumiri

Lincoln Child dorește să le mulțumească lui Bruce Svanson, Mark Mendel, Pat Allocco, Chris și Susan Yango, Jerry și Terry Hyland, precum și licențiaților în medicină Anthony Cifelli, Norman San Agustin și Lee Suckno, pentru prietenie și pentru ajutorul acordat. Mulțumiri necontenite agentului special Douglas Margini pentru sfaturile sale în privința prevederilor federale legate de impunerea legii în New York și New Jersey. Mulțumiri lui Jill Nowak pentru vigilența cu care a citit această carte. Bob Przybylski ne-a fost de mare folos la stabilirea detaliilor legate de armele de foc. Mulțumiri, de asemenea, pentru monseniorul Bob Diacheck, care a citit și comentat manuscrisul. Mulțumiri familiei mele, atât nucleului, cât și rudelor mai îndepărtate, pentru că au suportat un scriitor excentric. Mulțumirile mele deosebite se îndreaptă către soția mea Luchie și către fiica mea Veronica, pentru dragostea și sprijinul lor.

Douglas Preston îi este profund îndatorat lui Alessandro Lazzi, pentru amabila invitație de a asista la o vânătoare de mistreți pe domeniul său din Apeninii toscani. Îi mulțumesc lui Mario Spezi pentru că mi-a oferit informații utile despre activitatea carabinierilor din Italia și despre investigațiile criminalistice, la modul general. Îmi exprim recunoștința față de Mario Alfiero, care m-a ajutat să deprind dialectul napolitan. O parte dintre decorurile din roman nu ar fi putut fi descrise fără ajutorul oferit,

cu amabilitate, de numeroase persoane: mă refer în special la familia Cappellini, care deține Castello di Verrazzano, din Greve; la familia Matta, a cărei proprietate este Castello Vicchiomaggio; la călugării din mănăstirile La Verna și Sacro Speco din Subiaco. Țin să le mulțumesc, de asemenea, lui Niccolò Capponi, pentru ajutorul său, și translatorului nostru italian, Andrea Carlo Cappi, pentru sfaturile și pentru sprijinul său. Îi mulțumesc lui Andrea Pinketts fiindcă ne-a dat cu împrumut numele său ilustru. Și, nu în ultimul rând, le adresez încă o dată mulțumiri membrilor familiei mele, cărora nu le pot mulțumi niciodată îndeajuns: lui Isaac, Aletheia, Selene și Christine.

Și, ca întotdeauna, vreau să le mulțumesc acelor oameni care au făcut posibilă apariția romanelor sub semnătura Preston-Child: Jaime Levine, Jamie Raab, Eric Simonoff, Eadie Klemm și Matthew Snyder.

În încheiere, ne distanțăm de orice interpretare greșită a Sfintei Scripturi făcută de Wayne P. Buck, sau de modul eronat în care folosește profesorul Von Menck proporția de aur. Toate persoanele, departamentele de poliție, corporațiile, instituțiile, agențiile guvernamentale și amplasamentele, atât din America, precum și din Italia, menționate în acest roman sunt fie imaginare, fie folosite într-un context fictiv.

1

Agnes Torres își opri Fordul Escort de culoare albă în mica parcare din afara proprietății și ieși în aerul rece al zorilor. Gardul viu avea o înălțime de aproape patru metri și era tot atât de impenetrabil precum un zid de cărămidă, din stradă nefiind vizibil decât vârful țuguiat al acoperișului de țiglă al casei. Dar putea să audă vuietul valurilor și să simtă mirosul sărat al oceanului nevăzut, de dincolo de clădire.

Își încuie cu grijă mașina – merita să fii prudent, chiar și într-un asemenea cartier –, apoi căută în mănunchiul bogat de chei, o găsi pe cea potrivită și o strecură în broască. Poarta grea, metalică, se deschise către interior, expunând vederii o peluză verde, întinsă pe cei trei sute de metri ai pantei care cobora spre plajă, flancată de două dune. Pe tastatura încastrată în poartă începu să clipească o lumină roșie și Agnes se grăbi să tasteze codul cu degete febrile. Avea la dispoziție treizeci de secunde înainte de a se declanșa alarma. Odată scăpase cheile și nu apucase să tasteze cifrul la timp, iar chestia aia trezise practic întregul oraș și adusese la fața locului trei mașini de poliție. Domnul Jeremy se înfuriase atât de tare, încât Agnes își închipuise că era gata să scoată foc pe nări. Fusese îngrozitor.

Apăsă pe ultima tastă și lumina deveni verde. Oftă ușurată, încuie poarta și se opri să-și facă cruce. Pe urmă își scoase rozariul și prinse prima mărgea cu pioșenie între degete. Acum,

pe deplin înarmată, se răsuci pe călcâie și traversă peluza legănându-se pe picioarele scurte și butucănoase, mergând încet ca să-și ofere timpul necesar pentru a psalmodia de mai multe ori, pe șoptite și în spaniolă, Tatăl Nostru, Ave Maria și Slavă Ție. Spunea întotdeauna o decadă din rozariu înainte de a intra pe domeniul Grove.

Imensa clădire cenușie se înălța în fața ei, amenințătoare, o singură fereastră – sub coama acoperișului, încruntată precum ochiul unui ciclop – strălucind galben pe fundalul de un gri metalic al casei și al cerului. Deasupra se roteau pescăruși, țipând neobosiți.

Agnes era surprinsă. Nu-și amintea să mai fi văzut vreodată lumina aia aprinsă. Ce făcea domnul Jeremy la mansardă, la ora șapte dimineața? De obicei nu se dădea jos din pat înainte de amiază.

Rugăciunile odată încheiate, își puse rozariul la loc și se închină iarăși: un gest grăbit, un automatism, făcut cu mâna aspră care avusese parte de decenii de muncă în gospodărie. Spera că domnul Jeremy nu era încă treaz. Îi plăcea să-și vadă de treabă în casa pustie, căci după ce cobora el din pat totul devenea sâcâitor: scrumul de țigară lăsat în cadă exact în urma mopului ei, vasele pe care le îngrămădea în chiuvetă imediat ce o spălase ea, comentariile și înjurăturile pe care și le adresa întruna sieși, la telefon sau cu nasul în ziar, urmate întotdeauna de un râs strident. Vocea lui era ca un cuțit ruginit – tăia și șfichiua aerul. Era slab și răutăcios, duhnea a tutun, bea coniac la prânz și se deda la sodomii la orice oră din zi și din noapte. Într-un rând încercase să stea de vorbă cu ea în spaniolă, însă Agnes Torres se grăbise să pună capăt oricărei tentative de acest fel. Era o limbă în care nu i se adresa nimeni, în afară de familie și de prieteni, iar ea vorbea engleza suficient de bine.

Pe de altă parte, de-a lungul vieții Agnes lucrase pentru mulți oameni, iar domnul Jeremy era întotdeauna corect în ceea ce privea slujba ei. O plătea bine și întotdeauna la timp, nu-i cerea să stea până târziu, nu-i schimba niciodată programul și nu o

acuza niciodată de furt. Odată, la început, rostise blasfemii la adresa Domnului în prezența ei și, când îi atrăsese atenția, își ceruse scuze într-un mod cât se putea de politicos și nu mai făcuse așa ceva niciodată.

Ajunse pe dalele de piatră ale aleii care cotea către ușa din dos, introduse a doua cheie și bâjbâi încă o dată pe tastatură, cu nervozitate, dezactivând alarma din interior.

Casa era întunecoasă și cenușie, ferestrele din față alcătuite din multiple ochiuri de geam având vedere către plaja prelungă, presărată cu alge, care se întindea spre oceanul furios. Zgomotul valurilor se auzea înăbușit și înăuntru era cald. Neobișnuit de cald.

Trase aerul pe nări. Persista un miros bizar, de friptură grasă lăsată prea mult în cuptor. Merse legănat până în bucătărie, dar acolo nu era nimic. Vasele murdare erau strânse grămadă și în încăpere domnea dezordinea obișnuită, zăreai mâncare râncedă peste tot, dar mirosul venea din altă parte. De parcă domnul Jeremy ar fi prăjit pește în noaptea abia încheiată. De obicei Agnes nu făcea curățenie în casa aceea marțea, dar, cu o seară înainte, el dăduse unul dintre nenumăratele lui dineuri. Ziua Muncii[1] venise și trecuse de o lună, dar petrecerile de la sfârșit de săptămână ale domnului Jeremy nu încetau până în noiembrie.

Se duse în salon și adulmecă din nou aerul. Era clar că undeva se prăjea ceva. Iar pe lângă mirosul acela se distingea un altul, de parcă se jucase cineva cu chibriturile.

Agnes Torres simți o vagă senzație de panică. Toate era mai mult sau mai puțin așa cum le lăsase la plecare, cu o zi în urmă, la ora două după-amiaza, excepție făcând scrumierele pline ochi cu chiștoace și obișnuitele sticle goale de vin puse pe bufet, iar vasele murdare erau stivuite în chiuvetă și cineva scăpase pe o carpetă o bucată de brânză moale, călcând apoi pe ea.

Își înălță fața rotofeie și adulmecă din nou. Izul venea de sus.

---

[1] Sărbătoare națională americană ținută în prima zi de luni a lunii septembrie (n.red.)

Urcă pe scara largă călcând ușor și se opri pe palier, unde mirosi din nou aerul. Trecu în vârful picioarelor pe lângă biroul lui Grove și pe lângă ușa dormitorului, continuă de-a lungul coridorului, trecu dincolo de cotul acestuia și ajunse în fața ușii care ducea spre etajul doi. În locul acela mirosul era mai puternic, iar aerul, mai greu, mai cald. Încercă să deschidă ușa și descoperi că era încuiată.

Își scoase din nou legătura de chei, căută printre ele zornăindu-le și, după ce o găsi pe cea potrivită, descuie. *Madre de Dios* – mirosul era mult mai cumplit. Urcă scările abrupte, nefasonate, una, două, trei, odihnindu-și pentru o clipă picioarele artritice pe fiecare treaptă. Se odihni și când ajunse sus, răsuflând greu.

Mansarda era mare, cu un coridor lung, în care răspundeau șase dormitoare pentru copii nefolosite, o încăpere pentru joacă, mai multe camere de baie și un spațiu nefinisat, ticsit cu mobilă, cu lăzi și cu picturi moderne oribile.

Văzu o dâră de lumină galbenă în capătul opus al culoarului, strecurându-se pe sub ușa ultimului dormitor.

Înaintă cu pași nesiguri, se opri, se închină iarăși. Inima îi bătea cu putere, dar ținând în mâini rozariul se simțea în siguranță. Mirosul devenea tot mai neplăcut pe măsură ce se apropia de ușă.

Ciocăni ușurel, gândindu-se că unul dintre oaspeții domnului Jeremy ar fi putut dormi înăuntru, mahmur sau bolnav. Dar nu-i răspunse nimeni. Apucă mânerul și fu surprinsă să-l descopere ușor călduț la atingere. Acolo era un foc? Cineva adormise cu țigara în mână? Era clar că mirosea ușor a fum, însă, cumva, nu se simțea doar fum: era ceva mai puternic. Ceva care putea.

Încercă mânerul și constată că ușa era încuiată. Își aminti de școala mănăstirii, din vremea când nu era decât o fetiță și când murise bătrâna și nebuna soră Ana, și fuseseră nevoite să forțeze ușa chiliei ei.

Poate de partea cealaltă era cineva care avea nevoie de ajutorul ei, un om bolnav sau rănit. Scotoci încă o dată printre

chei. N-avea idee care se potrivea la ușa aia, așa că o găsi abia după vreo zece încercări. Își ținu răsuflarea în timp ce încerca să intre, dar ușa nu se clinti decât cu vreo doi centimetri înainte de a se lovi de ceva, înțepenindu-se. Împinse o dată, apoi împinse mai tare și auzi un trosnet puternic în partea opusă.

Santa María, asta avea să-l scoale pe domnul Jeremy. Așteptă, dar nu auzi nici zgomotul pașilor lui, nici ușa băii trântindu-se, nici apa de la toaletă, nici unul dintre semnele trezirii unui bărbat irascibil.

Împinse ușa și reuși să-și vâre capul înăuntru, ținându-și respirația din pricina mirosului. În cameră plutea o perdea subțire de abur și era cald ca într-un cuptor. Încăperea fusese închisă ani de zile – domnul Jeremy detesta copiii – și de lambriurile jupuite atârnau pânze prăfuite de păianjen. Trosnetul se auzise atunci când se răsturnase un dulap vechi care fusese împins în ușă. De fapt, toată mobila din cameră părea să fi fost îngrămădită în fața ușii, în afară de pat. Patul, după cum vedea ea, se afla în partea opusă a încăperii. Domnul Jeremy era întins pe el, complet îmbrăcat.

– Domnule Jeremy?

Însă Agnes Torres știa că n-avea să primească vreun răspuns. Domnul Jeremy nu dormea, n-avea cum, cu acei ochi carbonizați rămași deschiși în permanență, cu pâlnia plină de scrum a gurii încremenită într-un țipăt și cu limba înnegrită – umflată până la dimensiunile unui *chorizo*[1] – ieșindu-i țeapăn dintre buze, ca un catarg de steag. Un om adormit n-ar fi stat cu coatele înălțate deasupra patului, cu pumnii încleștați atât de tare, încât i se scursese sânge printre degete. Un bărbat adormit n-ar fi avut trunchiul pârlit și surpat înspre interior, ca un buștean ars. Văzuse multe cadavre în timpul copilăriei petrecute în Columbia, iar domnul Jeremy părea mai mort decât oricare dintre ele. Era cât se putea de mort.

[1] Cârnat de porc condimentat din bucătăria spaniolă (n.tr.)

Auzi pe cineva vorbind și își dădu seama că era ea însăși, murmurând:

En el nombre del Padre, y del Hijo, y del Espíritu Santo...

Se închină din nou, scoțându-și din nou rozariul și neizbutind să-ți clintească picioarele sau să-și desprindă privirea de la scena din încăpere. Pe podea era o urmă carbonizată, chiar la piciorul patului. Un semn pe care Agnes îl recunoscu.

În momentul acela înțelese exact ce i se întâmplase domnului Jeremy Grove.

Un țipăt înăbușit îi scăpă din gâtlej și își recăpătă brusc puterea de a ieși de-a-ndăratelea din cameră, închizând ușa. Căută cu degete tremurătoare cheia și o încuie iarăși, șoptind în tot acest răstimp:

Credo en Dios, Padre todopoderoso, creador del cielo y de la tierra.

Se închină necontenit, strângând în mâini rozariul și ridicându-l la piept în timp ce bătea în retragere de-a lungul coridorului, pas cu pas, cu spatele, rugăciunile murmurate amestecându-i-se cu suspine.

Copita despicată care lăsase o urmă arsă pe podea îi spunea tot ce trebuia să știe. Diavolul venise în cele din urmă după Jeremy Grove.

2

Sergentul care întindea banda galbenă a poliției se opri, privind înciudat în jur. Harababura aia era pe punctul de a se preschimba în harababura naibii. Barierele fuseseră amplasate prea târziu și curioșii năpădiseră plaja și dunele, distrugând orice urme care ar fi putut fi imprimate în nisip. În plus, respectivele bariere fuseseră instalate în locuri nepotrivite și mutarea lor se dovedise necesară, blocând un ansamblu asortat de automobile Range Rover, al lui și al ei, iar cele două persoane coborâseră din mașini, zbierând despre întâlnirile lor importante (coafor, tenis), agitându-și telefoanele mobile și amenințând că-și sună avocații.

Sunetul năclăit ce cobora spre el era cel al rahatului împroșcat în toate direcțiile. Era 16 octombrie, în Southampton, Long Island, și cel mai notoriu, în sensul rău, dintre cetățenii orașului, tocmai fusese găsit ucis în pat.

Auzi vocea locotenentului Braskie.

– Sergent, ai uitat de gardurile astea vii! Nu ți-am spus că vreau să delimitezi cu bandă *tot* locul crimei?

Fără să se ostenească să răspundă, sergentul se apucă să agațe banda galbenă de-a lungul gardului viu care înconjura domeniul Grove. Ca și cum gardul acela de aproape patru metri, cu colaci de sârmă ghimpată ascunși în interior, n-ar fi fost de-ajuns ca să oprească un reporter, iar banda galbenă de plastic ar fi putut s-o facă. Vedea apropiindu-se mașinile televiziunilor, furgonete cu

antene de satelit, și auzea zgomotul surd al unui elicopter aflat undeva la distanță. Presa locală se înghesuia în bariera de pe Dune Road, certându-se cu polițiștii. Între timp soseau întăriri, mașini ale brigăzilor de poliție din Sag Harbor și East Hampton, alături de echipa de la Omucideri din South Fork. Locotenentul îi înșira pe nou-veniți de-a lungul plajei și al dunelor, într-o încercare eșuată de a ține publicul la distanță. Băieții de la SOC[1] tocmai sosiseră și sergentul îi urmări cu privirea când intrară în casă, cărându-și gențile metalice cu echipament de laborator criminalistic. Fusese o vreme când se aflase alături de ei, ba chiar îi coordonase – dar asta se petrecuse cu mult timp în urmă, într-un alt loc.

Continuă să agațe banda de gardul viu până când ajunse la dunele ce se întindeau de-a lungul plajei. Câțiva polițiști se aflau deja acolo, ținând curioșii la distanță. Mulțimea era destul de docilă, uitându-se ca o cireadă de animale proaste către casa cu acoperiș de țiglă, cu culmi ascuțite, turnulețe și ferestre cu aspect bizar. Cineva deschisese un radiocasetofon și câțiva indivizi desfăceau cutii de bere. Era o zi neobișnuit de caldă de vară indiană[2] și purtau cu toții pantaloni scurți sau costume de baie, ca și cum ar fi vrut să conteste sfârșitul verii. Sergentul pufni a batjocură, imaginându-și cum aveau să arate toate acele trupuri bine croite după douăzeci de ani de bere și de cartofi prăjiți. Probabil ca al lui.

Se uită înapoi, către casă, și îi văzu pe băieții de la SOC târându-se pe peluză în patru labe, cu locotenentul mergând cu pași mari alături de ei. Tipul nu știa pe ce lume se găsea. Simți o altă împunsătură în inimă. El stătea acolo, ocupându-se de controlul mulțimii, irosindu-și experiența și talentul, în timp ce adevărata muncă de poliție era făcută de altcineva.

N-avea rost să se gândească la asta acum.

---

[1] Scene of Crime – locul crimei

[2] Expresie ce desemnează o vreme călduroasă în perioada toamnei (mai ales sfârșit de octombrie și început de noiembrie) în emisfera nordică. (n.tr.)

Cei din mașinile de televiziune terminaseră de despachetat și camerele erau instalate ciorchine, având o perspectivă bună asupra casei, în vreme ce reporterii, o frumusețe de băieți, turuiau la microfoane. Și, ce să vezi: locotenentul Braskie îi abandonase pe tipii de la SOC și se îndrepta spre camerele de luat vederi ca o muscă spre un morman de gunoi proaspăt.

Sergentul clătină din cap. De necrezut.

Văzu un bărbat alergând aplecat printre dune, în zigzag, îndreptându-se ba într-o parte, ba într-alta, și se luă după el, tăindu-i calea la marginea peluzei. Era un fotograf. În momentul când ajunse sergentul la el, se lăsase deja în genunchi și fotografia cu un teleobiectiv lung cât un penis de elefant, îndreptat către un detectiv din Brigada Omucideri de la East Hampton care luase la întrebări o servitoare pe verandă.

Sergentul îi puse mâna pe obiectiv, împingându-l ușurel într-o parte.

– Afară!

– Domnule polițist, haideți, vă rog...

– Nu vrei să-ți confisc filmul, nu-i așa?

Îi vorbea cu blândețe. Avusese întotdeauna o slăbiciune pentru oamenii care nu-și făceau altceva decât datoria, chiar dacă erau reprezentanții presei.

Bărbatul se ridică, se îndepărtă câțiva pași, se întoarse pentru un ultim instantaneu rapid, apoi o rupse la fugă. Sergentul o porni în susul pantei, către clădire. Mergea împotriva vântului, care bătea dinspre casa veche, plină de ascunzișuri, și în aer plutea un miros ciudat, de artificii sau de ceva asemănător. Observă că locotenentul stătea acum în centrul semicercului de camere TV, savurând momentul de glorie. Braskie avea de gând să candideze pentru postul de comandant al poliției la următoarele alegeri, iar acum, când actualul șef era în vacanță, n-ar fi putut da peste un asemenea noroc neașteptat decât dacă ar fi comis el însuși crima.

Sergentul ocoli peluza și scurtă drumul luând-o prin spatele unui mic iaz cu rațe și al unui izvor, ferindu-se din calea echipei SOC. După ce trecu de niște tufișuri, zări în depărtare un bărbat care stătea lângă iaz, aruncându-le rațelor bucățele de pâine. Era îmbrăcat ca un turist de ocazie, în cel mai de prost gust stil cu putință, desăvârșit de o cămașă hawaiiană, de ochelarii de soare de firmă, cu lentile polarizate și de un șort uriaș, lălâu. Deși vara se terminase de o lună, arăta de parcă ar fi ieșit pentru prima oară la soare după o iarnă lungă și friguroasă. Sau poate după vreo zece ierni. În vreme ce nutrea o oarecare simpatie pentru un fotograf sau un reporter care se străduia să-și facă datoria, sergentul nu dădea dovadă de nici un strop de îngăduință pentru turiști. Erau cele mai mari lepădături de pe fața pământului.

– Hei! Tu!

Omul își ridică privirea.

– Ce-ți închipui că faci? Nu știi că aici a avut loc o crimă?

– Ba da, domnule polițist, și îmi cer scuze...

– Pleacă dracului!

– Dar, domnule sergent, hrănirea rațelor are o mare importanță. Sunt flămânde. Îmi imaginez că le dă cineva să mănânce în fiecare dimineață, numai că astăzi, după cum știți...

Zâmbi și ridică din umeri.

Sergentului nu-i venea să creadă. Un tip e ucis, iar idiotul ăsta își face griji pentru rațe?

– Arată-mi un act de identitate!

– Desigur, desigur.

Bărbatul începu să scotocească într-un buzunar, cotrobăi în altul, apoi își ridică privirea cu un aer năuc.

– Îmi pare rău, domnule polițist. Mi-am tras pantalonii ăștia scurți pe mine imediat ce-am aflat groaznica veste, dar se pare că portofelul meu e tot în buzunarul hainei pe care-am purtat-o aseară.

Accentul lui de newyorkez zgâria nervii sergentului.

Se uită la individ. În mod normal, s-ar fi mulțumit să-l gonească, dincolo de bariere. Însă omul avea ceva care nu se

potrivea. În primul rând, hainele erau atât de noi, încât încă emanau mirosul raionului de îmbrăcăminte. În al doilea rând, alcătuiau o combinație atât de hidoasă de culori și de croieli, încât păreau luate la întâmplare de pe un raft din prăvălia satului. Era vorba de ceva mai mult decât prostul gust: era o deghizare.

– Păi, eu mă...

– Ba nu, nu pleci nicăieri! Sergentul își scoase agenda, dădu înapoi un șir de pagini dintr-o mișcare și umezi vârful creionului cu limba. Locuiești prin preajmă? îl întrebă.

– Am închiriat o casă în Amagansett, pentru o săptămână.

– Adresa?

– Brickman House, Windmill Lane.

Alt găozar bogat.

– Și domiciliul stabil?

– Ăsta ar fi Dakota, Central Park West.

Sergentul rămase puțin pe gânduri. „Ei, asta da, coincidență!" Apoi îl chestionă:

– Numele?

– Uitați, domnule sergent, sincer vorbind, dacă e vreo problemă, eu mă duc înapoi...

– Prenumele, *domnule!* rosti polițistul, cu voce mai tăioasă.

– Chiar e necesar? E greu de ortografiat și încă și mai greu de pronunțat. Mă tot întreb ce-o fi fost în capul mamei...

Sergentul îi aruncă o privire care îi închise imediat gura. Încă un subterfugiu din partea găozarului și avea s-ajungă-n cătușe.

– Mai facem o-ncercare. Prenumele?

– Aloysius.

– Spuneți-mi-l pe litere.

Omul se conformă.

– Numele de familie?

– Pendergast.

Polițistul începu să-l noteze cu creionul în agendă și pe acesta. Deodată, se opri. Sergentul își ridică încet privirea. Ochelarii cu lentile polarizate fuseseră scoși și se pomeni holbându-se la un

chip pe care-l cunoștea atât de bine, cu păr de un blond alburiu, ochi cenușii, trăsături delicat dăltuite, piele la fel de albă și de translucidă ca marmura de Carrara.

– *Pendergast?*

– În carne și oase, dragul meu Vincent!

Accentul de New York dispăruse, fiind înlocuit de rafinata pronunție tărăgănată a oamenilor din sud, a cărei amintire îi era atât de vie în minte.

– Ce faci aici?

– Ți-aș putea pune aceeași întrebare.

Vincent D'Agosta își simți obrajii roșind. La ultima sa întâlnire cu Pendergast, era un locotenent mândru de sine din cadrul poliției orașului New York. Iar acum ajunsese în Shithampton[1], un sergent umil care împodobea gardul viu cu regulamentara bandă galbenă.

– Mă aflam în Amagansett când a sosit știrea despre sfârșitul prematur al lui Jeremy Grove. Cum aș fi putut rezista tentației? În cer scuze pentru echipament, dar am fost presat s-ajung aici cât mai curând cu putință!

– Ai preluat cazul?

– Până când mi se *atribuie* în mod oficial, nu pot face nimic altceva decât să hrănesc rațele. M-am ocupat de ultimul caz fără să am o autorizație în adevăratul sens al cuvântului și asta a călcat, ca să spunem așa, pe niște nervi de la nivel înalt. Vincent, întâlnirea noastră e pentru mine o surpriză cum nu se poate mai plăcută, trebuie să ți-o mărturisesc.

– Și pentru mine, răspunse D'Agosta, roșind încă o dată. Îmi pare rău, aici nu prea sunt la înălțime...

Pendergast îi puse mâna pe braț.

– Mai târziu o să avem timp berechet să stăm de vorbă. Deocamdată, văd că se apropie un individ masiv, care pare să sufere de emfraxie.

---

[1] Stâlcire intenționată a denumirii Southampton, prin înlocuirea cuvântului *south* („sud") din alcătuirea acesteia cu *shit* („rahat") (n.tr.)

Din spate se auzi amenințător vocea guturală a unui intrus.

– Regret că sunt nevoit să vă-ntrerup mica discuție.

D'Agosta se întoarse și dădu cu ochii de locotenentul Braskie.

Acesta tăcu, îl privi lung pe Pendergast, apoi se uită iarăși la Vincent.

– Poate sunt oarecum derutat, sergent, dar nu cumva persoana asta *a încălcat locul delimitat al crimei?*

– Păi, ăăă, domnule locotenent, noi...

D'Agosta se uită la Pendergast.

– Bărbatul ăsta nu e un *prieten* de-al tău, nu-i așa?

– De fapt...

– Domnul sergent tocmai îmi spunea să plec, interveni cu calm Pendergast.

– Aha, chiar asta-ți spunea, nu-i așa? Și pot cuteza să te-ntreb ce căutai aici, domnule?

– Hrăneam rațele.

– Hrăneai rațele.

D'Agosta văzu sângele năvălind în obrajii lui Braskie. Își dori ca Pendergast să se grăbească să-și scoată masca.

– Ei bine, domnule, continuă Braskie, asta-i o îndeletnicire de toată frumusețea. Ia să vedem un act de identitate.

D'Agosta așteptă deznodământul, cu un sentiment de satisfacție lăuntrică. Faza avea să fie excelentă.

– Tocmai îi explicam domnului polițist aici de față faptul că mi-am uitat portofelul acasă...

Braskie se întoarse spre D'Agosta și îi văzu agenda din mână.

– Ai notat datele acestei persoane?

– Da.

Sergentul îi adresă lui Pendergast o privire aproape rugătoare, dar chipul agentului FBI devenise cu desăvârșire impenetrabil.

– L-ai întrebat cum a trecut de cordonul de poliție?

– Nu...

– Nu crezi c-ar fi fost cazul?

– Am intrat pe poarta laterală, dinspre Little Dune Road, spuse Pendergast.

– Imposibil! E încuiată. Am verificat-o personal.

– Poate că-ncuietoarea e defectă. Cel puțin, în mâinile mele a cedat imediat.

Braskie se întoarse spre D'Agosta.

– Măcar acum ai ceva util de făcut. Du-te și astupă gaura aia, sergent! Și-ntoarce-te să-mi raportezi la ora unsprezece *fix*. Trebuie să stăm de vorbă. Cât despre dumneata, domnule, te escortez până la ieșirea de pe proprietate.

– Mulțumesc, domnule locotenent.

D'Agosta se uită consternat la silueta locotenentului Braskie, care se îndepărta urmată de Pendergast cu pași mari, cu mâinile în buzunarele șortului lăbărțat de surfer și cu capul lăsat pe spate, de parcă ar fi făcut o plimbare de plăcere.

3

Locotenentul L.P. Braskie Jr. de la Departamentul de Poliție din Southampton rămase în spatele spalierelor care susțineau bolta de viță a vilei, privind cum pieptăna echipa SOC suprafața parcă nesfârșită a peluzei, în căutare de indicii. Chipul său purta masca solidă a profesionalismului în timp ce se gândea la comandantul MacCready care juca golf în ținuturile înalte ale Scoției. Își imagină terenurile de golf din orașul St. Andrews la vreme de toamnă: fâșiile înguste și cotite de gazon, castelul sumbru, mlaștinile sterpe de dincolo de el. Avea să aștepte până a doua zi ca să-i telefoneze șefului, dându-i de știre ce se petrecea. MacCready condusese departamentul vreme de douăzeci de ani, iar acea călătorie dedicată golfului nu reprezenta decât un alt motiv pentru care la Southampton se simțea nevoia unei împrospătări a sângelui. Braskie era localnic, cu rădăcini adânci în oraș și cu prieteni la primărie, și reușise totodată să-și înfiripe relații puternice cu vilegiaturiștii care își petreceau acolo vara. O favoare ici și o alta colo făceau minuni. Câte un picior în ambele lumi. Își juca bine cărțile.

Iar acum asta. Criminalul avea să fie în mâinile lor peste o săptămână sau două și, la sosirea lunii noiembrie și a alegerilor, victoria urma să fie floare la ureche. Poate c-avea să-l sune pe MacCready abia peste două zile: „Zău, șefule, chiar am ezitat să-ți întrerup vacanța asta câștigată cu atâta trudă...“

Experiența îndelungată din cadrul Brigăzii Omucideri a Poliției din South Fork îl învățase pe Braskie că, în anchetarea unei crime, primele douăzeci și patru de ore aveau adesea o importanță crucială. De fapt, dacă nu găseai o pistă pe care s-o urmezi imediat, puteai la fel de bine să-ți pui mâinile sub cap, fluierând a pagubă. Descoperă cine a venit și cine a plecat și tot ce decurge de aici – probe judiciare, arma crimei, martori, mobilul – se va înlănțui, conducându-te la ucigaș. Datoria lui Braskie nu era să se ocupe el însuși de toate astea, ci să se asigure că toți ceilalți își făceau datoria. Și nu se îndoia prea mult că, în acest lanț, veriga slabă o reprezenta sergentul Vincent D'Agosta. Nu făcea ce i se cerea. Știa el mai bine. D'Agosta fusese cândva el însuși locotenent la Omucideri, și încă unul bun, în NYPD[1]. Demisionase ca să scrie romane polițiste, se mutase în Canada, rămăsese lefter și se întorsese cu coada înțepenită între picioare. Nu reușise să-și găsească o slujbă în oraș și o sfârșise aici. În primul rând, dacă Braskie ar fi fost șef, n-ar fi angajat niciodată un asemenea om – poate că tipul își cunoștea meseria, dar era o belea garantată. Nu știa să joace în echipă. Purta în el o sămânță de scandal cât Manhattanul de mare.

Braskie se uită la ceas. Ora unsprezece și, când vorbești de lup... Îl privi pe D'Agosta apropiindu-se de spaliere: o înfățișare într-adevăr tipică, smocuri de păr negru atârnând peste guler, burdihan în creștere, afectare emanată din toți porii, ca un parfum personal. Acolo, în Southampton, ieșea în evidență ca un neg în vârful nasului. Nu era de mirare că soția individului se hotărâse să rămână în Canada, cu singurul lor copil.

– Domnule, spuse D'Agosta, reușind să-i dea până și acelui singur cuvânt o ușoară tentă de insolență.

Braskie își îndreptă din nou privirea către echipa SOC, care pieptăna peluza.

– Avem de rezolvat un caz important, sergent.

D'Agosta dădu din cap în semn de încuviințare.

[1] New York Police Department – Departamentul de Poliție din New York

Braskie își miji ochii, se uită spre vilă, se uită spre mare.

– Nu ne permitem luxul de a o da în bară.

– Nu, domnule.

– Mă bucur să te-aud spunând asta. Trebuie să subliniez, D'Agosta, că, încă din primul moment când te-ai alăturat forțelor noastre, ai lăsat să se vadă suficient de limpede că Southampton nu e locul unde ți-ai dori să te afli.

D'Agosta păstră tăcerea.

Locotenentul oftă și îl privi țintă, numai ca să-i vadă mutra certăreață întorcându-i privirea insistentă. Mutra gen „dă-i înainte, fă-mi o plăcere pe ziua de azi".

– Sergent D'Agosta, chiar trebuie să-ți spun totul pe litere? Te afli *aici*. Ești un sergent din poliția din Southampton. Acceptă asta.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți, domnule.

Povestea începea să devină enervantă.

– D'Agosta, te citesc ca pe o carte deschisă. Puțin îmi pasă ce s-a-ntâmplat până acum în viața ta. Ceea ce vreau e să te-ncadrezi în program.

Sergentul nu răspunse.

– Să luăm, de pildă, dimineața asta. Te-am văzut stând de vorbă cu intrusul ăla timp de cinci minute bune, motiv pentru care a trebuit să intervin. Nu-mi *doresc* să stau călare pe tine, dar nu-l pot lăsa pe unul dintre sergenții mei să-și consume timpul explicându-i unui rahat cu ochi de ce trebuie să plece. Omul ăla trebuia dat imediat afară, fără nici un fel de discuție. Tu crezi că poți proceda după capul tău. Eu n-o pot permite.

Tăcu, studiindu-l pe sergentul D'Agosta cu atenție, având impresia că remarcase un surâs ironic. Tipul ăsta avea într-adevăr o problemă.

Locotenentul întrezări în dreapta sa o apariție în haine țipătoare. Era aceeași jigodie în cămașă hawaiiană, cu șort lăbărțat și ochelari scumpi, cu rama sculptată, care se apropia de

bolta de viță cu toată nepăsarea posibilă, aflându-se din nou în *interiorul* cordonului de poliție.

Braskie se întoarse spre D'Agosta, adresându-i-se calm.

– Sergent, arestează-l pe omul ăsta și citește-i drepturile.

– Stați puțin, domnule locotenent...

Nu-i venea să creadă: D'Agosta avea de gând să-nceapă o discuție în contradictoriu. După tot ce-i spusese. Vocea îi deveni încă și mai domoală.

– Sergent, am impresia că tocmai ți-am dat un ordin. Apoi locotenentul se întoarse spre intrus și îi spuse: Sper că de data asta ți-ai adus portofelul.

– Adevărul e că l-am adus.

Bărbatul își duse mâna la buzunar.

– Nu, nu vreau să-l văd, pentru numele lui Dumnezeu! Păstrează-l pentru sergentul care înregistrează datele la secție.

Dar bărbatul își scosese deja portofelul dintr-o mișcare stăpânită și, în timp ce îl deschidea, Braskie desluși o sclipire aurie.

– Ce Dumne...?

Locotenentul rămase cu ochii căscați.

– Agent special Pendergast, de la Biroul Federal de Investigații.

Locotenentul își simți sângele năvălindu-i în obraji. Tipul îi jucase o festă. Și nu exista nici un motiv, absolut nici unul, care să justifice implicarea FBI-ului. Sau o fi existând? Înghiți în sec. Problema trebuia abordată cu grijă.

– Înțeleg.

Portofelul se închise cu un plesnet și dispăru din peisaj.

– Interesul federal are un motiv anume? întrebă Braskie, străduindu-se să-și păstreze controlul vocii. Noi am tratat totul ca pe o simplă crimă.

– Există posibilitatea ca ucigașul sau ucigașii să fi venit și să fi plecat cu o ambarcațiune, traversând brațul de mare. Poate dinspre Connecticut.

– Și?

– Deplasare interstatală.

– Pare oarecum forțat, nu?

– E un motiv.

„Da, cum să nu.“ Probabil că Grove spăla bani, sau făcea comerț cu droguri. Sau poate era implicat în vreun act terorist. În ultimul timp, cu toate rahaturile care se petreceau în lume, nu puteai să tragi un vânt fără să-ți cadă pe cap o ceată de federali, ca o tonă de bălegar. Indiferent care ar fi fost explicația, lucrurile luau o nouă întorsătură, de care el, unul, trebuia să profite la maximum.

Locotenentul înghiți în sec și întinse mâna.

– Bine-ați venit la Southampton, domnule agent Pendergast! Dacă eu sau departamentul local de poliție vă putem ajuta cu ceva, nu trebuie decât să-mi dați de știre. Câtă vreme șeful e în concediu, eu sunt comandantul activ, așa că apelați la mine pentru orice. Ne aflăm aici ca să fim de folos.

Mâna bărbatului era rece și uscată. Ca el însuși. Braskie nu mai văzuse niciodată un federal care să-i semene. Era chiar mai palid decât artistul care obișnuia să vină acolo – oare cum îl chema? –, blondul trăsnit care picta tablouri cu Marilyn Monroe. Toamnă sau nu, la sfârșitul zilei tipul ăsta trebuia să-și facă rost de un sfert de litru de lidocaină și de o oală de martini înainte măcar de a încerca să se așeze pe un scaun.

– Și acum, după ce ne-am lămurit, spunea prietenește bărbatul pe nume Pendergast, vă pot ruga să aveți amabilitatea de a mă însoți într-un tur? Sunt sigur că preliminariile s-au încheiat și ne-au netezit drumul. Se uită la D'Agosta. Nu vrei să ne-nsoțești, sergent?

– Ba da, domnule!

Braskie oftă. Când sosea FBI-ul, era ca și cum te-ai fi îmbolnăvit de gripă: nu puteai face nimic altceva decât să aștepți să-ți treacă durerea de cap, febra și diareea.

4

Vincent D'Agosta traversă peluza, urmându-i pe Pendergast și pe Braskie. Dincolo de ea, în răcoarea unui patio larg, Brigada Omucideri din South Fork amenajase un centru de interogare improvizat, cu o cameră video. Nu aveau de intervievat prea mulți oameni în afară de menajera care găsise cadavrul, dar Pendergast se îndreptă fără șovăială spre locul acela umbros, mergând atât de repede, încât D'Agosta și Braskie se văzură nevoiți să adopte un pas alergător ca să nu rămână de căruță.

Șeful detectivilor din East Hampton îi privi. Era un tip pe care D'Agosta nu-l mai văzuse niciodată până atunci, mărunțel și smead, cu ochi mari, negri și cu gene lungi.

– Detectivul Tony Innocente, spuse Braskie. Agentul special Pendergast, de la FBI.

Innocente se ridică și întinse mâna.

Menajera era așezată la o masă, o femeie scundă, cu înfățișare apatică. Pentru cineva care abia descoperise un leș, părea destul de calmă, excepție făcând o anumită licărire neliniștită a ochilor.

Agentul FBI se înclină în fața ei și îi întinse mâna.

– Agent special Pendergast.

– Agnes Torres, spuse femeia.

– Îmi permiteți?

Pendergast se uită întrebător la Innocente.

– Sunteți invitatul meu. Camera video e în funcțiune, să știți.

– Doamnă Torres...

– Domnișoară!

– Mulțumesc. Domnișoară Torres, credeți în Dumnezeu?

Innocente schimbă o privire cu ceilalți detectivi. Se lăsă o tăcere stânjenită.

– Da, răspunse ea.

– Sunteți o catolică evlavioasă?

– Da, sunt.

– Credeți în diavol?

O altă pauză îndelungată.

– Da, cred.

– Și ați tras propriile concluzii din ceea ce ați văzut la etaj, nu-i așa?

– Da, spuse femeia, pe un ton atât de firesc, încât îi stârni lui D'Agosta fiori pe șira spinării.

– Chiar considerați că opiniile doamnei în materie de credință sunt relevante? interveni Braskie.

Pendergast își întoarse spre el ochii spălăciți.

– Domnule locotenent, convingerile noastre ne modelează imaginile din fața ochilor. Agentul special se răsuci din nou spre femeie. Vă mulțumesc, domnișoară Torres!

Se îndreptară către ușa laterală a casei. Un polițist le-o deschise, salutându-l pe locotenent cu o înclinare a capului. Se duseră în holul principal, unde Braskie se opri.

– Încă ne mai străduim să clarificăm problema intrărilor și a ieșirilor, spuse el. Poarta era încuiată și pe întreaga proprietate există sisteme de alarmă. Întrerupătoare de circuit și senzori de mișcare, activați de la o tastatură. Verificăm cine știa codurile. Ușile și ferestrele casei erau de asemenea încuiate, iar alarmele, activate. În clădire se află detectori de mișcare, precum și senzori în infraroșu și lasere. Am verificat sistemul de alarmă și funcționează perfect. După cum puteți vedea, domnul Grove era deținătorul unei colecții de artă destul de valoroase, dar se pare că nu lipsește nimic.

Pendergast aruncă o privire admirativă către un tablou din apropiere. Pentru D'Agosta nu reprezenta nimic altceva decât o cruce plasată între un porc, o pereche de zaruri și o femeie dezbrăcată.

– Domnul Grove a dat o petrecere azi-noapte. În cadru restrâns, cinci persoane cu totul.

– Aveți o listă a invitaților?

Braskie se întoarse spre D'Agosta.

– Adu lista de la Innocente.

Pendergast îl opri pe D'Agosta cu un gest al mâinii.

– Domnule locotenent, aș prefera ca sergentul să rămână aici și să asculte, dacă vă puteți lipsi de un alt polițist.

Braskie întârzie cât să arunce o privire suspicioasă către D'Agosta, apoi îi făcu semn unui alt polițist din încăpere.

– Continuați, vă rog!

– Conform declarațiilor, la ora douăsprezece și jumătate plecase și ultimul musafir. S-ar părea că au părăsit casa cam toți odată. De atunci și până azi-dimineață, la ora șapte treizeci, Grove a fost singur.

– Cunoașteți momentul decesului?

– Deocamdată nu. Medicul legist e încă la etaj. Știm că victima era în viață la trei și jumătate, fiindcă atunci l-a sunat pe părintele Cappi.

– Grove a telefonat unui preot?

Pendergast părea surprins.

– După câte s-ar părea, Cappi era un vechi prieten, dar nu-l mai văzuse pe Grove de vreo treizeci, patruzeci de ani. A intervenit un soi de ruptură. Oricum, n-a avut importanță: lui Grove i-a răspuns robotul telefonic.

– Îmi trebuie o copie a înregistrării.

– Desigur. Grove era isteric. Voia ca părintele Cappi să vină imediat aici.

– Nu cumva cu o Biblie, cu o cruce și cu apă sfințită? întrebă Pendergast.

– Bag de seamă că ați auzit deja despre mesaj.

– Nu, n-a fost decât o presupunere.

– Părintele Cappi a sosit la ora opt, în dimineața asta. A venit imediat ce a ascultat mesajul. Numai că a fost prea târziu, bineînțeles, nemairămânându-i altceva de făcut decât să oficieze ultimele rituri pentru trupul neînsuflețit.

– Musafirii au fost chestionați?

– Au dat declarații preliminare. Așa am aflat când s-a spart petrecerea. Se pare că Grove n-a fost în cea mai bună formă azi-noapte. Era surescitat, turuia verzi și uscate, unii au spus că era chiar înspăimântat.

– Nu e posibil să fi rămas cineva în urmă, sau să se fi strecurat înapoi după plecarea celorlalți?

– E o teorie de care ne ocupăm. Domnul Grove avea... ăăă... preferințe sexuale perverse.

Pendergast ridică întrebător din sprâncene.

– Cum adică?

– Îi plăceau atât bărbații, cât și femeile.

– Și preferințele perverse?

– Cum am zis. Bărbați și femei.

– Vreți să spuneți că era bisexual? După cunoștința mea, treizeci la sută dintre bărbați au această tendință.

– Nu și în Southampton. Aici n-o au.

D'Agosta își mască râsul cu un acces de tuse.

– Excelent lucrat până acum, domnule locotenent! Mergem mai departe, la locul crimei?

Braskie se răsuci pe călcâie și ei îl urmară, străbătând casa. Mirosul aparte, simțit de D'Agosta pe peluză, era mult mai puternic înăuntru. Chibrituri, artificii, praf de pușcă – ce era de fapt? Se combina cu izul de lemn ars și de friptură, din vreun soi de vânat. Îi amintea lui D'Agosta de carnea de urs pe care i-o aduse cândva un prieten și pe care încercase s-o frigă în casa lui de lângă Invermere, în Columbia Britanică. Soția lui ieșise în curte, dezgustată. Sfârșiseră prin a comanda pizza.

Urcară câteva trepte, parcurseră un coridor întortocheat și ajunseră la o a doua casă a scării.

– Ușa asta era încuiată, spuse Braskie. A descuiat-o menajera.

Se suiră la mansardă pe scara îngustă, în scârțâitul treptelor. Sus era un coridor lung, cu uși pe ambele părți. În latura opusă se vedea o ușă deschisă, prin care răzbătea o lumină strălucitoare. D'Agosta respira de-acum pe gură.

– Ușa și fereastra camerei din capăt erau tot încuiate, continuă locotenentul. S-ar părea că decedatul le-a baricadat cu mobilă din interior.

Trecu pragul, urmat de Pendergast și de D'Agosta. Duhoarea era acum copleșitoare.

Pătrunseseră într-un dormitor mic, îngrămădit sub streașina casei, cu o singură lucarnă, care dădea spre Dune Road. Jeremy Grove zăcea pe patul din partea opusă ușii. Era complet îmbrăcat, deși hainele fuseseră despicate pe alocuri, pentru a ușura investigațiile medicului legist. Acesta stătea în picioare lângă pat, cu spatele spre ei, scriind ceva pe o coală fixată pe un suport.

D'Agosta își tamponă fruntea. Poate din pricina soarelui care bătea peste acoperiș, poate a luminii strălucitoare din încăpere, fapt era că te înăbușeai. Mirosul de carne uitată pe foc se impregnase de el ca o transpirație unsuroasă. Așteptă lângă ușă în timp ce Pendergast, cu trupul încordat ca al unui vultur, dădu ocol cadavrului, studiindu-l sub toate unghiurile posibile, cu o expresie atât de plină de zel, încât te tulbura.

Mortul era întins pe pat, cu ochii holbați și înecați în sânge închegat, cu pumnii strânși. Carnea avea o culoare stranie, de seu, și, după textură, părea oarecum desprinsă de pe oase. Dar expresia de pe chipul bărbatului, rictusul de groază și de durere, îl sili de D'Agosta să-și ferească privirea. În numeroșii ani petrecuți în rândurile poliției din New York adunase în memorie o mică și nedorită colecție de imagini pe care n-avea să le uite până la sfârșitul zilelor. Tocmai li se adăugase încă una.

Medicul legist își punea instrumentele în geantă și doi asistenți nou-sosiți se pregăteau să pună cadavrul într-un sac cu fermoar și să-l urce pe o targă. Un alt polițist era îngenuncheat pe podea, tăind o bucată din dușumeaua de lemn, pe care se vedea un semn ars.

– Doctore? se adresă Pendergast.

Medicul legist se întoarse și D'Agosta constată cu surprindere că era o femeie cu părul ascuns sub șapcă, o blondă tânără, foarte atrăgătoare.

– Da?

Pendergast își deschise portofelul, arătându-și legitimația.

– De la FBI. Pot să vă deranjez cu câteva întrebări?

Femeia dădu din cap în semn de încuviințare.

– Ați stabilit ora morții?

– Nu, și pot să vă spun de pe-acum că asta o să fie o problemă.

Pendergast înălță din sprâncene.

– Cum așa?

– Ne-am dat seama că avem necazuri când sonda anală a indicat patruzeci și două de grade.

– Asta voiam să vă spun, interveni Braskie. Trupul a fost încălzit, într-un fel sau altul.

– Întocmai, confirmă doctorița. Încălzirea a fost mult mai puternică în interior.

– În interior? întrebă Pendergast.

D'Agosta ar fi putut jura că deslușise în glasul lui o notă de scepticism.

– Da. Ca și cum... ca și cum corpul i-ar fi fost prăjit din interior către exterior.

Pendergast se uită cu luare-aminte la medicul legist.

– Pe piele există vreo urmă de arsură sau de leziune superficială?

– Nu. În exterior, cadavrul este realmente neatins. Cu excepția unei singure arsuri de pe piept, cu aspect destul de bizar, pielea pare intactă și fără vânătăi.

Pendergast păstră pentru o clipă tăcerea.

– Cum e posibil? Un puseu de febră?

– Nu. Cadavrul se răcise deja de la o temperatură de peste patruzeci și nouă de grade – mult prea ridicată pentru a avea un caracter biologic. La o asemenea temperatură carnea e parțial fiartă. Iar acest proces de încălzire a subminat în totalitate procedeele pe care le folosim de obicei pentru stabilirea momentului morții. Sângele a fost prăjit și s-a solidificat în vene. De-a dreptul. La asemenea căldură, proteinele din mușchi încep să se denatureze, așa că nici urmă de rigor mortis – iar temperatura ridicată a ucis majoritatea bacteriilor, prin urmare nu putem vorbi despre descompunere. Iar fără digestia enzimatică spontană nu apare nici autoliza. Tot ce pot spune în momentul de față este că a murit undeva în intervalul dintre ora trei și zece minute dimineața, când se pare că a dat un telefon, și ora șapte și jumătate, când a fost descoperit mort. Dar bineînțeles că raționamentul ăsta n-are nimic de-a face cu medicina.

– Să presupun că asta e arsura la care v-ați referit adineauri?

Pendergast arătă către pieptul bărbatului, unde urma carbonizată și imposibil de confundat a unei cruci se contura, ca un stigmat, pe pielea precum ceara.

– Când a fost găsit, purta la gât o cruce, după toate aparențele foarte scumpă. Dar metalul s-a topit în mare parte, iar lemnul a ars. Se pare că era incrustată cu diamante și cu rubine; au fost descoperite în cenușă.

Pendergast dădu încet din cap, în semn că pricepuse. După câteva secunde de gândire îi mulțumi doctoriței și se întoarse spre bărbatul care își vedea de treabă pe podea.

– Îmi permiteți?

Polițistul se trase într-o parte și Pendergast îngenunche lângă el.

– Sergent?

D'Agosta se apropie și Braskie se grăbi să-l urmeze.

– Ce deduci de aici?

D'Agosta se uită la arsura de pe podea. Lacul din jurul ei era bășicat și crăpat, dar nu te puteai înșela în privința urmei unei copite enorme, despicate, adânc întipărite în lemn.

– Se pare că ucigașul are simțul umorului, murmură sergentul.

– Dragul meu Vincent, crezi într-adevăr că e o glumă?

– *Tu* nu crezi?

– Nu.

D'Agosta își dădu seama că Braskie căsca ochii la el. Acel „dragul meu Vincent" nu-i căzuse bine deloc. Între timp, Pendergast se lăsase în patru labe și adulmeca podeaua, aproape ca un câine. Din buzunarul șortului său lălău își făcură pe neașteptate apariția o eprubetă și o pensetă. Agentul FBI culese o particulă maronie pe care și-o duse la nas pentru o clipă; pe urmă pufni și o întinse spre locotenent.

Braskie se încruntă.

– Ce-i asta?

– Pucioasă, domnule locotenent, spuse Pendergast. Pucioasa autentică din Vechiul Testament.

5

Chaunticleer era un restaurant micuț, cu șase mese, înghesuit pe o stradă lăturalnică din Amagansett, între Bluff Road și Main Street. Așezat pe un scaun îngust, de lemn, D'Agosta se uită în jur, clipind nedumerit. Totul părea să fie galben: narcise galbene în jardinierele de la geamuri; draperii de tafta galbenă la ferestrele cu tocuri galbene; fețe de masă de olandă, tot galbene. Iar orice nu era galben ieșea în evidență cu accente de verde și de roșu. Întregul local semăna cu unul dintre acele platouri franțuzești octogonale pentru servit cina, pe care toată lumea era dispusă să plătească o grămadă de bani. D'Agosta închise o clipă ochii. După întunericul prăfuit din mansarda lui Jeremy Grove, locul acela părea aproape insuportabil de vesel.

Patroana, o femeie de vârstă mijlocie, scundă și rumenă-n obraji, se apropie în grabă.

– *Ah, monsieur Pendergast,* rosti ea. *Comment ça va?*

– *Bien, madame*.

– Ca de obicei, *monsieur?*

– *Oui, merci*.

Femeia își întoarse privirea spre D'Agosta.

– Și dumneavoastră, domnule polițist?

El aruncă un ochi la meniu – trecut în grabă cu cretă albă pe o tăbliță de lângă ușă –, dar jumătate dintre numele felurilor de mâncare nu-i erau cunoscute, iar celelalte nu-i trezeau nici un

interes. Duhoarea puternică a cărnii lui Jeremy Grove îi stăruia încă în nări.

– Pentru mine nimic, mulțumesc!

– Ceva de băut?

– O bere. Rece.

– Îmi pare rău, *monsieur,* n-avem licență pentru băuturi alcoolice.

D'Agosta își linse buzele.

– Atunci dați-mi un ceai cu gheață, vă rog!

O privi pe femeie îndepărtându-se, apoi se uită peste masă, la Pendergast, acum îmbrăcat în obișnuitul său costum negru. Încă nu reușise să treacă peste șocul întâlnirii lor neașteptate. Agentul FBI nu se schimbase, arăta la fel ca atunci când îl văzuse ultima oară, cu ani în urmă. Stânjenit, D'Agosta știa că despre el nu se putea spune același lucru. Era cu cinci ani mai bătrân, cu zece kilograme mai gras și cu două trese mai ușor. Ce viață!

– Cum ai dat peste locul ăsta? întrebă.

– Absolut din întâmplare. E doar la două intersecții distanță de locuința mea. S-ar putea să fie singurul restaurant decent din Hamptons nedescoperit de lumea mondenă. Sigur nu te răzgândești în privința prânzului? Îți recomand cu tărie ouăle Benedict. *Madame* Merle face cel mai bun sos olandez pe care l-am gustat vreodată în afara Parisului: ușor, dar dulceag, cu cea mai delicată aromă de tarhon.

D'Agosta scutură grăbit din cap în semn de refuz.

– Încă nu mi-ai povestit de ce ești aici.

– După cum spuneam, am închiriat o casă pentru o săptămână. Sunt... cum se spune? În recunoaștere.

– În recunoaștere? Cu ce scop?

– Ca să găsesc un loc potrivit pentru, hai să zicem așa, *convalescența* unei prietene. O s-o cunoști când va sosi timpul. Iar acum aș vrea să ascult povestea ta. Din câte am auzit eu ultima oară, scriai romane în Columbia Britanică. Trebuie să-ți mărturisesc că *Îngerii Purgatoriului* mi s-a părut citibil.

– Citibil?

Pendergast flutură din mână.

– Nu sunt cine știe ce expert când e vorba de romane polițiste. Preferințele mele pentru ficțiune cu caracter senzațional se opresc la M.R. James[1].

D'Agosta se gândi că voise probabil să spună P.D. James[2], dar nu dădu importanță. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să poarte o „conversație literară". În ultimii câțiva ani avusese parte de mai mult decât suficiente.

Sosiră băuturile. D'Agosta luă o înghițitură zdravănă din ceaiul cu gheață, descoperi că era neîndulcit și deschise un pliculeț cu zahăr.

– Povestea mea e scurtă, Pendergast. N-am reușit să-mi câștig existența din scris, așa că m-am întors acasă. Nu mi-am putut recăpăta vechea slujbă de la NYPD. Noul primar reducea numărul de cadre și, pe lângă asta, dușmanii pe care mi-i făcusem la serviciu depășeau rația obișnuită. Eram aproape disperat. Am auzit de postul vacant din Southampton și l-am luat.

– Îmi imaginez că există și locuri de muncă mai rele.

– Da, e posibil să ai o asemenea părere. Dar ți-ai schimba-o după o vară întreagă petrecută vânând proprietarii câinilor care lasă ceva aburind pe plajă. Și oamenii de aici... îi dai unui tip o amendă pentru depășire de viteză și imediat te pomenești că la secție își face apariția un avocat costisitor, cu plângeri și cu citații, pus pe scandal. Ar trebui să vezi ce reclamații oficiale am primit.

Pendergast sorbi din ceea ce părea să fie ceai.

– Și cum e să lucrezi cu locotenentul Braskie?

– E un nemernic. Ține cont numai de politică. Vrea să candideze pentru postul de comandant.

– Pare destul de competent.

– Atunci e un nemernic competent.

---

[1] Montague Rhodes James (1862–1936), specialist în studiul epocii medievale, autorul unor povești cu stafii încadrate printre cele mai reușite din literatura engleză (n.tr.)

[2] Phyllis Dorothy James (n. 1920), autoare britanică de romane polițiste (n.tr)

Simți privirea tăioasă a lui Pendergast și se foi în scaun. Uitase cum erau ochii lui. Te făceau să te simți de parcă tocmai ți s-ar fi smuls toate secretele.

– Ai omis o parte a poveștii tale. Când am lucrat ultima dată împreună aveai o soție și un fiu. Vincent Junior, cred.

D'Agosta dădu din cap în semn de încuviințare.

– Încă mai am un fiu. E în Canada, stă cu soția mea. Mă rog, cu soția mea din acte...

Pendergast păstră tăcerea. După câteva secunde, D'Agosta scoase un oftat.

– Eu și Lydia nu mai suntem prea apropiați. Știi cum e: ești în poliție, faci ore suplimentare. Din capul locului, ea n-a vrut să se mute în Canada, mai ales într-un loc atât de îndepărtat ca Invermere. După ce ne-am stabilit, cu mine stând acasă toată ziua, încercând să scriu... ei bine, am început să ne călcăm reciproc pe nervi. Și asta e o exprimare moderată. D'Acosta ridică din umeri și clătină din cap. Partea ciudată e că a ajuns să-i placă acolo. Se pare că mutarea mea aici, înapoi, a fost picătura care a umplut paharul.

Madame Merle se întoarse cu comanda lui Pendergast și D'Agosta hotărî că era momentul să schimbe subiectul.

– Dar tu? întrebă, aproape agresiv. Cu ce te ocupi? New Yorkul te ține ocupat?

– De fapt, m-am întors de curând din Midwest, mai exact din Kansas, unde m-am ocupat de un caz – un caz minor, dar căruia nu i-au lipsit aspectele... ăăă... interesante.

– Și Grove?

– După cum știi, Vincent, omuciderile stranii îmi trezesc interesul; unii l-ar putea numi un interes nesănătos. În căutarea lor, am mers în locuri mult mai îndepărtate decât Long Island. Un obicei prost, dar de care mi-e foarte greu să mă dezbar.

Pendergast străpunse un ou cu cuțitul și gălbenușul inundă farfuria. Noi tonuri de galben.

– Deci ești în misiune oficială?

– Zilele mele de liber-profesionist s-au dus. FBI-ul s-a schimbat. Da, sunt în misiune oficială.

Se bătu cu palma peste telefonul mobil din buzunar.

– Care e motivația? Adică, pentru federali. Droguri? Terorism?

– Exact ceea ce i-am spus locotenentului Braskie: posibilitatea unei deplasări interstatale. Nu e cine știe ce, dar va trebui să-și joace rolul. Apoi Pendergast se aplecă peste masă, coborându-și ușor vocea. Am nevoie de ajutorul tău, Vincent!

D'Agosta îl cercetă cu privirea. Oare glumea?

– Cândva am făcut echipă bună.

– Numai că eu sunt... Ezită, apoi continuă: N-ai nevoie de ajutorul meu.

O spusese cu mai multă furie decât și-ar fi dorit. Simțea ochii ăia afurisiți pironiți din nou asupra sa.

– Poate nu atât de mult cât ai tu nevoie de ajutorul meu.

– Ce vrei să zici? N-am nevoie de ajutorul nimănui! Mi-e foarte bine.

– Iartă-mă fiindcă-mi permit să ți-o spun, dar nu ți-e foarte bine.

– Despre ce dracu' vorbești?

– Lucrezi cu mult sub posibilitățile tale. Nu e doar o irosire a capacităților tale: totul se vede foarte clar și din atitudinea ta. În esență, locotenentul Braskie pare un tip în regulă și e posibil să fie oarecum inteligent, dar locul tău nu e în subordinea lui. Odată ce va ajunge comandant, relația voastră se va înrăutăți.

– Crezi că găozarul ăla e inteligent și în regulă? Hristoase, dacă ți-ai petrece măcar o zi lucrând pentru el, ai schimba placa!

– Vincent, tu ești cel care trebuie să schimbe placa. Există polițiști cu mult mai răi decât locotenentul Braskie, și noi am lucrat cu ei.

– Așa că ai de gând să mă salvezi, despre asta-i vorba?

– Nu, Vincent. Cazul ăsta o să te salveze. De tine însuți.

D'Agosta se ridică.

– Nu trebuie să-nghit rahatul ăsta, nici de la tine, nici de la alții!

Își scoase portofelul, aruncă pe masă o bancnotă de cinci dolari mototolită și ieși călcând apăsat.

Zece minute mai târziu, îl găsi pe Pendergast exact acolo unde îl lăsase, iar bancnota lui mototolită era încă în același loc. Își trase scaunul, se așeză și, cu obrajii arzând, comandă un alt ceai cu gheață. Agentul FBI abia dacă dădu din cap în semn de salut pe când își înghițea ultima îmbucătură a prânzului. Apoi scoase o foaie de hârtie din buzunarul hainei și o întinse cu delicatețe pe masă.

– Iată lista celor patru persoane care au luat parte la ultima petrecere a lui Jeremy Grove, plus numele și numărul preotului căruia i-a dat ultimul său telefon. E un punct de plecare la fel de bun ca oricare altul. Ținând cont de cât de scurtă e, lista conține niște nume destul de interesante.

Împinse hârtia de-a curmezișul mesei.

D'Agosta încuviință din cap. Senzația de arsură începu să dispară atunci când parcurse lista. În el se trezea vechea incitare stârnită de lucrul la un caz. La un caz bun.

– Cum o să meargă treaba asta, când eu fac parte din Departamentul Poliției din Southampton și așa mai departe?

– O să aranjez cu locotenentul Braskie să te numească agent local de legătură cu FBI-ul.

– N-o să accepte nici în ruptul capului.

– Dimpotrivă, o să fie mai mult decât încântat să scape de tine. Și, în orice caz, ideea mea n-o să-i fie prezentată sub forma unei cereri. Așa cum ai subliniat chiar tu, Braskie e un animal politic și o să procedeze cum i se va spune.

D'Agosta dădu din cap în semn că pricepuse.

Pendergast se uită la ceas.

– E aproape două. Haide, Vincent, avem de făcut un drum lung cu mașina. Preoții cinează devreme, dar, dacă ne grăbim, s-ar putea să-l prindem pe părintele Cappi disponibil.

6

Stând în adăpostul interiorului capitonat cu piele albă al unui Rolls-Royce Silver Wraith din '59, D'Agosta se simțea de parcă ar fi fost înghițit de balena albă a căpitanului Ahab. Mașina avea și șofer. Pendergast avansase cu siguranță pe scara socială, față de zilele de demult, din vremea crimelor de la muzeu, când conducea un model nou de Buick din dotarea Biroului. Poate-i murise vreo rudă și-i lăsase vreo câteva miliarde moștenire. Aruncă o privire grăbită în jur. Sau poate trecuse pur și simplu timpul disimulării.

Mașina mergea pe Route 9, de-a lungul frumoasei părți de mijloc a văii Hudsonului din nordul orașului Poughkeepsie. După lunile de zile petrecute în mijlocul dunelor scunde de nisip și al tufelor de pe plajă, verdeața abundentă și dealurile vălurite erau o ușurare pentru ochii lui D'Agosta. Ici și colo se zăreau vile vechi: departe de drum, dominând fluviul sau adăpostite printre pâlcuri de copaci. Unele aveau firme care le identificau ca fiind mănăstiri sau refugii, altele păreau să fi rămas proprietăți particulare. În ciuda căldurii zilei, toamna însemnase deja cu culorile sale copacii care urcau pantele line.

Mașina încetini, apoi pătrunse pe o alee de acces lungă, pavată cu piatră cubică, oprindu-se în cele din urmă fără zgomot sub un portal din cărămidă roșie. Când coborî, D'Agosta se pomeni în fața unui conac întins și neregulat ca formă, în stil

flamand. Clopotnița îngustă din flanc părea un adaos ulterior. Dincolo de clădire, cobora către apele Hudsonului o pajiște bine întreținută. O placă fixată de fațadă anunța că respectiva construcție data din anul 1874 și că în prezent era un monument înscris în Registrul Național al Locurilor Istorice.

Ca răspuns la bătaia lor în ușă își făcu apariția un călugăr într-o sutană maronie, cu glugă, și cu un șnur de mătase legat în jurul taliei. Fără să scoată vreo vorbă, acesta îi conduse într-o cameră elegantă, care mirosea a vechi și a ceară de podele. Pendergast se înclină și se prezentă, înmânându-i călugărului o carte de vizită; la rândul său, acesta îi salută dând din cap și le făcu semn să-l urmeze. Îi călăuzi prin mai multe coridoare întortocheate, până într-o încăpere în stil spartan, văruită în alb și goală, cu excepția unui crucifix și a două șiruri de scaune tari de lemn, plasate de-a lungul a doi pereți opuși. În preajma grinzilor de susținere lăsate la vedere se găsea o singură fereastră, prin care pătrundea o dungă de lumină.

Călugărul se înclină și se retrase. Câteva clipe mai târziu, în ușă apăru o altă siluetă. Purta tot haine mănăstirești, dar, când își coborî gluga clericală, privirea surprinsă a lui D'Agosta căzu pe un bărbat de peste un metru optzeci și cinci înălțime, lat în umeri, cu maxilar pătrățos și ochi negri, scânteind de vigoare. În fundal se auzi sunetul slab al clopotelor trase rând pe rând în turlă.

– Sunt părintele Bernard Cappi, spuse bărbatul. Bine ați venit la mănăstirea Hyde Park Carthaginian. Aici ne aflăm sub un legământ al tăcerii, dar, o dată pe săptămână, ne întâlnim în această încăpere ca să stăm de vorbă. O numim Camera Disputelor, fiindcă e locul unde ne plângem și ne criticăm. Într-o săptămână de tăcere se adună o grămadă de resentimente.

Își trase sutana spre spate și se așeză.

– Acesta e partenerul meu, sergentul D'Agosta, preciză Pendergast, urmărind privirea călugărului. Probabil va fi dornic să pună, la rândul său, niște întrebări.

– Sunt încântat să vă cunosc!

Preotul îl întâmpină cu o strângere zdrobitoare de mână. „Ăsta nu e mielul cel blând al Domnului", se gândi D'Agosta. Se așeză precaut pe un scaun, foindu-se și străduindu-se din greu să-și găsească o poziție confortabilă. Nu reuși. În ciuda vremii însorite de afară, în încăpere domneau frigul și umezeala.

– Îmi cer sincer scuze pentru această intruziune, spuse Pendergast.

– Nu face nimic. Sper doar să vă pot fi de folos. E o poveste tragică.

– Vă vom răpi cât mai puțin timp cu putință. Poate-ar fi bine să începem cu apelul telefonic.

– După cum le-am spus și polițiștilor, telefonul a sunat la trei și zece dimineața – robotul a înregistrat ora –, dar în fiecare an mă retrag aici pentru două săptămâni, așa că n-am fost acasă și n-am avut cum să răspund. Îmi verific mesajele la răsăritul soarelui – e o încălcare a canoanelor, dar am o mamă în vârstă. Am plecat imediat spre Long Island, dar bineînțeles c-a fost prea târziu.

– De ce v-a sunat?

– E o întrebare complicată, care cere un răspuns lung.

Pendergast dădu din cap, îndemnându-l să vorbească.

– Povestea mea și a lui Jeremy Grove începe cu mult timp în urmă. Ne-am cunoscut la Columbia University, când eram studenți, acum mulți ani. Eu am ales calea preoției, el s-a dus la Florența, să studieze arta. Pe atunci, amândoi eram... ei bine, n-aș putea spune că eram evlavioși în sensul consacrat al cuvântului. Spiritualitatea ne *intriga* pe amândoi. Obișnuiam să discutăm în contradictoriu, până se lumina de ziuă, dezbătând probleme legate de credință, de epistemologie, de natura binelui și a răului, și așa mai departe. Eu mi-am continuat studiile de teologie la Universitatea catolică Mount St. Mary. Prietenia noastră a continuat și, câțiva ani mai târziu, am oficiat căsătoria lui Grove.

– Înțeleg, murmură Pendergast.

– Stătea la Florența, iar eu l-am vizitat de mai multe ori. Locuia într-o vilă frumoasă, pe dealurile din sudul orașului.

D'Agosta își drese glasul.

– De unde făcea rost de bani?

– E o poveste interesantă, domnule sergent. A cumpărat, la o licitație a Casei Sotheby's, un tablou etichetat ca aparținându-i unui discipol târziu al lui Rafael. Apoi a reușit să demonstreze să fusese pictat chiar de mâna maestrului, ceea ce a dus la o creștere semnificativă a valorii, și l-a vândut Muzeului Metropolitan de Artă Manhattan, pentru treizeci de milioane de dolari.

– Drăguț!

– Într-adevăr. Oricum, în perioada ședерii sale la Florența, Grove a devenit cucernic. Într-un mod oarecum intelectual, așa cum li se întâmplă unora. Îi plăcea să mă atragă în discuții. Domnule Pendergast, există ceva care se numește intelectual catolic, și asta era Grove.

Agentul FBI dădu din cap în semn că pricepea.

– Avea o căsnicie foarte fericită. Își adora soția. Apoi, pe neașteptate, ea l-a părăsit, a fugit cu un alt bărbat. A spune că Grove a fost devastat e prea puțin. Era distrus. Și și-a îndreptat furia împotriva lui Dumnezeu.

– Înțeleg, făcu Pendergast.

– Grove se simțea trădat de Dumnezeu. A devenit... ei bine, cu siguranță nici ateu, nici agnostic. S-ar putea spune mai degrabă c-a început o luptă cu Dumnezeu. A adoptat cu bună știință o viață în păcat și în violență împotriva Domnului, aceasta fiind, în realitate, o viață de violență împotriva propriului sine elevat. A devenit critic de artă. Critica e o profesie care oferă licența de a face rău depășind limitele obișnuite ale comportamentului civilizat. Nici un om nu-i spune altuia, în intimitate, că tabloul lui e un rebut dezgustător, însă criticul nu-și face probleme când o afirmă în fața întregii lumi, de parcă și-ar îndeplini o înaltă datorie morală. Nu există nici o profesie mai josnică decât aceea de critic... poate cu excepția celei de medic care verifică semnele vitale la o execuție.

– Aici aveți dreptate, spuse D'Agosta, cu însuflețire. Cei care nu sunt în stare să facă le dau lecții altora, iar cei care nu sunt în stare să dea lecții critică.

Părintele Cappi râse.

– Foarte adevărat, domnule sergent D'Agosta!

– Sergentul D'Agosta scrie romane polițiste, îi explică Pendergast.

– Adevărat? Mă dau în vânt după asemenea povești! Spuneți-mi un titlu.

– Cel mai recent e *Îngerii Purgatoriului,* zise Pendergast.

– Îl cumpăr fără-ntârziere.

D'Agosta mormăi câteva mulțumiri. Pentru a doua oară în ziua aceea, descoperi că se simțea stânjenit. Trebuia să stea de vorbă cu Pendergast, să-i ceară să nu mai pomenească sus și tare de cariera lui abandonată de scriitor.

– E de-ajuns să spun, continuă preotul, că Grove a devenit un critic minunat. S-a înconjurat de cei mai decăzuți, egoiști și cruzi oameni pe care i-a putut găsi. Tot ce făcea – băutură, mâncare, sex, bani, bârfă – era un exces. Dădea dineuri demne de un împărat roman și apărea adesea la televiziune, criticând cu violență pe unul sau pe altul – în modul cel mai încântător, firește. Articolele lui din *New York Review of Books* erau citite cu aviditate. Firește că se bucura de un mare succes în societatea din orașul New York.

– Și relația dumneavoastră cu el?

– Nu era în stare să mă ierte pentru ceea ce reprezentam. Pur și simplu, relația noastră nu mai putea continua.

– Când s-a întâmplat asta? întrebă D'Agosta.

– Soția lui Grove a fugit în 1974, iar prietenia noastră a eșuat la scurt timp după aceea. De-atunci n-am mai auzit de el. Până azi-dimineață, adică.

– Și mesajul?

Preotul scoase din buzunar un reportofon.

– Am făcut o copie înainte de a-l preda poliției.

Ținând aparatul într-o mână, apăsă butonul de redare. Se auzi un țiuit. Apoi:

„Bernard! Bernard! Sunt Jeremy Grove. Ești acolo? Ridică receptorul, pentru numele lui Dumnezeu!“ Vocea era furioasă, încordată, metalică. „Ascultă, Bernard, am nevoie de tine aici, acum. Trebuie să vii! Southampton, Duke Road, numărul 3001. Vino imediat. E... e groaznic. Adu o cruce, Biblia, apă sfințită. Dumnezeule, Bernard, vine după mine! Mă auzi? Vine după mine! Trebuie să mă spovedesc, am nevoie de iertare, de dezlegare de păcate... În numele dragostei de Dumnezeu, Bernard, ridică receptorul...“

Fusese întrerupt de robotul telefonic, la epuizarea timpului alocat. Ecoul glasului aspru răsună în tăcerea încăperii goale, cu pereții albi. D'Agosta simți un fior de groază.

– Ei bine, rosti Pendergast, peste o clipă. Sunt curios să aflu ce părere aveți despre asta, părinte!

Părintele Cappi avea o expresie sumbră.

– Cred c-a simțit osânda veșnică asupra lui.

– Osânda? Sau diavolul?

Cappi se foi, neliniștit.

– Din indiferent ce motive, Jeremy Grove a știut că moartea lui era inevitabilă. A vrut să primească iertarea păcatelor înainte de a-și găsi sfârșitul. Era mai important pentru el decât să cheme poliția. Grove n-a încetat niciodată să creadă în Dumnezeu, înțelegeți?

– Ați aflat despre probele materiale de la locul crimei: amprenta arsă de copită, resturile de sulf și de pucioasă, căldura stranie a cadavrului?

– Da, mi s-a povestit.

– Cum le explicați?

– E opera unui muritor. Ucigașul lui Grove a vrut să demonstreze ceva, să arate ce fel de om era. De aici urma de copită, pucioasa și tot restul. Părintele Cappi își strecură reportofonul înapoi, în sutană, și adăugă: Răul n-are nimic misterios, domnule Pendergast. E aici, pretutindeni în jurul nostru, îl văd în fiecare zi. Și, cumva, mă îndoiesc că adevăratul demon, indiferent ce formă ar fi luat, ar fi vrut să atragă o atenție atât de nedorită asupra modului său de a se ocupa de afaceri.

7

În primele clipe de întuneric de după asfințit, bărbatul cunoscut numai sub numele de Wren străbătea la pas partea de sus a Riverside Drive, un bulevard larg, presărată cu gunoaie. În stânga lui se întindeau contururile obscure ale Riverside Park și ale fluviului Hudson, de dincolo de parc; în dreapta erau scheletele unor vile cândva mărețe, acum golașe și în ruine. Umbra i se profila rând pe rând în haosul din dreptul felinarelor, în timp ce ultima tentă de roșu dispărea de pe cerul sângeriu. În ciuda procesului de restaurare și reabilitare a spațiului public, care se apropia pe furiș dinspre sudul Manhattanului, cartierul era în continuare periculos, o zonă unde nu-și doreau prea mulți să fie surprinși după căderea întunericului. Dar Wren avea ceva – poate trăsăturile cadaverice, sau mersul grăbit, ca un soi de alergare furișată, sau claia rebelă de păr alb, nefiresc de deasă pentru un bărbat de vârsta lui – care ținea jefuitorii la distanță.

Se opri în fața unei vile mari, în stil Beaux Arts, a cărei fațadă avea vedere spre Riverside Drive în porțiunea aflată între 137th Street și 138th Street. Clădirea cu patru etaje era înconjurată de un gard înalt de fier, cu vârfuri ascuțite, acoperit de o crustă de rugină. Dincolo de gard, peluza era năpădită de buruieni și de tufe bătrâne de oțetar. Și clădirea părea căzută în decrepitudine: ferestrele erau astupate cu tablă, plăcile de ardezie de pe acoperiș,

sparte, jumătate din stâlpii metalici care împrejmuiau platforma deschisă de pe acoperiș lipseau.

Poarta de fier de la intrare era deschisă. Fără să se oprească vreo clipă, Wren se strecură prin spațiul îngust și străbătu apoi aleea pavată care ducea către portalul pe sub care se făcea cândva accesul trăsurilor. Acolo gunoiul se adunase prin colțuri, modelat de suflarea vântului în forme bizare. În întunericul de dincolo de intrarea pentru vehicule era o ușă singuratică, din lemn de stejar, împodobită cu graffiti, dar cu un aspect solid. Wren ciocăni o dată cu pumnul său osos, apoi încă o dată.

Ecoul loviturilor sale se pierdu în spațiul vast din interior. Pentru un minut, sau poate chiar pentru două, nu se clinti nimic. Apoi se auzi scâșnetul unei chei grele răsucite în broască și ușa fu crăpată cu încetineală. Afară se strecură o lumină galbenă. Pendergast apăru în cadrul ușii, cu o mână pe mâner și cu fața parcă și mai palidă pe fundalul strălucirii incandescente de pe coridor. Îl pofti pe Wren înăuntru fără să scoată vreo vorbă, apoi închise și încuie ușa în urma lor.

Wren îl urmă pe agentul FBI străbătând holul de intrare pardosit cu marmură și pătrunzând într-o galerie lungă, cu lambriuri de lemn. Aici se opri brusc în loc. Văzuse casa ultima oară în perioada verii, când își petrecuse câteva săptămâni catalogând colecțiile bogate din vilă, în timp ce Pendergast se afla în Kansas, în concediu. La vremea respectivă, interiorul casei era la fel de în ruină ca exteriorul. Lambriuri smulse, scânduri din dușumea rupte, tencuială și șipci expuse vederii, totul ca urmare a unor căutări intense. Alături de Pendergast, Wren era unul dintre singurele patru – ba nu, cu el erau cinci – făpturi care cunoșteau atât rezultatele acelei cercetări, cât și semnificația lor.

Însă acum lambriurile cafenii străluceau, proaspăt lăcuite; pereții fuseseră retencuiți și acoperiți cu tapet în stil victorian, în tonuri pastelate; și, în lumina discretă, monturile de alamă și de cupru străluceau pretutindeni. În zeci de casete incrustate și pe socluri de marmură erau plasate exemplare dintr-o colecție

magnifică: meteoriți, pietre prețioase, fluturi rar întâlniți, fosile din specii de mult dispărute. În interiorul acelei case se găsea o vitrină de curiozități fără egal, restaurată pentru a atinge o splendoare pe care nu o mai avusese de o sută de ani. Și totuși, era menită să rămână ascunsă de ochii lumii.

– Îmi place ce-ai făcut din locul ăsta, spuse Wren, gesticulând jur-împrejur.

Pendergast înclină din cap.

– Sunt uimit fiindcă ai reușit s-o faci atât de repede. Cu numai două luni în urmă, casa era un talmeș-balmeș.

Pendergast o luă înainte, conducându-l de-a lungul galeriei.

– Artizanii și dulgherii cajun din sudul cursului de apă Têche au lucrat bine în slujba familiei mele în anii de demult. Acum s-au dovedit din nou de neprețuit. Cu toată că nu prea le-a fost pe plac... cum să spunem: vecinătatea?

Wren scoase un chicotit firav, distonant.

– Trebuie să fiu de acord cu ei. Pare bizar să-ți stabilești reședința aici, când ai în Dakota locul ăla încântător, unde... Se opri în mijlocul frazei, făcând ochii mari atunci când înțelese. Doar dacă nu cumva...

Pendergast dădu din cap în semn de încuviințare.

– Da, Wren. Ăsta e motivul. Oricum, unul dintre motive.

Treceau acum printr-o sală enormă de primire, cu plafonul boltit revopsit într-un albastru Wedgwood[1]. Pereții erau acoperiți de vitrine din sticlă ondulată, pline cu alte artefacte, într-un aranjament superb. Pe parchet se înșiruiau schelete mici de dinozauri, montate în suporturi, și animale împăiate.

Wren îl prinse pe Pendergast de mânecă.

– Ea cum se simte?

Agentul FBI se opri.

[1] Gri-albăstrui folosit de Josiah Wedgwood (1730–1795), fondatorul industriei olăritului (n.tr.)

– Bine. Din punct de vedere fizic. Emoțional, e atât de bine pe cât ne-am putea aștepta. Facem progrese lente. A durat atât de mult, înțelegi tu.

Wren încuviință cu o înclinare a capului. Pe urmă își duse mâna la buzunar și scoase un DVD.

– Poftim, spuse, întinzându-i-l lui Pendergast. Un inventar complet al colecțiilor din casa asta, catalogate și indexate cu toată priceperea de care sunt în stare.

Pendergast dădu din cap în semn de mulțumire.

– Încă mai sunt uimit de faptul că sub acoperișul ăsta se adăpostește cea mai strălucită vitrină de curiozități din lume, adăugă Wren.

– Într-adevăr. Și pot avea convingerea că piesele de colecție pe care ți le-am oferit reprezintă, după părerea ta, o plată suficientă pentru serviciile tale?

– O, da, șopti Wren. Da, da, sunt, cu siguranță, o plată suficientă.

– Din câte îmi amintesc, restaurarea unui anumit registru indian ți-a luat atât de mult timp, încât m-am temut că proprietarul de drept o să se neliniștească.

– O lucrare de artă nu poate fi urgentată, rosti Wren pufnind. Și era un registru atât de *frumos*. Numai că... numai că e vorba despre *timp,* să știi. Timpul ia totul cu sine, cum spunea Vergiliu. Chiar în clipa asta ia cărțile mele, ia minunatele mele cărți mai iute decât le pot eu restaura.

Reședința lui Wren se afla la cel de-al șaptelea și cel mai adânc nivel al subsolului Bibliotecii Publice a orașului New York, unde domnea asupra unor legiuni necatalogate de cărți în descompunere, adunate în grămezi nesfârșite, printre care oricine altcineva, în afară de el, s-ar fi rătăcit.

– Într-adevăr. Probabil te simți ușurat acum, când știi că munca ta aici s-a încheiat.

– Aș fi făcut și inventarul bibliotecii, numai că *ea* pare să fi memorat absolut totul.

Wren își îngădui un râs amar.

– Cunoștințele ei în privința acestei case sunt remarcabile, iar eu le-am găsit deja o întrebuințare, zise Pendergast.

Wren îl privi întrebător.

– Am de gând să-i cer să caute tot ce există în bibliotecă despre Satana.

– Satana? Ăsta e un subiect larg, *hypocrite lecteur*[1].

– Întâmplător, mă interesează un singur aspect. Moartea ființelor umane în mâinile diavolului.

– Cu alte cuvinte, ca atunci când îți vinzi sufletul? Plata pentru serviciile oferite, ceva de genul ăsta?

Pendergast dădu din cap în semn de încuviințare.

– Subiectul rămâne *încă* foarte larg.

– Nu mă interesează literatura, Wren! Nu mă interesează decât sursele nonficționale. Sursele inițiale. De preferință relatările la mâna-ntâi și martorii oculari.

– Ai stat prea mult în casa asta.

– Cred că pentru ea e bine s-o țin ocupată. Și, cum spuneai chiar tu, cunoaște atât de bine conținutul bibliotecii.

– Înțeleg.

Wren își lăsă ochii să rătăcească spre ușile duble de pe peretele opus.

Pendergast îi urmări privirea.

– Vrei s-o vezi?

– Ești surprins? După tot ce s-a petrecut aici în vara asta, sunt, practic, nașul ei. Uiți care-a fost rolul meu.

– Nu uit nimic și o să-ți fiu întotdeauna îndatorat pentru asta, dacă nu și pentru altele.

Pendergast înaintă în tăcere și deschise ușile fără zgomot.

Wren se uită dincolo de cadrul lor. Ochii lui galbeni prinseră să strălucească. În capătul opus se afla o bibliotecă mare, somptuoasă. Către tavan se înălțau rafturi lângă rafturi de cărți

[1] „Cititor fățarnic" (în lb. franceză, în orig.) expresie folosită de Charles Baudelaire în poezia *Cititorului* (traducere de Lazăr Iliescu, din volumul *Florile Răului*, Editura pentru Literatură Universală, București, 1968) (n.tr.)

ornamentat legate, cu cotoarele de piele lucind în lumina focului. Pe un covor persan gros erau plasate vreo zece canapele mici și fotolii. Pe unul dintre cele din urmă stătea o femeie tânără, în fața focului, răsfoind o carte supradimensionată, cu litografii. Purta un șorțuleț peste rochia albă și ciorapi negri, și, când întoarse pagina, brațele subțiri, părul brunet și ochii închiși la culoare îi luciră în lumina flăcărilor. Pe o măsuță joasă de alături era un serviciu de ceai, pregătit pentru două persoane.

Pendergast își drese cu delicatețe glasul și fata își ridică privirea. Ochii i se îndreptară dinspre agentul FBI către Wren și, pentru o clipă, în ei licări spaima. Apoi îl recunoscu și asta i se citi pe toată fața. Lăsă cartea, se ridică, își netezi șorțulețul și așteptă să se apropie cei doi bărbați.

– Ce mai faci, Constance? o întrebă Wren, cu cel mai liniștitor croncănit de care era în stare.

– Foarte bine, domnule Wren, mulțumesc! Constance făcu o mică reverență. Dar dumneata?

– Ocupat, foarte ocupat. Cărțile mele îmi răpesc tot timpul.

– Cred că nimeni n-ar trebui să vorbească resentimentar despre o ocupație atât de nobilă.

Tonul fetei era serios, dar pe buze îi jucă un zâmbet firav – amuzament? condescendență? – care dispăru înainte ca Wren să fie convins că îl zărise.

– Nu, nu, sigur că nu.

El încercă să nu se uite prea insistent. Cum putuse să uite, într-un răstimp atât de scurt, vocea aceea studiată și turnura demodată a frazelor ei? Și cum putuse uita ochii aceia, atât de bătrâni, însă aflați pe un chip atât de tânăr și de frumos? Își drese glasul.

– Atunci, Constance, povestește-mi cum îți petreci timpul.

– Destul de tihnit. Dimineața citesc în latină și în greacă, sub îndrumarea lui Aloysius. După-amiezile îmi aparțin numai mie și de obicei le petrec răsfoind colecțiile și corectând din când în când câte-o etichetă greșită, peste care dau din întâmplare.

Wren aruncă o privire grăbită spre Pendergast.

– Bem ceaiul la ore târzii și, în timpul ăsta, Aloysius îmi citește, de obicei, din ziare. După cină exersez la vioară. Cânt mizerabil. Aloysius mă suportă ca să am impresia că sună acceptabil.

– Doctorul Pendergast e cel mai sincer dintre oameni.

– Să spunem că doctorul Pendergast e cel mai plin de tact dintre oameni.

– Chiar dacă ar fi așa, mi-ar plăcea să te ascult cândva cântând.

– Aș fi încântată!

Și Constance schiță o altă reverență.

Wren dădu din cap în semn de rămas-bun și se întoarse cu gând să plece.

– Domnule Wren? îl strigă ea.

El se răsuci din nou, cu sprâncenele proeminente ridicate întrebător.

Ea îi întoarse privirea.

– Vă mulțumesc încă o dată. Pentru tot.

Pendergast închise fără zgomot ușa bibliotecii și îl însoți pe Wren, revenind în galeriile pline de ecouri.

– Îi citești *ziarele?* întrebă Wren.

– Numai anumite articole, bineînțeles. Pare să fie cea mai simplă formă de – care e termenul cel mai potrivit? – decomprimare socială. Am ajuns în anii 1960.

– Și, ăăă, hoinărelile ei nocturne?

– Acum, când se află în grija mea, nu mai e nevoie să umble după hrană. Și i-am ales un loc pentru refacere: proprietatea strămătușii mele de lângă fluviul Hudson. La vremea asta e pustie. Ar putea fi o bună reacomodare cu lumina soarelui, dacă se face cu suficientă delicatețe.

– Lumina soarelui. Wren repetă cuvintele încet, parcă degustându-le. Încă mi se pare incredibil că, după cele întâmplate, a fost tot timpul aici, în tunelele alea de jos, cu acces către fluviu. Mă tot întreb de ce mi s-a arătat mie.

– Poate-a ajuns să-ți acorde încredere. Te-a urmărit destul de multă vreme, cât timp ai lucrat, pe durata verii. Era clar că îndrăgeai colecțiile, care sunt prețioase și pentru ea. Sau poate ajunsese pur și simplu într-un punct unde contactul cu alte ființe umane era necesar, cu orice risc.

Wren clătină din cap.

– Ești sigur, cu adevărat sigur, că n-are decât nouăsprezece ani?

– E o întrebare mai grea decât pare. Din punct de vedere fizic, organismul ei are nouăsprezece ani.

Ajunseseră la ușa din față și Wren aștepta ca Pendergast să o descuie.

– Îți mulțumesc, Wren, spuse agentul FBI, deschizând ușa.

Aerul nopții năvăli înăuntru, purtând cu sine zgomotele estompate ale traficului.

Wren trecu pragul, apoi se opri și se întoarse pe călcâi.

– Te-ai hotărât ce e de făcut în privința ei?

Preț de câteva secunde, Pendergast nu răspunse. Apoi încuviință din cap în tăcere.

8

Salonul Renascentist al Muzeului Metropolitan de Artă era una dintre cele mai uluitoare încăperi din clădire. Preluat, element cu element și piatră cu piatră, din străvechiul Palazzo Dati din Florența și reasamblat în Manhattan, recrea până în cele mai mici detalii un *salone* din epoca Renașterii Târzii. Era cea mai impozantă și mai austeră dintre marile galerii ale muzeului și, din acest motiv, fusese aleasă pentru serviciul funerar al lui Jeremy Grove.

D'Agosta se simțea ca un idiot în uniforma lui de polițist, cu emblema albastră cu auriu a Departamentului de Poliție din Southampton și cu tresele lui de sergent modest. Oamenii se întorceau imediat către el, îl priveau ca pe un soi de ciudățenie, apoi și-l scoteau din minte cu aceeași repeziciune, considerându-l un simplu angajat, și se uitau în altă parte.

Când intră în sală pe urmele lui Pendergast, D'Agosta remarcă surprins o masă lungă, gemând sub greutatea felurilor de mâncare, și o alta, pe care se vedeau atât de multe sticle de vin și de băuturi tari, încă ar fi fost de ajuns ca să doboare la pământ o turmă de rinoceri. Ce mai serviciu funerar! Semăna mai degrabă a priveghi irlandez. D'Agosta luase parte la câteva pe vremea când lucra la NYPD și se simțise norocos fiindcă supraviețuise. Era evident că totul fusese aranjat cu o iuțeală remarcabilă – Grove murise cu doar două zile în urmă.

În încăpere era înghesuială. Nu existau scaune. Se aștepta din partea oamenilor să interacționeze, nu să stea locului, într-o atitudine plină de respect. Mai multe echipe de televiziune își instalaseră echipamentul lângă o scenă acoperită cu un covor, pe care nu se găsea nimic în afara unui mic podium. În capătul opus al salonului se afla un clavecin, al cărui acorduri răzbăteau cu greu prin zgomotul mulțimii. Dacă vărsa cineva lacrimi pentru Grove, atunci se ascundea foarte bine.

Pendergast se aplecă spre el.

– Vincent, dacă te interesează ceva de-ale gurii, acum e momentul să intri în acțiune. Cu o asemenea înghesuială, se vor termina repede.

– De-ale gurii? Adică mâncarea de pe masă? Nu, mulțumesc!

Hoinărelile sale prin lumea literară îl învățaseră că, în asemenea ocazii, se serveau delicatese de genul icrelor și al brânzei atât de urât mirositoare, încât erai îndemnat să-ți inspectezi tălpile pantofilor.

– Atunci ne punem în mișcare?

Pendergast începu să se învârtă prin mulțime ca o silfidă. Pe scenă se urcă acum un bărbat: îmbrăcat impecabil, înalt, cu părul pieptănat cu grijă spre spate, cu fața scânteind datorită unui machiaj profesionist. Toată lumea amuțise înainte să întindă el mâna spre microfon.

Pendergast îl prinse pe D'Agosta de cot.

– Sir Gervase de Vache, directorul muzeului.

Bărbatul luă microfonul de pe podium, silueta sa elegantă stând dreaptă, într-o postură demnă.

– Vă spun bun venit tuturor, rosti el, părând a considera că nu era necesar să se prezinte. Ne aflăm aici pentru a-l comemora pe prietenul și colegul nostru Jeremy Grove – însă așa cum și-ar fi dorit-o el însuși: cu mâncare, băutură, muzică și bună dispoziție, nu cu fețe lungi și discursuri lugubre.

Vorbea cu un ușor accent franțuzesc.

Deși Pendergast se oprise locului în momentul urcării directorului pe scenă, D'Agosta observă că agentul FBI continua să cutreiere încăperea cu ochii săi neobosiți.

– L-am întâlnit pentru prima oară pe Jeremy Grove cu vreo douăzeci de ani în urmă, când a făcut o recenzie a unei expoziții Monet pentru galeria de artă Downtown. A fost – cum să spun? – o recenzie Grove clasică.

Se stârniră hohote de râs, amuzamentul unor oameni care știau despre ce era vorba.

– Jeremy Grove era, mai presus de toate, un om care spunea adevărul așa cum apărea în ochii lui, fără ezitare și cu rafinament. Inteligența lui ascuțită și remarcile spirituale ireverențioase au animat nenumărate dineuri...

D'Agosta nu-i mai acordă atenție. Pendergast cerceta fără încetare încăperea și se puse din nou în mișcare, încet, ca un rechin care tocmai simțise miros de sânge în apă. D'Agosta îl urmă. Îi plăcea să-l privească pe Pendergast în acțiune. La masa cu băuturi alcoolice își umplea paharul un tânăr cu înfățișare izbitoare, îmbrăcat complet în negru, cu un barbișon falnic. Avea ochii neobișnuit de mari, profunzi și limpezi, și degete mai fine chiar și decât ale lui Pendergast.

– Maurice Vilnius, pictorul abstract-expresionist, murmură agentul FBI. Unul dintre numeroșii beneficiari ai serviciilor lui Grove.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Îmi aduc aminte o recenzie scrisă de Grove despre tablourile lui Vilnius, cu câțiva ani în urmă. Fraza care mi s-a întipărit cel mai bine în memorie este: „Aceste tablouri sunt atât de proaste, încât inspiră respect, ba chiar venerație. E nevoie de un gen aparte de talent pentru a crea mediocrități de un asemenea nivel. Un talent pe care Vilnius îl are din abundență".

D'Agosta își înăbuși râsul.

– Așa ceva te poate face să ucizi.

Se grăbi să-și controleze expresia feței; Vilnius se întorsese spre ei și îi privea apropiindu-se.

– Ah, Maurice, ce mai faci? întrebă Pendergast.

Pictorul înălță din sprâncenele foarte negre. Fiind vorba despre un om care înghițise multe recenzii nefavorabile, D'Agosta se aștepta să citească pe chipul lui înroșit furia, sau măcar niște resentimente. Însă afișa un zâmbet larg.

– Ne-am cunoscut?

– Mă numesc Pendergast. Ne-am întâlnit, pentru scurt timp, anul trecut, la vernisajul dumitale de la Galerie Dellitte. Frumoase lucrări. Am luat în considerație achiziționarea uneia dintre ele pentru apartamentul meu din Dakota.

Zâmbetul se lăți și mai mult pe figura lui Vilnius.

– Sunt încântat! (Vorbea cu accent rusesc.) Poți trece pe la mine oricând. Treci astăzi. Aș face a cincea vânzare de săptămâna asta.

– Serios?

D'Agosta observă că Pendergast avea grijă să nu i se citească surprinderea în glas. În fundal, vocea directorului zumzăia monoton:

– ... *un om curajos și hotărât, care nu a intrat cu delicatețe în acea frumoasă noapte...*

– Maurice, continuă Pendergast, aș vrea să stăm de vorbă despre Grove și despre ultima lui...

O femeie de vârstă mijlocie se apropie pe neașteptate de Vilnius, silueta ei scheletică fiind drapată într-o rochie plină de paiete. Pe urmele ei venea un bărbat înalt, într-un smoching negru, cu țeasta cheală lustruită până la sticlirea unei pietre prețioase.

Femeia îl trase pe Vilnius de mânecă.

– Maurice, trebuie să te felicit personal, scumpule! Noua recenzie e pur și simplu minunată! Și a întârziat *atât* de mult.

– Ați văzut-o deja? întrebă Vilnius, întorcându-se către personajele care abia sosiseră.

– Chiar în după-amiaza asta, răspunse bărbatul cel înalt. Tiparul de probă a fost trimis prin fax la sala mea de expoziție.

– *... și acum, una dintre sonatele de Haydn îndrăgite de Jeremy...*

Oamenii continuau să vorbească, ignorându-l pe bărbatul de pe podium. Vilnius se răsuci pentru o clipă din nou spre agentul FBI.

– Mă bucur că ne-am reîntâlnit, domnule Pendergast, spuse, întinzându-i o carte de vizită pe care o scosese din buzunar. Te rog, treci pe la studio oricând.

Pe urmă se întoarse către femeie și către însoțitorul ei. În timp ce se îndepărtau, D'Agosta îl auzi spunând:

– Repeziciunea cu care se răspândesc veștile mi se pare remarcabilă. Recenzia urmează să fie publicată abia peste o zi.

D'Agosta se uită la Pendergast. Și el îl urmărea pe Vilnius cu privirea.

– Interesant, murmură Pendergast, ca pentru sine.

Se întoarseră în mijlocul mulțimii. De Vache își încheiase discursul și zgomotul devenise din nou puternic. Clavecinul reîncepuse să cânte, fiind acum complet acoperit de gălăgia invitaților care beau, mâncau și pălăvrăgeau.

Pendergast o luă brusc din loc, în mare grabă, trecând prin înghesuială ca o săgeată. D'Agosta își dădu seama că ținta lui era directorul Metropolitanului, care cobora de pe scenă.

De Vache se opri când îi văzu apropiindu-se.

– Ah, domnul Pendergast! Să nu-mi spuneți că dumneavoastră vă ocupați de caz!

Agentul FBI dădu din cap în semn de încuviințare.

Francezul își țuguie buzele.

– E oficial? Sau erați cumva prieteni?

– Grove *avea* prieteni?

De Vache chicoti.

– Adevărat, foarte adevărat! Pentru Jeremy, prietenia era ceva straniu, care trebuia ținut la oarecare distanță. Ultima dată l-am întâlnit – stați să mă gândesc – la un dineu. Îmi aduc aminte că

i-a cerut tipului din fața lui – un domn în vârstă, de-a dreptul inofensiv, cu proteză dentară – să nu mai clănțănească din incisivi atunci când mănâncă, pentru că era om, nu șobolan. Mai târziu, cineva și-a scăpat sos pe cravată și Jeremy l-a întrebat dacă nu era cumva rudă cu Jackson Pollock[1]. Sir Gervaise chicoti din nou. Și ăsta n-a fost decât un singur dineu! Un om care are obiceiul să vorbească astfel poate avea oare prieteni?

Sir Gervase se auzi strigat de câteva matroane împovărate de bijuterii. Îi ceru scuze lui Pendergast, dădu din cap către D'Agosta și le întoarse spatele. Ochii lui Pendergast reîncepură să cutreiere încăperea, oprindu-se în final asupra unui grup de persoane de lângă clavecin.

– *Voilà,* spuse el. Filonul mamă.

– Cine?

– Cei trei care stau de vorbă. Au fost oaspeții lui Grove la ultimul dineu, împreună cu Vilnius, pe care tocmai l-ai cunoscut. Ei sunt motivul pentru care ne aflăm aici.

Ochii lui D'Agosta căzură mai întâi pe un bărbat cu o înfățișare banală, în costum gri. Alături de el stătea o femeie bătrână, sfrijită ca un spectru, acoperită de pudră, de fard de obraz și de ruj, îmbrăcată la patru ace, manichiurată, coafată și fără nici o îndoială injectată cu Botox, într-o ultimă încercare eșuată de a părea mai tânără de șaizeci de ani. Purta un colier de smaralde, atât de bogat, încât D'Agosta se temu că umerii ei costelivi aveau să cedeze sub greutatea lui. Dar persoana care atrăgea cu adevărat atenția stătea de cealaltă parte a femeii: un bărbat enorm de gras, într-un costum superb, gri-albăstrui, completat de o jiletcă de mătase, de mănuși albe și de un ceas de buzunar cu lanț de aur.

– Femeia, murmură Pendergast, e Lady Milbanke, văduva celui de-al șaptelea baron Milbanke. Se spune că e o bârfitoare

[1] Pictor american (1912–1956) celebru pentru stilul în care își picta tablourile abstracte, lăsând să curgă culoarea pe o pânză orizontală (n.tr.)

înveninată, o băutoare de absint, o neobosită organizatoare de întruniri de spiritism și o invocatoare a morților.

– Arată de parcă ar avea ea însăși nevoie să fie trezită din morți.

– Vincent, am simțit lipsa umorului tău mușcător! Domnul cel masiv, fără îndoială, contele Fosco. Am auzit de mult vorbindu-se despre el, dar acum îl văd pentru prima oară.

– Dacă ar avea mai mult cu o uncie, atunci ar cântări o sută patruzeci de kilograme în cap.

– Și, cu toate astea, observă ce ușurință are în mișcări. Iar gentlemanul înalt, în costum cenușiu, e Jonathan Frederick, criticul de artă de la *Art & Antiques*.

D'Agosta dădu din cap în semn că pricepuse.

– Ne aventurăm în bârlogul leilor? întrebă Pendergast.

– Tu ești șeful.

Pendergast se puse imediat în mișcare, apropiindu-se cu pași mari de grup, în care se strecură dezinvolt și fără sfială și, luând în stăpânire mâna lui Lady Milbanke, o duse spre buze.

Bătrâna roși sub machiaj.

– Am avut plăcerea...?

– Nu, spuse agentul FBI. Din păcate. Mă numesc Pendergast.

– Pendergast. Și cine e prietenul dumneavoastră? Un bodyguard?

Ceea ce stârni în grup o rafală de râsete înfundate.

Pendergast chicoti împreună cu ei.

– Se poate spune și așa.

– Dacă și-a luat o slujbă suplimentară, spuse bărbatul care se numea Frederick, atunci ar fi trebuit să vină la lucru fără uniformă. La urma urmelor, aici suntem la un serviciu funerar.

D'Agosta observă că Pendergast nu se obosi să-i spună celuilalt că se înșela în privința slujbei suplimentare. Se mulțumi să clatine din cap cu mâhnire, ignorând comentariul.

– Groaznic de tristă povestea asta cu Grove, nu credeți?

Toată lumea dădu aprobator din cap.

– Se zvonește c-ar fi dat o petrecere în noaptea morții sale.

Se lăsă o tăcere bruscă.

– Ei, domnule Pendergast, rosti apoi Lady Milbanke. Ce straniu că ați adus vorba! Vedeți dumneavoastră, noi am luat parte, cu toții, la dineul acela.

– Desigur. Se spune și că e posibil ca ucigașul să fi fost unul dintre oaspeți.

– Ce incitant! exclamă femeia. Exact ca-ntr-un roman de Agatha Christie. La drept vorbind, cu toții avem motive personale ca să scăpăm de Grove. Sau, cel puțin, le *aveam*. Femeia schimbă o scurtă privire cu ceilalți. Însă nu eram singurii. Nu-i așa, Jason?

Ridicând vocea, îi făcu semn unui tânăr care trecea pe lângă ei, cu un pahar înalt de șampanie în mână. La butoniera sacoului său cafeniu se afla o orhidee, și avea părul de culoarea marmeladei.

Tânărul se opri și se încruntă.

– Despre ce vorbești?

– El e Jason Prince. Lady Milbauke chicoti jucăuș. Jason, tocmai îi spuneam domnului Pendergast, aici de față, cât de mulți oameni din încăperea asta aveau motive să-l omoare pe Jeremy Grove. Iar tu ești cunoscut drept un flăcău gelos.

– Îndrugă numai prostii, ca de obicei, spuse Prince, cu sângele năvălindu-i în obraji.

Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă cu pași mari.

Lady Milbanke scoase un alt hohot discret de râs.

– Iar Jonathan a fost și el tras în țeapă de Grove, la vremea lui, în mai multe ocazii. Corect, Jonathan?

Bărbatul cărunt zâmbi ironic.

– M-am alăturat unui club destul de numeros.

– Îți spunea femeia gonflabilă a criticii de artă, nu-i așa?

El nici măcar nu clipi.

– Grove folosea, într-adevăr, un asemenea mod de exprimare. Dar credeam c-am fost cu toții de acord să lăsăm astea în urmă, Evelyn. Au trecut mai bine de cinci ani de atunci.

– Și mai e și contele. Unul dintre suspecții principali. Uitați-vă la el! E evident un tip al secretelor întunecate. E italian, și știm noi bine ce le poate pielea!

Contele surâse.

– Noi, italienii, suntem creaturi fățarnice.

D'Agosta îl privi curios. Era uimit de ochii contelui, de un cenușiu întunecat, cu limpezimea fără de egal a apelor adânci. Avea părul lung, încărunțit, dat peste cap, și pielea tot atât de rozalie ca a unui bebeluș, în ciuda celor aproape șaizeci de ani ai săi.

– Și mai sunt și eu, continuă Lady Milbanke. Ați putea considera că aveam cele mai întemeiate motive să-l ucid. Am fost cândva amanți. *Cherchez la dame*.

D'Agosta se cutremură, întrebându-se dacă un asemenea lucru era fizic posibil.

Frederick, criticul de artă, părea la fel de îngrețoșat de o asemenea idee, fiindcă începu să bată în retragere.

– Scuzați-mă, trebuie să discut neapărat cu cineva.

Lady Milbanke zâmbi.

– Despre noua ta funcție, presupun?

– La drept vorbind, da. Domnule Pendergast, a fost o plăcere să vă cunosc!

Conversația se întrerupse pentru scurtă vreme. D'Agosta observă că ochii cenușii ai lui Fosco erau ațintiți asupra lui Pendergast și că pe buzele contelui juca un mic zâmbet.

– Spuneți-mi ceva, rogu-vă, domnule Pendergast, rosti el. De ce *vă interesează,* oficial, acest caz?

Pendergast nu ripostă. În loc de răspuns, își strecură mâna în buzunarul hainei și își scoase portofelul, deschizându-l apoi încet și reverențios, de parcă ar fi fost o casetă cu bijuterii. Insigna aurie scânteie sub luminile imensei săli.

– *Ecce signum!*[1] exclamă încântat contele.

[1] Iată semnul! (în lb. latină, în orig.)

Bătrâna doamnă se retrase cu un pas.

– Dumneavoastră? Polițist?

– Agent special Pendergast, de la Biroul Federal de Investigații.

Lady Milbanke se răți la conte.

– Știai și nu mi-ai *spus?* Iar eu am făcut din noi toți niște suspecți!

Vocea ei își pierduse tenta de amuzament.

Contele zâmbi.

– Am știut din clipa în care l-am văzut apropiindu-se că e de la organele de cercetări.

– *Mie* nu mi se pare că seamănă a agent FBI.

Contele se întoarse spre Pendergast.

– Pot spera că informațiile oferite de Evelyn vă vor fi de folos, domnule?

– De foarte mare folos, răspunse Pendergast. Am auzit multe despre dumneavoastră, domnule conte Fosco.

Contele zâmbi din nou.

– Să presupun că dumneavoastră și Grove ați fost prieteni multă vreme?

– Aveam în comun dragostea față de muzică și de artă, și față de însoțirea cea mai înaltă a celor două: opera. Se întâmplă cumva să fiți un iubitor al operei?

– Nu, nu sunt.

– Nu? Contele arcui din sprâncene. De ce nu?

– Opera mi s-a părut dintotdeauna a avea un caracter vulgar și infantil. Prefer varianta simfonică: muzică în stare pură, fără nici un suport de genul decorurilor, al costumelor, al melodramei, al sexului și al violenței.

Uitându-se la conte, lui D'Agosta i se păru că acesta încremenise, șocat. Apoi băgă de seamă că Fosco râdea în sinea lui, vizibile fiind numai micile convulsii ale hohotelor lăuntrice. Râsul continuă destul de mult. Pe urmă își șterse colțurile ochilor cu o batistă și își lovi ușurel, a apreciere, palmele dolofane.

– Măi, măi! Văd că sunteți un gentleman cu convingeri ferme.

Se întrerupse, se aplecă spre Pendergast, și începu să cânte încet, vocea profundă, de bas, abia înălțându-i-se deasupra vacarmului din încăpere.

Braveggia, urla! T'affretta
a palesarmi il fondo dell'alma ria!

Tăcu și se retrase, radiind.

– *Tosca,* una dintre favoritele mele.

D'Agosta îl văzu pe Pendergast strângând ușor din buze.

– „Zbiară, fanfaronule", traduse el. „Cât de grăbit ești să-mi dezvălui ultimele scursori ale sufletului tău mârșav!"

Grupul încremeni auzind ceea ce părea o insultă directă la adresa contelui. Dar Fosco nu făcu altceva decât să-și destindă chipul într-un zâmbet.

– Bravo! Vorbiți italiana.

– *Ci provo,* spuse Pendergast.

– Dragă domnule, dacă îl puteți traduce atât de bine pe Puccini, aș spune că vă ridicați cu mult peste nivelul unei simple încercări. Nu-mi rămâne decât să sper că sunteți mai puțin filistin în privința artei. Ați avut cumva ocazia să admirați acel Ghirlandaio[1]? Sublim.

– Revenind la caz, spuse Pendergast, mă întreb, domnule conte, dacă mi-ați putea răspunde la câteva întrebări.

Fosco dădu din cap, încuviințând.

– În ce dispoziție era Grove în noaptea morții sale? Era tulburat? Înspăimântat?

– Da, era. Dar, haideți, nu vreți să aruncăm o privire mai atentă?

Contele se îndreptă spre tablou. Ceilalți îl urmară.

– Domnule conte Fosco, sunteți unul dintre ultimii oameni care l-au văzut pe Jeremy Grove în viață. Aș aprecia ajutorul dumneavoastră.

[1] Domenico Ghirlandaio (1449–1494), pictor florentin renascentist (n.red.)

Contele își lovi din nou palmele una de cealaltă.

– Îmi cer scuze dacă par frivol. Vreau să v-ajut. Întâmplarea face să fiu fascinat, dintotdeauna, de domeniul dumneavoastră de activitate. Sunt un cititor pasionat al romanelor polițiste englezești; reprezintă, probabil, singurul lucru la care se pricep englezii. Însă trebuie să mărturisesc că nu sunt deprins să fiu *obiectul* anchetei. Una peste alta, nu e o senzație plăcută.

– Nu e niciodată o plăcere. Ce vă face să credeți că Grove era tulburat în noaptea aceea?

– În tot cursul serii, n-a reușit să stea într-un loc mai mult de câteva minute. Abia dacă s-a atins de băutură, o distanțare izbitoare de obiceiurile sale. Din când în când, vorbea zgomotos, aproape năuc. Alteori plângea.

– Știți de ce anume era tulburat?

– Da. Îi era frică de diavol.

Lady Milbanke bătu din palme, într-un acces de încântare.

Pendergast îl măsură cu atenție cu privirea pe Fosco.

– De ce credeți asta?

– Când mă pregăteam de plecare, mi-a adresat o rugăminte stranie. Știind că sunt catolic, m-a rugat să-i împrumut crucea mea.

– Și?

– I-am împrumutat-o. Și trebuie să recunosc că, de când am citit ziarele de dimineață, sunt ușor alarmat în privința ei. Mă întreb dacă e în siguranță. Cum aș putea s-o recapăt?

– Nu puteți.

– De ce nu?

– Face parte dintre probele materiale.

– Ah! exclamă ușurat contele. Dar după un timp o voi putea redobândi, nu?

– Nu-mi dau seama de ce v-ați dori așa ceva, excepție făcând, poate, pietrele prețioase care o împodobeau.

– Cum adică?

– A ars și s-a topit, e de nerecunoscut.

– Nu! strigă contele. E o amintire de familie neprețuită, moștenită de-a lungul a douăsprezece generații. Și am primit-o cadou de la bunicul, în ziua confirmării mele în sânul Bisericii. Bărbatul își regăsi rapid stăpânirea de sine. Soarta e capricioasă, domnule Pendergast. Grove nu numai că a murit cu o zi înainte de a-mi face un serviciu important, a mai luat cu el bijuteria mea valoroasă de familie, ca însoțitor în momentul nimicirii sale. Așa e viața. Își frecă mâinile, mimând scuturarea de praf. Și acum, poate, un schimb de informații? Eu v-am satisfăcut curiozitatea, dumneavoastră o satisfaceți pe a mea.

– Îmi pare rău că nu pot dezvălui nimic despre caz.

– Dragă domnule, eu nu vorbesc despre caz. Eu vorbesc despre tabloul ăsta! Aș aprecia părerea dumneavoastră.

Pendergast se întoarse către tablou și improviză un răspuns.

– Privind fețele țăranilor, remarc influența Tripticului Portinari.

Contele Fosco zâmbi.

– Ce geniu! Ce previziune!

Pendergast înclină ușor din cap.

– Nu vorbesc despre dumneavoastră, dragă prietene, ci despre pictor. Vedeți, nu poate fi decât o faptă extraordinară, de vreme de Ghirlandaio și-a pictat micul tablou *cu trei ani înainte* ca Tripticul Portinari să fi fost adus din Flandra la Florența.

Radia, rotindu-și ochii de la un auditor la altul.

Pendergast îi întoarse imperturbabil privirea.

– Ghirlandaio a văzut studiile pentru pictură, care i-au fost trimise familiei Portinari cu cinci ani înainte de sosirea elementului decorativ pentru altar. Sunt surprins, domnule conte, că acest fapt nu vă este cunoscut.

Zâmbetul contelui nu pieri decât pentru o clipă. Pe urmă bătu din palme, cu sinceră admirație.

– Bine lucrat, bine lucrat! Se pare că mi-ați dat clasă pe terenul meu. Chiar trebuie să vă cunosc mai bine, domnule Pendergast: pentru un carabinier, aveți o cultură excepțională!

9

D'Agosta ascultă țârâitul îndepărtat din receptor, atât de slab, încât celălalt telefon ar fi putut suna tocmai de pe lună. Nu-și dorea decât să răspundă Vincent, fiul său. Chiar n-avea nici un chef să stea de vorbă cu soția lui.

Se auzi un păcănit, apoi o voce familiară.

– Da?

Ea nu spunea niciodată „alo", spunea întotdeauna „da", de parcă telefonul lui ar fi devenit deja o obligație.

– Eu sunt.

– Da? repetă ea.

„Isuse Hristoase!"

– Eu, Vinnie.

– Știu cine ești.

– Aș vrea să vorbesc cu fiul meu, te rog!

– N-ai cum.

D'Agosta își simți furia răbufnind.

– De ce nu?

– Aici, în Canada, avem ceva care se numește *școală*.

Se simți năucit. Bineînțeles. Era vineri, aproape de amiază.

– Am uitat.

– Știu c-ai uitat. Exact așa cum ai uitat și să suni de ziua lui.

– Ați lăsat receptorul scos din furcă.

– Probabil c-o fi dat câinele peste el. Dar ai fi putut să trimiți o felicitare, un cadou, ceva.

– Păi, *chiar* am trimis o felicitare și un cadou.

– Au sosit cu o zi după aniversare.

– Le-am expediat cu zece zile înainte, pentru numele lui Dumnezeu! Nu poți să dai vina pe mine fiindcă poșta merge greu.

Era o nebunie. Se lăsa din nou târât într-o ceartă fără sens. De ce simțeau nevoia asta disperată de a se înfrunta? Cel mai bun lucru era să nu riposteze.

– Uite ce e, Lydia, o să sun diseară, bine.

– Vincent iese cu prietenii.

– În cazul ăsta o să sun mâine-dimineață.

– Probabil că n-o să-l prinzi. Are antrenament la baseball, toată ziua...

– Atunci să mă sune el!

– Crezi că ne putem permite convorbiri internaționale din banii pe care ni-i trimiți tu?

– Știi că fac tot ce-mi stă-n puteri. Nimeni nu vă oprește să vă mutați înapoi, aici, doar știi.

– Vinnie, tu ne-ai adus încoace cu de-a sila. Noi n-am vrut să venim. A fost greu la început. Însă pe urmă s-a-ntâmplat ceva uimitor. Mi-am făcut o viață aici. Îmi place locul ăsta. Așa cum îi place și lui Vincent. Avem *prieteni,* Vinnie! Avem o *viață.* Și acum, tocmai când ne-am pus din nou pe picioare, tu vrei să ne-ntoarcem în Queens. Eu n-o să mă-ntorc *niciodată* acolo, dă-mi voie să ți-o spun!

D'Agosta păstră tăcerea. Era exact genul de afirmație pe care nu voia s-o stârnească. Isuse, chiar stricase totul cu telefonul ăsta! Și nu dorise nimic altceva decât să stea de vorbă cu fiul lui.

– Lydia, nimic nu e bătut în cuie. Putem găsi o soluție.

– Să găsim o *soluție?* E timpul să privim...

– Lydia, n-o spune.

– Ba o s-o spun! E timpul să privim lucrurile în față. E timpul să...

– N-o spune.

– ... să divorțăm.

D'Agosta închise încet telefonul. După douăzeci și cinci de ani, așa, dintr-odată. Simți că i se taie răsuflarea; aproape că i se făcu rău. Nu trebuia să se gândească la asta. Avea de lucru.

Sediul poliției din Southampton se afla într-o clădire veche de lemn, încântătoare, deși cam dărăpănată, care fusese cândva locul de întâlnire al Clubului Ardezia. Probabil că personalul muncise din greu, reflectă deprimat D'Agosta, pentru a-i transforma interiorul într-o secție de poliție de culoarea vomei, cu obișnuitul linoleum lipsit de farmec și cu pereți din bolțari de zgură. Avea până și mirosul universal al sediilor de poliție: transpirație amestecată cu izul copiatoarelor supraîncălzite, al suprafețelor metalice murdare și al dezinfectantelor pe bază de clor.

D'Agosta simți un nod în stomac. Nu mai dăduse pe acolo de trei zile, timp în care bătuse drumurile împreună cu Pendergast și îi raportase locotenentului prin telefon. Acum trebuia să-l privească în față. Convorbirea cu soția lui îl transformase într-o epavă. Ar fi trebuit într-adevăr să aștepte și s-o sune mai târziu.

Trecu prin birourile din exterior, salutând într-o parte și într-alta cu înclinări ale capului. Nimeni nu părea deosebit de încântat să-l vadă; nu se bucura de popularitate printre angajați. Nu li se alăturase la clubul de bowling, nici nu-și pierdea vremea alături de ei la Tiny's, jucând darts. Avusese întotdeauna impresia că era doar în trecere, în drumul său de întoarcere către NYPD, și nu se gândise că merita să-și facă prieteni. Poate că fusese o greșeală.

Se scutură de asemenea gânduri și bătu în ușa din sticlă mată care dădea în micul birou al locotenentului. Litere de un auriu palid, conturate cu negru, alcătuiau cuvântul „BRASKIE".

– Da? se auzi vocea dinăuntru.

Braskie stătea la o masă de lucru veche, metalică. Într-un capăt al tăbliei se afla un teanc de ziare, de la *Post* și *Times* până la *East Hampton Record,* toate având pe prima pagină articole despre caz. Locotenentul arăta groaznic, cu cearcăne negre sub ochi și riduri adânci. D'Agosta aproape că îl compătimi.

Braskie îi făcu semn să se așeze.

– Noutăți?

D'Agosta trecu în revistă totul, răstimp în care Braskie se mulțumi să asculte. Când termină, locotenentul își trecu palma peste părul rărit prematur și oftă.

– Comandantul se-ntoarce mâine, și tot ce-am obținut noi până acum e, în esență, praful de pe tobă. Nimic despre persoanele care au intrat și au ieșit din casă, nici un vinovat potențial, nici un fir de păr sau din vreo țesătură, nici un martor ocular, nimic. Când vine Pendergast?

Întrebase aproape cu speranță în glas, atât de disperat era.

– Peste o jumătate de oră. Vrea să m-asigur că e pregătit totul.

– E pregătit. Locotenentul se ridică oftând. Vino cu mine.

Sala de depozitare a dovezilor era adăpostită într-o serie de structuri deplasabile, de tip container, plasate cap la cap în spatele secției de poliție, la marginea uneia dintre ultimele plantații de cartofi rămase în Southampton. Locotenentul își trecu cardul prin scanerul ușii și intrară. Înăuntru, D'Agosta dădu cu ochii de Joe Lillian, unul dintre colegii săi sergenți, care așeza ultimele probe pe o masă din mijlocul spațiului lung și îngust. Pe ambele laturi se înșirau, pierzându-se în întuneric, rafturi și dulapuri pline cu dovezile adunate de-a lungul anilor, începând Dumnezeu știa de când.

D'Agosta privi masa. Sergentul Lillian făcuse o treabă foarte bună. Hârtii, plicuri transparente, eprubete cu mostre... totul etichetat și pus în ordine.

– Crezi că asta o fie pe placul agentului tău special?

D'Agosta nu știa cu certitudine dacă în vocea lui Braskie simțise sarcasm sau disperare. Dar, înainte de a avea timp să se gândească la un răspuns, auzi în spatele lor o voce mieroasă, familiară.

– Este, domnule locotenent Braskie, este cu adevărat.

Braskie sări de-a dreptul luat prin surprindere. Pendergast stătea în pragul ușii, cu mâinile la spate; probabil se strecurase, cumva, în urma lor.

Agentul FBI se apropie tacticos de masă, cu mâinile încă împreunate la spate, cu buzele pungite, examinând dovezile cu privirea pătrunzătoare a unui cunoscător care admiră o masă încărcată cu obiecte de artă valoroase.

– Luați tot ce doriți, spuse Braskie. Nu mă îndoiesc că laboratorul dumneavoastră criminalistic e mai bun decât al nostru.

– Iar eu mă îndoiesc că ucigașul a lăsat în urmă vreo altă dovadă în afară de cele pe care *a vrut* să le lase. Nu, pe moment, le trec pur și simplu în revistă. Dar ce e asta? Crucea topită. Îmi permiteți?

Sergentul Lillian luă plicul transparent în care se afla crucea și i-l întinse lui Pendergast. Agentul îl prinse cu delicatețe între degete, răsucindu-l încet pe toate părțile.

– Aș vrea s-o trimit la un laborator din New York.

– Nici o problemă.

Lillian luă înapoi plicul și îl puse într-un recipient de plastic pentru probe.

– Și substanța asta carbonizată.

Pendergast ridică o eprubetă conținând câteva bucăți de sulf ars. O destupă, și-o agită puțin sub nas, apoi îi puse dopul la loc.

– S-a făcut!

Pendergast se uită la D'Agosta.

– Îți trezește ceva interesul, sergent?

D'Agosta făcu un pas înainte.

– Poate.

Mătură masa cu privirea și arătă cu un gest al capului către un pachet de scrisori.

– Totul a trecut pe la laboratorul judiciar, spuse Lillian. Poți să-l atingi.

D'Agosta ridică scrisorile și trase una din pachet. Era de la băiat, de la Jason Prince, către Grove. Surprinse, cu coada ochiului, zâmbetul de cunoscător care se lățea pe chipul lui Lillian. Ce naiba i se părea atât de amuzant? D'Agosta începu să citească.

„Dumnezeule. Dumnezeule mare!" Lăsă scrisorile jos cu obrajii în flăcări.

– Învățăm câte ceva nou în fiecare zi, nu-i așa, D'Agosta? îl întrebă Lillian, rânjind.

El se întoarse din nou spre masă. Văzu un mic teanc de cărți: *Doctorul Faustus,* de Christopher Marlowe; *Noua Carte de Rugăciuni Creștine; Malleus Maleficarum*.

– *Ciocanul Vrăjitoarelor,* spuse Pendergast, dând din cap către ultimul volum. Manualul Inchiziției pentru vânătorii profesioniști de vrăjitoare. Un izvor de informații despre magia neagră.

Alături de cărți se găsea un alt teanc, de extrase scoase la imprimantă de pe internet. D'Agosta luă foaia de deasupra. Site-ul se numea Maledicat Dominus; iar pagina respectivă părea dedicată farmecelor sau rugăciunilor de apărare împotriva diavolului.

– În ultimele douăzeci și patru de ore ale vieții a vizitat o grămadă de site-uri ca ăsta, spuse Braskie. Alea sunt paginile pe care le-a scos la imprimantă.

Pendergast tocmai studia, cu lupa, dopul unei sticle de vin.

– Care-a fost meniul? întrebă el.

Braskie se întoarse către un blocnotes, dădu câteva pagini și i-l întinse lui Pendergast.

Agentul FBI citi cu voce tare:

– Calcan Dover, medalioane de vită la grătar în sos de vin de Burgundia și de ciuperci, fâșii de morcovi, salată, șerbet de lămâie. Servite cu un Petrus din '90. Excelentă alegerea vinului!

Înapoie blocnotesul și își continuă căutările, aparent fără o țintă anume. Se aplecă și luă o bucată mototolită de hârtie.

– Am găsit-o făcută ghemotoc, în coșul de gunoi. Pare un soi de tipar de probă, înaintea publicării.

– E previzualizarea unui articol pentru următorul număr din *Art Review*. Menit să apară mâine la chioșcurile de ziare, dacă nu mă înșel. Pendergast netezi hârtia și începu din nou lectura cu voce tare: „Aidoma oricărei alte discipline importante, istoria artei își are propriile temple sacre: locuri și momente pe care orice critic care se respectă și-ar fi dorit să le fi văzut cu ochii săi, cu orice preț. Prima expoziție impresionistă de pe Boulevard des Capucines, din 1874, e unul dintre acestea; un altul este ziua în care a văzut Braque pentru prima oară tabloul lui Picasso numit *Les Demoiselles d'Avignon.* Iar acum mă aflu aici pentru a vă spune că seriile Golgota, semnate de Maurice Vilnius – expuse în prezent în studioul său din East Village –, vor fi un alt asemenea moment decisiv în istoria artei".

– Am avut impresia că ieri, la serviciul funerar, ai spus că Grove detesta lucrările lui Vilnius, zise D'Agosta.

– Și chiar așa a fost – în anii trecuți. Însă se pare că își schimbase poziția. Pendergast puse hârtia la loc, pe masă, cu o expresie gânditoare. Asta explică, fără dubiu, buna dispoziție a lui Vilnius de aseară.

– Am mai găsit un articol similar lângă computerul lui, spuse Braskie. Scos la imprimantă, dar nesemnat. Totuși, pare să-i aparțină lui Grove.

Pendergast luă hârtia care îi fusese arătată.

– E un articol pentru *Burlington Magazine,* intitulat „O reevaluare a tabloului lui Georges de la Tour[1], *Învățătura Maicii Domnului*". Îl parcurse iute cu privirea. E un articol scurt, o retractare a propriei recenzii anterioare, care eticheta tabloul lui de la Tour drept un fals. Pendergast puse hârtia înapoi în teanc.

[1] Pictor (1593–1652) care și-a realizat cea mai mare parte a operei în Ducatul Lorena, anexat Franței cu un an înaintea morții sale (n.tr.)

Se pare că, în ultimele sale ore, s-a răzgândit într-o mulțime de privințe.

Agentul FBI înaintă cu mișcări elegante de-a lungul mesei, apoi se opri încă o dată, de data asta în fața unui snop de consemnări ale convorbirilor telefonice.

– Ei, astea ne vor fi de folos, nu crezi, Vincent? întrebă, întinzându-i-le lui D'Agosta.

– Tocmai am obținut mandat pentru eliberarea lor, în dimineața asta. Pe verso este capsată o foaie cu numele, adresa și câte o scurtă prezentare a fiecărei persoane cu care a luat legătura.

– Se pare c-a dat o grămadă de telefoane în ultima lui zi de viață, comentă D'Agosta, răsfoind hârtiile.

– Chiar așa, spuse Braskie. A sunat o mulțime de personaje stranii.

D'Agosta întoarse dosarul de transcrieri ale convorbirilor telefonice și parcurse lista de pe verso. Chiar că era straniu. O convorbire internațională, cu profesorul Iain Montcalm, de la New College, Oxford, Catedra de Studii Medievale. Convorbiri locale, cu Evelyn Milbanke și cu Jonathan Frederick. O multitudine de apeluri către serviciile de asistență telefonică și de informații. După miezul nopții, apeluri către Locke Bullard, industriașul; către un oarecare Nigel Cutforth; apoi – încă și mai târziu – apelul către părintele Cappi.

– Avem de gând să stăm de vorbă cu toți. Apropo, Montcalm e un expert de talie mondială în privința practicilor satanice medievale.

Pendergast dădu din cap în semn că înțelesese.

– Milbanke și Frederick au participat la ultima petrecere, iar convorbirile se refereau, probabil, la organizarea ei. N-avem idee de ce l-a sunat pe Bullard. Și n-avem nici o dovadă care să demonstreze că l-ar fi întâlnit vreodată. Și Cutforth e o enigmă. E un soi de producător de muzică, din nou fără să existe nimic care să indice că drumurile lui și ale lui Grove s-au încrucișat vreodată.

Însă, în ambele cazuri, Grove avea numerele lor de telefon personale.

– Ce-i cu telefoanele astea la serviciile de asistență și de informații? întrebă D'Agosta. Se pare c-a apelat cel puțin zece orașe.

– Din câte ne putem da noi seama, încerca să dea de urma cuiva pe nume Beckmann. Ranier Beckmann. Căutările făcute de el pe internet o confirmă.

Pendergast lăsă jos un șervet murdar pe care-l studiase.

– Excelent lucrat, domnule locotenent! Aveți ceva împotrivă dacă discutăm și noi cu unele dintre aceste persoane?

– Chiar vă rog s-o faceți.

D'Agosta și Pendergast se urcară în Rolls-ul agentului, care aștepta ostentativ în fața sediului poliției, cu șoferul în livrea. În timp ce automobilul de mare putere accelera, îndepărtându-se de clădire, Pendergast scoase din buzunar un blocnotes legat în piele, îl deschise la o pagină goală și începu să-și scrie notițele cu un stilou de aur.

– Se pare că avem suspecți din abundență.

– Da. Aproape toți cunoscuții lui Grove.

– Cu posibila excepție a lui Maurice Vilnius. Totuși, bănuiesc că lista se va scurta în curând. Între timp, avem destul de lucru mâine. Îi întinse lui D'Agosta o listă. Tu stai de vorbă cu Milbanke, Bullard și Cutforth. Eu îi iau pe Vilnius, Fosco și Montcalm. Și uite aici niște cărți de vizită cu sigla FBI de la Districtul de Sud al Biroului Teritorial Manhattan. Dacă obiectează cineva atunci când îi pui întrebări, îi dai una dintre ele.

– Ar trebui să caut ceva anume?

– Te rezumi la munca de poliție obișnuită. Cu cazul ăsta am ajuns într-un punct în care trebuie, din păcate, să ne punem galoșii de detectivi de modă veche. Nu se spunea așa în romanele polițiste pe care le scriai tu?

D'Agosta reuși să schițeze un zâmbet strâmb.

– Nu tocmai.

10

Stând în colțul decorat în stil Bauhaus unde își lua micul dejun, la trei sute douăzeci și cinci de metri deasupra Fifth Avenue, Nigel Cutforth coborî din dreptul feței ultimul număr din *Billboard* și adulmecă aerul. Ce se întâmpla cu sistemul de ventilație din apartamentul lui în ultimele zile? Era pentru a treia oară când îi pătrundea în casă duhoarea aia de sulf. Mocofanii de la serviciul de întreținere a clădirii urcaseră de două ori și tot de două ori nu descoperiseră nimic.

Cutforth lovi cu ziarul în masă.

– Eliza!

Eliza, cea de-a doua soție a sa – prospătura pe care o găsise după ce scăpase în sfârșit de băbăciunea care se uzase purtând în pântece copiii lui –, apăru în cadrul ușii, în costumul ei mulat de gimnastică, periindu-și părul lung și blond pe când își ținea capul înclinat într-o parte. Cutforth auzea pârâiturile descărcărilor de electricitate statică.

– Iar a apărut mirosul ăla, spuse el.

– Am și eu nas, preciză ea, dându-și pe spate o parte a părului și trăgând o alta în față.

Fusese o vreme, nu cu prea mult timp în urmă, când lui Cutforth îi plăcea s-o privească îngrijindu-și părul. Acum începea să-l calce pe nervi. Pierdea cel puțin o jumătate de oră pe zi pentru asta.

În vreme ce ea continua cu periatul, el se simțea din ce în ce mai iritat.

– Am plătit cinci milioane și jumătate de dolari pentru apartamentul ăsta și duhnește ca o blestemăție de experiment științific! De ce nu suni la întreținere?

– Telefonul e exact lângă cotul tău.

Cutforth nu aprecia defel tonul pe care îi vorbea femeia.

Ea își dădu ultimele șuvițe de păr pe spate, și-l scutură, apoi se îndreptă.

– Trebuie să ajung la antrenamentul de aerobic peste cincisprezece minute. Sunt deja în întârziere.

Și cu asta dispăru din prag. Cutforth o auzi trântind ușa debaralei de pe hol, de unde își luă pantofii de sport. Câteva secunde mai târziu, urmă huruitul liftului din coridorul de acces și știu că ea plecase.

El rămase cu ochii la ușa închisă, străduindu-se să-și reamintească faptul că-și dorise ceva mai proaspăt; și exact asta primise. De fapt, era ceva al dracului de proaspăt.

Adulmecă din nou aerul. Dacă exista vreo schimbase, atunci era mai degrabă una în rău în privința mirosului. Ar fi fost al naibii de neplăcut să-i cheme sus pe cei de la întreținere, pentru a treia oară. Serviciile de întreținere a clădirilor nu erau bune de nimic; nu mișcau un deget decât dacă țipai suficient de tare. Însă pe palierul acela se aflau numai două apartamente – celălalt fusese cumpărat, dar încă nu era ocupat – și se părea că, la celelalte etaje, nu simțea nimeni nici un miros. Așa că singurul care țipa era Cutforth.

Se ridică, simțind împunsătura îngrijorării. Când îi dăduse telefonul ăla bizar, Grove se plânsese de un miros urât – de miros și de încă vreo sută alte ciudățenii. Clătină din cap, încercând să-și alunge din minte norii de spaimă care se adunau încet. Se lăsa copleșit de vorbele unui pederast bătrân și de neliniștile lui nebunești.

Oare venea din instalația de aerisire? Se plimbă prin apartament, testând aerul. Mirosul era mai puternic în camera de zi, dar încă și mai puturos în bibliotecă. Îl urmări până la ușa camerei de control, amușinând ca un câine. Izul sporea în intensitate, în permanență. Descuie ușa, intră în încăpere, aprinse lumina și se uită în jur. Acolo se aflau frumoasa lui stație de înregistrare Studer, cu șaizeci și patru de canale, sistemul lui RAID de înregistrare pe hard disk și rastelele cu echipament de procesare audio. Lângă peretele opus erau mai multe vitrine de sticlă, adăpostindu-i colecțiile de mare valoare. Chitara distrusă de Mick Jagger în timpul concertului de la Altamont: mult iubitul Telecaster din 1950 al lui Keith Richards, datând din primul an al producției de serie și având dozele originale. Partitura scrisă de mână a melodiei *Imagine,* a lui Lennon, cu pete de cafea și mâzgăluri obscene pe margini. Camera de control semăna cu restaurantul Planet Hollywood, așa spunea soția lui. Ceea ce îl scotea cu adevărat din sărite. Locul acela conținea una dintre cele mai importante colecții de obiecte care aparținuseră unor personalități din istoria rockului. Acolo descoperise el formația Suburban Lawnmowers, ascultând o casetă demonstrativă, trimisă prin poștă din Cincinnati fără vreun anunț prealabil. Acolo auzise pentru prima oară sunetul vocii lui Rappah Jowly și simțise furnicături pe șira spinării. Cutforth avea urechea formată. Avea deprinderea de a recunoaște sunetul sumelor mari de bani. Nu știa de unde o căpătase și nici nu-și făcea probleme pe tema respectivă. Funcționa, ăsta era singurul lucru care avea importanță.

„Planet Hollywood, pe naiba! De unde dracu' vine mirosul ăsta?"

Îl urmări, apropiindu-se de fereastra din foaie de sticlă prin care se vedea studioul. Sursa era cu siguranță acolo, înăuntru. Poate se arsese vreo componentă a echipamentului.

Deschise ușa grea, izolată fonic. În clipa aceea, mirosul îl învălui precum o ceață uleioasă. Nu-l observase prin geam, dar în

aer plutea un ușor abur. Și nu mai era doar mirosul de sulf; apăruse ceva cu mult mai rău. Îl ducea cu gândul la un porc care se bălăcea în rahat într-o zi fierbinte de vară.

Își roti în grabă privirea prin studio, uitându-se la pianul Bösendorfer și la iubitele lui microfoane Neumann, la camera de izolare fonică, la pereții placați cu panouri acustice.

Îi umblase vreun nemernic prin studio?

Cercetă încăperea din priviri, furia pe care-o resimțea rivalizând cu spaima. Era imposibil să fi intrat cineva în apartament. Sistemele de siguranță erau de cel mai înalt nivel. Când ai de-a face cu puștani proveniți din bande și cu alți indivizi care-și rezolvă diferendele de afaceri apelând la gloanțe în loc de avocați, ești nevoit să te asiguri că ești bine păzit.

Se uită în jur. Toate păreau să fie la locul lor. Aparatura de înregistrare era scoasă din funcțiune. Își puse mâna pe șirul de preamplificatoare de microfon: reci, cu toate ledurile stinse. Dar asta ce mai era? Se vedea ceva pe podea, în colțul opus.

Se apropie, se aplecă spre lemnul de culoare deschisă, ridică obiectul. Era un dinte. Sau semăna, mai degrabă, cu un colț. Ca de mistreț. Plin de sânge, încă umed. Și cu un ciot de cartilaj însângerat la un capăt.

Îl azvârli cu un gest de dezgust profund.

„Aici a intrat vreun ticălos!“

Înghiți în sec, se retrase de-a-ndăratelea. Era imposibil. Nimeni n-avea cum să intre. Nu descuiase el însuși ușa? Poate se întâmplase cu o zi în urmă, când îi arătase locul unui impresar, un tip pe care nu-l cunoștea prea bine. Când te ocupi de o asemenea afacere, tratezi cu o serie de indivizi ciudați. Făcu iute rost de o bucată de pânză, apucă dintele cu ea și alergă până în bucătărie, unde îl aruncă în instalația de eliminare a deșeurilor, pe care o porni, ascultându-i scrâșnetele. Obiectul răspândea un miros urât și el își întoarse fața.

Auzi un țârâit strident și fu cât pe ce să sară prin perete de spaimă. Se apropie de interfon răsuflând adânc și apăsă pe butonul difuzorului.

– Domnul Cutforth? E aici un agent de poliție care ar dori să vă vadă.

Cutforth privi cu atenție ecranul minuscul de lângă interfon și zări în holul de intrare în clădire un polițist de vreo patruzeci și ceva de ani, care se tot muta de pe un picior pe altul.

– Într-o zi de sâmbătă? Ce dorește?

– N-a vrut să-mi spună, domnule!

Cutforth reuși în sfârșit să-și țină respirația sub control. Ideea de a avea un polițist în apartament în momentul acela i se părea aproape tentantă.

– Trimite-l sus!

Privit de aproape, agentul arăta întocmai ca oricare alt polițist italiano-american, având pe deasupra și un accent de muncitor din Queens. Cutforth îl invită să se așeze pe canapeaua din salon și se instală în fața lui, pe un scaun. Pe insigna tipului se vedea însemnul Southamptonului, ceea ce confirma bănuielile lui Cutforth. Vizita avea legătură cu Grove. Era abonat la serviciul telefonic de identificare a apelanților; n-ar fi trebuit să-i răspundă nemernicului ăluia țicnit.

Polițistul scoase un blocnotes și un stilou și plasă un reportofon la vedere.

– Fără înregistrări, spuse Cutforth.

Celălalt ridică din umeri și puse reportofonul la loc, în buzunar.

– Aici e un miros ciudat.

– Probleme cu sistemul de ventilație.

Polițistul întoarse paginile blocnotesului și se așeză mai bine, gata să înceapă. Cutforth se lăsă pe spătarul scaunului, încrucișându-și brațele la piept.

– În regulă, domnule polițist Dee-Agusta, cu ce vă pot ajuta?

– L-ați cunoscut pe Jeremy Grove?

– Nu.

– V-a sunat în dimineața zilei de 16 octombrie, foarte devreme.

– M-a sunat?

– Tocmai asta vă întrebam.

Cutforth își desfăcu brațele, puse piciorul stâng peste cel drept, apoi pe cel drept peste stângul, regretând deja că îl primise pe polițist. Dar omul nu părea prea inteligent, ăsta era singurul lucru care echilibra cât de cât situația.

– Răspunsul este da, m-a sunat.

– Despre ce-ați vorbit?

– Chiar trebuie să răspund la toate întrebările astea?

– Nu... cel puțin, nu pe moment. Dacă preferați, putem aranja o întrevedere mai oficială.

Lui Cutforth nu-i plăcu o asemenea perspectivă. Își făcu planul cu repeziciune.

– N-am nimic de ascuns. Posed o colecție de instrumente muzicale, de obiecte personale legate de istoria rockului, lucruri de genul ăsta. Era interesat să cumpere ceva.

– Ce anume?

– Doar o scrisoare.

– Arătați-mi-o.

Cutforth reuși să-și ascundă orice semn de surprindere. Se ridică.

– Veniți cu mine.

Se duseră în camera de control. Cutforth își roti ochii în jur.

– Aceea.

Polițistul se apropie, se uită, apoi se încruntă.

– O scrisoare a lui Janis Joplin către Jim Morrison, care n-a fost însă expediată. Numai două rânduri. Îl numește cel mai prost amant din viața ei.

Cutforth reuși să chicotească.

Polițistul își scoase blocnotesul și începu să copieze scrisoarea. Cutforth își dădu ochii peste cap.

– Și prețul?

– I-am spus că nu e de vânzare.

– A precizat din ce motiv îl interesa?

– N-a spus decât că-i plăcea să colecționeze obiecte personale ale membrilor formației Doors.

– Și nu v-a deranjat un telefon primit la primele ore ale dimineții?

– În lumea muzicii, ne culcăm târziu.

Cutforth se apropie de ușa camerei de control și o ținu deschisă, sugerându-i clar polițistului să iasă. Dar omul nu se clinti. În schimb păru să adulmece din nou aerul.

– Mirosul ăsta e într-adevăr aparte.

– Am de gând să-i chem pe cei de la întreținere.

– În locul unde-a fost ucis Jeremy Grove mirosea exact la fel.

Cutforth înghiți în sec. Cum spusese oare Grove? „Mirosul e partea cea mai rea. Abia dacă mai pot gândi rațional." Când îi telefonase, Grove îi povestise că găsise ceva – o bucată de carne acoperită cu blană, de dimensiunile unei mingi de golf. Părea să fie vie... cel puțin până când Grove o călcase în picioare, o aruncase în toaletă și trăsese apa. Simțindu-și inima bătând puternic în coșul pieptului, Cutforth răsuflă profund de două ori, lăsând aerul să iasă cu lentoare, așa cum învățase la cursurile de control al anxietății. Toată povestea era ridicolă. Ce naiba, doar erau în secolul douăzeci și unu! „Liniștește-te, Nigel!"

– Îl cunoașteți pe un oarecare Locke Bullard, domnule Cuthforth? Sau pe Ranier Beckmann?

Venind una după alta, cele două întrebări aproape că-l făcură pe Cutforth să se clatine literalmente pe picioare. Scutură din cap în semn că nu, sperând că nu-l trăda expresia feței.

– Țineți legătura cu Beckmann? insistă polițistul.

– Nu.

La naiba, n-ar fi trebuit să-l primească pe tipul ăsta.

– Dar Bullard? Cu el păstrați legătura? Știți, așa, câte-o discuție amicală despre vremurile de demult.

– Nu. Nu-l cunosc. Nu-l cunosc pe nici unul din ei.

Polițistul făcu o notiță lungă în carnețel. Cutforth se întrebă ce anume o fi scris, de-i luase atât de mult timp. Își simți transpirația prelingându-i-se pe coaste. Înghiți în sec, deși n-avea ce. I se uscase gura.

– Sunteți sigur că nu vreți să-mi povestiți mai multe despre telefonul ăla? Fiindcă toate persoanele cu care a stat de vorbă Grove în noaptea respectivă au spus că era tulburat. Extrem de tulburat. Nu tocmai în dispoziția necesară pentru achiziționarea unor obiecte considerate demne de colecționat de iubitorii rockului.

Între timp se reîntorseseră, în sfârșit, în salon. Cutforth nu se așeză și nici nu-l invită pe celălalt să se așeze. Nu-și dorea decât să-l vadă plecat.

– Întotdeauna faceți atât de multă căldură în apartament, domnule Cutforth?

Era foarte cald, observă Cutforth; prea cald chiar și pentru el. Nu răspunse.

– Și în locul unde a fost ucis Grove era foarte cald, deși sistemul de încălzire a locuinței nu era în funcțiune.

Îl privi întrebător, dar el continuă să păstreze tăcerea.

Polițistul scoase un sunet gutural, de nemulțumire, își închise blocnotesul cu un plesnit sec și își puse stiloul înapoi, în tocul de piele.

– Dacă aș fi în locul dumneavoastră, domnule Cutforth, n-aș mai răspunde altă dată la întrebările unui polițist decât în prezența unui avocat.

– De ce?

– Pentru că avocatul v-ar sfătui că e mai bine să nu spuneți nimic decât să mințiți.

Cutforth se holbă la el.

– Ce vă face să credeți că mint?

– Grove detesta muzica rock.

Cutforth își înăbuși răspunsul. Polițaiul nu era atât de idiot precum părea. De fapt, o făcea pe idiotul cu o șiretenie de vulpe.

– O să mă-ntorc, domnule Cutforth. Iar data viitoare declarația va fi înregistrată și dată sub jurământ. Nu uitați că sperjurul e o infracțiune gravă. Într-un fel sau altul, *o să aflăm* ce-ați discutat cu Grove. Vă mulțumesc pentru timpul acordat!

Imediat ce liftul începu să coboare huruind ușor, Cutforth ridică receptorul telefonului cu mână tremurătoare și formă un număr. Avea nevoie de o vacanță pe plajă, cu sex din belșug. Pe o plajă din partea opusă a lumii. Cunoștea o fată din Phuket care făcea lucruri uimitoare. Nu putea pleca a doua zi – Jowly, cel mai important dintre clienții lui, trebuia să vină pentru o ședință de completare a înregistrărilor –, dar după aceea putea s-o șteargă, lăsându-i naibii pe toți ceilalți. Avea de gând să plece dracului din oraș. Departe de nevastă. Departe de polițaiul ăla și de întrebările lui. Și, mai ales, departe de propriul apartament și de duhoarea lui...

– Doris? Sunt Nigel. Vreau să-mi rezervi un bilet de avion pentru Bangkok. Pentru mâine-noapte, dacă e posibil, sau, dacă nu, la primul zbor de luni. Nu, doar pentru mine. Și o limuzină cu șofer, care să mă ducă la Phuket. Și găsește-mi o casă mare și frumoasă pe plajă, un loc cu adevărat sigur, cu bucătăreasă, cu menajeră, cu antrenor personal, cu bodyguard, cu tot ce trebuie. Și nu spune nimănui unde-am plecat, OK, draga mea Doris? Da, *Thailanda*... Știu că e caniculă în perioada asta a anului, dar lasă-mă pe mine să-mi fac griji din pricina căldurii.

„Întotdeauna faceți atât de multă căldură în apartament, domnule Cutforth?“

Trânti receptorul în furcă și se duse în dormitor, aruncă o valiză pe pat și începu să-și tragă lucrurile afară din dulap: costume de baie, jachetă și pantaloni largi din piele de rechin, ochelari de soare, sandale, bani, ceas de mână, pașaport, telefon prin satelit.

Nu-l puteau aresta pentru sperjur dacă n-aveau cum naiba să-i *dea de urmă*.

11

În momentul când intră pe ușa din spate a Clubului Atletic din New York, sergentul Vincent D'Agosta era un polițist cât se poate de scos din sărite. Portarul îl oprise la intrarea din Central Park South – deși purta cravată, ca parte a uniformei sale complete – și, după ce auzise ce dorea, îl trimisese la ușa din spate, pentru că nu se număra printre membrii clubului. Ceea ce însemna să meargă pe jos până pe Sixth Avenue, ocolind tot corpul de clădiri, și să se întoarcă pe 58th Street – aproape patru sute de metri.

D'Agosta parcursese acel traseu înjurând în barbă. Cutforth mințea, de asta era sigur. Spusese la noroc că lui Grove nu-i plăcea muzica rock, și ochii lui Cutforth îl trădaseră. În ciuda cuvintelor sale dure, D'Agosta știa totuși că între el și niște nemernici bogați precum Cutforth se afla un întreg sistem juridic. Milbanke fusese un eșec total: femeia nu fusese dispusă decât să trăncănească despre noul ei colier de smaralde. Țicnita nu-i oferise nici un indiciu acceptabil, nici măcar unul singur. Iar el era acum aici, făcând un ocol neprevăzut pe după unul dintre cele mai lungi corpuri de clădiri din Manhattan. „Rahat."

Ajuns în cele din urmă la intrarea din spate a Clubului Atletic, D'Agosta apăsă butonul de chemare a liftului de serviciu – singurul din zonă – și, după trei minute bune de așteptare, când ușile se deschiseră în sfârșit, scârțâind și gemând, apăsă pe

butonul 9. Ascensorul urcă încet, cârâind fără oprire, și își deschise într-un târziu din nou ușile cu un șuierat. D'Agosta ieși, pomenindu-se pe un coridor slab luminat – pentru un club cu pretenții, era de-a dreptul întunecos – și se lăsă călăuzit de un indicator din lemn, pe care o mână aurie arăta cu degetul către cuvântul „Biliard". În aer plutea un miros slab de țigară de foi, care îl făcu să tânjească după un trabuc bun, cubanez. Înainte de a pleca în Canada, soția îl cicălise până când renunțase la obiceiul de a fuma. Dar poate c-avea să se apuce din nou. La naiba, nu mai exista nici un motiv pentru care să n-o facă!

Mirosul se înteți pe măsură ce străbătea coridorul.

Trecu pragul unei încăperi spațioase, cu ferestre somptuoase pe peretele opus. Când intră, un alt paznic sări de la un mic birou, interpelându-l cu un „Domnule!" D'Agosta îl ignoră și își roti privirea prin cameră. În cele din urmă desluși o siluetă singuratică, întunecată, învăluită de rotocoale de fum, aplecată deasupra celei mai îndepărtate mese de biliard.

– Pot să vă întreb ce doriți, domnule...?

– Nu, nu poți!

D'Agosta trecu razant pe lângă angajat și porni cu pași mari printre mesele de biliard, pe ale căror suprafețe de smarald aruncau pete de lumină lămpile joase, suspendate de tavan. Era ora șase seara și dreptunghiul din Central Park zărit prin ferestre părea un mormânt de beznă. New Yorkul se afla în momentul magic al crepusculului, nici lumină, nici întuneric, când strălucirea orașului era pe măsura strălucirii cerului care îi servea drept fundal.

D'Agosta se opri la trei metri distanță de bărbat și își scoase blocnotesul. Îl deschise cu un bobârnac și scrise: „Bullard. 20 octombrie". Apoi rămase în expectativă.

Se aștepta ca Bullard să-și ridice privirea și să conștientizeze prezența lui, ceea ce nu se întâmplă. Bărbatul se aplecă în schimb și mai mult deasupra postavului verde, cu fața cufundată în umbră, și lovi o altă bilă. Dădu cu cretă pe vârful tacului cu o

răsucire rapidă a încheieturii mâinii, ocoli masa, lovi din nou. Masa aceea nu semăna cu nici o alta văzută de D'Agosta vreodată: era mai lată, cu buzunare și cu bile mai mici, de numai două culori, roșu și alb.

– Domnule Bullard?

Bărbatul nu-l luă în seamă, schimbându-și locul pentru o altă lovitură. Avea un spate uriaș și umerii largi, care țineau materialul mătăsos al costumului întins. D'Agosta nu putea să deslușească limpede nimic altceva în afară de capătul aprins al unui trabuc enorm și de cele două mâini vârâte în cercul de lumină, mari, noduroase, cu vene groase, răsucite, ca niște râme albastre. Pe una purta, cu ostentație, două inele imense de aur. Omul lovi o bilă, ocoli masa, lovi încă o dată.

Își îndreptă spatele pe neașteptate, tocmai când D'Agosta era pe punctul de a spune ceva, se întoarse, își trase trabucul dintre buze și întrebă:

– Ce doriți?

Polițistul nu-i răspunse imediat. Își acordă un minut în care să-i studieze chipul. Era posibil ca pe pământul lăsat de Dumnezeu să nu existe bărbat mai urât precum cel din fața lui. Capul era uriaș, cu tenul oacheș, țeasta părând supradimensionată, cu toate că trupul pe care stătea cocoțată arăta masiv și îndesat ca al unui urs grizzly. Un maxilar scos în afară, ancorat de mușchi proeminenți, se înălța către o pereche de urechi cu lobi văluriți. Între ei erau centrate buzele cărnoase, crăpate, părând albicioase prin contrast cu pielea întunecată; o combinație deosebit de dezagreabilă. Deasupra buzelor se proiecta mult în afară un nas borcănat, ciupit de vărsat. Sprâncenele groase, stufoase, ieșeau cu mult în afara ochilor afundați în orbite. Din ele pornea fruntea îngustă, ducând către un craniu chel, cu pielea pistruiată și plină de pete hepatice. Dădea senzația unei enorme forțe brute și a unei impresionante siguranțe de sine, atât mentale, cât și fizice. Mătasea albastră în care era îmbrăcat

foșnea la fiecare mișcare și gesturile lui păreau la fel de apăsate și de ferme ca ale unui cal musculos de povară.

D'Agosta își umezi buzele.

– Am câteva întrebări pentru dumneavoastră.

Bullard îl privi preț de o clipă, apoi își puse trabucul din nou în gură, se aplecă peste masă și lovi ușurel una dintre bile.

– Dacă aici vă e distrasă prea mult atenția, putem sta de vorbă la secție.

– Un minut, vă rog!

D'Agosta se uită la ceas. Aruncă o privire peste umăr și îl văzu pe paznic urmărindu-i afectat din partea opusă a încăperii, cu palmele împreunate în față, de parcă ar fi fost un ușier dintr-o biserică, și cu un zâmbet vag, de superioritate.

Bullard se întoarse cu spatele la D'Agosta, aplecându-se mult peste masă, mătasea costumului întinzându-se, ridicându-se și expunând vederii o bucată de cămașă albă, încrețită, și o pereche de bretele roșii. O altă lovitură ușoară, noi foșnete de mătase.

– Domnule Bullard, minutul dumneavoastră a expirat.

Bullard înălță tacul, îi trecu creta peste vârf cu o mișcare rapidă, apoi se aplecă din nou. Nemernicul chiar avea de gând să mai dea câteva lovituri.

– Mă călcați pe nervi, știți asta?

Bullard execută lovitura și ocoli din nou masa.

– Atunci poate v-ar prinde bine un curs de control al furiei.

Deplasă ușor tacul înainte și înapoi, pregătitor, după care, cu o atingere delicată, trimise bila pe o distanță de șapte, opt centimetri, pentru a atinge o alta.

Ceea ce puse capac la toate.

– Domnule Bullard, încă o lovitură și vă pun cătușele, și apoi vă scot pe ușa din față, trecând pe lângă portar și pe lângă oricine altcineva care s-ar întâmpla să ne iasă în drum. Vă duc pe jos prin Central Park South până la Columbus Circle, unde mi-am parcat mașina de poliție. Pe urmă cer ajutoare prin stație și vă las să așteptați pe trotuar, cu mâinile încătușate la spate, pe toată

durata unui sfârșit de după-amiază de sâmbătă de tot rahatul, până-mi sosesc întăririle.

Mâna lui Bullard încremeni pe tac. Pe urmă se îndreptă de spate, cu fălcile încleștate. Își strecură mâna în buzunarul sacoului și scoase un celular, la care începu să tasteze un număr.

– Cred c-o să-i spun primarului că unul dintre polițiștii lui tocmai m-a amenințat, cu expresii injurioase.

– N-aveți decât! În caz că n-ați observat, fac parte din Departamentul de Poliție Southampton și puțin îmi pasă de primarul dumneavoastră.

Bullard duse telefonul la ureche și își îndesă trabucul între buze.

– Atunci v-ați depășit jurisdicția și amenințarea cu arestarea e un abuz.

– Am fost desemnat ca ofițer de legătură cu FBI-ul, Districtul de Sud al Biroului Teritorial Manhattan. D'Agosta își deschise portofelul, scoase una dintre cărțile de vizită pe care i le dăduse Pendergast și o aruncă pe masa de biliard. Dacă vreți să vă plângeți superiorului meu, acesta e agentul special Carlton și aveți aici numărul său de telefon!

Cu asta își atinse în sfârșit ținta. Bullard își închise telefonul încet, cu un gest măsurat. Pe urmă își aruncă trabucul într-o scuipătoare umplută cu nisip din colțul încăperii, unde acesta continuă să fumege.

– Bine. Ați reușit să-mi captați atenția.

D'Agosta dădu nervos câteva file ale blocnotesului. N-avea de gând să mai piardă timpul.

– În data de 16 octombrie, la ora două și două minute dimineața, Jeremy Grove v-a sunat pe numărul dumneavoastră privat, inexistent în cartea de telefon. Cred că pe iahtul dumneavoastră. Convorbirea a durat patruzeci și două de minute. E corect?

– Nu-mi aduc aminte de un asemenea telefon.

– Serios? D'Agosta scoase din blocnotes o copie xerox a transcriptului convorbirii și i-o întinse. Înregistrările companiei telefonice denotă cu totul altceva.

– N-am nevoie să văd asta.

– Cine mai era acolo la momentul respectiv și ar fi putut răspunde la telefon? Aș vrea să-mi dați numele tuturor. Prietena, bucătăreasa, dădaca, oricine o fi fost.

Își pregăti stiloul.

Tăcere îndelungată.

– La ora aia eram singur pe iaht.

– Și cine-a ridicat telefonul? Pisica?

– Nu mai răspund la întrebări decât în prezența avocatului meu.

Vocea tipului se potrivea cu figura lui, groasă și hârșâită, iar când vorbea era ca și cum ar fi frecat un chibrit de măduva spinării lui D'Agosta.

– Dați-mi voie să vă spun ceva, domnule Bullard! Tocmai m-ați mințit. Ați mințit un agent de poliție. Asta-i obstrucționare a justiției. Vă puteți suna avocatul dacă doriți, dar o s-o faceți de la secție, iar eu o să vă escortez afară din această clădire. Așa doriți să procedăm? Sau mai facem încă o încercare?

– Acesta este un club de gentlemeni și v-aș fi îndatorat dacă n-ați ridica vocea.

– Sunt cam tare de urechi, înțelegeți, și, oricum, eu nu sunt un gentleman.

D'Agosta rămase în așteptare.

Buzele albicioase ale lui Bullard se arcuiră în ceea ce ar fi putut reprezenta un zâmbet.

– Acum, după ce l-ați menționat, îmi aduc aminte de telefonul lui Grove. Nu mai vorbiserăm de multă vreme.

– Ce-ați discutat?

– Una, alta.

– Una, alta. D'Agosta notă: „Una, alta". Patruzeci și două de minute?

– Ne-am pus la curent cu diverse lucruri, chestii de genul ăsta.

– Cât de bine îl cunoșteați pe Grove?

– Ne-am lovit de vreo câteva ori unul de altul. Nu eram prieteni.

– Când l-ați întâlnit prima oară?

– Cu ani în urmă. Nu-mi aduc aminte.

– Vă mai întreb o dată: despre ce-ați discutat?

– Mi-a povestit ce mai făcuse în ultima vreme...

– Și anume?

– Nu-mi aduc aminte cu exactitate. Articole scrise, dineuri, cam așa ceva.

Făcea exact ce făcuse și Cutforth: nemernicul îl mințea întruna.

– Și dumneavoastră? Ce i-ați povestit?

– Cam tot așa ceva. Despre munca mea, despre compania mea...

– Care-a fost motivul telefonului?

– Va trebui să-l întrebați pe el. Ne-am pus pur și simplu la curent.

– V-a sunat după miezul nopții numai pentru asta?

– Exact.

– Cum de vă știa numărul? Nu e în cartea de telefon.

– Probabil că i l-am dat cândva.

– Păi, credeam că nu erați prieteni.

Bullard ridică din umeri.

– Poate-l avea de la altcineva.

D'Agosta se întrerupse din notat ca să-l privească. Bărbatul stătea în lateralul mesei, pe jumătate în umbră și pe jumătate în lumină. Încă nu reușise să-i vadă ochii.

– Grove vi s-a părut înspăimântat sau neliniștit?

– N-aș putea spune. Nu-mi aduc aminte.

– Îl cunoașteți pe un oarecare Nigel Cutforth?

Bullard răspunse după o secundă de ușoară ezitare.

– Nu.

– Dar pe un anume Ranier Beckmann?

– Nu.

De data asta fără nici o pauză.

– Dar pe contele Isidor Fosco?

– Numele mi-e cunoscut. Cred că l-am văzut o dată sau de două ori, în paginile mondene.

– Lady Milbanke? Jonathan Frederick?

– Nu și tot nu.

N-avea nici un rost. D'Agosta știa când era înfrânt. Își închise blocnotesul cu un plesnet.

– N-am terminat cu dumneavoastră, domnule Bullard!

Acesta se reîntorsese deja spre masa lui de biliard.

– Dar eu am terminat cu siguranță cu dumneavoastră, domnule sergent.

D'Agosta se răsuci pe călcâie cu gând să plece, apoi rămase locului. Se întoarse iarăși către individ.

– Sper că nu plănuiți vreo călătorie în afara țării, domnule Bullard.

Tăcere. Încurajat, D'Agosta continuă în aceeași manieră:

– Aș putea să vă declar martor care deține informații utile și să vă restricționez mișcările. Știa că n-o putea face, dar un al șaselea simț îi spunea că atinsese în sfârșit un punct sensibil. Ce ziceți de asta?

Părea că Bullard nu-l auzise, dar el știa că nu era așa. D'Agosta se întoarse și o porni spre ieșire, trecând pe lângă uriașele mese verzi, cu buzunarele lor micuțe. La ușă se opri, fixându-l sever cu privirea pe paznic. Zâmbetul afectat dispăru și figura omului deveni dintr-odată cu desăvârșire neutră.

– Ce joc e ăsta? Biliard?

– Snooker, domnule.

– Snooker?

D'Agosta se uită lung la el. Îl lua peste picior? Suna a serviciu prestat de o prostituată în schimbul unei plăți suplimentare. Dar chipul celuilalt nu trăda nimic.

Polițistul părăsi încăperea, localiză ascensorul care ducea la intrarea principală și îl luă. La naiba cu portarul și cu regulile lui.

*

Din imensa sală de biliard a Clubului Atletic din New York pierea încet ultima geană de lumină a serii. Locke Bullard stătea aplecat cu tacul în mână, fără să mai vadă însă masa și bilele. Trecură astfel șaizeci de secunde. Pe urmă puse tacul pe masă, se duse la bar și ridică receptorul telefonului. Era cazul să găsească o soluție, și asta imediat. Trebuia să se ocupe de o afacere importantă în Italia, și n-avea s-o rateze din pricina nimănui – cu atât mai puțin din cauza unui sergent impertinent.

12

D'Agosta se opri pe treptele Clubului Atletic din New York și se uită la ceas. Era abia șase treizeci. Pendergast îi ceruse să vină la ceea ce numea „locuința lui din orașul de sus" la ora nouă, pentru a-și compara notițele luate de la discuțiile din timpul zilei. Se căută în buzunar și găsi cheia pe care i-o dăduse agentul FBI. La nouă. Avea vreme de pierdut. Dacă nu-l înșela memoria, la intersecția dintre Broadway și 61 Street se afla o mică bodegă irlandeză numită Mullin's, unde găseai burgeri acceptabili. Avea timp să ia cina și să bea o bere rece.

Se uită înapoi, către holul de recepție și surprinse privirea portarului îngâmfat care îl pusese ceva mai devreme să ocolească prin spate. Zăbovi ostentativ încă puțin pe scări. Tipul era în ghereta lui, punând în furcă telefonul de interior și întorcându-i privirea, cu o expresie înțepată pe fața ca de mumie. Fir-ar să fie, uneori se părea că singura calificare cerută de slujba de portar în Manhattan era să te dovedești o scârnăvie bătrână, fosilizată.

În timp ce cobora agale treptele și o lua la stânga pe Central Park South, gândurile i se reîntoarseră la Pendergast. De ce naiba avea nevoie de o casă în zona de sus, rezidențială, a New Yorkului? Din câte auzise, apartamentul lui din Dakota era oricum mai spațios decât majoritatea locuințelor. Scoase cartea de vizită din buzunar: Riverside Drive, numărul 891. La intersecția cu ce stradă laterală venea asta? Probabil era una dintre clădirile vechi,

elegante, înșiruite pe Riverside Park până la 96th Street. Lipsise prea mult din New York. Cu ani în urmă, putea calcula în gând numărul străzii laterale corespunzătoare oricărei adrese.

Bodega Mullin's se afla în locul pe care-l ținea minte, fiind cu puțin mai mult decât o fațadă obscură cu geam, cu un bar lung și cu mese vechi de lemn lângă peretele opus. D'Agosta intră, cu inima încălzită la gândul unui cheeseburger veritabil de New York, pregătit în sânge, nu una dintre chestiile alea pretențioase, cu avocado-rucola-Camembert-și-pancetta, care se vindeau în Southampton pentru cincisprezece dolari.

Ieși peste o oră, după ce se ospătase pe cinste, și o luă către nord, spre stația de metrou de pe 66th Street. Chiar și la șapte și jumătate, pe străzi treceau în goană un milion de mașini, luându-se la întrecere și claxonând, un haos fumegând de oțel și crom, incluzând o tărăboanță de Chevrolet Impala din anii optzeci, aurie și cu geamuri fumurii, care fu cât pe ce să-i reteze degetele de la picioare. D'Agosta așternu un șir corespunzător de înjurături în urma mașinii și se afundă în stația de metrou. Își căută cardul magnetic, îl trecu prin automat, apoi coborî scările către peronul de unde putea ajunge în orașul de sus. Cu toate că-și omorâse timpul preț de o oră, avea să sosească totuși prea devreme. Poate-ar fi trebuit să mai stea la Mullin's pentru încă o bere.

Peste nici un minut, sosirea unei garnituri de metrou fu anunțată de un vâjâit tot mai puternic, însoțit de un dop de aer stătut împins afară din tunelul întunecat. Se urcă, reuși să găsească un loc, se așeză pe scaunul de plastic tare și închise ochii. Numără opririle aproape din instinct: 72nd, 79th, 86th. Când trenul încetini, apropiindu-se de 96th Street, redeschise ochii, se ridică și ieși prin capătul sudic al stației.

Traversă Broadway și merse spre vest, de-a lungul 94th Street, trecând pe lângă West End Avenue în drum spre Riverside Drive. În capătul opus al străzii mărginite de copaci cu frunziș bogat deslușea, dincolo de hotarul subțire, de un verde argintiu, al Riverside Park, West Side Highway și fluviul de după autostradă.

Era o seară destul de plăcută, însă cerul se întuneca și în aer plutea un miros de umezeală. Apele lenevoase ale fluviului Hudson păreau niște unde de cerneală neagră, iar luminile din New Jersey împestrițau malul opus. Zări licărul slab al unui fulger.

Se răsuci și citi numărul de pe casa aflată pe cel mai apropiat colț: 214.

Două sute paisprezece? D'Agosta scăpă o înjurătură. Chiar că se dezorientase în cei câțiva ani petrecuți în Canada! Opt sute nouăzeci și unu era mult mai departe decât apreciase, poate în apropiere de Harlem. De ce dracu' locuia Pendergast tocmai acolo?

Putea să se întoarcă la metrou, dar ar fi însemnat un drum lung în susul dealului, până pe Broadway, și, poate, o așteptare îndelungată în stație, apoi o călătorie cu linia locală, care să-l ducă cu opriri prea dese, în orașul de sus. Putea să ia un taxi, dar tot ar fi trebuit să se întoarcă pe Broadway, iar în zona respectivă era aproape imposibil să găsești o mașină liberă la ora aceea a serii.

Sau putea s-o ia pe jos.

D'Agosta se întoarse spre nord și o porni în susul străzii. Era probabil vorba de zece, până la cincisprezece cvartale scurte. Se îndemnă în gând. Avea să-i prindă bine, scăpându-l de o parte din grăsimea burgerului. Plus că mai avea ceva mai mult de-o oră de pierdut.

Mergea în pas rapid, cătușele și cheile zăngănindu-i la centură. Vântul ofta printre copacii de la marginea Riverside Park, iar fațadele blocurilor cu apartamente elegante erau strălucitor iluminate, în majoritatea cazurilor dezvăluind vederii portarii sau paznicii care le asigurau securitatea. Deși era aproape opt, o mulțime de oameni se mai întorceau încă de la lucru: bărbați și femei în costume, un muzician cărând un violoncel, doi inși cu aluri de profesori universitari în haine de tweed, contrazicându-se zgomotos în privința cuiva pe nume Hegel. Din când în când, câte cineva îi arunca o privire, îi zâmbea, îl saluta cu o înclinare a capului, mulțumit că îl zărea acolo. 11 septembrie schimbase

multe în orașul New York și, printre altele, modul în care erau priviți polițiștii. Un motiv în plus să se reangajeze cu prima ocazie.

Străbătea strada fredonând, umplându-și plămânii cu parfumul îmbătător specific pentru West Side, cu mireasmă de aer sărat, de gaz de eșapament, de gunoi și de asfalt. Prinse o scurtă adiere de cafea prăjită, dinspre unul dintre magazinele cu delicatese deschise toată noaptea. Orașul New York. Odată ce-ți intra în sânge, nu mai puteai scăpa de el. Când economia avea să se pună pe picioare și municipalitatea începea să facă din nou angajări, D'Agosta avea să fie primul la coadă. Hristoase, numai ca să lucreze din nou pentru NYPD, ar fi fost în stare s-o pornească de jos, să fie polițist de intersecție în Far Rockaway, cartierul din Queens!

Traversă 110th Street. Numerele continuau să fie cu patru sute, crescând, dar nu suficient de repede. Care naiba era regula de amplasare a intersecțiilor pe Riverside? Ceva împărțit la altceva, minus 59... Nici măcar nu mai reușea să facă presupuneri – nu mai știa decât că trebuia să ajungă mult mai în susul orașului decât crezuse.

Măcar avea timp din belșug. Poate Pendergast locuia într-una dintre acele clădiri cafenii de apartamente construite pentru profesorii de la Columbia University. Asta trebuia să fie: Pendergast, socializând cu academicienii. Grăbi pasul. Construcțiile erau acum mai puțin elegante, mai simple, dar încă foarte bine întreținute. Intra în cartierul universității, cu studenți în hainele lor lălâi, cu puștani strigând de la ferestre către alții, de pe trotuar, și aruncându-le câte o carte. Se întrebă cum ar fi fost viața lui dacă s-ar fi născut într-o familie care să-l trimită la facultate. Poate că ar fi ajuns un scriitor de succes. Poate criticilor le-ar fi plăcut mai mult cărțile lui. Își făceai o mulțime de relații dacă mergeai la universitatea potrivită și al naibii de mulți dintre criticii de la *New York Times* păreau să provină de la Columbia. Și își recenzau cărțile între ei. Afurisita de *Times Book Review* era aidoma unui club privat.

Clătină abătut din cap. Așa cum spunea bătrânul lui bunic italian, era *acqua passata*.

La intersecția cu 122th Street se opri să-și tragă răsuflarea. Ajunsese la hotarul nordic al cartierului studențesc. În fața lui se afla International House, clădirea dedicată diverselor programe ale universității, ca un ultim avanpost de lângă frontieră. Dincolo de ea începea teritoriul nimănui.

Și numerele abia trecuseră de 550.

„Rahat." Se uită la ceas. Opt și zece. Făcuse o drumeție de un kilometru și jumătate. Își îndeplinise datoria pe ziua aceea. Încă mai avea o grămadă de timp la dispoziție, dar nu se mai distra. Și, atât de departe în susul orașului, șansele de a găsi un taxi erau nule. Încă mai vedea câte un student sau doi, dar erau și cete de copii tândălind pe verande, urmărindu-l cu privirea și uneori fluierând după el sau bombănind câte ceva. Își dădu seama că numărul 891 de pe Riverside trebuia să fie prin preajma 135th Street, dacă nu cumva chiar mai departe. Putea ajunge acolo în zece minute – și tot ar fi fost prea devreme –, dar asta însemna să treacă prin inima Harlemului.

Scoase încă o dată cartea de vizită din buzunar. Aceea era adresa, caligrafiată cu scrisul elegant al lui Pendergast. Părea imposibil. Dar nu putea fi o greșeală.

Lăsând în urmă oaza strălucitoare reprezentată de Intenational House, nici nu-și grăbi, nici nu-și încetini pașii. N-avea de ce să fie neliniștit: purta uniformă și avea în dotare un pistol Glock de calibru 9 milimetri.

În timp ce-și continua drumul, înfățișarea zonei se schimbă dintr-odată. Dispăruseră studenții și freamătul activităților. Lămpile stradale erau sparte, fațadele caselor, întunecate. Locul deveni tăcut, părând aproape părăsit. La intersecția cu 130th Street, trecu pe lângă o vilă abandonată, una dintre cele cu adevărat vechi: tabla smulsă de pe ramele ferestrelor fără geamuri, miros de mucegai și de urină emanat de zidurile clădirii. Un palat al drogaților. În următorul cvartal se afla o casă

transformată în „hotel“ de garsoniere, locatarii bând bere pe verandă. Amuțiră la vederea lui și îl urmăriră trecând cu priviri confuze. Un câine lătra fără încetare.

Cu toate că de-a lungul bordurii se înșirau numeroase mașini vechi – cu caroseria șifonată, fără geamuri, uneori și fără roți –, strada era străbătură de mai puține vehicule. Pe lângă el trecu un automobil Honda Accord CVCC străvechi, aproape miniatural, atât de ruginit, încât era imposibil să-ți dai seama care era culoarea lui originală. Peste vreun minut îl urmă un Chevrolet Impala auriu, cu geamuri fumurii. Lui D'Agosta i se păru că încetinise în dreptul lui. Îl privi virând pe prima stradă la dreapta.

Un Impala auriu. Probabil că în oraș erau cu zecile de mii. La naiba, începea să devină paranoic. După tot traiul ăla ca în puf din Southampton...

Își continuă drumul fără ezitare, trecând pe lângă șiruri de clădiri abandonate, pe lângă vile vechi, împărțite în apartamente și în garsoniere. Trotuarul era acum plin de excremente de câine, alături de gunoaie și de sticle sparte. Majoritatea luminilor stradale erau stinse – tirul asupra becurilor reprezenta una dintre îndeletnicirile preferate ale găștilor de cartier – și, ținând cont de neglijența generală a municipalității în privința acelei părți a orașului, reparațiile aveau să înceapă după o căruță de vreme.

Se apropia de nucleul Harlemului de Vest. Nu-i venea să creadă că Pendergast locuia acolo: tipul era excentric, dar nu chiar *atât* de excentric. Următorul cvartal, cel de dincolo de 132nd Street, era cufundat într-un întuneric deplin, cu toate lămpile stradale stinse, cele două clădiri încă rămase în picioare fiind abandonate, cu ferestrele astupate cu scânduri. Până și becurile din partea parcului fuseseră distruse. Era locul ideal pentru tâlhari – numai că nici un om întreg la minte n-ar fi trecut noaptea pe acolo.

D'Agosta își reaminti că era înarmat, în uniformă completă, cu o stație radio la centură. Clătină din cap, nevenindu-i a crede.

Ce fricos ajunsese! Înaintă hotărât, cu pași mari, afundându-se în zona întunecată.

În acel moment observă o mașină care mergea încet în urma lui. Mult *prea* încet. Când automobilul trecu pe sub ultimul bec aprins, îi văzu strălucirea aurie – era același Chevrolet Impala care fusese cât pe ce să-l lase fără degetele de la picioare pe West 61st Street.

Poate că D'Agosta uitase formula de calcul a adreselor, dar radarul lui de polițist din New York rămăsese în stare perfectă și în clipa aceea intră zgomotos în funcțiune. Mașina mergea exact cu viteza care ar fi adus-o în dreptul lui în mijlocul zonei întunecate.

Era o ambuscadă.

Luă instantaneu o hotărâre. O rupse brusc la fugă, vira spre stânga și traversă în goană strada prin fața mașinii care se apropia. Auzi cauciucurile scrâșnind pe asfalt în momentul accelerării, dar manevra lui fusese mult prea rapidă și intra deja în Riverside Park atunci când automobilul se opri lângă trotuar, cu scârțâit strident de frâne.

Pe când sprinta către bezna dintre copaci, văzu ambele portiere deschizându-se în același timp.

13

Ușa apartamentului de la etajul nouă al hotelului Sherry Netherland fu deschisă de un majordom englez într-o costumație atât de impecabilă, încât părea desprins din paginile unui roman de Wodehouse[1]. Se înclină în fața lui Pendergast, trăgându-se într-o parte. Redingota sa stil Prince Albert, cu două rânduri de nasturi, era imaculat de bine periată, iar pieptul alb și apretat al cămășii foșnea ușor la fiecare mișcare. O mână înmănușată în alb luă haina lui Pendergast; cealaltă îi întinse o tavă de argint. Agentul FBI își duse mâna la buzunar fără nici o ezitare, scoase o casetă aurie subțire, cu cărți de vizită, și așeză una pe tavă.

– Dacă domnul binevoiește să aștepte.

Majordomul schiță încă o plecăciune și dispăru pe un coridor lung, purtând ceremonios tava. Se auzi o ușă deschizându-se ușor, apoi sunetul înăbușit al unor pârâituri și al unor lovituri ca de ciocan. Se deschise o altă ușă, mai îndepărtată. Majordomul se întoarse peste câteva minute.

– Dacă domnul binevoiește să mă urmeze, spuse el.

Mergând pe urmele lui, Pendergast pătrunse într-un salon cu lambriuri de lemn, unde îl întâmpină un foc din bușteni de mesteacăn, înălțându-și flăcările vesele în spațiul larg al șemineului.

---

[1] Sir Pelham Grenville Wodehouse (1881–1975), scriitor englez ale cărui romane descriu, cu precădere, viața înaltei societăți din Anglia antebelică. (n.tr.)

– Domnul se poate așeza oriunde dorește, spuse majordomul.

Întotdeauna atras de căldură, Pendergast alese fotoliul de piele roșie de lângă foc.

– Domnul conte va sosi peste o clipă. Domnul dorește un *amontillado?*

– Mulțumesc.

Majordomul se retrase fără zgomot și reapăru peste nici treizeci de secunde, aducând pe o tavă un pahar de cristal, plin pe jumătate cu un lichid limpede, de culoarea chihlimbarului. Îl așeză pe o masă din apropiere și se retrase tot atât de silențios.

Pendergast sorbi din vinul sec și fin, privind încăperea cu un interes crescând. Era mobilată cu un gust excelent, dar subtil, reușind să fie, în același timp, confortabilă și încântătoare. Podeaua era acoperită cu un covor persan extraordinar, cu modele în stilul califilor abbasizi. Șemineul era vechi, sculptat din *pietra serena* cenușie, de Florența, și purta blazonul unei străvechi familii nobile. Pe masa unde fusese așezat paharul său se găsea o colecție interesantă de obiecte: mai multe piese de argint vechi, un gazogen antic, câteva sticluțe romane de parfum, foarte frumoase, și o mică statuie etruscă din bronz.

Însă pe Pendergast îl uimi tabloul de deasupra căminului. Părea să fie un Vermeer[1], înfățișând o femeie care studia o bucată de dantelă în fața unei ferestre din panouri de sticlă cu rame de plumb. Lumina rece, în stil flamand, pătrundea prin geam, făcând să strălucească dantela, care arunca o umbră palidă pe rochia femeii. Lui Pendergast îi erau familiare toate cele treizeci și cinci de tablouri cunoscute semnate de Vermeer. Acela nu se număra printre ele. Însă nu putea fi un fals: nici un falsificator n-ar fi fost în stare să imite jocul de lumină al lui Vermeer.

Ochii continuară să-i rătăcească prin încăpere. Pe peretele opus era un tablou neterminat, în stilul caravaggian[2], înfățișând

[1] Johannes Vermeer, cunoscut mai ales ca Jan Vermeer van Delft (1632–1675), pictor olandez, unul dintre reprezentanții de seamă ai stilului baroc. (n.tr.)

[2] Michelangelo Merisi da Caravaggio (1571–1610), pictor italian considerat un precursor al stilului baroc (n.tr.)

convertirea lui Pavel pe drumul Damascului. Era o versiune mai mică, dar încă și mai vie a faimoasei picturi a lui Caravaggio din biserica Santa Maria del Popolo, din Roma. Pe măsură ce o privea, Pendergast se îndoia din ce în ce mai mult că era o copie sau o refacere din cadrul unei școli de pictură. Părea un studiu realizat chiar de mâna maestrului.

Își concentră apoi atenția asupra peretelui din dreapta, unde atârna un al treilea tablou: o fetiță, într-o cameră întunecoasă, citind o carte la lumina lumânării. Pendergast își dădu seama că era similar cu o serie de tablouri cu același subiect – nefiind totuși o reproducere a unuia dintre ele –, purtând titulatura *Învățătura Maicii Domnului* și aparținându-i misteriosului pictor francez Georges de la Tour. Era cu putință să fie autentic?

În încăpere nu se aflau decât aceste trei tablouri: trei nestemate care îți tăiau răsuflarea. Însă nu erau etalate cu fast sau cu pretențiozitate; păreau să țină de ființa camerei, expuse mai degrabă pentru o plăcere intimă decât pentru a stârni invidia publică. Nici unul dintre ele nu purta vreo etichetă.

Pendergast deveni încă și mai curios în privința lui Fosco.

Din celelalte încăperi se auziră noi zgomote estompate. Auzul ieșit din comun al agentului federal se concentră imediat asupra lor. O ușă îndepărtată se deschisese și el deslușì fluieratul unei păsări, sunetul unor pași ușori și o voce profundă, blândă.

Ascultă cu luare-aminte.

– Ieși și țopăie pe trepte, în sus! Unu, doi, trei și sus! Trei, doi, unu – și jos!

O răbufnire de ciripeli, amestecându-se cu un alt soi de sunet – un fel de cârâit și bâzâit – pluti până în încăpere venind de dincolo de ea, amestecată cu povețe vesele. Apoi se auzi sunetul domol al unei voci de tenor, intonând notele unei arii belcanto. Pasărea – dacă pasăre era – amuți, parcă sub puterea unei vrăji. Vocea deveni mai înaltă și mai puternică, apoi se stinse încet, moment în care reapăru majordomul.

– Domnul conte vă poate primi acum.

Pendergast se ridică și îl urmă, străbătând un coridor lung și larg, cu pereții acoperiți de cărți, până într-un studio din capătul opus.

Contele stătea în picioare, în toată măreția corpolenței sale, într-o încăpere spațioasă, având un perete în întregime de sticlă; întors cu spatele, privea către un balconaș încadrat de tufe de trandafiri, cufundate în lumina obscură a crepusculului. Purta pantaloni largi și o cămașă albă, apretată, cu gulerul descheiat. Lângă el se afla o masă de lucru ordonată impecabil. Cel puțin o sută de unelte stăteau aliniate pe tăblie, cu o acuratețe geometrică: șurubelnițe minuscule, ciocane de lipit de precizie, fierăstraie miniaturale de giuvaiergiu, menghine și pile de ceasornicărie. Lângă ele se întindea un șir de roți dințate, roți de clichet, arcuri și pârghii, toate extrem de mici, precum și alte piese metalice fin prelucrate, alături de chipuri electronice, mici suporturi de circuite, mănunchiuri de fibre pentru cablaje optice, leduri, bucățele de cauciuc și de plastic și diverse componente electronice cu întrebuințări misterioase.

În centrul mesei se afla un suport din profil T, pe care se afla ceva straniu, părând, la prima vedere, un papagal cacadu Triton, de un alb strălucitor, cu creasta de culoarea lămâii, dar care, după o privire mai atentă, se dovedi a fi un dispozitiv mecanic: o pasăre-robot.

Majordomul îi arătă lui Pendergast un taburet din apropiere, invitându-l cu un gest politicos să se așeze. Paharul lui cu *amontillado,* din care băuse jumătate, apăru ca prin farmec, după care majordomul se făcu nevăzut, ca o stafie.

Pendergast se uită la conte. Fosco prinse între degetele mâinii libere o nucă de casuarina de pe o tavă, și-o puse între buzele sale grase, apoi o împinse în afară. Cacaduul-robot se cocoță pe umărul lui cu un fluierat entuziast, apoi i se apropie de ureche și – aplecându-se în față cu un ușor huruit de roți dințate – culese nuca dintre buzele țuguiate, o sparse cu ciocul lui mecanic și dădu impresia că îi mânca miezul.

– Ah! Frumosul meu, timpul de joacă s-a încheiat! gânguri contele. Înapoi, pe stinghia ta.

Își flutură ușor mâna înmănușată. Cacaduul scoase un țipăt de nemulțumire și își umflă creasta mecanică, dar nu mai făcu nici o altă mișcare.

– Bag de seamă că azi ești încăpățânat. Contele continuă cu voce mai râsunătoare și mai fermă: Înapoi pe stinghia ta, frumosul meu, sau o să mănânci mei în loc de nuci toată ziua.

Cacaduul sări de pe umărul lui Fosco pe masă cu un alt țipăt strident, merse legănat pe lângă stand, se urcă pe el cu ghearele sale metalice și își reluă locul, îndreptându-și ochii din leduri roșii ca mărgele către agentul FBI.

Contele se întoarse în sfârșit, cu un zâmbet și cu o plecăciune, întinzându-i mâna lui Pendergast.

– Îmi pare atât de rău că v-am lăsat să așteptați! Prietenul meu are nevoie să-și facă exercițiile – după cum bine vedeți.

– Foarte interesant, rosti Pendergast pe un ton sec.

– Fără îndoială! E adevărat că apar ridicol când vine vorba de animalele mele de companie.

– Animale de companie?

– Da. Și vedeți cât de mult mă iubesc! Cacaduul meu și...

Își înclină capul spre partea opusă a încăperii, unde, în interiorul unei pagode minuțios construite din sârmă, un grup de obiecte cu aspect de șoareci se distrau emițând diverse păcănituri și zbârnâituri și chițăieli digitale.

– Și iubiții mei șoricei albi! Dar, firește, dintre toate animăluțele mele, Bucefal, aici de față, e fala și bucuria mea. Fosco se întoarse către cacadu. Nu-i așa, frumosule?

Drept unic răspuns, pasărea își îngropă ciocul negru, masiv, în penele false și înfoiate din jur, ca și cum complimentul i-ar fi stârnit timiditatea.

– Trebuie să-l iertați pe Bucefal! zise Fosco, țâțâind dezaprobator. Nu-i plac străinii. Nu se grăbește să-și facă prieteni și țipă când e nemulțumit... ah, prietene, nu v-ar veni să credeți dacă ați

auzi asemenea țipete! Am fost nevoit să iau și cele două apartamente de alături și să le țin neocupate, o cheltuială foarte mare. Niște simpli pereți nu oferă, înțelegeți dumneavoastră, vreun fel de protecție împotriva plămânilor acestei fãpturi magnifice!

Cacaduul mecanic nu fãcu nimic care să demonstreze că era conștient de acel panegiric, continuând să-l privească neclintit pe Pendergast.

– Dar sunt cu toții de-a dreptul îndrăgostiți de operă. După cum spunea Congreve[1], muzica e o vrajă et cetera. Poate că m-ați auzit cântând, după slabele mele puteri. Ați recunoscut bucata?

Pendergast dădu din cap în semn de confirmare.

– Aria lui Pollione din *Norma,* „Abbandonarmi così potresti".

– Ah! Înseamnă că vă place.

– Am zis că am recunoscut-o. Spuneți-mi, domnule conte, dumneavoastră ați construit acești roboței?

– Da, sunt un iubitor al animalelor și al gadgeturilor. Vreți să-mi vedeți canarii? Pe cei adevărați, adică; fac rareori deosebirea între copiii mei și cei ai naturii.

– Mulțumesc, nu.

– Ar fi trebuit să mă nasc în America, precum Thomas Edison, un loc unde inventivitatea mea ar fi fost încurajată. În schimb, m-am născut în sânul sufocantei și decadentei aristocrații florentine, unde talente ca ale mele sunt nefolositoare. Acolo de unde vin eu, din partea unui conte se așteaptă să se înfigă temeinic, cu ambele picioare, în secolul al optsprezecelea, dacă nu cumva într-unul mai timpuriu.

Pendergast se foi, pierzându-și puțin răbdarea.

– Pot să vă deranjez cu câteva întrebări, domnule conte Fosco?

Fosco își flutură mâna.

– Să renunțăm la povestea asta cu „contele". Suntem în America și aici mă numesc Isidor. Pot să vă spun Aloysius?

Se lăsă o scurtă tăcere înainte ca Pendergast să vorbească din nou, pe un ton rece.

---

[1] William Congreve (1670–1729), poet și dramaturg englez (n.red.)

– Dacă vă este totuna, domnule conte, aș prefera să menținem această discuție la un nivel oficial.

– Cum doriți! Văd că bunul Pinketts v-a oferit o băutură răcoritoare. E o comoară, nu credeți? Englezii au fost stăpânii italienilor atât de multe secole, încât îmi face plăcere să am măcar un singur englez la cheremul meu. Nu sunteți englez, nu-i așa?

– Nu sunt.

– Bun, atunci putem vorbi liber despre ei. Imaginați-vă, singurul compozitor pe care l-au dat vreodată a fost un om pe nume Byrd.

Contele se instală într-un fotoliu din fața agentului FBI, răstimp în care Pendergast remarcă încă o dată cu câtă ușurință și cu câtă grație părea să se miște bărbatul acela enorm, cu câtă delicatețe se așeza.

– Prima mea întrebare, domnule conte, e în legătură cu dineul. La ce oră ați sosit?

Contele își împreună pios mâinile albe, ca și cum ar fi fost gata de rugăciune, și oftă.

– Grove a vrut să venim la șapte. Și, pe deasupra, într-o seară de luni – ceea ce nu-i stătea în obicei. Noi am întârziat așa cum e la modă, sosind pe rând, între șapte jumătate și opt. Eu am ajuns primul.

– În ce stare mentală era Grove?

– Extrem de necorespunzătoare, aș spune. După cum v-am povestit, părea neliniștit, de o sensibilitate exagerată. Nu într-o asemenea măsură încât să nu-și poată întreține oaspeții. Avea bucătăreasă, dar a preparat el însuși principalele feluri de mâncare. Era un bucătar foarte bun. A pregătit un calcan excelent, ușor prăjit la grătar, cu lămâie. Nici prea mult lăsat la foc, nici prea puțin. Perfecțiune. Pe urmă a continuat cu...

– Am aflat deja meniul, mulțumesc! A dat vreun indiciu din care să reiasă de ce era neliniștit?

– Nu. De fapt, părea să depună eforturi dureroase ca să-și ascundă nervozitatea. Ochii îi fugeau în toate părțile. A încuiat ușa după intrarea fiecărui invitat. Abia dacă s-a atins de băutură,

ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Era un bărbat care aprecia de obicei un vin roșu bun și, chiar și cu acea ocazie, ne-a servit cu niște vinuri excepționale, începând cu un tokai din regiunea Friuli și continuând cu un Petrus din '90, cu adevărat magnific.

Château Petrus 1990, considerat cel mai bun după legendara producție din '61, era unul dintre vinurile preferate de Pendergast; avea în pivnița din Dakota o duzină de sticle de Pomerol, de câte 2 000 de dolari bucata. Se hotărî să nu aducă vorba despre asta.

Contele își continuă descrierea binedispus și volubil.

– Grove a deschis de asemenea, cu desăvârșire spontan, o sticlă de vin de la Castello di Verrazzano, așa-numita lor *bottiglia particolare*[1], cea cu etichetă de mătase. Excepțional!

– Îi cunoșteați pe ceilalți oaspeți?

Contele zâmbi.

– Pe Lady Milbanke o cunosc foarte bine. Pe Vilnius îl întâlnisem de câteva ori. Pe Jonathan Frederick îl știam numai din scrierile lui.

– Despre ce-ați discutat la masă?

Zâmbetul se lăți pe figura lui Fosco.

– A fost extrem de ciudat.

– Da?

– Prima parte a cinei a fost acaparată de o conversație despre tabloul lui Georges de la Tour pe care l-ați văzut în salonul meu. Ce impresie v-a făcut, domnule agent Pendergast?

– Nu am putea rămâne la subiect, domnule conte?

– Păi *acesta* e subiectul. Fiți răbdător. Credeți că e un de la Tour?

– Da.

– De ce?

– Trăsăturile de penel sunt extrem de specifice, iar lumina lumânării strecurată printre degete e redată într-o manieră de la Tour nealterată.

---

[1] Sticlă aparte (în lb. italiană, în orig.)

Contele îl măsură curios pe Pendergast, ceva indescriptibil licărindu-i ușor în privire. După o tăcere îndelungată, vorbi foarte domol și serios.

– Mă surprindeți într-o foarte mare măsură, domnule Pendergast. Sunt cu adevărat impresionat! Nota familiară, glumeață, îi dispăruse din glas. Acum douăzeci de ani mă aflam într-o ușoară jenă financiară, continuă contele. Am scos la vânzare chiar acest tablou, la Sotheby's. Cu o zi înaintea licitației, Grove a scris în *Times* un mic articol, în care l-a numit unul dintre falsurile Delobre, făcut în preajma sfârșitului de secol. A fost retras din licitație și, cu toate că aveam dovada proveniență sale, am pierdut cincisprezece milioane de dolari.

Pendergast îi cântări spusele.

– Și despre ce-ați vorbit la masă? Despre faptul că v-a etichetat tabloul drept un fals?

– Da, la început. Pe urmă conversația a alunecat către Vilnius și tablourile lui. Grove ne-a adus aminte de prima lui mare expoziție, din SoHo, de la începutul anilor optzeci. La momentul respectiv, a scris o recenzie nimicitoare, rămasă legendă. E suficient să spun că Vilnius n-a mai recuperat niciodată prejudiciul adus carierei sale.

– Un subiect straniu de conversație.

– Într-adevăr. Apoi Grove a adus vorba despre Lady Milbanke și despre aventura pe care o avuseseră, cu câțiva ani în urmă.

– Îmi imaginez c-a fost un dineu foarte animat!

– N-am văzut prea des ceva care să-l egaleze.

– Cum a reacționat Lady Milbanke?

– Cum v-ați aștepta să reacționeze o doamnă din înalta societate? Aventura respectivă i-a distrus căsnicia. Și pe urmă Grove a tratat-o mizerabil, a părăsit-o pentru un *băiat!*

– Se pare că oricare dintre dumneavoastră avea motive să-l dușmănească de moarte pe Grove.

Fosco oftă.

– Îl dușmăneam. Îl uram cu toții, inclusiv Frederick. Nu-l cunosc deloc pe omul ăsta, dar am înțeles că, acum mai mulți ani, când era redactor la *Art and Style,* a avut îndrăzneala să scrie ceva urât despre Grove. Numai că Grove avea prieteni sus-puși, așa că următoarea noutate pe care a aflat-o Frederick a fost vestea concedierii sale. Bietul om nu și-a mai putut găsi o altă slujbă timp de *ani de zile*.

– Când s-a spart petrecerea?

– După miezul nopții.

– Cine a plecat primul?

– Eu am fost primul care s-a ridicat să-și anunțe plecarea. Am avut întotdeauna nevoie de foarte mult somn. Ceilalți s-au ridicat în același moment. Grove nu voia să ne vadă plecând. Tot insista să ne mai ofere ceva de băut după masă, să ne facă o cafea. Era foarte dornic să mai stăm.

– Știți cumva de ce?

– Se părea că-i era frică să rămână singur.

– Vă reamintiți exact care au fost cuvintele lui?

– Într-o anumită măsură. Vocea lui Fosco se revărsă într-o exclamație stridentă, în stilul tărăgănat al clasei de sus, uluitoare prin realismul său: „Prieteni! Doar nu plecați deja! Nu-i decât miezul nopții! Haideți să toastăm pentru împăcarea noastră și să urăm cale bătută anilor mei de mândrie necugetată. Am un vin de Porto excelent, pe care trebuie să-l guști, Fosco – și m-a tras de mânecă –, *un Graham's Tawny din 1972*". Fosco pufni. Când l-am auzit, aproape c-am fost tentat să rămân.

– Ați plecat cu toții împreună?

– Mai mult sau mai puțin. Ne-am luat rămas-bun și ne-am răzlețit pe peluză.

– Și când a fost asta? Mi-ar plăcea să aflu o oră cât mai exactă, cu voia dumneavoastră.

– La douăsprezece douăzeci și cinci. Contele se uită o clipă la agentul FBI, apoi adăugă: Domnule Pendergast, îmi cer scuze

fiindcă fac această observație, dar, alături de atâtea alte întrebări, n-ați pus-o pe cea mai importantă dintre toate.

– Și care ar fi aceea, domnule conte Fosco?

– De ce ne-a cerut Jeremy Grove nouă, celor patru dușmani de moarte ai săi, să-i fim alături în ultima noapte a vieții lui?

Pendergast păstră tăcerea vreme îndelungată. Evalua prudent atât întrebarea, cât și persoana care o pusese. În cele din urmă spuse, simplu:

– O întrebare bună. Considerați c-a fost pusă.

– E chiar întrebarea pe care a formulat-o însuși Grove, în momentul când ne-a adunat pe toți în jurul mesei, la începutul dineului. A repetat ceea ce scrisese pe invitații: ne poftise în casa lui în noaptea aceea pentru că eram cei patru oameni față de care greșise cel mai mult. Dorea să-ndrepte lucrurile.

– Aveți un exemplar al invitației?

Fosco îl scoase din buzunarul cămășii cu un zâmbet și i-l întinse: un bilet scurt, scris de mână.

– Și începuse deja să-și corecteze greșelile, spuse Pendergast. Așa cum a făcut reapreciind lucrările lui Vilnius.

– O recenzie superbă, nu credeți? Am înțeles că Vilnius tocmai a închiriat Galeria 10, ca să-și expună lucrările, și că acum i-au dublat prețurile.

– Și Lady Milbanke? Jonathan Frederick? Cum și-a reparat greșelile în ceea ce-i privea?

– De vreme ce nu putea reface căsnicia lui Lady Milbanke, i-a oferit ceva în compensație. I-a dat, peste masă, un colier splendid de smaralde, patruzeci de carate dintre cele mai frumoase nestemate din Sri Lanka. Bineînțeles că nu sunt tocmai pe măsura Inimii lui Lucifer, dar înlocuiesc cu vârf și îndesat păstaia bătrână și uscată care era baronul, soțul ei pierdut.

– Inima lui Lucifer...

– Dragul meu domn Pendergast, ați auzit cu siguranță de Inima lui Lucifer. Cel mai frumos diamant din lume, aflat chiar aici, de partea cealaltă a parcului, în Muzeul de Istorie Naturală.

Noi doi ar trebui să facem cândva o plimbare până acolo, să-l vedem. Se spune că au o sală a diamantelor fără pereche în lume.

– Am auzit de această piatra prețioasă, mulțumesc de precizare. Și Jonathan Frederick? Ce-a făcut Grove pentru el?

Fosco zâmbi.

– Frederick plănuia să ajungă, pe viitor, președintele Fundației Edsel. Grove a aranjat să primească funcția.

– Extraordinar! Și ce-a făcut pentru dumneavoastră?

– Răspunsul ăsta îl știți deja, cu siguranță.

Pendergast dădu aprobator din cap și spuse:

– Articolul scris pentru *Burlington Magazine*. „O reevaluare a tabloului lui Georges de la Tour *Învățătura Maicii Domnului*".

– Întocmai. Declara că greșise și își cerea scuzele cuvenite, lovindu-și pieptul cu pumnii drept penitență și susținând minunata autenticitate a tabloului. Ne-a citit articolul cu voce tare, la cină.

– A rămas lângă computerul lui. Nesemnat și neexpediat.

– E mult prea adevărat, domnule Pendergast! Dintre noi patru, eu am fost singurul escrocat de moartea lui. Contele își depărtă palmele într-un gest resemnat. Dacă ucigașul ar mai fi așteptat o zi, aș fi fost cu patruzeci de milioane mai bogat.

– Patruzeci de milioane? Credeam c-a fost oferit spre vânzare pentru cincisprezece.

– Așa a fost evaluat la Sotheby's, cu douăzeci de ani în urmă. Astăzi s-ar vinde cu cel puțin patruzeci. Dar știindu-se că Grove l-a încadrat printre falsurile Delobre... Fosco ridică din umeri. Un articol nesemnat lângă computerul unui mort nu înseamnă nimic. Există un singur avantaj: sunt în posesia unui tablou minunat, pe care o să-l privesc tot restul vieții mele. *Eu* știu că e autentic, așa cum o știți și *dumneavoastră,* chiar dacă n-o mai știe nimeni altcineva.

– Da, rosti Pendergast. În ultimă instanță, asta e tot ce contează.

– Bine spus.

– Și acel Vermeer de lângă el?

– Autentic.

– Serios?

– A fost datat 1671, undeva în perioada dintre *Lady scrie o scrisoare de curățenie cu ei* și *Alegoria credinței*.

– De unde îl aveți?

– E în familia mea de mai multe sute de ani. Conții de Fosco n-au simțit niciodată nevoia să-și trâmbițeze posesiunile.

– Sunt sincer uluit!

Contele zâmbi, apoi se înclină.

– Aveți timp să-mi vedeți restul colecției?

Pendergast nu ezită decât o secundă.

– La drept vorbind, am.

Fosco se ridică și se îndreptă spre ușă. Chiar înainte de a ieși, se întoarse spre cacaduul mecanic, nemișcat pe stinghia lui.

– Nu pierde nimic din ochi, Bucefal, frumosul meu!

Pasărea îi răspunse cu un țipăt digital.

14

D'Agosta se mișca printre copaci cu iuțeală, căutând cea mai întunecată zonă din parc – un desiș de copaci și de arbuști întins de-a lungul unui taluz care cobora către West Side Highway. Se opri exact atât cât era nevoie ca s-arunce o privire înapoi. Două siluete alergau pe urmele lui, cu armele scânteindu-le în mâini.

Stând aplecat și șerpuind printre trunchiuri, D'Agosta deschise tocul revolverului Glock. Îl scoase, trase mecanismul glisant. Era arma din dotarea majorității departamentelor de poliție moderne, iar D'Agosta nu fusese întrebat dacă o prefera sau nu, în timpul serviciului ori în afara lui. N-avea puterea pistolului său personal, de calibrul .45, dar era ușoară, te puteai baza pe ea și, mai presus de toate, avea cincisprezece gloanțe în magazie. În dimineața aceea își lăsase încărcătorul de rezervă în sertarul biroului – cui îi trebuie un încărcător suplimentar pentru o zi dedicată interogatoriilor?

Bărbații ajunseseră deja printre copaci, înaintând cu repeziciune. D'Agosta continuă să alerge, fără să-i pese de zgomotul pe care-l făcea – tufele nu erau suficient de dese ca să-l ascundă pentru mai mult de un minut sau două, în cel mai bun caz. Se îndreptă spre sud, crengile uscate trosnindu-i sub picioare. Dacă ar fi reușit să-și piardă urma, fie și temporar, s-ar fi putut întoarce pe Riverside Drive, luând-o apoi spre Broadway. Cei doi n-ar fi îndrăznit să-l urmărească pe o stradă atât de aglomerată. Își trecu

rapid în revistă opțiunile. Cea mai apropiată secție de poliție se afla pe 95th Street, între Broadway și Amsterdam Avenue – într-acolo trebuia să se îndrepte.

Îi auzea pe cei doi alergând în spatele lui. Unul strigă ceva către celălalt și primi un răspuns estompat. D'Agosta înțelese imediat ce se întâmplase: se despărțiseră și continuau să-l urmărească, de o parte și de alta a parcului îngust.

„Rahat!"

Fugea aplecat printre copaci, cu arma în mână. N-avea timp să se oprească pentru a stabili o strategie; n-avea timp să-și folosească stația radio, n-avea timp decât să alerge din răsputeri. Luminile palide de pe Riverside Drive licăreau printre copacii din stânga lui; în dreapta se întindea panta lungă și abruptă, plină de tufe, care cobora către West Side Highway. Auzea vuietul mașinilor care goneau la mare distanță sub el. Se gândi pentru o clipă să alerge în josul valului de pământ, încercând să ajungă pe autostradă, dar s-ar fi putut încâlci cu ușurință în ferigile care împânzeau coasta.

Caz în care ar fi devenit o țintă ușoară, simplu de nimerit de pe culme.

Fâșia împădurită se termină brusc și el dădu buzna într-un decor luminat de lună, cu alei paralele având vedere spre fluviu, separate de straturi de flori și verdeață și de copaci. Era expus, dar n-avea de ales, trebuia să-și continue drumul.

„Cine naiba mă urmărește? Tâlhari? Tipi care nu-i înghit pe polițiști?" N-avea sens. Deja nu mai reprezenta o țintă aleasă la întâmplare. Ucigașii erau hotărâți. Îl urmăriseră în partea de sus a orașului. Erau pe urmele lui dintr-un anumit motiv.

Trecu de prima zonă verde prin spatele unui șir de bănci de fier, rămânând aplecat. Văzu dintr-odată ceva în stânga: un punct de lumină roșie, căutându-l, dansând în jurul lui ca un licurici neastâmpărat.

„Lunetă cu laser."

Se aruncă în dreapta exact în momentul în care pornea glonțul. Acesta nimeri în banca de metal, ricoșă cu un țiuit care-ți tăia picioarele și se pierdu în întuneric. D'Agosta căzu în stratul

de flori, se rostogoli cu stângăcie și se ridică în genunchi, în poziție de tragere. Zări o formă întunecată mișcându-se cu repeziciune pe fundalul spălăcit al întinderii deschise a ierbii și trase – o dată, de două ori –, apoi se rostogoli pe-o parte, sări în picioare și o rupse din nou la fugă, blestemându-se în sinea lui fiindcă neglijase antrenamentele de tir. Dar până și împușcăturile ratate aveau un efect pozitiv: îi făceau pe ceilalți mai prudenți, îi încetineau. Cel puțin așa suna teoria. Trecu dincolo de capătul spațiului verde și se afundă printre copaci.

Un alt punct roșu, mișcându-se încolo și încoace. Se aruncă pe asfalt în timp ce răsuna împușcătura, se rostogoli, zdrelindu-și carnea de pe genunchi la contactul cu pavajul, și ajunse din nou în picioare, continuând alergarea. Trăgătorii foloseau arme de calibru mare și știau ce fac. Împușcăturile lui nu-i încetiniseră câtuși de puțin.

Erau asasini profesioniști.

Străbătu în viteză un teren de joacă, sărind mai întâi disperat peste balansoare, apoi peste groapa cu nisip, și traversă o piațetă în care se afla o fântână, gâfâind din cauza efortului. Măiculiță, își ieșise rău din formă, își pierduse tot antrenamentul! Trecuseră de mult zilele petrecute în sala de gimnastică a poliției, menținându-se într-o condiție fizică bună.

După ce trecu prin piațeta cu fântână, sări peste un parapet de piatră și se pomeni înapoi pe taluzul împădurit care cobora, abrupt, către autostradă. Se ghemui în spatele peretelui de piatră, așteptând. Trebuiau să traverseze spațiul deschis al piațetei. Acolo urma să-i aibă în cătare. Apucând pistolul cu ambele mâini, în poziție de luptă, își găsi echilibrul, încercând să-și stăpânească respirația necontrolată. „Nu apăsa brusc pe trăgaci. Când se declanșează trebuie să fie aproape o surpriză. Fiecare glonț trebuie valorificat."

„Acum!" Siluetele întunecate apărură dintre copaci, mișcându-se cu repeziciune. D'Agosta trase: o dată, de două ori, de trei ori.

Luminile roșii dansau printre crengile de deasupra capului său și D'Agosta strigă o obscenitate în timp ce-și dădea uitării

propriul apel la prudență, trăgând iarăși și iarăși în formele întunecate. Nu auzea nimic în afara detunăturilor pistolului său, dar simțea vibrația gloanțelor care loveau în piatră, exact în dreptul feței sale. Nemernicii ăia nu stăteau pe gânduri, și nu ratau nici un cartuș.

El, pe de altă parte, trăsese doar în bălării, și nici nu era de mirare. Nu mai dăduse nici o raită prin poligon în ultimii trei ani și îndemânarea lui era tot atât de învechită și de răsuflată ca premiile de la concursurile de tir pe care le ținea agățate de perete.

Se îndepărtă târâș de zidul de piatră și alergă ghemuit de-a lungul lui, rugându-se să nu aibă spatele expus. În timp ce fugea, scoase încărcătorul din armă, privindu-l în lumina slabă. Era gol. Ceea ce nu-i mai lăsa decât cele două gloanțe din camera pistolului... irosise treisprezece.

Ceva i se contură brusc în fața ochilor, printre copacii din față: podul de peste rampa de intrare pe 110th Street. Era suspendat cu lanțuri, ca o cușcă. Dacă îl încolțeau acolo, avea să se transforme în proverbialul pește din butoi[1].

Numai că o întoarcere – să sară înapoi, peste zidul de piatră, și să traverseze piațeta deschisă – ar fi însemnat să alerge drept în brațele urmăritorilor. Ar fi fost curată sinucidere.

Se uită în jos, în dreapta. Îi rămânea o singură opțiune. Autostrada sau nimic. Să iasă pe West Side Highway, să oprească traficul, să creeze un ambuteiaj, să ceară ajutor prin stație. N-aveau să-l urmărească sau să-l împuște acolo.

Fără să-și lase răgaz să se răzgândească, se repezi în josul taluzului abrupt, agățându-se de rugi, de oțetari și de iederă otrăvitoare, într-o combinație de cădere liberă și de rostogolire cât de cât controlată. Crengile îi sfâșiară fără milă uniforma, iar pietrele ascuțite ale coastei de pământ îi învinețiră umerii și genunchii.

Răsună o împușcătură.

---

[1] Peștele moare chiar dacă nu este nimerit, fiind ucis de vibrațiile apei generate de împușcătură. (n.tr.)

În fața lui, taluzul cobora într-o pantă abruptă. Căzu, se rostogoli cât mai departe cu putință, se forță să se ridice din nou în picioare și o luă iarăși la fugă, aruncând o scurtă privire în urmă. Îi auzea rupând crengile în timp ce coborau printre tufișuri, la nici zece metri deasupra lui. Cuprins de disperare, se răsuci și trase în silueta cea mai apropiată. Acesta se aruncă într-o parte, apoi se ridică și continuă să alerge. D'Agosta se întoarse și o rupse la fugă din toate puterile. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, îngrijorător de tare. Vuietul mașinilor deveni dintr-odată mai sonor, farurile străfulgerând printre copaci și prinzându-l în lumină câte o clipă.

Alte două detunături.

Se lăsă pe burtă, apoi alergă în zigzag. Autostrada era la numai cincisprezece metri în fața lui. Farurile îl măturau cu lumina lor, transformându-l într-o țintă clară.

Încă zece metri. Copacii se răreau, lăsând loc gunoaielor și buruienilor.

Un nou pocnet.

Taluzul se aplatiză. Încă șase metri până la liziera copacilor și până la autostradă. Alergă în linie dreaptă.

Bum! Se pomeni răsturnat pe spate.

Rămase întins pentru o clipă, năucit, gândindu-se că fusese nimerit, că se sfârșise. Apoi își dădu seama că se izbise cu toată forța de gardul de sârmă împletit aflat exact deasupra autostrăzii. Îl cuprinse cu privirea într-o fracțiune de secundă: sârmă ghimpată în vârf, plasa mizerabilă, sfârtecată și deformată de drogați, carcasele de mașini zăcând pe margine, dedesubt, în partea opusă. „Bineînțeles." În zilele de demult, condusese pe autostrada aceea de nenumărate ori și văzuse gardul care se apleca periculos deasupra lui, împănat cu gunoaie și cu frunze putrezite. Încă un lucru pe care-l uitase în anii petrecuți în Columbia Britanică. Era prins în cursă.

Asta era. Se săltă într-un genunchi și se întoarse, luând poziție. „Un glonț, doi bărbați."

Calculul nu prea îi ieșea.

15

Focul mocnea în cămin, aruncând o lumină roșcată pe zidurile de cărți și alungând răceala umedă din aer. Spațiul din ambele părți ale șemineului era ocupat de două fotolii. Pe unul stătea agentul special Pendergast, iar pe celălalt Constance Greene, palidă și zveltă într-o rochie plisată, bine călcată. Într-o laterală se aflau resturile ceaiului din seara aceea: cești și farfurioare, strecurătoare, vas pentru frișcă, biscuiți digestivi. Aerul neclintit mirosea a lemn lustruit și a pânză de legătorie, iar jur-împrejurul lor biblioteca urca, raft peste raft, către tavanul înalt, cotoarele cărților vechi, cu coperte de piele, scânteind aurii în lumina focului.

Pendergast își îndreptă ochii argintii către ceasul de deasupra căminului, apoi își întoarse iute privirea asupra ziarului vechi pe care îl citea. Vocea lui scăzută reluă lectura de unde o întrerupsese.

– „7 august 1964, Washington – Senatul l-a autorizat astăzi pe președintele Johnson, cu o majoritate la vot de 88 la 4, să facă apel la «toate măsurile necesare» pentru a respinge atacurile armate împotriva forțelor Statelor Unite din Vietnam. Votul a reprezentat reacția față de bombardarea a două nave ale Marinei Statelor Unite de către Vietnamul de Nord, în Golful Tonkin..."

Constance îl asculta cu atenție pe măsură ce își continua lectura. Se auzi un fâșâit atunci când Pendergast întoarse cu delicatețe pagina fragilă, îngălbenită.

Fata își ridică mâna și Pendergast se întrerupse din citit.

– Nu sunt sigură că mai pot suporta un alt război. O să fie unul urât?

– Unul dintre cele mai rele. O să-ntoarcă țara pe dos.

– Atunci să-l lăsăm pe mâine.

Pendergast dădu din cap în semn de consimțământ împăturind cu grijă ziarul și punându-l deoparte.

– Mi-e greu să cred că ultimul secol a putut fi atât de crud. E tulburător pentru suflet.

Pendergast își înclină fruntea, încuviințând.

Ea clătină încet din cap, strălucirea flăcărilor reflectându-i-se în ochii întunecați și în părul negru, lins.

– Crezi că acest nou secol o să fie la fel de sălbatic?

– Secolul douăzeci ne-a arătat fața diabolică a fizicii. Acesta ne va arăta fața diabolică a biologiei. Va fi ultimul secol al omenirii, Constance!

– Ești chiar atât de cinic?

– Fie să dovedească Domnul că mă-nșel.

Un morman de tăciuni se nărui, deschizând o rană incandescentă în inima focului. Pendergast se foi în fotoliu.

– Și poate acum ar fi momentul să trecem la rezultatele cercetărilor tale?

– Sigur că da.

Constance se ridică și se apropie de un perete de rafturi, de unde se întoarse cu mai multe volume in-octavo.

– *Liber de Angelis,* a abatelui Trithemius, *Cartea Jurămintelor lui Honorius,* textul lui McMaster, *Secretum Philosophorum* și, bineînțeles, *Ars Notorium*. Tratate despre vinderea sufletului, despre invocarea diavolului și altele de același soi. Fata așează volumele pe o măsuță laterală. Relatările unor martori oculari prezumtivi. În latină, în greaca veche, în aramaică, în norvegiana veche, în franceza veche și în engleza medievală. Și apoi vin manualele de invocare a spiritelor și a demonilor.

– Textele de magie, spuse Pendergast, dând aprobator din cap.

– *Cheia lui Solomon* e cel mai cunoscut. Multe dintre aceste documente aparțineau unor societăți și ordine secrete, care reprezentau o obișnuință pentru nobilimea din Evul Mediu. După toate aparențele, astfel de societăți erau adesea active în privința practicilor satanice.

Pendergast dădu iarăși din cap în semn de încuviințare.

– Mă interesează mai ales relatările despre diavolul venit să-și ia plata.

– Sunt multe. Bunăoară – fata arătă către coperta roasă de viermi a *Ars Notorium* cu o expresie ușor dezgustată –, povestea lui Geoffrey, magistrul din Kent.

– Continuă.

– Poveștile nu diferă foarte mult de tema faustiană, cu excepția amănuntelor. Un om extrem de învățat, fără astâmpăr și nemulțumit; un manuscris; invocarea diavolului; făgăduieli făcute, făgăduieli încălcate; un sfârșit fierbinte. În cazul despre care vorbesc, magistrul Geoffrey își luase doctoratul în filozofie la Oxford, la începutul veacului al cincisprezecelea, era chimist și matematician. Marea lui pasiune o reprezenta misterul numerelor prime. Și-a petrecut ani îndelungați în atelierul lui, calculând numerele prime, până la cele din cinci cifre. O parte din calcule presupuneau mai bine de un an de muncă și se spune că ar fi avut nevoie de un mic ajutor ca să le ducă la bun sfârșit. De aici, pactul cu Lucifer. La Colegiul Oriel se vorbea despre incantații, mirosuri urâte, zgomote inexplicabile și lumini stranii, arzând în încăperile cărturarului mult după miezul nopții. Magistrul a continuat să predea și să-și facă experimentele alchimice. Faima lui s-a răspândit în lung și-n lat. Se spunea că descoperise misterul transformării plumbului în aur și regele Henric al VI-lea în persoană l-a primit în Ordinul Potirului de Aur. A publicat o lucrare de mare importanță, *Cele nouă numere ale lui Dumnezeu,* și era cunoscut în toată Europa pentru înțelepciunea și erudiția sa.

Dar lucrurile au început să se schimbe. În culmea gloriei, a devenit iritabil, suspicios, ciudat. Cădea adesea bolnav și se

închidea în odăile lui. Tresărea la orice zgomot. A început să slăbească și privea cu ochi holbați, „precum ochii imenși și goi ai unui vițel dus la tăiere". A poruncit să i se facă lacăte din bronz și ușile lui au fost acoperite cu plăci de fier și întărite cu drugi din același material.

Într-o bună zi, elevii săi au văzut că n-a apărut la micul dejun. S-au dus la odăile lui. Ușa era zăvorâtă și fierul era fierbinte la atingere. Mirosea a fosfor și a pucioasă. N-au izbutit să spargă ușa decât cu mari eforturi.

În fața ochilor le-a apărut o priveliște cumplită. Geoffrey, magistrul din Kent, zăcea pe patul lui de lemn, complet îmbrăcat, de parcă ar fi fost pregătit pentru înmormântare. Pe pielea lui nu se zărea nici o tăietură, nici o vătămare, nici o vânătaie. Și totuși inima îi era așezată alături de trup, în mare parte arsă și încă fumegând. Se povestește că n-a încetat să bată până când n-a fost stropită cu apă sfințită. Pe urmă s-a aprins și s-a prefăcut în cenușă. Amănuntele sunt mai degrabă... neplăcute.

Pendergast se uită la ea. Fata se aplecă, sorbi din ceai, puse cana la loc și zâmbi.

– Și textele descriu modul în care era invocat Prințul Întunericului?

– Desenau cercuri în jurul lor. În general cu diametrul de nouă picioare[1]. De obicei le trasau cu un *arthame,* care era un cuțit ritual. De foarte multe ori, în interiorul cercului mare se găseau cercuri mai mici sau pentagrame. Mai presus de toate, era de o importanță majoră să nu spargi cercul în timpul ceremoniei – atâta timp când rămânea în interiorul său, invocatorul era apărat de demonii pe care îi chema.

– Și după ce invoca demonii?

– Se întocmea un contract. De obicei implica bogăție, putere, cunoaștere în schimbul sufletului nemuritor. Povestea lui Faust e, bineînțeles, un prototip – mai ales în ceea ce privește sfârșitul.

Pendergast dădu din cap, îndemnând-o să continue.

[1] Aproximativ doi metri șaptezeci (n.tr.)

– După ce-a făcut înțelegerea cu diavolul, Faust a dobândit întreaga putere, lumească și nelumească, pe care o râvnise dintotdeauna. Dar a mai avut parte și de altele. Se plângea că nu era niciodată singur: îl urmăreau ochi din pereți, auzea zgomote, unele stranii, ca un clănțănit din dinți. Deși avea tot ce poate poseda o ființă omenească, a început să nu-și mai găsească odihna. În cele din urmă, când zilele pe care i le oferea contractul se apropiau de sfârșit, a început să citească Biblia, exprimându-și cu glas tare pocăința. Și-a petrecut ultima seară în compania prietenilor săi de petrecere, plângând cu amărăciune, tânguindu-se pentru păcatele sale, implorând cerul să încetinească scurgerea orelor.

– *„O lente, lente, currite noctis equi“*, recită Pendergast, cu voce scăzută.

– *Doctorul Faustus,* actul 5, scena 2, spuse imediat Constance.

> Stelele se mișcă în tăcere, timpul fuge, ceasul o să bată,
> Diavolul va sosi și Faustus își va primi osânda.

Peste trăsăturile lui Pendergast trecu un zâmbet firav.

– După cum povestește legenda, după miezul nopții, din odăile lui s-au auzit niște țipete cumplite. Nici unul dintre oaspeții săi n-a îndrăznit să arunce vreo privire. Dimineața i-au găsit dormitorul transformat în abator. Pereții erau vopsiți cu sânge. Cineva a dat peste un glob ocular într-un colț al încăperii. Rămășițele zdrobite și flasce ale țestei lui atârnau de un perete. Restul trupului a fost descoperit jos, pe alee, aruncat peste un morman de bălegar de cal. Se spune că...

O întrerupse o bătaie în ușa bibliotecii.

– Trebuie să fie sergentul D'Agosta, zise Pendergast, ridicând privirea, către ceas. Intră, adăugă, cu voce mai puternică.

Ușa se deschise încet și sergentul Vincent D'Agosta îi trecu pragul: murdar, cu hainele rupte, zgâriat, sângerând.

Pendergast sări în picioare.

– Vincent!

16

D'Agosta se lăsă să cadă într-un scaun, buimăcit și șocat. Se părea că o jumătate de corp îi amorțise, iar cealaltă îi zvâcnea dureros. Vila cea veche îi dădea fiori pe șira spinării, atât de umedă, de rece și de întunecoasă. Asta era cu adevărat casa în care locuia acum Pendergast? Omul avea o locuință frumoasă în Central Park West, dar prefera să stea în inima Harlemului, nici mai mult, nici mai puțin decât în clădirea-fantomă a unui muzeu, având în jur toate animalele alea împăiate, schelete și rafturi pline de nimicuri bizare. Măcar biblioteca era ca o oază: fotolii moi, un foc întețit. Se părea că Pendergast avea un oaspete, dar, pe moment, D'Agosta era prea zgâriat, prea învinețit și prea obosit ca să se sinchisească.

– Arăți de parcă tocmai ai fi scăpat de diavol, spuse agentul FBI.

– Păi chiar așa și e.

– Niște sherry?

– Nu se-ntâmplă cumva să ai o bere rece? Budweiser.

Pendergast păru îndurerat.

– Un Pilsner Urquell n-ar merge?

– Dacă e bere, o să meargă.

Celălalt ocupant al bibliotecii – o femeie tânără, într-o rochie lungă, roz-portocalie – se ridică și părăsi încăperea. Se întoarse

peste câteva minute, aducând un pahar cu bere pe o tavă de argint. D'Agosta îl luă și bău plin de recunoștință.

– Mulțumesc, ăăă...

– Constance, veni răspunsul, cu blândețe.

– Constance Greene, spuse Pendergast. Pupila mea. Acesta e sergentul Vincent D'Agosta, un partener în care am încredere. Participă la rezolvarea cazului.

D'Agosta se uită la Pendergast. Pupila lui? Ce naiba însemna asta? Se uită din nou la fată, cu mai multă curiozitate. Era frumoasă, de o frumusețe palidă, delicată. Rochia era cât se poate de potrivită cu ocazia și de decentă, dar sânii care îi bombau pieptul de dantelă stârneau cea mai *in*decentă agitație în vintrele lui D'Agosta. În ciuda costumației demodate, nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani. Dar ochii ei violeți, atât de ageri și de inteligenți, păreau cumva să nu fie cei ai unei fete tinere. Nicidecum.

– Încântat de cunoștință, spuse sergentul, îndreptându-se de spate în scaunul său și crispându-se de durere.

– Ești rănit? întrebă Pendergast.

– Cam peste tot.

D'Agosta luă încă o sorbitură prelungă din bere.

– Povestește-ne ce s-a-ntâmplat.

El lăsă paharul jos.

– O să-ncep cu începutul. Am vizitat-o mai întâi pe Lady Milbanke. A fost un eșec total. Nu voia să vorbească decât despre noul ei colier de smaralde. Cutforth n-a fost cu mult mai breaz: a mințit în privința motivului pentru care i-a telefonat Grove și mi-a răspuns la întrebări fie evaziv, fie deloc. Ultimul a fost Bullard, la Clubul Atletic din New York. Pretinde că abia dacă-l cunoștea pe Grove, nu știe de ce l-a sunat, nu-și poate aduce cu adevărat aminte despre ce-au discutat, nu știe de unde avea Grove numărul lui. A mințit de la cap la coadă și măcar nu s-a ostenit s-o ascundă.

– Interesant.

– Da, o adevărată capodoperă! Mătăhălos, urât, un măc... D'Agosta aruncă o privire spre fată și se corectă... cocoș îngâmfat. În esență, m-a dus cu prețul. Am plecat, am luat cina la bodega Mullin's, pe Broadway. Am dat de câteva ori cu ochii de un Impala auriu. Am luat metroul până la 96th Street și am mers până pe Riverside. Am venit pe jos de acolo. Chevroletul Impala a reapărut prin dreptul 130th Street.

– Îndreptându-se spre nord sau spre sud?

D'Agosta se întrebă în sinea sa ce importanță avea asta.

– Spre nord.

Pendergast dădu din cap în semn că pricepuse.

– Mi-am dat seama că urma să se-ntâmple ceva, așa că am fugit în Riverside Park. Doi tipi au sărit din mașină și s-au luat după mine, trăgând cu pistoale cu vizare cu laser: precise, de calibru mare. M-au hăituit prin parc. Am coborât în fugă către West Side Highway și am dat peste un gard de plasă. Am crezut că s-a zis cu mine. Pe urmă am observat o mașină abandonată de curând, la vreo cincizeci de metri distanță. Un dobitoc a trecut prin gard, făcând o gaură. A lăsat automobilul să rugineasc acolo. Am sărit prin gaură, am scăpat de urmăritori, am oprit o mașină. M-a lăsat la următoarea ieșire de pe autostradă, dar n-am găsit nici un taxi și am fost nevoit să merg pe jos până aici, treizeci de cvartale. M-am ținut tot timpul în umbră, m-am tot uitat după automobilul ăla Impala... mi-a luat ceva vreme.

Pendergast dădu din nou din cap în semn că înțelegea situația.

– Prin urmare, unul din indivizi te-a urmărit la metrou, iar celălalt a condus mașina. S-au reîntâlnit și-au încercat să-ți taie calea.

– Așa mi-am închipuit și eu. Vechea șmecherie.

– N-ai răspuns cu foc?

– Ba da, dar n-am făcut mare brânză.

– Vai! Cum rămâne cu abilitatea ta de țintaș?

D'Agosta lăsă ochii în podea.

– A cam ruginit.

– Întrebarea e cine i-a trimis.

– Mi s-a părut că s-a-ntâmplat al naibii de repede după ce l-am deranjat pe Bullard.

– Poate prea repede.

– Nu mi s-a părut genul de om care să aștepte. E tipul individului hotărât.

Pendergast dădu din cap în semn de încuviințare.

Tânăra ascultase politicoasă întreaga relatare. Acum se ridică de pe canapea.

– Cu îngăduința dumneavoastră, o să vă las să discutați despre asta între patru ochi.

Vorbea corect, într-un stil manierat, cu un accent care, dintr-un anumit motiv, îi aminti lui D'Agosta de vechile filme alb-negru. Fata se apropie de Pendergast și-l sărută ușor pe obraz.

– Noapte bună, Aloysius! Apoi se întoarse spre D'Agosta și înclină din cap. A fost o plăcere să vă cunosc, domnule sergent!

O clipă mai târziu, ușa bibliotecii se închise și se lăsă tăcerea.

– Pupilă, ei? zise D'Agosta.

Pendergast încuviință dând din cap.

– De unde-a venit?

– Am moștenit-o odată cu casa.

– Cum dracu' poți să „moștenești" pe cineva? E o rudă?

– Nu. E o poveste complicată. Casa asta și colecțiile pe care le adăpostește mi-au fost lăsate de străunchiul meu Antoine. Ea a fost găsită în casă de o cunoștință de-a mea, care-a catalogat colecțiile din vilă pe toată durata verii. Se ascundea aici.

– De cât timp?

Urmară câteva secunde de tăcere.

– De o bucată bună de vreme, răspunse Pendergast apoi.

– Dar ce e, o fugară? N-are familie?

– E orfană. Străunchiul meu a primit-o în casă, s-a ocupat de bunăstarea ei, a educat-o.

– Da? Pare să fi fost un sfânt.

– Nicidecum. Din întâmplare, Constance a fost singura persoană la care-a ținut el vreodată. De fapt, a continuat să se ocupe de ea după ce-a încetat să se mai îngrijească de el însuși. Era un mizantrop, dar ea a fost excepția care-ntărește regula. În orice caz, se pare că eu sunt acum singura ei familie. Dar trebuie să te rog să nu pomenești nimic din toate astea în prezența ei. Ultimele șase luni au fost extraordinar de... dificile pentru ea.

– Cum așa?

– E vorba despre un trecut pe care e mai bine să nu-l răscolim. Vincent, despre Constance e de-ajuns să spun că e beneficiara inocentă a unei serii de experimente diabolice, desfășurate cu mult timp în urmă. Aflând că propriile ei rude au fost mai demult victimele acestora, mă simt obligat să-i port de grijă. E o complicație pe care cu siguranță că n-am anticipat-o. Oricum, cunoștințele ei despre această casă și despre această bibliotecă s-au dovedit de neprețuit. Va fi o asistentă excelentă pentru cercetările noastre și un custode pe măsură.

– Cel puțin nu-ți vine greu să te uiți la ea. Simțind privirea lui Pendergast, în care nu era nici o urmă de amuzament, D'Agosta își drese glasul și adăugă: Cum au mers discuțiile pe care le-ai purtat tu?

– Montcalm n-a putut adăuga decât foarte puține la ceea ce știam deja. Se pare că Grove i-a lăsat, la asistenta lui, un mesaj disperat: „Cum rupi un pact cu diavolul?" Asistenta a aruncat biletul – după toate aparențele, Montcalm e un magnet pentru maniaci și primește o groază de mesaje de genul ăsta. N-a mai avut ce altceva să adauge. Pe de altă parte, Fosco s-a dovedit a fi cel mai interesant.

– Sper că l-ai făcut să nădușească bine.

– Nu-s prea sigur cine pe cine a făcut să nădușească.

D'Agosta nu-și putea imagina că exista cineva pe lume care să-l facă pe Pendergast să asude.

– E implicat?

– Depinde ce înțelegi prin asta. E un om remarcabil, iar tot ce-și aduce aminte s-a dovedit a fi neprețuit.

– Ei bine, juriul încă mai dezbate în privința lui Cutforth și a lui Bullard.

– Ai spus că primul e un mincinos, întocmai ca al doilea. Cum ți-ai dat seama?

– A susținut că Grove l-a sunat în toiul nopții ca să cumpere un obiect de colecție legat de istoria rockului. Am mers la cacealma, spunându-i că Grove detesta muzica rock. Privirea lui l-a trădat imediat.

– O minciună grosolană.

– El e un individ grosolan și, pe deasupra, destul de tâmp. Îmi imaginez că e totuși bun în meseria lui, ținând cont că face atâtea lovele.

– Inteligența, cultura și educația nu sunt calități asociate de obicei cu afacerile cu muzică de succes.

– Ei bine, Bullard e pe un alt nivel. Și el e grosolan, dar e extrem de inteligent. Nu l-aș subestima. E evident că amândoi știu despre moartea lui Grove mai multe decât spun. Pe Cutforth îl putem face să-și dea drumul la gură, de asta sunt foarte sigur – e o fire slabă –, însă Bullard o să fie greu de convins.

Pendergast încuviință cu o înclinare a capului.

– Raportul întocmit de medicul legist în urma examinării cadavrului lui Grove o să fie gata mâine. S-ar putea să ne ofere informații de care avem mare nevoie. În momentul de față, problema esențială este descoperirea legăturii dintre Bullard, Cutforth și Grove. Dacă o descoperim, Vincent, avem cheia întregului mister.

17

Doctorul Jack Dienphong își aruncă privirea prin laborator: examină mesele de metal, recipientele izolate pentru experimente chimice și cutiile cu mănuși, microscoapele clasice și electronice, microtoamele și instalațiile de titrare. Nu era o frumusețe, dar era bine organizat și funcțional. Dienphong era șeful Departamentului Științific Judiciar al FBI-ului de pe Congress Street și era foarte curios să-l întâlnească – în sfârșit – pe acest agent special Pendergast, despre care auzise atât de multe.

Se uită la fișa de cartotecă scrisă de mână pe care o ținea între degete, revizuindu-și încă o dată însemnările. Le ținea minte, în cea mai mare parte. Fișa era mai degrabă pentru liniștea lui sufletească decât pentru altceva. Avea un sentiment alarmant de anxietate. Nu-i plăcea ceea ce urma să raporteze și nutrea speranța că faimosul – unii considerau că era vorba de o faimă proastă – agent avea să înțeleagă. După părerea lui Dienphong, cea mai gravă greșeală pe care o puteai face în chimia judiciară era să exagerezi în privința interpretării rezultatelor. Fă-o de suficient de multe ori și până la urmă o să trimiți un om nevinovat la închisoare. Era cea mai mare dintre temerile sale. N-avea să extrapoleze rezultatele de hatârul nimănui, nici măcar pentru a face pe placul unui om atât de extraordinar ca Pendergast.

La ușă se stârni agitație și Dienphong se uită la ceas. Punctualitate aproape de ordinul secundelor, confirmând deja unul dintre aspectele celebrității lui Pendergast. O clipă mai târziu, ușa se deschise, în laborator intrând un bărbat suplu, în costum negru, urmat de agentul special șef Carlton, comandantul Districtului de Sud al Biroului Teritorial Manhattan, și de un grup tăcut de agenți de rang inferior și de asistenți. În aer plutea o incitare aproape palpabilă, de genul celei generate întotdeauna de cazurile de mare răsunet. Și numai un asemenea caz ar fi adus acolo pe cineva de rangul lui Carlton într-o zi de duminică. Poliția locală îi înaintase FBI-ului toate probele materiale pertinente, pentru o analiză mai profundă. Iar punerea acestora cap la cap depindea acum de Dienphong. Senzația de anxietate nu îi dispăru câtuși de puțin.

Îl studie cu atenție pe străin. Pendergast arăta întocmai precum în descrieri, mișcându-se cu eficiența și cu grația unei pisici. Avea părul atât de blond, încât părea aproape alb, chipul calm, aristocratic, și ochii lui spălăciți înregistrau totul din jur, neobosit. Dienphong întâlnise mulți agenți FBI în viața lui, însă acesta făcea parte dintr-o cu totul altă categorie.

Privirea sa rece ca gheața se îndreptă asupra lui Dienphong, de care se apropie cu pași mari.

– Domnule doctor Dienphong, spuse bărbatul, cu modulațiile onctuoase din inima Sudului.

– Încântat.

Dienphong scutură mâna, cu desăvârșire uscată, ce-i fusese întinsă.

– Sunt de părere că articolul dumneavoastră despre rata maturizării larvelor de muscă verde din cadavrele umane, apărut în *Journal of Forensis*[1], e o lectură excelentă.

– Mulțumesc!

[1] Gazeta Judiciară

El, personal, nu considerase niciodată articolul respectiv, sau oricare altul dintre articolele sale, ca fiind „o lectură excelentă". În viziunea lui, o lectură excelentă erau eseurile lui Johnson[1], reunite în periodicul *The Rambler*.

– Raportul e gata, spuse Dienphong, arătând către două șiruri de scaune metalice plasate în fața unui ecran de proiecție. O să-ncepem cu o scurtă prezentare vizuală.

– Perfect!

Agenții se așezară murmurând, tușind și târșâind scaunele. Agentul special șef Carlton se instală în centrul primului rând, coapsele sale voluminoase revărsându-se peste marginile scaunului.

Dienphong făcu un semn din cap către asistentul său și luminile se diminuară. El porni proiectorul computerului.

– Vă rog, nu vă sfiiți să mă întrerupeți cu întrebări în orice moment. (Afișă prima imagine.) O să mergem de la simplu către complex. Aceasta este o mostră din sulful descoperit la fața locului, mărită de cincizeci de ori. Analizele noaste chimice au demonstrat că e de proveniență naturală, cu urme de alte elemente, care îi indică originea vulcanică. A fost încălzită rapid și arsă printr-un procedeu necunoscut. Când arde, sulful se combină cu oxigenul, dând naștere gazului numit dioxid de sulf, SO_2, care are un miros foarte puternic – izul de chibrituri arse. Dacă intră apoi în contact cu apa, rezultă H_2SO_4, cunoscut și sub numele de acid sulfuric... Fibrele de aici – pe ecran apăru o a doua imagine – provin din hainele victimei. Observați ciupiturile și încrețiturile: efectele clare ale contactului cu acidul sulfuric.

Urmară alte trei imagini, într-o succesiune rapidă.

– După cum puteți vedea, există ciupituri microscopice până și pe lentilele de plastic ale ochelarilor victimei, precum și pe lacul de pe pereți și de pe podea, ca urmare a unei degajări intense de compuși ai sulfului.

– Aveți vreo idee în privința sursei vulcanice?

---

[1] Samuel Johnson (1709–1784), poet, eseist, critic literar, biograf și lexicograf englez (n.tr.)

Cel care vorbise era Pendergast.

– E aproape imposibil să vă dau un răspuns. Ar trebui să analizăm substanța și s-o comparăm cu mii de surse vulcanice cunoscute, o sarcină care ne-ar depăși puterile chiar dacă am reuși să obținem mostre. Ceea ce vă pot spune este că procentajul ridicat de siliciu sugerează că e vorba despre o sursă continentală, nu de una oceanică. Cu alte cuvinte, sulful nu provine din Hawaii sau, să zicem, de pe fundul mării.

Pendergast se lăsă pe spate, expresia feței sale fiind imposibil de citit în încăperea întunecoasă.

– Următoarea imagine reprezintă câteva secțiuni microscopice prin lemnul ars al podelei, din zona așa-numitei urme de copită.

Pe ecran fulgerară câteva noi imagini. Dienphong își drese glasul. De aici începea partea dificilă.

– O să vedeți cât de adânc a pătruns arsura în lemn. Vă puteți da seama mai bine la o mărire de două sute de ori.

Un alt diapozitiv.

– Arsura n-a fost provocată prin efectul „fierului de marcaj". Specialistul tăcu, înghiți în sec și adăugă: Cu alte cuvinte, urma lăsată pe podea nu este amprenta unui obiect încins până la incandescență. A fost provocată printr-o ardere intensă cu radiații neionizante, probabil din domeniul infraroșu, cu lungime de undă foarte scurtă, radiații care au penetrat adânc lemnul.

Se auzi vocea lui Carlton, conform așteptărilor lui Dienphong.

– Vreți să spuneți că ucigașul n-a încălzit un obiect pe care l-a apăsat apoi pe podea?

– Întocmai. Nimic n-a *atins* de fapt podeaua. Arsura a fost făcută de o scurtă rafală de radiație pură.

Carlton se foi și scaunul său scoase un geamăt de rău augur.

– Stați o clipă. Cum e cu putință?

– Datoria mea e să descriu, nu să interpretez, răspunse Dienphong, proiectând următorul diapozitiv.

Dar comandantul nu terminase.

– Vreți să spuneți că semnul a fost făcut cu un soi de *armă laser?*

– Nu mă pot pronunța asupra sursei radiației.

Carlton se lăsă pe spătar cu un mormăit sceptic.

– Ceea ce ne aduce la cruce.

Pe ecran apăru imaginea următoare.

– Expertul nostru în artă a identificat-o drept un exemplar rar de cruce toscană din secolul al șaptesprezecelea, purtată de obicei de nobilime. E făcută din aur și argint, stratificată, topită și moarată manual, pentru a produce un efect interesant, cunoscut sub numele de *lamellés fines*. A fost apoi incrustată în lemn, care a ars într-o foarte mare măsură.

– Cât valorează un asemenea obiect? spuse Carlton, punând, ca variație, o întrebare inteligentă.

– Ținând cont de pietrele prețioase, optzeci, poate chiar o sută de mii de dolari. Dacă e intactă, adică.

Carlton scoase un fluierat uimit.

– Crucea a fost găsită la gâtul victimei, în contact cu pielea. Iată o fotografie de la locul faptei, în care o purta încă.

Apăru următorul diapozitiv, stârnind exclamații de dezgust și de uluire.

– După cum puteți vedea, crucea s-a încălzit până la punctul de topire, arzând până în profunzime pielea pe care se sprijinea. Dar observați că pielea din jur nu e arsă, nici măcar nu s-a înroșit. Ceva – și realmente nu pot spune ce anume – a încălzit selectiv numai crucea, *fără să încălzească pielea din jur*. Crucea s-a topit parțial și a ars carnea victimei din locul respectiv... Iar aici – continuă specialistul afișând următorul diapozitiv – este o micrografie obținută cu un microscop electronic, prin mărire de trei mii de ori, a acestui fenomen extraordinar de ciupire a argintului – dar *nu* și a aurului – de pe suprafața crucii. Nici în acest caz nu pot oferi o explicație, dar presupun că se datorează unei doze intense și prelungite de radiații, care pare să fi îndepărtat straturile superioare de electroni și să fi vaporizat o parte a

metalului. Are un efect mult mai puternic asupra argintului decât asupra aurului. Încă o dată, n-am idee de ce.

Carlton se ridicase în picioare.

– Putem auzi asta într-o engleză clară?

– Bineînțeles, răspunse sec Dienphong. Ceva a încălzit și a topit crucea fără să încălzească nimic altceva din jurul ei. Bănuiesc că trebuie să fi fost un anumit tip de radiație absorbită cu mai multă putere de metal decât de carne.

– Poate aceeași radiație care a făcut amprenta aia de copită?

Dienphong trebuia să admită că agentul Carlton nu era atât de prost cum pretindea.

– E foarte posibil.

Pendergast ridică un deget.

– Domnule agent Pendergast?

– Mai există urme de arsură sau de încălzire datorată radiațiilor și pe alte suprafețe din cameră?

O întrebare încă și mai bună.

– Da. Adevărul e că există. Stâlpii patului, din lemn de pin lăcuit, prezintă urme de deteriorare prin arsură, ca și peretele din spate, care este din lemn de pin vopsit. Vopseaua s-a înmuiat și s-a bășicat în câteva locuri.

Derulă meniul de pe ecran cu mouse-ul și încărcă o altă imagine.

– Iată o secțiune transversală prin perete, reprezentând patru straturi de vopsea. Aici apare un alt mic mister: se pare că numai ultimul strat *de dedesubt* s-a încălzit și s-a bășicat. Cele trei de deasupra lui au rămas neatinse și nealterate din punct de vedere chimic.

– Ați făcut analiza chimică a tuturor celor patru straturi? întrebă Pendergast.

Dienphong dădu din cap în semn de încuviințare.

– Vopseaua din stratul inferior este cumva pe bază de plumb?

Dienphong avu o neașteptată senzație de surpriză. Își dădu imediat seama către ce anume conducea întrebarea, și era un aspect pe care nu-l luase în considerație.

– Îngăduiți-mi să verific în registru.

Răsfoi rapoartele de laborator, clasificate și plasate într-un biblioraft cu trei secțiuni, purtând eticheta *Flăcările Iadului*. Toate investigațiile FBI primeau câte o poreclă, iar pe aceasta o atribuise el cazului de față. Poate suna melodramatic, dar se potrivea.

Își ridică privirea din biblioraft.

– Da, este pe bază de plumb.

– Și celelalte nu?

– Corect.

– Încă o dovadă că avem de-a face cu un tip de radiații.

– Excelentă observație, domnule agent Pendergast!

Era pentru prima oară în cariera lui când un agent FBI îl surclasa în privința concluziilor. Pendergast se ridica la înălțimea reputației sale. Dienphong își drese glasul.

– Alte întrebări sau comentarii?

Carlton se așeză din nou și ridică mâna cu un gest obosit.

– Da?

– Nu pricep ceva. Cum poate fi afectat stratul *de bază* al vopselei, dar nu și cele de deasupra lui?

Pendergast se întoarse spre comandant.

– Plumbul din vopsea a reacționat, așa cum s-a întâmplat și cu metalul din cruce. A absorbit radiațiile cu mai multă putere. Domnule doctor, în timpul investigațiilor ulterioare s-au descoperit urme de radioactivitate la fața locului?

– Nu, de nici un fel.

Carlton dădu gânditor din cap.

– Verifică asta, Sam, se poate?

– Desigur, domnule, răspunse unul dintre agenții de rang inferior.

Dienphong trecu la diapozitivul următor.

– Iată și ultima imagine: un prim-plan al unei secțiuni prin cruce. Observați topirea extrem de localizată, cu desăvârșire incompatibilă cu o sursă de încălzire prin convecție. Un alt indiciu că radiațiile au avut un rol aici.

– Ce tip de radiații ar fi încălzit selectiv metalul, mai mult decât carnea? întrebă Pendergast.

– Razele X, razele gama, microundele, infraroșiile din extremitatea spectrului, anumite lungimi de undă din spectrul radiațiilor radio, ca să nu mai amintesc de radiațiile alfa și de un flux accelerat de neutroni. Nu e foarte neobișnuit. Neobișnuită este *intensitatea*.

Dienphong așteptă obișnuita mustrare din partea lui Carlton, dar agentul-șef păstră de data asta tăcerea.

– Ciupiturile de pe cruce vă sugerează ceva? întrebă Pendergast.

– Deocamdată nu.

– Vreo speculație?

– Nu fac niciodată speculații, domnule Pendergast.

– Totul s-ar fi putut datora unui fascicul concentrat de electroni, nu vi se pare posibil?

– Ba da, dar fasciculul ar fi trebuit să se propage prin vid. Aerul l-ar fi dispersat pe o lățime de, să zicem, un milimetru sau doi. După cum spuneam, ar putea fi vorba de infraroșii, de microunde sau de radiații din spectrul X, cu excepția faptului că, pentru a genera un fascicul atât de puternic, ar fi fost nevoie de un emițător de câteva tone.

– Chiar așa. Domnule doctor, ce părere aveți despre teoria lansată de *New York Post?*

Schimbarea neașteptată a subiectului îl făcu pe Dienphong să amuțească pentru o clipă.

– Nu obișnuiesc să-mi preiau teoriile din paginile ziarului *Post*.

– Au publicat o speculație, presupunând că diavolul i-ar fi luat sufletul.

Se așternu o scurtă tăcere, urmată de câteva chicoteli nervoase. Pendergast glumea, fără îndoială. Sau nu glumea? El nu părea să râdă.

– Domnule Pendergast, e o teorie la care nu subscriu.

– Nu?

Dienphong zâmbi.

– Sunt budist. Singurul diavol în care cred e cel din inima omului.

18

Nu era nevoie de o cercetare prea îndelungată a mulțimii care se revărsa înspre clădirea Operei Metropolitane pentru a-l localiza pe contele Isidor Fosco: silueta lui uriașă, adoptând o postură teatrală lângă fântâna arteziană din Lincoln Center, sărea imediat în ochi. Pendergast lăsă mulțimea să-l poarte într-acolo. Îl înconjurau bărbați în smochinguri și femei cu coliere de perle, pălăvrăgind cu entuziasm. Se deschidea stagiunea la Opera Metropolitană, iar spectacolul din acea primă seară era *Lucrezia Borgia,* de Donizetti. Contele purta cravată albă și frac, excelent lucrat pe măsura trupului său extrem de voluminos. Croiala era de modă veche și, în locul obișnuitei veste albe, Fosco afișa una din superba mătase de Hong Kong, brodată cu alb și gri-albăstrui. Avea o floare de gardenie la butonieră și chipul lui frumos era dichisit, bărbierit și pudrat până ce devenise de un roz desăvârșit, coama deasă de păr încărunțit fiind dată peste cap, în bucle leonine. Mâinile lui mici, durdulii, în mănuși gri, din piele fină, se asortau perfect cu restul costumației.

– Dragul meu Pendergast, chiar *speram* c-o să veniți în frac! spuse el, înveselindu-se la vederea agentului FBI. Nu înțeleg de ce se îmbracă oamenii într-un stil atât de barbar într-o seară ca asta.

Își flutură mâna, într-un gest de concediere, către spectatorii în smoching care se scurgeau pe lângă ei, pătrunzând în holul operei.

– În zilele întunecate ale prezentului, nu ne-au mai rămas decât trei ocazii în care să ne îmbrăcăm cu adevărat de gală: la nuntă, la înmormântare și în seara deschiderii stagiunii de operă. Ultima fiind de departe cea mai fericită dintre cele trei.

– Asta ține de punctul dumneavoastră de vedere, spuse sec Pendergast.

– Prin urmare aveți o căsnicie fericită?

– Mă refeream la cealaltă ocazie.

– Ah! Fosco râse pe tăcute. Aveți dreptate, domnule Pendergast! Sunt oameni pe care nu i-am văzut niciodată zâmbind mai mulțumiți decât la propriul priveghi.

– Eu mă refeream la moștenitorii răposatului.

– Răutăcios ce sunteți! Intrăm? Sper că nu vă deranjează că stăm în stal... evit lojile, pentru că au o acustică neclară. Avem bilete în rândul N, în centru dreapta, fiindcă am constatat, din experiență, că e locul cu cea mai plăcută acustică din această sală, mai ales pe locurile de la douăzeci și trei până la treizeci și unu. Dar, uitați-vă, înăuntru se aprind luminile; am face bine să ne așezăm.

Ținându-și mândru capul uriaș, cu bărbia înălțată, Fosco înaintă cu ușurință prin mulțimea vânzolită, care se despica instinctiv în fața lui. În ceea ce îl privea, contele nu se uită nici în stânga, nici în dreapta în timp ce pășeau dincolo de pragul intrării principale, atingându-se în treacăt de plasatorii care ofereau programe și îndreptându-se către rândul N pe aleea centrală dintre scaune. Fosco rămase în așteptare în capătul rândului, rugând prin gesturi douăsprezece persoane să se ridice și să iasă pe aleea din capătul opus, pentru ca el să se poată deplasa nestânjenit. Cumpărase trei locuri pentru el însuși și se așeză pe cel din mijloc, întinzându-și brațele pe spătarele scaunelor rabatate din ambele părți.

– Dragul meu Pendergast, iertați-mă fiindcă nu stăm umăr la umăr. Corpolența mea necesită spațiu și nu suportă să fie îngrădită.

Scoase din buzunarul vestei un binoclu de operă incrustat cu perle și îl așeză pe locul gol de alături. Își făcu apariția și un altul, mai puternic, care fu plasat pe celălalt scaun.

Sala imensă se umplea și entuziasmul plutea în atmosferă. Din fosa orchestrei răzbătu murmurul instrumentelor ce erau acordate, interpretând fragmente din spectacolul care urma să înceapă.

Fosco se aplecă spre Pendergast, punându-i pe braț o mână elegant înmănușată.

– Nici un iubitor al muzicii nu poate să nu fie impresionat de *Lucrezia Borgia*. Dar, o clipă... ce-i asta? Contele se uită la Pendergast cu mai multă atenție. Doar nu purtați dopuri în urechi, nu-i așa, domnule?

– Nu dopuri, nu. Acestea nu fac altceva decât să atenueze sunetul – auzul meu e nefiresc de ascuțit și orice are un volum mai ridicat decât al unei conversații obișnuite devine de-a dreptul dureros pentru mine. Nu vă temeți, muzica le va străbate mult prea bine, vă asigur!

– Mult prea bine, așa ați spus?

– Domnule conte Fosco, vă mulțumesc pentru această invitație. Dar, așa cum v-am mai prevenit, încă n-am găsit nici o operă care să fie pe gustul meu. Muzica pură și spectacolul de rând sunt fundamental incompatibile. Cvartetele pentru coarde ale lui Beethoven sunt, de departe, preferatele mele – dar, ca să fiu sincer, până și pe acestea le savurez mai degrabă pentru conținutul lor intelectual decât pentru muzicalitate.

Fosco făcu o grimasă.

– Dacă-mi este permis să-ntreb, ce anume e rău în privința spectacolului? Își depărtă mâinile într-un gest amplu. Nu e viața însăși un spectacol?

– Culoarea, zgomotul, scânteierea reflectoarelor, diva corpolentă care colindă pe scenă, țipând, văitându-se și aruncându-se de pe meterezele unui castel... totul îți distrage atenția de la muzică.

– Dar tocmai asta e opera! Un festin de priveliști *și* de sunet. Există umorul! Există tragedia! Există culmi avântate ale pasiunii și hăuri ale cruzimii! Există dragoste și trădare!

– Îmi enumerați argumentele chiar mai bine decât aș face-o eu însumi, domnule conte.

– Greșeala dumneavoastră, domnule Pendergast, constă în faptul că vă gândiți la operă considerând că nu e nimic altceva decât *muzică*. E mai mult decât atât. E viață! Trebuie să vă abandonați în voia ei, să vă lăsați la mila ei.

Pendergast zâmbi.

– Domnule conte, mă tem că eu nu mă abandonez niciodată, în voia nimănui.

Fosco îl bătu pe braț.

– Aveți un nume franțuzesc, dar inima dumneavoastră e a unui englez. Englezii nu pot păși niciodată în afara lor înșile. Oriunde s-ar duce, nu-și pierd niciodată conștiința de sine. De aceea sunt antropologi excelenți, dar compozitori mizerabili. Fosco pufni și adăugă: Purcell. *Britten*.

– Îl uitați pe Händel.

– Un neamț transplantat. Fosco chicoti. Mă bucur că sunteți aici, domnule Pendergast, și vă voi arăta eroarea din convingerile dumneavoastră!

– Apropo, cum de-ați știut unde să-mi trimiteți invitația?

Contele îi răspunse cu un zâmbet triumfător.

– A fost destul de simplu. M-am dus la Dakota și am făcut cercetări.

– Le-am dat ordine stricte să nu-mi divulge celelalte adrese.

– Dar n-au fost pe măsura lui Fosco! Profesiunea dumneavoastră m-a interesat dintotdeauna. În tinerețe, am citit toate scrierile lui Sir Arthur Conan Doyle. Dickens, Poe. Și sublimul Wilkie Collins! Ați citit *Femeia în alb?*

– Firește.

– Un tur de forță! Poate că-n viitoarea mea viață îmi voi alege profesia de detectiv. E destul de plictisitor să fii un conte dintr-o familie străveche.

– Cele două nu se exclud reciproc.

– Bine spus! În zilele noastre, avem tot soiul de detectivi, de la lorzi englezi până la polițiști navajo. De ce nu și un conte din stirpea lui Dante și Beatrice? Trebuie să recunosc că acest caz al lui Grove mă fascinează și nu numai fiindcă am fost oaspete la – să cutez s-o spun? – cina cea de taină. Vai, exact acum o săptămână. Îmi pare rău pentru bietul om, firește, dar e un mister încântător. Vă ofer ajutorul meu în această privință.

– Vă mulțumesc, însă trebuie să mărturisesc că e puțin probabil să am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– Foarte adevărat! Acum vă vorbesc – dacă îmi este îngăduit – ca prieten. Nu vreau decât să vă ofer serviciile mele în calitate de om cu cunoștințe deosebite în privința artei și a muzicii și, poate, a vieții în societate. Și, în ultimă instanță, mi-ar plăcea să cred că am fost deja de folos în privința întrebărilor legate de dineu.

– Ați fost.

– Mulțumesc!

Contele bătu din palmele înmănușate, cu încântarea unui băiețel.

Luminile se stinseră. Conversațiile din sală încetară. Fosco își concentră atenția asupra scenei, practic bâțâindu-se de entuziasm. Apăru concertmaistrul și făcu să răsune un *la;* orchestra se acordă după el; apoi totul amuți. Dirijorul ieși pe scenă într-o răbufnire tunătoare de aplauze. Își ocupă poziția pe podium, își înălță bagheta, o coborî cu o mișcare rapidă și începu uvertura.

Fosco asculta vrăjit, zâmbind și dând din când în când din cap, fără să piardă nici măcar o notă din muzica voluptuoasă a lui Donizetti. În momentul ridicării cortinei de la începutul primului act, un murmur umplu sala, alături de aplauze răzlețe; o expresie de iritare întunecă fața lui Fosco, acesta aruncându-le vecinilor săi o privire dezaprobatoare.

Stătea ca un gigant acolo, în sala întunecată, studiind în răstimpuri scena cu unul din cele două binocluri. Când oamenii din jurul lui aplaudară la sfârșitul unei arii, fără nici un strop de respect pentru ceea ce îi urma, Fosco îi săgetă cu o privire mustrătoare, ba chiar își ridică mâinile, cerându-le printr-un gest să aibă răbdare și clătinând din cap, trist și totodată compătimitor. După cele mai complexe și mai dificile pasaje muzicale, care trecuseră neobservate de vecinii săi, își ridică mâinile înmănușate și bătu ușor din palme, cu încântare, murmurând uneori „Brava!“. După o vreme, silueta sa imensă, entuziasmul lui profund, evidentele sale cunoștințe muzicale începură să se transmită oamenilor din jur ca în niște vase comunicante. Mai multe ropote de aplauze, ca apreciere a unor întorsături deosebite ale frazelor muzicale, porniră din rândul N, centru dreapta, la câte o ușoară bătaie a palmelor grăsuțe ale lui Fosco, în mănușile lor de piele fină.

Primul act se încheie cu urale puternice, cu o furtună de aplauze și cu strigăte de „Bravi!“, sub conducerea lui Fosco, atât de gălăgios, încât atrase până și atenția dirijorului. Când vacarmul se stinse în sfârșit, Fosco se întoarse spre Pendergast ștergându-și sudoarea de pe frunte cu o batistă supradimensionată. Respira greu, șuierător, ud de transpirație.

– Vedeți, vedeți! exclamă el, arătând spre scenă cu un strigăt triumfător. Vă *distrați* bine!

– Ce v-a condus la această deducție?

– Nu vă puteți ascunde de Fosco! V-am văzut dând aprobator din cap, la momentul potrivit, chiar acum, la „Vieni! La mia vendetta“.

Pendergast nu spuse însă nimic, înclinându-și numai fruntea, abia schițat, când se aprinseră luminile în sală și începu pauza.

19

Nigel Cutforth azvârli cuverturile și se ridică în capul oaselor în patul gol. Eliza spusese pas micii lui excursii în Thailanda și plecase să stea cu o prietenă în Village. Călătorie sprâncenată!

Se uită în jur. Ceasul de pe noptieră arăta ora zece și treizeci și patru de minute, cu cifre roșii, strălucitoare. Isuse, numai zece și jumătate? Avionul lui decola la șase dimineața și, în jur de ora opt, dăduse de dușcă două degete de gin și se strecurase în pat, dorindu-și cu disperare să tragă un pui de somn. Și acum iată-l, dintr-odată treaz de-a binelea, stând în fund, cu inima bătându-i puternic în piept – Dumnezeule, cald mai era. Flutură cuverturile, încercând să agite aerul stătut din cameră, dar păru să nu fi reușit decât să atragă căldura și mai mult în jurul lui. Cu o altă înjurătură, aprinse lumina, își trase picioarele, peste marginea patului, și își puse tălpile pe podea. În ritmul în care mergeau lucrurile, după zborul spre Bangkok avea să resimtă decalajul orar atât de puternic, încât exista posibilitatea să fie nevoit să-și prelungească vacanța cu încă o săptămână. Ceea ce ar fi fost greu de pus în practică: toamna era un moment important pentru afacerile dure din lumea muzicii și trebuia să fii vigilent.

Se ridică, traversă încăperea și se uită la termostat. Era decuplat, după cum știa că avea să fie, dar termometrul arăta treizeci de grade. Își puse palma peste grilajul sistemului de ventilație, însă era rece la atingere. Căldura nu venea de acolo.

Căldură. Tocmai de asta se plânsese Grove.

Își reaminti din nou că se aflau în secolul douăzeci și unu și că Grove fusese nebun în ultimele zile ale vieții sale deplorabile. Se îndreptă spre balcon, dădu deoparte draperiile grele, descuie și deschise ușa glisantă de sticlă. Îl inundă un curent bine-venit de aer rece de octombrie și de jos se înălțară zgomotele estompate ale traficului. Cutforth respiră adânc și ieși pe balcon, simțind cum își regăsea judecata sănătoasă. Iată New Yorkul: temeinicul, modernul, raționalul New York. Clădirile din Midtown se înălțau ca niște redute strălucitoare pe fundalul cerului nopții, iar Fifth Avenue părea o fâșie scânteietoare de lumini în mișcare, schimbându-și culoarea din alb în roșu la trecerea pe sub fereastra lui. Trase din nou adânc aer în piept și, simțind pe piele dulceața aerului răcoros, se reîntoarse înăuntru. Căldura din apartament i se păru mai cumplită decât oricând, iar acum o senzație de furnicătură îi cuprinse pielea capului și a feței, coborându-i către membre. Era foarte straniu, nu semăna cu nimic din ceea ce mai simțise vreodată, era o impresie de căldură și de frig în același timp.

Se îmbolnăvea. Asta se întâmpla. Un caz timpuriu de gripă.

Își puse papucii, ieși din dormitor și traversă salonul, îndreptându-se către bar. Deschise cu o smucitură ușile vitrinei, scoase o sticlă de Bombay Sapphire, niște gheață și un borcan cu măsline și își pregăti o altă porție de băutură. Urmară un xanax, trei capsule de tylenol, cinci tablete de vitamina C, două pilule cu ulei din ficat de pește, o pastilă de seleniu și trei granule de calciu coral, toate împinse la vale de câte o înghițitură generoasă de gin. După ce goli paharul, își prepară încă unul și se duse lângă peretele de sticlă al salonului. Ferestrele acelea dădeau către est, oferindu-i priveliștea de dincolo de Madison Avenue și de Park Avenue, până la podul de pe 59th Street și la Insula Roosevelt. Mai departe se întindea pustietatea întunecată din Queens.

Lui Cutforth începea să-i vină greu să gândească. Simțea pe piele furnicături neplăcute, de parcă ar fi fost acoperit de păianjeni care alergau de colo-colo și îl mușcau. Sau, poate, de

albine: era ca și cum ar fi avut trupul învești mântat de un strat de albine și insectele circulau pe el, nu tocmai înțepându-l, dar iritându-l cu picioruș ele lor păroase.

Grove fusese nebun, trebuia să țină minte asta. Grove se pierduse cu totul, se lăsase înfrânt de propriile fantezii. Nu era de mirare, dat fiind felul de viață pe care-l ducea. Și mai era și celălalt aspect: cel la care Cutforth nu voia să se mai gândească niciodată, *absolut* niciodată...

Își alungă gândurile scuturând din cap cu furie și luă o altă înghițitură zdravănă de gin, simțind că alcoolul și sedativul începeau să-l doboare. În orice altă împrejurare, ar fi fost încântător, relaxant, o senzație de alunecare lentă în somn. Dar părea să nu aibă nici un efect asupra mâncărimilor, fierbințelii și furnicăturilor pe care le simțea pe piele. Își frecă brațul cu palma. Era uscat și fierbinte: pielea lui părea de glaspapir.

Și Grove se plânsese de o senzație stranie de căldură. De asta și de miros.

Goli paharul cu o mână tremurătoare. „Să nu devii paranoic, Nigel dragă!“ Se îmbolnăvea, asta era tot. Nu-și făcuse vaccinul antigripal și boala îl ataca devreme anul ăsta. Grozavă sincronizare, în ajunul plecării în Thailanda.

– Fir-ar să fie, spuse, cu glas tare.

Băutura se terminase. Să-și mai pregătească încă una? Și de ce naiba nu? Se întinse după sticlă, o înșfăcă, umplu paharul și o așeză iarăși pe bar.

– *Sosesc*.

Cutforth se răsuci. Apartamentul era pustiu.

Cine dracu' vorbise? Fusese o voce joasă, mai scăzută decât o șoaptă; aducea mai mult a vibrație, mai degrabă simțită decât auzită.

Înghiți în sec și-și linse buzele uscate.

– Cine-i acolo?

Își simțea limba umflată și străină și abia dacă reuși să articuleze cuvintele.

Nici un răspuns.

Se întoarse, lichidul din paharul prea plin revărsându-se și prelingându-i-se pe mână. Săltă paharul și sorbi cu lăcomie. Nu era cu putință. Nu crezuse niciodată în nimic și n-avea de gând să-nceapă acum. Dumnezeu nu exista, diavolul nu exista, viața nu era nimic altceva decât rahat amestecat la voia întâmplării, iar când mureai, mureai și gata.

– *Maledicat dominus*.

Își săltă brusc capul și băutura pleoscăi în pahar. Ce era asta, latină? Era un soi de glumă? Cine o făcea? Unul dintre clienții lui, vreun interpret țicnit de rap care ținea neapărat să arate cât de nemernic era? Sau, mai degrabă, un fost client? Exista un rapper haitian care-l amenințase cu răzbunarea. Probabil că era el, sau unul dintre tovarășii lui, încercând să-i provoace un atac de cord prematur cu vreo prostie voodoo.

– În regulă! strigă. Gata cu farsele!

Tăcere.

Pielea îl furnica, nefiresc de încinsă și de uscată. Impresia că toată povestea era o absurditate îi dispăru dintr-odată. Părea reală.

I se întâmpla lui. Se *întâmpla,* așa cum spusese Grove.

Își duse paharul tremurător la buze și sorbi, fără să simtă nici un gust.

Dar nu se putea petrece cu adevărat așa ceva, nu? Erau în secolul douăzeci și unu. Grove trebuie să fi fost nebun, *trebuie* să fi fost. Dar, Doamne Isuse, toate chestiile alea la care făceau aluzie ziarele... Polițiștii nu spuneau prea multe despre modul în care murise Grove, dar presa de scandal era plină cu bârfe despre cadavrul ars dinspre interior, despre însemnele lui Lucifer de pe pereți.

Era într-adevăr cu putință, după atâta timp?

Lăsă paharul golit pe jumătate să cadă pe podea și începu să cotrobăiască disperat peste tot. Răposata lui mamă îi lăsase un crucifix, pe care-l păstrase mai mult ca amintire. Îl văzuse cu o lună în urmă. Unde oare? Se întoarse valvârtej în dormitor, îndreptându-se către dulapul în care încăpea cu totul, trase un

sertar cu smucituri sălbatice, scotoci în partea din spate a acestuia. Pe podea căzu o ploaie de butoni de cămașă, nasturi, ace de cravată și monede.

Nici un crucifix. Unde era?

Smuci de un alt sertar, apoi de un altul, căutând în grabă printre ceasuri, bijuterii, obiecte de aur. Lăsă să-i scape un suspin.

Crucifixul! Îl strânse cu putere în mână oftând ușurat, și-l lipi de piept și își făcu cruce.

Senzația că era acoperit de albine care se târau se înrăutăți. Acum avea impresia că insectele îl înțepau de-a binelea, miliarde de împunsături mărunte, dureroase.

– Plecați! Plecați! Cutforth suspină. *Tatăl nostru, carele ești în ceruri...*

Doamne, cum era mai departe?

Simțea crucifixul fierbinte în mâini. Acum îi zumzăiau urechile. I se părea că avea gâtlejul acoperit cu o crustă de cenușă, că se sufoca în aerul fierbinte.

– *Sosesc acum*.

Înălță crucifixul cu mâini tremurătoare, îndreptându-l ba într-o parte, ba într-alta, de parcă ar fi alungat ceva invizibil.

– Piei, Satană! zbieră, cu glas strident.

Crucifixul era acum foarte fierbinte. Îi ardea degetele. Totul era fierbinte: țesătura pijamalei, până și sprâncenele și părul de pe brațe păreau să i se răsucească de căldură.

– Piei!

Scăpă crucifixul cu un țipăt. Spre groaza lui desăvârșită, din el începură să se înalțe fuioare de fum, arzând un semn pe covor.

I se tăie răsuflarea, se prinse cu mâinile pe gât, sufocându-se în aerul sulfuros.

Trebuia să iasă de acolo. Trebuia să găsească adăpost. Dacă s-ar fi putut duce într-o capelă, într-o biserică, oriunde, poate ar fi fost în siguranță...

Se repezi spre ușă, dar, chiar înainte de a pune degetele pe mâner, se auzi un ciocănit.

Înlemni, suspendat între ușurare și spaimă. Cine era?

Poate era un incendiu? Da, firește, asta trebuia să fie: clădirea luase foc și începuse evacuarea. Probabil că se defectase ceva la sistemul de stingere, și nu se putea ține sub control incendiul.

– Sunt aici! Scoase un suspin, pe jumătate de durere, pe jumătate de ușurare. Aici, înăuntru!

Apucă mânerul, simți durerea mistuitoare provocată de metalul incandescent și își smuci mâna.

– La naiba!

Își privi mâna nevenindu-i să-și creadă ochilor. Avea o arsură care fumega, și carnea plesni când deschise palma, sânge și o substanță limpede țâșnind din crăpătură și scurgându-i-se în josul încheieturii. Pe mânerul ușii rămăsese o bucată mare din pielea lui, răsucindu-se și prăjindu-se ca jumările de porc.

Ciocănitul se auzi din nou: încet, ritmic, precum bătăile unui clopot.

– Ajutor! strigă Cutforth către ușă. Aici e un incendiu! *Foc!*

Simți un val neașteptat de durere străbătându-i pielea, ca și cum i-ar fi fost jupuită, și o senzație grotescă îi răscoli pântecul, de parcă tocmai i-ar fi frământat cineva măruntaiele. Se retrase împleticindu-se. *El* era la ușă. Senzația se repetă, o stranie apăsare interioară, o răsucire cumplită a intestinelor. Scoase un țipăt, prinzându-și stomacul cu mâinile și încovoindu-se. Reuși să se întoarcă în dormitor, clătinându-se pe picioare. La fiecare mișcare, pielea îi era străbătută de mici săgeți de durere și o ceață roșie îi acoperi ochii. Simți apăsarea aceea cumplită urcând înăuntrul lui, până când totul se întunecă și deveni insuportabilă, dispărând însă brusc după ce se auzi un sfârâit ca de ouă prăjite, iar ceva umed și fierbinte începu să i se scurgă în josul feței.

Urlă, zvârcolindu-se pe podea, picioarele sale bătând nebunește darabana pe covor și mâinile sfâșiindu-i pijamaua, smulgându-i părul și încercând să-i răzuiască pielea de pe propriul trup, pentru că era mistuitor de fierbinte, atât de insuportabil de fierbinte...

– *Sunt aici sunt aici chiar aici.*

20

Letitia Dallbridge stătea întinsă în patul ei, trează, nemișcată, înțepenită. În cele din urmă se sculă, cuprinsă de o mânie rece, se înveșmântă cu un capot de mătase, își puse ochelarii ale căror brațe le desfăcuse cu un gest scurt din încheietură. Pe urmă se uită la ceas: unsprezece și un sfert. Strânse din buze. Era inadmisibil. Inadmisibil!

Ridică receptorul telefonului de interior și sună la recepția clădirii; o voce îi răspunse instantaneu.

– Vă pot ajuta cu ceva, doamnă Dallbridge?

– Cu siguranță, Jason! Domnul din apartamentul 17B, aflat exact deasupra mea, bate în podea fără încetare. Și urlă. O ține întruna, și nu mi-e greu să-ți spun că luna asta e a doua oară când trebuie să mă plâng. Sunt o femeie bătrână și pur și simplu *nu pot* tolera asemenea zgomote în toiul nopții!

– Am înțeles, doamnă Dallbridge, o să rezolvăm imediat.

– O să vorbesc despre asta cu comitetul de locatari, la următoarea întrunire.

– Nu vă găsesc nici o vină dacă ați face-o, doamnă Dallbridge.

– Mulțumesc, Jason!

Lăsă receptorul în furcă și ascultă. Era adevărat, bufniturile deveniseră acum mai slabe, mai dezordonate. De fapt, se părea că încetaseră, ca și țipetele. Dar aveau să se reîntețească în curând – așa se întâmpla întotdeauna. Proprietarul ăla vulgar și

scârbos de studio muzical dădea o altă petrecere, fără îndoială. Cu băutură, cu dans, cu droguri, cu tot soiul de destrăbălări. Și asta în zile lucrătoare, nici mai mult, nici mai puțin. Își strânse mai bine capotul în jurul trupului fragil. Acum n-avea rost să-ncerce să adoarmă din nou – la vârsta ei, era o străduanie inutilă.

Traversă salonul, intră în bucătărie și puse apă la fiert într-un ibric. Scoase un ceainic de argint, aruncă în el trei pliculețe de mușețel și așteptă să audă fluieratul. Când îi ajunse la urechi, luă ibricul de pe mașina de gătit, turnă apa în ceainic și îl astupă, ca să rămână fierbinte. O linguriță de argint și două felii de pâine prăjită cu unt erau suficiente pentru un *petit déjeuner* complet. Luă tava și se întoarse în dormitor. Aruncă o privire sumbră către tavan. Apoi se sprijini de pernele de satin și își turnă ceaiul.

Aroma floralã și căldura lichidului o calmară în curând. Viața era prea scurtă ca să-ți permiți să fii tulburat mai mult decât era necesar. În apartamentul de deasupra domnea acum o liniște de mormânt. Nu conta: avea să ia oricum măsuri radicale, ca să nu mai fie trezită astfel și altă dată.

Auzi un zgomot slab și ciuli urechea. Un răpăit estompat. Se părea că începuse din nou să plouă. Trebuia să țină minte să-și ia trenciul în dimineața următoare, când...

Răpăitul se înteți. Și în aer se simțea acum un miros de slănină prăjită, slab, dar distinct. Devenea din ce în ce mai puternic, ca și zgomotul ploii. Și nu era un miros plăcut: era dezgustător, ca de carne arsă. Adulmecă, privind în jur. Oare lăsase mașina de gătit aprinsă? Imposibil, nici măcar nu...

Pleosc! O picătură uriașă aterizã drept în mijlocul ceainicului ei, împroșcând-o cu lichid. Apoi o altă picătură, și încă una, stropindu-i toată fața, cămașa de noapte, frumoasa cuvertură matlasată, de satin.

Își ridică privirea și dădu cu ochii îngrozită de o pată pe tavanul dormitorului ei. Se lățea cu repeziciune. Scânteia, uleioasă, în lumina palidă a veiozei.

Letitia Dallbridge smulse receptorul din furcă și sună din nou la parter.

– Da, doamnă Dallbridge?

– Acum se scurge ceva din apartamentul de deasupra! Direct prin plafonul dormitorului meu!

– Trimitem imediat pe cineva sus. O să-nchidem imediat apa în apartamentul ăla.

– E revoltător! Frumoasa mea cuvertură englezească e distrusă! *Distrusă!*

Lichidul răpăia acum, scurgându-se din tavan prin mai multe locuri, adunându-se în colțurile ornamentelor de la îmbinarea cu pereții și chiar prelingându-se pe candelabrul venețian din mijloc. Cădeau stropi deși pe scaunele ei Louis Quinze, pe scrinul cu picioare zvelte, Chippendale. În ciuda judecății ei sănătoase, nu se putu abține, așa că se aplecă și atinse cu degetul unul dintre stropii maronii de pe ceașca de porțelan. Era cald și unsuros, precum seul sau ceara de lumânări. Se trase înapoi, dezgustată.

– Nu e apă, țipă în receptor. E un soi de *grăsime!*

– Grăsime?

– Da! Grăsime! Din apartamentul de deasupra!

Auzi o discuție neinteligibilă în fundal, apoi vocea interlocutorului reveni, gâfâind ușor.

– Aici la noi s-a declanșat o alarmă. Doamnă Dallbridge, se pare că deasupra dumneavoastră ar putea fi un incendiu. Ascultați-mă cu atenție. Nu ieșiți din apartament. Dacă începe să intre fum pe sub ușa dumneavoastră de la intrare, acoperiți crăpătura cu un prosop ud. Așteptați instrucțiuni...

Vocea fu întreruptă de sunetul insuportabil de strident al alarmei de incendiu de pe coridor, urmat de urletul încă și mai puternic al sirenei din apartamentul ei. Lăsă receptorul să cadă și își acoperi urechile. O clipă mai târziu, sistemul de stropire se declanșă cu un pocnet și camera se umblu brusc de apa care parcă izvora de pretutindeni.

Doamna Dallbridge era într-o asemenea stare de șoc încât rămase neclintită ca o statuie, neînțelegând nimic, în timp ce pulverizatoarele întunecau treptat culoarea cămășii ei de noapte și a minunatei cuverturi și îi reumpleau ceainicul de pe tavă cu apă rece, cenușie.

21

Putoarea care plutea în aer la intrarea apartamentului îl avertiză pe D'Agosta la ce trebuia să se aștepte. Deveni mai cumplită în timp ce străbătea locuința, îndreptându-se spre dormitorul principal. Fusese pe jumătate adormit când intrase în holul clădirii – completarea raportului asupra schimbului de focuri din Riverside Park îi luase mai mult timp decât se așteptase –, dar era al naibii de sigur că acum îi pierise somnul. Duhoarea biciuia totul într-un mod de-a dreptul uluitor: îi lua cu mâna amețeala de la ora două dimineața, junghiurile din încheieturi, durerea din genunchii jupuiți, mâncărimea provocată de iedera otrăvitoare prin care reușise să se rostogolească în vreme ce fugea de ucigași.

Văzuse o grămadă de crime urâte în viața lui, dar nimic n-ar fi putut să-l pregătească pentru ceea ce zăcea pe podea, alături de pat. Era un cadavru, cel puțin atâta lucru era clar: fusese sfâșiat într-un fel cum nu mai văzuse niciodată, desfăcut de la pubis până la stern și revărsând pe acolo o încâlceală de organe interne arse, înnegrite. Își ridică instinctiv mâna, într-un gest de care nu fu conștient, ducându-și-o sub cămașă, pentru a simți prezența liniștitoare a cruciuliței. Dacă ar fi existat un demon pe lume, atunci așa ar fi ucis. Așa ar fi ucis, cu siguranță.

Aruncă o privire spre Pendergast și se simți ușor satisfăcut văzând că până și marele detectiv era mai palid decât de obicei. Impulsurile sale firești de a pune degetul, de a împunge, de a

examina și de a mirosi păreau să-l fi părăsit. Stătea locului, îmbrăcat în frac, având pe chip o expresie aproape șocată.

Ultimul dintre băieții din echipa SOC – cel care culegea probe de sub unghii – ocolea cadavrul în patru labe, încărcat cu eprubete, cu pensete și cu tampoane. Și el părea destul de verde la față, iar tipii ăia alcătuiau un grup de oameni duri. Erau cei care trebuiau să găsească fibre și fire de păr, să absoarbă pete pe bucăți de tifon, să adune toate micile rămășițe ce puteau avea relevanță. O muncă migăloasă, cu adevărat migăloasă.

Medicul legist intră în grabă.

– Gata?

– Sper că da.

Pendergast își scoase legitimația.

– Vă deranjează dacă vă pun câteva întrebări, domnule doctor?

– Spuneți.

– Ați aflat cauza morții?

– Încă nu. Căldură excesivă, arsură, asta e clar. Când despre cauză... N-am nici o idee.

– Catalizatori?

– Negativ, cel puțin la o examinare preliminară, răspunse tipul de la SOC. Există alte anomalii. Observați lipsa efectelor pugilistice – nu apare nici una dintre contracturile mușchilor brațelor pe care le vedem de obicei în cazul unor arsuri severe. Observați, de asemenea, fracturarea oaselor de la extremități datorită căldurii. Mai aproape de partea centrală a corpului, au fost pur și simplu calcinate. Aveți idee ce temperatură ar fi trebuit să atingă focul ca să producă o asemenea vătămare? Cu mult peste punctul de combustie. Și, totuși, nu a atacat toate materialele din încăpere. De fapt, după cum arată obiectele, nici măcar nu s-a *apropiat* de temperatura necesară unei arderi intense. Căldura pare să fi fost localizată în interiorul corpului, și numai acolo.

– Ce fel de sursă de căldură s-a folosit?

Doctorul clătină din cap.

– Încă n-avem idee.

– Combustie spontană?

Doctorul ridică iute privirea.

– Așa cum s-a întâmplat cu Mary Reeser, asta vreți să spuneți?

– Cazul vă e cunoscut, domnule doctor?

– E un soi de legendă în facultatea de medicină. De fapt, o glumă. După câte-mi aduc aminte, de cazul ăsta s-a ocupat FBI-ul.

– Da. Și, dacă dosarul cazului e demn de crezare, atunci CUS – combustia umană spontană, așa cum este numită – e departe de a fi o glumă.

Doctorul îi răspunse râzând gutural, cinic.

– Voi, tipii de la FBI, și acronimele voastre! Nu cred c-o să găsiți „CUS" în *Manualul Merck*[1], domnule Pendergast!

– În lumea asta există mai multe lucruri decât apar în teoriile dumneavoastră, domnule doctor – sau în *Manualul Merck*. O să vă trimit dosarul cazului, pentru o lectură atentă.

– Cum doriți.

Doctorul plecă împreună cu bărbatul din echipa SOC, lăsându-i singuri cu mortul.

D'Agosta își scoase blocnotesul și stiloul. Nu-i venise vreo idee pe care s-o însemneze, dar îi trebuia ceva care să-i îndepărteze privirea de la scena din încăpere și asta era tot ce găsise. Se dezmetici și notă: „23 octombrie, ora 2.20 a.m., Fifth Avenue nr. 842, ap. 17B, Cutforth". Stiloul îi tremură în mână, în timp ce el se străduia să respire numai pe gură. Decise ca pe viitor să poarte întotdeauna cu sine un flacon cu Vick VapoRub[2]. La întâlniri. În concediu. La bowling. Întotdeauna.

Auzi murmur de voci în salon. Detectivii de la Omucideri. Interogaseră un muncitor de la serviciul de întreținere, afară, pe culoar – departe de duhoare – și D'Agosta se simțise recunoscător fiindcă se putuse furișa pe lângă ei la intrarea în apartament. Nu-și dorea ca vreunul dintre foștii lui camarazi să-l vadă cu

[1] *Manualul Merck de diagnostic și tratament,* unul dintre cele mai utilizate manuale de medicină din întreaga lume, cu informații de ultimă oră. (n.red.)

[2] Cremă mentolată, recomandată pentru tulburări respiratorii (n.red.)

emblema Departamentului de Poliție din Southampton și cu tresele de sergent pe umăr.

Privirea i se concentră din nou asupra paginii din blocnotes. Mintea refuza să-i funcționeze. Renunță și-și ridică ochii.

Pendergast părea să-și fi depășit repulsia și acum stătea în patru labe, examinând cadavrul. Asemenea tipului din echipa SOC, avea în mâini o eprubetă de sticlă și o pensetă – oare unde le ținuse, într-un costum atât de strâmt? – și punea ceva în cea dintâi, mișcându-se cu mare atenție. Pe urmă se apropie de un perete, unde se opri să examineze zona arsă cu o lupă. Își petrecu atât de mult timp uitându-se la ea, încât D'Agosta începu s-o fixeze, la rândul său, cu atenție. Vopseaua din porțiunea aceea era maronie și bășicată. Nu zărea vreo urmă de copită, însă, în timp ce se holba într-acolo, simți cum îi urcau furnicături pe șira spinării, adâncindu-i-se în pielea capului. Era vagă, neclară, dar – fir-ar să fie – oare se-ntâmpla exact ca în cazul testelor cu pata de cerneală, imaginea neexistând decât în mintea lui?

Pendergast se întoarse brusc și îi surprinse privirea.

– Vezi și tu?

– Cred că da.

– Și ce anume vezi, mai exact?

– Un chip.

– Ce fel de chip?

– Urât ca naiba, cu buze groase, ochi mari, gura deschisă, ca și cum ar vrea să muște.

– Sau să-nghită?

– Da, mai degrabă să înghită.

– Îmi aduce în mod straniu aminte de fresca lui Vasari[1], cu diavolul înghițind păcătoși. Cea din interiorul cupolei Domului din Florența.

– Da? Adică da.

Pendergast se retrase cu un pas, dus pe gânduri.

– Povestea doctorului Faustus ți-e cunoscută?

[1] Giorgio Vasari (1511–1574), pictor, arhitect și istoric de artă italian (n.tr.)

– Faustus? Adică Faust? Tipul care și-a vândut sufletul diavolului?

Pendergast dădu din cap în semn de încuviințare.

– Există mai multe versiuni ale poveștii. Cele mai multe ne-au provenit sub forma unor manuscrise din Evul Mediu. Deși fiecare relatare are trăsăturile sale unice, toate implică o moarte similară celei a lui Mary Reeser.

– Cazul despre care i-ai vorbit adineauri medicului legist.

– Exact. Combustia umană spontană. Oamenii din epoca medievală o numeau *focul lăuntric*.

D'Agosta dădu aprobator din cap. Își simțea creierul ca de plumb.

– Aici, Nigel Cutforth pare să fie un exemplu clasic, continuă Pendergast. Chiar într-o mai mare măsură decât Grove.

– Vrei să spui că pe tipul ăsta l-a revendicat diavolul?

– Ofer observația fără să-i atașez vreo ipoteză.

D'Agosta scuturã din cap. Toată povestea îi dădea fiori. Îl înfiora de-a binelea. Își simți mâna furișându-se din nou către cruce. *Nu putea* fi lucrarea diavolului... nu-i așa?

– Bună seara, domnilor!

Vocea venea din spate: feminină, un contralto bogat, calmă, eficientă.

D'Agosta se întoarse și văzu în cadrul ușii o femeie într-un costum gri, cu dungi subțiri, cu trese de căpitan pe gulerul cămășii albe. În spatele ei se vedeau mai mulți detectivi. Îi privi trăsăturile: mignionă, subțirică, sâni mari, păr negru, lucios, încadrând un chip palid, aproape delicat. Ochi de un albastru intens. Părea să nu aibă mai mult de treizeci și cinci de ani. Uimitor de tânără pentru un căpitan de la Omucideri. Avea o înfățișare familiară. O cunoștea. Senzația de greață îi reveni. Poate că se grăbise puțin felicitându-se fiindcă nu dăduse peste nici unul dintre foștii lui colegi.

– Sunt căpitanul Hayward, spuse femeia pe un ton alert, uitându-se la D'Agosta cu ceva cam multă atenție pentru ca asta

să-l liniștească – părea că-l recunoscuse și ea. Știu că v-ați arătat deja legitimațiile la ușă, dar le-aș putea vedea încă o dată?

– Desigur!

Pendergast își scoase insigna cu o mișcare elegantă.

Hayward o luă, o studie, își ridică privirea.

– Domnul Pendergast.

Agentul FBI se înclină.

– E o plăcere să vă revăd, doamna căpitan Hayward! Îngăduiți-mi să vă felicit pentru reîntoarcerea în forțele de poliție și mai ales pentru avansarea în grad.

Ea îi lăsă vorbele să treacă fără nici un comentariu și se întoarse spre D'Agosta. El își pregătise legitimația, dar Hayward nu se uita la aceasta. Se uita la el.

Odată cu numele îi reveniră în memorie și celelalte amănunte: Laura Hayward, care fusese polițist la Transporturi în fosta lui viață, mergând în același timp la cursuri și scriind o carte despre vagabonzii din subteranele Manhattanului, muncind ca să obțină un soi de diplomă, sau cam așa ceva. Lucraseră împreună pentru scurtă vreme, la cazul Pamelei Wisher. Pe vremea aia ea era sergent, iar el, locotenent. Simți cum i se înecau corăbiile.

– Iar dumneavoastră trebuie să fiți locotenentul Vincent D'Agosta.

– În prezent sunt sergentul Vincent D'Agosta.

Își simți obrajii înroșindu-se. Chiar nu avea dispoziția necesară pentru a oferi mai multe explicații. Se făcea într-adevăr de rușine și nu putea ocoli asta.

– *Sergentul* D'Agosta? Nu mai sunteți la NYPD?

– Fac parte din Departamentul de Poliție din Southampton. Știți, în Long Island. Sunt ofițerul de legătură cu FBI-ul în cazul Grove.

Își ridică privirea și văzu că ea îi întinsese mâna. I-o luă și i-o strânse într-o doară. Mâna ei era caldă, ușor umedă. D'Agosta simți o satisfacție tainică dându-și seama că femeia nu era atât de stăpână pe sine cum părea.

– Mă bucur că vom lucra din nou împreună.

Vocea era stăpânită, fără nici o curiozitate morbidă. D'Agosta se simți ușurat. N-avea să urmeze nici un fel de vorbărie goală, nici o întrebare indiscretă. Pe de-a-ntregul profesional.

– Eu, unul, mă bucur să văd că acest caz a intrat pe mâini atât de capabile, spuse Pendergast.

– Mulțumesc.

– Am avut întotdeauna impresia că sunteți un agent de poliție pe care te poți baza când e vorba de conducerea unei investigații energice.

– Mulțumesc încă o dată. Și, dacă pot să fiu directă, eu am avut întotdeauna impresia că sunteți un om care nu-și face prea multe griji în privința lanțului de comandă și care nu lasă formalitățile impuse de procedurile standard ale poliției să-i stea în cale.

Dacă asta îl surprinse cumva pe Pendergast, atunci n-o arătă nicidecum.

– E adevărat.

– Ei bine, atunci să punem la punct acest lanț de comandă din capul locului – de acord?

– Excelentă idee!

– Cazul ăsta e *al meu*. Mandatele de arestare, citațiile și orice altceva trebuie să treacă înspre aprobare pe la biroul meu, cu excepția cazului când avem de-a face cu o urgență. Orice comunicare cu presa va fi coordonată din biroul meu. Poate că dumneavoastră nu lucrați astfel, dar așa lucrez *eu*.

Pendergast dădu aprobator din cap.

– Am priceput.

– Se spune că FBI-ul are uneori probleme în a se înțelege cu forțele locale de apărare a legii. Asta n-o să se-ntâmple acum. În primul rând, noi nu suntem „o forță locală de apărare a legii". Suntem Departamentul de Poliție al orașului New York, Brigada Omucideri. Vom colabora cu Biroul Federal de Investigații de pe poziții de egalitate deplină.

– Bineînțeles, doamnă căpitan.

– Și firește că noi o să vă-ntoarcem favoarea.

– Nici nu mă aștept la mai puțin.

– Eu acționez conform regulamentului, chiar și atunci când e stupid. Și știți de ce? Așa obținem condamnările. Dacă ne dedăm la vreun fel de acțiuni bizare, orice juriu newyorkez va oferi achitarea.

– Adevărat, foarte adevărat, spuse Pendergast.

– Mâine-dimineață, la ora opt fix, iar pe urmă, până la rezolvarea cazului, în toate zilele de marți, ne vom întâlni în Police Plaza numărul unu, în sala de ședințe de la etajul șaisprezece, dumneavoastră, eu și domnul locotenent – adică sergent – D'Agosta. Cu toate cărțile pe masă.

– La opt dimineața, repetă Pendergast.

– Facem noi cinste cu cafea și cornuri, precizează femeia.

Peste trăsăturile lui Pendergast se așternu o expresie dezgustată.

– Eu o să iau micul dejun mai devreme, mulțumesc!

Hayward se uită la ceas.

– De cât timp mai aveți nevoie, domnilor?

– Cred că alte cinci minute vor fi de ajuns, răspunse Pendergast. Ne puteți împărtăși acum vreo informație?

– O femeie în vârstă din apartamentul de dedesubt este martor al incidentului, sau, mă rog, e persoana care se apropie cel mai mult de statutul de martor. Crima a fost săvârșită la scurt timp după ora unsprezece. Se pare că ea a auzit convulsiile și țipetele decedatului. A crezut că dădea o petrecere. Pe chipul lui Hayward flutură un zâmbet sarcastic. Pe urmă s-a lăsat liniștea. După care, la unsprezece și douăzeci și două de minute, din tavanul vecinei a început să se scurgă o substanță: țesutul adipos topit al decedatului.

„Țesut adipos topit." D'Agosta intenționă să-și noteze termenul, dar se răzgândi. Părea foarte puțin probabil să-l dea uitării.

– Cam în același timp s-au declanșat alarmele de fum și țâșnitoarele – aceasta însemnând ora unsprezece și douăzeci și patru de minute și, respectiv, unsprezece douăzeci și cinci. Cei de la întreținerea clădirii au urcat să verifice, dar au găsit ușa încuiată și nu le-a răspuns nimeni. Din apartament venea un

miros respingător. Au descuiat cu o cheie universală și, la ora unsprezece douăzeci și nouă, l-au găsit pe decedat așa cum îl vedeți acum. Cincisprezece minute mai târziu, la sosirea noastră, temperatura din apartament era de aproape treizeci și opt de grade.

D'Agosta schimbă o privire cu Pendergast.

– Spuneți-mi ce știți despre vecinii din jur.

– Bărbatul de deasupra n-a auzit nimic înainte de declanșarea alarmei, dar s-a plâns de mirosul urât. Pe palierul ăsta nu sunt decât două apartamente. Celălalt a fost cumpărat, dar e încă gol. Noul proprietar e un englez, domnul Aspern. Femeia scoase un carnețel din buzunarul de la piept, notă ceva, rupse foaia și i-o întinse lui Pendergast. Aici sunt trecute numele lor. Aspern e în momentul de față în Anglia. Domnul Roland Beard locuiește în apartamentul de deasupra, iar Letitia Dallbridge în cel de dedesubt. Vreți să discutați acum cu vreunul dintre ei?

– Nu e necesar.

Pendergast se uită la ea, apoi la semnul de arsură de pe perete.

Colțurile gurii lui Hayward se arcuiră și D'Agosta nu fu sigur dacă era un zâmbet amuzat sau altceva.

– Văd că l-ați remarcat.

– Așa este. Aveți vreo idee?

– Oare nu m-ați avertizat dumneavoastră cândva, domnule Pendergast, să nu formulez ipoteze pripite?

Agentul FBI îi întoarse zâmbetul.

– Ați învățat bine lecția.

– Am învățat de la un maestru.

În timp ce vorbea, femeia se uită la D'Agosta.

Se așternu o scurtă tăcere.

– Vă las să vă vedeți de treabă, domnilor!

Dădu din cap către oamenii ei, care o urmară în afara încăperii.

Pendergast se întoarse spre D'Agosta.

– Se pare că Laura Hayward a noastră a crescut mare, nu-i așa?

Sergentul se mulțumi să dea din cap în semn de încuviințare.

22

Bryce Harriman stătea la intersecția dintre Fifth Avenue și 67th Street, ridicând privirea către una dintre acele clădiri înalte și anonime, din cărămidă albă, care infestaseră Upper East Side. Era o după-amiază cenușie de joi și Harriman simțea durerea monotonă a unei mahmureli vechi pulsându-i undeva îndărătul ochilor. Ritts, redactorul său șef, îi frecase ridichea fiindcă nu se dusese la fața locului pentru a scrie despre povestea din noaptea precedentă. Ei bine, el nu presta servicii la orice oră, în urma unui simplu apel telefonic, ca un doctor, nu-i așa? Era al naibii de sigur că nu îl plăteau suficient de bine ca să iasă la adulmecat subiecte pentru știri la trei dimineața. În plus, nici nu fusese într-o stare potrivită ca să se ocupe de o crimă. Nu se simțise în stare decât să găsească drumul din stația de metrou până acasă.

Sperase că avea să întâlnească niscaiva polițiști întârziați, dar nu dăduse decât peste mulțimea adunată ca urmare a știrilor dimineții de la televiziune sau de pe internet. Iacătă-l acolo, trecut de ora două după-amiaza, dar în intersecția aceea se adunaseră cel puțin o sută de persoane – gură-cască, adepți ai subculturii goth, practicanți ai magiei albe, ciudați din East Village, până și câțiva sectanți din Hare Krishna, pe care nu-i mai văzuse prin New York de cel puțin șase ani. Oare nici unul dintre oamenii ăia n-avea o slujbă? În dreapta lui, o ceată de sataniști purtând un fel de robe medievale desenau pentagrame

pe trotuar, dedându-se la incantații. În stânga, câteva călugărițe își spuneau rugăciunile cu rozariile în mâini. Un grup de adolescenți devotați muzicii la modă țineau un priveghi, cu lumânări aprinse în ciuda orei nepotrivite, cântând acompaniați de zdrăngănitul unei chitare. Era de necrezut, totul părea desprins dintr-un film de Fellini.

Privind în jur, Harriman simți un val de incitare. Obținuse un succes moderat cu o săptămână înainte, cu articolul despre uciderea lui Grove. Însă existaseră prea puține dovezi de la care să poată porni și povestea lui fusese bogată în speculații care ridicau părul măciucă. Dar acum se afla aici, pe urmele unei a doua crime – care, dacă țineai cont de zvonurile răspândite prin mulțime în șoaptă, cutremurând trupuri precum curentul electric, era încă și mai cumplită. Poate că redactorul-șef avea dreptate. Poate c-ar fi trebuit să se afle acolo înainte de crăpatul zorilor, în ciuda scotch-ului cu care se îmbibase cu nechibzuință la barul hotelului Algonquin, alături de amicii săi, în seara precedentă.

Lui Harriman îi trecu prin minte o altă idee. I se oferea ocazia potrivită de a i-o coace vechiului său dușman, Bill Smithback, ocupat momentan cu sexul specific lunii de miere, tocmai la Angkor Wat, dintre toate locurile de pe fața pământului. Smithback, nemernicul ăla care ocupa acum fostul lui post de la *Times* – nu fiindcă ar fi fost un jurnalist genial și nici măcar în urma unor îndelungate căutări și insistențe, ci printr-un noroc chior. Se întâmplase să fie la locul potrivit la momentul potrivit, și nu numai o dată, ci de mai multe ori; în timpul crimelor din metrou săvârșite cu câțiva ani mai înainte, apoi chiar în toamna precedentă, când cu crimele Chirurgului. Aceasta din urmă era o amintire deosebit de amară: Harriman obținuse dreptul să relateze în exclusivitate povestea respectivă – ajunsese la fața locului înaintea lui Smithback –, însă Custer, căpitanul ăla idiot de poliție, îl îndopase numai cu piste false...

Nu era drept. Harriman își obținuse postul de la *Times* mulțumită relațiilor sale și distinsului său nume de familie. Harriman era acela care – cu costumele sale de firmă, atent călcate și cu

cravatele lui de mătase în dungi – se afla la locul său în atmosfera rarefiată și elevată de la ziarul *Times*. Nu șifonatul și neglijentul Smithback, care fusese ca acasă printre oportuniștii de la *Post*...

Dar asta era de domeniul trecutului. Acum evenimentele erau fierbinți și Smithback se afla la șaisprezece mii de kilometri depărtare. Dacă omorurile continuau – iar Harriman spera cu ardoare că așa avea să fie –, povestea avea să capete amploare. Se puteau ivi ocazii de a apărea la televiziune, de a publica articole în reviste, de a încheia un contract bun pentru o carte. Poate și de a obține un Pulitzer. Cu puțin noroc, cei de la *Times* aveau să se socoată fericiți dacă reușeau să-l aducă înapoi.

Un bătrân în costumație de vrăjitor îl înghionti și el răspunse îmbrâncindu-l cu putere. Frenezia aproape isterică a mulțimii nu semăna cu nimic din ceea ce mai văzuse vreodată, alcătuind, dacă te gândeai puțin, o mixtură potențial periculoasă: volatilă, ca gazul dintr-o brichetă.

Într-o parte se stârni un zgomot neașteptat și Harriman se uită într-acolo. Un tip care-l imita pe Elvis, într-un costum auriu din lamé – un individ care aproape că arăta acceptabil, spre deosebire de mulți alții – zbiera cântând *Burning Love*[1], cu ajutorul unui aparat portabil pentru karaoke.

– „Îmi simt temperatura urcând."

Mulțimea devenea tot mai zgomotoasă, tot mai agitată. Harriman auzea din când în când în depărtare sunetul strident al unei sirene de poliție.

– „Dumnezeule atotputernic, focul meu sfredelește locul unde stau."

Avea reportofonul pregătit. Putea să adauge o notă de culoare la informațiile strânse deja despre crima în sine. Se uită în jur. Lângă el era un tip cu cizme de piele și cu pălărie de cowboy, având o baghetă de cristal într-o mână și un hamster viu în cealaltă. Nu: prea țicnit. Cineva mai reprezentativ. Ca puștiul îmbrăcat în negru, cu tunsoare Mohawk[2], aflat nu departe. Un

[1] *Dragoste arzătoare*

[2] Capul ras, cu excepția unei fâșii de păr pe centrul țestei (n.tr.)

băietan cu coșuri, al clasei de mijloc din suburbii, care încerca să iasă în evidență.

– Scuzați-mă! Își făcu loc cu coatele, apropiindu-se de tânăr. Scuzați-mă! De la *New York Post*. Pot să vă pun câteva întrebări?

Puștiul îl privi, ochii luminându-i-se. Își râvneau cu toții, cu atât de multă nerăbdare, cele cincisprezece nanosecunde de celebritate.

– De ce sunteți aici?

– Păi, n-ați auzit? A venit diavolul! (Fața puștiului strălucea, nu încăpea dubiu.) Un tip de-acolo, de sus. Exact ca ăla din Long Island. Diavolul i-a luat sufletul, l-a prăjit pân-a ajuns crocant! La târât în iad, azvârlind din picioare și urlând.

– De unde-ați aflat asta?

– E plin netul.

– Dar de ce-ați venit aici *dumneavoastră,* personal?

Puștiul îl privi de parcă tocmai i-ar fi pus o întrebare idioată.

– De ce credeți? Ca să-mi aduc omagiul față de Omul în Roșu!

Un grup de hipioți bătrâiori începu să cânte *Sympathy for the Devil*[1]*,* al lui Rolling Stones, într-un falset demențial. Mirosul de marijuana ajunse până la el. Harriman făcea eforturi ca să audă, ba chiar și ca să gândească în mijlocul babiloniei de acolo.

– De unde sunteți?

– Eu și tovarășii mei am venit din Fort Lee.

O parte dintre „tovarășii" lui se îngrămădeau deja în jur, îmbrăcați cu toții întocmai ca el.

– Cine-i tipul? întrebă unul.

– Reporter de la *Post*.

– Nu, pe bune!

– Faceți-mi o poză!

„Ca să-mi aduc *omagiul față de* Omul în Roșu." Ăsta era citatul pe care-l căuta. Venise timpul să pună punct.

– Numele? Spuneți-l pe litere.

– Shawn O'Connor.

– Vârsta?

---

[1] *Simpatie pentru Diavol*

– Paisprezece ani.

„De necrezut."

– În regulă, Shawn, încă o întrebare. De ce tocmai diavolul? Ce-i atât de important în privința lui?

– El e *șeful!* zbieră puștiul și amicii lui preluară strigătul, bătând palma între ei. *Șeful!*

Harimann se îndepărtă. Doamne, lumea era plină de idioți; se înmulțeau ca iepurii, mai ales în New Jersey. Acum avea nevoie de un contrast, de cineva care lua totul în serios. Un preot; îi trebuia un preot. Avea noroc: doi bărbați tăcuți, cu gulere clericale, stăteau în apropiere.

– Scuzați-mă! strigă, făcându-și loc prin mulțimea din ce în ce mai deasă.

Când cei doi se întoarseră spre el, expresia de pe chipurile lor îl luă prin surprindere. Văzu spaimă, spaimă autentică, amestecată cu amărăciune și cu suferință.

– Harriman de la *Post*. Pot să vă-ntreb de ce vă aflați aici?

Cel mai vârstnic dintre clerici făcu un pas înainte. Avea o postură demnă; părea cu totul nelalocul lui în acea isterie din jur.

– Ca să fim martori.

– Martori la ce anume?

– La ultimele zile ale vieții pământești.

Felul în care rosti cuvintele trimise fiori pe șira spinării lui Harriman, făcându-i pielea ca de găină.

– Credeți într-adevăr că lumea se apropie de sfârșit?

Bărbatul cită cu un aer solemn:

– „A căzut! A căzut Babilonul cel mare și a ajuns locaș demonilor, închisoare tuturor duhurilor necurate."

Preotul mai tânăr dădu din cap, continuând:

– „Și focul va arde-o de tot, căci puternic este Domnul Dumnezeu, Cel ce o judecă. Iar împărații pământului, care s-au desfrânat cu ea și s-au dezmierdat cu ea, se vor jeli și se vor bate în piept pentru ea, când vor vedea fumul focului în care arde."

– „Vai! Vai! Cetatea cea mare, Babilonul, cetatea cea tare rosti mai departe primul preot, că într-un ceas a venit judecata ta!"

Harriman își scosese carnețelul și le nota spusele, dar primul preot își puse cu blândețe mâna peste a lui.

– Apocalipsa, capitolul 18.

– Aha, mulțumesc. De la ce biserică sunteți?

– Biserica Doamnei Noastre din Long Island.

– Mulțumesc.

Harriman le notă numele și se retrase în grabă, îndesându-și carnețelul în buzunar. Calmul și siguranța celor doi îl înspăimântaseră mai mult decât isteria din jur.

Într-o margine a mulțimii se stârni agitația. Se apropia un mic convoi de mașini de poliție, cu girofarele pornite. Blițurile aparatelor de fotografiat și reflectoarele echipelor de televiziune erupseră dintr-odată. Se împinse înainte, croindu-și cu brutalitate drum printr-un grup de tehnicieni de sunet: era Harriman de la *Post,* n-avea de gând să stea în fundul clasei. Numai că mulțimea însăși țâșnea acum înainte, dorind cu patimă să afle noutăți.

Dintr-una dintre mașinile fără însemne din coada convoiului coborâse o femeie, îmbrăcată în costum, dar cu o insignă etalată peste o pereche de sâni cu aspect formidabil: o femeie tânără, foarte frumoasă, însoțită de un grup de bărbați care luau acum poziție în spatele ei. Tânără, dar, în mod evident, la comandă. Lui Harriman i se păru că n-avea nicidecum chef să se adreseze mulțimii, dar era nevoită să preia controlul înainte ca lucrurile să capete o întorsătură mai urâtă.

Femeia se plasă în spatele unei baricade de polițiști în uniformă și ridică mâna, punând capăt vociferărilor presei.

– Cinci minute pentru întrebări. După aceea mulțimea trebuie să fie dispersată.

Urmară noi țipete incoerente în timp ce un hățiș de microfoane-girafă era împins în față.

Ea rămase în așteptare, cercetând gloata din priviri, în vreme ce strigătele continuau. În cele din urmă se uită la ceas și vorbi din nou.

– Patru minute.

Ceea ce-i făcu pe reporteri să amuțească. Ceilalți – grupurile de petrecăreți de curioși, sataniștii, vrăjitorii și vrăjitoarele, țăcăniții cu cristale sau cu parfumuri – își dădură seama că urma să se întâmple ceva interesant și făcură și ei ceva mai multă liniște.

– Sunt căpitan Laura Hayward de la Brigada Omucideri a NYPD. Vorbea cu voce clară, dar domoală, fapt care sili mulțimea să devină încă și mai tăcută, ciulind urechea pentru a o auzi. Decedatul este Nigel Cutforth, care a murit azi-noapte, în jurul orei unsprezece și cincisprezece minute. În momentul de față, cauza morții e necunoscută, dar se bănuiește că este vorba de o crimă.

„Spune-mi ceva nou", zise Harriman în sinea lui.

– Acum o să răspund la câteva întrebări, continuă Hayward.

Urmă o erupție de strigăte și ea arătă către un jurnalist care își flutura mâna cu frenezie.

Întrebările lui căzură una după alta.

– Poliția a remarcat legătura dinte acest deces și moartea lui Jeremy Grove? Există similarități? Diferențe?

Ea zâmbi strâmb.

– Am remarcat-o. Da și da. Următorul?

– Suspecți?

– Deocamdată nu.

– Există o urmă arsă a unei copite sau un al semn al diavolului?

– Nici o urmă de copită.

– Pe perete era o arsură înfățișând un chip, așa cum am auzit?

Pentru un scurt răstimp zâmbetul de pe fața femeii se stinse.

– Există o pată de formă neregulată, care le-a lăsat unora impresia că ar fi un chip.

– Ce fel de chip?

Zâmbetul strâmb reapăru.

– Cei care au pretins c-au văzut un chip l-au etichetat ca fiind urât.

Răspunsul stârni iarăși zarva.

– E chipul diavolului? Coarne? Are coarne?

Întrebările erau strigate simultan de vreo zece oameni. Microfoanele pe stative se întinseră mai aproape, pocnindu-se unele de altele.

– Întrucât nu l-am văzut pe diavol, spuse Hayward, nu vă pot răspunde. După cunoștința mea, nu există nici un fel de coarne.

Harriman scria cu frenezie în carnețel. Un grup de reporteri întrebă în cor dacă, după părerea ei, era vorba despre diavol, dar femeia îi ignoră. O, Doamne, ăla care zbiera era Geraldo[1]? Hotărât lucru, ar fi trebuit să se afle acolo în noaptea care trecuse.

– A fost diavolul? Care e părerea dumneavoastră? se striga simultan din mai multe colțuri.

Ea ridică o mână.

– Aș vrea să răspund la această întrebare.

Ceea ce amuți realmente pe toată lumea.

– Avem destui diavoli în carne și oase în orașul ăsta, mulțumesc, așa că nu e necesar să invocăm unii supranaturali.

– Deci cum a murit? strigă un reporter. Cu ce i-au fost provocate rănile? A fost prăjit, cum s-a întâmplat cu celălalt?

– În momentul de față este în plină desfășurare o autopsie. Vă vom putea spune mai multe când aceasta se va încheia.

Vorbea calm și rațional, dar Harriman nu se lăsă păcălit. NYPD nu avea nici măcar o idee cum să abordeze cazul – iar el avea să dezvăluie asta în articol.

– Vă mulțumesc, spunea ea, și o zi bună. Acum să degajăm zona, vă rog!

Zarva se înteți. Soseau tot mai mulți polițiști, străduindu-se să controleze în sfârșit mulțimea, împingând oamenii înapoi, instalând baricade, dirijând traficul.

Harriman se răsuci pe călcâie, formulând deja introducerea articolului în gând. În sfârșit – după atât de multă vreme – avea să fie mulțumit de eforturile investite.

---

[1] Geraldo Rivera (n. 1943), celebru avocat, ziarist, scriitor și reporter american, fost moderator de talk-show (n.red.)

23

Când Rolls-Royce-ul de epocă se apropie de porțile portului pentru iahturi East Cove, D'Agosta se foi pe bancheta din spate, privind pe geam și încercând să uite de durerile pe care le simțea și de înțepeneala din oase. Din cauza asasinării lui Cutforth și a faptului că asistase la cercetările de la locul crimei, nu reușise să se aleagă decât cu două ore de somn.

Pentru îndeplinirea acelei misiuni, Pendergast îl lăsase acasă pe șoferul său, Proctor, preferând să-și conducă el însuși automobilul imens. Era o zi frumoasă de toamnă și razele soarelui de dimineață licăreau în apele golfului ca niște monede de argint aruncate în valuri. Feribotul către Staten Island își părăsea greoi dana, învolburând apa dinapoia sa, cu steagurile pocnind în vânt, urmărit de un stol zgomotos de pescărușI. Cocoașa albastră a Staten Island se înălța deasupra orizontului, coborând pe nesimțite către contururile joase ale orașului New Jersey. Mirosul de aer sărat se revărsa prin geamurile deschise.

D'Agosta își întoarse privirea către port. Un zid ferea șirurile de iahturi lucioase de privirile vulgului, dar le puteai zări din susul aleii Coenties Slip aliniate în spațiile lor de amarare, superbe și scânteind sub soarele strălucitor.

– N-o să reușești să intri fără un mandat, spuse D'Agosta. Am stat de vorbă cu Bullard. Știu cum e tipul.

– O să vedem, răspunse Pendergast. Prefer întotdeauna să-ncep cu o abordare amabilă.

– Și dacă nu dă rezultate?

– Atunci s-ar putea impune măsuri mai ferme.

D'Agosta se întrebă ce însemna mai ferm în viziunea lui Pendergast.

Agentul FBI încetini Rollsul și, întorcându-se către un compartiment din lemn de cireș, montat, la comandă specială, alături de scaunul șoferului, apăsă pe tastele laptopului plasat în interior. Se apropiau de poarta din plasă de sârmă ce dădea în parcarea portului, dar bărbatul din cabina paznicului văzuse automobilul apropiindu-se și o deschidea deja. Pendergast opri mașina imediat după poartă, de unde se vedea foarte bine Upper Bay, partea de nord a portului. Pe ecranul laptopului apăruse imaginea unui iaht magnific.

Nu avură nevoie de prea mult timp ca să localizeze vasul în pădurea de catarge și de vergi ancorate dincolo de parcare.

D'Agosta scoase un fluierat admirativ.

– Asta da, barcă!

– Într-adevăr. Un iaht cu motor Feadship 2003 cu cocă de Voogt, făcută la comandă. Cincizeci și doi de metri lungime, cu un deplasament de șapte sute patruzeci de tone. Două motoare diesel gemene, Caterpillar, de două mii cinci sute de cai putere, viteză de croazieră treizeci de noduri. Poate parcurge distanțe imense și e extrem de confortabil.

– Cât a costat?

– Bullard a plătit pentru el patruzeci și opt de milioane.

– Dumnezeule. La ce-i trebuie o asemenea navă?

– Poate că nu-i place să meargă cu avionul. Sau poate vrea să-și rezolve problemele departe de ochii și de urechile iscoditoare. Într-o ambarcațiune ca asta e simplu.

– Ciudat, la ultima discuție cu Bullard, am avut impresia că se temea să nu fie reținut în țară. Așa că poate are de gând să facă o călătorie în străinătate.

Pendergast îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Zău?

Se apropiară încet cu mașina de al doilea baraj de securitate: poarta către parcarea VIP-urilor, unde se afla un paznic bătăios, mărunțel și roșcovan, cu bărbia proeminentă. D'Agosta recunoscu imediat soiul de om. Cel care își face un titlu de glorie din a nu se lăsa impresionat de nimeni și de nimic: nici măcar de un Rolls-Royce Silver Wraith din '59.

– Da?

Pendergast își scoase legitimația pe geam.

– Îl căutăm pe domnul Locke Bullard.

Omul se uită la legitimație, apoi la Pendergast. Suspiciunea îi încreți fața.

– Și el?

D'Agosta îi întinse legitimația sa.

– Despre ce e vorba?

– Probleme ale poliției.

– Trebuie să dau telefon.

Paznicul luă legitimațiile în ghereta lui, ridică un receptor, vorbi câteva minute, apoi se întoarse cu legitimațiile și cu un telefon fără fir.

– Vrea să discute cu cineva pe nume D'Agosta.

– Eu sunt.

Paznicul îi întinse telefonul.

– Aici D'Agosta.

Vocea gravă a lui Bullard răzbătu prin difuzor.

– Mi-am închipuit c-o să te-ntorci!

Auzindu-i sunetul glasului, D'Agosta simți cum îi sărea mușchiul. Acela era omul care încercase să-l umilească la Clubul Atletic; și din cauza căruia fusese, poate, cât pe ce să fie împușcat. Cu toate acestea, se străduia din răsputeri să-și păstreze calmul.

– Putem rezolva problema asta cu frumosul, spuse el, cu voce cât mai măsurată cu putință, sau o putem face la modul neplăcut. Depinde de dumneavoastră, domnule Bullard!

De la celălalt capăt se auzi un hohot de râs.

– La club ai încercat să folosești același truc răsuflat. Dă-mi voie să-ți spun ceva. După ce-am purtat acea mică discuție agreabilă, mi-am pus oamenii să te verifice. Și acum știu totul despre tine. Am aflat fiecare detaliu sordid al vieții tale. Știu totul despre nevasta aia a ta din Canada, aia care se joacă de-a v-ați ascunselea cu salamul pe la spatele tău de șase luni. Numele tipului e Chester Dominic și vinde rulote prin zona Edgewater... și, hei, poate-o face cu el chiar în clipa asta!

Degetele lui D'Agosta se încleștară pe telefon.

– Am aflat și cifrele de vânzări ale romanelor tale. Ultimul s-a vândut în 6 215 exemplare. Ediție cartonată *și* ediție broșată. Asta punându-le la socoteală pe toate cele cumpărate de mama ta. Păzește-ți spatele, Stephen King!

Alt hohot strident de râs.

– Pe urmă am făcut rost de dosarul tău personal din vremea când ai lucrat la NYPD, inclusiv de sancțiunile disciplinare. O lectură interesantă. Ți-am obținut și fișele medicale și psihiatrice, chiar și pe cele din Canada. Păcat c-ai avut problemele alea de erecție. Poate de-aia își revarsă soția ta farmecele asupra lui Chet. Și depresia, să fiu al naibii, asta-i tare! Ți-ai luat pastila de zoloft azi-dimineață? E uluitor cât de multe lucruri poți să afli când ești deținătorul unui trust de asigurări de sănătate, nu-i așa? Citind toate astea, îți vin în minte vreo câteva expresii. Expresii cum ar fi dărâmat. Terminat. Ratat.

În fața ochilor lui D'Agosta păru să se lase un văl sângeriu, subțire.

– Tocmai ai făcut greșeala vieții tale, Bullard!

După noi râsete, legătura se întrerupse.

D'Agosta îi înapoie telefonul paznicului. Îi ardea fața. Nemernicul. *Nemernicul!* Era ilegal – nu-i așa? Să sapi după astfel de informații personale. Bullard vorbise cu glas sonor și D'Agosta se întrebă dacă nu cumva vocea lui ajunsese până la urechile lui Pendergast. Înghiți în sec, făcând eforturi să-și controleze furia.

– Mașina blochează poarta, spuse bărbatul din gheretă. Apoi, după ce se gândi mai bine, adăugă: Domnule.

– O să dăm o tură prin împrejurimi, i se adresă Pendergast, ca să-i lăsăm domnului Bullard timp să se răzgândească.

– N-o să se răzgândească.

Pendergast se uită lung la paznic, cu un aer înțelegător.

– Sper că știi când să te dai deoparte, da? Pentru binele dumitale, firește!

– Ce vreți să spuneți?

Fără să mai aștepte răspunsul, Pendergast puse Rollsul în marșarier și apăsă pedala de accelerație, lăsând în urmă o dâră satisfăcătoare de cauciuc. Întoarse în parcare, apoi îndreptă mașina către State Street. Se uită la D'Agosta.

– Te simți bine, Vincent?

– Perfect, răspunse sergentul printre dinții încleștați.

Pendergast viră la dreapta și începu să înconjoare cvartalul.

– Se pare că domnul Bullard are nevoie de o mână mai fermă.

– Da.

Pendergast tastă un număr pe celularul încastrat în bordul mașinii. Se auzi soneria de deasupra difuzorului, apoi la telefon răspunse o voce familiară:

– Căpitan Hayward.

– Doamna căpitan? Sunt Pendergast. O să avem nevoie de mandatul și de citația despre care v-am vorbit azi-dimineață, la telefon.

– În ce bază?

– Refuz de cooperare. Risc iminent de fugă.

– Ei, haideți! Bullard nu e un traficant de droguri columbian sau un terorist din Orientul Mijlociu. E un industriaș american de frunte.

– Da, cu conturi și cu fabrici peste ocean și, din întâmplare, se află pe iahtul său, alimentat cu combustibil la capacitatea maximă și cu provizii suficiente pentru o traversare a Atlanticului.

Cu ceea ce are într-un singur rezervor poate ajunge în Canada, în Mexic, în America de Sud sau în Europa – alegeți ce preferați.

Urmă un oftat.

– E american. Are pașaport. E liber să plece.

– E un martor care nu cooperează. Nu vrea să răspundă la întrebări.

– O mulțime de oameni nu vor.

– Dar Grove și Cutforth l-au sunat chiar înainte de a fi uciși. Există o legătură și trebuie s-o descoperim.

Un alt oftat plin de iritare.

– E exact tipul de acțiune neregulamentară care face impresie proastă la proces.

– L-a amenințat pe sergentul D'Agosta.

– L-a amenințat?

Vocea sună ceva mai ascuțit.

– O amenințare subînțeleasă cu șantajul, în baza informațiilor personale obținute prin intermediul Administrației Sistemului de Sănătate Nord-Atlantic, trustul de asigurări pe care-l deține.

„Deci a auzit", își spuse D'Agosta.

– E adevărat?

Urmară câteva secunde de tăcere.

– Bine, atunci continuați. Hârtiile sunt pregătite, nu le mai lipsește decât semnătura.

– Excelent!

Pendergast îi dădu un număr de fax.

– Domnule agent Pendergast?

– Da?

– Nu încurcați lucrurile. Țin la cariera mea.

– Și eu țin la ea.

Faxul ieși din imprimanta minusculă tocmai când virau pe Pearl Street, îndreptându-se din nou către portul pentru iahturi. Mergând încet prin parcarea exterioară, Pendergast rupse hârtia din imprimantă și i-o întinse paznicului de la poarta VIP-urilor.

– Iar dumneavoastră? întrebă omul, în timp ce lua faxul.

Pendergast zâmbi și își duse degetul la buze.

– Nici o vorbă lui Bullard.

Paznicul citi faxul și i-l înapoie. Ceva din expresia feței lui sugera că, poate, nu era pe de-a-ntregul nemulțumit de noua întorsătură a lucrurilor.

– Acum e momentul să te dai deoparte, spuse agentul FBI, cu voce scăzută.

– Da, domnule.

Opriră mașina în parcarea VIP-urilor și Pendergast deschise portbagajul. Îi făcu semn lui D'Agosta.

– Pentru tine.

Sergentul se uită înăuntru. Văzu un berbece din dotarea federalilor, negru și urât, lung de aproape un metru, de tipul celor folosite de agenții Brigăzii Antidrog în timpul raidurilor printre drogați.

– Cred că glumești!

– Fermitate, dragă Vincent, spuse Pendergast, cu o umbră de zâmbet.

D'Agosta înșfăcă berbecele de cele două mânere și îl ridică, scoțându-l afară. O luară pe aleea care cobora spre docul central. Iahtul se contura înaintea lor, în lateral, amarat la debarcaderul său particular, uriaș cât lumea: alb, cu trei punți acoperite, cu zeci de hublouri fumurii și cu un adăpost de observare gemând de aparatură electronică. La pupa era vopsit numele: *Nor-de-Furtună*.

– Dar echipajul? întrebă D'Agosta.

– După informațiile mele, Bullard e singur.

Debarcaderul particular își avea propriul doc, dincolo de o poartă încuiată. Pendergast îngenunche în fața ei, ridicându-și mâinile către lacăt. Lui D'Agosta i se păru că agentul FBI nu făcea decât să verifice dacă nu cumva era întredeschis. Și poate că așa și fusese, pentru că poarta cedă, supusă, în mâinile lui.

– Trebuie să fim *rapizi,* spuse Pendergast, ridicându-se.

D'Agosta se aplecă în față, cărând cu greu berbecele. Deși își reluase exercițiile fizice la sală după schimbul de focuri din parc,

încă nu era în formă; berbecele cântărea aproape douăzeci de kilograme, iar membrele lui învinețite protestau odată cu fiecare zgomot surd al pașilor săi. Pasarela navei *Nor-de-Furtună* era ridicată, dar în partea din spate, exact la nivelul docului, se afla un bocaport de scândură, încuiat. Pendergast de opri, își scoase din buzunarul hainei, cu o mișcare bruscă, pistolul Les Baer personalizat, de calibrul .45, și se retrase cu un pas, arătând către bocaport.

– După tine, Vincent, spuse agentul FBI.

D'Agosta căută adânc în memorie. Ce-l învățaseră la Academie? „Nu alerga spre ușă, balansează-l către ușă." Trase aer adânc în piept, strânse mânerele cu toată puterea de care era în stare și azvârli berbecele în față. Ușa zbură către interior cu un bufnet care-l umplu de mulțumire. Pendergast intră aplecându-se, cu arma pregătită, iar D'Agosta se urcă la bord în urma lui.

Se aflau într-un coridor îngust, având pe o latură un perete despărțitor vopsit și ferestre cu geamuri fumurii pe cealaltă. Pendergast deschise brusc o ușă din peretele despărțitor și se pomeniră dintr-odată în salonul mare al navei, acoperit cu covoare crem de pluș și mobilat cu mese negre, lăcuite, cu ornamente aurii.

– FBI! se răsti Pendergast. Nici o mișcare!

Bullard stătea în centrul încăperii, într-un trening albastru-deschis, cu un trabuc în mână, afișând o expresie de uimire desăvârșită și – i se păru lui D'Agosta – de spaimă de moment.

– Nu mișcați!

Bullard își reveni imediat, fața împurpurându-i-se și venele gâtului începând să-i pulseze. Surpriza lăsă loc unei furii prost mascate. Își duse trabucul la buzele groase, trase un fum prelung, îl suflă.

– Carevasăzică, dobitocul cel jalnic și-a adus întăriri.

– Țineți-vă mâinile la vedere, îl avertiză Pendergast, apropiindu-se cu arma îndreptată spre el.

Bullard își depărtă brațele.

– Uite o scenă pentru noul tău roman, D'Agosta. Pariez că n-ai văzut niciodată un iaht ca ăsta pe Carmine Street, în mahalaua unde ai crescut, cu un polițai de două parale, care se ținea de pariuri, drept tată, și cu o mamă care...

D'Agosta se repezi spre el, dar Pendergast se dovedi a fi mai iute, plasându-se între cei doi cu viteza fulgerului.

– Sergent, nu-i da ce-și dorește!

D'Agosta răsuflă de parcă ar fi fost sugrumat. Abia mai putea să respire.

– Haide, rânji batjocoritor Bullard. Să vedem dacă mai atârnă ceva sub burdihanul tău. Eu am șaizeci de ani, dar aș putea să-ți fac praf fundul ăla gras cu o singură mână!

Pendergast susținu privirea lui D'Agosta clătinând încet din cap. Sergentul înghiți în sec și se retrase cu un pas.

Agentul FBI se răsuci și îl țintui pe Bullard cu ochii lui argintii.

– Și uite-l și pe ăsta, un cioclu care se joacă de-a FBI-ul. Un gunoi alb din inima Sudului. *Foarte* alb, după cum s-ar părea!

– La dispoziția dumneavoastră, spuse Pendergast, cu voce scăzută.

Bullard râse și se umflă ca un șarpe mamba negru, întinzând materialul treningului. Încă mai ținea trabucul între două degete uriașe, spatulate, și își înăbuși hohotul ironic punându-și-l din nou între buze și suflând un nor de fum în direcția celor doi.

Pendergast aruncă hârtia cu faxul pe o masă din lemn de abanos. Apoi arătă către un panou mare, lăcuit, de pe peretele opus.

– Sergent, deschide panoul ăla, te rog!

– Așteaptă dracului un minut, ai nevoie de un mandat...

Pendergast îi arătă faxul cu un deget uscățiv.

– Citiți.

– Vreau să-mi chem avocatul!

– Mai întâi o să ne convingem că locul e sigur și o să obținem dovezile evidențiate în mandat. O singură mișcare greșită

înseamnă cătușe și o acuzație de obstrucționare a justiției. Mai e și altcineva pe vas, împreună cu dumneavoastră?

– Du-te dracului!

D'Agosta se apropie de panoul arătat de Pendergast și apăsă pe singurul buton existent. Panoul glisă, lăsând la vedere un perete plin de componente electronice, un monitor și o tastatură.

– Ia unitatea centrală.

D'Agosta împinse monitorul într-o parte, îi urmări cablurile de legătură și găsi unitatea într-o nișă de dedesubt.

– Nu v-atingeți de computerul meu!

Agentul FBI arătă către masă cu o înclinare a capului.

– E trecut în mandat, domnule Bullard!

D'Agosta desprinse cablurile smucindu-le satisfăcut și scoase unitatea centrală. Se căută în buzunar, lipi etichete pentru probe pe locașurile pentru componente din computer și pe prizele pentru mouse și tastatură, apoi lăsă cutia jos și își încrucișă brațele la piept.

– Sunteți înarmat? îl întrebă Pendergast pe Bullard.

– Bineînțeles că nu!

Agentul FBI își îndesă revolverul Les Baer înapoi, în buzunarul costumului.

– Perfect, rosti el, cu voce joasă și dintr-odată plăcută, accentul său sudist împrumutându-i tonalități cremoase. Domnule Bullard, pe lângă mandat, există și o citație, pe care vă sugerez s-o citiți.

– Îmi vreau avocatul.

– Firește. O să vă ducem în Police Plaza numărul unu, unde o să vă interogăm sub jurământ. În momentul acela o să vă aflați în prezența unui avocat.

– Îmi sun avocatul în momentul ăsta!

– Rămâneți în centrul încăperii, cu mâinile tot timpul la vedere. N-aveți dreptul să vă chemați avocatul numai fiindcă simțiți nevoia s-o faceți. La timpul cuvenit, vi se va *permite* să-l sunați.

– Pe dracu'! N-ai nici o autoritate. Îți bag legitimația aia în fund și pe tine te înghit la prânz, pe nemestecate, jigodie albinoasă! N-ai idee cu cine ai de-a face!

– Sunt sigur că avocatul dumneavoastră o să vă sfătuiască să renunțați la flecăreli.

– Nu merg în Police Plaza numărul unu.

Pendergast își scoase stația radio din dotarea poliției.

– Manhattan Sud? Cu cine vorbesc, vă rog? Cu Shirley? Sunt agentul special Pendergast, de la Biroul Federal de Investigații. Mă aflu în portul pentru iahturi East Cove, pe vasul domnului Locke Bullard...

– Închide imediat rahatul ăla de stație radio!

Vocea calmă a lui Pendergast continuă:

– Exact. Locke Bullard, pe iahtul său, *Nor-de-Furtună*. Îl ridicăm pentru un interogatoriu în cadrul anchetei asasinărilor lui Grove și Cutforth.

D'Agosta îl văzu pe Bullard albindu-se la față. Știa, fără nici o îndoială, că toate trusturile de știri din New York monitorizau frecvențele poliției.

– Nu, nu e suspect. Repet: *nu* este suspect.

Modul în care accentuase Pendergast cuvântul lăsa, în mod straniu, o impresie contrară.

Bullard îi privi cu răutate pe sub sprâncenele stufoase adunate pe fruntea sa de om de Cro-Magnon, înghiți în sec și se strădui să pară rezonabil.

– Uite ce e, Pendergast, nu-i nevoie s-o faci pe polițistul dur.

– Shirley, o să avem nevoie de întăriri, de personal pentru controlul mulțimii și de o mașină de patrulă, ca să-l escortăm pe domnul Bullard până în centru. Exact. Trei ar trebui să fie de ajuns. Sau, dacă mă gândesc mai bine, patru. Avem de-a face cu o personalitate bine-cunoscută. Probabil vor avea de lucru.

Agentul FBI își strecură stația radio înapoi, în buzunarul costumului, își scoase celularul și i-l aruncă lui Bullard.

– Acum vă puteți suna avocatul. Police Plaza numărul unu, departamentul interogatorii, subsol, peste patruzeci de minute. Cafeaua e pe cheltuiala noastră.

– Jigodie!

Bullard formă numărul, vorbi cu voce joasă. Când termină, îi înapoie telefonul lui Pendergast. Acesta zâmbi.

– Îmi imaginez că v-a spus ceea ce eu deja vă sfătuisem: să vă țineți gura bine închisă.

Bullard nu scoase nici un cuvânt.

Pendergast începu să cotrobăiască prin salonul imens, de o manieră ce părea la întâmplare, aruncând câte o privire ici și colo, admirând gravurile cu subiecte din lumea sportului. Era aproape ca și cum ar fi vrut să-și omoare timpul.

– Nu plecăm? răbufni într-un târziu Bullard.

– Iarăși vorbește, spuse D'Agosta.

Pendergast dădu din cap, încuviințând cu un aer absent.

– Se pare că domnul Bullard al nostru e un om care nu își ascultă consilierii.

Bullard amuți, tremurând din toate mădularele de ură.

– Cred că aici e nevoie de mai mult timp, sergent. Ca să cercetăm totul, înțelegi?

– Pricep.

Deși mai clocotea încă de furie, D'Agosta se văzu nevoit să-și ascundă un zâmbet. Își dădu seama ce punea la cale Pendergast.

Agentul FBI continuă să cutreiere tacticos prin încăpere, aici potrivind poziția câte unui ziar, colo privind câte o litografie înrămată. Trecură încă zece minute, răstimp în care Bullard deveni din ce în ce mai agitat. D'Agosta începu să deslușească zgomotul estompat al unor sirene și zbieretele îndepărtate ale unor megafoane. Pendergast luă un exemplar din revista *Fortune,* îl răsfoi, îl lăsă din nou jos. Se uită la ceas.

– Sergent D'Agosta, vezi ceva interesant, care mi-a scăpat mie?

– Te-ai uitat în albumul cu fotografii?

– O idee excelentă!

Pendergast deschise albumul, întorcându-i paginile cu mișcări alene. Mâna i se opri de vreo două ori și pe chip îi apăru o expresie concentrată. Ca și cum ar fi memorat chipuri; sau cel puțin așa i se părea lui D'Agosta.

Apoi agentul FBI închise albumul cu un oftat.

– Mergem, domnule Bullard?

Acesta se întoarse, negru la față, și ridică din umeri în timp ce își punea un hanorac. Îl urmă pe agentul FBI, care deschise drumul. D'Agosta încheia coloana, cu berbecele pe umăr. Când ieșiră prin bocaport pe doc, zgomotul mulțimii crescu spectaculos în intensitate. Se auzeau țipete, urletele sirenelor de poliție, vocea unei oficialități la megafon. Dincolo de porți, fotografii apelau la diverse tertipuri ca să ocupe o poziție cât mai avantajoasă. Poliția se străduia să elibereze un culoar pentru trecerea vehiculelor.

Cuprinzând totul cu privirea, Bullard se opri brusc locului.

– Nemernicule! Aproape scuipă cuvântul către Pendergast. Ai tras de timp înadins, ca să se-ajungă la asta!

– De ce să nu vă lăsați văzut, domnule Bullard?

– Da, spuse D'Agosta. O să arătați excelent pe prima pagină din *Daily News* cu hanoracul petrecut peste cap!

24

Bryce Harriman se întoarse în partea de sus a orașului, la volanul unei mașini a redacției ziarului *Post*. Scena din portul din Manhattan fusese un dezastru. Cu excepția câtorva gură-cască, la fața locului se aflase elita presei newyorkeze – asudând, împingându-se, îmbrâncindu-se. Lui îi amintise de cursa de tauri din Pamplona. Ce pierdere de vreme! Nimeni nu răspunsese la întrebări, nimeni nu știa nimic, totul nu fusese decât haos și zbierete. Ar fi trebuit să se-ntoarcă direct în biroul lui și să descrie scena uciderii lui Cutforth, în loc să-și piardă vremea urmărind indiciile oferite de apelul prin stația radio.

În fața lui, traficul de pe West Street începu să se aglomereze. Scăpă o înjurătură, se propti în claxon. Ar fi trebuit să ia metroul. Într-un asemenea ritm, avea să ajungă la birou după ora cinci, și trebuia să-și predea articolul până la zece ca să intre în ediția de dimineață.

Formulă și reformulă începutul, răsucindu-l în toate felurile în minte. Se întoarse cu gândul la mulțimea adunată în fața blocului lui Cutforth la începutul după-amiezii. Aceia erau oamenii pentru care scria: oameni care-și doreau cu disperare să afle povestea, care o așteptau cu aviditate. Iar în fața lui se așternea un câmp deschis, acum, când Smithback era plecat și *Times* trata toată tărășenia ca pe o situație jenantă, la nivel local.

Moartea lui Cutforth era bună pentru un titlu pe prima pagină, poate pentru două. Cu toate astea, Harriman depindea de capriciile criminalului și îi era imposibil să știe când – sau dacă – avea să acționeze iarăși. *Trebuia* să facă rost de ceva nou.

Șirul de mașini se rări puțin și el trecu pe o altă bandă, făcând un semn obscen cu degetul la auzul unui claxon din spate, apoi reveni pe banda inițială riscându-și propria viață și viețile altor cinci, șase participanți la trafic pentru a se strecura cu o lungime de automobil mai în față. Repetă semnul deocheat. Oamenii erau niște găozari...

... Și atunci îi veni ideea. Abordarea dintr-un alt unghi. Îi trebuia un expert care să-i dea explicații, să pună totul în perspectiva cuvenită. Da, însă cine? Găsi răspunsul tot atât de repede, într-o a doua sclipire de geniu.

Își luă celularul și formă numărul de la birou.

– Iris, cum mai stau lucrurile?

– Cum mai stau lucrurile la tine? i-o întoarse asistenta. Cu toate telefoanele astea care sună, am fost ocupată ca un șchiop la un concurs de dat șuturi în fund.

Harriman făcu o grimasă de neplăcere la auzul tonului glumeț, familiar, pe care i se adresa femeia. Șeful trebuia să fie el, nu secretara din cubiculul de alături.

– Îți vrei mesajele? îl întrebă ea.

– Nu. Ascultă, vreau să dai de cineva pentru mine, de cercetătorul ăla al fenomenelor paranormale... cum îl cheamă? Monk, sau Munch, are un nume nemțesc. Cel care a avut emisiunea aia specială despre exorcism pe Discovery Channel, știi minte? Da, ăsta e! Nu, nu mă interesează cât de mult durează. Numai să mă pui în legătură cu el.

Închise telefonul și îl aruncă pe scaunul pasagerului, apoi se lăsă pe spate și zâmbi, lăsând cacofonia claxoanelor și a sirenelor din jurul mașinii să îl învăluie ca o simfonie.

25

D'Agosta se vedea nevoit să admire geniul implicat de întreținerea secției de interogatorii din Police Plaza numărul unu. Era poate singurul loc public din New York unde mai puteai fuma fără să fii arestat și, ca urmare, vopseaua de pe pereții din cărămidă avea un luciu maroniu, de gudron. Își făceau o datorie din a o păstra soioasă. Aerul era neclintit și stătut, lăsând impresia că pe undeva era ascuns un cadavru. Iar linoleumul de pe podea era atât de vechi, încât ar fi putut fi desprins și expus într-o vitrină din Muzeul Smithsonian.

D'Agosta simțea o anumită satisfacție într-o asemenea ambianță. Cu ochii injectați de furie și încă purtând treningul albastru și mocasini, Locke Bullard stătea pe un scaun, în fața unei mese metalice pătate de grăsime. Pendergast se așezase vizavi de el, iar D'Agosta stătea în picioare, în spate, lângă ușă. Coordonatorul civil al interogatoriilor – o prezență obligatorie în vremurile de astăzi – stătea alături de camera video, sugându-și burta și străduindu-se să pară sever. Îl așteptau cu toții pe avocatul lui Bullard, blocat undeva, în traficul la a cărui aglomerare își aduseseră contribuția.

Ușa se deschise și intră doamna căpitan Hayward. În clipa aceea, D'Agosta avu senzația că temperatura din încăpere scăzuse cu zece grade. Ea își ațintи privirea rece asupra lui Pendergast, apoi asupra lui, și le făcu semn s-o urmeze pe coridor.

Îi conduse către un birou demodat, îi pofti înăuntru și închise ușa.

– A cui a fost ideea circului ăstuia, cu presa? întrebă ea sever.

– Din păcate, a fost singura soluție, răspunse Pendergast.

– Nu-mi veniți cu din astea! E vorba despre o punere în scenă, iar dumneavoastră ați fost atât producător, cât și regizor. Afară trebuie să fie cel puțin cincizeci de reporteri și toți vă urmăresc din port. E exact ceea ce n-am vrut să se întâmple, genul de zarvă pe care v-am avertizat să n-o creați.

Pendergast îi răspunse calm.

– Doamna căpitan, vă asigur că Bullard nu ne-a lăsat de ales. Pentru o clipă, m-am gândit chiar c-o să fiu nevoit să-i pun cătușe.

– Ar fi trebuit să stabiliți o întâlnire cu avocatul lui pe iaht, ca să nu se simtă încolțit și să ia o atitudine defensivă.

– Era foarte posibil ca o avertizare prealabilă să-l facă să plece din țară.

Hayward răsuflă șuierat, cu iritare.

– Sunt căpitan într-o secție de detectivi din cadrul forței de poliție a orașului New York. Cazul ăsta îmi aparține. Bullard nu e suspect și *nu* va fi tratat ca atare. Femeia se răsuci către D'Agosta și adăugă: Dumneavoastră o să conduceți interogatoriul, domnule sergent. Vreau ca agentul special Pendergast să stea deoparte, cu gura închisă. A stârnit și așa destulă agitație.

– Cum doriți, spuse politicos Pendergast, adresându-se spinării lui Hayward.

Când se reîntoarseră în camera de interogatoriu, Bullard se ridică de pe scaun, arătând cu degetul către Pendergast.

– O să plătiți pentru asta, tu și nemernicul tău de lacheu gras, aici de față!

– Ați înregistrat asta? îl întrebă Hayward pe coordonatorul civil, cu voce calmă.

– Da, doamnă. Banda video merge de la sosirea lui.

Femeia dădu aprobator din cap. Pupilele lui Bullard erau două pete minuscule de ură.

Se lăsă tăcerea, întreruptă în cele din urmă de o bătaie în ușă.

– Intră, strigă Hayward.

Ușa se deschise și un polițist în uniformă conduse înăuntru un bărbat în costum gri-închis. Avea părul cărunt, tuns scurt, ochi cenușii și o figură plăcută, prietenoasă. D'Agosta observă scânteierea unei cruci pe jumătate ascunse sub cămașa polițistului în timp ce omul se răsucea pe călcâie și închidea ușa. „Poate Hayward n-o fi crezând în diavol, se gândi el, dar toți subalternii ei au înțeles mesajul."

– În sfârșit! zbieră Bullard, cu ochii țintă la avocat. Isuse Hristoase, George, te-am sunat acum patruzeci de minute. Scoate-mă dracului de-aici!

Netulburat, avocatul îl salută de parcă s-ar fi aflat la un cocteil. Pe urmă se întoarse și strânse mâna lui Pendergast.

– George Marchand de la Marchand & Quisling. Îl reprezint pe domnul Bullard.

Avea vocea atât de plăcută, încât suna aproape muzical, dar ochii lui zăboviră mai întâi asupra insignei lui Hayward, apoi i se opriră pe a lui D'Agosta.

– Acesta este colegul meu, sergentul Vincent D'Agosta.

– Îmi pare bine!

Se așternu tăcerea cât timp Marchand își roti privirea calmă prin încăpere.

– Citația?

Pendergast scoase un exemplar din buzunarul costumului său negru și i-l întinse avocatului. Bărbatul îl studie cu atenție.

– Ăsta e exemplarul dumneavoastră, spuse Hayward.

Vorbea cu voce impasibilă, neutră.

– Mulțumesc. Pot să-ntreb de ce acest interogatoriu nu s-a putut desfășura în biroul confortabil al domnului Bullard sau pe iahtul său?

Li se adresase tuturor. Hayward făcu un semn din cap înspre D'Agosta. Acesta luă cuvântul:

– Într-o ocazie anterioară, la clubul său, domnul Bullard a refuzat să răspundă la întrebări. De această dată, m-a amenințat într-un mod despre care cred că ar fi considerat, de orice om rațional, un șantaj implicit. După toate aparențele, era pe punctul de a pleca din țară. Informațiile pe care le deține sunt de o importanță crucială pentru investigația noastră.

– E suspect?

– Nu. Dar este un martor important.

– Înțeleg. Cât despre încercarea implicită de șantaj – despre ce e vorba?

– E un afurisit de... începu Bullard.

Avocatul îl întrerupse cu o fluturare a mâinii.

– Amenințarea a fost făcută în prezența mea, spuse Pendergast. Domnul Bullard a adăugat încă una, chiar înainte de sosirea dumneavoastră, în beneficiul înregistrării video.

– Ce mincinos nenorocit...

– Nici un cuvânt în plus, domnule Bullard! Cred c-ați spus și așa prea multe.

– Pentru numele lui Hristos, George, oamenii ăștia sunt...

– *Liniște*.

Avocatul vorbea cu voce plăcută, dar tonul lui avea o forță stranie.

Bullard amuți.

– Clientul meu, spuse avocatul, este nerăbdător să colaboreze. Iată cum vom proceda. O să-i puneți mai întâi întrebarea. Pe urmă, dacă va fi necesar, o să discut cu el între patru ochi, pe coridor. După care vă va da răspunsul. De acord?

– De acord, răspunse Hayward. Să depună jurământul.

Demarară procedura, sub conducerea coordonatorului civil, Bullard mormăindu-și răspunsurile. În final se întoarse din nou spre avocatul său.

– Fir-ar să fie, George, tu ar fi trebuit să fii de partea mea!

– Eu și clientul meu trebuie să stăm de vorbă între patru ochi.

Marchand și Bullard ieșiră pe coridor. Un minut mai târziu erau înapoi.

– Prima întrebare, spuse avocatul.

D'Agosta făcu un pas înainte, aruncă o privire asupra notițelor sale și vorbi tărăgănat, cu cea mai impasibilă voce de polițist de care era în stare:

– Domnule Bullard, pe data de 16 octombrie, la ora două și două minute antemeridian, ați fost sunat de Jeremy Grove. Ați stat de vorbă patruzeci și două de minute. Despre ce-ați discutat? Începeți cu începutul și redați toată convorbirea.

– Am spus deja...

Se întrerupse atunci când Marchand îi puse o mână fermă pe umăr. Ieșiră din nou pe culoar.

– N-aveți de gând să-i lăsați să facă asta la fiecare întrebare, nu-i așa? spuse D'Agosta.

– Da ba, răspunse Hayward. Are dreptul la un avocat.

Cei doi bărbați se întoarseră.

– Grove m-a sunat ca să stăm de vorbă, spuse Bullard. O discuție prietenească.

– Atât de târziu?

Bullard se uită la avocatul său, care dădu din cap în semn de încuviințare.

– Da.

– Despre ce-ați discutat?

– Exact așa cum v-am mai povestit. Un schimb de amabilități. Ce mai făcea el, ce mai făceam eu, ce mai făcea familia, ce mai făcea câinele, lucruri de genul ăsta.

– Și ce altceva?

– Nu-mi aduc aminte.

Tăcere.

– Domnule Bullard. Ați vorbit patruzeci și două de minute despre câinii dumneavoastră, iar peste câteva ore Grove a fost ucis.

– Asta n-a fost o întrebare, spuse înțepat avocatul. Următoarea!

D'Agosta descoperi că privirea pătrunzătoare a lui Hayward se oprise asupra lui. Întoarse pagina.

– Unde vă aflați în timpul acestei convorbiri?

– Pe iaht. Navigam prin estuar.

– Câți membri ai echipajului se aflau la bord, împreună cu dumneavoastră?

– Am ieșit în larg fără echipaj. Iahtul e computerizat, fac asta tot timpul.

Urmă un răstimp de tăcere, scurt, dar semnificativ.

– Cum l-ați cunoscut pe Grove?

– Nu-mi aduc aminte.

– Era un prieten apropiat?

– Nu.

– Aveați relații de afaceri?

– Nu.

– Când l-ați văzut ultima oară?

– Nu-mi aduc aminte.

– Atunci de ce v-a sunat?

– Va trebui să-l întrebați pe el.

Erau numai gogoși. Aceeași învârtire în jurul cozii de mai înainte. D'Agosta trecu la convorbirea următoare.

– Pe data de 22 octombrie, la ora șapte cincizeci și patru postmeridian, Nigel Cutforth a sunat la numărul dumneavoastră de acasă. Ați preluat apelul?

Bullard se uită la avocat, care dădu din cap în semn de încuviințare.

– Da.

– Despre ce-ați vorbit?

– A fost tot o discuție amicală. Am vorbit despre prieteni comuni, despre familie, despre noutăți, lucruri de genul ăsta.

– Despre câini? întrebă sarcastic D'Agosta.

– Nu-mi amintesc să fi vorbit despre câini.

Pendergast interveni pe neașteptate.

– De fapt, aveți câine, domnule Bullard?

Se lăsă o scurtă tăcere. Hayward îi aruncă lui Pendergast o privire de avertisment.

– A fost o expresie metaforică. Am purtat o discuție amicală, despre lucruri banale, asta am vrut să spun.

D'Agosta continuă:

– Cutforth a fost asasinat la numai câteva ore după ce-ați închis telefonul. Vi s-a părut că era tulburat?

– Nu-mi aduc aminte.

– A spus ceva, în orice sens, care să vă dea de înțeles că era speriat?

– Nici asta nu-mi aduc aminte.

– V-a cerut ajutor?

– Nu-mi aduc aminte.

– Ce fel de relații aveați cu domnul Cutforth?

– Superficiale.

– Cât l-ați văzut ultima oară?

O ezitare.

– Nu-mi aduc aminte.

– Ați făcut vreodată afaceri, sau alt gen de tranzacții, cu domnul Cutforth?

– Nu.

– Cum l-ați cunoscut?

– Nu-mi aduc aminte.

– *Când* l-ați cunoscut? se amestecă prompt Pendergast.

– Nu-mi aduc aminte.

Era chiar *mai rău* decât dacă ar fi turnat gogoși. George Marchand, avocatul, părea din ce în ce mai satisfăcut. Numai că D'Agosta n-avea de gând să lase lucrurile așa.

– După telefonul lui Cutforth, v-ați petrecut restul nopții pe iaht?

– Da.

– Aveți o barcă cu motor?

– Da.

– Era fixată la bord?

– Nu. Era amarată alături de iaht.

– Ce fel de barcă?

– O barcă Picnic.

Pendergast interveni:

– Vorbiți despre o barcă Picnic de la Hinckley, cu propulsare cu jet de apă?

– Exact.

– Cu motor Yanmar de trei sute cincizeci de cai putere, sau de patru sute douăzeci?

– De patru sute douăzeci.

– Cu o viteză maximă de peste treizeci de noduri, dacă nu mă înșel?

– E corect.

– Și cu un pescaj de patruzeci și cinci de centimetri?

– Așa susțin producătorii.

Pendergast se lăsă pe spătarul scaunului, ignorând privirea lui Hayward. Era evident că făcuse pe ascuns niște cercetări imediat ce atrăsese Bullard atenția anchetatorilor.

D'Agosta preluă firul întrebărilor:

– Așadar, după convorbirea telefonică, v-ați fi putut urca în barca dumneavoastră Picnic, îndreptându-vă spre zona rezidențială. Cu un asemenea pescaj, ați fi putut acosta în orice zonă a țărmului din Manhattan. Iar propulsarea cu jet de apă v-ar fi permis să faceți orice gen de manevre, să vă deplasați în lateral sau în marșarier, în orice direcție. Am dreptate?

– Clientul meu a declarat deja că în noaptea aceea s-a aflat pe iaht, spuse avocatul, cu aceeași voce agreabilă. Următoarea întrebare?

– Ați fost singur în noaptea aceea, domnule Bullard?

Ceea ce conduse imediat la o altă excursie pe culoar.

– Da, am fost singur, răspunse Bullard la întoarcere. În port se țin evidențe; se poate confirma că n-am plecat de pe iaht în noaptea respectivă și că barca Picnic nu s-a desprins de dană.

– O să facem aceste verificări, spuse D'Agosta. Prin urmare, ați pălăvrăgit cu domnul Cutforth despre starea vremii timp de treizeci de minute, cu câteva ore înainte de uciderea sa?

– Nu cred c-am discutat despre starea vremii, domnule sergent.

În ochii lui Bullard era o sclipire de triumf. Câștiga din nou.

– Domnule Bullard, aveți de gând să părăsiți țara? întrebă Pendergast.

Bullard se uită la Marchand.

– Trebuie să răspund la întrebarea asta?

Încă un drum pe coridor.

– Da, spuse Bullard, când se întoarseră.

– Unde plecați?

– Întrebarea nu are legătură cu motivul citației, zise Marchand. Clientul meu vrea să coopereze, dar cere să i se respecte intimitatea. Ați afirmat deja că nu este suspect.

– Nu e suspect, i se adresă Pendergast avocatului. Însă clientul dumneavoastră poate fi un martor de o importanță crucială și nu este imposibil să i se ceară să predea pașaportul – temporar, bineînțeles.

D'Agosta stătea cu ochii pe chipul lui Bullard și – cu toate că se așteptase la o schimbare – fu uimit atunci când văzu cât de tare se posomora. Părea gata să răbufnească iarăși.

Avocatul afișă un zâmbet agreabil.

– Domnule Pendergast, afirmația e de-a dreptul absurdă! Mișcările domnului Bullard nu vor fi restrânse nici în cea mai mică măsură. Sunt surprins și consider deplasat până și faptul că ați menționat o asemenea posibilitate, ceea ce ar putea fi interpretat ca o amenințare.

Hayward îi aruncă agentului FBI o privire sumbră.

– Domnule Pendergast...

El ridică o mână.

– Domnule Bullard, credeți în existența diavolului?

Pe figura lui Bullard pâlpâi ceva, o emoție puternică, însă de scurtă durată, care dispăru prea repede pentru ca D'Agosta să-i

poată da o interpretare. Bullard nu se grăbi să răspundă; se lăsă pe spătarul scaunului, puse picior peste picior și zâmbi.

– Bineînțeles că nu. Dumneavoastră credeți?

Avocatul se ridică.

– Domnilor, se pare că am ajuns la sfârșitul interogatoriului.

Nimeni nu-l contrazise. Marchand le oferi tuturor cartea sa de vizită cu zâmbete și cu strângeri de mâini.

– Când va mai fi nevoie să comunicați cu domnul Bullard, spuse el, vă rog s-o faceți prin intermediul meu. Pentru că dânsul pleacă în străinătate.

Îi adresă lui Pendergast un zâmbet tăios.

Agentul FBI răspunse cu voce extrem de scăzută.

– Asta rămâne de văzut.

26

Bullard și avocatul săi plecaseră, croindu-și drum dând ghionți printr-o a doua mulțime de reporteri care urlau. Și Pendergast se făcuse nevăzut, lăsându-l pe D'Agosta singur cu Hayward. Cei doi zăboveau în holul de intrare de culoarea nămolului din Police Plaza. El avea ceva să-i spună și se părea că și ea ținea să facă același lucru.

– Bullard te-a amenințat într-adevăr, domnule sergent? întrebă femeia.

D'Agosta ezită.

– Numai ca să fiu informată, fără a se consemna. Nu-ți cer să divulgi secrete.

– Într-un fel, da.

Se îndreptară spre ieșirea din clădire mergând umăr la umăr. Afară, echipele de televiziune rămase îșI strângeau aparatura cu gesturi încărcate de obidă. La apus, cerul era mânjit cu roșu. D'Agosta mai că simțea valurile de căldură care radiau dinspre Hayward. Continua să fie furioasă, fără nici o îndoială.

– Ce fel de amenințare?

– Aș prefera să nu vorbesc despre asta.

„Știu totul despre nevasta aia a ta din Canada." Imaginea feței bine bărbierite a lui Chester Dominic îi apăru nepoftită în minte. Nu putea fi adevărat. Și totuși, dacă se gândea mai bine,

ar fi putut fi adevărat; erau despărțiți de multă vreme. Căsătoria lor se încheiase – pe cine prostea el? Dar nu Chester Dominic, cu zâmbetul ăla ieftin, de mâncător de rahat, și cu falsa bună dispoziție a unui vânzător de mașini. Și cu costumele lui de poliester. Isuse! Oricine altcineva, numai Chester nu!

Aruncă o privire grăbită în jur și o văzu pe Hayward uitându-se la el. Pe fața femeii se citea o îngrijorare amestecată cu scepticism. Ei nu-i venea ușor, se gândi D'Agosta. Pendergast era un agent FBI al naibii de bun, dar nu era făcut pentru munca în echipă. Era ca el sau deloc – nu exista compromis.

– S-ar putea să fie necesar să vorbești despre asta dacă sunt aduse acuzații.

– Perfect. Dar nu acum. D'Agosta respiră adânc. Doamna căpitan Hayward, Pendergast a fost într-adevăr nevoit să se poarte dur cu Bullard.

– Nu cred. Ar fi putut să ia o citație și să programeze o discuție pe iaht, și ar fi obținut probabil mai multe informații de la individ. Așa cum stau lucrurile, n-a scos-o la capăt nicicum cu discuția asta.

– Ne-am dus pe iaht să punem întrebări. Am fost amenințat. Nu văd de ce considerați că o programare ar fi avut mai mult succes.

– De acord, aici ai dreptate, dar lucrurile s-au desfășurat într-un context sâcâitor, și asta nu dă niciodată rezultate.

Ieșiră din clădire și se opriră pe treptele late, de marmură. Hayward continua să fie furioasă. Era nevoie de o acțiune pentru liniștirea apelor.

– Aveți ceva de făcut? întrebă D'Agosta.

Hayward se uită la el.

– Aveam de gând să mă duc acasă.

– Ce-ați zice să bem ceva? Strict profesional. Știu – sau cel puțin știam – un local pe Church Street.

Femeia îl privi o clipă, fața ei palidă fiind încadrată de părul negru, lucios, cu urme de furie încă licărindu-i în privire.

– Bine.

Coborâră treptele împreună.

– Pendergast are metodele lui, spuse D'Agosta.

– Tocmai de asta mă tem. Uite ce e, domnule sergent...

– Ce-ar fi să-mi spui Vinnie?

– Atunci tu spune-mi Laura. Uite ce mă îngrijorează: de câte ori a depus Pendergast mărturie în procesul împotriva unui criminal?

– Nu știu.

– Îți spun eu. De foarte puține ori. Și știi de ce?

– De ce?

– Fiindcă, dintre criminalii pe care i-a urmărit, cei mai mulți au murit în final. De asta.

– Nu e vina lui.

– N-am spus că ar fi. Nu e decât o observație. Să zicem că Bullard devine suspect. Această mică șmecherie o să facă impresie proastă.

Cotiră la stânga, pe Park Row, apoi la dreapta, pe Vesey Street. Aruncându-și privirea drept înainte, D'Agosta văzu că micul local era încă în același loc, părând neschimbat. Două ferigi ofilite atârnau din împletitura de la fereastra subsolului, creând exact efectul potrivit pentru a ține alți polițiști deoparte. De aceea îi plăcea acolo – și pentru berea Guinness la halbă.

– Habar n-aveam că există locul ăsta, spuse Hayward în timp ce coborau treptele, D'Agosta ținându-i ușa deschisă.

El o urmă în interiorul răcoros, mirosind a bere. Ea alese o masă din spate și un bărbat își făcu imediat apariția.

– Guinness, spuse ea.

– Două.

D'Agosta nu-și putea alunga din minte imaginea lui Dominic alături de soția lui. Își dădu seama că avea să-l înnebunească dacă nu făcea nimic în privința asta. Se ridică.

– Mă întorc într-o clipă.

Găsi un telefon înghesuit într-un ungher din spatele barului. Trecuse multă vreme de când nu mai folosise un telefon public, dar era o convorbire pe care nu dorea s-o poarte de pe celularul lui. Sună la informații, obținu legătura cu un operator din Canada, află numărul, îl formă. Avu nevoie pentru asta de două drumuri până la bar și de douăzeci de fise de douăzeci și cinci de cenți. Dumnezeule!

– Vehicule de Agrement Kootenay, se auzi o voce nazală.

– Chet Dominic e acolo?

– A plecat.

– Fir-ar să fie, aveam o întâlnire cu el și sunt în întârziere. Aveți numărul lui de mobil?

– Cine sunteți?

– Jack Torrance. Sunt tipul interesat de rulota Itasca Sunflyer, știți, cea cu dormitoare extensibile și cu tăbliile meselor din Corian. Sunt prieten cu Chet de la club.

– O, da, desigur, domnule Torrance, răsună vocea, dintr-odată de o jovialitate prefăcută. O clipă!

Femeia îi dădu numărul.

D'Agosta se uită la ceas, mai luă alte monede de la bar, tastă.

– Alo?

Era Chester.

– Sunt doctorul Morgan, de la spital. A avut loc un accident groaznic!

– Cum? Cine?

Panica îi cotropi dintr-odată glasul. D'Agosta se întrebă dacă Dominic avea nevastă și copii. Probabil că da, ticălosul!

– Trebuie să vorbesc imediat cu o anume doamnă Lydia D'Agosta.

– Păi, ăăă, așteptați... da, da, desigur.

Se auzi foșnetul unor mișcări, apoi o voce estompată, după care glasul soției sale.

– Da? Ce este? Ce s-a întâmplat?

D'Agosta apăsă cu băgare de seamă pe furca telefonului, răsuflă de două ori adânc și se reîntoarse la masă. Celularul lui începu să sune chiar înainte de a ajunge acolo. Răspunse.

– Vinnie? Sunt Lydia. Ești bine, sănătos?

– Bineînțeles! De ce-ntrebi? Pari supărată.

– Nu, nu, totul e în ordine. Doar că am auzit... nu știu, ceva despre spital. Eram îngrijorată.

Părea pe de-a-ntregul agitată și confuză.

– Nu era vorba despre mine.

– Știi cum e, stai aici, departe, afli totul la mâna a doua...

– Ești încă la serviciu?

– Sunt în parcare. Plec în clipa asta.

– Bine. La revedere.

D'Agosta închise telefonul și se așeză din nou pe scaun. „Adică ăla care pleacă în clipa asta e Chester Dominic, nu-i așa?" Avu o senzație oribilă, de parcă pielea i-ar fi fost cutreierată de ace fierbinți. Berea Guinness sosise, într-o halbă cu adevărat împărătească, cu un guler de spumă de două degete. O ridică și sorbi îndelung, apoi luă o nouă înghițitură, simțind cum lichidul rece slăbea gheara care i se pusese în gât. Lăsă halba jos și descoperi că Laura Hayward îl privea cu luare-aminte.

– Ți-a fost tare sete, spuse ea.

– Da.

Bău din nou, ca să-și ascundă fața. Pe cine păcălea? Deja erau despărțiți de o jumătate de an. N-o putea învinui cu adevărat pentru asta – nu prea mult, oricum. Și nici fiul lui, Vinnie Junior, nu voia să se mute. Lydia n-avea suflet rău, dar asta era o lovitură sub centură. Cu adevărat sub centură. Se întrebă dacă Vinnie cel mic știa ceva.

– Vești rele?

D'Agosta se uită la Hayward.

– Într-un fel.

– Te pot ajuta cu ceva?

– Nu, mulțumesc. Se îndreptă în scaun. Îmi cer scuze. În seara asta sunt o companie deplorabilă.

– Nu-ți face probleme. Nu suntem la o întâlnire amoroasă.

Se lăsă tăcerea, apoi ea adăugă:

– Ți-am citit cele două romane.

D'Agosta se simți roșind. Era ultimul subiect de conversație pe care și-l dorea.

– Sunt extraordinare. Voiam să ți-o spun.

– Mulțumesc.

– Mi-a plăcut stilul detașat. Aspru. Cărțile tale au surprins într-adevăr ce-nseamnă să fii în plină acțiune. Spre deosebire de majoritatea poveștilor polițiste născocite.

El încuviință din cap.

– Unde-ai dat de ele? Pe vreo tarabă cu stocuri nevândute?

– Le-am cumpărat când au fost publicate pentru prima oară. Întâmplarea a făcut să-ți urmăresc într-un fel cariera.

– Serios?

D'Agosta era surprins. Cu ani în urmă, când se ocupaseră împreună de crimele din metrou, rămăsese cu senzația că nu-i făcuse cine știe ce impresie. Oricum, nu o impresie bună. Pe de altă parte, ea nu-și dezvăluise niciodată gândurile.

– Serios. Eu... Femeia ezită. Când am lucrat împreună, încă nu-mi terminasem masteratul la New York University. Era primul meu caz important. Eram al naibii de ambițioasă și, pentru mine, aflată abia la început, păreai să fii un polițist exact așa cum îmi doream să devin. Așa c-am fost cu adevărat curioasă când ai plecat în Canada și ai început să scrii romane. M-am întrebat de ce prefera un polițist atât de bun să renunțe la meserie.

– Aveam foarte multe de spus... despre crime, despre criminali, despre sistemul judiciar. Și despre oameni în general.

– Le-ai spus bine.

– Nu destul de bine.

Halba ei era goală, ca și a lui.

– Încă un rând? o întrebă.

– Desigur. Vinnie, trebuie să-ți mărturisesc că nu mi-a venit să-mi cred ochilor când te-am văzut cu tresele de sergent pe umăr și cu emblema Departamentului de Poliție din Southampton. M-am gândit că aveam poate de-a face cu fratele tău geamăn.

D'Agosta încercă să încropească un hohot de râs.

– Ce ți-e și cu viața asta...

– Ce mai caz a fost cel de atunci, cu crimele din metrou!

– Chiar așa. Ții minte răzmerița?

Ea scutură din cap.

– Ce priveliște! Ca într-un film. Încă o mai revăd uneori, în coșmaruri.

– Eu am ratat-o. Eram la opt sute de metri sub pământ, terminând ce începuse căpitanul Waxie.

– Bătrânul Waxie... Știi, a fost târât atât de adânc în tunelurile alea, încât nu i-au găsit cadavrul. Probabil l-a mâncat vreun aligator.

– Sau mai rău.

Ea tăcu o clipă.

– Poliția e cu totul altfel acum, cu totul altfel. Slavă Domnului... cu ce personaje am fost nevoiți s-avem de-a face atunci, când eu nu eram decât o novice.

– Îl ții minte pe McCarroll de la Transporturi? I se spunea McCarrion[1] din cauza respirației lui, rosti chicotind D'Agosta.

– Dacă-l țin minte? Păi a trebuit să lucrez șase luni pentru nemernicul ăla! Pe atunci era destul de greu să fii femeie la Transporturi. Mă dezavantajau două aspecte: pe lângă faptul că eram femeie, mai urmam și facultatea. Ba chiar trei: n-am vrut să mă culc cu McCarrion.

– Ți-a făcut avansuri?

– În viziunea lui, a face avansuri însemna să se apropie foarte tare de mine, să-mi sufle în nas, să-mi spună că am corp frumos și să-și țuguie buzele.

---

[1] *Carrion* – stârv (în lb. engleză, în orig.)

D'Agosta se strâmbă.

– O, Doamne! I-ai făcut raport?

– Ca să-mi iau adio de la carieră? Oricum, nu era decât un dobitoc inofensiv, nu merita osteneala unui raport. Acum NYPD pare o cu totul altă planetă – atmosfera e cu desăvârșire profesionistă. Și, în orice caz, nimeni n-ar îndrăzni să se poarte așa cu un căpitan.

Sosi al doilea rând de bere și D'Agosta își îngropă fața în halbă ascultând-o în timp ce ea se lăsa în voia amintirilor, spunând povești amuzante despre McCarrion și despre un alt căpitan care plecase de mult din poliție, Al „Crisco"[1] Du Prisco. În minte îi reveniră o mulțime de amintiri.

Clătină din cap.

– Isuse, pentru un polițist nu există nici un loc mai bun decât New Yorkul!

– Ba bine că nu.

– Trebuie să mă-ntorc la vechiul post, Laura! În Southampton intru în putrefacție.

Ea păstră tăcerea. D'Agosta își ridică privirea, întâlnind ochii ei și zărind... ce anume? Milă?

– Îmi pare rău.

El își feri privirea. Era ciudat cum răsturna viața totul. Iat-o pe ea, probabil cel mai tânăr căpitan din poliție. Iar el... Ei, dacă merita cineva să aibă succes, atunci ea era aceea...

– Uite ce e, spuse D'Agosta, revenind brusc la problemele de serviciu. De fapt te-am invitat la o bere ca să mă asigur că e totul în regulă între tine și Pendergast. N-am lucrat cu el la un singur caz important, ci la două. Crede-mă, metodele lui pot să pară neortodoxe, dar dau rezultate. Nici nu ți-ai fi putut dori să ai alături un federal mai competent.

– Îți apreciez loialitatea. Dar adevărul e că are o problemă de cooperare. Eu mi-am asumat niște riscuri ca să-i pregătesc

[1] Marcă de grăsime vegetală (n.tr.)

mandatul și citația la timp, iar el m-a pus într-o situație jenantă. De data asta o să consider că n-are nici o vină, dar, te rog, Vinnie, ține-l în frâu. E clar că pe tine te respectă.

– Te respectă și pe tine.

Se lăsă o scurtă tăcere.

– Cum de-ai renunțat la scris? întrebă Hayward, schimbând din nou subiectul și readucându-l pe el în centrul discuției. Credeam c-aveai o carieră care mergea bine.

– Da, o carieră la tribunalul faliților. Pur și simplu, n-am reușit să mă descurc. După două romane, nu mai aveam nici o lețcaie. Lydia – soția mea – n-a mai putut să suporte.

– Ești căsătorit?

Ea aruncă o privire rapidă către mâna lui, dar verigheta nu-i mai venea de ani de zile.

– Da.

– De ce sunt surprinsă? Toți băieții buni sunt ai cuiva. În cinstea Lydiei!

Își înălță halba. D'Agosta n-o ridică pe-a lui.

– Ne-am despărțit, mărturisi el în schimb. Ea încă mai locuiește în Canada.

– Îmi pare rău...

Hayward își lăsă halba jos, dar nu păru prea îndurerată. Sau nu era decât imaginația lui?

– Știi cu ce m-a amenințat Bullard?

D'Agosta înghiți în sec. Nu știa de ce îi spunea ei toate astea, dar avu dintr-odată impresia că nu mai putea lăsa să treacă nici un alt minut înainte de a-și lua povara de pe inimă.

– A aflat cumva că soția mea are o aventură și mi-a spus-o. Alături de alte informații personale compromițătoare pe care le-a dezgropat și pe care a amenințat că le face publice.

– Jigodia! În cazul ăsta, mă bucur că Pendergast i-a făcut figura. Hayword ezită. Vrei să vorbești despre asta?

– Păi vorbim deja.

– Îmi pare rău, Vincent. E trist. Căsnicia merită salvată?

– S-a încheiat acum o jumătate de an. Am fost pur și simplu într-un stadiu în care n-am vrut s-o recunoaștem.

– Copii?

– Unul. Stă cu mama lui. O să meargă la colegiu anul viitor, cu o bursă. E un băiat excepțional.

– Cât timp ați fost căsătoriți?

– Douăzeci și cinci de ani. Ne-am căsătorit imediat ce-am terminat liceul.

– Doamne! Ești sigur că nu există nimic de care merită să te agăți ca să continui?

– Doar niște amintiri frumoase. Dar acum n-a mai rămas nimic. S-a terminat.

– Ei bine, în cazul ăsta, Bullard ți-a făcut o favoare.

Ea întinse mâna peste masă și și-o puse peste a lui, într-un gest încurajator.

D'Agosta o privi. Avea dreptate. Într-un fel, Bullard îi făcuse o favoare. Poate chiar o foarte mare favoare.

27

Miezul nopții. Iahtul continua să stea nemișcat în spațiul lui de amarare, cu echipajul la bord, gata să plece la prima geană de lumină. Bullard era pe punte, trăgând în piept aerul nopții și privind peste golf, către Staten Island. Mai rămăsese un singur lucru de care trebuia să se ocupe înainte de a ridica ancora. Făcuse două greșeli grave, care trebuiau reparate. Prima fusese angajarea impulsivă a indivizilor care să-l lichideze pe D'Agosta. O prostie: ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Când ai de gând să ucizi un polițist, trebuie s-o faci cum se cuvine. Nemernicul îl amenințase cu câteva vorbe goale, iar el, în starea nervoasă în care se găsea, se lăsase înspăimântat. Hristoase, în zilele astea se inflama prea ușor! De fapt, dobitocul ăla nu era adevăratul lui dușman. Nu era decât un simplu detectiv. Adevăratul dușman era Pendergast, agentul FBI. Periculos ca o viperă: încolăcit, rece, calm, gata să atace. Pendergast nu glumea și era creierul echipei. Ucide creierul și trupul o să moară. Scapă de Pendergast și investigația o să înceteze.

Regula care se aplica în cazul polițiștilor era cu atât mai valabilă în cazul agenților FBI. Nu-i omorai decât dacă nu exista nici o altă soluție. Nu îmbunătățea aproape niciodată lucrurile. Dar de la fiecare regulă există excepții și asta era una dintre ele.

Bullard nu putea permite să existe ceva – *orice* – care să se amestece în planurile lui.

Coborî sub punte. Pretutindeni domnea liniște. Se strecură într-o încăpere izolată fonic, încuie ușa în urma lui, se uită la ceas. Mai avea de așteptat câteva minute. Apăsă câteva butoane și se aprinse un ecran pentru videoconferințe. Pendergast îi luase o unitate centrală și o parte din fișiere, dar toate computerele lui erau în rețea, toate informațiile legate de afaceri fiind în fișiere criptate. Folosea o criptare publică, cu chei pe 2 048 de biți, care nu putea fi spartă nici măcar cu ajutorul celor mai performante calculatoare din lume. Nu-și făcea griji în legătură cu ceea ce ar fi putut afla Pendergast, ci privitor la Pendergast ca persoană.

Apăsă alte câteva taste și pe ecran apăru o figură întunecată. Pielea lipsită de riduri și tensionată ca a unei tobe părea foarte subțire, ca și cum ar fi fost întinsă umedă pe oase și lăsată apoi să se usuce. Capul era ras, fiind atât de neted, încât nu se vedea nici măcar o umbră, ca a unei bărbi de o jumătate de zi. Lui Bullard îi dădea fiori pe șira spinării. Dar tipul era bun: era cel mai bun. Își spunea Vasquez.

Omul nu scoase nici un cuvânt, nu salută, se mulțumi să privească fix, cu brațele încrucișate, cu chipul lipsit de expresie. Bullard se lăsă încet pe spătarul scaunului și zâmbi, deși zâmbetul nu servea la nimic. Vasquez vedea pe ecran chipul unei persoane inexistente, generat pe computer.

– Ținta este Pendergast, spuse Bullard, cu prenumele necunoscut. Agent special FBI. Locuiește pe Riverside Drive, la numărul 891. Vreau să-i tragi două gloanțe în cap. Plătesc câte un milion pe glonț.

– Vreau toți banii în avans, spuse Vasquez.

– Și dacă dai greș?

– Nu dau.

– Aiurea. Toată lumea greșește la un moment dat.

– Ziua în care dau greș e ziua în care mor. Accepți sau nu?

Bullard ezită. Totuși, dacă vrei să faci ceva, trebuie s-o faci cum se cuvine.

– S-a făcut, rosti concis. Dar timpul e esențial aici.

Dacă Vasquez îl înșela, mai existau și alții alde Vasquez, dornici să termine însărcinarea și să scape de concurență; două omoruri n-ar fi costat mai mult decât unul singur.

Vasquez ridică o bucată de hârtie pe care era scris un număr. Așteptă câteva secunde, lăsându-i lui Bullard timp să-l noteze.

– Când apar cele două milioane în contul ăsta, mă apuc de treabă. Nu trebuie să ne mai vorbim vreodată.

Ecranul se umplu de purici. Bullard își dădu seama că Vasquez întrerupsese probabil transmisia. Nu era obișnuit să i se închidă în nas. Se enervă pe moment, apoi respiră adânc. Mai lucrase cu artiști și înainte, și toți erau croiți după același calapod: egoiști, bombastici, lacomi.

Iar Vasques făcea parte din cea mai bună categorie de artiști: categoria celor care își adorau munca.

28

D'Agosta își trase Fordul Taurus în fața porților de fier, apoi se opri, întrebându-se dacă nu cumva înțelesese greșit explicațiile. Întârziase cel puțin o oră – întocmirea hârtiilor legate de disputa cu Bullard din ziua precedentă îi luase toată dimineața. Mai nou, polițiștii nu mai puteau să tragă un foc de armă, să interogheze un suspect sau chiar să râgâie fără să completeze apoi un raport.

Porțile ruginite erau deschise, prinse de doi stâlpi de piatră năruiți, de parcă locul ar fi fost abandonat. Pe aleea acoperită cu prundiș din spatele lor se așternuse un covor din lăstari de pipirig trecuți de treizeci de centimetri înălțime, culcați de curând la pământ în urma trecerii unui vehicul. Totuși acela trebuia să fie locul: pe plăcuța de piatră fixată cu mortar pe unul din cei doi stâlpi era inscripționat numele, răzuit de trecerea timpului și de vicisitudinile vremii, dar încă inteligibil: Rovenscry.

D'Agosta coborî din mașină și împinse poarta care gemea din balamale, deschizând-o ceva mai mult, apoi se urcă din nou la volan și o porni pe alee. Își putea da seama pe unde trecuse cealaltă mașină, dacă nu cumva fuseseră mai multe, turtind buruienile și lăsând în urmă două dâre vagi. Aleea șerpuia printr-o pădure bătrână de fagi, trunchiurile masive și strâmbe ale copacilor înălțându-se de ambele părți, până ce ieșea în cele din urmă la lumina soarelui – pe o pajiște presărată cu flori de câmp, evident o

fostă peluză. În capătul opus al pajiștii se înălța o vilă pustie, din piatră: umbrită de ulmi, cu obloanele bine închise, cu cel puțin douăzeci de coșuri înălțându-se deasupra acoperișului, o clădire bântuită în cel mai pur sens al termenului. D'Agosta clătină ușor din cap. După aceea aruncă o privire asupra indicațiilor scrise de Pendergast și urmă aleea pentru trăsuri, ocolind casa masivă și intrând pe un alt drum, care trecea prin grădini vechi, îndreptându-se către clădirea din piatră a unei mori aflate pe malul unui curs de apă. Rollsul lui Pendergast era parcat acolo și D'Agosta trase alături. Proctor, șoferul agentului FBI, aranja ceva în portbagaj; când îl văzu pe D'Agosta coborând din mașină și apropiindu-se, se înclină politicos, apoi dădu din cap în direcția apei.

Polițistul o porni pe cărarea pavată cu piatră care cobora spre mal, desprinzându-se din drum. Ceva mai departe, în fața lui, deslușea două persoane, plimbându-se tacticos, împestrițate de umbre și absorbite de conversație. Una trebuia să fie Pendergast – îl trădau costumul negru și trupul suplu. Cealaltă, care purta o pălărie de soare și ținea în mână o umbreluță, nu putea fi decât fata care locuia în casa lui. Oare cum o chema? Constance.

Apropiindu-se de pârâu, D'Agosta auzi mai distinct curgerea apei și foșnetul păsărilor prin frunzișul fagilor. Pendergast se întoarse și îi făcu semn cu mâna.

– Vincent, te-ai descurcat! Frumos din partea ta c-ai venit!

Se răsuci spre el și Constance, care îi întinse mâna cu un zâmbet solemn. D'Agosta i-o luă mormăind un salut. Dintr-un motiv anume, îi stârnea dorința de a se purta cât mai cuviincios, exact așa cum făcea bunica lui când era copil. Ochii ei ciudați erau ascunși în spatele unor ochelari de soare foarte întunecați.

D'Agosta se uită în josul potecii presărate cu pete de umbră. Roata morii nu se mai învârtea, iar cursul de apă fusese deviat printr-un șir bizar de ecluze din piatră.

– Ce e locul ăsta?

– Proprietatea îi aparține străbătușii mele Cornelia, care, din păcate, nu se simte bine și se află într-un sanatoriu. Am început s-o aduc pe Constance aici, să ia aer.

– Pentru deplina mea refacere, spuse ea, cu un zâmbet ușor. Domnul Pendergast e de părere că am o sănătate fragilă.

– Domeniul e cu adevărat întins, observă D'Agosta.

– Moara de aici a fost transformată în crescătorie de păstrăvi la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea, răspunse Pendergast. În fiecare an, umpleau pârâul Dewing cu mii de păstrăvi și țineau pădurea plină cu curcani sălbatici, căprioare, fazani, cocoși-de-munte, prepelițe și urși. Duminica, atunci când o porneau prin locurile astea rudele mele și prietenii lor, se săvârșea un adevărat masacru.

– O rezervație de vânătoare. Aș face pariu că pescuitul aici era fantastic!

D'Agosta se uită la pârâul care susura peste bolovanii din albie, cu bulboane adânci și cu găuri fără îndoială încă abundând de păstrăvi. Sub ochii lui, mai mulți pești se înălțară către o deschizătură, încrețind suprafața apei.

– Pescuitul nu m-a interesat niciodată, spuse Pendergast. Prefer sporturile sângeroase.

– Ce cusur are pescuitul?

– Mi se pare o activitate de rutină, dusă la extrem.

– Rutină. Asta cam așa e.

– După moartea neașteptată a soțului mătușii Cornelia și a copiilor lor, majoritatea servitorilor și-au dat demisia. La scurt timp după aceea, mătușa mea a fost silită să plece. Și acum Ravenscry e un domeniu pustiu, în decădere. Oricum, continuă Pendergast, cu mai multă vioiciune în glas, te-am rugat să fii aici ca să facem un bilanț al cazului într-o ambianță care îndeamnă la meditație. Sincer vorbind, Vincent, e un caz derutant. În mod normal, în stadiul actual aș fi găsit, în toată încâlceala, un fir conducător. Dar acum nu e așa.

– E un caz greu, fu de acord D'Agosta.

Aruncă o scurtă privire către fată, întrebându-se cât de multe putea spune.

– Poți vorbi în voie față de Constance.

Ea zâmbi, mimând sobrietatea. Se întoarseră agale pe potecă, printre umbrele aruncate de copaci, mergând în direcția mașinilor.

– Să recapitulăm tot ce știm. Avem două crime, fiecare cu aspectele sale inexplicabile, inclusiv încălzirea corpurilor și diverse accesorii mefistofelice. Știm că trebuie să fi existat un anumit gen de legătură între cele două victime, precum și între ele și Bullard. Numai că eu n-am reușit să descopăr această legătură.

– Hayward mă ajută în sensul ăsta, zise D'Agosta. Am obținut facturile lor telefonice și lista tranzacțiilor efectuate cu cardul de credit, plus toate înregistrările din cadrul Agenției pentru Transport și Agrement din ultimii zece ani. Nimic. S-ar părea că nu s-au întâlnit niciodată. Cât despre Bullard, majoritatea fișierelor de pe computerul confiscat sunt criptate atât de bine, încât codul nu poate fi spart. Însă de la Hayward am primit o mică informație interesantă: într-un director temporar de internet de pe computer au găsit o referință la Ranier Beckmann. Se pare că și Bullard încearcă să-i dea de urmă.

– Cu toate astea, ai spus că la interogatoriul de la Clubul Atletic a negat că l-ar cunoaște pe Beckmann. E clar că ne ascunde foarte multe. E furios, e în defensivă. Aș putea afirma chiar că e înspăimântat. De ce se teme?

– De arestare. În ceea ce mă privește, Bullard e suspectul numărul unu. N-are un alibi solid nici în privința uciderii lui Grove. Spune că în noaptea aia a fost pe iaht, plimbându-se prin estuar. Fără echipaj. Însă ar fi putut să navigheze la fel de bine pe coasta Atlanticului, să se furișeze pe plajă la Southampton și să facă treaba.

– Posibil. Dar, din punctul meu de vedere, faptul că nu are alibi pentru nici una din cele două nopți e mai degrabă în favoarea lui. În plus, care ar fi fost motivația lui Bullard? De ce

să-i fi ucis pe Grove și pe Cutforth? Și de ce să fi lăsat impresia c-a fost lucrarea diavolului?

– Are un simț macabru al umorului.

– Dimpotrivă, tipul pare să nu aibă nici un fel de simț al umorului, cu excepția plăcerii demne de un gangster de a se distra pe seama necazurilor altora. Cineva care face o simplă glumă nu ar risca într-un mod atât de periculos.

– Atunci vrea să transmită un mesaj.

– Da, însă cui? În ce scop?

– Nu știu. Dacă nu e Bullard, ar putea fi vreun fundamentalist nebun, dornic să reînvie Inchiziția. Cineva care-și închipuie că săvârșește lucrarea Domnului.

– O a doua posibilitate.

Se lăsă o scurtă tăcere. Pe urmă Pendergast adăugă:

– Vincent, n-ai menționat *cealaltă* ipoteză.

D'Agosta își simți stomacul strângându-se. Pendergast nu vorbea serios... nu-i așa? Se pomeni pipăindu-și cruciulița cu un gest inconștient.

– Unde e Bullard acum? întrebă Pendergast.

– A plecat cu iahtul în dimineața asta, îndreptându-se către largul oceanului.

– Ai idee încotro?

– Se pare că spre Europa. Sau, cel puțin, merge spre est, cu toată viteza. De fapt, chiar mai repede de atât – probabil că grupul motopropulsor al iahtului o fi fost modificat, la comandă specială. Oricum, Hayward a pus pe cineva să-l țină sub observație. O să știm unde și când acostează – dacă nu cumva ocolește serviciile vamale și de imigrare, ceea ce pare puțin probabil cu un asemenea iaht.

– Admirabila Hayward. Mai e supărată?

– S-ar putea spune că da.

Pendergast zâmbi abia schițat.

– Prin urmare, care e teoria ta? întrebă D'Agosta.

– Mă străduiesc din răsputeri să *nu* am vreuna.

D'Agosta auzi scrâșnet de cauciucuri pe pietriș, portiere trântindu-se, murmurul îndepărtat al unor voci. Se uită în urmă, dincolo de pajiște, și remarcă vehiculul nou-sosit: o limuzină lungă, de modă veche, cu capota lăsată. Un coș imens, de răchită, era legat cu curele de piele de bancheta rabatabilă din spatele automobilului.

– Cine e? întrebă.

– Un alt oaspete, se rezumă să răspundă Pendergast.

Cineva își făcu apariția, ieșind de după mașină: o siluetă enormă, extrem de disproporționată față de ceea ce o înconjura, dar mișcându-se cu o grație și cu o ușurință remarcabile. Era Fosco, care, după toate aparențele, reușise cumva să facă tranziția de la statutul de martor la acela de cunoștință.

D'Agosta îl cercetă cu privirea pe Pendergast.

– Ce caută aici?

– Se pare că se află în posesia unor informații de mare importanță, pe care e nerăbdător să le dea mai departe. Și, de vreme ce și-a exprimat interesul față de tot ceea ce trece drept antichitate aici, în America, m-am gândit să-l invit la Ravenscry. I-o datorez, în schimbul unei seri foarte interesante, petrecute la Operă.

Silueta se apropie, înaintând pe cărare cu pași mari și iuți și fluturându-și brațul în chip de salut cu mult înainte de a ajunge lângă ei.

– Un loc fantastic! intonă tunător contele, frecându-și palmele acoperite de mănuși albe. Se înclină în fața lui Pendergast, apoi se întoarse spre D'Agosta. Bunul sergent D'Agosta, nu-i așa? Sunt întotdeauna încântat să fac cunoștință cu un alt italian. Ce mai faceți?

– Bine, mulțumesc!

La întâlnirea de la serviciul funerar, individul și stilul lui flamboaiant nu-i plăcuseră lui D'Agosta, iar acum îi plăceau cu atât mai puțin.

– Iar aceasta este pupila mea, Constance Greene, zise Pendergast.

– Pupila dumneavoastră, spuneți? Sunt încântat!

Fosco făcu o plecăciune și duse mâna fetei către buze, dar fără să o atingă de ele.

Constance își înclină politicos capul.

– Văd că dumneavoastră și domnul Pendergast aveți în comun același interes pentru automobilele exotice.

– Îl avem, într-adevăr, alături de multe altele. Eu și domnul Pendergast am devenit *prieteni*. Contele radia. În anumite privințe, suntem foarte diferiți. Eu sunt un iubitor al muzicii, iar el nu este. Eu îndrăgesc hainele frumoase, iar el se îmbracă precum un cioclu. Eu sunt volubil și deschis, el e tăcut și închis în sine. Eu sunt direct, el e rezervat. Dar ne apropie dragostea față de artă, de mâncărurile bune, de vin și de cultură – în aceeași măsură ca și fascinația stârnită de aceste crime cumplite și inexplicabile.

Se uită la Constance și zâmbi iarăși.

– Crimele sunt interesante numai când sunt inexplicabile, spuse fata. Din nefericire, prea puține rămân astfel.

– Din nefericire?

– Vorbesc dintr-un punct de vedere estetic.

Contele se întoarse spre Pendergast.

– Domnișoara este excepțională!

– Și în ce constă interesul dumneavoastră față de caz, domnule conte, pe lângă simpla fascinație? întrebă Constance.

– Vreau să fiu de folos.

– Domnul conte Fosco ne-a fost deja de folos, spuse Pendergast.

– Și o să vedeți că pot fi încă și mai de folos! Dar trebuie să vă mărturisesc întâi cât de mult mă încântă această proprietate. Spuneați că aparține străbunicii dumneavoastră? Arată atât de pitoresc! Căzută în ruină și neglijată, misterioasă, bântuită. Îmi aduce aminte de gravura lui Piranesi[1], *Veduta degli Avanzi delle Terme di Tito,* „Ruinele termelor lui Titus". Prefer mai degrabă o

[1] Giovanni Battista (sau Giambattista) Piranesi (1720–1778), gravor și arhitect italian (n.tr.)

clădire neglijată și în ruine – o mare parte a propriului meu *castello* din Toscana e într-un stadiu încântător al dărăpănării.

D'Agosta se întrebă cum o fi arătând castelul unui conte.

– Am adus prânzul, așa cum am promis, rosti contele cu însuflețire. Pinketts!

Bătu din palme și valetul său, cel mai englez ins cu putință, dezlegă coșul uriaș de răchită și îl cără cu ceva eforturi pe potecă, apoi se apucă să întindă o față de masă de olandă, sticle de vin, calupuri de brânză, șuncă prosciutto, salam, tacâmuri de argint și pahare, totul pe o masă de piatră, la umbra unui enorm fag roșu.

– E foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule conte.

– Da, *sunt* amabil, o să vă convingeți mai ales când o să vedeți ce vin am adus, Villa Calcinaia '97 Chianti Classico Riserva, făcut de vecinul meu, bunul conte Capponi. Dar mai am și altceva pentru dumneavoastră. Ceva chiar mai bun decât vinul, caviarul și pateul fin. Dacă așa ceva e cu putință.

Ochii negri de pe figura lui frumoasă, catifelată, scânteiau de plăcere.

– Și acest ceva este?

– Toate la timpul lor, toate la timpul lor!

Contele începu să aranjeze masa cu o atenție aferată, destupă o sticlă și turnă vinul roșu cu încetineală, lăsând să se adune nerăbdarea publicului său. Într-un târziu se întoarse spre ei cu un zâmbet conspirativ.

– Am făcut o descoperire de importanță primordială, din pură întâmplare. Se răsuci spre D'Agosta. Numele Ranier Beckmann vă spune ceva, domnule sergent?

– L-am găsit în computerul lui Bullard. Omul de a cărui urmă încerca să dea.

Contele încuviință din cap, de parcă totul i-ar fi fost cunoscut.

– Și?

– Bullard i-a căutat numele pe internet, fără succes. Se pare că și Grove îl căuta. Dar nu știm de ce.

– Ieri am luat parte la o petrecere, la ora prânzului, și am fost așezat lângă Lady Milbanke. Mi-a povestit – printre multiplele etalări ale noului ei colier – că Jeremy Grove a întrebat-o, cu câteva zile înainte de a fi ucis, dacă nu-i putea recomanda un detectiv particular. S-a dovedit că femeia putea – personajele scandaloase o pot face adesea. După care i-am făcut eu însumi o vizită acestui domn, de la care am smuls cu greu informația că Grove îl angajase... *ca să-l găsească pe un oarecare Ranier Beckmann*. Contele păstră un moment de tăcere, pentru efectul dramatic. Apoi continuă: Grove dorea cu disperare să dea de urma acestui individ. Când detectivul i-a cerut detalii, nu i-a putut oferi nimic. Nimic. Detectivul și-a încetat cercetările când a auzit de moartea lui Grove.

– Interesant, spuse D'Agosta.

– Ar fi interesant să vedem dacă numele lui Beckmann nu iese cumva la iveală și după ce sunt trecute în revistă lucrurile lui Cutforth, zise Pendergast.

D'Agosta își scoase celularul și formă numărul lui Hayward de pe linia directă.

– Aici Hayward, se auzi vocea ei stăpânită.

– Sunt sergentul D'Agosta. Vinnie. Oamenii tăi au terminat inventarul apartamentului lui Cutforth?

– Da.

– Se întâmplă cumva să fi ieșit la iveală numele Ranier Beckmann?

– La drept vorbind, da.

D'Agosta auzi foșnetul unor hârtii.

– Am găsit un blocnotes cu numele ăsta scris pe prima pagină, de mâna lui Cutforth.

– Și restul blocnotesului?

– Gol.

– Mulțumesc!

Sergentul închise telefonul și le povesti ce aflase.

Fața lui Pendergast se încordă, cuprinsă de incitare.

– Ăsta e, cu siguranță, firul de care avem nevoie. Grove. Cutforth. Bullard. De ce l-au căutat toți trei pe Beckmann? Poate ar trebui să-l găsim și să vedem ce-are de spus.

– Prietene, s-ar putea să descoperiți că asta-i o problemă dificilă, rosti contele.

Pendergast îi aruncă o privire.

– De ce anume?

– Pentru că detectivul particular mi-a mai spus și altceva. N-a reușit să obțină *absolut* nici o informație despre acest Ranier Beckmann. Nici o adresă din prezent sau din trecut, nici un istoric al locurilor de muncă, nimic despre familie. Nimic. Dar las asta în seama dumneavoastră. Radiind în urma succesului său, contele își întinse mâinile albe. Și acum, odată ce ne-am încheiat treburile, să ne așezăm și să ne savurăm prânzul. Se întoarse spre Constance și se înclină. Îmi este îngăduit să vă așez aici, în dreapta mea? Presimt că avem multe de vorbit.

29

Încă dinainte de a intra, Harriman își formase în minte o imagine clară a salonului lui Von Menck. Își imagina că avea podelele acoperite cu carpete persane, pereții împodobiți cu diagrame astrologice, cu pentagrame străvechi și, poate, cu reprezentări tibetane ale zeiței Durga, izgonitoarea demonilor, alcătuite din oase lungi, omenești. Spera că încăperea în sine putea constitui subiectul unui articol excelent. Așa că se dezumflă atunci când ușa în care ciocănise se deschise, dând la iveală un studio simplu, cu aspect aproape aproape spartan. Văzu un șemineu micuț, fotolii confortabile de piele, litografii cu ruine egiptene pe pereți. De fapt, numai două indicii sugerau că nu era vorba doar despre un alt salonaș tipic pentru clasa de mijloc: peretele acoperit de corpuri de bibliotecă având partea din față de sticlă, pline până la refuz cu cărți, cu manuscrise și cu alte hârtii, și Premiul Emmy pentru Cel Mai Bun Documentar, care stătea pe birou, nebăgat în seamă, alături de telefon și de un fișier rotativ pentru cărți de vizită, de modă veche.

Harriman se așeză pe locul oferit, sperând că intuiția lui nu dăduse greș: nădăjduia că Von Menck avea să dea contur și glas articolului despre omorurile diavolești. Un savant conformist ar fi demitizat toată povestea, iar un satanist excentric n-ar fi avut nici un fel de credibilitate. Friedrich Von Menck era omul ideal,

fiindcă se afla la jumătatea distanței dintre cele două tipologii. În timp ce diplomele sale academice erau mai presus de orice reproșuri – doctorat în filozofie la Heidelberg, doctorat în medicină la Harvard, doctorat în teologie la Canterbury –, transformase totodată misticismul, paranormalul și inexplicabilul într-o specialitate. Documentarul său despre cercurile din lanuri difuzat de serviciul public de programe prin cablu reprezentase un mare succes și fusese foarte bine realizat, condimentat atât cu scepticism, cât și cu doza cuvenită de fiori ai inexplicabilului. Și, bineînțeles, documentarul său anterior, despre exorcismul din Cartagena, Spania, îi adusese Premiul Emmy. La vremea respectivă, îl făcuse pe Harriman să se întrebe – deși numai până la următoarea pauză publicitară – dacă în ideea posedării demonice nu era cumva un sâmbure de adevăr.

Von Menck ar fi putut să-i ofere mai mult decât o simplă opinie: i-ar fi putut oferi un fundament, o rampă de lansare, un punct de pornire. Dacă Von Menck nu putea lansa povestea asta pe orbită, atunci nimeni nu era în stare s-o facă.

Doctorul îl întâmpină cu politețe, așezându-se apoi pe fotoliul de piele din fața lui. Harriman îl găsi imediat pe placul său. Constată cu surprindere că personalitatea fascinantă, aproape magnetică de pe ecranul televizorului, își avea corespondent în realitate. Se datora într-o foarte mare măsură vocii grave și melodioase a bărbatului, trăsăturilor calme, ascetice, cu pomeți proeminenți și bărbie fin cizelată. Un singur lucru părea să lipsească. În emisiunile televizate, Von Menck zâmbise foarte des – zâmbetul elegant, inteligent și debordând de umor de bună calitate al omului care nu se ia prea în serios pe sine. Ca urmare, prezentarea cercetărilor sale de natură mai degrabă tehnică nu păruse nicidecum greoaie. Însă acum – deși Von Menck era excesiv de politicos – zâmbetul antrenant lipsea.

După un scurt schimb de amabilități convenționale, doctorul intră de-a dreptul în subiect.

– După cum spuneați în mesajul dumneavoastră, doriți să-mi vorbiți despre crimele recente.

– Întocmai.

Harriman își duse mâna la buzunar, în căutarea reportofonului digital.

– Despre ceea ce numește ziarul dumneavoastră omoruri diavolești.

– Exact. Oare detectase o foarte ușoară umbră de dispreț sau de dezaprobare în inflexiunile vocii politicoase a doctorului? Domnule doctor Von Menck, am venit să vă întreb dacă v-ați conturat o opinie în privința acestor crime.

Doctorul Von Menck se lăsă pe spătarul scaunului, își uni degetele formând o piramidă și îl privi pe Harriman cu atenție. Când vorbi în sfârșit, o făcu pronunțând cuvintele rar, pe un ton stăpânit. Harriman aproape că avu impresia că se gândise la întrebare cu mult înainte de a-i fi fost pusă.

– Da. Din întâmplare, am o opinie.

Harriman își plasă reportofonul pe brațul fotoliului.

– Vă deranjează dacă înregistrez?

Von Menck își dădu acordul cu o fluturare ușoară a mâinii.

– M-am întrebat dacă e înțelept să-mi fac publică opinia.

Harriman simți că îngheață. „O, nu, își spuse. Tipul are de gând să scoată un documentar din asta. O să fiu dus cu prețul."

Însă Von Menck oftă.

– Într-un final, am decis că oamenii au dreptul să afle. În acest sens, telefonul dumneavoastră a picat cum nu se putea mai bine.

Ușurarea luă locul fiorului rece. Harriman se aplecă în față și porni reportofonul.

– Atunci poate vreți să-mi dezvăluiți gândurile dumneavoastră, domnule. De ce acești doi bărbați, de ce într-o asemenea manieră, de ce în acest moment?

Von Menck oftă încă o dată.

– Atât cei doi bărbați, cât și maniera au mai puțină importanță. *Momentul* ales e totul.

– Explicați-mi!

Doctorul se ridică din fotoliu, se apropie de unul dintre corpurile de bibliotecă, îl deschise și scoase ceva. Așează obiectul pe birou, în fața lui Harriman. Era o secțiune transversală prin cochilia unui nautil, cu compartimente din ce în ce mai mari, spiralându-se din centru către exterior cu o minunată uniformitate.

– Domnule Harriman, știți ce au în comun această cochilie, clădirea Partenonului atenian, petalele unei flori și picturile lui Leonardo da Vinci?

Ziaristul clătină din cap, exprimându-și ignoranța.

– Întruchipează cea mai desăvârșită proporție din natură, proporția de aur, precizează Von Menck.

– Nu sunt sigur că înțeleg.

– Este proporția pe care o obții dacă împarți o linie în două astfel încât segmentul mai scurt este pentru segmentul mai lung ceea ce este acesta din urmă pentru linia întreagă.

Harriman îi notă spusele, în speranța că avea să le descifreze mai târziu.

– Segmentul mare este de 1,618034 ori mai lung decât segmentul mic. Segmentul mic reprezintă 0,618034 din segmentul mare. Mai mult decât atât, fiecare din aceste două numere este reciproca perfectă a celuilalt, diferind numai prin prima cifră – sunt singurele două numere care au o asemenea proprietate.

– Da. Firește.

Matematica nu fusese niciodată partea forte a ziaristului.

– Mai au și alte proprietăți remarcabile. Un dreptunghi ale cărui laturi au aceste două lungimi este considerat cea mai încântătoare formă, fiind numit dreptunghiul de aur. Este forma în care a fost construit Partenonul. Este forma care stă la baza catedralelor și a picturilor. Dreptunghiurile de acest tip mai au încă o calitate uimitoare: dacă extragi un pătrat dintr-o parte, rămâi cu un dreptunghi de aur mai mic, care are *exact* aceleași proporții. Poți să tai pătrate și să creezi astfel dreptunghiuri de aur mai mici la infinit.

– Înțeleg.

– Iar dacă pornești de la un dreptunghi de aur mai mare și extragi pătrat după pătrat, reducându-l la un șir infinit de dreptunghiuri de aur mai mici, și unești apoi centrele acestor dreptunghiuri, obții o spirală logaritmică naturală perfectă. Este spirala pe care o vedeți în cochilia nautilului; în grupajul de semințe din corola florii-soarelui; în armonia muzicală și, de-a dreptul, în întreaga natură. Proporția de aur este o însușire fundamentală a creațiilor lumii naturale.

– Aha.

– Această proporție face parte din structura de bază a universului. Nimeni nu știe de ce.

Harriman îl urmări pe doctor în timp ce punea cochilia la loc, în bibliotecă, închizând apoi ușa de sticlă. Indiferent ce s-ar fi așteptat să afle, asta nu se potrivea deloc gândurilor cu care venise. Se simțea derutat și, dacă el era derutat, știa că tot așa aveau să se simtă și cititorii ziarului *Post*. Ce mai pierdere timp! Trebuia să iasă de acolo cu prima ocazie.

Von Menck trecu în spatele biroului său și se întoarse din nou către ziarist.

– Sunteți credincios, domnule Harriman?

Întrebarea era atât de neașteptată, încât, pentru o clipă, nu știu ce să răspundă.

– Nu mă refer neapărat la credință în sensul său organizat: nu întreb dacă sunteți catolic, protestant sau altceva. Dar credeți că la baza universului nostru stă o forță unică?

– Nu m-am gândit niciodată cu adevărat la asta, spuse Harriman. Cred că da.

Fusese crescut ca adept al bisericii episcopale, dar nu mai pusese piciorul într-un asemenea edificiu – cu excepția nunților și a înmormântărilor – de aproape douăzeci de ani.

– Atunci ați putea crede, așa cum cred eu, că viețile noastre au un scop?

Harriman închise reportofonul. Era momentul să pună capăt discuției și să plece dracului de acolo. Dacă voia o prelegere despre religie, putea să apeleze oricând la Martorii lui Iehova.

– Cu tot respectul, domnule doctor, nu văd ce legătură are asta cu cele două crime recente.

– Răbdare, domnule Harriman. Dovezile mele sunt complexe, dar, cum se spune în limbaj popular, concluzia o să vă lase cu gura căscată!

Harriman așteptă continuarea.

– Lăsați-mă să vă explic. Eu am studiat toată viața misterele, inexplicabilul. Am rezolvat multe dintre aceste mistere, spre propria satisfacție. Altele – adesea cele mai mărețe – rămân de nepătruns pentru mine.

Luă o foaie de hârtie de pe birou, scrise rapid ceva pe ea și o așeză în fața lui Harriman:

3243
1239

– Aceste două numere – zise Von Menck bătând cu degetul în foaie – au fost întotdeauna pentru mine cele mai mari dintre mistere. Le recunoașteți?

Harriman clătină din cap în semn că nu.

– Marchează cele mai mari cataclisme care s-au abătut vreodată asupra civilizației omenești. În anul 3243 î.Hr., o erupție vulcanică a aruncat în aer insula Santorini, generând valuri mareice care au șters de pe fața pământului civilizația minoică din Creta și au devastat întreaga lume mediteraneeană. Aceasta este sursa atât a legendei Atlantidei, cât și a legendei Potopului. Iar 1239 î.Hr. este anul în care cetățile gemene Sodoma și Gomora au fost reduse la cenușă în urma unei ploi de foc căzute din cer.

– Atlantida? Sodoma și Gomora?

Era din ce în ce mai rău.

Von Menck lovi din nou cu degetul în foaie.

– Platon a descris Atlantida în două dintre dialogurile sale, *Timaeus* și *Critias*. S-a înșelat în privința câtorva detalii: de exemplu, în ceea ce privește data, fiindcă a plasat evenimentele în jurul anului 9000 î.Hr. Săpăturile arheologice extensive făcute recent în Creta și în Sardinia oferă o dată mult mai exactă. Povestea cetății dispărute a Atlantidei a fost deviată către senzațional până la punctul în care majoritatea oamenilor au ajuns la presupunerea greșită că e vorba despre un mit. Însă arheologii sunt convinși că la bază stă un adevăr: erupția vulcanică de pe insula Santorini. Platon a descris Atlantida – adică civilizația minoică din Creta – ca pe un stat-cetate puternic, preocupat de negoț, de bani, de autoperfecționare și de știință, dar fără valori spirituale. Săpăturile arheologice din palatele minoice de la Knossos o confirmă. Platon spunea că oamenii din Atlantida îi întorseseră spatele zeului lor. Își etalau viciile, puneau în mod deschis la îndoială existența divinității, venerând în schimb tehnologia. Platon povestește că aveau canale și o așa-numită cremene cu care produceau o putere artificială. Von Menck se întrerupse câteva secunde, apoi întrebă: Seamănă cu un alt oraș care ne este cunoscut, nu-i așa, domnule Harriman?

– Cu New Yorkul.

Von Menck dădu din cap în semn de încuviințare.

– Exact. Când puterea Atlantidei a ajuns la apogeu, au apărut semnele prevestitoare ale unui eveniment înfricoșător. Vremea era neobișnuit de caldă și cerul rămânea întunecat zile întregi. Din pământ se auzeau bubuituri stranii. Oamenii mureau subit, pe neașteptate, având parte de un sfârșit atroce. Se spune că unul a fost lovit „de un fulger pornit în același timp din înaltul cerului și din măruntaiele pământului". Un altul a fost făcut fărâme pe neașteptate, parcă spulberat de o bombă, „carnea și sângele plutindu-i în aer ca o ceață fină, în timp ce în jur s-a răspândit cea mai cumplită duhoare cu putință". După o săptămână au urmat erupția și potopul care au distrus cetatea pe vecie.

În timp ce Von Menck vorbea, Harriman deschisese din nou reportofonul. La urma urmelor, de-aici putea ieși ceva.

– Exact cu 2004 ani mai târziu, zona Mării Moarte, cuprinsă între Israelul și Iordania de astăzi – cea mai joasă depresiune naturală de pe suprafața Terrei –, era uluitor de luxuriantă și de fertilă. Era locul unde se înălțau cetățile Sodoma și Gomora. Nu se știe cu exactitate cât de mari erau, deși săpăturile arheologie recente din valea respectivă au scos la lumină cimitire de proporții impresionante, conținând mii de rămășite umane. E clar că, la data respectivă, erau două dintre cele mai puternice cetăți ale acelei părți de lume. Ca și Atlantida, aceste orașe căzuseră în cel mai mare păcat, întorcând spatele ordinii firești a lucrurilor. Trufie, trândăvie, venerarea idolilor pământești, decadență și depravare, respingerea credinței în Dumnezeu și distrugerea naturii. După cum se povestește în Cartea Facerii, în Sodoma nu mai găseai cincizeci, ba nici măcar douăzeci sau măcar zece bărbați virtuoși. Așa că orașele au fost distruse de sus, din cer, cu „pucioasă și foc... ridicându-se de la pământ fumegare, ca fumul dintr-un cuptor". Săpăturile arheologice din zona Mării Moarte confirmă și de data aceasta povestea biblică, într-o măsură uimitoare. În zilele dinainte de a se petrece, au existat din nou semne prevestitoare ale sorții care îi aștepta. Un om a erupt într-un stâlp de flăcări galbene. Alții au fost găsiți calcifiați, ceea ce nu se deosebește prea mult de sfârșitul soției lui Lot, care a fost preschimbată într-un stâlp de sare.

Von Menck ocoli biroul și se așeză pe marginea lui, uitându-se țintă la reporter.

– Ați fost la Marea Moartă, domnule Harriman?

– Nu pot spune c-am fost.

– Eu am fost. De mai multe ori. Prima dată, după ce am descoperit o legătură naturală certă între momentele dezastrelor care au lovit Atlantida și Gomora. Marea Moartă este, în prezent, o pustietate lipsită de viață. Peștii nu pot trăi în apele ei; e de multe ori mai sărată decât oceanul. Pe țărmuri nu crește aproape

nimic, iar ceea ce crește e poleit cu o crustă de sare. Iar dacă traversezi câmpiile aride din apropiere de Tell es-Saidieh, locul considerat acum de numeroși oameni de știință ca fiind amplasamentul Sodomei, descoperi un număr impresionant de globuri de sulf pur care perforează solul sărat. Sulful ăla nu are cristale rombice, forma în care se găsesc în zonele geotermale naturale. Cristalele sale sunt mai degrabă monoclinice: e alb, excepțional de pur, ca și cum ar fi fost expus la temperaturi foarte înalte pe o durată îndelungată de timp. Geologii n-au descoperit alte asemenea aglomerări naturale de sulf în nici un alt loc de pe pământ. Însă ele se găsesc din abundență în ruinele acestor două orașe. Ceea ce a distrus Sodoma și Gomora n-a fost un proces geologic natural. A rămas un mister până în ziua de azi.

Von Menck luă foaia de hârtie și scrise un alt număr sub primele două:

3243
1239
2004

– Anul 2004 d.Hr., domnule Harriman. Încheie proporția de aur. Calculează și dumneata. Din anul 3243 înainte de Hristos au trecut exact 5 247 de ani: proporția de aur. Din 1239 înainte de Hristos s-au scurs exact 3243 de ani: proporția de aur. Următoarea dată din serie este 2004 d.Hr., care se întâmplă să coincidă cu numărul exact de ani care separă cele două dezastre precedente. Coincidență?

Harriman se uită lung la hârtie. „Spune ceea ce cred eu că spune?“ Părea de necrezut, o nebunie. Cu toate acestea, ochii calmi care îl priveau cu o expresie aducând a resemnare nu păreau nicidecum ai unui nebun.

– Domnule Harriman, am căutat ani de-a rândul o dovadă că m-am înșelat. Am crezut că datele erau poate incorecte, sau că în

materialele documentare exista o hibă. Dar fiecare nouă descoperire dădea, pur și simplu, mai multă credibilitate teoriei mele.

Se apropie de un alt corp de bibliotecă și scoase o coală de carton alb. Pe ea fusese desenată o spirală amplă – precum aceea din cochilia nautilului. Punctul din capătul exterior era etichetat cu un creion roșu: „3243 î.Hr. – Santorini/Atlantida". La o treime din lungimea curbei față de el se afla un alt marcaj roșu: „1239 î.Hr. – Sodoma/Gomora". În alte puncte de pe spirală se vedeau semne negre, mai mici, alcătuind o listă cu zeci de date calendaristice și de locuri:

74 d.Hr. – Erupția Vezuviului distruge Pompei/Herculane
426 d.Hr. – Căderea Romei, jefuită și distrusă de barbari
1348 d.Hr. – Ciuma lovește Veneția, omorând două treimi din populație
1666 d.Hr. – Marele Incendiu din Londra

Iar în centru, acolo unde spirala se închidea în ea însăși, sfârșindu-se într-o bulină mare, neagră, se afla un al treilea marcaj cu roșu:

2004 d.Hr. –

Așeză coala perpendicular pe birou, ținând-o în echilibru.

– După cum vedeți, am trecut pe diagramă multe alte dezastre. Se suprapun cu *precizie* de-a lungul spiralei logaritmice naturale, coincizând perfect cu traseul dat de proporțiile de aur. Indiferent cum aș grupa datele, secvența se termină întotdeauna cu anul 2004 după Hristos. Întotdeauna. Și ce au în comun aceste dezastre naturale? Au lovit de fiecare dată un oraș important pentru întreaga lume, un oraș cunoscut pentru bogăția, puterea și tehnologia sa – și pentru neglijarea spiritualității. Von Menck întinse mâna peste birou și luă un creion roșu dintr-un pocal cositorit. Am sperat că mă înșelam, am sperat că era o simplă coincidență. Am așteptat

sosirea anului 2004, sperând că avea să fie dovada erorii mele. Dar nu mai sunt de părere că natura crede în coincidențe. Domnule Harriman, există o ordine a tuturor lucrurilor. Pe pământul ăsta avem o nișă morală, așa cum avem și o nișă ecologică. Când o specie își epuizează rezervele nișei ecologice, are loc o corecție, o purificare. Uneori chiar o *extincție*. E calea pe care o urmează natura. Dar ce se întâmplă atunci când o specie își epuizează rezervele nișei sale morale?

Răsuci creionul, îl plasă în centrul diagramei și șterse cu guma din capăt semnele de întrebare.

2004 d.H. –

– În toate cazurile au existat semne prevestitoare. Evenimente minore, de o importanță aparent limitată. Multe dintre acestea au implicat moartea unor persoane dubioase din punct de vedere moral prin aceleași mijloace care aveau să genereze dezastrul pe cale să se producă. S-a întâmplat în Pompei înainte de erupția Vezuviului, în Londra înainte de Marele Incendiu, în Veneția înainte de ciumă. Așa că poate acum înțelegeți, domnule Harriman, de ce susțin că Jeremy Grove și Nigel Cutforth, ca persoane, nu au nici o semnificație. O, fără îndoială că amândoi se remarcă prin ura față de religie și de morală, prin repudierea decenței, prin excesele lor scandaloase. Ca atare, sunt modele ale lăcomiei, concupiscenței, materialismului și cruzimii din timpurile noastre – și mai ales din acest loc, din New York. Însă rămân niște simple semne prevestitoare; mă tem că primele dintr-un șir numeros.

Von Menck lăsă diagrama să cadă ușurel pe tăblia biroului.

– Citiți versuri, domnule Harriman?

– Nu. În orice caz, nu de când am terminat facultatea.

– Totuși, țineți cumva minte poezia lui W.B. Yeats, *A doua venire?*

Dezlănțuita anarhie potopește lumea...
Cei buni își pierd convingerile toate, cei răi

Sunt plini de arzătoare patimi.

Von Menck se aplecă în față, apropiindu-se mai mult de ziarist.

– Trăim într-o epocă a nihilismului moral și a venerării oarbe a tehnologiei, amalgamată cu respingerea dimensiunii spirituale a vieții. Televiziunea, filmele, computerele, jocurile video, internetul, inteligența artificială. Aceștia sunt zeii timpurilor noastre. Conducătorii noștri nu mai au nici un strop de morală, sunt niște ipocriți lipsiți de rușine, simulează evlavia, dar le lipsește adevărata spiritualitate. Trăim vremuri în care cărturarii din universități minimalizează spiritualitatea, desconsideră religia și fac mătănii pe altarul științei. Vremuri în care atât de mulți disprețuiesc biserica și sinagoga, în care comentatorii de radio sunt niște mesageri ai șocantului, revărsând răutate și vulgaritate, în care emisiunile televizate de divertisment oferă reality-show-uri cu accente sexuale și porcăieli între vedete. Vremuri ale sinucigașilor cu bombă, ale terorismului care frizează nebunia și ale șantajului nuclear.

În încăpere se lăsă tăcerea, auzindu-se numai ușorul țiuit al reportofonului. Într-un târziu Von Menck reîncepu să vorbească, agitat:

– Anticii credeau că natura nu cuprinde decât patru elemente: pământ, aer, foc și apă. Unii vorbeau despre potopuri, alții despre cutremure sau despre vânturi puternice; alții despre diavol. Când și-a trădat nișa din ordinea morală a naturii, Atlantida a fost înghițită de apă. Sodoma și Gomora au fost distruse prin foc. Ciuma care a lovit Veneția a venit din aer. Aici apare un tipar ciclic, așa cum se întâmplă și în cazul proporției de aur. L-am schițat aici.

Scoase o altă diagramă, foarte complexă, alcătuită din linii, din grafice și din numere. Toate liniile păreau să conveargă spre o pentagramă centrală, în care scria:

2004 d.Hr. – New York – Foc

– Prin urmare, credeți că New Yorkul o să ardă?

– Nu într-un mod obișnuit. Va fi mistuit de un foc *interior,* așa cum s-a întâmplat cu Grove și cu Cutforth.

– Credeți că asta se poate evita dacă oamenii se întorc către Dumnezeu?

Von Menck clătină din cap.

– E prea târziu. Și luați vă rog notă, domnule Harriman, că eu nu am folosit cuvântul „Dumnezeu". Nu vorbesc neapărat despre Dumnezeu, ci despre o forță a naturii: o lege morală a universului, tot atât de fermă ca orice lege fizică. Noi am creat un dezechilibru, care trebuie corectat. Anul 2004. Von Menck lovi cu degetul în teancul de diagrame. E marele dezastru. Cel prezis de Nostradamus, de Egdar Cayce, de Apocalipsă.

Harriman dădu din cap ca și cum încuviința. Simțea fiori pe șira spinării. Era un material tare. Dar nu cumva reprezenta o aiureală de la cap la coadă?

– Domnule doctor Von Menck, ați dedicat acestei cercetări o mare parte a timpului dumneavoastră.

– A fost obsesia mea copleșitoare. Au trecut mai bine de cincisprezece ani de când cunosc semnificația anului 2004. *Am așteptat.*

– Sunteți convins cu adevărat sau nu e decât o teorie?

– O să vă răspund spunându-vă un singur lucru: mâine plec din New York.

– Plecați?

– În Insulele Galápagos.

– De ce tocmai în Galápagos?

– După cum v-ar putea spune Darwin, sunt *renumite* pentru izolarea lor. Von Menck arătă către reportofon. De data asta n-o să existe nici un documentar. Povestea vă aparține, domnule Harriman!

– Nici un documentar? repetă stupefiat ziaristul.

– Domnule Harriman, dacă suspiciunile mele sunt cât de cât îndreptățite, când o să se termine totul, documentarul n-o să aibă prea mulți telespectatori, nu-i așa?

Și doctorul Von Menck zâmbi pentru prima oară de la intrarea reporterului în încăpere; un zâmbet anemic și trist, cu desăvârșire lipsit de umor.

30

D'Agosta se uită la elementul cu aspect deplorabil din farfuria lui: lung, subțire, de neidentificat, înotând într-o baltă de sos. Mirosea vag a pește. Măcar avea să-l ajute cu regimul autoimpus, se gândi. De la moartea lui Grove trecuseră zece zile și el pierduse deja mai bine de două kilograme, ca urmare a noului său program de gimnastică pentru slăbit și a normei de jogging pe care și-o stabilise, ca să nu mai vorbim despre orele pe care și le petrecea în poligonul de tir, ceea ce adăuga masă musculară și fermitate antebrațelor sale și umerilor. Încă două luni și avea să reintre în forma din vremurile de demult, când făcea parte din NYPD.

Proctor se mișca în fundal cu iuțeală, aducea și îndepărta cu gesturi prompte farfuriile, reducând numărul înștiințărilor verbale pe cât o îngăduiau bunele maniere. Pendergast stătea în capul mesei, iar Constance era așezată în stânga lui. Nu mai era atât de palidă ca înainte: poate mulțumită soarelui, ca urmare a ieșirii din ziua precedentă. Însă sufrageria din bătrâna vilă de pe Riverside Drive rămânea un loc sumbru, cu tapet verde-închis și tablouri în ulei la fel de întunecate. Ferestrele care dădeau probabil cândva către fluviul Hudson fuseseră astupate cu scânduri cu multă vreme în urmă și se părea că Pendergast avea

de gând să le lase astfel. Nu era de mirare că omul avea pielea atât de albă, dacă trăia în întuneric, ca o făptură a cavernelor.

D'Agosta ajunse la concluzia că ar fi fost dispus să dea la schimb întreaga cină, cu procesiunea ei de mâncăruri misterioase, pentru un antricot la grătar, alături de o ladă de bere la gheață, în curtea însorită din spatele casei sale din Suffolk. Până și coșul exotic de picnic adus de Fosco cu o zi înainte era preferabil celor de acum. Scormoni cercetător conținutul farfuriei.

– Nu-ți plac icrele de cod? îl întrebă Pendergast. E o rețetă veche, italienească.

– Bunica era din Napoli, dar n-a gătit ceva asemănător în toată viața ei.

– Cred că rețeta e din Liguria. Dar nu contează: icrele de cod nu sunt pe gustul tuturor.

Pendergast îi făcu semn lui Proctor, care se grăbi să ia farfuria și se întoarse, peste câteva minute, cu o friptură și cu o cupă mică de argint, plină ochi cu un sos foarte frumos mirositor. În mâna cealaltă ținea o cutie de bere Budweiser, de pe care mai picurau încă ace de gheață.

D'Agosta luă o înghițitură din friptură, apoi își ridică privirea și îl văzu pe Pendergast zâmbind amuzat.

– Constance face un *tournedos bordelaise* sublim. L-am lăsat să aștepte în culise, pentru orice eventualitate. Alături de, ah, berea la gheață.

– Frumos din partea ta!

– Friptura e pe gustul dumneavoastră? întrebă Constance, de dincolo de masă. Am făcut-o *saignant,* așa cum preferă francezii.

– Nu știu cum e cu *saignant,* dar e excelentă, exact așa cum îmi place mie!

Ea zâmbi, încântată.

D'Agosta își înfipse din nou furculița într-o îmbucătură de friptură și împinse dumicatul la vale cu o gură lacomă de bere.

– Și ce urmează? îl întrebă apoi pe Pendergast.

– După cină, Constance o să ne răsfețe cântându-ne câteva variațiuni de Bach. E o violonistă desăvârșită, deși mă tem că nu sunt un expert în domeniu. Și cred că vioara la care cântă o să-ți trezească interesul. Face parte din colecțiile străunchiului meu, e un Amati vechi, în stare acceptabilă, cu toate că sunetul i s-a alterat cumva.

– Pare minunat. D'Agosta tuși cu delicatețe. Dar eu mă refeream la ceea ce urmează în privința anchetei.

– Ah! Înțeleg. Următoarea noastră mișcare se va face, de fapt, pe două fronturi. Pe de o parte luăm urma acestui Ranier Beckmann, pe de alta cercetăm mai în profunzime natura misterioasă a celor două decese. Am pe cineva care se ocupă deja de primul aspect. Iar Constance o să ne pună la curent în privința celui de al doilea.

Tânăra își tamponă mai întâi colțurile gurii cu un șervețel.

– Aloysius m-a rugat să caut precedente istorice pentru CUS.

– Combustia umană spontană, spuse D'Agosta. Ca în cazul Mary Reeser, despre care i-ai vorbit medicului legist, în legătură cu uciderea lui Cutforth?

– Exact.

– Doar nu crezi cu adevărat în asta, nu-i așa?

– Cazul Mary Reeser nu e decât cel mai celebru dintre multe altele și se bazează pe foarte multe informații. N-am dreptate, Constance?

– Celebru, impecabil documentat și foarte straniu. Fata își aruncă ochii pe câteva notițe aflate lângă ea. La data de 1 iulie 1951, Mary Reeser, o văduvă, a adormit într-un fotoliu, în apartamentul ei din St. Petersburg, Florida. A fost găsită în dimineața următoare, de o prietenă care simțise mirosul de fum. Când au spart ușa, au descoperit că din fotoliul pe care stătuse femeia nu mai rămăsese decât un morman de arcuri elicoidale carbonizate. Cât despre Mary Reeser, cele șaptezeci și șapte de kilograme ale trupului ei se reduseseră la nici cinci kilograme de cenușă și de oase. Numai laba piciorului stâng îi rămăsese intactă,

încă în papuc, cu glezna calcinată, dar altminteri fără nici o vătămare. S-au mai găsit, totodată, ficatul și craniul ei, fisurat și crăpat din cauza căldurii intense. Însă restul apartamentului era intact. Singurele arsuri existente se găseau în mica porțiune circulară care includea rămășițele doamnei Reeser, scaunul ei și priza de plastic a ceasului electric de perete, care se topise, oprind afișajul la ora patru și douăzeci dimineața. Când a fost pus într-o altă priză, ceasul a mers perfect.

– Cred că glumiți!

– Biroul Federal a fost chemat imediat și documentația întocmită e impecabilă, spuse Pendergast. Fotografii, teste, analize – se întind pe mai bine de o mie de pagini. Experții noștri au stabilit că, pentru o incinerare atât de deplină a unui corp omenesc, e nevoie de o temperatură de peste o mie cinci sute de grade Celsius. O țigară de la care i-ar fi luat foc hainele n-ar fi putut s-o genereze nicidecum și, pe lângă asta, doamna Reeser nu fuma. Nu s-au găsit urme de benzină sau de alți catalizatori. Nu s-a constatat nici un scurtcircuit. A fost exclus până și fulgerul. Cazul n-a fost închis în mod oficial.

D'Agosta clătină din cap, nevenindu-i să creadă ce auzea.

– Și nu e decât cel mai recent fenomen de acest gen, precizează Constance. Dickens a făcut o descriere a combustiei spontane în romanul său *Casa umbrelor*. S-a ales cu atât de multe critici și recenzii lipsite de menajamente, încât ulterior s-a apărat relatând un caz real de CUS, în prefața ediției din 1853.

D'Agosta, care tocmai voia să ia încă o bucățică de friptură, lăsă furculița jos.

– În Italia, în seara zilei de 4 aprilie 1731, ne povestește Dickens, contesa Cornelia Zangari de' Bandi din Cesena s-a plâns că se simte „slăbită și greoaie". O fată în casă a ajutat-o să se instaleze în pat și au petrecut mai multe ore rugându-se împreună și stând de vorbă. În dimineața următoare, când contesa nu s-a trezit la ora obișnuită, servitoarea a bătut la ușă. N-a primit nici un răspuns – în afară de un miros respingător.

A deschis ușa și în fața ochilor i-a apărut o scenă îngrozitoare. Aerul era plin de funingine. Contesa, sau ceea ce mai rămăsese din ea, zăcea pe lespezile de piatră ale podelei, la un metru distanță de pat. Corpul i se transformase în întregime în cenușă, până și oasele se preschimbaseră în grămăjoare de așchii. Nu mai rămăseseră decât picioarele, de la genunchi în jos; câteva bucăți din palme; și o parte a frunții, de care se mai ținea o buclă de păr blond. Restul trupului era un simplu contur, alcătuit din cenușă și din oase fărâmițate. Cazul respectiv și altele mai vechi, precum al doamnei Nicole de Reims, au fost puse invariabil pe seama unor „pedepse divine".

– Excelentă documentare, Constance, spuse Pendergast.

Ea zâmbi.

– În biblioteca din casa asta există multe cărți dedicate combustiei umane spontane. Străunchiul tău era fascinat de formele bizare ale morții – dar știi deja asta, firește. Din nefericire, nu există nici o carte apărută după 1954, însă avem câteva zeci de relatări anterioare. Toate cazurile de CUS au în comun mai multe elemente. Trunchiul este incinerat în întregime, însă extremitățile rămân în mod frecvent intacte. Sângele se evaporă literalmente din corp: un foc obișnuit nu deshidratează țesuturile organismului într-o atât de mare măsură. Incendiul e extrem de bine localizat: mobila din jur și celelalte obiecte, chiar și cele inflamabile, rămân neatinse. Oficialitățile vorbesc adesea despre un „cerc al morții": tot ce se află în interior e mistuit, tot ce se găsește în afară e cruțat.

D'Agosta împinse încet deoparte friptura pe jumătate mâncată. Toate acestea semănau foarte mult cu ceea ce li se întâmplase lui Grove și lui Cutforth, cu o singură deosebire esențială: urma copitei despicate și a feței, lăsate prin ardere, și duhoarea de pucioasă.

În momentul acela se auzi o bătaie ușoară, la ușa îndepărtată din față.

– Copiii din vecini, presupun, spuse Pendergast, după o clipă de tăcere.

Ciocănitura se repetă: fermă, insistentă, reverberând prin galeriile și coridoarele bătrânei vile.

– Nu așa bate un delincvent, murmură Constance.

Proctor se uită întrebător la Pendergast.

– Să deschid?

– Cu precauțiile obișnuite.

În interval de un minut, servitorul deja poftise în încăpere un bărbat: un tip înalt, cu buze subțiri și păr castaniu, împuținat. Purta un costum gri, iar nodul cravatei fusese lărgit în jurul gulerului cămășii albe. Avea trăsături regulate, cu fața poate ceva mai zbârcită decât ar fi fost firesc la vârsta lui, însă ridurile sugerau mai degrabă oboseala și dezgustul decât trecerea anilor. Nu era nici frumos, nici urât. Era remarcabil, din toate punctele de vedere, pentru lipsa de expresie și de individualitate. Lui D'Agosta i se păru de o anonimitate aproape studiată.

Omul se opri în cadrul ușii și privirea îi rătăci prin încăpere, oprindu-se asupra lui Pendergast.

– Da? zise agentul FBI.

– Veniți cu mine.

– Pot să-ntreb cine sunteți și în ce scop ați venit?

– Nu.

Răspunsul fu întâmpinat de o scurtă tăcere.

– De unde-ați știut că locuiesc aici?

Bărbatul continuă să-l fixeze pe Pendergast cu privirea sa inexpresivă. Nu era firesc. D'Agosta se înfioră.

– Veniți, vă rog! E puțin probabil să repet invitația.

– De ce v-aș urma, dacă refuzați să vă divulgați numele și natura problemei care v-a adus aici?

– Numele meu n-are nici o importanță. Am informații pentru dumneavoastră. Informații cu caracter delicat.

Pendergast se mai uită o clipă la nou-venit. Apoi își scoase cu nonșalanță revolverul Les Baer de calibrul .45 din buzunarul hainei, se asigură că avea un glonț pe țeavă și îl puse la loc.

– Vreo obiecție? întrebă agentul FBI.

Expresia celuilalt nu se schimbă nici măcar pentru o secundă.

– Oricum ar fi, nu schimbă nimic.

– Un moment. D'Agosta se ridică și continuă. Nu-mi place treaba asta. Vin și eu.

Bărbatul se întoarse spre el.

– Imposibil.

– Du-te-n mă-ta!

Necunoscutul nu-i răspunse decât fixându-l cu privirea. Chipul său deveni și mai lipsit de viață, dacă așa ceva era cu putință.

Pendergast își puse mâna pe brațul polițistului.

– Cred că-i mai bine să merg singur.

– La naiba cu toată povestea asta! Nu știi cine-i tipul, nu știi ce vrea, nu știi nimic. Nu-mi place!

Străinul le întoarse spatele și ieși grăbit din cameră. Pendergast îl urmă o clipă mai târziu. D'Agosta îl privi dispărând din vedere, cuprins din ce în ce mai mult de consternare.

31

Bărbatul îndreptă mașina către nord, conducând pe West Side Highway fără nici o vorbă, iar Pendergast se mulțumi să lase lucrurile așa. Începu ploaia, împroșcând parbrizul. Mașina se apropie de rampa care ducea spre podul George Washington, al cărui șirag de lumini scânteia de-a curmezișul fluviului Hudson. Viră chiar pe lângă rampă, intrând pe un drum neasfaltat și hurducându-se pe suprafața pavată doar pe jumătate și plină de gropi, până ajunse la o porțiune suficient de lată ca să permită o întoarcere, ascunsă într-un pâlc de oțetari otrăvitori de la piciorul imensului turn estic al podului.

În acest moment, necunoscutul vorbi:

– Vreun microfon?

– Nu.

– Întreb pentru binele dumneavoastră.

– CIA?

Bărbatul încuviință din cap, privind parbrizul.

– Știu că m-ați putea identifica în doi timpi și trei mișcări. Vreau să-mi promiteți că n-o veți face.

– Aveți cuvântul meu.

Bărbatul aruncă un dosar albastru în poala lui Pendergast. Era etichetat cu un singur cuvânt: BULLARD. Purta și o ștampilă: „Confidențial. Strict Secret".

– De unde provine? întrebă Pendergast.

– În ultimele optsprezece luni am investigat activitatea lui Bullard.

– Din ce motiv?

– Totul se află aici. Dar o să vă fac un rezumat. Bullard este fondatorul, președintele și acționarul principal al companiei Industriile Aerospațiale Bullard. Este o firmă particulară, de dimensiuni medii, specializată în ingineria aerospațială. Proiectează și testează, în principal, componente pentru navele aeriene militare, pentru avioanele teleghidate și pentru rachete. Este, de asemenea, unul dintre subcontractanții care contribuie la construcția navetelor spațiale. IAB este implicată, printre altele, în perfecționarea sistemului de protecție antiradar pentru bombardierele invizibile și pentru programele de avioane de luptă. Compania e extrem de profitabilă și sunt foarte buni în domeniul lor. Bullard are câțiva dintre cei mai buni ingineri pe care-i poți găsi dacă ești dispus să investești bani mulți. El însuși este foarte, foarte competent, deși e iute la mânie și impulsiv. Dar se numără printre băieții cu adevărat răi. Înțelegeți ce vreau să spun? Nu ezită să le facă rău sau să-i lichideze pe cei care-i stau în cale. Civili *sau* oficialități.

– Înțeleg.

– Perfect. Acum ascultați-mă. IAB face și muncă de cercetare în folosul guvernelor străine. Unele nu sunt tocmai prietenoase. Această activitate e obiectul unui control strict în ceea ce privește exportul și transferul de tehnologie profitabilă. E monitorizată cu foarte mare atenție. IAB s-a menținut până acum în cadrul legal – cel puțin în ceea ce privește sediile sale de pe teritoriul Statelor Unite. Problema este o mică uzină IAB din Italia, aflată în Lastra a Signa, o suburbie industrială a Florenței. Cu câțiva ani în urmă, IAB a cumpărat o fabrică falimentară din zonă. I-a aparținut cândva lui Alfred Nobel. Pe fața bărbatului înflori un zâmbet ironic. E o proprietate întinsă, lăsată în paragină. I-au transformat

centrul într-un institut de cercetare-dezvoltare extrem de sofisticat.

Ploaia continua să bată darabana pe plafonul mașinii. Deasupra fluviului licări un fulger și se auzi bubuitul îndepărtat al unui tunet.

– Nu știm exact ce face IAB în această uzină din Italia, dar avem dovezi indirecte că ar fi posibil să lucreze pentru chinezi. Anul trecut am monitorizat un set de teste cu rachete balistice efectuate în poligonul din deșertul Lop Nur. Se pare că e vorba despre un tip nou de proiectile teleghidate, proiectate special pentru a penetra scutul antirachetă plănuit de americani.

Pendergast dădu din cap în semn că pricepea.

– Ceea ce face aceste rachete deosebite este noua lor formă aerodinamică, la care se adaugă o acoperire specială a suprafeței, iar această combinație le face invizibile pentru radar. Nu lasă nici măcar o amprentă calorică sau o turbulență în siaj, pentru detectoarele bazate pe efectul Doppler. Și aici e buba: din tot ce-au făcut chinezii, nimic n-a dat rezultate. Până acum rachetele lor se făceau bucăți la reintrarea în atmosferă. În acest punct intră în scenă IAB. Cade exact pe specialitatea lor. Credem că firma a fost angajată de chinezi ca să le rezolve problema. Și credem că o rezolvă în uzina din Florența.

– Cum?

– Nu știm. Se pare că dezmembrarea rachetelor are o legătură cu efectul de vârf de rezonanță care apare la reintrare. Pentru a-și păstra invizibilitatea, racheta trebuie să îndeplinească atât de multe condiții legate de formă, încât aproape că nu mai poate zbura. În cazul bombardierului invizibil a apărut o problemă similară, dar a fost rezolvată cu ajutorul calculatoarelor de mare putere și al experimentărilor din tunelul aerodinamic. Însă racheta asta se deplasează cu mult mai repede, e balistică și are de-a face cu un tip mult mai sofisticat de radar. Răspunsul se află undeva, în domeniul valorilor proprii din matematică, al

transformărilor Fourier, ține de acest gen de lucruri. Știți despre ce vorbesc?

– La nivel fundamental.

– Matematica vibrațiilor, rezonanței și izolării acustice. Proiectilul trebuie să fie perfect aerodinamic, având în același timp o suprafață invizibilă pentru radar. Racheta nu poate avea curburi, asperități sau porțiuni șlefuite – ceea ce ar genera reflexii sau turbulențe detectabile ca urmare a efectului Doppler – și totuși trebuie să fie aerodinamică. Dacă există cineva care se poate ridica la înălțimea acestei provocări a tehnicii, atunci este firma IAB.

– Dosarul e pentru mine?

– Da.

– De ce?

Agentul se uită la Pendergast pentru prima oară, iar masca inexpresivă căzu. Ascunsese chipul unui bărbat foarte, foarte obosit.

– E aceeași veche poveste. CIA este obiectul unor presiuni politice partizane. Bullard are prieteni la Washington. Mi s-a spus să abandonez investigarea cazului Bullard. La urma urmelor, omul a sponzorizat cu milioane de dolari campaniile de realegere a cinci, șase senatori și congresmeni importanți, ca și pentru campania președintelui. Am fost întrebați de ce hărțuiește CIA un cetățean excepțional și integru, când există atâția teroriști străini. Cunoașteți refrenul.

Pendergast se mulțumi să dea din cap în semn de încuviințare.

– Dar puțin îmi pasă ce zic ei, ticălosul ăsta vinde America! E un trădător, la fel ca acele companii americane cumsecade care vând Iranului și Siriei tehnologie folosibilă și ca armă de luptă. Dacă lui Bullard îi reușește figura, atunci Statele Unite au cheltuit o sută de miliarde de dolari pentru dezvoltarea unui sistem antirachetă care, la lansare, se va dovedi revoluționar. Și, dacă se va întâmpla asta, CIA o să plătească oalele sparte. Administrația o să fie cuprinsă de o amnezie subită în privința faptului că ne-a închis deliberat investigația. Congresul o să solicite o anchetă

oficială a așa-numitului eșec al activității de spionaj. O să fim țapul ispășitor al tuturor.

– Un aspect pe care noi, la FBI, îl cunoșteam cât de cât.

– Mi-am petrecut optsprezece luni investigând activitatea lui Bullard și să fiu al naibii dacă-l las să scape! Sunt patriot. Vreau să-l arestați pe Bullard. Nu vreau să fie spulberat New Yorkul de o rachetă nucleară fiindcă un om de afaceri american a mituit câțiva congresmeni.

Pendergast puse dosarul deoparte.

– De ce eu?

– Am auzit că sunteți foarte bun, deși sunteți de la FBI. Agentul CIA își permise un zâmbet cinic. Și mi-a plăcut cum l-ați târât pe Bullard la sediul poliției, ca pe un criminal de rând. Pentru asta e nevoie de curaj. Ați călcat câteva persoane pe bătături. Rău de tot!

– În mod regretabil. Dar mă tem că nu este prima oară.

– Ar fi bine să vă păziți spatele.

– O s-o fac.

– În dosar n-o să găsiți dovezi incontestabile. Bullard și-a acoperit bine urmele. Aveți mult de lucru.

Bărbatul porni motorul, aprinse farurile, întoarse mașina și se îndreptă către traficul care se scurgea către sud, spre partea de jos a Manhattanului. Nu mai spuse nimic înainte de a ieși de pe autostradă în dreptul 145th Street, de unde zgârie-norii din Midtown se zăreau profilându-se în depărtare aidoma unor cristale strălucitoare.

– N-ați auzit niciodată de mine, eu n-am auzit niciodată de dumneavoastră și conversația noastră n-a avut loc. Din dosar au fost eliminate însemnele agenției de spionaj, și prin urmare, chiar dacă ajunge vreodată înapoi la CIA, nimeni n-o să știe de unde provine.

– Și nu vă vor suspecta oricum? V-ați ocupat de caz.

– Faceți-vă griji pentru dumneavoastră, pentru mine îmi fac eu.

Îl lăsă pe Pendergast la nord de locuința sa, la câteva intersecții distanță. Când coborî din mașină, necunoscutul se aplecă spre el și îi vorbi din nou.

– Domnule agent Pendergast?

El se întoarse.

– Dacă nu-l puteți aresta pe nemernic, ucideți-l!

32

Bărbatul care își spunea Vasquez inspectă cu grijă spațiul restrâns în care urma să-și petreacă următoarele câteva zile din viață. Cu câteva minute mai devreme intrase în alertă, pregătindu-se pentru o ocazie neașteptată atunci când peste drum se deschisese ușa portalului de acces pentru trăsuri. O verificare rapidă prin lunetă îi confirmase că ținta pleca. Însă era însoțită de un alt bărbat. Vasquez lăsase pușca deoparte și făcuse o notație în jurnalul său: „22.31.04". Cei doi bărbați se îndreptaseră către o mașină parcată la câțiva metri distanță în josul străzii, un Chevrolet oficial fără marcaje speciale, evident un model guvernamental.

În timp ce automobilul demara, zărise o scurtă sclipire albă în cadrul portalului de acces pentru trăsuri. Vasquez văzuse apoi îndepărtându-se silueta unui bărbat în smoching, care închise ușa vilei în urma sa. Un majordom, după cum arăta. Dar cine mai auzise de un majordom în partea aceea a orașului?

Vasquez refuză să-și îngăduie vreun regret. Niciodată nu i se întâmplase să încheie o misiune atât de prematur. În plus, nu strica un exces de prudență. Își lăsă blocnotesul deoparte și reîncepu să-și pună la punct cuibul dedicat uciderii. Camera abandonată din vechiul hotel al asistenței sociale era o epavă. Într-un colț zăcea un morman de ace de seringă și de prezervative folosite, pe podea era o saltea ruptă, cu o pată întunecată în

mijloc, de parcă ar fi murit cineva pe ea. În timp ce plimba prin încăpere fasciculul luminos al lanternei cu filtru de camuflaj, gândacii de bucătărie fugeau care încotro, cuprinși de panică; spinările lor maronii și unsuroase sclipeau mate, nenumăratele picioare foșneau ca niște frunze. Dar Vasquez era deprins cu astfel de lucruri și se simțea foarte mulțumit de condițiile de cazare. De fapt, își găsea rareori un aranjament atât de nimerit. Puse la loc mica bucată de furnir desprinsă de pe scândurile care astupau singura fereastră a camerei și se întoarse la pregătirile sale.

Da, se potrivea numai bine. Fereastra dădea spre nord, către corpul întunecat al vilei în ruină de pe Riverside Drive, de la numărul 891. Ținta făcuse o alegere nebunească stabilindu-se acolo, dar asta nu era treaba lui. Cu trei etaje mai jos și de partea cealaltă a 137th Street era portalul pentru accesul trăsurilor, aleea sa semicirculară trecând pe sub o arcadă din cărămidă și din marmură. Putea zări o margine a ușii folosite de țintă pentru intrare și ieșire: cea pe care tocmai părăsise locuința. Până atunci nu mai folosise nici o alta – însă Vasquez nu supraveghea casa decât de douăsprezece ore.

Da, aranjamentul era excelent. În acea parte a Harlemului nu existau portari iscoditori care să-și piardă timpul în fața clădirilor; nu existau camere video ascunse; nu existau cucoane bătrâne care să cheme poliția la un simplu miorlăit mai strident de pisică. În locul acela, nici măcar un foc de armă nu atrăgea neapărat un telefon la poliție. Pe deasupra, Vasquez mai găsise și clădirea aceea abandonată, chiar vizavi de reședința țintei. Avea o intrare prin subsol, care nu se vedea din vilă și răspundea într-o alee orientată spre 136th Street.

Nici că și-ar fi putut dori ceva mai bun.

Ținta, un agent FBI, părea un om cu obiceiuri riguroase. În zilele următoare Vasquez nu avea de făcut nimic altceva decât să se convingă cât erau de riguroase. Așa cum se întâmpla în cazul vânătorii oricărui animal, succesul depindea de cunoașterea obiceiurilor creaturii. Iar Vasquez intenționa să devină expert în privința acelei creaturi. Avea să afle pe ce uși intra și ieșea, și

când anume; avea să descopere cine mai locuia în vila aceea veche, cine venea în vizită, ce sisteme securitate existau. Înțelegându-i mișcările, putea să intuiască mentalitatea omului. Până și indivizii care își modificau obiceiurile de teamă să nu fie asasinați o făceau după un anumit tipar. Din puținul pe care-l observase, își dăduse deja seama că avea de-a face cu o țintă extrem de prudentă și de inteligentă. Pe de altă parte, Vasquez începea întotdeauna prin a presupune că ținta era mai ingenioasă, mai abilă și mai deșteaptă decât părea în realitate. Vasquez pândise și asasinase tot felul de oameni: agenți federali, diplomați, gangsteri, șefi ai unor mici state, chiar și fizicieni. Intrase în afaceri cu douăzeci și doi de ani în urmă, lucrase în tot atâtea țări și învățase două, trei șmecherii. Dar era înțelept să rămâi o persoană umilă.

Fără să mute din loc nimic din conținutul inițial al camerei, începu să întindă prelate de pânză groasă pe podea și parțial pe pereți, fixându-le cu bandă adezivă. Încăperea se umplu de mirosul puternic și plăcut al țesăturii impermeabile. Pe urmă își aranjă uneltele, verificându-le după o listă desfășurată în gând. Erau toate acolo, așa cum știuse că avea să se întâmple, dar le trecu în revistă încă o dată, ca să nu lase loc de îndoială. Își luă pușca automată Remington M21, scoase încărcătorul și se asigură că mica magazie era plină cu gloanțe subsonice de calibrul 7,62 cu 51, cartușele militare pe care le prefera. Arma era un model vechi, dar pe Vasquez nu-l interesau ultimele zorzoane sau dispozitive năstrușnice: pentru el contau simplitatea, precizia și fiabilitatea. Puse încărcătorul la loc, împinse un glonț pe țeavă, examină cătarea telescopică nedemontabilă. Mulțumit, puse arma deoparte și își aranjă cu grijă pachetele cu fâșii de carne uscată de vită și sticlele cu apă suficiente pentru cinci zile. Pe urmă își instală laptopul, punând alături de el o duzină de baterii proaspăt încărcate. Examină o pereche de ochelari cu vedere pe timp de noapte și constată că erau într-o stare excelentă. Pe urmă trecu în colțul opus și, în lumina firavă a lanternei, își plasă lavoarul și toaleta. Nu avea să

fie deranjat. Ușa fusese deja blocată, fixată de cadru cu șuruburi cu ajutorul unei șurubelnițe cu baterii, și folosise bandă adezivă ca să astupe crăpăturile, împiedicând lumina să răzbată în afară. Fereastra mică a băii din spate îi oferea aer curat.

Reveni în partea din față a încăperii, stinse lanterna și îndepărtă bucata de furnir care astupa gaura pentru tragere: o deschidere suficient de largă pentru țeava puștii și pentru lunetă. Desfăcu cele două picioare ale unui cadru metalic și îl montă în capătul din față al patului puștii. Poziționă arma cu mare grijă, orientând-o către portalul pentru trăsuri, la înălțimea capului. Apoi luă un telemetru cu laser și îl îndreptă către ușa din față a vilei. Distanța măsurată era de treizeci de metri și șaizeci și șase de centimetri. Cu o armă care țintea cu precizie până la o distanță de cinci sute de metri, treizeci constituiau o nimica toată. Avea să tragă de sus în jos, printr-un spațiu liber, către o țintă din exterior: erau condiții pe care le prefera oricăror altora. Câteva reglaje finale și arma era pregătită.

Cuibul său de ucigaș era complet.

Se uită din nou prin vizorul armei. Vila era liniștită și întunecată, cu ferestrele bătute în scânduri. Nu era o casă obișnuită. În interior se petrecea probabil ceva ilegal. Dar Vasquez nu se sinchisea de asta, atâta vreme cât nu reprezenta un motiv din pricina căruia comportamentul țintei sale să devină mai dezordonat, într-un fel sau altul. El avea de făcut o treabă, limitată ca scop și timp. Nu-i păsa cine sau de ce îl angajase. Îl interesa un singur aspect: cele două milioane de dolari care îi apăruseră în contul numeric. Îi era suficient să știe asta.

Se întoarse la pânda sa plină de răbdare. Uneori îi plăcea să se gândească la sine considerându-se un soi de naturalist care studia obiceiurile unor făpturi sfioase ale pădurii. Poseda amalgamul perfect de inteligență, disciplină și înclinație către așteptarea într-o ascunzătoare din junglă săptămâni de-a rândul, observând, luând notițe, căutând tipare.

Singura problemă era că așa n-ar fi câștigat nici un ban. Și, pe deasupra, nimic nu se putea compara cu fiorul din clipa uciderii.

33

Era aproape miezul nopții, constată D'Agosta privindu-și ceasul, și Hayward mai stătea încă la masa ei de lucru. Restul Brigăzii Omucideri era tăcut ca un mormânt: nu erau prezenți decât oamenii din schimbul de noapte, lucrând cu un etaj mai jos, în cubiculele lor. Hayward era singură. Singura lumină și singurele sunete răzbăteau prin ușa deschisă a biroului ei. Ciudat, dacă te gândeai că majoritatea crimelor din orașul New York se petreceau noaptea. „Ca în orice altă meserie, medită D'Agosta. Individul obișnuit nu vrea să trudească mai multe ore decât e necesar."

Se apropie tiptil de ușa lui Hayward și ascultă. O auzea apăsând pe tastatura computerului. Nu întâlnise printre polițiști persoană mai ambițioasă. Era oarecum înspăimântător.

Bătu la ușă.

– Intră!

Locul era un adevărat dezastru: hârtii stivuite pe toate scaunele, radioul pornit pe frecvența poliției cârâia, imprimanta scârțâia într-un colț, tipărind ceva. Sărea în ochi deosebirea față de birourile altor căpitani de poliție, impecabil de curate și ținute departe de adevărata muncă.

Ea își ridică privirea.

– Ce te aduce atât de târziu la secție?

D'Agosta își drese glasul. Avea să fie dificil. După ce fusese dat dispărut de pe fața pământului mai bine de o oră, Pendergast tocmai își făcuse apariția în camera lui de hotel cu treizeci de minute mai devreme. Deși dezvăluise puține amănunte despre cele petrecute, păruse aproape *însuflețit,* dacă așa ceva era cu putință. Apoi îl trimisese imediat pe D'Agosta într-o misiune – acea *misiune* –, fiindcă știa că el, personal, n-ar fi avut nici o șansă de succes.

– Tot Bullard, răspunse sergentul.

Hayward oftă.

– Dă deoparte hârtiile alea și ia loc.

D'Agosta mută teancul de pe un scaun și se așeză. Hayward își descheiase gulerul, își scosese chipiul și își lăsase părul pe spate. Era surprinzător de lung, căzându-i până mai jos de umeri în bucle mari, lucioase. În ciuda dezordinii și înghesuielii din birou, ea părea cumva liniștită; proaspătă. Îl privi cu un amestec de amuzament și... ce altceva? Afecțiune? Ei, nu: nu era decât rodul imaginației lui din miez de noapte.

Scoase dosarul și îl puse pe masa ei de lucru.

– Pendergast a făcut rost de ăsta, habar n-am cum.

Hayward îl luă, îi aruncă o privire, apoi îl lăsă să cadă de parcă ar fi fost un fier încins.

– Dumnezeule, Vinnie! Ăsta e clasificat!

– Ba bine că nu.

– Nici vorbă să-l citesc. Nici măcar nu l-am văzut vreodată. Ia-l de aici!

– Dă-mi voie să-ți spun pe scurt ce cuprinde...

– Doamne, să n-aud.

D'Agosta rămase locului, întrebându-se cum avea s-o scoată la capăt. Cel mai bine era s-o spună din prima.

– Pendergast vrea să pui telefoanele lui Bullard sub urmărire.

Hayward se holbă la el cel puțin zece secunde.

– Și de ce nu rezolvă asta prin FBI?

– Nu poate.

– Pendergast nu poate face niciodată *nimic* așa cum scrie la carte?

– Bullard e prea puternic. FBI-ul e o organizație ghidată de repere politice și nici măcar Pendergast nu poate schimba asta. Dar tu îi poți cere fără probleme Biroului Procurorului Statelor Unite să emită un Titlu 3.

– Nu pot folosi un dosar *clasificat* ca să obțin o autorizație tip Titlu 3 pentru monitorizarea telefoanelor!

Hayward se ridică de la birou, fulgerându-l cu privirea.

– Nu. Dar poți folosi drept momeală ancheta crimei.

– Vincent, *ți-ai pierdut mințile?* Nu există nici o dovadă împotriva lui Bullard. Nici un martor care să-l fi văzut la locul crimei. Nici un mobil, nimic care să-l lege de crime sau de victime.

– Apelurile telefonice.

– Apelurile telefonice? Femeia făcu câțiva pași în spatele biroului. O grămadă de oameni dau telefoane!

– Computerul lui era plin cu fișiere criptate. Un cod puternic, practic imposibil de spart.

– Și eu folosesc un cifru în e-mailurile pentru mama. Vincent, asta *nu e o dovadă*. Se încadrează doar în genul de lucruri care ajung pe prima pagină din *Times*, lasă impresia că încălcăm drepturile constituționale ale cetățenilor. În plus, știi ce ghimpe în talpă e obținerea unei autorizații de interceptare a convorbirilor. Trebuie să dovedești că e ultima ta variantă.

– Ar trebui să citești dosarul. Se pare că Bullard transferă tehnologie militară în China.

– Ți-am spus să nu-mi povestești ce scrie-n dosar!

– Are o companie în Italia care îi ajută pe chinezi să producă o rachetă capabilă să penetreze scutul proiectat de Statele Unite.

– Păi asta ține de jurisdicția mea tot așa de mult ca un hoț de buzunare din Mongolia.

– Bullard are prieteni sus-puși la Washington. Dă bani pentru toate campaniile electorale. Așa că nici FBI-ul, nici CIA nu vor să se-atingă de el.

Ea măsura încăperea cu pasul, cu sângele în obraji, părul despletit legănându-i-se peste umeri.

– Uite ce e, Laura, suntem amândoi americani. Bullard e unul dintre băieții răi. Ne vinde țara și nimeni nu mișcă un deget în privința asta. Iar tu nu trebuie decât să găsești o motivație valabilă pentru judecător. De acord, poate că asta nu respectă cu strictețe regulamentele.

– Regulamentele au o rațiune, Vincent!

– Da, dar vine și o vreme când trebuie să faci ceea ce e *corect*.

– Corect e să respecți legile.

– Nu într-o chestiune ca asta. New Yorkul continuă să fie ținta numărul unu a teroriștilor. Cine știe cui i-ar mai putea vinde Bullard serviciile sale. Odată ce tehnologia asta iese pe piața neagră, n-avem idee unde ajunge în final.

Hayward oftă.

– Uite ce e, eu sunt un căpitan al detectivilor din Brigada Omucideri a orașului New York. În Statele Unite sunt sute de mii de oameni talentați – agenți secreți, savanți, diplomați – angajați să se ocupe de indivizi ca Bullard.

– Da. Numai că, în clipa de față, tu ești la locul potrivit. Dosarul sugerează că se pune la cale ceva important. Ascultă, Laura, nimic nu poate fi mai simplu decât această interceptare a convorbirilor. Bullard e în mijlocul Atlanticului. Avem numărul telefonului lui prin satelit, avem o evidență a numerelor pe care le apelează. Totul e în dosar.

– Nu putem urmări un telefon prin satelit.

– Știu. Dar putem urmări telefoanele de pe uscat ale amicilor lui, putem monitoriza convorbirile din capătul opus.

– N-o să ne fie de folos dacă sună la un număr neînregistrat.

– E mai mult decât nimic.

Hayward mai ocoli de câteva ori camera, apoi se opri în fața lui.

– Nu e problema noastră. Răspunsul e nu.

D'Agosta încercă să zâmbească și constată că nu era în stare. Atunci, asta era... Nu ajungi cea mai tânără femeie căpitan de

detectivi din istoria orașului New York încălcând regulamentele, fiind o nonconformistă, o rebelă. Ar fi trebuit să știe răspunsul dinainte de a pune întrebarea.

Își ridică privirea și o văzu pe Hayward scrutându-l cu atenție.

– Nu-mi place expresia de pe fața ta, Vincent!

El ridică din umeri.

– Trebuie să plec.

– Știu ce gândești.

– Atunci nu mai e nevoie să ți-o spun.

Chipul ei se împurpură de furie.

– Crezi că sunt o carieristă, nu-i așa?

– Tu ai spus-o, nu eu.

Hayward ocoli biroul, îndreptându-se spre el.

– Ești un ticălos, știi asta? Când eram polițistă la Transporturi a trebuit să-nghit o grămadă de rahaturi, să suport o grămadă de hărțuieli din partea unor tipi care considerau că muncesc prea mult. N-am de gând să mai tolerez așa ceva! Un bărbat ambițios e considerat energic. O femeie ambițioasă e carieristă și o cățea!

D'Agosta își simți la rândul său obrajii aprinzându-se de mânie. Femeile amplificau întotdeauna o discuție în contradictoriu, transformând-o într-un soi de dispută între sexe.

– Ăsta-i fum în ochi. Uite cum stau lucrurile, poți face fie ceea e corect, fie ceea ce îți asigură spinarea. Iar tu preferi evident varianta a doua. Perfect! N-o să-ți stau în drum dacă vrei să devii comisarul Hayward.

D'Agosta se ridică, luă teancul de hârtii pe care-l așezase pe podea și îl puse la loc, pe scaun. Apoi își luă dosarul clasificat de pe birou. Când se răsuci pe călcâie, o văzu pe femeie în dreptul ușii, blocându-i ieșirea.

Rămase locului, calm, așteptând să se dea la o parte.

Hayward nu se clinti.

El își păstră poziția.

– Aș dori să ies.

Făcu un pas înainte, dar ea tot nu se mișcă. Era atât de aproape, încât D'Agosta îi simțea căldura trupului și mirosul de șampon al părului.

– A fost scârbos din partea ta să spui așa ceva.

Fața ei rămăsese roșie ca focul.

D'Agosta încercă s-o ocolească, dar femeia își schimbă poziția, așa că aproape dădu peste ea.

– Ascultă, spuse Hayward. Iubesc țara asta la fel de mult ca oricine altcineva. Dar mai știu și că am făcut o mulțime de lucruri bune în departamentul ăsta, am rezolvat o mulțime de cazuri, am pus o mulțime de băieți răi după gratii. Sunt eficientă *fiindcă* respect regulamentele. Așa că nu-mi mai turna mie asemenea rahaturi!

D'Agosta păstră tăcerea. Rămase nemișcat, la o palmă de ea, respirând gâfâit, trăgând în plămâni furia ei, parfumul ei, mirosul ei. Era conștient de ochii ei albaștri, de pielea ei de culoarea fildeșului. Făcu un pas către ea și trupurile li se atinseră. Ca un contact electric neașteptat. Rămaseră așa o clipă, amândoi respirând la fel de gâfâit, furia preschimbându-li-se în altceva. El se aplecă, buzele li se uniră și îi simți sânii apăsându-l în timp ce se sărutau fără grabă.

Mâna ei îi mângâie ceafa și ea se trase și mai aproape, aducându-le trupurile într-un contact deplin, și apoi, aproape fără să știe ce făcea, el o cuprinse cu amândouă brațele, își modelă palmele după formele ei, o strivi de el. Abia reuși să facă față valului de excitare care îl înghiți și depuse eforturi să nu i se taie răsuflarea în timp ce buzele îi alunecau ușor pe bărbia ei, sărutându-i-o, apoi pe gât, apoi pe umăr. Ea i se foi în brațe, suspinând; îi simți răsuflarea fierbinte pe obraz când ea îi prinse lobul urechii între dinți, mai întâi ușor, apoi cu mai multă putere. Îl trase către biroul ei și se lăsă pe spate, iar el o urmă, păstrându-i buzele lipite de ale lui. Mâinile lui bâjbâiau acum căutându-i nasturii bluzei, apoi închizătoarea sutienului, și, când îi văzu sânii tresăltându-i liberi, se simți excitându-se cu și mai multă tărie.

Mâinile ei coborâră de pe umerii lui, trasându-i linii în josul pieptului și al stomacului, ajungând la betelia pantalonilor, desfăcându-i cureaua, trăgându-i fermoarul, eliberându-l cu încetineală. Mâna ei începu să-l dezmierde ușor și el icni, involuntar, cu răsuflarea tăiată, atunci când întinse brațul către tivul fustei ei, își strecură mâna dedesubt și îi trase blând chiloții într-o parte. Ea se cutremură ușor când o pătrunse, țuguindu-și buzele în timp ce își arcuia spatele, adâncindu-l înăuntrul ei. O vreme rămaseră așa, încremeniți, privindu-se ochi în ochi. Buzele lui Hayward se întredeschiseră, apoi capul i se lăsă pe spate, expunându-i gâtul, și femeia lăsă să-i scape un geamăt de plăcere. D'Agosta își înfășură brațele în jurul coapselor ei și prinse să alunece în ea, iarăși și iarăși, domol, măsurat, împrăștiind hârtiile pe podea...

... Apoi, într-un potop brusc de plăcere, se sfârși. Ea îl strânse în brațe, cu părul întunecat răvășit, respirând greu, cu picioarele petrecute pe după ale lui, crispându-se și relaxându-se în spasme din ce în ce mai lente. Rămaseră îmbrățișați pentru un timp ce le păru îndelungat. Totuși, avură senzația că era prea curând atunci când ea îl sărută și îl îndepărtă cu blândețe. Abia în acel moment realiză D'Agosta că încă nu înțelegea ce se întâmplase. Își ascunse confuzia întorcându-se cu spatele la ea și punându-și hainele într-o oarecare ordine. Răstimp în care își dădu seama că nici măcar nu-și aducea aminte ce anume îi condusese către acea îmbrățișare subită. Se uniseră, pur și simplu, ca niște magneți. Nu i se mai întâmplase niciodată ceva asemănător. Nu știa dacă ar fi trebuit să se simtă exultând de fericire, jenat sau neliniștit.

O auzi râzând ușurel în spatele lui.

– N-a fost rău, spuse, cu voce ușor răgușită. Adică, pentru un ratat epuizat, fără nici o șansă de redresare. Cred totuși că data viitoare ar trebui să-nchidem ușa.

Îi zâmbi de sub coama zbârlită a părului ei negru, împurpurarea pielii atenuându-i-se undeva în josul gâtului, sânii ridicându-i-se și coborându-i lent în timp ce-și netezea fusta.

– Știi ce-mi place la tine, Vincent?

– Nu.

– Îți pasă cu adevărat... de munca ta, de caz și, mai presus de toate, de dreptate. Îți *pasă!*

D'Agosta continua să fie derutat, aproape năucit de cele întâmplate. Își trecu mâna prin păr, își aranjă pantalonii. Nu era sigur de înțelesul vorbelor ei.

– Cred că tocmai ai câștigat acel Titlu 3. Cu un mic efort de gândire, o să reușesc să născocesc ceva.

El se opri din pusul în ordine al îmbrăcăminții.

– N-a fost ăsta motivul...

Ea își îndreptă spatele și îi duse un deget la buze.

– *Integritatea* ta e aceea care tocmai ți-a adus Titlul 3. Nu... celălalt lucru. Hayward zâmbi din nou. Îți spun eu cum procedăm. Am cam luat-o pe dos aici. Du-te să faci ce trebuie să faci. Pe urmă poți să mă scoți în oraș pentru o cină minunată, prelungită și romantică, la lumina lumânărilor.

34

Sala de monitorizare din clădirea FBI-ului din Manhattan era un spațiu fără particularități, situat la etajul treisprezece al turnului. Lui D'Agosta i se părea că seamănă cu orice alt birou obișnuit: tavan cu lumini fluorescente, covoare cu aspect neutru, nenumărate cubicule identice alcătuind o colonie de furnici umane. Al naibii de deprimant.

Se uită în jur cu precauție, pe jumătate sperând și pe jumătate temându-se că avea s-o găsească pe Laura Hayward așteptându-l. Dar acolo nu era decât unul dintre detectivii ei, Mandrell, același ins care îl sunase la ora prânzului, înștiințându-l că obținuseră un ordin tip Titlu 3 de la Biroul Procurorului Statelor Unite. FBI-ul, care deținea echipamente superioare, avea să execute Titlul 3 în cadrul unei operațiuni comune cu NYPD. Faptul că ordinul venea prin intermediul Departamentului de Poliție făcea ca totul să devină cumva acceptabil din punct de vedere politic.

– Domnule sergent, spuse Mandrell, strângându-i mâna. Totul e pregătit. Agentul, ăăă, Pendergast...

– Sunt aici, spuse acesta, intrând cu pași mari în încăpere.

Costumul lui negru, frumos croit și călcat impecabil, sclipea în lumina artificială. D'Agosta se întrebă câte costume identice avea omul acela. Probabil că în Dakota și în vila pe Riverside Drive existau camere rezervate anume pentru ele.

– Domnule agent Pendergast, spuse D'Agosta, acesta este sergentul detectiv Mandrell de la Secția de Poliție 21.

– Încântat! Pendergast strânse scurt mâna întinsă. Îmi cer scuze fiindcă n-am ajuns mai devreme. Mă tem că m-am rătăcit. Clădirea asta este extrem de derutantă.

„Clădirea FBI-ului? Extrem de derutantă?" Pendergast era el însuși un federal, ar fi trebuit să aibă un birou în clădirea respectivă. Nu era așa? Lui D'Agosta îi trecu deodată prin minte faptul că nu văzuse niciodată biroul lui Pendergast și nici nu fusese invitat să-l viziteze.

– Pe aici, spuse Mandrell, deschizând drumul prin labirintul de spații de lucru îngrădite.

– Excelent, murmură Pendergast la urechea lui D'Agosta după ce își potriviră pasul în urma detectivului. Trebuie să-i mulțumesc personal doamnei căpitan Hayward. S-a descurcat foarte bine în folosul nostru.

„Chiar că s-a descurcat foarte bine", medită D'Agosta, zâmbind pentru sine. Tot ce se petrecuse în noaptea precedentă – starea de spirit a lui Pendergast, însuflețit de vizitatorul misterios, întâlnirea amoroasă pe deplin neașteptată cu Laura Hayward – părea un vis, ceva de domeniul irealului. Toată dimineața se împotrivise ispitei de a o suna. Spera că ea încă își mai dorea cina aceea prelungită, la lumina lumânărilor. Se întrebă dacă asta avea să complice relația lor de serviciu și, ajungând la concluzia că așa avea să fie, constată că nu-i păsa prea mult.

– Am ajuns, spuse Mandrell, intrând într-unul dintre cubicule.

Spațiul arăta la fel ca toate celelalte: un birou cu un dulap suspendat deasupra, un terminal de computer cu difuzoare atașate, câteva scaune. În fața calculatorului stătea o femeie blondă, tunsă scurt, tastând.

– Dânsa este agenta Sanborne, spuse Mandrell. Monitorizează telefonul lui Jimmy Chait, mâna dreaptă a lui Bullard de aici, din State. În cubiculele alăturate sunt agenți care urmăresc

telefoanele altor șase dintre asociații lui Bullard. Agent Sanborne, dânșii sunt sergentul D'Agosta de la Departamentul de Poliție din Southampton și agentul special Pendergast.

Sandborne dădu pe rând din cap către cei doi, în semn de salut, făcând ochii mari la auzul numelui lui Pendergast.

– Noutăți? o întrebă Mandrell.

– Nimic important, răspunse ea. Acum câteva minute am avut ceva trafic între Chait și un alt asociat. Se pare că așteaptă un telefon de la Bullard din clipă-n clipă.

Mandrell dădu din cap în semn că pricepuse, apoi se întoarse spre D'Agosta.

– Când ați urmărit ultima oară un telefon, domnule sergent?

– A trecut ceva timp.

– Atunci dați-mi voie să vă pun la curent. Acum totul se face pe computer, cu câte un terminal pentru fiecare număr monitorizat. Linia telefonică trece prin această interfață, iar conversația este înregistrată în format digital. Nu se mai folosesc benzi. Agenta Sanborne, care o să facă transcrierea datelor, poate acționa comenzile de transfer fie de la tastatură, fie de la o pedală.

D'Agosta clătină admirativ din cap. Nu se putea face nicicum comparație cu aparatura de tehnicitate scăzută cu care lucrase el la mijlocul anilor optzeci, ca tânăr polițist.

– Parcă ați spus ceva despre chinezi? întrebă Mandrell. O să avem nevoie de translator?

– Foarte puțin probabil, răspunse Pendergast.

– Ei bine, noi avem pe cineva pregătit, pentru orice eventualitate.

În cubicul se lăsă tăcerea, Mandrell și Sanborne aplecându-se asupra ecranului.

– Vincent, zise în șoaptă Pendergast, trăgându-l deoparte pe D'Agosta. Am tot ținut să-ți spun. Am făcut o descoperire foarte importantă.

– Ce descoperire?

– Beckmann.

D'Agosta îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– *Beckmann?*

– Locul unde se află în prezent.

– Serios? Când ai aflat?

– Azi-noapte, târziu. După ce te-am sunat ca să soliciți urmărirea telefoanelor.

– Și de ce nu mi-ai spus mai devreme?

– Am încercat să-ți telefonez imediat ce-am auzit. La hotel n-a răspuns nimeni. Iar telefonul tău mobil părea să fie închis.

– Oh. Da, a fost. Îmi cer scuze.

D'Agosta își feri privirea, simțind cum începea să i se răspândească roșeața în obraji.

Țiuitul neașteptat al terminalului de computer îl scuti de întrebări indiscrete.

– Captăm o posibilă convorbire, spuse agenta Sanborne.

Pe monitorul ei apăru o mică fereastră, plină cu șiruri de date.

– Chait primește un apel, spuse ea, arătând către fereastră. Vedeți?

– De la cine? întrebă D'Agosta.

– Numărul apare imediat. Îl setez pe voce.

– *Jimmy,* se auzi un glas ascuțit, venind din boxele computerului. *Jimmy, ești acolo?*

Sanborne începu să tasteze repede, transcriind convorbirea cuvânt cu cuvânt.

– E numărul lui de acasă, zise ea. Probabil nevastă-sa.

– Da, se auzi o voce profundă, cu accent pronunțat din New Jersey. Ce vrei?

– Când vii acasă?

– A apărut o problemă.

În fundal se auzea un vâjâit estompat, ca o pală de vânt.

– Nu, Jimmy... nu și astăzi. În după-amiaza asta vine familia Fingerman, ai uitat? În legătură cu închirierea casei din Kissimmee, pe durata iernii.

– Ducă-se naibii! N-ai nevoie de mine pentru rahatul ăsta.

– Dă-i înainte, vorbește-mi tot așa. Ai dreptate. *N-am* nevoie de tine pentru *rahatul* ăsta. Am nevoie de tine să te oprești la DePasquale's și să cumperi câteva tăvițe cu cârnați și garnitură. N-am cu ce să-i servesc.

– Atunci mișcă-ți fundu-n bucătărie și gătește ceva!

– Ascultă...

– O să vin acasă când ajung acasă. Acum închide naibii, aștept un telefon!

Legătura se întrerupse.

Se lăsă o scurtă tăcere, întreruptă doar de păcănitul tastelor sub degetele agentei Sanborne, care completa transcrierea.

– Încântător cuplu, comentă D'Agosta. Apoi îi făcu semn lui Pendergast să se tragă deoparte. Totuși, cum ai dat de Beckmann?

– Cu ajutorul unei cunoștințe de-ale mele – de fapt, e un invalid – care se pricepe întâmplător extraordinar de bine la depistarea informațiilor delicate, greu de aflat.

– „Extraordinar de bine" e un termen modest. Nimeni n-a reușit să-l localizeze pe tipul ăsta. Prin urmare, unde e Beckmann?

Îi întrerupse un alt țiuit al computerului.

– Avem încă unul, spuse Sanborne.

– E apelat sau apelează?

– E apelat. Dar numărul trebuie să fie ascuns, nu primesc nici un fel de informații despre el.

Difuzorul emise un sunet scurt, ascuțit.

– *Da?* spuse Chait.

– *Chait,* se auzi o voce.

D'Agosta recunoscu imediat tonul gutural: îi stârni un tremur de ură, care îl străbătu din cap până-n picioare.

Îl recunoscuse și Chait.

– Da, domnule Bullard, să trăiți, zise el, cu inflexiuni dintr-odată servile.

– Bullard folosește probabil un telefon prin satelit, spuse D'Agosta. De-asta nu primiți nici un fel de informații.

– N-are importanță. Mandrell arătă un șir de numere de pe ecran. Vedeți asta? E antena la care e conectat telefonul lui Chait. Este nodul rețelei celulare din care provine semnalul telefonului lui și care ne permite să aflăm unde se află în prezent.

Întinse mâna spre dulapul suspendat, scoase un manual gros și se apucă să-l răsfoiască.

– E totul aranjat? întrebă Bullard.

– Da, domnule. Oamenii au fost instruiți.

– Nu uita ce-am vorbit. Nu accept nici un fel de scuze. Nu trebuie decât să faci cum ți-am spus. Respecți totul, pas cu pas.

– Voi proceda conform, domnule Bullard.

Mandrell își ridică privirea din manualul amplasării antenelor.

– Chait e în Hoboken, New Jersey.

– Totul s-a pus în mișcare, spuse Bullard. Chinezii vor ajunge acolo la timp.

– Locul exact? întrebă Chait.

– Primul, așa cum am discutat. Parcul.

Mandrell îl apucă pe D'Agosta de braț.

– Chait tocmai a schimbat antenele, rosti el.

– Și ce înseamnă asta?

– Se deplasează. Mandrell răsfoi manualul, căutând amplasamentul noii antene. Acum e în centrul orașului Union.

– Mijloacele de transport în comun nu merg atât de repede, spuse Pendergast. Trebuie să fie într-un automobil.

Bullard vorbea iarăși.

– Nu uita. Vor aștepta o prezentare a progreselor înregistrate în schimbul plății. Știi ce să le dai, da?

– Da, știu.

Pendergast își scoase propriul celular, formând în grabă un număr.

– Chait e în drum spre o întrunire. Trebuie să trimitem o unitate, să facem o triangulație ca să identificăm locul unde se află.

– Aștept un raport imediat după întâlnire, spuse Bullard.

– O să intru din nou în legătură cu dumneavoastră peste cel mult nouăzeci de minute.

– Și, Chait, să n-o dai în bară, m-auzi?

– Nu, domnule, n-o s-o dau în bară.

Se auziră un declic, un fâșâit de paraziți; computerul țiui iarăși, anunțând întreruperea legăturii.

– Antena s-a schimbat din nou, zise Mandrell, cu ochii la ecran.

D'Agosta se întoarse spre Pendergast.

– În cel mult nouăzeci de minute, așa a spus? Ce naiba-nseamnă asta?

Pendergast își închise telefonul, strecurându-și-l în buzunar.

– Înseamnă că întâlnirea lor se va petrece între timp. Haide, Vincent! N-avem nici o clipă de pierdut!

35

D'Agosta trecu în viteză pe lângă serpentinele pentru ieșirea de pe podul George Washington și intră pe benzile expres, conducând nebunește. Când autostrada cu taxă din New Jersey se ramifică și traficul începu să se mai rărească puțin, plasă girofarul pe bord, îi puse flash-ul în funcțiune și porni sirena. Când vira spre vest, intrând pe autostrada interstatală 80, apăsă temeinic pe accelerație. Motorul puternic al sedanului răspunse și în curând zburau pe asfalt cu o sută șaizeci de kilometri la oră.

– Reconfortant, murmură Pendergast.

Stația radio acordată pe frecvența sigură de comunicare între mașini prinse viață pârâind.

– Aici 602. Avem o imagine vizuală a țintei: e o furgonetă de televiziune cu antenă de satelit, cu denumirea WPMP, Hackensack, și se îndreaptă spre vest pe 80 în apropierea ieșirii 65.

D'Agosta apăsă iar pe accelerație, ajungând la două sute de kilometri la oră.

Pendergast desprinse microfonul din lăcașul de la bord.

– Suntem la numai câțiva kilometri în spatele tău. Retrage-te pe altă bandă și menține-te în afara razei vizuale. Terminat!

Totul se pusese cap la cap cu o viteză remarcabilă. Pendergast inițiase o urmărire federală a semnalului celularului lui Chait, rechiziționase un vehicul guvernamental și îl pusese la volan pe

D'Agosta. Traficul de pe West Side Highway fusese generos de lejer și nu avuseseră nevoie decât de zece minute ca să iasă din Manhattan.

– Încotro crezi că mergem? întrebă D'Agosta.

– Bullard a pomenit de un parc. Deocamdată nu știm nimic mai mult.

D'Agosta observă, cu coada ochiului, că, în ciuda vitezei, Pendergast își desfăcuse centura de siguranță și se aplecase în față, ghemuindu-se. Se apucă să râcâie cu unghiile covorașul de pe podea, frecându-și apoi palmele de el cu repeziciune. D'Agosta îl mai văzuse și înainte făcând lucruri stranii, dar asta le întrecea pe toate. Se gândi dacă ar fi trebuit sau nu să-i pună vreo întrebare și decise să se abțină.

– Ținta părăsește autostrada pe la ieșirea 60, cârâi stația radio. O urmărim.

D'Agosta încetini. După încă un minut, se încadră pe aceeași cale de ieșire.

– Ținta se îndreaptă către nord, pe McLean.

– Merge spre Paterson, spuse D'Agosta.

Nu pusese niciodată piciorul în orașul respectiv, deși trecuse prin dreptul lui, pe autostradă, de nenumărate ori: o localitate muncitorească plină de clădiri din cărămidă roșie, ale cărei zile de glorie trecuseră probabil de o sută de ani. Părea o destinație bizară.

– Paterson, repetă meditativ Pendergast, ștergându-și mâinile murdare de obraji și de gât. Locul unde s-a născut Revoluția Industrială Americană.

– Loc de naștere? Mie mi se pare mai degrabă o poartă către moarte.

– E un oraș cu o istorie dinamică, Vincent! O parte dintre împrejurimile sale istorice sunt încă foarte frumoase. Oricum, mizez pe faptul că nu mergem către ele.

– Ținta iese de pe McLean, spuse vocea de la radio. O ia spre vest, pe Broadway.

D'Agosta părăsi autostrada McLean, folosind sirena ca poată trece de două ori pe roșu. În dreapta lor se întindea râul Passaic, maroniu și posomorât în lumina toamnei. Când vină pe Broadway, un drum părăginit și stricat, opri sirena și girofarul de pe bord. Acum erau aproape, foarte aproape.

– Sergent, spuse Pendergast pe neașteptate, intră în mallul ăsta din dreapta, te rog! Trebuie să ne oprim puțin.

D'Agosta îl privi surprins.

– N-avem timp.

– Avem, crede-mă!

D'Agosta ridică din umeri. Operațiunea aparținea oficial FBI-ului și Pendergast era șeful. Hayward se asigurase că așa stăteau lucrurile. Mașina de recunoaștere era a FBI-ului, iar el făcea parte din Departamentul de Poliție din Southampton, ceea ce nu avea să deranjeze pe nimeni. Rivalitățile dintre polițiile statale se mențineau pe nivelul minim. La momentul potrivit – când avea să fie prea târziu pentru ca un grup de polițiști din oraș, nepuși în temă, să mai poată strica totul –, Pendergast avea să apeleze la autoritățile locale.

Mallul era o colecție de magazine murdare, cu fațadele de sticlă, aflate dincolo de o parcare denivelată, cu pavajul fisurat de scurgerea vremii. Era pe jumătate abandonat și D'Agosta se întrebă ce naiba mai punea la cale Pendergast. El scosese un timp bun, iar agentul îl irosea.

– Acolo, spuse Pendergast. În capătul celălalt.

D'Agosta acceleră, îndreptându-se spre ultima vitrină. În fața acesteia se afla un container galben de gunoi, ciupit de rugină și zgâriat de trecerea anilor. Pendergast coborî chiar înainte de oprirea mașinii și intră alergând în magazin. D'Agosta înjură și lovi cu pumnii în volan. Aveau să piardă cel puțin cinci minute. Era obișnuit cu purtările inexplicabile ale lui Pendergast, dar asta era prea de tot.

– Ținta se îndreaptă spre East Side Park, se auzi vocea calmă din mașina de recunoaștere. Acolo se desfășoară un soi de

eveniment. Pare să fie vorba de rachetomodele, minirachete, cam așa ceva.

D'Agosta auzi țipete și îl văzu pe Pendergast ieșind în pas alergător din magazin, cu un maldăr de haine atârnându-i pe un braț și cu mâna cealaltă încleștată pe două perechi de pantofi. Câteva clipe mai târziu, o femeie grasă dădu buzna afară.

– Ajutor! zbieră ea. Poliția! Sper că ești mândru de tine, după ce-ai jefuit Armata Salvării! Idiotule!

– Vă sunt îndatorat, doamnă, răspunse Pendergast, mototolind o bancnotă de o sută de dolari și aruncând-o peste umăr în timp ce se instala dintr-un salt pe bancheta din spate.

D'Agosta apăsă pe accelerație, lăsând în urmă dâre de cauciuc și un nor de fum.

– Îndrăznesc să spun că ocolul n-a durat mai mult de două minute, zise Pendergast, de pe bancheta din spate.

Uitându-se în oglinda retrovizoare, D'Agosta văzu că își scotea haina și cravata.

– Două minute înseamnă un timp îndelungat în afacerea asta.

– Va trebui să le trimit celor de la Armata Salvării o mică atenție, ca să mă răscumpăr pentru lipsa de maniere.

– Se îndreaptă spre East Side Park.

– Perfect. Ocolește, te rog, parcul, și intră dinspre sud. Am nevoie de câteva minute.

Sergentul trecu pe lângă parc – un zid de verdeață în stânga lui, înălțându-se deasupra unei întăriturii de beton – și vira la stânga, pe Derrom Avenue. În ciuda învecinării cu Broadway-ul cel ponosit, cu înfățișare jalnică, casele erau remarcabil de mari și de bine întreținute, relicve ale vremurilor când Paterson era un oraș industrial model.

Din spate, Pendergast declamă:

> Adormit pe vecie,
> visele i se preumblă prin orașul unde adastă,
> necunoscut.

D'Agosta trase din nou cu ochiul în oglinda retrovizoare, fiind cât pe ce să calce frâna din cauza surprizei atunci când văzu un străin întorcându-i privirea. Dar nu era un străin, desigur: era Pendergast, transformat printr-o deghizare aproape miraculoasă.

– Ai citit vreodată poemul *Paterson,* de William Carlos Williams[1]? întrebă vagabondul de pe bancheta din spate.

– N-am auzit niciodată de el.

– Păcat:

> Nemuritor, e neclintit, nu se trezește și e zărit
> arar, deși răsuflă, iar intrigile sale, subtilități
> trăgându-și ființa din larma volburii de ape,
> însuflețesc o mie de roboți.

D'Agosta clătină din cap și murmură ceva în sinea lui. Parcurse câteva cvartale, vină încă o dată la stânga și intră în parc pe lângă o statuie a lui Cristofor Columb.

East Side Park, un delușor năpădit de buruieni, cu iarbă neîngrijită și cu câte un copac umbros ici-colo, era tivit cu case aflate la mică distanță, pe toate cele patru laturi. Îl înconjura o alee șerpuitoare, pe care D'Agosta intră încet, trecând pe lângă o diversitate de clădiri anexe din conglomerat, în diverse stadii ale dărăpănării. Pe marginile drumului erau bănci din beton și cu șipci de lemn, vopsite în verde. Aleea își schimba apoi direcția, ducând către o ridicătură a terenului, încununată de o fântână arteziană înconjurată de un gard negru, din fier forjat. În zona aceea, de-a lungul bordurii erau parcate mai multe automobile, inclusiv mașina lor de recunoaștere, aproape blocând drumul și așa îngust. D'Agosta văzu în fața lor furgoneta de televiziune. Era trasă pe iarbă, între două terenuri de tenis și un teren de baseball. Câțiva copii lansau minirachete în mijlocul celui din urmă,

[1] William Carlos Williams (1883–1963), poet american, asociat îndeaproape cu modernismul și cu imagismul (n.tr.)

supravegheați de vreo șase părinți. Lângă furgonetă era un bărbat cu o cameră de televiziune, care filma evenimentul.

– Întâlnirea asta e excepțional de bine planificată, Vincent, spuse Pendergast în timp ce treceau încet de teren. Se întâlnesc în mijlocul unui parc. Nici o șansă să fie prinși într-o ambuscadă. Și sunt înconjurați de copii gălăgioși și de vuietul rachetelor, care împiedică orice tip de supraveghere electronică de la mare distanță. Tipul ăla cu camera e santinela lor și are un pretext ideal ca să se uite în toate părțile printr-un teleobiectiv. E clar că Bullard și-a pregătit foarte bine oamenii. Ah, Vincent, oprește un minut, te rog: vin chinezii!

D'Agosta văzu în oglinda retrovizoare un Mercedes negru, lung, absurd de nelalocul lui în acel peisaj, mergând încet în spatele lor, pe alee. Se opri pe iarbă, în partea opusă a terenului de tenis față de furgonetă. Coborâră doi bărbați masivi, cu capete rase și cu ochelari negri, privind cu atenție în jur. Pe urmă ieși un al treilea, mai mărunțel, care traversă pajiștea, îndreptându-se spre furgonetă.

– Ce lipsă cumplită de subtilitate, spuse Pendergast. Se pare că acești domni s-au uitat prea mult la televizor.

D'Agosta continuă să înainteze încet și opri mașina în dreptul ieșirii care dădea spre Broadway. Aici dealul era mai scund și automobilul lor era ascuns vederii de copacii mai numeroși.

– Păcat că sunt în uniformă, spuse el.

– Dimpotrivă: mulțumită uniformei o să fii ultimul om pe care-l vor suspecta. Eu o să mă apropii cât mai mult cu putință, să văd dacă pot afla mai multe amănunte despre întâlnire. Cumpără-ți o gogoașă și o cafea de acolo – Pendergast arătă cu un gest al capului către o cafenea de pe trotuarul opus al Broadway –, apoi plimbă-te prin parc. Așază-te pe o bancă de lângă terenul de baseball, de unde poți trage nestingherit de obstacole dacă apar probleme. Să sperăm că n-o să fie cazul, cu toți copiii ăștia în jur... totuși, fii gata de acțiune.

D'Agosta dădu din cap în semn de încuviințare.

Pendergast se frecă la ochi cu putere. Când mâinile lui soioase coborâră dinspre față, ochii își pierduseră nuanța limpede, de un albastru argintiu. Acum erau ochii unui bețivan: nesiguri, apoși, înroșiți.

D'Agosta îl privi coborând din mașină și urcând dealul agale. Purta un sacou sport, dintr-un material dubios, cu o pată estompată între umeri; pantaloni largi, din lână tricotată, cu un număr prea mari; o pereche de pantofi lejeri, ponosiți. Părul lui era cu câteva nuanțe mai închis decât de obicei – cum naiba reușise asta? – iar fața avea mare nevoie să fie spălată. Arăta exact ca un om aflat la pământ, dar nu terminat de pe-a-ntregul, agățându-se de câteva zdrențe de respectabilitate. Și asta nu numai din pricina hainelor: până și mersul îi devenise oarecum târșâit, limbajul trupului îi trăda șovăiala, ochii îi fugeau ba într-o parte, ba într-alta, de parcă ar fi fost pregătit să evite o lovitură neașteptată.

D'Agosta îl mai privi preț de câteva secunde, minunându-se. Apoi coborî din mașină, își cumpără o cafea și o gogoașă glazurată din prăvălia de vizavi și se întoarse în parc. Când ajunse pe culmea micii movile și se apropie de terenul de baseball, îl văzu pe chinezul cel scund urcându-se în furgoneta de televiziune pe ușa din spate. Însoțitorii săi mai voinici își pierdeau vremea la vreo patruzeci de pași distanță, cu brațele încrucișate la piept.

Se auzi un șuierat și o minirachetă decolă în urale răzlețe și în aplauze sporadice. Toți ochii se îndreptară spre cer; urmă un pocnet și racheta începu să coboare purtată de vânt, plutind sub o parașută miniaturală, cu dungi roșii și albe. D'Agosta se așeză pe o bancă, de cealaltă parte a terenului de baseball față de furgonetă. Îndepărtă capacul paharului cu cafea, prefăcându-se că urmărea decolarea rachetelor. Zări ceva bizar: presupusul cameraman le cerea acum copiilor să se adune laolaltă, după toate aparențele ca să-i filmeze. D'Agosta se întrebă dacă individul nu era cumva Chait, omul de bază al lui Bullard din New York. Ajunse la o altă concluzie: Chait se afla fără nici o îndoială în furgonetă, cu șeful chinezilor.

Își întoarse atenția asupra lui Pendergast. Agentul se plimba tacticos pe aleea de lângă furgonetă. Se opri, pescui dintr-un coș de gunoi un buletin informativ despre cursele de cai, îl scutură de alte resturi, apoi se opri să stea de vorbă cu cameramanul. Se părea că-i cerea bani. Omul se încruntă, scutură din cap și-i făcu semn lui Pendergast să-și vadă de drum. Pe urmă se întoarse spre copii, îndemnându-i prin gesturi să se alinieze alături de rachetele lor.

D'Agosta simți un nod în stomac. De ce naiba îi aranja tipul ăla astfel pe copii? Ceva nu-i mirosea deloc a bine.

Pendergast se așezase între timp pe banca de lângă furgonetă, atât de aproape, încât ar fi putut s-o atingă, și studia buletinul informativ despre curse cu un ciot de creion în mână, încercuind diverse nume de cai și făcând adnotații.

Pe urmă – în mod inexplicabil – se ridică, se duse la ușa din spate a furgonetei și ciocăni.

Cameramanul se apropie imediat cu pași mari, gesticulând furios, și îl împinse pe Pendergast într-o parte. D'Agosta își înfrână impulsul de a-și duce mâna la armă. Ușa din spate se deschise; urmă o discuție pe ton ridicat; ușa se închise trântindu-se. Cameramanul îi ceru lui Pendergast să plece făcându-i semne pline de furie, dar agentul se mulțumi să ridice din umeri și se așeză din nou pe bancă, reîntorcându-se la studiul buletinului informativ, parcurgându-l cu o detașare apatică, de parcă ar fi avut o grămadă de bani pe care să-i spargă la curse.

D'Agosta se uită în jur. Cei doi agenți FBI în haine civile se plimbau în partea opusă a terenului de baseball, stând de vorbă. Gorilele chineze nu păreau să-i fi remarcat. Atenția lor era ațintită asupra furgonetei și a ceea ce se petrecea în interior. Oamenii păreau pregătiți pentru ceva anume. *Prea* pregătiți. Și mai era și cameramanul, încă aliniind copii, de parcă și el ar fi așteptat să se întâmple ceva din moment în moment.

D'Agosta fu cuprins de o neliniște aproape insuportabilă. Se întrebă de ce se osteniseră oamenii lui Bullard să se plaseze în mijlocul copiilor. Nu aveau nici o bănuială că erau supravegheați.

Situația tensionată era între ei și clienții lor, chinezii. Înțelesese măcar atâta lucru din convorbirea interceptată, iar acum totul se desfășura dinaintea ochilor săi.

Începu să analizeze ce s-ar întâmpla dacă gorilele chineze și-ar scoate armele și ar deschide focul asupra furgonetei. Copiii ar fi prinși în bătaia focului încrucișat. Asta se petrecea: puștii asigurau protecția. Oamenii lui Bullard *se așteptau* la un schimb de focuri: cameramanul alinia copiii transformându-i într-un scut uman.

Lăsă pe bancă gogoașa și cafeaua cu un gest repezit și se ridică în picioare, cu mâna pe armă. Ușa din spate a furgonetei se deschise brusc în aceeași clipă și chinezul cel scund coborî cu iuțeala și ușurința unei păsări. Începu să traverseze terenul de baseball cu pași mari. Flutură scurt mâna către cele două gorile – un gest abia schițat – și o rupse la fugă.

D'Agosta îi văzu pe cei doi ducându-și mâinile către arme.

Se lăsă imediat într-un genunchi, ținându-și pistolul într-o poziție stabilă, și ținti. Imediat ce apăru o armă – un Uzi, după cum arăta – apăsă pe trăgaci, și rată la mică distanță.

Iadul se dezlănțui dintr-odată. Se auzea păcănitul ritmic al armelor semiautomate. Puștani împrăștiindu-se, adulți strigând, înșfăcându-și copiii și fugind îngroziți sau aruncându-se la pământ. Și în mâna cameramanului apăru un Uzi, dar o rafală de gloanțe îl lovi în piept înainte de a apuca să tragă și fu trântit pe spate, izbindu-se de o laterală a furgonetei.

D'Agosta trase pentru a doua oară în chinezul pe care-l ratase, oprindu-l cu un glonț bine plasat în genunchi. Celălalt se întoarse în direcția focului neașteptat, mișcându-și arma cu un gest larg și măturând câmpul deschis cu focul său automat; apărând doi copii cu trupul său, Pendergast îl doborî cu sânge rece, trăgându-i un glonț în cap. Când bărbatul se prăbuși, pistolul uzi se roti orbește, continuând să tragă: din iarba din fața lui Pendergast se înălțară norișori de praf; agentul căzu pe spate, împingând copiii în afara zonei periculoase în vreme ce un jet de

sânge îi întuneca brusc țesătura hainei în dreptul brațului.

– Pendergast! strigă D'Agosta.

Pistolarul lovit de sergent refuza să rămână la pământ. Se răsucise pe-o parte și trăgea în furgonetă, gloanțele răpăind pe laterala caroseriei și împrăștiind așchii de vopsea. De pe scaunul din față răbufni o rafală; chinezul se prăbuși din nou; furgoneta demară în scrâșnet strident de cauciucuri.

– Opriți-i! urlă D'Agosta către cei doi agenți.

Aceștia se lansaseră deja în urmărire și alergau trăgând, inutil însă; gloanțele ricoșau zgomotos din laturile blindate ale furgonetei.

Șeful chinezilor ajunsese la Mercedesul negru. Când motorul prinse viață huruind, cei doi agenți FBI își îndreptară focul într-acolo, spărgând cauciucurile din spate în timp ce mașina vira, intrând pe alee. Un glonț nimeri rezervorul de benzină, care explodă cu o bufnitură surdă și o sferă de foc se înălță spre cer pe când mașina părăsea aleea, rulând încet către un pâlc de copaci. Ușa din față se deschise brusc și ieși un bărbat în flăcări, care făcu doi, trei pași împleticiți, apoi se opri și se prăbuși încet în față. În depărtare, furgoneta de televiziune tocmai ieșea din parc înclinându-se pe-o parte și se pierdea în labirintul de străzi dinspre vest.

În parc domnea haosul: copii și adulți împrăștiați peste tot, chirciți la pământ și țipând. D'Agosta porni grăbit spre locul unde căzuse Pendergast, simțindu-se peste măsură de ușurat atunci când văzu că agentul FBI stătea în capul oaselor. Cei doi chinezi erau morți, iar cameramanul, care fusese practic rupt în două de rafala de gloanțe, era evident pe ducă. Dar nici unul dintre civili nu avea nici măcar o zgârietură. Părea un miracol.

D'Agosta îngenunche în iarbă.

– Pendergast, ești teafăr?

Pendergast își flutură palma, pământiu la față, pe moment nefiind în stare să vorbească.

Unul din ceilalți agenți FBI se apropie în fugă.

– Răniți? Avem răniți?

– Agentul Pendergast. Pentru cameraman nu se mai poate face nimic.

– Întăririle și echipa medicală sunt pe drum.

D'Agosta putea de fapt s-audă urletele sirenelor, îndreptându-se către parc.

Pendergast îl ajută pe unul din copiii pe care îi protejase – un băiețel de vreo opt ani – să se salte în picioare. Tatăl lui veni în goană și îl strânse în brațe.

– I-ați salvat viața, spuse omul. I-ați salvat viața!

Pendergast se ridică, ajutat de D'Agosta. Sângele îi îmbiba o laterală a cămășii lui murdare.

– Tipul ăla m-a scos căptușit cu un glonț în braț, zise el. Dar e un fleac, o rană superficială. Mi-am pierdut răsuflarea, atâta tot.

Oamenii din casele dimprejur începură să se apropie încet, ezitant, îngrămădindu-se în jurul caroseriei în flăcări a Mercedesului și în jurul cadavrului de alături. Polițiștii care abia sosiseră vociferau, verificând toate cotloanele, instalând un cordon, strigându-i mulțimii adunate să se retragă.

– Fi-ar să fie, spuse D'Agosta. Nemernicii ăștia de la IAB se așteptau la un schimb de focuri.

– Chiar așa. Și nu e de mirare.

– Ce vrei să spui?

– Trăgând cu urechea, am auzit suficient cât să-mi dau seama că oamenii lui Bullard anulau înțelegerea.

– *Anulau* înțelegerea?

– După toate aparențele, chiar în pragul succesului. Acum îți poți da seama de ce-au pregătit atât de bine totul: parcul, copiii. Știau că n-o să fie pe placul chinezilor. Au încercat să scape fără să fie ciuruiți.

D'Agosta privi măcelul din jur.

– Hayward o să fie foarte mulțumită.

– Păi, ar trebui să fie. Nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla dacă n-am fi cerut urmărirea telefoanelor și n-am fi fost aici ca să-i doborâm pe trăgători.

D'Agosta clătină din cap și se uită la Mercedesul care ardea, acum fiind stropit de furtunurile unei mașini de pompieri.

– Știi ce? Cazul ăsta începe să devină din ce în ce mai bizar.

36

Reverendul Wayne P. Buck Jr. stătea la barul din Last Gasp, un motel pentru camioane din Yuma, Arizona, amestecându-și lapte degresat în cafea. În fața lui se întindeau rămășițele micului său dejun obișnuit: pâine albă, prăjită, cu puțină marmeladă, fulgi de ovăz fără lapte sau zahăr. Afară, dincolo de fereastra plină de pete de muște strivite, se auzea cârâitul unei cutii de viteze: un semitrailer imens ieșea din parcarea acoperită, cu cisterna sa de oțel lucind sub soarele puternic, îndreptându-se spre vest, către Barstow.

Reverendul Buck – titlul era onorific – sorbi din cafea. Pe urmă, metodic ca întotdeauna, își termină micul dejun curățind cu grijă castronul cu muchia lingurii înainte de a-l da deoparte. Mai luă o înghițitură de cafea și puse cu delicatețe ceașca la loc, pe farfurioară. Apoi se întoarse în sfârșit către lectura sa de dimineață: un teanc gros de douăzeci de centimetri de ziare și reviste care zăceau în capătul opus al tejghelei, legate cu sfoară groasă.

În timp ce tăia legăturile cu briceagul, Buck resimțea fiorii. Lectura sa matinală reprezenta întotdeauna una dintre cele mai plăcute părți ale zilei: un camionagiu pe care îl vindecase de convulsii cu câteva luni înainte, la o întrunire religioasă, îi lăsa în fiecare dimineață un pachet de ziare vechi în fața motelului. Ziarele difereau de la o zi la alta și Buck nu știa niciodată ce avea

să găsească. Cu o zi în urmă dăduse peste un exemplar din *New Orleans Times-Picayune* printre mult mai obișnuitele *Phoenix Sun* și *Los Angeles Times*. Însă știa că acel fior al anticipării pe care-l resimțea trecea dincolo de selecția materialului pentru lectură.

Reverendul Buck locuia în apropiere de Yuma de circa un an, predicând pentru șoferii de camioane, pentru chelnerițe și pentru picoli, pentru navetiști, pentru sufletele zdrobite, rătăcitoare și șovăielnice aflate în drum către un alt loc și care nu zăboveau niciodată prea mult. Munca era singura lui răsplată și nu se plângea nicicând. Știa că pe lume existau atât de mulți păcătoși fiindcă nimeni nu se ostenise vreodată să se așeze lângă ei și să le vorbească. Și tocmai asta făcea Buck: vorbea. Le citea oamenilor din Sfânta Scriptură, îi învăța cum să se pregătească pentru ceea ce avea să vină, și încă în curând. Stătea de vorbă cu șoferii, cu fiecare pe rând, acolo, la tejgheaua barului; cu șoferii de cursă lungă, care se opreau doar ca să meargă la toaletă și să mănânce un sendviș. Seara stătea de vorbă cu câte un grup de doi sau trei dintre obișnuiții localului, afară, în spate, la mesele de picnic. În diminețile de duminică vorbea în fața a cincisprezece până la douăzeci de oameni, în bătrâna Lojă a Elanilor[1]. Când găsea pe cineva care să-l ducă în rezervație cu mașina, predica acolo. Majoritatea oamenilor erau receptivi. Nimeni nu le explicase natura păcatului, nu le vorbise despre înspăimântătoarea și implacabila făgăduială a Zilelor Sfârșitului. Când oamenii erau bolnavi, se ruga asupra lor; când erau supărați, îi asculta vorbind despre problemele lor, le spunea câte o parabolă sau cuvintele lui Isus. Îi dădeau drept plată mărunțișul din buzunare; câteva mese calde; un culcuș pentru noapte. Îi era de-ajuns.

Dar se afla deja în Yuma de multă vreme. Mai existau și alte locuri, atât de multe altele, unde trebuia să se facă auzit. Fiecare zi scursă însemna împuținarea timpului rămas. „Adevărat grăiesc vouă: nu veți sfârși cetățile lui Israel, până ce va veni Fiul Omului."

[1] Elks Lodge – ordin frățesc american fondat în anul 1868 (n.tr.)

Buck credea cu tărie în semne. Nimic din cele petrecute pe acest pământ nu se petrecuse din întâmplare. Un semn îl adusese, cu un an și ceva în urmă, din Broken Arrow, Oklahoma, în Borrego Springs, California; un altul îl adusese din Borrego Springs acolo, în Yuma, câteva luni mai târziu. Într-una din zilele acelea – poate peste o săptămână, poate peste o lună – avea să apară un alt semn. Era posibil să-l descopere chiar în teancurile de ziare. Sau era posibil să-l găsească în poveștile camionagiilor aflați în trecere. Însă semnul avea să vină, iar el avea să purceadă către vreun alt loc îndepărtat, plin de oameni tânjind fără să știe după balsamul mântuirii sufletului.

Reverendul Buck trase primul ziar din pachet: *Sacramento Bee* din duminica trecută. Răsfoi la iuțeală paginile cu știri naționale și locale – te puteai baza întotdeauna pe orașele mari, ca Sacramento, pentru povești despre crime, violuri, corupție, depravare, lăcomia corporațiilor. Buck citise asemenea istorisiri în număr suficient pentru a ține o mie de predici avertizatoare. Era mai interesat de micile bombe și de noutățile din coloanele laterale, de știrile pe scurt preluate de pe fluxurile telegrafice și redate în colțuri ale paginii, spre amuzamentul cititorilor. Vreun oraș micuț unde doi frați nu-și mai vorbiseră de patruzeci de ani. Un parc de rulote din care plecaseră toți copiii, fugind de-acasă. Astea erau articolele care îi vorbeau, acestea erau semnele care îl îmboldeau să plece, care îi impulsionau dorința de a-și răspândi mesajul.

Bee odată epuizat, Buck trecu la următorul ziar: *USA Today*. Laverne, chelnerița, se apropie cu cafetiera în mână.

– Încă o ceașcă, domnule pastor?

– Doar încă una, mulțumesc!

Buck era adeptul moderației în toate privințele. O ceașcă de cafea era o binecuvântare; două reprezentau o îngăduință; trei, un păcat. Răsfoi ziarul, îl puse alături și luă un al treilea: un exemplar din *New York Post*, din ziua precedentă. Citea rareori publicația asta în format mic și nu-i trezea altceva decât disprețul:

obraznicul purtător de cuvânt al celui mai desfrânat și mai robit păcatului dintre orașele lumii nu prezenta pentru el nici un interes. Era pe punctul de a-l da deoparte când îi atrase atenția titlul de pe prima pagină:

NIMICIREA

Un savant celebru afirmă că decesele recente sunt semnele sfârșitului lumii

de Bryce Harriman

Cu mișcări mai încete, Buck întoarse pagina și începu să citească.

25 octombrie 2004 – Un savant respectat a prezis ieri distrugerea iminentă a New Yorkului și posibila distrugere a unei mari părți a lumii.

Domnul Friedrich Von Menck, om de știință de la Harvard și realizator de filme documentare distins cu Premiul Emmy, afirmă că decesele lui Jeremy Grove și Nigel Cutforth nu sunt nimic altceva decât „semnele prevestitoare" ale catastrofei ce se apropie.

Doctorul Von Menck studiază de cincisprezece ani modelele matematice ale dezastrelor din trecut. Și, indiferent cum ar structura informațiile, iese la iveală un singur număr: anul 2004.

Teoria lui Von Menck se bazează pe o proporție fundamentală, numită proporția de aur – care se regăsește în întreaga natură, precum și în monumente arhitectonice clasice, cum ar fi Partenonul, sau în tablourile lui Leornardo da Vinci. Von Menck este cel dintâi care o aplică în studiul istoriei – cu implicații sinistre.

Cercetările lui Von Menck au demonstrat că o mare parte dintre cele mai cumplite dezastre abătute asupra omenirii se încadrează în limitele respectivei proporții:

79 d.Hr.: Pompei

426 d.Hr.: Jefuirea Romei

877 d.Hr.: Distrugerea Beijingului de către mongoli
1348 d.Hr.: Ciuma Neagră
1666 d.Hr.: Marele Incendiu al Londrei
1906 d.Hr.: Cutremurul din San Francisco

Aceste date și încă multe altele corespund proporției cu o precizie nefirească.

Și ce au în comun toate aceste dezastre naturale? Au lovit întotdeauna unul dintre orașele importante ale lumii, renumit pentru bogăția, puterea și tehnologia sa – și, adaugă doctorul Von Menck, pentru neglijarea spiritualității. Fiecare dintre aceste nenorociri a fost precedată de semne minore, dar specifice. Von Menck vede în morțile misterioase ale lui Grove și Cutforth acele prevestiri sigure care ar fi de așteptat să preceadă distrugerea orașului New York prin foc.

Ce fel de foc?

„Nici unul dintre tipurile obișnuite, afirmă Von Menck. Va fi ceva neașteptat și nimicitor. Un foc dinspre interior."

Drept alte dovezi, sunt citate pasaje din Apocalipsă, din profețiile lui Nostradamus și din preziceri mai recente, făcute de Edgar Cayce și de *Madame* Blavatski.

Doctorul Von Menck a plecat astăzi în Insulele Galápagos, luându-și cu sine, conform propriilor afirmații, numai manuscrisele și câteva cărți.

Buck lăsă ziarul pe tejghea. Restul teancului rămase alături de el, nebăgat în seamă. Simțea ceva straniu urcându-i pe șira spinării și răspândindu-i-se în josul brațelor și-al picioarelor. Dacă Von Menck avea dreptate, atunci convingerea lui că își putea găsi adăpost într-o insulă îndepărtată era o neghiobie. Îi aducea în minte câteva versete din Apocalipsa Sfântului Ioan, cartea sa preferată din întreaga Biblie, pe care le cita adesea în fața turmei sale: „Și împărații pământului, și domnii, și căpeteniile oștilor, și bogații, și cei puternici... s-au ascuns în peșteri și în stâncile

munților... Că a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine are putere ca să stea pe loc?“

Își duse la buze ceașca de cafea, dar nu părea să mai aibă aceeași aromă, așa că o reașeză, pe farfurioară. Buck nutrea de mult convingerea că Zilele Sfârșitului aveau să vină în timpul vieții lui. Și crezuse întotdeauna în semne. Poate că semnul acela era mai important decât celelalte.

Poate că era foarte important, cu adevărat.

Apocalipsa, capitolul 22: „Iată, vin curând...“

Era oare cu putință să fi fost vorba despre ceea ce așteptase în toți acei ani? Oare nu scria de asemenea în Apocalipsă că păcătoșii, bărbații cu semnul fiarei pe frunte, aveau să fie luați primii, în valuri succesive ale măcelului? Aveau să fie luați doar câțiva, ici și colo. Așa avea să înceapă.

Citi încă o dată articolul. Orașul New York. Acolo avea să se pornească. Firește că acolo avea să se pornească. Doi fuseseră luați. Numai doi. Așa le dădea Dumnezeu de știre aleșilor săi, pentru ca aceștia la rândul lor să răspândească mesajul de pocăință și de ispășire cât mai era încă vreme. Mânia Domnului nu se dezlănțuia niciodată fără de veste. „Cine are urechi de auzit să audă...“

„Iată, vin curând... Fără-ndoială vin curând...“

Dar tocmai New York? Buck nu pusese niciodată piciorul de partea cealaltă a fluviului Mississippi, nu fusese niciodată într-un oraș mai mare decât Tucson. Pentru el, Coasta de Est era Babilonul, un ținut străin, periculos și fără suflet, care trebuia evitat cu orice preț, ocolind New Yorkul mai întâi de toate. Așa era menit să fie? Era într-adevăr un semn? Și, mai la obiect, era *el* cel chemat? Era oare marea chemare a lui Dumnezeu, cea pe care o aștepta? Și avea oare curajul s-o urmeze?

Din afara restaurantului se auzi un pufnet de frâne cu aer comprimat. Buck își ridică ochii la timp ca să zărească oprindu-se Grey Hound-ul de dimineață, autobuzul expres care traversa țara

călătorind pe autostrada interstatală 10. Deasupra parbrizului scria „New York City".

Buck urcă exact în clipa când șoferul se pregătea să închidă ușa.

– O clipă, vă rog! spuse el.

Șoferul îi aruncă o privire.

– Ce s-a întâmplat, domnule?

– Cât costă un bilet până la New York?

– Trei sute douăzeci de dolari. Bani gheață.

Buck scotoci în portofel și scoase toți banii pe care-i avea pe lume. Îi numără în timp ce șoferul bătea darabana cu degetele pe volan, încruntându-se.

Suma se ridica la exact trei sute douăzeci de dolari.

Când autobuzul ieși din Yuma, reverendul Buck stătea în partea din spate, având drept singur bagaj ziarul *New York Post* din ziua precedentă.

37

Vasquez se îndepărtă încet de fereastră, potrivi bucata de lemn la locul său, aprinse lanterna de camuflaj, se ridică în picioare și se întinse pentru a-și dezmorți oasele. Tocmai trecuse de miezul nopții. Își roti capul mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, scăpând de cârceii din ceafă. Pe urmă bău apă sorbind îndelung și se șterse la gură cu dosul mâinii. În ciuda celor câteva surprize, operațiunea decurgea bine. Ținta avea un program extrem de neregulat, sosind și plecând în momente greu de prevăzut – cu excepția faptului că în fiecare noapte ieșea din casă la ora unu, traversa Riverside Drive în dreptul 137th Street și făcea o plimbare prin Riverside Park. Se întorcea întotdeauna după cel mult douăzeci de minute. Părea o plimbare nocturnă; cum s-ar spune, un tur în jurul casei înainte de culcare.

În ultimele patruzeci și opt de ore, Vasquez își dăduse seama că avea de-a face cu un om inteligent și abil, însă, în același timp, inefabil de bizar. Așa cum i se întâmpla de obicei, Vasquez nu știa sigur cum ajunsese la o asemenea concluzie, dar se înșela rareori în privința oamenilor și avea încredere în instinctele sale. Tipul ăla era deosebit. Era ciudat până și la înfățișare, cu costumul lui negru, cu tenul ca de marmură și cu mersul iute, silențios, mai degrabă de felină decât de om. Ceva din felul în care se mișca îi vorbea lui Vasquez de o desăvârșită încredere în

sine. Mai mult decât atât, oricine se ducea la plimbare prin Riverside Park în creierii nopții trebuia să fie sau nebun, sau bine înarmat, și nu se îndoia că individul avea o armă excelentă și știa cum s-o folosească. Văzuse în două ocazii câțiva tipi dintr-o gașcă de cartier care supravegheau zona făcându-se iute nevăzuți la apariția țintei. Recunoșteau o afacere păguboasă când le ieșea în cale.

Vasquez rupse o bucată de carne de vită marinată și uscată și o mestecă încet, trecându-și în revistă notițele. După toate aparențele, vila avea patru locuitori: Pendergast, un majordom, o menajeră în vârstă pe care o văzuse o singură dată și o femeie tânără care purta rochii lungi, demodate. Nu era nici fiica, nici iubita lui – erau prea protocolari unul față de celălalt. Poate ea îi era un soi de asistentă. Casa avea un singur vizitator obișnuit: un polițist care începea să chelească, ușor supraponderal, cu emblema poliției din Southampton pe mâneca hainei. Folosindu-și computerul și un modem wireless, Vasquez descoperise cu ușurință că tipul era un oarecare sergent Vincent D'Agosta. Părea un tip dintr-o bucată, un individ sincer, puternic și demn de încredere, care oferă puține surprize.

Și mai fusese un bătrân foarte straniu, cu o hălăciugă de păr alb, care venise o singură dată, noaptea târziu, mergând cu pași iuți, aproape ca un crab, și ținând în mână o carte. Probabil un soi de funcționar, un igor[1], un om lipsit de orice importanță.

Plimbarea de la ora unu era, fără nici o îndoială, momentul potrivit pentru a rezolva problema. „Lovește-l când iese de pe aleea semicirculară." Vasquez repetase totul în minte iarăși și iarăși, imaginându-și geometria morții. Dacă primul glonț intra oblic în capul tipului, avea să fie ușor deviat de curbura interioară a craniului, urmând să iasă sub un unghi. Momentul de torsiune generat de lovitura excentrică avea să rotească ținta. Ca urmare, unghiul și forma jetului împroșcat la ieșire aveau să sugereze că se

[1] Clan de servitori din seria de romane *Lumea Disc,* de Terry Pratchett (n.tr.)

trăsese de la o fereastră aflată undeva, în josul străzii. Al doilea glonț urma să-l lovească în cădere, amplificând rotirea capului. Poziția trupului avea să contribuie la anularea vreunei reacții de moment, inducând în eroare în privința provenienței gloanțelor, care vor părea trase de mai în josul străzii. În orice caz, el avea să iasă prin spate și să o apuce pe 136th Street practic înainte ca leșul să cadă la pământ, aflându-se la cinci minute distanță de stația de metrou de pe Broadway și dispărut din peisaj. Nimeni n-avea să-l remarce – un imigrant din Puerto Rico, în haine ponosite, întorcându-se acasă după o zi de îndeletniciri la negru.

Vasquez mușcă din nou din carnea uscată. Nu putea spune ce anume îi dădea sentimentul că totul era pregătit, dar știa întotdeauna când sosea momentul să ucidă. Până la ora unu mai erau patruzeci de minute și avea senzația că momentul acela sosise. Vreme de două nopți, Pendergast ieșise exact la ora unu. Vasquez era sigur că avea s-o facă iarăși. Aceea era noaptea decisivă.

Se dezbrăcă și își puse costumația de părăsire a zonei – trening descheiat la piept, lanț de aur masiv la gât, tenișii lejeri, mustăcioara subțire, telefon mobil – transformându-se într-un șmecheraș de două parale din Harlemul latin.

Stinse lanterna, dădu deoparte bucățica de lemn din colțul ferestrei bătute în scânduri și se instală în poziția de tragere. Își sprijini confortabil obrazul de patul din material compozit al armei – pat care nu se deforma și nu se umfla pe vreme neprielnică – și alinie cu grijă țeava riguros calibrată pe direcția locului unde avea să apară capul țintei, imediat dincolo de zidul de marmură și cărămidă care susținea portalul de la intrarea trăsurilor. Ținta se oprea întotdeauna acolo, pentru a schimba câteva vorbe cu majordomul și a se asigura că omul închidea și încuia ușa. Era un răgaz de vreo zece, douăzeci de secunde: o eternitate de oportunități pentru un trăgător de talia lui Vasquez.

În timp ce-și pregătea echipamentul, simți un ușor fior de neliniște. Se întrebă, nu pentru prima oară, dacă întregul aranjament nu era puțin cam prea simplu. Plimbarea de la ora

unu, scurta pauză – totul părea oarecum prea la îndemână. Oare i se făcea o înscenare? Ținta știa că el se afla acolo? Clătină din cap, zâmbind amar. Întotdeauna făcea o criză de paranoia chiar înainte de a ucide. Subiectul nu avea cum să-i detecteze prezența. Ba chiar mai mult, se expusese deja de un număr de ori. Dacă știa că era urmărit de un trăgător, acele expuneri deliberate ar fi presupus un sânge rece pe care îl posedau puține făpturi omenești. Vasquez avusese deja vreo șase ocazii de a ucide curat, fără probleme. Numai că nu se simțise niciodată pregătit.

Acum însă se simțea.

Își lipi ochiul de cătarea telescopică, încet și cu atenție. Avea un compensator încorporat pentru devierea traiectoriei glonțului, care fusese deja calibrat, ținând cont de direcția vântului. Totul era pregătit. Se uită prin vizorul cu reticul. Crucea din centru era poziționată exact în locul unde urma să se oprească ținta. Totul urma să se desfășoare rapid și curat, ca de obicei. Majordomul avea să fie martor și să anunțe poliția, dar Vasquez avea să dispară între timp. Urmau să-i descopere cuibul de ucigaș, firește, dar fără nici un folos. Aveau deja ADN-ul lui în baza de date, și la ce fusese asta de folos în trecut? Vasquez avea să fie de mult acasă, bând limonadă pe plajă, când ei vor confrunta probele.

Așteptă, privind cadrul ușii prin vizor. Minutele treceau. Cinci minute până la ora unu. Trei minute. Ora unu.

Ușa se deschise și ținta ieși, respectându-și cu exactitate programul. După câțiva pași, se întoarse și i se adresă majordomului.

Pușca era deja pusă pe direcție. Degetul lui Vasquez începu să apese pe trăgaci, încet și uniform.

Se auzi un pocnet ușor, neașteptat, și din josul străzii veni o străfulgerare de lumină, urmată de un clinchet de sticlă. Vasquez ezită, dezlipindu-și ochiul de vizor; dar nu era decât un bec care se arsese, așa cum se întâmpla mereu în cartierul acela – sau poate un golănaș care făcea exerciții de tir cu pistolul cu aer comprimat.

Dar momentul prielnic trecuse și bărbatul traversa deja strada, îndreptându-se spre parc.

Vasquez se lăsă pe spate, îndepărtându-se de armă, simțind cum încordarea i se scurgea din mădulare. Ratase ocazia.

Ar fi trebuit să-l prindă la întoarcere? Nu, ținta trecea atât de repede pe sub portalul pentru trăsuri încât nu putea fi sigur de lovitura aceea perfectă, excentrică. N-avea importanță: pur și simplu nu fusese menit să fie. Și se terminase cu paranoia, cu teama că totul era prea simplu.

Așa că avea să mai rămână în locul său de pândă pentru încă douăzeci și patru de ore. Dar nu se plângea: pentru trei zile de muncă, două milioane de dolari erau o plată tot atât de acceptabilă ca și pentru două.

38

D'Agosta ședea tăcut pe bancheta din spate a Rollsului. Proctor conducea, iar Pendergast stătea alături de el, pe locul pasagerului din față, discutând despre echipa de baseball Boston Red Sox, acesta părând să fie singurul subiect care prezenta interes pentru Proctor și despre care, în stilul său misterios, Pendergast lăsa impresia că știa totul. Vorbeau despre campionatul din 1916, aducând în discuție câteva subtilități statistice uimitoare până și pentru D'Agosta, care se considera un fan al baseballului.

– Unde-o să-l întâlnim pe acest Beckmann? îi întrerupse el.

Pendergast aruncă o privire spre locul din spate.

– Se află în Yonkers.

– Și crezi c-o să vrea să stea de vorbă cu noi? Adică, Cutforth și Bullard n-au fost tocmai amabili.

– Presupun că o să fie cel mai locvace.

Pendergast reluă discuția întreruptă, iar D'Agosta își îndreptă atenția către priveliștea de afară, întrebându-se dacă întocmise toate hârtiile necesare în privința scandalului cu chinezii din ziua precedentă. Cazul ăsta genera mai multă hârțogăraie decât orice altul în care mai fusese implicat până atunci. Sau nu erau decât noile regulamente lipsite de sens, care îl legau mai tot timpul de mâini și de picioare? Se părea că Pendergast nu umbla cu nici un

fel de hârtii, niciodată; se întrebă dacă agentul reușea cumva să se mențină mai presus de asemenea detalii prozaice, sau dacă lucra toată noaptea completând formulare.

Rollsul părăsise Manhattanul pe podul Willis Avenue și se îndrepta acum spre nord, prin traficul dimineții târzii de sâmbătă de pe autostrada Major Deegan. Ieși în curând de pe Deegan pentru a intra pe Mosholu Parkway și își croi drum prin înghesuiala de pe inelul interior al suburbiilor care includeau marginea sudică a districtului Westchester. Pendergast fusese misterios în privința destinației, ca de obicei. Pe lângă ei fulgerau, neclare, case în construcție de un cenușiu întunecat, complexe industriale învechite și un șir de stații de benzină. După doi sau trei kilometri, ieșiră pe Yonkers Avenue. D'Agosta se lăsă pe spătarul banchetei cu un oftat. Yonkers[1], orașul cu cel mai urât nume din America. Ce făcea Beckmann acolo? Poate avea o casă frumoasă, cu vedere spre Hudson. D'Agosta auzise vorbindu-se despre revitalizarea zonei dinspre fluviu a orașului.

Dar nu se îndreptau într-acolo. Rollsul o luă spre est, către Nodine Hill. D'Agosta privea lipsit de interes indicatoarele de pe marginea șoselei. Prescott Street. Elm Street[2]. Numai că nu se zăreau nici un fel de ulmi, numai niște exemplare pe jumătate uscate de arborele pagodelor care abia dacă reușeau să ascundă contururile murdare ale caselor din zona rezidențială. Pe măsură ce pătrundeau în interiorul zonei, cartierele erau din ce în ce mai prăpădite. Pe verande trândăveau bețivi și drogați, privind trecerea Rollsului cu un interes sumar. Graffiti de nedescifrat acopereau fiecare centimetru pătrat de spațiu disponibil – până și trunchiurile copacilor. Cerul era plumburiu, iar ziua devenea răcoroasă. Ici și colo treceau pe lângă terenuri virane, luate în stăpânire de buruieni și de oțetari; petice de junglă în mijlocul orașului.

– Lasă-ne aici, te rog!

---

[1] Tinereii (în lb. engleză, în orig.)
[2] Strada Ulmului

Proctor intră într-o fundătură și trase în fața ultimei clădiri. D'Agosta și agentul FBI coborâră, iar șoferul rămase în mașină.

În loc să se îndrepte spre casă, Pendergast o porni către capătul fundăturii: un zid din bolțari de zgură, înalt de aproape patru metri, acoperit de asemenea cu graffiti. În zid era tăiată o ușă de fier cu nituri vechi, plină de dâre și de cruste de rugină.

Pendergast îi încercă mânerul, apoi îi studie încuietoarea. Scoase din buzunar o lanternă de dimensiunile unui creion și se uită în gaura cheii, explorând-o cu o unealtă mică de metal.

– Ai de gând s-o deschizi cu șperaclul? întrebă D'Agosta.

Pendergast își îndreptă spatele.

– Firește.

Își scoase pistolul din tocul de la subsuoară și trase de două ori în încuietoare, zgomotul asurzitor reverberând pe alee ca bubuitul unui tunet.

– Isuse, parc-ai spus c-o s-o deschizi cu șperaclul!

– Păi așa am făcut. Cu șperaclul pentru cazuri extreme. Pendergast își puse revolverul de calibru .45 în toc. E singura posibilitate de a descuia, când ai de-a face cu un bloc solid de rugină. Ușa asta n-a mai fost deschisă de ani buni.

Agentul FBI împinse în ușă cu piciorul. Aceasta se deschise cu un geamăt de metal ruginit.

D'Agosta privi uluit prin cadrul ușii. În loc să se deschidă către un mic teren năpădit de buruieni, dădea într-o pajiște largă, cu bălării, care se întindea în susul dealului, acoperind cel puțin patru hectare, mărginită de case de raport părăginite. Pe culme, un pâlc de copaci uscați înconjura ruinele unei construcții care părea un templu grec: patru coloane dorice încă în picioare, acoperișul surpat, totul sub un lințoliu de iederă. Chiar în fața lor se întindeau rămășițele unui drumeag asfaltat. Acum era plin de buruieni și de oțetari otrăvitori, iar crengile copacilor uscați înșiruiți pe ambele margini se înălțau ca niște gheare spre cerul cenușiu.

D'Agosta se cutremură.

– Ce-i asta, un soi de parc?

– Într-un anumit sens.

Pendergast începu să urce coasta pe caldarâmul spart, păşind cu grijă peste bucăţi de asfalt dislocate în urma îngheţurilor şi printre pulpanele de peste un metru ale buruienilor, şi ocolind pistilurile oţetarilor otrăvitori. Dacă mai simţea vreo durere de pe urma zgârieturii de glonţ din ziua precedentă, nu o arăta. De ambele părţi, dincolo de copacii uscaţi, buruienile se înălţau într-o dezlănţuire vegetală: iederă luxuriantă, rugi de mure şi tufişuri. Totul era de un verde intens, plesnind de sănătate, crescând cu o vigoare nefirească.

Pendergast se opri după vreo şaptezeci de metri, scoase o hârtie din buzunar şi o studie.

– Pe aici.

O porni în josul unei poteci care forma un unghi drept cu drumul. D'Agosta se strădui să-l urmeze, făcându-şi loc prin vegetaţia înaltă până la piept, uniforma acoperindu-i-se de polen. Pendergast înainta încet, uitându-se în dreapta şi în stânga şi consultând din când în când schiţa pe care o ţinea în mână. Părea să numere. D'Agosta îşi dădu treptat seama ce anume număra agentul: aproape invizibile sub buruieni, se întindeau şiruri de lespezi cenuşii de granit fixate în pământ, purtând fiecare un nume şi câte o pereche de date.

– La naiba, suntem într-un cimitir! exclamă poliţistul.

– Mai exact, într-un cimitir al săracilor, unde au fost îngropaţi nevoiaşi, oameni fără nimeni pe lume şi nebuni. Sicrie din lemn de pin, gropi adânci de doi metri, pietre tombale din granit şi câte un discurs funebru de două minute, toate din bunăvoinţa statului New York. S-a ocupat în întregime şi-a fost închis acum zece ani.

D'Agosta scoase un fluierat.

– Şi Ranier Beckmann?

Pendergast nu răspunse. Mergea prin pipirig, încă numărând. Se opri brusc în faţa unei pietre scunde, din granit, care nu se

deosebea cu nimic de celelalte. Dădu buruienile deoparte măturându-le cu piciorul.

RANIER BECKMAN
1952–1995

O rafală de vânt rece se porni din vârful dealului și bălăriile unduiră ca un câmp cu grâne. Se auzi bubuitul îndepărtat al unui tunet.

– E mort! exclamă D'Agosta.

– Exact. Pendergast își scoase celularul și formă un număr. Domnul sergent Baskin? Am localizat mormântul în cauză și suntem gata pentru exhumare. Am aici toate aprobările judiciare. Vă așteptăm!

D'Agosta izbucni în râs.

– Pendergast, știai că ai un adevărat simț al loviturilor de teatru?

Agentul FBI își închise telefonul mobil cu un pocnet.

– N-am vrut să-ți spun înainte de a fi sigur eu însumi, și pentru asta trebuia să găsesc mormântul. În privința lui Beckmann existau regretabil de puține înregistrări. Cele câteva pe care am reușit să le descoperim erau dubioase. După cum vezi, până și numele de pe piatra funerară e scris greșit.

– Dar ai spus că Beckmann o să fie „cel mai locvace".

– Și chiar așa va fi. În vreme ce morții nu mai povestesc nimic, cadavrele lor relatează adesea volume întregi. Iar al lui Ranier Beckmann cred că are destul de multe de spus.

39

Locke Bullard stătea pe pasarela iahtului *Nor-de-Furtună*. Aerul era rece și aspru, iar oceanul liniștit, lipsit de valuri. Lumea se reducea la elementele sale esențiale. Nava vibra sub tălpile lui; briza răcoroasă îl învăluia în timp ce vasul brăzda apa îndreptându-se spre est, către Europa, cu viteza de croazieră.

Bullard își scoase trabucul din gură și, ținându-se de balustradă cu încheieturile degetelor albite, privi lung înainte, spre locul unde cerul întâlnea muchia ca de cuțit a oceanului. În ziua aceea senină de toamnă, arăta într-adevăr ca un hotar al lumii, dincolo de care nava ar fi putut pătrunde în imponderabilitatea uitării. O parte din el își dorea să fi fost cu putință: să cadă pur și simplu de pe buza lumii și să termine cu toate.

Adevărul era că s-ar fi putut; s-ar fi putut îndrepta agale spre pupa, lăsându-se să alunece în apă. Numai stewardul i-ar fi remarcat lipsa și, probabil, abia după ceva vreme: făcuse cea mai mare parte a călătoriei încuiat în cabina sa, primind mâncarea acolo, fără să vadă pe nimeni.

Se simțea tremurând, cu toți mușchii încordați, întregul trup fiind pradă unei emoții puternice, un amestec cumplit de furie, regret, groază și uimire. Nu-i venea să creadă ceea ce se întâmpla, ce îl adusese în acel punct – acolo, în mijlocul Atlanticului, îndreptându-se spre est, către ceva atât de fatidic. Nici într-un

milion de ani de activități ale corporației – cu toate urzelile lui, cu toate uneltirile pe care le dejucase, cu toate pregătirile pentru orice eventualitate – nu s-ar fi putut aștepta să ajungă la asta. Măcar reușise să scape de agentul FBI, Pendergast, elementul ăla de neprevăzut: dacă Vasquez nu-și făcuse încă treaba, avea s-o facă în scurt timp.

Și totuși, asta nu era decât o slabă consolare.

Întrezări o mișcare cu coada ochiului. Era silueta suplă a stewardului, care ieșea respectuos prin tambuchi.

– Domnule? Videoconferința începe peste trei minute.

Bullard dădu din cap în semn că înțelesese, își îndreptă încă o dată privirea spre orizont și tuși, adunându-și flegma și expulzând-o spre depărtările albastre. Trabucul o însoți îndeaproape. Pe urmă bărbatul se răsuci pe călcâie și coborî în pântecul navei.

Camera de videoconferințe era mică, fiind construită numai pentru el. Tehnicianul se afla acolo – oare de ce arătau toți ca niște nevăstuici cu barbișon? – aplecat asupra tastaturii. Omul se ridică la apariția lui Bullard, atât de grăbit, încât se izbi cu capul de un perete despărțitor.

– Totul e gata, domnule Bullard. Apăsați doar...

– Ieși afară.

Omul plecă, lăsându-l singur. Bullard încuie ușa, tastă fraza care juca rol de parolă, așteptă mesajul sistemului de operare și mai tastă încă una. Ecranul se aprinse, apoi se împărți în două, oferind o imagine a șefului de operațiuni al filialei Industriilor Aerospațiale Bullard din Italia, Martinetti, și o imagine a lui Chait, omul care îi conducea afacerile din State.

– Cum a mers ieri? întrebă Bullard.

Ezitarea angajatului îi spuse că ieșise ca naiba.

– Oaspeții au venit cu pocnitori. S-a pus de-o petrecere.

Bullard dădu din cap în semn că înțelegea. În bună parte, se așteptase la asta.

– Petrecerea a început când au aflat că nu aveam prăjituri. Williams a trebuit să plece pe neașteptate. Toți invitații au plecat cu el.

Deci chinezii îl împușcaseră pe Williams și fuseseră ciuruiți în schimb.

– Mai e ceva. La petrecere au venit musafiri nepoftiți.

Bullard își simți stomacul strângându-se dintr-odată. Ei, cine naiba făcuse asta? Pendergast? Hristoase, Vasquez pierdea timp prețios! Bullard nu mai întâlnise niciodată un om atât de periculos. Dar, dacă era Pendergast, de unde aflase? Fișierele din computerul confiscat aveau criptări puternice, era imposibil să fi fost sparte.

– Toți ceilalți au ajuns acasă în siguranță.

Bullard abia dacă mai auzi replica. Continua să se gândească. Fie telefoanele lor fuseseră urmărite, fie federalii aveau un informator printre primii cinci oameni din ierarhia companiei sale. Probabil că prima variantă reprezenta adevărul.

– Poate e o pasăre-n copac, spuse, folosind codul prestabilit în privința urmăririi telefoanelor.

Cuvintele sale fură întâmpinate de tăcere. La naiba, aproape că nu-i mai păsa. Se întoarse către imaginea șefului său de operațiuni din Italia.

– Ai obiectul pregătit și împachetat pentru transport?

– Da, domnule. Omul vorbea cu greutate. Pot să vă-ntreb de ce...

– Nu, *înghiți*-te-ar iadul, nu poți!

Bullard simți furia luându-l brusc în stăpânire; era ca o un atac de apoplexie, îi scăpa de sub control. Aruncă o privire spre imaginea lui Chait. Tipul asculta, cu fața lipsită de orice expresie.

– Domnule...

– Nu-mi pune *nici o* întrebare! Iau obiectul când ajung, și cu asta, basta. Nu mai vorbești despre el niciodată, nici cu mine, nici cu altcineva.

Celălalt păli și înghiți în sec, mărul lui Adam tresăltându-i.

– Domnule Bullard, după toată munca depusă și după toate riscurile pe care ni le-am asumat, am dreptul să știu de ce renunțați la proiect. Vă vorbesc cu tot respectul, ca șef de operațiuni. Nu port în suflet decât binele companiei...

Bullard simți furia crescând în el ca o flacără, atât de intensă, încât părea să-l mistuie până în măduva oaselor.

– Idiotule, n-ai auzit ce ți-am spus adineauri?

Martinelli amuți. Ochii lui Chait sticleau, aruncând priviri anxioase ba într-o parte, ba într-alta. Se întreba dacă șeful lui nu înnebunise cumva. Și întrebarea părea cât se poate de legitimă.

– Eu *sunt* compania, continuă Bullard. Știu ce e bine pentru companie și ce nu. Dacă mai pomenești o dată despre asta, *ti faccio fuori, bastardo!* Te omor, bastardule!

Știa că nici un italian care se respectă nu tolera o asemenea insultă. Nu se înșela.

– În acest caz, domnule, vă prezint demisia mea...

– Demisionează, cretinule, demisionează! Du-te-nvârtindu-te!

Bullard lovi cu pumnul în tastatură, iarăși și iarăși. La a cincea lovitură, ecranul se stinse în sfârșit.

Rămase în încăperea întunecoasă vreme îndelungată. Prin urmare, federalii îi așteptaseră în Paterson. Ceea ce însemna că știau despre planificarea transferului de tehnologie a rachetelor. Cândva așa ceva ar fi însemnat un dezastru, dar acum aproape că nu mai conta. Comiterea infracțiunii fusese abandonată în ultima clipă. Federalii aveau praful de pe tobă și lucrurile urmau să rămână în acel stadiu. IAB era curată. Dar Bullard nu se sinchisea de asta: pe moment avea ceva mai important de făcut.

Adevărul era că federalii nu știau nimic despre ceea ce se petrecea *în realitate.* Plecase exact la timp. Grove și Cutforth... Grove și Cutforth, ba poate și Beckmann. Trebuiseră să moară; fusese inevitabil. Dar el era încă în viață și asta era tot ce conta.

Își dădu seama că răsufla întretăiat. Hristoase, avea nevoie de aer! Se ridică din fața consolei împleticindu-se, descuie ușa, urcă

scările. Într-o clipă era înapoi, pe pasarelă, cu privirea pierdută spre est, în hăul albastru.

Măcar de-ar fi putut să navigheze până dincolo de capătul lumii.

40

D'Agosta auzi cârâitul slab al unei stații radio și se uită printre bălăriile dese. La început nu reuși să deslușească nimic dincolo de vegetația în exces. Însă după câteva minute începu să întrezărească licăriri îndepărtate, argintii, și străfulgerări albastre. În cele din urmă se ivi un polițist – numai capul și umerii deasupra tufărișului dens –, pătrunzând cu eforturi prin hățiș. Îi reperă și se îndreptă spre ei. În spatele lui veneau doi medici, cu o ladă albastră, de plastic, pentru rămășițe omenești. Erau urmați de alți doi bărbați, în salopete, târând după ei diverse unelte grele. Un fotograf încheia coloana.

Polițistul – un sergent din Yonkers, scund și eficient – își croi drum prin ultima hălăciugă și se opri în fața lor.

– Sunteți domnul Pendergast?

– Da. Încântat de cunoștință, domnule sergent Baskin!

– Sunt convins. Ăsta-i mormântul?

– Da.

Pendergast scoase niște hârtii din buzunarul hainei. Polițistul le cercetă în amănunt, le însemnă cu inițialele sale, luă copiile și înapoie originalele.

– Îmi cer scuze, dar trebuie să văd un act de identitate.

Pendergast și D'Agosta îi arătară legitimațiile.

– Bun. Polițistul se întoarse către cei doi muncitori în salopete, care tocmai își lăsau echipamentul de pe umeri. Individul vă aparține întru totul, băieți!

Săpătorii atacară piatra tombală în forță, ridicând-o cu răngi și rostogolind-o într-o parte. Curățară o porțiune de teren din jurul mormântului cu niște seceri, apoi întinseră în luminișul care luase naștere câteva prelate mari, murdare. După care se apucară să taie bucăți pătrate din pământul acoperit de buruieni, scoțându-le și stivuindu-le ca pe cărămizi pe una dintre prelate.

D'Agosta se întoarse spre Pendergast.

– Cum i-ai dat de urmă?

– Am intuit imediat că trebuia să fi fost mort și am presupus că, înainte de moarte, fusese fie vagabond, fie bolnav mintal: nu exista nici un alt motiv care să-l facă atât de greu de detectat în aceste vremuri ale internetului. Dar a afla mai mult de atât era dificil până și pentru asociatul meu, Mime, care, așa cum spuneam, are talentul rar întâlnit de a da de urma informațiilor obscure. În cele din urmă, am aflat că Beckmann își petrecuse ultimii ani ai vieții în stradă, uneori sub nume false, luând la rând diferite stabilimente cu camere de închiriat pe nimica toată și adăposturi pentru vagabonzi din Yonkers și din împrejurimi.

Pământul cu buruieni era acum stivuit și cei doi muncitori începură să sape, lopețile mușcând alternativ din sol. Medicii stăteau deoparte, vorbind și fumând. Se auzi un alt tunet estompat și începu să plouă încet, stropii răpăind pe vegetația din jur.

– Se pare că Beckmann al nostru a avut un început promițător al vieții, continuă Pendergast. Tatăl era dentist, mama, casnică. După toate aparențele, a fost un student strălucit. Dar amândoi părinții i-au murit când era în anul întâi. După ce și-a luat licența, a lăsat impresia că nu era în stare să-și dea seama ce dorea de la viață. Și-a făcut de lucru prin Europa o vreme, apoi s-a întors în Statele Unite, unde a vândut artefacte prin piețele de vechituri. Era un om aplecat spre băutură care a devenit treptat alcoolic, dar problemele lui erau mai degrabă de ordin mental

decât fizic – un suflet rătăcit, care nu reușea să-și găsească drumul. Casa aia a fost ultima lui reședință.

Pendergast arătă către una dintre casele de raport dărăpănate din jurul cimitirului.

Lopețile lucrau de zor. Săpătorii își cunoșteau foarte bine meseria. Fiecare mișcare implica un minim de efort, era de o precizie aproape demnă de un mecanism. Groapa maronie se adâncea.

– Cum a murit?

– Pe certificatul de deces scrie cancer la plămâni, cu metastază. Lăsat netratat. O să aflăm în curând adevărul.

– Crezi că n-a fost cancer la plămâni?

Pendergast schiță un zâmbet.

– Sunt sceptic.

Una din lopeți lovi în lemn putred, cu un zgomot sec. Bărbații îngenunchează, luară câte o mistrie și începură să curețe țărâna de pe capacul sicriului simplu de lemn, descoperindu-i marginile și nivelând pereții gropii. Lui D'Agosta i se păru că sicriul nu era îngropat la mai mult de un metru adâncime. Se spulbera mitul gropilor de doi metri făcute pe gratis – era tipic pentru guvern să înșele pe toată lumea, chiar și morții.

– Fotografie, spuse sergentul din Yonkers.

Săpătorii ieșiră din groapă, rămânând în așteptare în vreme ce fotograful se lăsă pe vine pe margine și făcu câteva poze din diverse unghiuri. Pe urmă muncitorii coborâră iar, desfășurară un set de curele de nailon, le strecurară pe sub coșciug și le strânseră laolaltă deasupra lui.

– În regulă. Ridicăm!

Medicii îi ajutară. Cei patru săltară în scurt timp sicriul din groapă și îl așezară pe prelata rămasă goală. Mirosea puternic a țărână.

– Deschideți-l, spuse polițistul, un bărbat scump la vorbă.

– Aici? întrebă D'Agosta.

– Așa spune legea. Ca să verificăm și să știm sigur.

– Ce să știm sigur?

– Vârsta, sexul, condiția generală... Și, cel mai important, dacă e vreun cadavru înăuntru.

– Aha.

Unul din muncitori se întoarse spre D'Agosta.

– Se mai întâmplă, îi zise. Anul trecut am dezgropat un leș în Pelham, și știți ce-am găsit?

– Ce?

D'Agosta era cât se poate de sigur că nu voia să afle.

– *Două* leșuri – și o maimuță moartă! Ne-am spus că trebuie să fi fost vreun flașnetar care intrase în combinații cu Mafia.

Izbucni într-un râs lătrat și își înghionti prietenul, care începu să hohotească la rândul său.

Cei doi muncitori se ocupară apoi de capacul sicriului, lovind cu dălțile în jurul lui. Lemnul era atât de putred, încât cedă aproape imediat. Când ridicară capacul, în aer se răspândi o duhoare de putreziciune, mucegai și formol. D'Agosta privi într-acolo, curiozitatea morbidă luptându-se cu o stare de greață, de care nu reușise niciodată să scape întru totul.

Îndulcită de ploaia cețoasă, lumina cenușie pătrunse în coșciug și învălui cadavrul.

Zăcea, cu mâinile încrucișate pe piept, pe un așternut din material putred, cu umplutura ieșind la suprafață în diferite locuri, și o pată imensă de lichid coagulat, de culoarea întunecată a cafelei învechite, acoperea fundul sicriului. Trupul se surpase din cauza putreziciunii și părea cumva dezumflat, de parcă tot aerul din interior ieșise odată cu viața, nemailăsând nimic altceva decât piele întinsă pe oase. Prin costumul negru, intrat în putrefacție, se evidențiau diverse protuberanțe osoase: genunchi, coate, pelvis. Mâinile erau maronii și vâscoase, cu unghiile desprinse, oasele degetelor penetrând pielea putrezită din capete. Ochii erau găuri adânci, buzele erau strâmbe și retrase, dezgolind dinții într-un soi de mârâit. Beckmann fusese un leș umed, iar ploaia îl uda și mai mult.

Polițistul din Yonkers se lăsă pe vine, cercetând cadavrul.

– Bărbat de tip caucazian, în jur de cincizeci de ani... Desfăcu o ruletă. Fix un metru optzeci și cinci, păr castaniu. Se îndreptă de spate și adăugă: În mare, se potrivește.

„În mare, e cam grețos", își spuse D'Agosta uitându-se la Pendergast. În ciuda descompunerii înfiorătoare, un lucru ieșea imediat în evidență: cadavrul acela nu avusese parte de soarta violentă, oribilă, a lui Grove și Cutforth.

– Duceți-l la morgă, murmură Pendergast.

Polițistul din Yonkers îi aruncă o privire.

– Vreau o autopsie completă, mai spuse agentul FBI. Vreau să știu de ce a murit *de fapt*.

41

Bryce Harriman intră în biroul lui Rupert Ritts, redactorul-șef al ziarului *New York Post*, și îl găsi pe bărbatul cel meschin, cu figură de rozătoare, în spatele mesei sale enorme de lucru, cu un zâmbet atipic lățit pe fața lui ca o lamă de cuțit.

– Bryce, omul meu! Ia loc!

Ritts nu vorbea niciodată încet: vocea lui era ascuțită, își străpungea interlocutorul. L-ai fi putut crede surd, însă urechile sale ca de dihor păreau să surprindă cea mai slabă șoaptă din cel mai îndepărtat colț, mai ales când se vorbea despre el. Mai mulți ziariști fuseseră concediați în decursul timpului fiindcă îi rostiseră porecla în șoaptă, la aproape două sute de metri distanță, în partea opusă a redacției aglomerate. Era o poreclă facilă, care-ți răsărea imediat în minte, o simplă înlocuire a unei vocale cu o alta[1], dar îl ambala teribil pe Ritts. Harriman își închipuia că fusese probabil strigat astfel când era copil, pe terenul de joacă, zi de zi, și că nu reușise să uite asta niciodată. Lui Harriman nu-i plăcea Ritts, așa cum nu-i plăcea nimic din tot ce avea vreo legătură cu *New York Post*. Să lucrezi acolo era jenant, jenant la modul fizic.

---

[1] Rats, un cuvânt cu mai multe sensuri în limba engleză: dezgustător; șobolani! (n.tr.)

Își aranjă cravata și încercă să-și găsească o poziție confortabilă pe scaunul tare, de lemn, cu care își tortura Ritts reporterii. Redactorul-șef își ocoli biroul și se așeză pe marginea acestuia, aprinzându-și o Lucky Strike. Fără îndoială că se vedea pe sine în postura tipului dur din vechea școală: tipul care bea serios, vorbește grosolan, stă permanent cu țigara în colțul gurii. Faptul că fumatul la serviciu devenise ilegal părea să-i sporească plăcerea. Harriman îl bănuia că ține, într-un sertar al biroului, o sticlă de whisky ieftin și un păhărel. Pantaloni de poliester negru, pantofi maro și roși, șosete albastre, accent din Flatbush[1]. Ritts era tot ceea ce fusese Harriman deprins în întreaga lui viață să nu fie, motiv pentru care mersese la o școală particulară și la o universitate din prestigioasa Ivy League.

Și iată unde se ajunsese. Ritts era șeful lui Harriman.

– Povestea asta cu Menck e fabuloasă, Harriman! Al naibii de fabuloasă!

– Mulțumesc, domnule.

– A fost o adevărată lovitură de geniu, Harriman, să-l găsești pe tipul ăsta exact cu o zi înainte de plecarea lui în Insulele Virgine.

– Galápagos.

– N-are importanță. Trebuie să-ți mărturisesc că, după prima lectură a articolului tău, am avut dubii. M-a dus cu gândul la o grămadă de gogoși New Age. Dar se pare c-a atins o coardă sensibilă a cititorilor noștri. Vânzările de la chioșcuri au crescut cu opt procente.

– E excelent.

Aici, la *Post,* totul avea legătură cu vânzările. În redacția ziarului *Times,* unde lucrase în trecut, „vânzări" era un cuvânt murdar.

– Excelent? E-al naibii de fabulos! Asta înseamnă să fii reporter. Mi-aș dori s-o înțeleagă și unii dintre ceilalți indivizi de pe-aici.

---

[1] Zonă din Brooklyn (n.tr.)

Vocea lui pătrunzătoare tăia o brazdă largă de-a lungul încăperii de dincolo de geam. Harriman se agită stânjenit pe scaunul de lemn.

– Tocmai când stagna povestea omorurilor diavolești, l-ai găsit pe tipul ăsta, Menck. Trebuie să-mi scot pălăria în fața ta. Toate celelalte ziare din oraș stăteau cu degetul în fund, așteptând următorul omor, dar tu... tu ai trecut la acțiune și ai *făcut* știrea.

– Vă mulțumesc, domnule.

Ritts trase în piept o găleată de fum și aruncă țigara pe podea, zdrobind-o cu vârful pantofului și lăsând-o alături de alte douăzeci, toate frumos aplatizate. Expulză fumul cu un șuierat emfizemic. Aprinse o altă țigară, se uită la Harriman, îl măsură cu privirea din cap până-n picioare.

Ziaristul se foi din nou pe scaun. Nu era îmbrăcat așa cum ar fi trebuit? Bineînțeles că nu se punea problema: era unul dintre acele lucruri pe care le învățase de la bun început. Știa când să-și pregătească hainele din madras[1], când să renunțe la cele din seersucker[2], știa care era nuanța acceptabilă a pantofilor mocasin din piele de Cordoba cu ciucuri. Și, oricum, Ritts era ultimul om din lume care să critice gustul altora în materie de îmbrăcăminte.

– *National Enquirer* a preluat știrea, ca și *USA Today*, *Regis*, *Good Day New York*. Îmi place senzația pe care mi-o dă asta, Harriman! Te-ai descurcat bine. De fapt, destul de bine ca să te fac corespondent special la departamentul crime.

Harriman era uluit. Nu se așteptase la așa ceva. Încercă să-și controleze mușchii feței: nu voia să fie văzut rânjind ca un idiot, mai ales către Ritts. Dădu respectuos din cap.

– Vă mulțumesc foarte mult, domnule Ritts. Apreciez sincer asta.

---

[1] Stofă fină de bumbac (n.tr.)

[2] Material subțire, de obicei bumbac sau mătase artificială, gofrat, cu model în dungi (n.tr.)

– Orice reporter care face să crească vânzările cu opt la sută într-o săptămână trebuie să fie remarcat. Ceea ce vine odată cu o mărire de salariu de zece mii de dolari, care intră imediat în vigoare.

– Vă mulțumesc încă o dată.

Redactorul-șef păru să-l studieze cu un amuzament prost mascat, privindu-l din nou din cap până-n picioare, ochii întârziind asupra cravatei, a cămășii în dungi, a pantofilor.

– Ascultă, Harriman, după cum spuneam, articolul tău a atins o coardă sensibilă. Mulțumită ție, un grup de adepți New Age și de ciudați care așteaptă Judecata de Apoi a început să se întrunească în parcul din fața blocului lui Cutforth.

Harriman dădu din cap în semn că pricepea.

– Nu e mare lucru. Nu încă. Se întrunesc spontan, aprind lumânări, psalmodiază. Rahaturi în genul serialului *Călugărița Zburătoare.* Ceea ce ne trebuie e o continuare. Mai întâi, un articol despre tipii ăștia, un articol serios, respectabil. Un articol care să le dea de știre celorlalți ciudați că se ține o întrunire zilnică de la care lipsesc. Dacă manevrăm lucrurile așa cum trebuie, putem aduna acolo o adevărată mulțime. Putem încuraja un reportaj TV. Cine știe, poate-o să fie și o demonstrație. Îți dai seama la ce vreau s-ajung? După cum spuneam: aici, la *Post,* nu stăm gură-cască așteptând să se petreacă evenimente, ieșim și le *facem* să se petreacă.

– Am înțeles, domnule Ritts.

Redactorul-șef își aprinse din nou o țigară.

– Pot să-ți dau un sfat prietenesc? Doar între noi doi?

– Bineînțeles.

– Renunță la cravatele din rips și la mocasini. Arăți ca un blestemat de reporter de la *Times*. Aici suntem la *Post*. Aici sunt senzațiile tari. Sunt al naibii de sigur că nu vrei să te întorci la tipii ăia cu funduri crețe, nu-i așa? Acum du-te și stai de vorbă cu toți țicniții care țin în mână o Biblie. Ai atins un nerv, trebuie să

insiști acuma, să dezvolți povestea. Și prezintă vreo două personaje colorate. Găsește-l pe liderul gloatei.

– Și dacă nu există nici unul?

– Atunci *fă* unul. Urcă-l pe un piedestal, agață-i vreo afurisită de medalie. Aici îmi miroase a ceva important. Și știi ce? În treizeci de ani, nasul nu m-a înșelat niciodată.

– Da, domnule. Mulțumesc, domnule Ritts.

Harriman se strădui să-și ascundă disprețul din glas. Avea să facă pe placul lui Ritts, dar avea s-o facă în stilul lui.

Ritts trase cu sete din țigară, tutunul pârâind și sfârâind. Pe urmă aruncă pe podea chiștocul și îl strivi din nou cu piciorul. Tuși și zâmbi, dezvăluind un șirag de dinți inegali tot atât de îngălbeniți precum coada unei pipe din cocean de porumb.

– Șo pe ei, Harriman! cotcodăci redactorul-șef.

42

Vasquez luă o bucată de carne de vită uscată cu chili verde, o mestecă dus pe gânduri, înghiți, sorbi apoi din apa îmbuteliată. Se întoarse la cuvintele încrucișate din varianta londoneză a lui *Times,* cugetă, scrise un cuvânt nou, șterse unul mai vechi, apoi puse ziarul jos.

Oftă. Simțea întotdeauna o ușoară nostalgie la încheierea unei operațiuni: știa că trebuia să plece, că toate pregătirile sale, toată prudența investită și mica lume tihnită pe care și-o crease aveau să devină curând istorie, ajunsă pe mâinile nepricepute ale polițiștilor și fotografilor. În același timp, era nerăbdător să vadă din nou lumina soarelui, să respire aer proaspăt, să asculte sunetul valurilor izbind țărmul. Era totuși ciudat că afară nu se simțea niciodată atât de liber și atât de viu ca într-un cuib înghesuit de ucigaș, la un pas de a ucide.

Își verifică încă o dată echipamentul. Se uită prin vizor, făcu o corecție infinitezimală pentru compensarea deviației datorate vântului, apoi își ridică privirea, examinând dispozitivul de camuflare a focului de la gura țevii. Mai rămăseseră numai câteva minute. În încărcător încăpeau patru gloanțe, plus încă unul pe țeavă. Lui nu-i trebuiau decât două. Își scoase din nou hainele și se deghiză.

Cinci minute până la ora unu. Încărcat de regrete, își roti ochii prin adăpostul său, uitându-se la toate cele pe care trebuia să le lase în urmă. Oare de câte ori avusese cu adevărat ocazia să termine cuvintele încrucișate din *Times?* Își duse ochiul la vizor ținând intrarea sub observație. Minutele se curgeau ticăind.

Ușa portalului pentru trăsuri se deschise încă o dată. Vasquez își încetini ritmul respirației și bătăile inimii. Capul și umerii lui Pendergast apărură încă o dată în reticul. De data asta nu putu să-l vadă pe majordom, care rămăsese probabil dincolo de prag, prea departe ca să fie zărit, dar era clar că se afla acolo, fiindcă Pendergast stătea cu fața către cadrul ușii, vorbind evident cu cineva. Cu atât mai bine: o lovitură excentrică în ceafă ar fi fost la fel de dificil de interpretat ulterior.

Ținându-și respirația și sincronizându-și împușcăturile cu ritmul inimii pentru a le încadra între două bătăi, Vasquez își lipi obrazul de patul zgrunțuros al puștii și apăsă încet pe trăgaci. Arma îi zvâcni în mâini; cât ai clipi, reîncărcă, ochi și trase din nou.

Prima lovitură fusese perfect plasată. Răsuci ținta exact așa cum trebuia, iar a doua împușcătură veni cu o fracțiune de secundă mai târziu, nimerind exact deasupra urechii și făcând capul să explodeze, aruncând fragmente în toate direcțiile. Pendergast căzu în întunericul din cadrul ușii și dispăru din vedere.

Vasquez se puse acum în mișcare cu iuțeala dobândită în ani de practică. Lăsând lanterna stinsă, își aruncă arma și laptopul într-un sac marinăresc pe care și-l azvârli pe umăr și își potrivi pe nas ochelarii cu vedere pe timp de noapte de care avea nevoie pentru a ieși prin spatele clădirii cufundate în întuneric.

Astupă gaura pentru tragere, se apropie cu pași mari de ușă și scoase cele patru șuruburi care o țineau închisă folosindu-se de șurubelnița cu baterii. Pe urmă smulse banda izolatoare care astupa canaturile și deschise ușa în liniște, strecurându-se fără zgomot pe coridor.

O izbucnire de lumină îi suprasolicită ochelarii speciali, orbindu-l; și-i smulse, întinzând cealaltă mână după pistolul de la șold, dar o siluetă de pe coridor se dovedi mai rapidă; fu trântit de perete, încă orbit, pistolul căzându-i pe podea.

Izbi la nimereală cu pumnul înspre atacatorul său, abia atingându-l, și primi în schimb o lovitură cumplită în coaste. Aruncă un nou pumn, de data asta în plin și doborându-și agresorul. Era polițistul din Southampton. Într-un acces de furie, Vasquez își scoase cuțitul și sări pe el, țintindu-i inima. Din lateral îl izbi însă un picior; îl simți nimerindu-i antebrațul, auzi pocnetul osului, căzu la podea și fu imediat imobilizat.

Polițistul era deasupra lui. Iar dincolo de lumina strălucitoare a lămpii stătea *el*. Pendergast. Omul pe care tocmai îl omorâse.

Vasquez îl privi cu ochii holbați, mintea sa reinterpretând în același timp faptele.

Fusese o înscenare. Probabil știuseră aproape de la început ce se întâmpla. Pendergast își jucase perfect rolul. Vasquez împușcase un soi de manechin, un manechin pentru efecte speciale. Doamne Sfinte!

Dăduse greș. Ratase.

Încă nu-i venea să creadă.

Pendergast îl privea cu atenție, de aproape, încruntându-se. Făcu brusc ochii mari, de parcă ar fi înțeles.

– Gura lui! spuse, pe neașteptate.

D'Agosta îi îndesă ceva de lemn între dinți, așa cum ar fi procedat în cazul unui câine sau al unui epileptic. Dar n-avea să-i fie de nici un folos, se gândi Vasquez în timp ce durerea începea să-i cuprindă brațul rupt. Nu-și ținea acolo cianura. Acul era în vârful degetului său mic, retezat de un foc de armă cu mulți ani în urmă și întrebuințat acum într-un alt scop. Își apăsă cu putere în palmă proteza din vârful degetului, simți fiola spărgându-se, își îndesă acul în carne. Durerea dispăru în vreme ce amorțeala începea să-i ia brațul în stăpânire.

„Ziua în care dau greș e ziua în care mor..."

43

Taxiul se opri în curtea imensă a Palatului Helmsley. D'Agosta se grăbi să ocolească mașina și deschise portiera pentru Hayward, care coborî cuprinzând cu privirea arbuștii ornamentali fantezişti, acoperiți cu luminițe, și fațada barocă a palatului care se înălța în jurul ei.

– Aici luăm cina?

D'Agosta dădu din cap în semn de încuviințare.

– Le Cirque 2000.

– O, Doamne! Nu la asta m-am gândit când am spus o cină minunată.

D'Agosta o luă de braț și o conduse spre ușă.

– De ce nu? Dacă începem ceva, atunci s-o facem cum trebuie.

Hayward știa că Le Cirque 2000 era, probabil, cel mai costisitor restaurant din orașul New York. Se simțea întotdeauna stânjenită atunci când bărbații cheltuiau un maldăr de bancnote pentru ea, de parcă banii ar fi fost, într-un anume fel, calea către inima ei. Însă de data asta avea un sentiment diferit. Gestul spunea ceva despre Vinnie D'Agosta, despre viziunea lui asupra relației lor, care dădea semne de bun augur pentru viitor.

Viitor? Se întrebă de ce îi venise cuvântul acela în minte. Era prima lor întâlnire... în fine, un soi de întâlnire. D'Agosta nu era nici măcar divorțat, avea o soție și un copil în Canada. E drept că

era un bărbat interesant și un polițist al naibii de bun. „Ia-o ușurel și vezi cum merg lucrurile – atâta tot."

Intrară în restaurant – era plin, chiar și într-o seară de duminică – și îi întâmpină unul dintre acei *maître d'hotel* care reușeau să afișeze o expresie exterioară de servilitate umilă, creând în același timp o impresie de dispreț interior. Acesta îi informă cu regret că, în ciuda rezervării, masa lor nu era încă pregătită; dacă nu îi deranja să se instaleze confortabil la bar, totul nu avea să dureze mai mult de treizeci de minute, patruzeci în cel mai rău caz.

– Scuză-mă. Ai spus patruzeci de minute?

D'Agosta vorbea domol, dar tonul său avea ceva amenințător.

– E foarte multă lume... O să văd ce pot face.

– O să *vezi* ce poți face? D'Agosta zâmbi și se apropie cu un pas. Sau o să *faci?*

– O să fac tot posibilul, domnule.

– Nu mă-ndoiesc că ne *poți* pregăti masa în cincisprezece minute și că asta *o să* și faci.

– Bineînțeles. Desigur, domnule. Acum omul bătea din plin în retragere. Între timp, continuă el, cu voce nefiresc de festivă și de radioasă, o să trimit la masa dumneavoastră o sticlă de șampanie, cu complimente din partea casei!

D'Agosta o luă pe Hayward de braț și intrară în barul ornamentat cu un talmeș-balmeș de neoane. Ea presupuse că era, într-un fel, o reprezentare a temei circului, aleasă de restaurant. Și îți stârnea amuzamentul – dacă nu erai nevoit să-ți petreci acolo prea mult timp.

Se așezară la o masă și un chelner nechemat își făcu în curând apariția, aducând meniuri, două pahare și o sticlă de șampanie Veuve Clicquot de la gheață.

Ea izbucni în râs.

– L-ai manevrat pe acel *maître d'hotel* cât se poate de eficient!

– Păi ce fel de polițist sunt dacă nu pot intimida un chelner?

– Cred că aștepta un bacșiș.

D'Agosta îi aruncă o privire grăbită.

– Serios?

– Dar te-ai descurcat foarte bine și ai economisit niște bani.

El mormăi meditativ.

– Data viitoare o să-i dau o bancnotă de cinci.

– Asta ar fi mai rău decât nimic. De obicei se dă cel puțin una de douăzeci.

– Dumnezeule. Viața e complicată în înalta societate. Își ridică paharul. Toastăm?

Ea îl ridică pe al său.

– Pentru... D'Agosta ezită, apoi spuse. Pentru cei mai buni polițiști din New York.

Hayward se simți ușurată fiindcă nu rostise cuvintele la care se așteptase ea. Ciocniră paharele. Ea sorbi din șampanie, privindu-l cum studia meniul lăsat de chelner. Părea mai suplu decât în momentul în care dăduse prima oară peste el, în apartamentul lui Cutforth. El pomenise ceva despre niște exerciții zilnice și era evident că vorbise serios. Antrenament la sala de forță și tir în poligonul de la Secția 27. Îi contemplă linia dură și uniformă a maxilarului, părul de un negru intens, ochii blânzi, căprui. Avea un chip drăguț, cu adevărat drăguț. Părea să fie o raritate în New York: un tip într-adevăr de treabă. Cu valori bine stabilite, de modă veche, puternic, amabil, statornic – dar nicidecum un papă-lapte, după cum de altfel o dovedise cu trei nopți înainte, în biroul ei, prin prestația lui surpriză...

Se simți roșind, fiind străbătută în același timp de furnicături, și își ascunse starea ridicându-și propriul meniu în fața ochilor. Parcurse lista principalelor feluri de mâncare și se îngrozi văzând că prețul celui mai ieftin, rulada de biban negru de mare, era de treizeci și nouă de dolari. Cel mai ieftin aperitiv, picioare și fălci de porc fierte în grăsime („nu, mulțumesc!") costa douăzeci și trei de dolari. Căută zadarnic ceva care să fie sub douăzeci, ajungând în final la lista deserturilor, unde primul care îi atrase atenția – o gogoașă! – costa zece dolari. Ei bine, nu era nimic de făcut.

Înghiți în sec și începu să-și aleagă felurile de mâncare, evitând să calculeze în gând suma totală.

Vincent parcurgea lista vinurilor și ea se văzu nevoită să admită că nu-i pierise culoarea din obraji, cel puțin nu încă. De fapt, părea chiar expansiv, în sensul bun al cuvântului.

– Roșu sau alb? o întrebă.

– Cred c-o să mănânc pește.

– Atunci alb. Cakebread Chardonnay. D'Agosta închise meniul și îi zâmbi. E distractiv, nu crezi?

– N-am mai fost în viața într-un restaurant ca ăsta.

– Ca să fiu sincer, nici eu.

Cincisprezece minute mai târziu, în momentul când masa lor era pregătită, sticla de șampanie se golise pe jumătate și Hayward nu se simțea nici măcar amețită. Le *maître d'hotel* îi instală în prima sală de mese, o încăpere spațioasă, decorată în opulentul stil Second Empire[1], cu ornamente aurite, ferestre înalte cu draperii mătăsoase de brocart și candelabre de cristal, al căror efect era intensificat în mod bizar de neoanele suspendate și de mai multe aranjamente florale de dimensiunile unui elefant de talie mică. Singurul neajuns era grupul numeros de lângă ei, o masă cu oameni gălăgioși dintr-o suburbie – probabil Queens, după accent. „Ei, nu poți întoarce oamenii de la ușă fiindcă n-au accentul potrivit", se gândi ea.

D'Agosta dădu comanda, impresionând-o încă o dată cu siguranța lui de sine, la care nu s-ar fi așteptat, mai ales într-un asemenea loc.

– Unde-ai învățat atât de multe despre *haute cuisine?* îl întrebă.

– Glumești? D'Agosta rânji. N-am recunoscut decât vreo jumătate dintre cuvintele din meniu. Am improvizat.

– Ei bine, pe mine m-ai păcălit!

– Poate e din cauza timpului pe care mi-l petrec cu Pendergast. Mă influențează.

[1] Stil arhitectural din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, asociat cu al Doilea Imperiu Francez (n.red.)

Ea îl înghionti.

– Ăla de acolo, din colț, nu e Michael Douglas?

D'Agosta se răsuci.

– Da, el e.

Se întoarse la loc, câtuși de puțin impresionat.

Ea făcu un semn din cap.

– Și uită-te cine-i acolo.

O femeie stătea singură, într-un colț liniștit, mâncând dintr-o farfurie cu cartofi prăjiți, pe care-i înmuia unul câte unul într-un vas mare cu ketchup și și-i îndesa în gură cu o încântare evidentă.

D'Agosta o privi îndelung.

– Arată oarecum familiar. Cine e?

– Unde-ai trăit până acuma, sub pământ? E Madonna!

– Serios? Trebuie să-și fi vopsit părul, și-o fi făcut ea ceva.

– Asta ar fi o scenă excelentă de roman. Poate din următoarea ta carte.

– N-o să mai existe o alta.

– De ce nu? Mi-au plăcut cele două pe care le-ai scris. Chiar ai talent!

El clătină din cap.

– Talent... poate. Problema mea e că îmi lipsește abordarea necesară.

– Ce abordare?

D'Agosta își frecă degetele între ele.

– Abordarea financiară.

– O grămadă de oameni n-au publicat nici măcar un singur roman. Tu ai publicat două. Și au fost *foarte bune*. Vinnie, nu poți renunța cu desăvârșire!

El clătină iarăși din cap.

– Ți-am spus vreodată că ăsta nu e subiectul meu preferat?

– Îl las baltă dacă preferi. Deocamdată. Chiar voiam să te-ntreb ceva. Știu că n-ar trebui să vorbim despre serviciu, dar de unde Dumnezeu a știut Pendergast că tipul ăla – cum îl cheamă, Vasquez – îl pândea ca să-l omoare? Interpolul

îl vânează pe individ de zece ani și, dacă a existat vreodată un profesionist într-ale crimei, atunci ăsta a fost.

– Și mie mi-a venit greu să cred, dar totul a căpătat sens după ce mi-a explicat Pendergast. Bullard – care se află fără nici o îndoială în spatele tentativei – s-a simțit suficient de amenințat ca să trimită două gorile pe urmele mele după primele întrebări pe care i le-am pus. Pendergast a dedus că își dorea cu disperare să plece din țară și că nu putea lăsa pe nimeni să-i stea în cale. Și-a mai închipuit și că avea să-ncerce din nou manevra, de data asta împotriva *lui*. Și s-a întrebat cum ar proceda un ucigaș profesionist. Răspunsul a fost evident: s-ar instala în clădirea părăsită aflată vizavi de vila lui. Așa că, imediat ce l-am adus pe Bullard la secție, Pendergast a început să supravegheze, cu un telescop, ferestrele bătute în scânduri ale clădirii de pe trotuarul celălalt. A observat destul de curând o gaură nouă apărută în placaj. Bingo! Atunci m-a adus și pe mine în scenă, mi-a povestit ce-avea de gând să facă. Pe urmă și-a stabilit un program de rutină, ca să poată controla ora la care avea să lovească individul.

– Dar cum de-a avut curajul să intre și să iasă din casă, expunându-se?

– Ori de câte ori ieșea din clădire, îl punea pe Proctor să îndrepte telescopul spre gaura din șipci. Într-un rând, m-a pus să trag un glonț într-un bec de pe stradă, într-un moment critic. Atunci a identificat arma tipului și a știut că ucigașul ratase ocazia pe ziua respectivă. Prin urmare, a dedus că avea să acționeze a doua zi. Așa că în noaptea trecută am avut manechinul pregătit. Proctor l-a manevrat perfect, l-a împins afară pe roți, astfel încât să nu fie vizibilă decât partea de sus.

– Dar de ce nu v-ați dus să-l eliminați pe individ dinainte? De ce v-ați asumat riscuri?

– În primul rând, n-aveam nici o dovadă. În al doilea rând, tipul era baricadat acolo, sus – s-ar fi putut să ne scape printre degete. După cum spuneai, era un profesionist adevărat. Și e sigur

c-ar fi opus rezistență. Era vulnerabil numai în momentul când *fugea*. Așa că noi l-am așteptat să dea buzna în capcana noastră.

Hayward dădu din cap în semn de încuviințare.

– Asta explică multe.

– Păcat că tipul a ales calea sinuciderii.

Sosiră primele feluri de mâncare, aduse la masa lor de nu mai puțin de trei chelneri, urmați îndeaproape de un altul, specializat în vinuri, care le umplu cupele, și de un al cincilea, care le turnă apă în pahare.

– Acum am eu o întrebare pentru *tine,* spuse D'Agosta. Cum ai ajuns căpitan? Cum ai reușit atât de repede, asta vreau să spun.

– Nu e nici un mister. Am văzut cum mergeau lucrurile, așa că mi-am luat masteratul în psihologie judiciară la New York University. O diplomă e de un real folos în zilele noastre – și, bineînțeles, am fost avantajată de statutul de femeie.

– O campanie de discrimare pozitivă?

– Mai degrabă o reacție cu întârziere. Odată ce comisarul Rocker a înlăturat persecuțiile din cadrul poliției, o parte dintre noi ne-am ridicat în mod firesc la suprafață. S-au uitat în jur panicați și-au văzut că la nivel înalt nu era nici o femeie – fiindcă am fost întotdeauna victimele discriminării – și au început promovările. M-am aflat la locul potrivit în momentul potrivit, cu scorurile potrivite la teste și cu diplomele necesare.

– N-a avut nimic de-a face cu ambiția și cu talentul?

Ea zâmbi.

– N-aș spune asta.

– Nici eu. Vincent sorbi din vin. Unde-ai copilărit?

– În Macon, Georgia. Tata era sudor și mama, casnică. Am avut un frate mai mare, ucis în Vietnam. De tirul alor noștri. Aveam opt ani.

– Îmi pare rău.

Hayward clătină abătută din cap.

– Părinții mei nu și-au mai revenit după asta. Tata a murit un an mai târziu. Mama după încă unul. Au avut cancer, amândoi,

dar eu cred c-a fost mai mult de supărare. Fratele meu era mândria și bucuria vieții lor.

– E într-adevăr o lovitură.

– S-a întâmplat cu mult timp în urmă, iar eu am fost crescută în Islip, de o bunică minunată. Turnura asta a vieții mele m-a ajutat să-mi dau seama că eram într-o foarte mare măsură singură pe lume și că nimeni n-avea să se lupte pentru mine. Trebuia să mă lupt singură.

– Te-ai descurcat foarte bine.

– E o competiție.

El păstră o clipă tăcerea.

– Chiar țintești postul de comisar?

Ea zâmbi fără să răspundă, apoi își ridică paharul.

– E bine că te-avem înapoi aici, în New York, unde ți-e locul, Vinnie!

– Beau pentru asta. Habar n-ai cât de mult mi-a lipsit orașul ăsta.

– E cel mai bun loc din lume pentru un polițist.

– Când eram locotenent, pe vremea crimelor de la muzeu, n-am apreciat niciodată treaba asta. Am crezut c-o să fie grozav să plec din oraș, să trăiesc la țară, să respir un pic de aer curat, să ascult ciripitul păsărelelor, să văd cum își schimbă frunzele culoarea. Voiam să mă duc la pescuit în fiecare duminică. Dar știi ce? Pescuitul e plictisitor, păsările te trezesc dimineața devreme și acolo, în orășelul Radium Hot Springs, ai, în loc de Le Cirque, Restaurantul Familial al lui Betty Daye.

– Unde poți hrăni o familie de patru persoane cu cât dai aici pe-o gogoașă.

– Da, dar cine vrea friptură de pui cu patru dolari și nouăzeci și nouă de cenți când poate mânca rață magret cu boia de ardei roșu din Espelette[1] pentru numai patruzeci și unu de dolari?

Hayward izbucni în râs.

[1] Localitate din sud-vestul Franței renumită pentru ardeiul roșu iute cultivat în zonă (n.tr.)

– Asta-mi place în New York: nimic nu e normal. Totul e exagerat. Luăm cina în aceeași încăpere cu Madonna și cu Michael Douglas.

– New Yorkul te scoate din minți, dar nu te plictisește niciodată.

Ea sorbi din vin și chelnerul veni în grabă să-i reumple paharul.

– Și chiar există o localitate numită Radium Hot Springs[1]? Sună a banc.

– Am fost acolo. Sunt foarte sigur că e o realitate.

– Cum e?

– Acum glumesc pe seama lui, dar nu e un loc neplăcut. Un oraș mic, cu principii sănătoase. Canadienii sunt prietenoși. Numai că nu eram acasă. Mă simțeam tot timpul în exil, înțelegi ce vreau să spun? Și era prea al naibii de liniște, credeam c-o să-mi pierd mințile, nu mă puteam concentra cu toate păsările alea care ciripeau. Dă-mi huruitul unui ambuteiaj sănătos, întins de la un mal la altul în Midtown, într-o seară de vineri. Doamne, asta-i însăși vocea vieții!

Hayward râse cu poftă în timp ce o procesiune de chelneri cu mănuși albe aduceau felurile principale de mâncare.

– Sunt sigur că m-aș putea obișnui cu asta, spuse D'Agosta, lăsându-se pe spătarul scaunului și luând o înghițitură din rața magret, urmată de o gură de Chardonnay.

Hayward își puse pe limbă o bucată din carnea de scoică *étuvée* și o savură. Nu credea că mai mâncase ceva atât de bun în toată viața ei.

– Te-ai descurcat bine, Vinnie, spuse ea cu un zâmbet. Te-ai descurcat foarte bine!

---

[1] Izvoare fierbinți cu radiu

44

D'Agosta nu mai pusese niciodată piciorul în locul acela, dar totul era deprimant de familiar. Cel puțin izurile înțepătoare de alcool, de formaldehidă, și de Dumnezeu mai știa ce alte chimicale îl ajutau să scape de mahmureala persistentă. Cu o seară înainte, el și Laura Hayward părăsiseră restaurantul abia la unsprezece și jumătate. La sugestia chelnerului specializat în vinuri, își îngăduise luxul de a cumpăra o sticlă de jumătate de litru de vin de desert – Château d'Yquem 1990, care îl costase cel puțin salariul pe o săptămână –, ce se dovedise a fi cel mai delicios vin pe care-l gustase vreodată. De fapt, întreaga seară fusese de-a dreptul încântătoare.

Ce tragedie că trebuia să fie urmată de așa ceva.

Mirosul amestecat de formol, fluide corporale și putreziciune: suprafețele imaculate din oțel inoxidabil; grupul de congelatoare; tehnicianul mortuar cu înfățișare sinistră așteptând în fundal; patologul însărcinat cu autopsia – și, bineînțeles, cadavrul, vedeta spectacolului, zăcând în mijlocul încăperii, pe o masă veche de marmură, în lumina proiectorului atașat de marginea acesteia. I se făcuse autopsia – un termen mai potrivit ar fi acela că fusese dezasamblat – și un grup de organe interne zbârcite, tăiate și secționate erau aranjate în jurul corpului, fiecare în propriul recipient de plastic: creier, inimă, plămâni, ficat, rinichi și un

mănunchi de alte bucăți informe, întunecate, față de care D'Agosta nu simțea nici un imbold să le ghicească identitatea.

Totuși, nu era chiar atât de rău ca în alte dăți. Poate fiindcă parada insectelor se desfășurase și se încheiase, iar cadavrul se descompusese până în punctul în care era schelet și carne în cantități egale. Sau poate fiindcă mirosul de supurație fusese înlocuit de cel al țărânii. Sau poate – spera D'Agosta –, poate că reușise în sfârșit să se obișnuiască. Sau nu? Simțea un nod familiar în gâtlej. Măcar fusese suficient de inteligent ca să sară peste micul dejun.

Se uită la medicul aflat la capul cadavrului, ținându-și ochelarii negri și rotunzi pe vârful nasului și răsfoind colile de hârtie prinse pe un suport. Era un adept al genului laconic, cu păr încărunțit și cu un stil lent și economicos de exprimare. Părea nervos.

– Măi, măi, spuse, frunzărind hârtiile. Măi, să fie!

Pendergast dădea ocol nerăbdător cadavrului.

– Cauza morții înscrisă în certificatul de deces era cancerul de plămâni, zise el.

– Sunt conștient de asta, ripostă doctorul. Eu sunt medicul care a examinat cadavrul și, la cererea dvs., am fost adus din nou aici, ca să mă uit și *acum* la el, ca patolog.

Vocea i se frângea de iritare.

– Vă mulțumesc c-ați făcut-o.

Doctorul încuviință scurt din cap, apoi se întoarse la hârtiile lui.

– Am făcut o autopsie completă a cadavrului și am primit rezultatele de la laborator. Spuneți-mi așadar cu exactitate ce anume vă interesează.

– Să începem cu începutul. Presupun c-aveți confirmarea faptului că acesta e cadavrul lui Ranier Beckmann?

– Fără nici un dubiu. Am verificat amprenta dentară.

– Excelent. Continuați, vă rog!

– O să vă prezint pe scurt înregistrările mele inițiale și primul diagnostic. Medicul dădu câteva pagini. La data de 4 martie

1995, pacientul, Ranier Beckmann, a fost adus la camera de gardă cu salvarea. Simptomele indicau un cancer în stadiu avansat. Analizele au confirmat existența unui carcinom pulmonar cu celule mici în stadiu avansat, cu metastaze extinse. În esență, era un caz fără nici o speranță. Cancerul se răspândise în întregul organism și încetarea funcțiunii generale a organelor era iminentă. Domnul Beckmann n-a mai părăsit spitalul și a murit peste două săptămâni.

– Sunteți sigur c-a murit în spital?

– Da. L-am văzut zilnic, când îmi vizitam pacienții, până când a decedat.

– Și, după mai bine de un deceniu, amintirile dumneavoastră sunt încă foarte clare?

– Categoric!

Doctorul se uită lung la Pendergast pe deasupra ochelarilor.

– Continuați.

– Am efectuat această autopsie în două etape. Mai întâi am verificat dacă este corect modul în care am stabilit inițial cauza morții. Atunci nu s-a făcut nici o autopsie. Procedura standard. Cauza decesului era evidentă, nu a existat vreo cerere din partea familiei în acest sens și nici suspiciunea de crimă. Bineînțeles că statul nu plătește o autopsie de dragul de-a o face.

Pendergast dădu din cap în semn de încuviințare.

– A doua etapă a avut menirea de a verifica, conform solicitării dumneavoastră, orice posibilă patologie stranie, antecedent, rană, toxină sau altă dereglare neobișnuită asociată cu cadavrul.

– Și rezultatul?

– Am confirmat că Beckmann a murit ca urmare a degradării generale a organelor interne asociate cu cancerul.

Pendergast se grăbi să-l fixeze din nou pe medic cu ochii săi argintii. Nu scoase nici un cuvânt; expresia lui sceptică spunea totul.

Doctorul îi întoarse ferm privirea. Apoi continuă cu glas calm:

– Inițial a avut o tumoare de dimensiunile unui grepfrut în plămânul stâng. Au apărut tumori secundare metastazice

voluminoase în rinichi, ficat și creier. Singurul lucru surprinzător în privința morții acestui bărbat e faptul că n-a ajuns mai devreme la urgențe. Trebuie să fi avut dureri groaznice, organele abia mai reușind să-și îndeplinească funcțiile.

– Continuați, spuse Pendergast, cu voce scăzută.

– Pe lângă cancer, pacientul suferea de o ciroză avansată a ficatului, avea o boală de inimă și o serie de alte afecțiuni cronice, încă neajunse într-un stadiu acut, asociate cu alcoolismul și cu subnutrirea.

– Și?

– Asta e tot. Nici o urmă de toxine sau de droguri în țesuturi sau în sânge. Nici o rană sau stare patologică neobișnuită, cel puțin nu vreuna detectabilă după îmbălsămare și după aproape zece ani în mormânt.

– Nici un semn de expunere la căldură?

– Expunere la căldură? Ce vreți să spuneți?

– Nici o indicație că trupul a fost expus la o temperatură ridicată înainte de moarte?

– Absolut nici una! Expunerea la căldură ar fi generat o sumedenie de modificări evidente la nivel celular. Am examinat patruzeci sau poate cincizeci de mostre de țesut prelevate de la acest cadavru și la nici una dintre ele nu am constatat schimbări asociate cu expunerea la căldură. Ce întrebare ciudată, domnule Pendergast!

Agentul FBI i se adresă din nou, păstrând tonul încă scăzut.

– Cancerul pulmonar cu celulele mici este provocat aproape în exclusivitate de fumat. Am dreptate, domnule doctor?

– Aveți dreptate.

– Atunci, domnule doctor, faptul că a murit de cancer e mai presus de orice îndoială?

Exasperat, medicul patolog înșfăcă două jumătăți ale unui cocoloș zbârcit, maroniu de plămân și le vârî sub nasul agentului FBI.

– Iată, domnule Pendergast! Dacă nu mă credeți pe mine, aveți încredere în *ăsta*. Luați-l în palmă. Constatați esența malignă a acestei tumori. Asta l-a ucis pe Beckmann, e tot atât de sigur pe cât e faptul că eu sunt acum aici.

Străbătură în tăcere distanța lungă care îi despărțea de mașină. Pendergast se urcă la volan – în ziua aceea condusese el până la Yonkers – și ieșiră din parcare. Pe când lăsau în urmă aglomerarea cenușie din centrul orașului, agentul FBI rupse în sfârșit tăcerea.

– Beckmann a fost destul de locvace, nu ești de aceeași părere, Vincent?

– Da. Și pe lângă asta mai și mirosea urât.

– Însă spusele sale au fost – trebuie să mărturisesc – surprinzătoare. Va trebui să-i scriu bunului doctor o scrisoare de mulțumire.

Roti brusc volanul și Rollsul intră pe Executive Boulevard, trecând pe lângă rampa de acces pe Saw Mill River Parkway.

D'Agosta îl privi surprins.

– Nu ne întoarcem la New York?

Pendergast clătină din cap în semn că nu.

– Jeremy Grove a murit acum exact două săptămâni. Cutforth, acum o săptămână. Am venit la Yonkers ca să primim niște răspunsuri. Nu plec până când nu le aflăm.

45

Autobuzul înaintă puțin câte puțin printr-un tunel lung, pavat cu dale albe, prins în traficul care se tot întrerupea, și ieși la lumină într-un pasaj deschis, o rampă lungă din mijlocul unor grinzi metalice cufundate în semiîntuneric.

„De-ale orașului New York", își spuse reverendul Wayne P. Buck.

Dincolo de rețeaua de oțel, vedea razele limpezi ale soarelui, case de raport pline de funingine, imagini fugare ale zgârie-norilor. Autobuzul pătrunse înapoi, în întuneric, frânele pufăind atunci când traficul se opri iarăși.

Buck era cuprins de un amestec indescriptibil de emoții: incitare, teamă, predestinare, o senzație de confruntare cu necunoscutul. Era același lucru pe care-l simțise cu câțiva ani în urmă, în momentul eliberării din închisoare, după ce ispășise nouă ani pentru crimă fără premeditare. Buck avusese parte de o alunecare înceată, îndelungată pe panta răului: delincvență, slujbe pierdute, bețiii, furturi de mașini, jafuri de bănci – și apoi ziua fatidică în care totul mersese prost și el sfârșise prin a împușca un vânzător dintr-un magazin cu program prelungit. Ucisese un biet om nevinovat. În timp ce autobuzul reîncepea să se târască, gândurile sale rememorară momentul arestării, apoi procesul, sentința de douăzeci și cinci de ani, mersul cu cătușe la

mâini și la picioare prin măruntaiele închisorii. Un răstimp de întuneric, pe care era mai bine să-l dea uitării.

Apoi convertirea. Renașterea în închisoare. Așa cum o înălțase Isus pe târfă, pe Maria Magdalena. El îl înălțase pe alcoolic, pe criminal, pe omul care fusese respins de toți ceilalți, până și de propria familie.

După mântuirea sa, începuse să citească Biblia: iarăși și iarăși, din scoarță-n scoarță, Vechiul Testament și Noul Testament. Începuse să predice câte puțin, un cuvânt aici, o mână întinsă dincolo. Alcătuise un grup de studiu. Căpătase treptat respectul și încrederea deținuților dispuși să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Ajunsese curând să-și petreacă majoritatea timpului ajutând la mântuirea altora. Și jucând șah. Nu erau prea multe alte lucruri de făcut: revistele erau vitrine ale materialismului, televiziunea era încă și mai rea și, în afară de Biblie, toate cărțile păreau să fie pline de blasfemii, de violență și de sex.

Când se apropiase momentul eliberării condiționate, Buck începuse să aibă sentimentul că munca lui de pastor din închisoare era o pregătire pentru altceva; că Dumnezeu îl menise unui scop mai înalt, care avea să-i fie dezvăluit cu timpul. După ce ieșise, umblase dintr-un orășel într-altul, mai ales de-a lungul graniței dintre California și Arizona, predicând Cuvântul Domnului și lăsându-se îmbrăcat și hrănit de Cel de Sus. Sfera lecturilor lui începuse să se lărgească: mai întâi Bunyan[1], apoi Sfântul Augustin, după care Dante în traducere. Și întotdeauna, absolut întotdeauna, aștepta chemarea.

Și o primise acum, când se așteptase cel mai puțin. Scopul pentru care îl pregătise Dumnezeu ieșise la lumină. Cine ar fi crezut că acea chemare avea să-l aducă la New York, cel mai mare focar a falimentului spiritual și al răului din întreaga Americă? Las Vegas, Los Angeles și alte asemenea locuri erau, pe lângă orașul New York, simple glume de copil. Dar în asta consta

[1] John Bunyan (1628–1688), predicator și scriitor englez, autorul romanului *The Pilgrim's Progress – Călătoria pelerinului* (n.tr.)

frumusețea îndeplinirii voinței lui Dumnezeu. Așa cum îl trimisese pe Sfântul Pavel la Roma – în inima neagră a păgânismului –, tot așa îl trimitea Domnul pe Wayne P. Buck la New York.

Autobuzul se opri, apoi porni din nou, clătinându-se, toate capetele pasagerilor legănându-se la unison. Acum se aflau pe un soi de rampă din beton, urcând pe o spirală ascendentă printre grinzi încrucișate. Pe Buck îl duse cu gândul la cercurile iadului lui Dante. După o clipă, autobuzul plonjă din nou în întuneric, în duhoarea motoarelor diesel și în șuieratul demonic al frânelor cu aer comprimat. Se părea că erau într-o stație – dar una cum nu mai văzuse Buck și nici nu-și mai imaginase vreodată, în toate zilele vieții lui.

Autobuzul se opri. Șoferul rosti ceva neinteligibil în microfonul sistemului de comunicare cu publicul, apoi aerul răbufni ca un oftat din rărunchi în timp ce se deschideau ușile. Buck coborî. Ceilalți trebuiau să-și aștepte descărcarea bagajelor, dar el era un om liber, fără posesiuni și fără bani, exact așa cum fusese cu șase ani în urmă, când păși în lumina strălucitoare a soarelui de dincolo de zidurile închisorii Joliet.

Fără să știe unde se ducea, urmă un vălmășag de oameni în josul unei serii de scări rulante și printr-un terminal imens. Câteva clipe mai târziu se pomeni în aer liber, pe pavajul unei străzi largi. Se opri locului și se uită în jur, simțind năvala spaimei contopindu-se cu vigoarea spirituală.

„Am mers prin pustietățile acestei lumi...“ Isus petrecuse patruzeci de zile și patruzeci de nopți în pustie, ispitit de diavol, iar acesta era, fără îndoială, deșertul secolului douăzeci și unu: pustietatea sufletului omenesc.

Se puse în mișcare, lăsându-l pe Isus să-l călăuzească unde dorea. Deși trotuarele erau aglomerate, nimeni nu părea să-l remarce: șuvoaiele de oameni se despărțeau în dreptul lui, apoi își reuneau curgerea, aidoma unui râu îmbrățișând o stâncă. Traversă un bulevard larg, merse de-a lungul unei străzi cu aspect de canion, cufundată într-o umbră adâncă de clădirile care se

înălțau pe ambele laturi. Peste câteva minute ajunse la o altă intersecție, încă și mai largă decât cea dinainte, cu străzi venind din toate direcțiile. Panouri imense și afișaje luminoase în culori stridente, înalte de doisprezece metri, anunțau că se afla în Times Square. Se uită spre cer. Era o experiență amețitoare, îl înconjurau lucrările grandioase ale omului, Turnurile Babilonului zilelor noastre, din oțel și sticlă. Era lesne să-ți dai seama cum de era cu putință să fie cineva sedus de un asemenea loc; cât de repede își putea pierde acolo mai întâi convingerile și apoi sufletul. Își coborî din nou privirea către trafic, către zgomot, către imensa năvală și îmbulzeală a seminției omenești. În minte îi reveniră cuvintele lui John Bunyan: „Construiți Orașul Distrugerii: așa îl văd eu; și, murind acolo mai devreme sau mai târziu, vă veți scufunda mai jos decât mormântul, într-un loc care arde cu foc și pucioasă: fiți mulțumiți, bunii mei semeni, și mergeți alături de mine".

Pierduți cu toții.

Sau poate nu cu toții: Buck știa că, ici și colo, se aflau aceia care mai puteau fi salvați, oamenii virtuoși, cu grația divină în suflete. Încă nu știa cine sunt și era foarte posibil să n-o știe nici măcar ei înșiși. „Fiți mulțumiți, bunii mei semeni, și mergeți alături de mine." Pentru ei venise în New York; aceia erau cei pe care trebuia să-i tragă înapoi, de pe marginea prăpastiei. Ceilalți aveau să fie nimiciți fără urmă, cât ai clipi.

Buck merse ore întregi pe acele străzi. Se simțea atras de chemarea de sirenă a orașului: de obiectele expuse în vitrinele rafinate, de opulența incredibilă, de limuzinele prelungi. Nările i se umpleau aici de duhoarea gunoiului intrat în putrefacție, colo de parfumul scump al unei femei ispititoare, cu ochi de linx și purtând o rochie strâmtă. Se afla, cu siguranță, în pântecele fiarei. Dumnezeu îi încredințase o misiune, Dumnezeu îi dăduse propriile sale patruzeci de zile în deșert, iar el n-avea să dea greș.

Își cheltuise până și ultimul bănuț pentru biletul de autobuz și nu mâncase nimic pe toată durata călătoriei. Foamea și postul îi

ascuțiseră cumva mintea. Însă dacă trebuia să îndeplinească voia Domnului, trebuia să găsească hrană pentru trup.

Preumblările sale îl aduseră la una dintre cantinele pentru săraci ale Armatei Salvării. Intră, stătu la coadă și se așeză tăcut la masă alături de vagabonzi, având în față un castron de macaroane cu brânză, două felii de pâine albă și o cană de cafea. În timp ce mânca, scoase din buzunar ziarul zdrențuit și citi încă o dată, cu atenție, articolul pătat. Era mesajul Domnului către el și ori de câte ori îl citea se simțea întărit, înviorat, plin de hotărâre. După masa aceea simplă, plecă și reîncepu să cutreiere orașul, pășind mai vioi. Trecu pe lângă un stand cu ziare și se opri, cu ochii atrași de titlul din *New York Post*.

> SFÂRȘITUL E APROAPE
> Sataniști, penticostali și proroci a Judecății de Apoi continuă să se adune la locul uciderii diavolești.

Își duse instinctiv mâna la buzunar, după care își aminti că n-avea nici o lețcaie. Ce era de făcut? Titlul reprezenta, fără nici o îndoială, un alt mesaj de la Dumnezeu. Pe lumea asta nu se petrece nimic lipsit de semnificație. Nici măcar cea mai firavă vrabie nu cade fără rost din copac...

Avea nevoie de bani. Avea nevoie de un pat pentru la noapte. Avea nevoie de haine de schimb. Dumnezeu înveșmântează crinii câmpului, de ce nu l-ar fi înveșmântat și pe el? Adoptase întotdeauna această filozofie.

Însă lui Dumnezeu îi plăcea uneori un strop de inițiativă.

Buck ridică privirea. Era în fața unei clădiri imense, păzite de doi lei masivi din piatră – Biblioteca Publică din New York, conform inscripției. Un templu închinat lui Mamon, fără îndoială plin cu pornografie și cu cărți imorale. Se grăbi să treacă dincolo de colț. Acolo, lângă un parc micuț, dar bine îngrijit, erau câțiva oameni cu table de șah pregătite pentru joc. Dar nu jucau unul cu altul; păreau să-i aștepte pe trecători. Se apropie, curios.

– Joci? îl întrebă unul dintre ei.

Buck se opri locului.

– Cinci dolari, spuse omul.

– Pentru ce?

– O partidă de șah cu mutări la zece secunde. Cinci dolari.

Buck fu cât pe ce să-și vadă de drum. Așa ceva putea fi considerat un joc de noroc. Însă apoi se opri. Nu era și acela un mic ajutor de la Dumnezeu? Simțea că bărbații aflați în așteptare la acele mese erau jucători buni; trebuiau să fie buni. Dar ce-avea de pierdut?

Se așeză. Omul își mută imediat pionul reginei și Buck efectuă mutarea de blocare, fiecare mișcare durând mai puțin de zece secunde.

Zece minute mai târziu, stătea pe o bancă, în parcul din spatele bibliotecii, citind *Post*. Articolul vorbea despre grupuri mici de oameni adunate în fața clădirii unde fusese luat de diavol un bărbat pe nume Cutforth. Era dată până și adresa: Fifth Avenue numărul 842.

Fifth Avenue. Legendarul Fifth Avenue. Inima mefistofelică a orașului New York. Totul se potrivea. Decupă articolul și îl împături laolaltă cu celălalt, strecurându-și-le cu grijă în buzunarul cămășii.

Deocamdată n-avea să se ducă acolo; asta mai putea aștepta. Aidoma lui David, avea nevoie să-și încordeze toate puterile, să se pregătească din punct de vedere spiritual. Nu venise să predice; venise să se lupte pentru salvarea lumii.

Se căută în buzunar. Patru dolari și cincizeci de cenți. Nu erau de-ajuns ca să-și găsească un pat pentru noapte. Se gândi cum l-ar fi putut ajuta Dumnezeu să-i înmulțească, așa cum înmulțise Isus pâinile și peștii.

Mai erau câteva ore până la lăsarea serii. Isus avea să-l ajute, o știa. Isus avea să-l ajute cu siguranță.

46

Ultima locuință cunoscută a lui Beckmann, cea înscrisă în certificatul de deces, nu se găsea departe de cimitirul săracilor în care fusese îngropat. Pendergast conduse cu viteză redusă pe lângă clădirea dărăpănată și parcă în fața unui magazin cu băuturi alcoolice îmbuteliate aflat cu câteva case mai în josul străzii. Pe verandă stăteau trei alcoolici bătrâni, urmărindu-i cu privirea în timp ce coborau din mașină.

– Frumos cartier, spuse D'Agosta, uitându-se în jur, la casele de raport cu câte șase nivele, împodobite cu scări de incendiu atacate de rugină.

De zecile de sfori întinse între clădiri atârnau rufe jerpelite.

– Într-adevăr.

D'Agosta dădu din cap în direcția celor trei bețivi, care își reluaseră îndeletnicirea, trecând din mână-n mână o sticlă de vin fortificat Night Train.

– Mă întreb dacă ăștia trei știu ceva.

Pendergast îi făcu semn să intre în vorbă cu ei.

– Cum? Eu?

– Bineînțeles. Ești un om al străzii, vorbești limba lor.

– Dacă spui tu.

D'Agosta se uită din nou în jur, apoi se îndreptă spre magazinul cu băuturi. Se întoarse peste câteva minute, cu o sticlă într-o pungă din hârtie maronie.

– Un dar pentru băștinași, după cum văd.

– Îți urmez exemplul.

Pendergast ridică întrebător din sprâncene.

– Îți aduci aminte de mica noastră călătorie sub pământ din vremea când ne ocupam de cazul masacrului din metrou? Ai adus cu tine o sticlă pe post de monedă forte.

– O, da. Serata noastră dansantă cu Mefisto!

Cu sticla în mână, D'Agosta se îndreptă agale spre verandă, oprindu-se în fața celor trei.

– Cum vă merge azi, băieți?

Tăcere.

– Sunt sergentul D'Agosta, iar acesta e partenerul meu, agentul special Pendergast de la FBI.

Tăcere.

– N-am venit încoace să călcăm pe cineva pe bătături, domnilor! Nici măcar n-o să vă-ntreb cum vă cheamă. Vrem doar niște informații despre un anume Ranier Beckmann, care a locuit aici acum câțiva ani.

Trei perechi de ochi urduroși continuau să se holbeze la el. Unul dintre bărbați icni, adună o flegmă din gâtlej și o depuse cu delicatețe între propriii pantofi plini de zgârieturi.

D'Agosta scoase sticla din pungă cu un foșnet. O ridică. Lumina trecu prin ea, dând la iveală bucățele de fructe care pluteau într-un lichid de culoarea chihlimbarului.

Cel mai bătrân dintre alcoolici se întoarse spre ceilalți.

– Rock 'n' Rye. Polițaiul are clasă!

– Ferește-te de polițaii care fac daruri.

D'Agosta aruncă o privire spre Pendergast, care urmărea scena stând la câțiva pași în spatele lui, cu mâinile în buzunare. Se întoarse iarăși spre beți vi.

– Uite ce e băieți, nu mă faceți să cad prost în fața federalilor, bine? Vă rog.

Bărbatul mai bătrân se trase mai încolo.

– Acum, că ai rostit cuvântul magic, ia loc.

D'Agosta se așeză cu prudență pe treptele lipicioase. Omul întinse mâna după sticlă, sorbi cu lăcomie, scuipă o bucată de fruct și trecu băutura mai departe.

– Și dumneata, prietene, îi spuse lui Pendergast.

– Prefer să stau în picioare, mulțumesc!

Urmară câteva râsete înfundate.

– Mă numesc Jedediah, spuse cel mai vârstnic dintre bețivi. Spuneți-mi Jed. Mai ziceți o dată, pe cine căutați?

– Pe Ranier Beckmann, răspunse Pendergast.

Doi dintre cei trei ridicară din umeri, dar, după câteva secunde de gândire, Jed încuviință încet din cap.

– Beckmann. Numele ăsta aprinde un beculeț.

– Locuia în camera 4C. A murit de cancer acum aproape zece ani.

Jed se mai gândi o clipă, apoi luă o înghițitură de Rock 'n' Rye ca să-și ungă celulele creierului.

– Acum mi-aduc aminte. E tipul care juca gin rummy cu Willie. Și Willie s-a prăpădit. Doamne, ce se mai certau! Cancer, spui?

Clătină din cap.

– Știi ceva despre viața lui? întrebă Pendergast. Căsătorie, fosta adresă, chestii de genul ăsta.

– Era un tip cu facultate. Deștept. N-a venit nimeni să-l viziteze, niciodată, nu părea să aibă copii sau familie. Presupun că e posibil să fi fost căsătorit. O vreme am crezut c-avea o fată, pe nume Kay.

– Kay?

– Da. Îi rostea numele din când în când, mai ales dacă era furios pe el însuși. Ca atunci când pierdea la rummy. „Kay Biskerow!" zicea. Ca și cum ar fi vrut să spună că n-ar fi ajuns la

o asemenea strâmtoare dacă ea ar fi fost de față, să-i poarte de grijă.

Pendergast dădu din cap în semn că pricepuse.

– Mai are pe-aici vreun prieten cu care am putea sta de vorbă?

– Nu-mi vine nimeni în gând. Beckmann era retras. Avea un soi de depresie.

– Înțeleg.

D'Agosta se foi pe treptele incomode și întrebă:

– Când moare cineva aici, ce se-ntâmplă de obicei cu lucrurile lui?

– Fac curat în camera lui și i le aruncă. În afară de cele pe care le păstrează John din când în când.

– John?

– Da, el păstrează rahaturile de-ale morților. E cam ciudat.

– A păstrat câte ceva din lucrurile lui Beckmann? întrebă Pendergast.

– Poate. Camera lui e plină de vechituri. De ce nu urcați să-l întrebați? E la 6A. Etajul cel mai de sus, în capul scărilor.

Pendergast îi mulțumi bețivanului, apoi deschise drumul, intrând în hol și luând-o în susul scării de lemn. Treptele scârțâiau îngrijorător sub tălpi. Când ajunseră la etajul cinci, agentul FBI își puse mâna pe brațul lui D'Agosta.

– Felicitările mele pentru istețimea de care-ai dat dovadă, spuse. Întrebarea despre lucrurile lui a fost o mutare inteligentă. Vrei să te ocupi și de John?

– Sigur că da.

D'Agosta bătu la ușa marcată cu numărul 6A, însă aceasta era deja întredeschisă și, la ciocăniturile lui, se deplasă spre interior scârțâind. Se deschise puțin, apoi se opri, blocată de un munte de cutii de carton. Camera era umplută aproape în întregime cu cartoane roase de șoareci și de gândaci, cu mormane de cărți, cu tot soiul de suvenire. D'Agosta intră, urmărind o cărare îngustă printre zidurile de vechituri de tot soiul: poze vechi, albume de fotografii, o tricicletă, o bâtă de baseball cu semnături.

În colțul opus, sub o fereastră murdară de funingine, fusese curățat un spațiu suficient de mare pentru a încăpea un pat. Pe așternuturile soioase era întins un bărbat cu părul alb, îmbrăcat pe de-a-ntregul. Omul îi privi, dar nu se ridică, nici măcar nu se clinti.

– John? întrebă D'Agosta.

Bărbatul dădu abia schițat din cap în semn de încuviințare.

D'Agosta se apropie de pat și își arătă legitimația. Fața lui John era încrețită și scofâlcită, cu ochii galbeni.

– Nu dorim decât o mică informație, apoi plecăm.

– Da, spuse omul.

Vorbea cu voce scăzută, lenevă și tristă.

– Jed ne-a spus, jos, că e posibil ca dumneata să fi păstrat o parte dintre lucrurile lui Ranier Beckmann, care a locuit aici acum câțiva ani.

Urmă o pauză îndelungată. Ochii îngălbeniți se îndreptară către unul dintre mormane.

– În colț. A doua cutie începând de jos. Pe ea scrie „Beck".

D'Agosta își făcu loc cu greu printre vrafurile instabile și găsi cutia în cauză: pătată, mucegăită și pe jumătate turtită de greutatea celorlalte, de deasupra ei.

– Pot s-arunc o privire?

Bărbatul încuviință din cap.

D'Agosta mută cutiile și o recuperă pe cea cu lucrurile lui Beckmann. Era mică; înăuntru se aflau câteva cărți și o cutie veche de trabucuri, înfășurată în elastice. Pendergast se apropie și privi peste umărul lui.

– James, *Scrisori din Florența*, murmură, citind pe cotoarele cărților. Berenson, *Pictori italieni din Epoca Renașterii*. Vasari, *Viețile pictorilor*. Cellini, *Autobiografie*. Văd că Beckmann al nostru era interesat de istoria artei renascentiste.

D'Agosta luă cutia de trabucuri și se apucă să îndepărteze elasticele, atât de vechi și de putrede, încât plesniră atunci când le atinse. Deschise capacul. Dinăuntru se revărsă un miros de praf,

de trabucuri vechi și de hârtie. În cutie se găseau o lăbuță de iepure roasă de molii, o cruce de aur, o fotografie a lui Padre Pio[1], o carte poștală ilustrată veche de la lacul Moosehead din Maine, un pachet de cărți de joc unsuroase, o mașinuță de jucărie, o serie de monede, două cutii de chibrituri și alte câteva amintiri.

– Se pare că am găsit micul cufăr cu comori al lui Beckmann, spuse el.

Pendergast dădu aprobator din cap. Luă una din cutiile de chibrituri.

– Trattoria del Carmine, citi, cu voce tare.

Degetele lui subțiri și albe căutară la întâmplare printre monede și printre celelalte suvenire. Pe urmă se întinse după cărți, o extrase pe cea de Vasari și o răsfoi.

– O lectură obligatorie pentru oricine își dorește să înțeleagă Renașterea, spuse agentul FBI. Și uită-te la asta.

Îi întinse cartea lui D'Agosta. Pe prima pagină era o dedicație scrisă de mână:

Pentru Ranier, studentul meu preferat,
Charles F. Ponsonby Jr.

D'Agosta luă o altă carte. Pe aceasta nu exista nici o dedicație, dar, în timp ce o răsfoia, dintre pagini căzu o fotografie. Era un instantaneu în culori șterse, înfățișând patru bărbați tineri, ținându-se de umeri, în fața imaginii cețoase a ceea ce părea o fântână de marmură.

Sergentul îl auzi pe Pendergast icnind scurt.

– Îmi dai voie? îl întrebă agentul.

Polițistul îi întinse fotografia. Celălalt o studie cu atenție, apoi i-o înapoie.

[1] Padre Pio din Pietrelcina (1887–1968) preot și mistic care a purtat semnele răstignirii întipărite în trup. (n.tr.)

– Cred că în marginea din dreapta e Beckmann. Îi recunoști pe prietenii lui?

D'Agosta aruncă o privire. Recunoscu aproape instantaneu capul masiv și sprâncenele proeminente ale lui Locke Bullard. Pentru ceilalți doi avu nevoie de ceva mai mult timp, dar, odată identificați, erau imposibil de confundat: Nigel Cutforth și Jeremy Grove.

Se uită la Pendergast. Ochii argintii ai agentului scânteiau, lipsiți de dubii.

– Asta e, Vincent: legătura pe care o căutam!

Se întoarse spre bărbatul întins în pat. D'Agosta aproape că uitase de existența lui, atât era de tăcut.

– John, putem lua aceste obiecte?

– Păi de-asta le-am păstrat.

– Cum adică? întrebă D'Agosta.

– Asta fac eu. Păstrez lucrurile pe care le-au prețuit, ca să le-ncredințez rudelor.

– Rudelor *cui?*

– Ale morților.

– Și rudele vin vreodată?

Întrebarea rămase suspendată în aer.

– Toată lumea are rude, răspunse John într-un târziu.

Lui D'Agosta i se părea că o parte dintre cutii erau atât de putrede și de decolorate, încât păreau să stea acolo de douăzeci de ani. Era un timp cam lung de așteptare a familiilor care să le revendice.

– L-ai cunoscut bine pe Beckmann?

John clătină din cap.

– Era retras.

– Avea vreodată oaspeți?

– Nu.

Bărbatul oftă. Avea părul fragil și rărit, ochii umezi. Lui D'Agosta i se părea că era pe moarte și că o știa, întâmpinându-și sfârșitul cu brațele deschise.

Pendergast luă cutia cu amintiri și și-o îndesă sub braț.

– Te putem ajuta cu ceva, John? întrebă, cu voce scăzută.

Bărbatul clătină din cap și se întoarse cu fața spre perete.

Ieșiră din cameră în tăcere. Pe verandă trecură din nou pe lângă cei trei bețivi.

– Ați găsit ce căutați? se interesă Jed.

– Da, zise D'Agosta. Mulțumim!

În replică, Jed își duse un deget la frunte. Sergentul se întoarse spre el.

– Ce-o să se-ntâmple cu toate lucrurile din camera lui John după moartea *lui?*

Bețivanul ridică din umeri.

– O să le-arunce.

– A fost cea mai profitabilă vizită posibil, spuse Pendergast în timp ce se urcau în mașină. Acum știm că Ranier Beckmann a locuit în Italia, probabil în 1974, și că vorbea bine italiana, poate chiar fluent.

D'Agosta îl privit uluit.

– Cum ai dedus asta?

– Din ceea ce spunea când pierdea la rummy. „Kay Biskerow." Nu e un nume, e o expresie. *Che bischero!* E în italiană, o dojană prietenească în dialectul florentin, și înseamnă „Ce prostănac!" Cineva care n-a trăit în Florența n-are de unde s-o știe. Monedele din cutia de trabucuri sunt lire italiene, datate cel târziu din 1974. Și, cu toate că n-am recunoscut fântâna din spatele celor patru, e evident în stil italian.

D'Agosta scutură uimit din cap.

– Ți-ai dat seama de toate astea numai studiind cutiuța aia?

– Uneori lucrurile mici au cele mai puternice glasuri.

Rollsul se desprinse de lângă bordură și acceleră în josul străzii.

– Vincent, vrei să scoți laptopul meu din locașul de acolo? Să vedem ce lumină poate arunca profesorul Charles F. Ponsonby Jr. asupra lucrurilor.

47

În timp ce Pendergast conducea către sud, D'Agosta deschise laptopul, accesă internetul stabilind o conexiune wireless prin intermediul celularului și inițiе o căutare a lui Charles F. Ponsonby Jr. În câteva minute, aflase atât de multe informații, încât nu știa la ce i-ar fi putut folosi, începând cu faptul că Ponsonby era profesor emerit de istoria artei la Princeton University.

– Mi s-a părut un nume cunoscut, spuse Pendergast. Cred că e specialist în Renașterea Italiană. Norocul nostru că mai predă încă – fără îndoială că acum e profesor emerit. Vincent, dacă ești bun, afișează-i un curriculum vitae.

În timp ce agentul FBI intra pe autostrada cu taxă din New Jersey și accelera treptat înscriindu-se în traficul după-amiezii, D'Agosta citi cu voce tare despre funcțiile, premiile și articolele publicate ale profesorului. Era un proces de durată, lungit de numeroasele rezumate pe care insista Pendergast să le audă cuvânt cu cuvânt.

În cele din urmă încheie. Pendergast îi mulțumi, apoi își scoase celularul, formă un număr, vorbi cu serviciul de informații, tastă alt număr, purtă o altă discuție scurtă.

– Ponsonby o să ne primească, spuse apoi, punându-și telefonul în buzunar. Fără prea multă tragere de inimă. Suntem foarte aproape, Vincent! Fotografia dovedește că s-au întâlnit toți patru

cel puțin într-o ocazie. Acum trebuie să știm exact unde și – chiar mai semnificativ – ce anume s-a petrecut în timpul acelei întâlniri fatidice pentru a-i lega într-un fel sau altul pentru tot restul zilelor lor.

Agentul FBI mări și mai mult viteza. D'Agosta îl privi pe furiș. Părea indiscutabil nerăbdător, ca un câine de vânătoare pornit pe urma unui miros.

Nouăzeci de minute mai târziu, Rollsul străbătea Nassau Street, printre magazinele de artizanat din stânga și campusul de la Princeton aflat în dreapta. Clădirile în stil gotic se înălțau în mijlocul unor peluze bine îngrijite. Pendergast parcă automobilul într-un spațiu disponibil și alimentă cu monede automatul de taxare, dând din cap în semn de salut către un grup de studenți care se opriseră să caște gura. Traversară strada, trecură de porțile imense de fier și se apropiară de fațada enormă a Bibliotecii Firestone, cea mai mare bibliotecă din lume la care ai acces liber la rafturi.

În fața ușilor de sticlă stătea un bărbat cu o claie ciufulită de păr alb. Arăta exact așa cum își imaginase D'Agosta că trebuia să arate un profesor numit Ponsonby: aferat, în haine de tweed, pedant. Singurul accesoriu care lipsea era o pipă din lemn de măceș.

– Domnul profesor Ponsonby? întrebă Pendergast.

– Sunteți agentul FBI? răspunse bărbatul, cu o voce care cerea să i se acorde atenție, și se uită demonstrativ la ceas, făcând din asta un adevărat spectacol.

„Trei minute întârziere", își spuse D'Agosta.

Pendergast strânse mâna profesorului.

– Da, chiar eu sunt.

– N-ați pomenit de faptul c-o să aduceți un *polițist*.

Auzind felul cum pronunțase cuvântul, D'Agosta simți că se zbârlește.

– Îmi permiteți să vi-l prezint pe colaboratorul meu, sergentul Vincent D'Agosta?

Profesorul strânse mâna sergentului cu o reținere evidentă.

– Domnule agent Pendergast, trebuie să vă spun că nu prea-mi face plăcere să fiu interogat de FBI. Nu mă las intimidat ca să ofer informații despre foștii mei studenți.

– Firește. Acum, domnule profesor, unde am putea sta de vorbă?

– Putem discuta chiar aici, pe banca aceea. Dacă nu vă supărați, aș prefera să nu duc în biroul meu un agent FBI și-un polițist.

– Firește.

Profesorul se îndreptă bățos spre o bancă aflată sub niște sicomori bătrâni și se instală, așezându-se cu afectare picior peste picior. Pendergast se apropie cu pași mari și se așeză lângă el. Nu mai era loc și pentru D'Agosta, care rămase alături, în picioare, cu brațele încrucișate.

Ponsonby scoase din buzunar o pipă din lemn de măceș, o scutură de resturile de tutun și începu să și-o umple.

„Acum e imaginea desăvârșită", cugetă D'Agosta.

– Nu sunteți acel Charles Ponsonby care tocmai a primit Medalia Berenson pentru Istoria Artei, nu-i așa? întrebă Pendergast.

– Ba da, eu sunt.

Profesorul scoase o cutie cu chibrituri din buzunar, extrase unul și își aprinse pipa, absorbind flacăra în interior cu un gâlgâit discret.

– Ah! Atunci dumneavoastră sunteți autorul acelui catalog sistematizat al operei lui Pontormo[1].

– Exact.

– O carte superbă!

– Mulțumesc.

– N-o să uit niciodată clipa în care am văzut *Vizita Fecioarei Maria la Sfânta Elisabeta* în bisericuța din Carmignano. Cel mai desăvârșit portocaliu din toată istoria artei. În cartea dumneavoastră...

– Putem trece la subiect, domnule Pendergast?

[1] Jacopo Carucci da Pontormo (1494–1557), pictor florentin (n.tr.)

Urmară câteva secunde de tăcere. După toate aparențele, Ponsonby nu era interesat să discute pe teme academice cu copoii, indiferent cât de cultivați ar fi fost. De data asta, obișnuita ofensivă a șarmului lui Pendergast dăduse greș.

– Cred că ați avut un student pe nume Ranier Beckmann, continuă agentul FBI.

– Ați menționat asta la telefon. I-am fost îndrumător la lucrarea de diplomă.

– Mă întreb dacă v-aș putea pune câteva întrebări.

– De ce nu-l întrebați direct pe el? N-am intenția să mă transform într-un informator al FBI-ului, nu, mulțumesc.

D'Agosta mai întâlnise acel gen de oameni. Profund suspicioși în privința reprezentanților legii și văzând în orice întrebare o provocare la adresa propriei persoane. Refuzau să se lase flatați ca să cedeze și ți se împotriveau la fiecare pas, apelând la tot soiul de citate eronate din textul legii în privința dreptului la intimitate și a Amendamentului Cinci, rahaturile obișnuite.

– Oh, nu știți? făcu Pendergast, cu voce dulce ca mierea. Domnul Beckmann a murit. Tragic.

Tăcere.

– Nu, nu știam.

Un nou moment de tăcere.

– Cum?

Acum era rândul lui Pendergast să fie reticent. Însă preferă să lase să-i cadă o altă pepită de aur ispititoare.

– Abia ce m-am întors de la exhumarea cadavrului său... Dar poate nu e un subiect potrivit, având în vedere că n-ați fost foarte apropiați.

– Indiferent cine v-a spus asta a fost greșit informat. Ranier a fost unul dintre cei mai buni studenți ai mei.

– Și cum se face că n-ați auzit de moartea lui?

Profesorul se foi, stânjenit.

– Am pierdut legătura după ce și-a luat diploma.

– Înțeleg. Atunci probabil că, la urma urmelor, nu ne puteți ajuta.

Pendergast se prefăcu gata să se ridice.

– A fost un student strălucit, unul dintre cei mai buni pe care i-am avut vreodată. Am fost... am fost foarte dezamăgit când a refuzat să-și dea doctoratul. Voia să plece în Europa, să facă un tur pe cont propriu, un fel de călătorie la voia întâmplării, fără nici o structură academică. N-am fost de acord. Ponsonby se întrerupse o clipă, apoi adăugă: Pot să vă-ntreb cum a murit și de ce-a fost exhumat?

– Îmi pare rău, însă această informație nu le poate fi dezvăluită decât rudelor și prietenilor domnului Beckmann.

– Vă spun că am fost foarte apropiați. La despărțire i-am dat o carte. În patruzeci de ani de profesorat, n-am făcut așa ceva decât pentru vreo șase studenți.

– Și asta s-a întâmplat în 1976?

– Nu, a fost în 1974.

Profesorul era foarte încântat să ofere corectura respectivă. Pe urmă păru să-l izbească o altă idee. Se uită din nou la Pendergast.

– A fost crimă... nu-i așa?

– Domnule profesor, realmente nu vă pot da această informație fără permisiunea unui membru al familiei... Cunoașteți o rudă de-a lui, presupun.

Trăsăturile profesorului se posomorâră.

– Nu. Nici una.

Pendergast își arcui sprâncenele a surpriză.

– Nu era apropiat de familia lui. Nu-mi aduc aminte să fi vorbit de vreo rudă.

– Păcat. Așadar spuneți că a plecat în Europa în 1974, imediat după absolvire și că de-atunci nu mai știți nimic de el?

– Nu. Am primit un bilet din Scoția în anul acela, la sfârșitul lunii august. Se pregătea să plece dintr-o comunitate de fermieri la care aderase și să se îndrepte spre Italia. Am avut senzația că era numai un stadiu prin care trebuia să treacă. Ca să vă spun

adevărul, în toți acești ani m-am așteptat, în mare parte, să-i văd numele făcându-și apariția în ziare, sau poate să aud de un vernisaj al lucrărilor sale de artă. M-am gândit adesea la el în decursul anilor. Serios, domnule Pendergast, aș aprecia orice mi-ați putea spune despre el.

Pendergast rămase pe gânduri.

– Ar fi extrem de neregulamentar...

Lăsă vocea să i se stingă.

D'Agosta nu-și putu reține zâmbetul. Măgulirile nu dăduseră rezultate, așa că Pendergast alesese o altă cale. Iar acum profesorul îl implora să-i dea informații.

– Îmi puteți spune, cu siguranță, măcar cum a murit.

Pipa i se stinsese și Pendergast îl așteptă până ce scoase un alt chibrit. Îi vorbi în timp ce îl aprindea.

– A murit în Yonkers, într-o casă cu camere ieftine de închiriat, fiind alcoolic, și a fost îngropat într-un cimitir al săracilor din apropiere.

Profesorul scăpă chibritul aprins, cu fața preschimbată într-o mască a groazei.

– Doamne Sfinte! N-am avut idee.

– Extrem de tragic.

Profesorul încercă să-și ascundă șocul redeschizând cutia cu chibrituri, dar mâinile sale tremurătoare le risipiră pe toate pe bancă.

Pendergast îl ajută să le adune. Profesorul le împinse pe rând la loc, în cutia care îi tremura în palmă. Își lăsă pipa deoparte, neaprinsă. D'Agosta observă cu surprindere că i se încețoșaseră ochii.

– Un student atât de *bun,* zise, aproape ca pentru sine.

Pendergast lăsă tăcerea să se prelungească. Apoi scoase din buzunarul hainei exemplarul lui Beckmann din *Viețile pictorilor* și i-l întinse lui Ponsonby.

În prima clipă, bătrânul nu păru să recunoască volumul. Apoi tresări violent.

– De unde o aveți? întrebă, grăbindu-se să ia cartea.

– Era printre lucrurile rămase în urma domnului Beckmann.

– E cartea pe care i-am dat-o!

Când o deschise la pagina cu dedicația, fotografia alunecă dintre file.

– Ce-i asta? întrebă profesorul, ridicând-o.

Pendergast nu spuse nimic, nu puse nici o întrebare.

– Iată-l, rosti Ponsonby, arătând către fotografie. Exact așa cum mi-l amintesc. Trebuie să fi fost făcută la Florența, în toamnă.

– La Florența? se miră Pendergast. Ar putea fi din orice parte a Italiei.

– Nu, recunosc fântâna din spatele lor. E cea din Piazza Santo Spirito. Studenții o preferă dintotdeauna. Iar acolo, în fundal se vede acel *portone*[1] de la Palazzo Guadagni, care e o *pensione* pentru studenți săraci. Spun că era toamnă fiindcă sunt îmbrăcați așa, deși e posibil și să fi fost primăvară.

Pendergast recuperă fotografia, apoi întrebă cu nepăsare:

– Ceilalți studenți din fotografie erau tot de la Princeton?

– Nu l-am mai văzut pe nici unul dintre ei, niciodată. Probabil că i-a cunoscut la Florența. Cum vă spuneam, Piazza Santo Spirito era un loc de întâlnire al studenților străini. Și mai e încă.

Închise cartea. Avea o figură foarte obosită și vocea îi suna frânt.

– Ranier... Ranier era *atât de* promițător.

– Cu toții ne naștem plini de promisiuni, domnule profesor. Pendergast se ridică de pe bancă, apoi șovăi. Dacă doriți, puteți păstra cartea.

Numai că Ponsonby nu părea să-l fi auzit. Avea umerii căzuți și mângâia cotorul volumului cu o mână tremurătoare.

Pe când se îndreptau spre New York, prin întunericul din ce în ce mai dens al amurgului, D'Agosta se foi agitat pe scaunul pasagerului din față.

[1] Ușa din față (în lb. italiană, în orig.)

– E uimitor cum ai reușit să obții toate informațiile de la profesor fără ca el măcar să-și dea seama.

Și chiar *era* uimitor, deși oarecum trist: în ciuda aroganței și a superiorității afișate, profesorul păruse cumplit de impresionat de moartea unuia dintre studenții săi preferați, cu toate că nu-l mai văzuse de trei decenii.

Pendergast dădu din cap în semn de încuviințare.

– O regulă, Vincent: cu cât subiectul este mai puțin dornic să ofere informații, cu atât mai valoroase sunt acestea, odată obținute. Iar cele de la profesorul Ponsonby sunt aur curat.

Ochii îi scânteiară în întuneric.

– Se pare că s-au cunoscut la Florența, în toamna anului 1974.

– Întocmai. Atunci și acolo s-a întâmplat ceva, ceva atât de ieșit din comun, încât a dus la cel puțin două crime, treizeci de ani mai târziu. Agentul FBI se răsuci spre D'Agosta. Vincent, știi zicala „toate drumurile duc la Roma"?

– Shakespeare?

– Excelent! Însă, în cazul de față, se pare că toate drumurile duc la Florența. E destinația spre care-o să ne poarte fără nici o îndoială drumul *nostru*.

– Mergem la Florența?

– Întocmai. Nu mă îndoiesc că și Bullard e pe drum într-acolo, dacă n-o fi ajuns deja.

– Mă bucur că te pot însoți fără să fie nevoie de vreo discuție lămuritoare pe tema asta, spuse D'Agosta.

– Nici nu mi-aș dori altceva, Vincent. Instinctele tale de polițist sunt de prima mână. Ții cu o precizie remarcabilă. Știu că mă pot baza pe tine dacă ajung la strâmtoare. Și mă tem că șansele de a ne afla într-o asemenea situație sunt foarte mari. Așa că, dacă nu te deranjează să scoți iar laptopul, o să ne rezervăm biletele chiar acum. Clasa întâi, dacă n-ai nimic împotrivă, cu întoarcere neprogramată.

– Și când plecăm?

– Mâine-dimineață.

48

D'Agosta coborî din taxi la intersecția dintre 136th Street și Riverside Drive. După cele întâmplate la prima sa vizită în bătrâna vilă dărăpănată, nu mai avea încredere în transportul în comun nici în ruptul capului. Însă precauția îl îndemna să coboare cu o intersecție mai devreme. Știa cumva că Pendergast prefera să fie astfel.

Își trase singura valiză de pe bancheta din spate și îi întinse șoferului cincisprezece dolari.

– Păstrează restul.

– Mă rog.

Taximetristul se îndepărtă în viteză. Văzându-l pe D'Agosta cu bagajul în fața hotelului, sperase în mod evident că era vorba de o cursă până la aeroport – și nu fusese nicidecum mulțumit atunci când aflase că adevărata destinație era Harlemul.

D'Agosta urmări din priviri taxiul până când vira la următoarea curbă și dispăru din vedere. Pe urmă cercetă cu atenție Riverside Drive, în ambele direcții, trecând în revistă ferestrele, verandele, zonele întunecoase dintre lămpile stradale. Totul părea pașnic. Își ridică valiza și o porni pe jos către nord.

Avusese nevoie de vreo jumătate de oră ca să se pregătească pentru drum. Nu se ostenise să-și sune soția – după cum mergeau lucrurile, data viitoare avea să primească vești de la ea prin

intermediul unui avocat. Comandantul MacCready de la Departamentul de Poliție din Southampton fusese încântat să afle că pleca într-o călătorie neplanificată, ca parte a îndatoririlor sale modificate, de colaborator al FBI-ului. Comandantul era într-o încurcătură din ce în ce mai mare din cauza evoluției foarte lente a rezolvării cazului, iar asta îi oferea un os pe care să-l arunce presei locale: „Polițist SPD[1] trimis în Italia, urmărind o pistă fierbinte". Dată fiind plecarea în zori, Pendergast sugerase să-și petreacă noaptea împreună în New York, în locuința sa din Riverside Drive. Și iată-l acum aici, cu valiza în mână, cu doar câteva ore înainte de a pune piciorul pe pământul strămoșilor familiei sale. Ideea era revigorantă și totodată foarte serioasă.

Singurul lucru care avea să-i lipsească, medită în vreme ce se apropia de capătul cvartalului, era relația cu Laura Hayward, una în plină înflorire. Deși ritmul frenetic al evenimentelor din ultimele zile îi ținuse departe unul de altul în majoritatea timpului, își dădu seama că începuse să simtă, pentru prima oară după aproape douăzeci de ani, frisonul necontenit, de joasă frecvență, al bărbatului care curtează o femeie. Când o sunase de la hotel ca s-o anunțe că în dimineața următoare pleca împreună cu Pendergast în Italia, telefonul amuțise preț de câteva secunde. Pe urmă ea se rezumase să spună:

– Păzește-ți fundul, Vinnie!

Spera al naibii de mult că acea scurtă călătorie de plăcere n-avea să fie o piedică în calea bunului mers al lucrurilor.

În fața lui se înălță vila în stil Beaux Arts de pe Riverside Drive numărul 891, cu meterezele ascuțite ale platformei deschise de pe acoperiș împungând cerul nopții. Traversă strada, apoi se strecură dincolo de poarta de fier și merse de-a lungul aleii pentru trăsuri, către portalul de intrare. Bătăii sale în ușă îi răspunse Proctor, care îl escortă în tăcere prin galeriile pline de ecouri și prin încăperile împodobite cu tapiserii, până în bibliotecă.

[1] Southampton Police Department

Rotindu-și cu atenție privirea prin încăperea imensă, căptușită cu cărți, îl descoperi pe Pendergast lîngă peretele opus. Era cu spatele la ușă și stătea în picioare în fața unei mese lungi, scriind ceva pe o coală de hârtie de culoare crem. D'Agosta auzea trosnetul focului și scârțâitul peniței pe foaie. Constance nu se zărea nicăieri, dar avu impresia că deslușea – la limita sunetelor perceptibile – cântecul îndepărtat și trist al unei viori.

Își drese glasul și bătu în tocul ușii.

Pendergast se întoarse imediat la auzul ciocănitului.

– Ah, Vincent. Intră!

Strecură coala de hârtie într-o cutie mică de lemn cu incrustații de sidef care se afla pe masă. Pe urmă închise cutiuța cu grijă și o împinse într-o parte. Lui D'Agosta i se păru că era aproape preocupat să-i ascundă conținutul.

– Te-ar interesa o băutură înviorătoare? îl întrebă Pendergast, traversând încăperea. Cognac, Calvados, Armagnac, Budweiser?

Deși vocea îi era la fel de scăzută și de tărăgănat onctuoasă ca de obicei, avea în ochi o strălucire stranie, pe care nu i-o mai văzuse până atunci.

– Nu, mulțumesc.

– Atunci o să mă servesc eu, cu permisiunea ta.

Agentul FBI se apropie de un bufet și turnă două degete de lichid chihlimbariu într-un pahar mare, sferic.

D'Agosta îl urmărea cu atenție. Mișcările lui aveau ceva neobișnuit, o șovăială bizară care – combinată cu expresia feței – îl neliniștea într-un mod pe care nu-l putea descrie.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă, din instinct.

Pendergast nu-i răspunse imediat. Puse la loc carafa, își luă paharul și se așeză pe canapeaua de piele din fața lui D'Agosta. Sorbi meditativ de câteva ori.

– Poate că ți-aș *putea* spune, rosti în cele din urmă, cu voce scăzută, ca și cum ar fi ajuns la o hotărâre. De fapt, dacă există vreo ființă omenească în viață care poate să știe, aceea ești tu.

– Ce anume să știe? întrebă D'Agosta.

– A sosit acum o jumătate de oră, spuse Pendergast. Nici că s-ar fi putut găsi un moment mai nepotrivit. Oricum, nu e nimic de făcut, am ajuns prea departe cu cazul ăsta ca să mai schimbăm acum orientarea.

– *Ce* a sosit?

– Asta. Pendergast arătă cu o înclinare a capului către o scrisoare împăturită, aflată pe masa dintre ei. Haide, ia-o; am avut deja în vedere toate precauțiile necesare.

D'Agosta nu știa exact ce se înțelegea prin asta, dar se aplecă, luă scrisoarea și o despături cu prudență. Hârtia era frumoasă, de calitate deosebită, din fibre de in, probabil presată manual. În partea de sus se găsea un blazon în relief: un ochi fără pleoapă, sub care se vedeau două luni, cu un leu ghemuit dedesubt. La început crezu că foaia era goală. Apoi descoperi, în mijlocul paginii, o dată scrisă mărunt, cu o caligrafie frumoasă, de modă veche: „28 ianuarie". Caracterele păreau trasate cu o pană de gâscă.

Lăsă scrisoarea jos.

– Nu înțeleg.

– E de la fratele meu, Diogenes.

– Fratele tău? întrebă D'Agosta, surprins. Credeam că e mort!

– E mort pentru mine. Sau cel puțin așa a fost până de curând.

D'Agosta rămase în așteptare. Știa că era mai înțelept să nu spună nimic. Frazele lui Pendergast începuseră să fie ezitante, aproape frângându-se, de parcă subiectul i s-ar fi părut intolerabil de dezgustător.

Agentul FBI mai luă o înghițitură de Armagnac.

– Vincent, în familia mea nebunia se transmite deja de mai multe generații. Uneori a luat o formă blândă sau chiar benefică. Dar mă tem că s-a manifestat mult mai des printr-o cruzime și printr-o răutate de-a dreptul uluitoare. Din nefericire, forma sa întunecată a atins apogeul la generația noastră. Vezi tu, fratele meu, Diogenes, e unul dintre cei mai nebuni – și cei mai diabolici – membri ai familiei mele, fiind, în același timp, cel mai sclipitor

dintre toți cei din neam care au călcat vreodată pe suprafața pământului. Am înțeles asta foarte clar, de la o vârstă foarte fragedă. Astfel stând lucrurile, e o binecuvântare că noi doi suntem ultimii din spița noastră.

D'Agosta continuă să aștepte, fără să se clintească.

– Pe când era copil, Diogenes se simțea satisfăcut de anumite... experimente. Proiecta mașinării extrem de complexe pentru ademenirea, capturarea și torturarea animalelor mici. Șoareci, iepuri, oposumi. Mașinăriile erau geniale, într-un sens oribil. Când erau într-un târziu descoperite, le numea cu mândrie fabrici de durere. Pendergast tăcu puțin, apoi continuă. Preocupările lui au devenit în curând mai exotice. Au început să dispară animalele de casă – mai întâi pisicile, apoi câinii –, pentru a nu mai fi găsite niciodată. Își petrecea zile de-a rândul în galeria de portrete, holbându-se la tablourile strămoșilor... cu precădere la ale celor morți prematur. Pe măsură ce a crescut – și și-a dat seama că era supravegheat cu tot mai multă vigilență – a abandonat aceste distracții și s-a retras în sine. Își revărsa fanteziile întunecate și energiile teribil de creatoare într-o serie de jurnale intime secrete. Le ascundea foarte bine. De fapt, extraordinar de bine. În adolescență, am avut nevoie de doi ani de urmărire pe ascuns ca să le găsesc. Am citit o singură pagină, dar mi-a fost de-ajuns. N-o s-o uit niciodată, până la sfârșitul zilelor mele. Pe urmă, lumea n-a mai fost niciodată aceeași pentru mine. Nu e nevoie să spun că i-am ars imediat toate jurnalele. Mă urâse și înainte, dar cu asta i-am stârnit furia pentru vecie. Pendergast sorbi încă o dată din pahar, apoi îl împinse deoparte, fără a-l fi golit. Pe Diogenes l-am văzut pentru ultima oară în ziua când a împlinit douăzeci și unu de ani. Tocmai intrase în posesia părții lui de moștenire. A spus că punea la cale o crimă înfiorătoare.

– O singură crimă? repetă D'Agosta.

– N-a dat nici un fel de amănunte. Singurul lucru de la care pot pleca e faptul că a folosit cuvântul „înfiorătoare". Ca să i se pară *lui* ceva înfiorător... Vocea i se stinse, apoi agentul FBI

continuă pe un ton mai energic. E suficient să spun că va fi dincolo de posibilitățile închipuirii unei gândiri raționale. Numai el, în nebunia lui fără limite, îi poate înțelege adevărata dimensiune diabolică. Cum, când, unde, împotriva cui – n-am nici cea mai vagă idee. A dispărut în aceeași zi, luându-și moștenirea cu sine, și de atunci nici nu l-am mai văzut, nici n-am mai auzit vorbindu-se de el... până acum. E al doilea mesaj pe care mi-l trimite. Primul conținea aceeași dată. N-am fost sigur în privința semnificației sale. A sosit cu exact șase luni în urmă – și acum asta. Semnificația a devenit evidentă.

– Nu și pentru mine.

– Sunt înștiințat. Crima va fi săvârșită peste nouăzeci și una de zile. E provocarea pe care mi-o adresează mie, fratelui pe care-l urăște. Bănuiesc că planul lui e de-acum pus la punct. Biletul e echivalentul mănușii aruncate la picioarele mele, provocându-mă să-ncerc să-l opresc.

D'Agosta se uită cu groază la scrisoarea împăturită.

– Și ce-ai de gând să faci?

– Singurul lucru pe care-l pot face. O să închei cazul nostru de acum cât mai curând cu putință. Numai astfel mă pot ocupa de fratele meu.

– Și dacă-l găsești? Ce faci pe urmă?

– *Trebuie* să-l găsesc, spuse Pendergast cu o ferocitate calmă. Iar când o s-o fac... Situația va fi rezolvată punând definitiv capăt lucrurilor, așa cum se cuvine.

Căutătura agentului era atât de înspăimântătoare, încât D'Agosta își feri privirea.

Preț de un răstimp îndelungat, în bibliotecă se lăsă tăcerea. Pe urmă, într-un târziu, Pendergast se dezmetici. O singură privire îi spuse lui D'Agosta că subiectul era închis.

Vocea agentului FBI își recăpătă tonul obișnuit, eficient și detașat.

– Fiindcă ești ofițerul de legătură cu Departamentul de Poliție din Southampton, mi s-a părut logic să te propun și ca legătură a

FBI-ului cu NYPD. Cazul ăsta a început în Statele Unite și e foarte posibil să se încheie tot aici. Am aranjat să asiguri acest contact, conlucrând cu doamna căpitan Hayward. Va fi necesar să ții tot timpul legătura cu ea, prin telefon și e-mail.

D'Agosta dădu din cap în semn de încuviințare.

Pendergast îl privea.

– Aranjamentul ți se pare satisfăcător?

– Pentru mine e cât se poate de potrivit.

D'Agosta spera că nu roșise. „Există vreun lucru pe care nu-l știe tipul ăsta?"

– Foarte bine. Pendergast se ridică. Acum trebuie să-mi fac bagajul și să stau puțin de vorbă cu Constance. Ea o să rămână aici, bineînțeles, să se ocupe de colecții și să facă toate cercetările de care s-ar putea să avem nevoie. Proctor o să te ajute să te instalezi confortabil. Simte-te liber să-l suni dacă ai nevoie de ceva. Îi întinse mâna și adăugă: *Buona notte*. Și vise plăcute.

Camera în care fu condus D'Agosta se afla la etajul doi, având vedere către spatele casei. Era exact genul de încăpere de care se temea cel mai mult: întunecoasă, cu tavanul înalt, cu tapet din catifea gofrată de culoare închisă și cu mobilă masivă, din lemn de mahon. Mirosea a țesături vechi și a lână. Pe pereți erau tablouri cu rame late, aurite: peisaje, naturi moarte și câteva studii în ulei care te tulburau într-un mod straniu dacă le studiai cu prea multă atenție. Obloanele de lemn erau închise, strâns lipite de tocurile ferestrelor, și prin pereții groși de piatră nu pătrundea nici un sunet din exterior. Însă, aidoma restului casei, camera era imaculat de curată, facilitățile erau moderne, iar patul imens, în stil victorian, în care se întinse în cele din urmă, era excepțional de confortabil, cu așternuturi proaspete, apretate. Pernele fuseseră aerisite și înfoiate de o menajeră invizibilă; când săltă cuvertura, văzu că era de fapt o plapumă de puf, luxos de groasă. Tot ce se afla în încăpere părea să garanteze condițiile ideale pentru somn.

Cu toate acestea, D'Agosta nu adormi repede. Rămase întins în pat, cu ochii în tavan și cu gândul la Diogenes Pendergast, pentru foarte, foarte multă vreme.

49

Locke Bullard stătea pe bancheta din spate a Mercedesului, străbătând Viale Michelangelo, bulevardul de deasupra Florenței, unde vilele imense, din secolul al optsprezecelea, ale celor mai bogați florentini, se ascundeau dincolo de ziduri enorme și de porți masive de fier. În timp ce limuzina trecea prin Piazzale, Bullard abia dacă aruncă o privire asupra priveliștii copleșitoare: Domul, Palazzo Vecchio, fluviul Arno. Mașina coborî spre intrarea antică, numită Porta Romana.

– Scurteaz-o prin orașul vechi, spuse Bulllard.

Șoferul își scoase *permesso* și li-l arătă polițiștilor de serviciu la poartă, după care limuzina pătrunse pe străzile întortocheate, se îndreptă mai întâi spre nord și apoi spre vest și trecu printr-o altă poartă din zidurile străvechi care înconjurau orașul. Palatele renascentiste se transformară în case modeste, din veacul al nouăsprezecelea, care lăsară la rândul lor locul blocurilor anonime construite la jumătatea secolului douăzeci; și totul fu înlocuit, în final, de șantiere și de mormane hidoase de beton cenușiu. Nu exista nici o autostradă, doar un labirint de străzi aglomerate și de fabrici dărăpănate, punctate ici și colo de grădini de zarzavat sau de vii întinse pe câteva zeci de metri pătrați.

Peste o jumătate de oră, limuzina se târa pe străzile murdare din Signa, una dintre cele mai urâte suburbii industriale, o

întindere cenușie de clădiri răsfirate pe valea fluviului Arno. Rufe întinse pe balcoanele din beton se uscau în aerul stătut, încremenit în apatie. Singurul indiciu că te aflai în Bella Toscana erau dealurile verzi din Carmignano, conturate în depărtare, cel mai înalt fiind încununat de silueta dezolantă a castelului.

Bullard nu vedea nimic din spatele ferestrelor fumurii și nu îi vorbea șoferului. Chipul lui colțuros era pe de-a-ntregul lipsit de expresie, cu ochii reci afundați sub arcadele proeminente ale sprâncenelor. Nu-și trăda agitația interioară decât prin mușchii bombați ai fălcilor, care se contractau și se relaxau fără încetare.

Limuzina vră în sfârșit, pătrunzând într-o fundătură anonimă, și ajunse în fața unui gard din sârmă împletită, părăginit, cu poartă și gheretă pentru portar. Dincolo de el, interminabila suburbie își atingea capătul și începea o lume cu totul nouă: un tărâm straniu al copacilor întunecați, al lujerilor și al unei învălmășeli de movile și de forme acoperite de iederă.

După o scurtă verificare, o fluturare de mână îndemnă limuzina să pătrundă în fantasticul peisaj întunecat. Din punctul acela de observarea mai apropiat, formele verzi puteau fi descrise drept clădiri în ruină, atât de inundate de plantele cățărătoare, încât păreau stânci dăltuite de natură. Dar nu erau ruine vechi, de genul celor întâlnite atât de des pe teritoriul Italiei. Turiștii nu vizitau niciodată mormanele acelea de zidărie prăbușită. Nu datau decât din primele decade ale secolului douăzeci. Înotând ca un rechin printre ele, limuzina trecu pe lângă dormitoare comune vechi, pe lângă bulevarde străjuite de copaci și de case cândva minunate, pe lângă macazuri de cale ferată năpădite de buruieni, pe lângă laboratoare dezafectate – și pe lângă un coș industrial din cărămidă care se ridica spre cerul albastru al Toscanei pe o înălțime de treizeci de etaje, dominând totul. Singurul indiciu care trăda ce fuseseră cândva toate acestea erau rămășițele spălăcite ale inscripției de pe coș, pe care abia se mai puteau deslușI cuvintele „NOBEL S.G.E.M.“.

Paza părea înșelător de ineficientă. Gardul de sârmă împletită care marca perimetrul exterior era vechi și uzat. Un grup de adolescenți hotărâți ar fi putut intra cu ușurință. Cu toate acestea, în complexul căzut pradă ruinei nu se zărea nici un semn de violare ocazională a proprietății. Nu vedeai vreun gunoi, vreun graffiti, nici o urmă de foc de tabără, nici o sticlă de vin spartă.

Limuzina șerpuia, înaintând încet prin labirintul de drumuri sufocate de buruieni și ocolind pe lângă un șir de depozite imense, acum goale, cu ferestrele ca niște ochi fără viață, cu pâlcuri de rugi în jurul pereților crăpați. Continuându-și traseul, Mercedesul intră pe sub arcada dintr-un zid vechi de cărămidă, trecu pe lângă alte ruine, mormane de cărămizi și beton sfărâmat, și ajunse la o a doua poartă. Aceasta era cu mult mai modernă decât prima: se încadra într-un gard dublu, sofisticat, din zale blindate, încununat cu bucle scânteietoare de sârmă ghimpată și înconjurat de un teren întins cu senzori de mișcare.

Limuzina fu supusă unei alte verificări, de data asta mult mai amănunțită, înainte ca poarta acționată electronic să se deschidă, rotindu-se pe balamale bine unse.

Și un contrast șocant izbi privirile. Dincolo de o ultimă fațadă părăginită – înecată în verdeață – se afla o peluză bine întreținută, întinzându-se către o clădire strălucitoare, acoperită de titan și sticlă, o capodoperă arhitectonică ascunsă printre ruine. O încadrau arbuști tunși cu atenție, cărora li se dăduseră forme desăvârșite. Un aspersor azvârlea un arc de apă, stropii scânteind în toate culorile curcubeului sub soarele puternic al Florenței.

În fața clădirii stăteau trei bărbați. Când mașina neagră se opri, unul dintre ei se apropie, evident agitat, dar făcând eforturi să se stăpânească, și deschise portiera.

– *Bentornato, Signor Bullard*[1], spuse el.

Bullard coborî, silueta sa enormă căpătând proporții impresionante atunci când se ridică în picioare. Ignorând mâinile

[1] Bine-ați revenit, domnule Bullard. (în lb. italiană, în orig.)

întinse, își arcui spatele și își dezmorți brațele. Părea să se uite peste capetele celorlalți, ca și cum n-ar fi existat. Fața lui masivă, urâtă și noduroasă, era o mască impenetrabilă.

– Domnule, am fi încântați dacă ați lua prânzul cu noi, înainte de a...

– Unde e? îi tăie Bullard vorba.

Micul grup se răsuci pe călcâie și el îi urmă pe cei trei de-a lungul aleii de calcar care ducea în interiorul răcoros al clădirii. Străbătură un coridor, trecând prin două rânduri de uși automate, fiecare dintre acestea necesitând o scanare a retinei șefului grupului.

Bullard se opri la un moment dat și aruncă o privire într-o încăpere care se deschidea în coridor. Ceilalți rămaseră în expectativă. Sala era un laborator, ticsit de instalații și de panouri acoperite cu formule.

El intră, aruncă o privire către o masă din apropiere, plină de obiecte care păreau a fi boturile conice ale unor aeronave. Fiecare era vopsit într-o altă culoare și în fiecare era înfipt un ac care susținea o etichetă cu notițe și cu formule chimice. Cuprins de o bruscă furie oarbă, Bullard le mătură pe toate cu o mișcare a brațului. Apoi le întoarse spatele și își continuă drumul pe coridor fără nici o vorbă.

Ajunseră la o a treia ușă, din oțel inoxidabil și alamă, mai mică și mai groasă decât celelalte.

În spatele lor se auzi un strigăt. Toată lumea se întoarse.

Un bărbat elegant se apropia cu pași mari, cu fața albă de mânie.

– Opriți-vă, le spuse. *Io domando una spiegazione, Signor Bullard, anche da Lei*. Cer o explicație, chiar și de la dumneavoastră.

Bărbatul, pe jumătate cât Bullard, li se așeză în cale, demnitatea lui ultragiată dându-i un aer aproape de noblețe.

Urmă o mișcare fulgerătoare, un sunet gutural, și omul se prăbuși la pământ, după o lovitură de pumn în măruntaie. Își prinse stomacul cu mâinile, gemând, iar Bullard îl izbi cu răutate

cu vârful pantofului, atât de tare, încât toată lumea îi auzi coastele pocnind. Icni și se rostogoli pe jos, chinuit de durere.

Bullard se întoarse către unul dintre ceilalți.

– L-am concediat pe individul ăsta. Martinetti mi-a violat proprietatea. Îmi pare foarte rău c-a opus rezistență la arestare și că l-a atacat pe unul dintre agenții de pază, care a fost nevoit să-l calmeze.

Se uită la unul dintre gardienii care îi escortau.

– Ai auzit ce-am spus?

– Da, domnule, răspunse omul, cu accent american.

– Fă să fie așa.

– Da, domnule.

– Cheamă un detașament care să-l ia de-aici pe tipul ăsta și acuză-l de violarea proprietății.

Bullard păși peste silueta căzută și privi el însuși în dispozitivul de scanare a retinei. Se auzi un pocnet de metal decuplat și ușa din fața lui se deschise, expunându-și mecanismul de oțel inoxidabil și alamă. Dincolo de ea era un seif de dimensiuni reduse. Într-o parte se aflau mai multe hard diskuri, ambalate în casete transparente din plastic și stivuite cu grijă deasupra unor cartoteci din același material. În partea opusă se găsea o cutie mică, dreptunghiulară, din lemn de nuc lustruit, înconjurată de un ciorchine de senzori climatici electronici sofisticați, de indicatori de umiditate, de un seismograf, de un analizator de gaze, de barometre și de termometre. Bullard mângâie cutia, apoi, cu delicatețe, o ridică de mâner. Era atât de ușoară, încât, în strânsoarea lui puternică, părea aproape lipsită de greutate. Omul se răsuci pe călcâie.

– Să mergem!

– Domnule Bullard, poate-ar fi bine să-i verificați conținutul?

El se întoarse spre bărbatul care vorbise.

– O să verific destul de curând. Dacă nu e înăuntru, pierderea serviciului o să fie cel mai mărunt lucru pentru care va trebui să vă faceți griji.

– Da, domnule.

Starea de tensiune din încăpere se resimțea la modul fizic. Ceilalți se foiră neliniștiți, părând că nu doreau să părăsească locul respectiv. Bullard se strecură pe lângă ei atingându-i în treacăt, dădu să se aplece ca să iasă pe ușa seifului, apoi se întoarse.

– Nu veniți?

Bărbații îl urmară. Ușa seifului se închise cu un șuierat. Bullard păși din nou peste Martinetti și ieși pe cele trei rânduri de uși cu ceilalți la un pas în spatele lui, singurul zgomot fiind pocnetele tocurilor pe podelele lustruite ale coridoarelor. Peste câteva minute era din nou pe bordura alături de care aștepta limuzina, cu motorul în ralanti. Bărbații stăteau pe trotuar, ezitanți, privindu-l. Nimeni nu mai aminti despre masa de prânz.

Bullard se urcă în mașină fără să se uite înapoi și trânti portiera.

– La vilă, spuse, așezându-și cutia de lemn cu grijă în poală.

50

D'Agosta stătea la fereastra apartamentului său din hotelul Lungarno privind verdele întunecat al fluviului Arno, galbenul palid al palatelor florentine înșiruite pe ambele maluri, Ponte Vecchio cu micile sale clădiri cocârjate, cocoțate deasupra apei. Se simțea ciudat de nerăbdător, ba chiar ușor amețit. Nu era sigur dacă de vină era decalajul de fus orar, opulența care îl înconjura sau faptul că se afla în țara sa de origine pentru prima oară în viață.

Tatăl lui plecase din Neapole împreună cu părinții pe când nu era decât un băiețel, imediat ce se sfârșise războiul, ca să scape de foametea cumplită din 1944. Se stabiliseră în orașul New York, pe Carmine Street. Exasperat de puterea în continuă creștere a Mafiei, tatăl său, Vito, ripostase devenind polițist în New York, și încă unul al naibii de bun. Insigna și decorațiile lui mai stăteau încă într-o casetă de sticlă de pe polița căminului, ca niște relicve sacre: crucea combatantului polițist, medalia de onoare. D'Agosta crescuse pe Carmine Street, înconjurat de imigranți italieni din Neapole și din Sicilia, potopit de limba, de religia, de ciclul lor de zile sacre și de sărbători. Italia căpătase pentru el, încă din copilărie, aureola unui tărâm legendar.

Și acum se afla acolo.

Simți un nod urcându-i în gâtlej. Nu se așteptase la o experiență atât de emoționantă. Era pământul strămoșilor săi, care trăiseră acolo de milenii. Italia era leagănul atât de multor lucruri: al picturii, al arhitecturii, al sculpturii, al muzicii, al științelor naturii și al astronomiei. Prin minte îi trecură marile nume ale trecutului: Augustus, Cezar, Cicero, Ovidiu, Dante, Cristofor Columb, Leonardo da Vinci, Michelangelo, Galileo... Lista cobora în trecut cu peste două mii de ani. D'Agosta era sigur că nici o altă națiune de pe pământ nu mai dăduse naștere unui număr atât de mare de genii.

Deschise fereastra și trase aerul în piept. Nemărginita mândrie pe care i-o trezea această moștenire fusese întotdeauna ceva de neînțeles pentru soția lui. O considerase oarecum prostească. Ei bine, nu era de mirare. Ea era englezoaică. Ce făcuseră englezii în istorie, în afară de a mâzgăli câteva piese de teatru și câteva poezii? Italia era locul unde se născuse civilizația apuseană. Pământul strămoșilor lui. Într-o bună zi trebuia să-l aducă acolo pe fiul său, pe Vinnie...

O bătaie în ușă îi întrerupse încântătoarea reverie. Era valetul care îi aducea bagajele.

– Unde să vi le pun, domnule? îl întrebă, în engleză.

D'Agosta își flutură mâna și se lansă cu nonșalanță în limba italiană.

– *Buon giorno guaglióne. Pe' piacère' lasssàte ì valigè abbecìno o liett', grazie.*

Valetul îi aruncă o privire ciudată, în care i se păru că deslușise un licăr de dispreț.

– Ce spuneți? întrebă el, în engleză.

D'Agosta simți un scurt val de iritare.

– *Ì valigè, aggia ritt', mettitelè' allà.*

Arătă către pat.

Valetul puse cele două bagaje pe pat. D'Agosta se căută prin buzunare, dar nu găsi nimic mai mărunt decât o bancnotă de cinci euro. I-o dădu valetului.

– *Grazie, signore. Lei è molto gentile. Se Lei ha bisogno di qualsiasi cosa, mi dica.*[1]

Și valetul plecă.

D'Agosta nu înțelesese nici măcar un singur cuvânt din tot ceea ce-i spusese după „*Grazie, signore*". Nu semăna deloc cu limba pe care o vorbea bunica lui. Clătină din cap. Probabil că îl derutase accentul florentin: știa că nu uitase *chiar atât* de mult. La urma urmelor, italiana era prima limbă pe care o învățase.

Privi în jur. Camera de hotel nu semăna cu nici o alta în care mai stătuse, era de o curățenie desăvârșită, de un bun-gust subtil, de o eleganță aparte. De asemenea, era foarte mare: aproape un apartament, realmente, cu dormitor, cameră de zi, baie cu pereți de marmură, bucătărie și un bar bine aprovizionat, alături de un șir de ferestre cât peretele cu vedere spre Arno, Ponte Vecchio, Galeria Uffizi, cupola imensă a Domului. Camera costa probabil o avere, dar polițistul încetase de mult să-și mai facă griji în privința modului în care își cheltuia Pendergast banii, dacă erau într-adevăr banii lui. Tipul rămăsese la fel de misterios ca întotdeauna.

Se auzi o altă bătaie ușoară în ușă și D'Agosta deschise. Era Pendergast. Purtând în continuare obișnuitul său costum negru – care în Florența părea cumva mai puțin nelalocul lui decât în New York –, detectivul se strecură înăuntru. Ținea în mână un teanc de hârtii.

– Locuința e pe gustul tău, Vincent?

– E cam înghesuită, cu o vedere mizerabilă către un pod vechi, dar o să mă obișnuiesc.

Pendergast se instală pe canapea și îi întinse teancul de hârtii.

– Aici o să găsești un *permesso di soggiorno*[2], un permis de portarmă, o autorizație pentru efectuare de investigații primită de

---

[1] Mulțumesc, domnule. Sunteți foarte amabil. Dacă aveți nevoie de orice altceva, vă rog să-mi spuneți. (în lb. italiană, în orig.)

[2] Permis de ședere (în lb. italiană, în orig.)

La Questura, un *codice fiscale*[1] pentru tine și câteva alte mărunțișuri care trebuie semnate – totul ca urmare a intervenției amabile a contelui.

D'Agosta luă hârtiile.

– Contele Fosco?

Pendergast dădu din cap în semn de încuviințare.

– Aparatul birocratic italian se mișcă încet, iar bunul conte i-a dat un brânci înainte, în folosul nostru.

– E aici? întrebă D'Agosta, fără prea mare entuziasm.

– Nu. S-ar putea să vină mai târziu. Pendergast se ridică și se apropie tacticos de fereastră. Acolo e palatul familiei lui, de partea cealaltă a fluviului, lângă Palazzo Corsini.

D'Agosta aruncă o privire către o construcție medievală, cu parapet crenelat.

– Frumoasă clădire.

– Într-adevăr. Îi aparține familiei lui de la sfârșitul secolului al treisprezecelea.

Se auzi o altă bătaie în ușă.

– *Trasite,* strigă D'Agosta, mândru că-și putea folosi cunoștințele de limbă italiană de față cu Pendergast.

Valetul intră din nou, aducând un coș cu fructe.

– *Signori?*

– *Faciteme stù piacère' lassatele 'ngoppa' o' tavule.*

Valetul nu făcu nici o mișcare către masă, întrebând în schimb în engleză:

– Unde să-l pun?

D'Agosta se uită la Pendergast și văzu în ochii lui o sclipire de amuzament.

– *O' tavule*, răspunse, cu mai multă bruschețe.

Valetul rămase locului, cu coșul de fructe în mână, uitându-se când la masă, când la birou și alegându-l în final pe cel din urmă. D'Agosta simți un val de iritare pentru acea deliberată lipsă de

[1] Cod fiscal (în lb. italiană, în orig.)

înțelegere – oare nu-i dăduse un bacșiș destul de mare? Pe buze îi veniră, nepoftite, cuvintele pe care le auzise de atâtea ori de la tatăl său.

– *Allòra qual'è ò problema', sì surdo? Nun mi capisc'i? Ma che è parl' ò francèse'? Mannaggi' 'a miseria'!*

Valetul se retrase derutat din încăpere. D'Agosta se întoarse spre Pendergast și-l zări făcând o neobișnuită și nereușită încercare de a-și înăbuși un acces de veselie.

– Ce e atât de amuzant? îl întrebă.

Pendergast reuși să-și controleze expresia feței.

– Vincent, nu știam că ai un asemenea talent pentru limbile străine.

– Italiana a fost prima mea limbă.

– Italiana? Vorbești și italiana?

– Cum adică, *și?* Ce naiba, în ce limbă crezi c-am vorbit adineauri?

– Mie mi s-a părut că semăna foarte bine cu napoletana, care e considerată adesea un dialect al limbii italiene, dar în realitate e o limbă diferită. Fascinantă și ea, de asemenea, dar de neînțeles pentru un florentin.

D'Agosta înlemni. *Dialectul* napoletan? Asta nu-i trecuse niciodată prin gând. Bineînțeles că în New York, acolo unde crescuse, erau familii care vorbeau în dialectul sicilian, dar el presupusese pur și simplu că propria limbă era adevărata italiană. Dialect napoletan? Nici gând! El vorbea *italiana*.

Observându-i privirea, Pendergast continuă:

– În anul 1871, când s-a unit Italia, existau șase sute de dialecte. A avut loc o dezbatere violentă, pentru a se stabili ce limbă urma să se vorbească în noul stat. Romanii erau de părere că dialectul lor era cel mai bun, pentru că, la urma urmelor, ei reprezentau *Roma*. Perugienii spuneau că al lor era cel mai pur, fiindcă aveau cea mai veche universitate din Europa. Florentinii considerau că al lor era corect, pentru că vorbeau limba lui Dante. Agentul FBI zâmbi din nou și adăugă: Dante a câștigat.

– N-am știut niciodată asta.

– Însă oamenii au continuat să vorbească în dialectele lor. Chiar și atunci când au emigrat părinții tăi, numai o mică parte a populației vorbea limba italiană oficială. Italienii și-au abandonat dialectele abia după apariția televiziunii. Ceea ce iei tu drept „italiană“ este de fapt dialectul din Neapole, o limbă bogată, dar din păcate pe moarte, cu influențe din spaniolă și din franceză.

D'Agosta era năucit.

– Cine știe? Poate cercetările noastre ne vor duce spre sud, unde poți să strălucești. Dar, până una-alta, fiindcă se apropie ora cinei, ce-ar fi să mergem să gustăm ceva? Știu o mică *osteria*[1] excelentă în Piazza Santo Spirito, unde se află de asemenea și o fântână bizară, probabil interesantă pentru cercetările noastre.

Cinci minute mai târziu, străbăteau străzile întortocheate ale Florenței medievale, care îi conduseră într-o piață largă, spațioasă, umbrită de castani și închisă din trei părți de frumoase clădiri renascentiste, acoperite cu stuc în nuanțe de ivoriu, de galben și de ocru. Capătul dinspre fluviu era dominat de fațada lipsită de ornamente a unei biserici, Chiesa di Santo Spirito, severă prin simplitatea ei. O fântână veche, de marmură, își împrăștia veselă stropii în mijlocul pieței. În jurul ei stăteau grupuri de studenți cu rucsaci, fumând și pălăvrăgind.

Pendergast scoase cu un aer foarte firesc fotografia lui Beckmann din buzunar, o orientă către fântână, apoi ocoli încet piața până când fundalul coincise. Îl fixă un răstimp cu privirea. Pe urmă băgă fotografia la loc.

– Aici au stat cei patru, Vincent, spuse el, arătând cu degetul. Iar acolo, în spate, e Palazzo Guadagni, acum transformat în *pensione* pentru studenți. Mâine o să punem acolo câteva întrebări, să vedem dacă își aduce cineva aminte de vreunul dintre amicii noștri, deși nu-mi fac prea multe speranțe. Dar hai să cinăm. Mă simt într-o dispoziție potrivită pentru linguini cu trufe albe.

---

[1] Birt (în lb. italiană, în orig.)

– Eu m-aș mulțumi cu un cheeseburger cu cartofi prăjiți.

Pendergast se întoarse spre el cu o privire uimită. D'Agosta îi răspunse cu un zâmbet strâmb.

– Glumeam!

Traversară agale piața către un mic restaurant numit Osteria Santo Spirito. Mesele fuseseră așezate afară și oamenii mâncau și beau vin, discuțiile însuflețite răzbătând în cuprinsul spațiului deschis.

Agentul FBI așteptă să fie conduși la o masă, apoi îi făcu semn lui D'Agosta să se așeze.

– Vincent, trebuie să mărturisesc că arăți mult mai în formă de la un timp!

– Am făcut niște mișcare la sală. Și, după plimbarea de plăcere prin Riverside Park, am exersat în poligon, ca să-mi îmbunătățesc tirul.

– Talentul tău de trăgător e subiect de legendă. S-ar putea să prindă bine în timpul micii noastre aventuri de mâine-seară.

– Aventură?

D'Agosta era obosit, însă Pendergast părea revigorat de schimbarea fusului orar.

– O să mergem la Signa, să vizităm laboratoarele secrete ale lui Bullard. În după-amiaza asta, în timp ce te instalai în camera de hotel, am stat de vorbă cu o serie de oficialități florentine, încercând să fac rost de dosarele legate de activitatea lui Bullard și a firmei sale de aici. Dar nici măcar cu ajutorul influenței lui Fosco n-am reușit să ajung la vreun rezultat. Bullard are relații prea strânse acolo unde trebuie – sau cel puțin se pricepe să-și cheltuiască banii cu folos. Singurul lucru de care-am reușit să fac rost e o hartă de mult depășită a locului unde se află uzina. Oricum, e limpede că n-o să ajungem nicăieri pe căi obișnuite.

– Bănuiesc că nu știe că venim.

– Vizita noastră va fi în maniera unei infiltrări. Mâine-dimineață putem face rost de echipamentul necesar.

D'Agosta dădu încet din cap în semn de încuviințare.

– S-ar putea să fie incitant.

– Să sperăm că nu din cale-afară. Pe măsură ce îmbătrânesc, Vincent, încep să prefer o seară liniștită mai degrabă acasă unui schimb tonifiant de focuri în întuneric.

51

Bruce Harrimann străbătea Fifth Avenue cu gândul la omorurile diavolești, făcându-și loc prin mulțime cu ușurința pe care ți-o oferă experiența. Ritts avea dreptate: știrea despre Von Menck atinsese într-adevăr o coardă sensibilă a orașului. Fusese potopit de telefoane. Cele mai multe de la maniaci, bineînțeles – la urma urmelor, era reporter la *New York Post* –, dar, chiar și așa, nu-și aducea aminte de vreun articol care să fi trezit reacții mai puternice. Întreaga poveste cu proporția de aur și cu coincidența exactă în privința datelor istorice, aura matematicii... pentru un ignorant, avea toate atributele unui fapt științific. Și, Harriman trebuia s-o admită, modul în care se întâmplase să se potrivească datele era oarecum nefiresc.

Trecu pe lângă Clubul Metropolitan, întrezărind minunile din interior cu care se delectau bogătașii bătrânului New York. Acolo era lumea *lui* sau, mai degrabă, a bunicilor lui. Deși se apropia de vârsta la care ar fi putut începe să aștepte prima dintre numeroasele invitații ale prestigiosului club (lucru aranjat de tatăl lui), își făcea griji la gândul că actuala sa poziție la *Post* ar fi putut reprezenta un impediment. Trebuia să se întoarcă la *Times,* și încă repede.

Iar acela era articolul care l-ar fi putut ajuta.

Ritts ținea la el – cel puțin, în măsura în care era în stare reptila aia să țină la cineva. Însă un articol bun era ca un foc. Trebuia alimentat. Iar al lui începuse deja să pâlpâie. Simțea că favorurile lui Ritts puteau dispărea la fel de repede cum apăruseră, iar el și mărirea aferentă de salariu ar fi rămas pradă unui statut precar. Avea nevoie de o evoluție a evenimentelor, chiar și de una fabricată. Era ceea ce spera de la această nouă vizită în zona clădirii lui Cutforth. Articolele sale precedente sporiseră deja rândurile oratorilor care își împănau discursurile sforăitoare cu citate din Biblie, ale adoratorilor diavolului, ale fanilor curentului goth, ale ciudaților, ale sataniștilor și ale tuturor adepților New Age, care se adunau acum în fiecare zi la marginea Central Park, vizavi de clădire. Se încăieraseră deja de vreo două ori, luându-se la pumni, se insultaseră, avuseseră parte de câteva vizite ale polițiștilor, veniți să liniștească lucrurile. Dar totul era dezorganizat. Pentru orice reacție e nevoie de un catalizator, și situația aceea nu reprezenta o excepție.

Se apropia de 68th Street. Zărea deja grupurile de ciudați adunați în parc, în partea dinspre Fifth Avenue, fiecare în mica lui tabără. Se strecură în forfota de-acolo, făcându-și loc cu coatele prin cercul de gură-cască. De la ultima lui vizită nu se schimbaseră prea multe, în afară de faptul că adunătura era mai numeroasă. Un satanist îmbrăcat în piele neagră, cu degetele încleștate de o cutie de bere, înjura cu foc un adept New Age, în robă de cânepă. Mirosea a bere și a marijuana, ca la un concert rock. În capătul opus, un bărbat în blugi decolorați și în cămașă militară ecosez, cu mânecă scurtă, vorbea în fața unei adunări destul de numeroase. Harriman nu-l putea auzi, dar, din toate numerele în plină desfășurare din acel circ, al lui părea cel mai reușit.

Ziaristul se desprinse din grupul de spectatori și se îndesă din nou în mulțime, mult mai aproape de orator. Ținea o predică, atâta lucru era clar; dar arăta a om normal, iar vocea lui nu era stridentă, la limita isteriei, ci suna calm, părea a unei persoane

culte, rezonabile. În timp ce vorbea, mulțimea din jurul lui devenea tot mai numeroasă. O mulțime de privitori erau atrași de discursul lui, îl ascultau până și câțiva sataniști și fani goth.

– Orașul acesta e uluitor, spunea bărbatul. Nu sunt aici decât de douăzeci și patru de ore, dar pot afirma deja, fără nici un risc, că nimic altceva de pe pământ nu se compară cu el. Clădirile înalte, limuzinele, oamenii frumoși. Îți ia ochii, ți-i ia cu siguranță! Sunt pentru prima oară în New York. Și știți ce m-a izbit cel mai tare, mai tare decât fastul și splendoarea? *Graba*. Uitați-vă în jur, prieteni! Uitați-vă la pietoni. Uitați-vă cât de repede merg, vorbind la telefoanele lor mobile sau privind drept înainte. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător. Uitați-vă la oamenii din taxiurile și din autobuzele în trecere – chiar și atunci când nu se clintesc, par să fie foarte grăbiți. Și știu de ce sunt cu toții atât de ocupați. De când am sosit, am tras foarte mult cu urechea. Am ascultat probabil deja vreo mie de conversații, cea mai mare parte dintre ele fiind monologuri, pentru că locuitorii acestei insule numite Manhattan par a prefera să vorbească în telefoanele celulare în loc să discute cu oameni în carne și oase, față în față. Cu ce sunt ocupați? Sunt ocupați cu *ei înșiși*. Cu întâlnirea importantă de a doua zi. Cu rezervarea unei mese la restaurant pentru cină. Sunt ocupați să-și înșele partenerul de viață. Să-și înjunghie pe la spate partenerul de afaceri. Pun la cale tot soiul de planuri, de scheme și de stratageme și, dintre ele, nimic nu privește mai departe de, să zicem, excursia de luna viitoare, organizată de clubul select de care aparțin. Câți dintre acești tipi ocupați se duc cu gândul la ceea ce va fi peste treizeci, patruzeci de ani, la propria lor natură muritoare? Câți sunt ocupați să se împace cu Dumnezeu? Sau să se gândească la cuvintele lui Isus din Evanghelia după Luca: „Adevărat grăiesc vouă că nu va trece neamul acesta până ce nu vor fi toate acestea". Sunt extrem de puțini, aș spune, dacă există cumva.

Harriman se uită la predicator cu mai multă atenție. Avea părul nisipiu, tuns scurt, un chip frumos, tipic american, brațe

vânjoase, era curat și îngrijit, bărbierit de curând. Nici un tatuaj, nici un piercing, nici un ornament de piele cu ținte metalice între cracii pantalonilor. Dacă avea vreo Biblie, nu o ținea la vedere. Era ca și cum ar fi vorbit în fața unui grup de prieteni – unor oameni pe care-i respecta.

– Am mai făcut și altceva de când am ajuns la New York, continuă el. Am vizitat biserici. *O mulțime*. N-am știut niciodată că un oraș, oricât de mare ar fi, se poate mândri cu atâtea biserici. Dar, vedeți, prieteni, iată care e partea tristă. Indiferent câți oameni s-ar fi îmbulzit *afară,* pe străzi, am găsit toate aceste biserici pustii. Sunt însetate și înfometate. Sunt gata să piară, părăsite. Până și în Catedrala St. Patrick – un loc al creștinătății atât de frumos cum n-am mai văzut de când sunt pe lume – nu erau decât câțiva credincioși răzlețiți. Turiști? Da, într-adevăr, erau cu sutele. Dar oameni evlavioși? Mai puțini decât puteam număra pe degete... Iar acesta, prieteni, este cel mai trist lucru dintre toate. Să te gândești că, într-un spațiu unde există atât de multă cultură, atât de multă informație și atâta sofisticare, golul spiritual poate fi atât de mare. Tot ce mă înconjoară îmi pare un deșert, îmi usucă până și măduva din oase. N-am vrut să cred ceea ce am citit în ziare, poveștile îngrozitoare care m-au adus aici, în acest loc, aproape împotriva voinței mele. Dar e adevărat, frați și surori. Până la ultimul cuvânt. New Yorkul e un oraș devotat lui Mamon, nu lui Dumnezeu. Uitați-vă la el, spuse bărbatul, arătând către un tânăr de douăzeci și ceva de ani, bine îmbrăcat, într-un costum cu dungi subțiri, care trecea prin apropiere vorbind la telefon vrute și nevrute. Când credeți că s-a gândit ultima oară că *este* muritor? Sau ea?

Le arătă o femeie ducând pungi cu cumpărături de la Henri Bendel și Tiffany's, care tocmai se urca într-un taxi.

– Sau ei?

Degetul lui acuzator se îndreptă spre doi studenți care mergeau pe stradă ținându-se de mână.

– Sau voi?

Degetul i se roti acum înspre mulțime.

– Cât a trecut de când v-ați gândit la moartea *voastră?* Poate că e la distanță de o săptămână, de zece ani sau chiar de cincizeci – dar vine. Vine, tot atât de sigur pe cât de sigur sunt că mă numesc Wayne P. Buck. Sunteți pregătiți?

Harriman se cutremură fără să vrea. Tipul era *bun*.

– Nu contează dacă sunteți bancheri de pe Wall Street sau muncitori imigranți din orașul de graniță Amarillo, moartea nu are prejudecăți. Persoane importante sau neînsemnate, bogați sau săraci, moartea va veni pentru noi toți. Oamenii din Evul Mediu știau asta. O știau până și strămoșii noștri. Ce-o să vedeți dacă vă uitați pe o piatră veche de mormânt? Imaginea îngerului înaripat al morții. Și, foarte probabil, cuvintele *memento mori* – nu uita c-o să mori. Credeți că tânărul acela se oprește vreodată ca să se gândească la așa ceva? Uluitor: atâtea secole de progres, și am pierdut totuși din vedere unul dintre adevărurile fundamentale, care a fost întotdeauna, absolut *întotdeauna,* pe primul loc în gândurile strămoșilor noștri. Un poet din vremuri vechi, Robert Herrick[1], a spus-o astfel:

> Scurtă ne e viața, fug zilele, pier,
> Țin pasul cu astrul grăbit de pe cer;
> Ca dâra de abur și-ai ploii stropi reci,
> Odată pierite, pierdute-s pe veci.

Harriman înghiți nodul ce i se pusese în gât. Norocul lui rămăsese pe poziție. Acest Buck era un dar, anume pentru el. Mulțimea se îngroșa cu repeziciune, oamenii le adresau câte un „sst“ celor de alături ca să poată auzi vocea joasă, persuasivă a oratorului. N-avea nevoie de o Biblie – Hristoase, probabil o știa în întregime pe dinafară. Și nu numai Biblia: dădea și citate din poeții metafizici[2].

[1] Poet și cleric englez (1591–1674)

[2] Grup de poeți britanici de formație teologică din secolul al XVII-lea (n.tr.)

Își duse cu băgare de seamă mâna la buzunarul cămășii și apăsă pe butonul de înregistrare al reportofonului. Nu voia să scape nici un cuvânt. Nici unul dintre predicatorii de la televizor nu-i ajungea tipului ăstuia la degetul mic.

– Tânărul nu se oprește să cugete că fiecare zi petrecută departe de Dumnezeu este o zi care nu mai poate fi recuperată nicicând. Cei doi îndrăgostiți nu se opresc să se-ntrebe cum vor răspunde pentru faptele lor în viața de apoi. Femeia care a făcut atâtea cumpărături nu s-a gândit probabil niciodată la *adevărata* valoare a vieții. E foarte posibil ca nici unul dintre ei să nu *creadă* în viața de după moarte. Sunt ca romanii care au privit crucificarea Domnului nostru. Dacă se opresc vreodată să se gândească la ceea ce va fi după moarte, probabil nu-și spun decât că vor muri, vor fi puși în coșciug și îngropați, și cu asta, basta... Numai că, frați și surori, nu este așa. Am avut o mulțime de slujbe în viața mea și una dintre ele a fost aceea de asistent la morgă. Așa că vă vorbesc cu toată convingerea. Când mori, nu este sfârșitul. Nu e decât începutul. *Am văzut cu ochii mei ce li se întâmplă morților.*

Harriman observă că mulțimea, care între timp devenise tot mai numeroasă, amuțise cu desăvârșire. Nimeni nu părea să se miște. Își dădu seama că el însuși aproape că-și ținea răsuflarea, așteptând să audă ce mai avea de spus vorbitorul.

– Poate că tânărul nostru influent, cu telefon celular, o să aibă norocul de a fi îngropat în mijlocul iernii. Asta mai încetinește puțin lucrurile. Dar, mai curând sau mai târziu – de obicei mai curând – sosesc oaspeții la cină. Mai întâi vine musca neagră, *Phormia regina,* ca să-și depună ouăle. Într-un cadavru proaspăt are loc un soi de explozie demografică. Acest gen de înmulțire a populației – e vorba de vreo șase generații – se adaugă miilor de viermi, întotdeauna în mișcare, întotdeauna flămânzi. Aceste larve generează atât de multă căldură, încât cele aflate în centru se târăsc înspre margini, să se răcorească înainte de a-și săpa drumul înapoi, către interior, reluându-și îndeletnicirea. Într-o

filmare pe repede înainte, totul pare o furtună clocotitoare, învolburată. Și bineînțeles că viermii nu sunt decât primii sosiți. Cu timpul, izul de putreziciune atrage și alții, o întreagă armată. Dar n-are rost să vă tulbur cu toate amănuntele.

Așa că, dragi prieteni, odihna în pace nu-i cu nici un chip odihnă.

Poate tânărul nostru prieten cu telefon celular o să decidă că modul în care vrea să părăsească lumea e incinerarea. Ceea ce nu mai lasă în urmă un cadavru care să fie profanat, de-a lungul unor ani scurși cu încetineală, de gândaci și de viermi. Incinerarea este un sfârșit rapid și demn pentru un trup omenesc. Nu așa ni se spune?

Însă, frați și surori, îngăduiți-mi să fiu eu acela care să vă spună că nici o moarte care ne scoate de sub ochii lui Dumnezeu nu e demnă. Am asistat la mai multe incinerări decât sunt în stare să număr. Aveți idee cât de greu e să arzi un corp omenesc? De cât de multă căldură e nevoie? Sau ce se întâmplă când trupul vine în contact cu o flacără a cărei temperatură e de trei sute de grade Celsius? O să vă spun eu, prieteni, și vă rog să mă iertați fiindcă nu vă cruț. O să aflați de ce nu o fac.

Mai întâi, arde tot părul, din cap până-n picioare, într-o revărsare de fum albăstrui. Pe urmă trupul se grăbește să se îmbătoșeze, ca un cadet la repetiția unei parade. Și pe urmă încearcă să *se ridice în capul oaselor*. Nu contează că în cale îi stă capacul unui sicriu, el încearcă să se ridice oricum. Temperatura crește, poate la patru sute de grade. E momentul în care fierbe măduva, în care oasele încep să pocnească și șira spinării explodează ca un șirag de focuri de artificii.

Și temperatura continuă să crească. Cinci sute de grade, șapte sute cincizeci, o mie. Exploziile continuă, răpăind în retorta cuptorului ca niște focuri de armă – însă o să mă feresc și de data asta să vă spun exact ce anume explodează în acele clipe. Dați-mi voie să vă povestesc numai că asta durează vreme de trei ore,

până când rămășițele pământești sunt reduse la cenușă și la așchii de os.

De ce nu v-am cruțat, frați și surori, de aceste amănunte? O să vă spun de ce. Pentru că nici Lucifer, Prințul Întunericului, care nu doarme niciodată, urmărind neobosit depravarea, nu vă va cruța. Iar focurile din incineratorul crematoriului sunt mult mai răcoroase și durează cu mult mai puțin decât focurile cărora le este hărăzit sufletul tânărului nostru influent. O mie de grade sau cinci mii, trei ore sau trei secole – pentru Lucifer asta nu înseamnă nimic. Nu sunt decât stropi calzi, purtați de vânt pentru câteva clipe. Și când încercați să vă săltați în capul oaselor din acel lac de foc și de pucioasă – când vă izbiți cu creștetul de acoperișul iadului și recădeți în vâlvătaia de nestins, atât de fierbinte, încât e mai presus de puterea de descriere a limbajului meu sărăcăcios –, cine o să vă audă rugăciunile? Nimeni. Ați avut deja la dispoziție o viață întreagă în care să vă rugați și, din nefericire, ați irosit-o.

Și de aceea mă aflu aici, prieteni. Sus, în clădirea aceea frumoasă, înălțată atât de mult deasupra capetelor voastre plăpânde, Lucifer i-a arătat acestui oraș măreț chipul său și a luat sufletul unui om. Un om pe nume Cutforth. Apocalipsa ne spune că, în Zilele Sfârșitului, Lucifer va umbla pe Pământ în văzul lumii. A sosit. Mortul din Long Island, mortul de aici: acesta nu e decât începutul. Ni s-a dat un semn și trebuie să trecem la fapte. Și s-o facem acum. Nu e prea târziu. Cripta sau urna din crematoriu, viermii sau flăcările – trebuie să înțelegeți cu toții că nu schimbă cu nimic situația. Când sufletul vostru va sta, gol, în fața judecătorului tuturor, cum îi veți da socoteală? Vă cer să priviți acum în voi înșivă, în tăcere, și să vă judecați singuri, în aceeași tăcere. Apoi, peste scurt timp, ne vom ruga împreună. Ne vom ruga pentru iertare și pentru timpul care îi mai este încă dat acestui pământ și acestui oraș condamnat, timp pe care îl avem pentru a ne găsi mântuirea.

Fără să-și ia ochii de la Buck, Harriman își scoase celularul din buzunar cu un gest aproape mecanic și sună la departamentul foto, vorbind foarte încet. De serviciu era Klein, care înțelese imediat ce-i cerea. Acolo nu era o caricatură a unui predicator bombastic al Bibliei. Dimpotrivă. Harriman avea să-l prezinte pe reverendul Buck ca pe un om demn de respectul cititorilor ziarului *New York Post:* un om care părea cea mai rezonabilă și cea mai profundă persoană în viață.

Și, dacă îl ascultai vorbind, era posibil să te convingi de asta.

Harriman își strecură telefonul la loc, în buzunar. Poate că acest pastor Buck nu o știa încă, dar avea să ajungă curând – foarte curând – pe prima pagină a ziarelor.

52

Noaptea era umedă și plină de miresme. În întunericul din apropiere țârâiau greierii. D'Agosta îl urmă pe Pendergast de-a lungul unei șine abandonate de cale ferată, care trecea printre două blocuri de apartamente murdare, din beton. Era miezul nopții și luna tocmai apusese, coborând asupra orașului o mantie de catifea.

Șina se sfârși, rămânând numai taluzul intersectat de un gard strâmb, din plasă de sârmă, ce se pierdea în bezna din ambele direcții. Dincolo de el se întindea întunecimea, lăsând să se întrezărească numai contururile extrem de vagi ale unor arbori uriași, profilate pe cerul nopții.

Urmându-l pe Pendergast, D'Agosta se întoarse și merse de-a lungul gardului pe o distanță de vreo sută de metri, până ce ajunseră la un pâlc de copaci. În centru era un luminiș micuț, solul fiind acoperit de frunze moarte și de vechi mantale țepoase de castane.

– O să ne facem pregătirile aici, spuse agentul FBI, lăsând jos geanta pe care o ducea.

D'Agosta își așeză propriul bagaj alături și respiră adânc de vreo câteva ori. Se bucura că, după hăituirea la care fusese supus prin Riverside Park, începuse să facă exerciții fizice, dar își dorea

să se fi gândit mai din timp la asta. Pendergast nu părea să-și fi pierdut nicidecum răsuflarea.

Agentul FBI își scoase costumul și îl împături cu grijă, aranjându-l apoi în valiză. Pe dedesubt purta pantaloni negri, strâmți, și o cămașă de aceeași culoare. D'Agosta se dezbrăcă la rându-i, rămânând într-un costum similar.

– Poftim!

Pendergast îi întinse o cutiuță cu vopsea de față, luând o alta pentru el însuși, și începu să-și înnegrească obrajii cu vârfurile degetelor.

D'Agosta își vopsi chipul în timp ce studia gardul care delimita perimetrul. Părea să ofere cea mai redusă securitate cu putință: ruginit și lăsat pe-o parte, cu nenumărate găuri și despicături. Se descălță de pantofi și își puse o altă pereche, de care îi făcuse rost agentul FBI: negri și ficși, cu tălpi moi.

Pendergast își scoase pistolul Les Baer și începu să-l înnegrească. D'Agosta se cutremură: era cumplit să te porți așa cu o armă atât de frumoasă.

– Trebuie să faci același lucru, Vincent! O singură sticlire, oricât de mică, o să fie de-ajuns pentru detectoarele lor.

D'Agosta își scoase revolverul fără nici o tragere de inimă și se apucă să-l camufleze.

– Te-ntrebi, desigur, dacă toate astea sunt neapărat necesare.

– Mi-a trecut prin minte.

Pendergast își puse o pereche de mănuși negre.

– După cum ai ghicit, desigur, gardul e o amăgire. Există mai multe inele de securitate. Primul e pur psihologic, ceea ce reprezintă fără îndoială unul dintre motivele pentru care a ales Bullard locul ăsta, de la bun început.

– Psihologic?

– Aici s-a aflat cândva Il Dinamitificio Nobel, una dintre fabricile de dinamită ale lui Alfred Nobel. Pendergast se uită la ceas. E o mare ironie a istoriei, dar el, fondatorul Premiului

Nobel pentru Pace, a făcut avere din ceea ce a fost, la vremea respectivă, cea mai plină de cruzime dintre toate invențiile omenirii.

– Dinamita?

– Exact. Un explozibil de șaptesprezece ori mai puternic decât praful de pușcă. A revoluționat tehnica de luptă. Noi, Vincent, suntem atât de obișnuiți cu omorurile în masă, încât am uitat cum erau războaiele pe vremea când nu existau decât pulberea neagră, tunurile și gloanțele. Era și pe atunci ceva cumplit, dar nu se poate compara cu ceea ce avea să devină. Acum o singură bombă poate ucide sute de oameni, în loc de numai doi sau trei. Proiectilele și bombele pot arunca în aer clădiri, poduri și fabrici. Odată cu inventarea avionului, bombele au ajuns să năruie cvartale întregi, să ardă orașe până în temelii, să facă mii de victime. Avem tendința să ne concentrăm asupra groazei stârnite de armele nucleare, însă adevărul e că dinamita și derivatele sale au omorât și au schilodit mai multe milioane de oameni decât a ucis vreodată bomba atomică, sau decât va ucide probabil vreodată.

Își montă încărcătorul în armă și trase fără zgomot mecanismul glisant.

– Că bine zici.

– Alfred Nobel a avut un brevet de invenție în ceea ce privește războiul modern. Când se afla pe culmile succesului, deținea sute de uzine care fabricau dinamită, în întreaga Europă. Erau construite în spații largi, ca ăsta de aici, fiindcă, indiferent cu câtă atenție ar fi manipulat materialele, din când în când explodau, omorând sute de persoane. Amplasarea lor în zonele sărace oferea o sursă nesfârșită de muncitori disperați, sacrificabili. Aceasta de aici a fost una dintre cele mai mari. Pendergast își roti brațul, cuprinzând întunecimea de dincolo de gard. Nobel ar fi rămas în istorie ca o personalitate pe de-a-ntregul diabolică, dacă nu s-ar fi întâmplat ceva straniu. Fratele său a murit în 1888, iar ziarele din Europa au anunțat, dintr-o confuzie, că decedase el însuși. „Negustorul de Moarte e mort“, dădeau de știre titlurile de

pe prima pagină. Citirea propriului necrolog a fost un șoc profund pentru Nobel, făcându-l să înțeleagă cum avea să-l privească istoria. A reacționat înființând premiile Nobel – inclusiv celebrul Premiu pentru Pace –, ca o cale de redirecționare a ceea ce ar fi fost, cu siguranță, o condamnare cumplită a istoriei la adresa vieții sale.

– Se pare c-a mers, murmură D'Agosta.

– Ceea ce mă readuce la subiect. În momentul când s-a închis fabrica asta, exploziile uciseseră sute de oameni. Și, pe deasupra, mai multe mii fuseseră incapacitate de substanțele chimice utilizate pentru fabricarea dinamitei, care afectează creierul. Ca urmare, ăsta e un loc blestemat. Localnicii îl ocolesc. Cu excepția vizitelor unui îngrijitor, prin zonă n-a călcat picior de om până acum șapte ani, când a cumpărat Bullard proprietatea.

– Vasăzică lasă reputația locului să stea de pază în folosul lui, spuse D'Agosta. Inteligent.

– E un mod inteligent de intimidare, cel puțin în ceea ce-i privește pe localnici. Cu toate acestea, există un sistem de pază, probabil foarte sofisticat. Nu pot face decât speculații pe tema lui: după cum știi, cercetările mele n-au dat roade. Dar am câteva unelte care ar trebui să ne fie de folos.

Scoase din geantă o mică raniță pe care și-o agăță de umăr. Luă, din aceeași geantă, mai multe țevi de aluminiu pe care le asamblă, montând apoi un mic disc într-un capăt. Se apropie de gard mișcând ușor dispozitivul înainte și înapoi. Când ajunse lângă el, se aplecă, plimbând cu grijă discul pe deasupra terenului din fața sa. Pe mica suprafață rotundă se aprinse un led roșu, minuscul, de o strălucire palidă.

Pendergast se îndreptă de spate și se retrase cu un pas.

– Așa cum am bănuit. Există un câmp electromagnetic alternativ, de șaizeci de hertzi, iar asta indică prezența curentului electric.

– Vrei să spui că gardul e electrificat? întrebă D'Agosta. Vechitura asta?

– Nu gardul în sine. În interiorul zonei există două sârme senzor, care alertează paza dacă trece cineva peste ele.

– Și cum le dezactivăm?

– Nu le dezactivăm. Urmează-mă!

Își aranjară bagajele în desiș și se furișară de-a lungul gardului până ce ajunseră în dreptul unui punct slab, unde mai multe găuri mari fuseseră cârpite grosolan cu sârmă de balotat. Pendergast îngenunche și îndepărtă sârma din cea mai largă deschizătură cu câteva răsuciri abile ale mâinii. Pe urmă trecu detectorul cu grijă prin golul rămas și scană solul de dincolo de gard. Pe micul ecran cu leduri al discului străluciră câteva cifre.

Retrase dispozitivul, luă un băț și răzui frunzele uscate și țărâna, scoțând la vedere două sârme. Repetă procedura într-un alt loc, la vreo doi metri distanță, dezgolind alte sârme. Căută în raniță și scoase două cleme-crocodil, având atașate dispozitive electronice minuscule. Prinse câte una la fiecare capăt al sârmelor.

– Ce faci?

– Folosesc aceste condensatoare-clemă pentru a reduce semnătura noastră electromagnetică la una care indică trecerea unui porc mistreț de șaptezeci de kilograme și a perechii sale. Sunt animale întâlnite frecvent în zonă și nu mă îndoiesc că rătăcesc pe lângă gard, scoțându-le peri albi paznicilor lui Bullard din schimbul de noapte. Acum, repede!

Se târâră prin gaură, apoi Pendergast astupă în grabă deschizătura cu sârmă și îndepărtă clemele. Pe urmă umplu adâncițurile folosindu-se de un alt băț și le acoperi cu frunze uscate. În final scoase o mică șprițieră și umezi pământul răscolit. În nările lui D'Agosta pătrunse un miros înțepător.

– Urină diluată de mistreț. Ține-te după mine.

Alergară paralel cu gardul pe o distanță de câteva sute de metri, aplecându-se cât mai aproape de pământ, până ce ajunseră într-un hățiș des. Se târâră către mijlocul lui, făcând cât mai puțin zgomot cu putință.

– Acum așteptăm până fac paznicii cercetări. O să dureze ceva vreme. Reglează-ți respirația și fii calm. Vor veni cu ochelari cu vedere pe timp de noapte și cu detectoare în infraroșu, fără nici o îndoială, așa că lasă-te cât mai jos și nu te mișca. Fiindcă ei presupun deja c-a fost un mistreț, inspecția n-o să dureze prea mult.

Se lăsă tăcerea. În tufele dese, întunericul era deplin. D'Agosta rămase în așteptare. În stânga lui, Pendergast stătea atât de neclintit și de tăcut, încât părea să fi dispărut cu desăvârșire. Singurele zgomote erau foșnetul slab al vântului prin frunziș și țipetele ocazionale ale unor păsări de noapte. Se scurseră astfel trei minute, apoi cinci.

D'Agosta simți o furnică pe gleznă. Întinse mâna, vrând s-o îndepărteze cu un bobârnac.

– Nu, șopti Pendergast.

D'Agosta lăsă furnica în pace.

O simți în curând târându-i-se pe piele, explorându-l cu mișcări scurte și aspre. O luă în jos, către pantof, și încercă să pătrundă sub ciorap. Când se străduí să se gândească la altceva, D'Agosta își dădu seama că îl mânca nasul. De cât timp stăteau nemișcați? De zece minute? Isuse, era mai greu să stai neclintit decât să alergi la maraton! D'Agosta nu vedea nimic. I se puse un cârcel la picior. Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă să-și caute o poziție confortabilă. Nasul îi era acum cuprins de o mâncărime violentă, înrăutățită de imposibilitatea de a se scărpina. Încurajate de investigațiile iscoadei lor, mai multe furnici începură să i se târască pe piele. Cârcelul deveni mai puternic și își simți mușchiul pulpei zvâcnind involuntar.

Pe urmă se auzi sunetul slab al unor voci. D'Agosta își ținu respirația. Zări un licăr îndepărtat de lumină, ascuns aproape în întregime de frunze. Alte voci, o răbufnire de paraziți dintr-un walkie-talkie; câteva replici sporadice în engleză. După care se așternu din nou tăcerea.

D'Agosta se aștepta ca Pendergast să dea semnalul de încetare a alarmei, dar agentul FBI nu scotea nici un cuvânt. Toți mușchii îi țipau acum de durere. Un picior îi amorțise și furnicile îl asaltau.

– În regulă.

Pendergast se ridică și D'Agosta îi urmă exemplul, cu o imensă recunoștință, scuturându-și picioarele, frecându-și nasul, măturând furnicile.

Agentul FBI îi aruncă o privire.

– Vincent, într-o bună zi o să te învăț o tehnică de meditație utilă, ideală pentru situații de genul ăsta.

– Mi-ar prinde bine. A fost o adevărată tortură.

– Acum, după ce-am trecut de primul cordon de pază, ne îndreptăm spre al doilea. Mergi exact în spatele meu și calcă pe urmele mele, pe cât de mult cu putință.

O porniră prin pădure, Pendergast continuând să scaneze cu dispozitivul său. Copacii se răriră și ieșiră într-un câmp plin de buruieni. Dincolo de el se întindea un șir de clădiri în ruină, depozite enorme, din cărămidă, cu acoperișuri țuguiate și cu ușile lipsă. Lujeri urcau în susul părților laterale, mugurii lor ca niște căpățâni negre făcând semne ca de încuviințare și legănându-se în aerul apăsător.

Pendergast studie o mică hartă, apoi se îndreptară către primul depozit. Înăuntru mirosea a mucegai și a lemn putred; pașii lor păreau să stârnească ecouri chiar și cu acei pantofi silențioși. Ieșiră prin ușa din capătul opus, pătrunzând într-o piață imensă, înconjurată de clădiri. Pavajul de ciment era ciuruit de spărturi prin care își făcuse loc o vegetație întunecată la culoare.

– Dacă au câini? șopti D'Agosta.

– Câinii lăsați liberi sunt de domeniul trecutului. Sunt impredictibili, gălăgioși și sfârșesc adesea prin a ataca pe cine nu trebuie. Câinii nu mai sunt folosiți decât pentru a lua urma. Va trebui să ne ferim de sisteme de pază mult mai subtile.

Traversară întinderea de beton. La trecerea lor, animale nocturne se agitară în frunziș. Din capătul opus al curții pornea o

alee năpădită de iarbă, trecând printre două rânduri de clădiri în ruină, iedera care acoperea mormanele de zidărie creând în întuneric impresia unor pete lăbărțate. Pendergast înainta acum cu mai multă prudență, luminându-și drumul cu o mică lanternă cu filtru de camuflaj. La jumătatea aleii se opri, îngenunche și examină pământul. Pe urmă luă o creangă și împinse ușor iarba din față. Apăsă mai tare și bățul pătrunse pe neașteptate într-un spațiu gol.

– Un puț săpat, spuse el. Îți dai seama că, fiind flancată de ruine pe ambele laturi, aleea asta e singura cale de acces.

– O capcană?

– Fără îndoială. Dar mascată astfel încât să pară că ține de vechea fabrică, pentru ca nimeni să nu fie învinuit dacă intrusul cade înăuntru și e ucis.

– Și cum ai descoperit-o?

– După lipsa urmelor de mistreț. Pendergast retrase bățul cu grijă și se întoarse spre D'Agosta. Vom fi nevoiți să trecem printr-unul dintre laboratoarele astea în ruină. Fii prudent: înăuntru s-ar putea afla vreo sticlă de nitroglicerină, plasată într-un loc strategic, în calea imprudenților. Zona asta trebuie considerată al doilea inel de pază, Vincent; e necesar să fim amândoi silențioși și vigilenți.

Intrară într-un pasaj întunecos și Pendergast lumină spațiul din jur cu lanterna de camuflaj. Podeaua era acoperită cu cioburi de sticlă, cu bucăți de metal ruginit, cu frânturi de faianță și de cărămizi. Agentul se opri în loc, apoi îi făcu semn lui D'Agosta să se retragă.

Două minute mai târziu, erau în cutea betonată.

– Ce n-a fost în ordine? întrebă D'Agosta.

– Prea multă sticlă spartă, prea uniform împrăștiată și de un tip prea modern ca să fi provenit din fabrica veche. O capcană cu senzori de sunet, care pot identifica zgomotul scrâșnetului tălpilor unui om. Probabil există și senzori de mișcare.

În lumina verzuie a lanternei, figura lui Pendergast părea îngrijorată.

– Și acum ce facem?

– Ne întoarcem la puț.

Făcură un ocol, revenind către alee, și Pendergast se furișă de unul singur mai departe, împungând solul cu un băț, până când localiză adâncitura. Apoi se întinse pe burtă, despărțind cu grijă iarba deasă și buruienile, și își îndreptă lanterna către gaura întunecată. Peste o clipă se retrase, stingând lanterna.

– Așteaptă-mă aici.

Și dispăru, topindu-se în noapte.

D'Agosta așteptă. Pendergast nu-i spusese să rămână nemișcat și să nu facă nici un zgomot; nu era nevoie să-i spună. Se ghemui în iarba întunecoasă, abia îndrăznind să respire. Trecură cinci minute. Odată rămas singur, starea de tensiune își ceru drepturile. Își simțea inima bătându-i cu putere în piept.

„Calmează-te."

Apoi – la fel de brusc și de tăcut cum dispăruse – Pendergast se întoarse, aducând o scândură lungă. O așeză peste deschiderea din vegetația stufoasă și se întoarse spre D'Agosta.

– De acum înainte, nici o vorbă dacă nu e absolut necesar. Mergi pe urmele mele.

Polițistul dădu din cap în semn de încuviințare.

Traversară scândura instabilă mergând unul în spatele celuilalt. În capătul opus, tufele erau mai dese, arătând ca un zid întunecat. Pendergast înaintă, verifică folosindu-și senzorul, adulmecă aerul. Aprinse pentru o clipă lanterna, o stinse iarăși. Merseră paralel cu tufișurile, apoi cotiră, urmărind ceea ce părea o cărăruie croită de animale.

„Mistreții ne scot din rahat", se gândi D'Agosta.

Se furișară cu încetineală prin tufele dese. În dreapta lor se profila un zid de cărămidă: un paravan de protecție împotriva exploziilor, judecând după grosime. Într-un loc fusese doborât, pesemne de o explozie de demult, presupuse sergentul. Trecură

prin spărtură, continuând să urmărească poteca mistreților. D'Agosta abia dacă putea să-l întrezărească pe Pendergast, și cu atât mai puțin să-l audă: se mișca tot atât de silențios precum un leopard.

Cărăruia se termina dând într-o pajiște lată, mai puțin năpădită de buruieni decât cele prin care mai trecuseră până atunci. Pendergast își întrerupse înaintarea ca să exploreze zona, făcându-i semn lui D'Agosta să stea locului. În capătul opus al pajiștii se așterneau siluetele altor clădiri în ruină, iar dincolo de ele se zărea o lumină slabă.

Agentul FBI scoase din buzunar un pachet de țigări. Se întoarse lângă D'Agosta și aprinse una cu mare grijă, ascunzând-o în căușul palmei. Sergentul îl privea uluit. Pendergast trase alene din țigară, se răsuci și suflă o șuviță de fum.

La nici un metru în fața lor, vălătucul purtat de vânt scoase la iveală o rază strălucitoare de lumină albastră: un laser. Era plasată la o înălțime suficientă ca să nu atingă spinările mistreților.

Pendergast se lăsă pe burtă și începu să se târască prin iarba înaltă, îndemnându-l pe D'Agosta cu un semn să îi urmeze exemplul.

Traversau câmpul înaintând încet, anevoios. Pendergast trăgea din când în când din țigara palmată și sufla fumul în sus, iluminând razele laser care li se încrucișau deasupra capetelor. Jur-împrejur se înălțau copaci întunecați și ruine, și era imposibil să-ți dai seama de unde porneau razele. Când termină țigara, agentul FBI aprinse o alta.

După cinci minute, terminaseră traversarea. Pendergast strivi chiștocul de pământ, se ridică și se apropie, mergând ghemuit, de cadrul gol al unei uși. Își scoase lanterna și o îndreptă spre interior. Fasciculul ilumină pentru scurtă vreme un coridor lung, având de-o parte și de alta încăperi închise cu bare metalice, plasate față în față. Lui D'Agosta i se păru aproape ca o închisoare. Tavanul și o parte din pereți se surpaseră, lăsând în urmă un labirint de zidărie spartă, grinzi și faianță.

Pendergast se opri în prag, fluturându-și mâna în care ținea un soi de aparat de măsură, apoi înaintă cu prudență. Ceea ce mai rămăsese din clădire părea gata să se prăbușească și D'Agosta auzea din când în când scârțâitul sau geamătul vreunei grinzi, ori răpăitul tencuielii care se desprindea. Pe măsură ce înaintau prin acel edificiu vast, năruit, lumina firavă din fața lor devenea tot mai puternică, pătrunzând printr-un șir de ferestre sparte din capătul opus. Odată ajunși în dreptul lor, priviră cu precauție afară.

În întâmpinarea ochilor lui D'Agosta se ivi o priveliște uluitoare. Dincolo de clădirea dărăpănată, un gard dublu de plasă metalică, cu colaci de sârmă ghimpată în vârf, înconjura o peluză întinsă, scăldată în lumină. În spatele unor arbuști tunși cu grijă și al unor straturi de flori se înălța o clădire nouă, în stil postmodernist, o structură din sticlă, titan și panouri albe, strălucind în noapte ca un cristal. În extrema dreaptă a părții opuse se zăreau o gheretă pentru paznic și o poartă în gard.

Se îndepărtară de fereastră și Pendergast se așeză sprijinit cu spinarea de perete. Părea să fi căzut pe gânduri. Trecură mai multe minute înainte de a se însufleți și de a-i face semn lui D'Agosta să-l urmeze. Parcurseră întreaga lungime a peretelui opus mergând ghemuiți și ieșiră pe o ușă laterală. Tufișuri și hățișuri de agrișă creșteau până la o distanță de zece metri față de gardul dublu, dincolo de care începea peluza bine întreținută.

Pătrunseră cu efort în desișul lor și începură să înainteze târâș. Pe urmă D'Agosta îl simți pe Pendergast încremenind. Sunetul unor glasuri se apropia cu repeziciune, odată cu un fascicul cercetător de lumină strălucitoare. Sergentul se făcu una cu pământul printre tufișuri, sperând din tot sufletul că îmbrăcămintea neagră și vopseaua de față aveau să-l mențină invizibil. Numai că vocile se apropiau, se apropiau prea tare; și erau puternice; iar lumina ajungea până lângă ei.

53

D'Agosta rămase nemișcat, abia îndrăznind să respire în timp e fasciculul de lumină pătrundea printre frunze și lujeri. Vocile bărbătești se găseau acum și mai aproape și le putea deslușî spusele. Erau americani. Se părea că erau doi și că mergeau încet de-a lungul perimetrului interior al gardului. Simți un impuls neașteptat și aproape irezistibil de a-și ridica privirea. Însă fasciculul strălucitor îi ateriză exact pe spinare, așa că rămase neclintit ca un mort. Lumina zăbovi acolo, fără să se miște. Bărbații se opriseră. Urmară un sunet hârșâit, licărirea unui chibrit, apoi se simți un ușor miros de fum de țigară.

– ... adevărat ticălos, se auzi una din voci. Dacă n-aș avea nevoie de bani, m-aș întoarce în Brooklyn.

– După cum merg lucrurile, s-ar putea să ne întoarcem cu toții, spuse celălalt.

– Nemernicul a-nnebunit.

Un mormăit aprobator.

– Se zice că stă într-o vilă care-a fost cândva a lui Machiavelli.

– A cui?

– A lui Machiavelli.

– Ăsta-i jucătorul ăla nou de la St. Louis Rams, nu?

– Las-o baltă.

Lumina se îndepărtă dintr-odată, rotindu-se și lăsând întunericul să i se aștearnă brusc în urmă. D'Agosta își dădu seama că era o lanternă de mână, de putere mare, ținută de unul din cei doi. Țigara trasă un arc prin aer, aterizându-i lângă coapsa stângă, și bărbații își văzură de drum.

Trecură câteva minute. Pe urmă D'Agosta se pomeni dintr-odată cu Pendergast alături.

– Vincent, șopti el, aici sistemul de pază e mult mai sofisticat decât am crezut. Nu are numai menirea de a împiedica spionajul altor corporații, ci și de a ține la distanță însăși CIA. Nu putem spera să pătrundem înăuntru cu ceea ce avem la-ndemână. Trebuie să ne retragem și să facem un alt plan de atac.

– Cum ar fi?

– Mi s-a trezit un interes neașteptat față de Machiavelli.

– Dacă spui tu.

Se târâră înapoi, pe traseul pe care veniseră, prin clădirea în ruină, care gemea din toate încheieturile. Drumul părea mai lung decât înainte. Când erau la jumătatea distanței, Pendergast se opri.

– Urât miros, murmură el.

Îl simți și D'Agosta. Vântul își schimbase direcția și duhoarea de putreziciune venea către ei dintr-o încăpere îndepărtată. Pendergast apăsă pe butonul filtrului lanternei de camuflaj, îngăduindu-i să împrăștie o lumină palidă. Fasciculul verzui dezvălui ceea ce fusese cândva un mic laborator, cu plafonul surpat. Dedesubt, pe podea, zăceau mai multe grinzi grele, încrucișate și – ieșind dintre grinzi – capul unui mistreț, putrezit, pe jumătate transformat în schelet, cu colții rupți.

– Altă capcană? întrebă D'Agosta.

Pendergast dădu din cap în semn de încuviințare.

– Proiectată în forma unei clădiri șubrede, putrezite. Plimbă raza verzuie ici și colo prin interior, oprind-o în final asupra unui prag de ușă. Acolo e declanșatorul. Pășești pe pragul ăla și dai de belea.

D'Agosta se cutremură, gândindu-se că trecuse fără nici o grijă chiar peste pragul respectiv, cu nici zece minute înainte.

Străbătură restul clădirii cu multă atenție, auzind din când în când deasupra capetelor scârțâitul avertizator al lemnului. De partea cealaltă se întindea pajiștea largă. Lui D'Agosta i se păru o mare de întuneric. Pendergast aprinse o altă țigară, apoi îngenunche și înaintă cu prudență, suflând din nou fumul în fața lui, până când se zări prima rază laser, de grosimea unui creion și de o strălucire mată. Agentul FBI dădu din cap peste umăr și reîncepură truda mersului târâș, menținându-se sub raze.

De data asta traseul părea să dureze la nesfârșit. Când își îngădui în sfârșit să arunce o privire înainte, D'Agosta descoperi, șocat, că nu ajunseseră decât la jumătatea câmpului.

Chiar în clipa aceea, în iarba dinaintea lor se stârni o agitație neașteptată. O familie de iepuri sălbatici le țâșni în fața ochilor, speriată, țopăind în zigzag și dispărând în salturi în întuneric.

Pendergast se opri, își umplu din nou plămânii cu fum și îl suflă către locul unde se aflaseră iepurii. O încrucișare de raze laser deveni vizibilă.

– Urât ghinion, rosti el.

– Au declanșat sistemul?

– Mă tem că da.

– Și ce facem acum?

– Fugim.

Pendergast sări în picioare și o zbughi de-a curmezișul câmpului ca o nălucă. D'Agosta se ridică și o luă pe urmele lui, străduindu-se din răsputeri să țină pasul.

În loc să se îndrepte spre drumul pe care veniseră, agentul FBI alergă spre pădurea din stânga lor. D'Agosta auzi strigăte îndepărtate și motoarele unor mașini pornind. Câteva clipe mai târziu, mai multe perechi de faruri despicară întunericul de-a lungul pajiștii, urmate de fasciculul mult mai strălucitor al unui proiector fix, în timp ce două jeepuri de tip militar își făcură apariția de după clădirile în ruină.

Pendergast și D'Agosta se repeziră prin vegetația deasă din pădure, făcându-și loc cu mâinile printre rugi și tufe încâlcite. După vreo sută de metri, Pendergast coti brusc și își continuă drumul în unghi drept față de direcția lor anterioară, cu rănița săltându-i sălbatic pe umăr. D'Agosta îl urmă, sângele zvâcnindu-i puternic în urechi.

Pendergast coti încă o dată pe neașteptate și se afundară mai tare în pădure. Se pomeniră dintr-odată pe un drum vechi, acoperit de iarbă înaltă până la brâu. Își croiră drum prin ea, D'Agosta străduindu-se să nu-l piardă pe Pendergast din vedere. Începea deja să i se taie răsuflarea, dar spaima și adrenalina îl mânau mai departe.

Un fascicul puternic de lumină mătură brusc drumul și se aruncară la pământ. Lumina odată trecută de zona lor, Pendergast fu în picioare și reîncepu să alerge, pătrunzând de data asta într-un crâng, din cealaltă parte a drumului abandonat. Mai multe fascicule de lumină licăriră printre copaci, în depărtare, și o serie de voci plutiră către ei prin aerul apăsător.

Pendergast se opri în crâng, își scoase harta și o studie la lumina verzuie a lanternei, în timp ce D'Agosta îl ajungea din urmă. Își continuară traseul, de data asta urcând o pantă lină. Pădurea se îndesi și avură impresia că reușiseră să se distanțeze de urmăritorii lor. Pentru prima dată, D'Agosta își permise să spere că, la urma urmelor, ar fi putut avea șanse de scăpare.

Copacii se rărira și sergentul întrezări câteva stele răzlețe printre coroane. Pe urmă în față li se înălță brusc o imensitate neagră: un zid înalt de șase metri, numai cărămizi putrede, plante agățătoare și vițe.

– Ăsta nu e pe hartă, spuse Pendergast. Un alt paravan de protecție împotriva exploziilor... un adaos mai recent, din câte s-ar părea.

Se uită în ambele direcții. D'Agosta văzu lanterne licărind printre copacii din josul pantei. Pendergast se răsuci pe călcâie și o luă la fugă de-a lungul zidului, care se curba, urmărind culmea

unei movile domoale, cu muchia năpădită de buruieni profilată pe cerul nopții.

În fața lor, acolo unde zidul cobora, D'Agosta zări lumini dansând prin vegetație.

– Sărim peste zid, spuse Pendergast.

Se răsuci, se agăță de o rădăcină, se trase în sus. D'Agosta făcu același lucru. Se prinse de o tulpină, apoi de o alta, găsi un loc unde să-și proptească piciorul. În graba lui, smulse o plantă din zid, trimițând o ploaie de resturi putrede de cărămidă spre pământ. Se balansă necontrolat, după care își regăsi sprijinul. Îl văzu pe Pendergast aflat deja cu mult deasupra lui, cățărându-se ca o pisică. Luminile de dedesubt urcau dealul, în timp ce altele se apropiau din dreapta.

– Mai repede! șuieră Pendergast.

D'Agosta se prinse de un lujer, apoi de un altul, alunecând, urcând, cu un picior agitându-se în aer.

Acum auzea cacofonia vocilor din urma lui. Pendergast tocmai ajungea pe culme. Răsună o împușcătură și glonțul lovi surd zidul, în dreapta lui D'Agosta. Se trase iar în sus, găsi alt sprijin pentru picior.

Urmară două noi împușcături. Pendergast se întinse spre el, îl prinse de brațe, îl săltă pe culme. Luminile ajunseseră în zona deschisă de lângă zid, tresăltând frenetic, fulgerând în sus și măturându-i.

– Jos!

D'Agosta se aruncase deja pe burtă pe creasta fărâmițată și plină de buruieni a zidului masiv. Avea cel puțin trei metri dintr-o parte într-alta.

– Târăște-te.

Începu să înainteze pe coate și pe genunchi traversând creasta zidului la adăpostul vegetației. Se auzi o rafală de foc automat, gloanțele secerând tufișurile de deasupra și scăldându-l într-o ploaie de rămurele și de frunze.

Ajunseră în partea opusă... însă acolo zăriră alți bărbați, sosind însoțiți de câini: câini tăcuți, ținuți în lesă. D'Agosta lăsă capul jos, retrăgându-se, și se rostogoli de pe muchie exact în momentul în care mai multe împușcături mitraliară tufișurile de lângă el.

– Dumnezeule!

Rămase o clipă întins pe spate, holbându-se la stelele neclintite.

La urechi îi ajunse lătratul câinilor, izbucnit dintr-odată. Li se dăduse drumul din lese.

Acum se auzeau voci din ambele părți, o babilonie în italiană și în engleză. Pe deasupra capului îi trecură fascicule de lumină puternică, venind de jos. D'Agosta auzea foșnetele frunzișului și zgomotul mișcărilor urmăritorilor care se cățărau.

Pendergast îi vorbi pe neașteptate la ureche:

– Ne ridicăm și fugim. Stai pe mijlocul zidului și aleargă aplecat.

– Vor trage în noi!

– Oricum au de gând să ne omoare.

D'Agosta se ridică și o luă la fugă – nu era tocmai o alergare, ci mai degrabă se îndesa în vegetația deasă, rupând-o, croindu-și drum pe ceea ce fusese probabil cândva o alee pe culmea zidului.

Luminile măturau creasta și se auzi o rafală de focuri de armă. Apoi o voce:

– *Non sparate!*[1]

– Aleargă, nu te opri! strigă Pendergast.

Dar era prea târziu. În fața lor se urcau pe zid siluete întunecate, blocându-le calea. Lanternele se îndreptară spre ei. D'Agosta și Pendergast se aruncară în moloz, făcându-se una cu zidul.

– *Non sparate!* strigă din nou cineva. Nu trageți!

În spate, D'Agosta văzu că un alt grup urcase pe zid. Erau înconjurați. Stătea ghemuit într-un lac de lumină stălucitoare, simțindu-se expus, dezgolit.

[1] Nu trageți! (în lb. italiană, în orig.)

– *Eccoli!* Uite-i!

– Nu trageți!

Apoi se auzi o altă voce, calmă și rezonabilă:

– Acum puteți să vă ridicați și să vă predați. Sau vă ucidem. Alegerea vă aparține.

54

Locke Bullard se uită țintă dincolo de masă, la cei doi bărbați încătușați de perete. Doi nemernici îmbrăcați în costume negre de operațiuni speciale. Americani, asta era clar; probabil de la CIA.

Se întoarse spre șeful pazei.

– Șterge-le fețele de vopsea. Să vedem cine sunt.

Omul scoase o batistă și le șterse vopseaua cu mișcări aspre.

Lui Bullard nu-i veni să-și creadă ochilor. Erau cei doi bărbați la care se aștepta cel mai puțin: sergentul de poliție din Long Island și Pendergast, agentul special FBI. Își dădu imediat seama că Vasquez dăduse greș. Sau, mai probabil, fugise cu banii. De necrezut. Dar, chiar și fără Vasquez, îl năucea gândul că, într-un fel sau altul, îi luaseră urma până în Italia și reușiseră să treacă de mai multe niveluri ale pazei laboratorului. Îi subestimase în repetate rânduri. Trebuia să scape de acest obicei. Cei doi erau formidabili. Iar asta reprezenta exact ceea ce nu-i trebuia. Avea de făcut ceva mult mai important decât să-și piardă vremea cu ei.

Se întoarse către directorul de securitate.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Au penetrat nivelul exterior al pazei în dreptul vechiului terasament de cale ferată și au ajuns până la al doilea inel. Au declanșat rețeaua laser de pe câmpul interior.

– Ați aflat de ce-au venit? Ce-au auzit?

– N-au auzit nimic, domnule. N-au luat nimic.

– Ești sigur că n-au reușit să treacă de al doilea inel?

– Absolut, domnule.

– Au la ei aparatură de comunicare?

– Nu, domnule. Și nici n-au aruncat ceva. Au intrat aici ca surdomuții.

Bullard dădu din cap, cuprins de o furie care înlocuia treptat șocul inițial. Cei doi îl insultaseră. Îl *discreditaseră*.

Aruncă o privire către cel gras, care – întâmplător – nu mai părea chiar atât de gras.

– Ei, D'Agosta, ai pierdut câteva kile? Cum îți mai merge cu problemele de erecție?

Nici un răspuns. Nemernicul îl privea cu ură. Bun. Lasă-l să urască.

– Și agentul nu-chiar-atât-de-special. Dacă asta ești în realitate. Vrei să-mi spui ce căutați aici?

Nici un răspuns.

– N-ați făcut mare brânză, nu-i așa?

Era pierdere de vreme. Nu penetraseră nivelul doi, cu atât mai puțin pe cel de al treilea, ceea ce însemna că nu aflaseră nimic important. Cel mai bun lucru era să scape de ei. Bineînțeles că în ziua următoare locul avea să fie plin de federali, dar se aflau în Italia și avea prieteni la poliția de-acolo. Și dispunea de două sute de hectare pe care să ascundă cadavrele. N-aveau să găsească nici pe dracu'.

Ținea o mână în buzunarul pantalonilor, învârtind câteva monede de un euro. Dădu peste briceag. Îl scoase, desfăcu pila și începu să-și curețe cu nepăsare unghiile.

– Soția ta tot și-o mai pune cu vânzătorul ăla de rulote, D'Agosta? întrebă, fără să-și ridice ochii.

– Ai idei puține și fixe, Bullard, știai? Mă faci să cred c-ai avut și tu necazuri din astea.

Bullard simți un impuls de furie, pe care reuși să-l țină repede sub control. Avea de gând să-i ucidă, dar, înainte de asta, D'Agosta trebuia să plătească, măcar puțin. Continuă să se ocupe de unghii.

– Ucigașul tău plătit a dat-o-n bară, adăugă D'Agosta. Păcat c-a ales calea cianurii înainte de-a apuca să te implice. O să te vedem totuși căptușit cu o condamnare pentru conspirație. O să te ducem într-o închisoare de maximă securitate. Mă auzi, Bullard? Și, odată ce-o să fii la mititica, la loc sigur, o să mă asigur personal că face careva din tine curva lui numărul unu. Oo, Bullard, o să-i oferi unui tip ras în cap o partidă pe cinste!

Bullard reuși să-și păstreze calmul numai datorită unei practici îndelungate. Vasăzică Vasquez nu fugise cu banii. Se apucase de treabă și eșuase. Dăduse greș într-un fel sau altul.

Ținu să-și reamintească faptul că nu mai avea nici o importanță.

Își examină opera, plie pila, desfăcu lama lungă. O păstra ascuțită ca briciul exact pentru asemenea ocazii. Cine știe: poate căpăta chiar și niște informații.

Se întoarse către unul din asistenții săi.

– Pune-i mâna dreaptă pe masă.

În timp ce un paznic prinse fața lui D'Agosta în palma lui cărnoasă și îl lipi cu capul de perete, celălalt îi descătușă o mână, i-o smuci în față și i-o țintui de masă. Polițistul se zbătu pentru scurt timp, apoi cedă.

Bullard îi privi inelul de absolvent. Probabil de la vreo școală publică de rahat din Queens.

– Cânți la pian, D'Agosta?

Nici un răspuns.

Izbi cu briceagul în lungul unghiei degetului mijlociu al lui D'Agosta, spintecându-i vârful degetului.

Sergentul se smuci, icni, își eliberă degetul. Din rană izvorî sângele, încet la început, apoi mai abundent. Se zbătu cu

sălbăticie, dar paznicii reușiră să-l imobilizeze din nou. Îl siliră încetul cu încetul să-și pună mâna la loc, pe masă.

Bullard se simți străbătut de un val de plăcere.

– Fiu de *curvă!* gemu D'Agosta.

– Știi ce, spuse Bullard, îmi place chestia asta. Aș putea s-o țin așa toată noaptea.

Polițistul se zbătu în mâinile paznicilor.

– Ești de la CIA, nu-i așa?

D'Agosta gemu din nou.

– Răspunde-mi!

– Nu, pentru numele lui Dumnezeu!

– Dar tu? Bullard se întoarse spre Pendergast. CIA? Răspunde-mi! Da sau nu?

– Nu. Și faci o greșeală și mai mare decât cea de dinainte.

– Vezi să nu.

De ce se obosea? Și ce importanță mai avea? Erau doi ticăloși care-l umiliseră în fața întregului oraș. Se simți din nou sub stăpânirea mâniei și – acum cu mai multă băgare de seamă – lovi puternic cu lama briceagului în masă, retezând vârful degetului deja vătămat al lui D'Agosta.

– *Dumnezeii mă-sii!* răcni polițistul. *Nemernicule!*

Bullard se retrase cu un pas, răsuflând gâfâit. Îi transpiraseră palmele. Și le șterse de mânecile hainei și apoi luă din nou briceagul. Zări însă cu coada ochiului ceasul de pe perete. Era aproape două. Nu se putea lăsa furat de o distracție minoră. Avea ceva mult mai important de făcut înainte de a se lumina de ziuă. Ceva mult, *mult* mai important.

Se întoarse spre șeful pazei.

– Ucide-i! Pe urmă scapă de cadavre. Aruncă și armele lor odată cu ei. Fă-o lângă puțurile vechi. Nu vreau să rămână în clădire, și mai ales în preajma laboratorului, vreo urmă de care să profite poliția judiciară. Știi despre ce vorbesc: păr, sânge, orice le conține ADN-ul. Nu-i lăsa nici măcar să scuipe.

– Am înțeles, domnule.

– *Nu*... începu Pendergast, dar Bullard se răsuci și îi dădu un upercut puternic în stomac.

Agentul FBI se încovoie.

– Pune-le căluș. Amândurora.

Paznicii le îndesară bucăți de pânză în gură, lipindu-le apoi strâns buzele cu bandă adezivă.

– Leagă-i și la ochi.

– Da, domnule Bullard.

El se uită la D'Agosta.

– Ții minte că ți-am promis c-o să ți-o plătesc? Acum ai degetul mai scurt decât cocoșelul.

D'Agosta se zbătu, scoțând sunete nearticulate, în timp ce era legat la ochi.

Bullard se întoarse către asistentul său, arătându-i masa cu un gest al capului.

– Curăță mizeria asta de-aici. Și pe urmă ieși dracului afară!

55

Cu căluș, legat la ochi și cu mâinile încătușate la spate, D'Agosta era mânat de unul din cei doi paznici. Auzea zăngănitul cătușelor lui Pendergast alături de el. Păreau a străbate un pasaj subteran, lung și igrasios: aerul duhnea a mucegai și simțea răceala umezelii care îi îmbiba hainele. Sau poate era propria sudoare. Avea impresia că degetul mijlociu îi fusese afundat în plumb topit. Pulsa în ritmul bătăilor inimii și sângele i se scurgea în voie de-a lungul șalelor.

Întreaga situație avea ceva ireal. În orice alt moment, ar fi fost măcinat numai de gândul că tocmai își pierduse vârful degetului. Însă acum nu se făcea simțită decât durerea. Totul se petrecuse atât de repede. Cu numai câteva ore înainte se relaxa într-un apartament luxos. Cu câteva ore mai devreme aproape că vărsase lacrimi văzându-și în sfârșit pământul de baștină. Și în clipa aceea se găsea acolo – cu o cârpă murdară îndesată în gură, legat la ochi, cu brațele încătușate, condus către locul propriei execuții.

Nu-i venea să creadă că urma să moară. Însă exact asta avea să se-ntâmple, dacă lui sau lui Pendergast nu le venea cumva vreo idee. Dar fuseseră percheziționați în amănunt. Și cea mai periculoasă armă a lui Pendergast – limba lui – fusese pecetluită. Părea imposibil, de neînchipuit. Și totuși, adevărul era că nu-i mai rămăseseră de trăit decât câteva minute.

Încercă să-și impună să scape de senzația irealității; încercă să ignore durerea arzătoare; încercă să se gândească la o salvare de ultim moment, la o modalitate de a răsturna situația în legătură cu cei doi bărbați care îi conduceau către moarte. Dar nimic din ceea ce învățase și nimic din cărțile polițiste pe care le citise sau le scrisese nu-i puteau oferi nici cea mai mică idee.

Se opriră și auzi un geamăt de metal ruginit, silit să se deschidă. Pe urmă fu îmbrâncit înainte, auzi țârâitul greierilor și aerul umed al nopții îi izbi nările. Se găseau afară.

Era împins în spinare, fără îndoială, cu țeava unui pistol. Acum mergeau pe ceva care, sub tălpile pantofilor moi, i se părea o potecă năpădită de ierburi. Auzea foșnetul frunzelor deasupra capului. Senzații atât de mărunte, de nesemnificative – și totuși pentru el deveniseră dintr-odată atât de valoroase...

– Hristoase, spuse unul din bărbați. Roua asta o să-mi strice pantofii. Abia ce-am dat două sute de euro pe ei, sunt lucrați de mână, în Panzano.

Celălalt chicoti.

– Ce să zic, îți urez baftă, să găsești altă pereche. Moșul ăla face cam una pe lună.

– Treburile murdare cad mereu în cârca noastră. Ca și cum ar fi vrut să-și sublinieze vorbele, paznicul îl îmbrânci din nou pe D'Agosta. S-au îmbibat deja, fir-ar să fie!

Polițistul se pomeni gândindu-se la Laura Hayward. Avea să verse vreo lacrimă pentru el? Era ciudat, dar, în clipa aceea, își dorea mai presus de orice să-i poată spune cum avea să moară. Se gândea că ar fi fost mai ușor de suportat, mai ușor decât să dispară pur și simplu fără urmă, fără să se știe niciodată...

– Îi lustruiești puțin și sunt ca noi.

– Dacă apucă să se ude, pielea nu-și mai revine niciodată.

– Tu și afurisiții tăi de pantofi!

– Dacă ai fi dat tu două sute de euro, ai fi la fel de opărit.

Pentru D'Agosta, senzația de irealitate era tot mai puternică. Încercă să se concentreze asupra durerii care îi zvâcnea în deget,

fiindcă atâta vreme cât o simțea știa că era încă viu. Se temea cel mai mult de clipa când avea să înceteze...

Mai erau doar câteva minute. Făcu un pas, încă unul, apoi se împiedică de ceva din iarbă.

Se pomeni cu o palmă peste tâmplă.

– Ai grijă cum mergi, dobitocule!

Aerul devenise mai rece și mirosea a țărână și a frunze putrede. Se simțea cumplit de neajutorat. Călușul și legătura de la ochi îi răpeau posibilitatea de a intra în contact vizual cu Pendergast, de a-i semnaliza ceva, de a face orice.

– Poteca spre puțul ăla vechi e pe-acolo.

Se auziră foșnete, apoi un mormăit.

– Isuse, aici e plin de bălării!

– Da, și fii atent unde pui piciorul.

D'Agosta se simți îmbrâncit încă o dată. Acum îl împingeau printr-un frunziș umed.

– E drept înainte. Pe margine sunt o grămadă de pietre, așa că vezi să nu cazi! Bărbatul râse cu poftă și adăugă: E cale lungă până jos!

Alte îmbrânceli printre tufișuri și prin iarba umedă. Apoi D'Agosta se simți oprit cu brutalitate.

– Încă șase metri, spuse omul.

Tăcere. D'Agosta simți o rafală rece și umedă – o emanație de aer stătut dintr-un puț de mină adânc.

– Pe rând, câte unul. Nu e cazul să încurcăm lucrurile. Tu te duci primul. Eu aștept aici, cu ăsta. Și grăbește-te! Deja mă mănâncă țânțarii.

D'Agosta auzi cum era împins Pendergast, auzi fâșâitul umed al pașilor prin bălăriile din față. Paznicul său îl ținea zdravăn de cătușe, împingându-i țeava armei cu putere în tâmplă. Ar fi fost cazul să facă ceva, *trebuia* să facă ceva. Dar ce? La cea mai mică mișcare, ar fi fost mort. Nu-i venea să creadă ce se întâmpla. Mintea lui refuza să accepte situația. Își dădu seama că undeva, în profunzimea gândurilor sale, avusese convingerea că

Pendergast putea găsi o soluție miraculoasă, că putea scoate un alt iepure din pălăria magică. Dar timpul unor asemenea minuni trecuse. Ce ar fi putut face agentul FBI, cu căluș, legat la ochi, cu o armă la cap, stând pe marginea unui puț? Ultimul strop minuscul de speranță se evaporă.

– E suficient de departe, se auzi o voce de la nouă, zece metri distanță, ușor înăbușită de frunziș.

Era al doilea bărbat, vorbindu-i lui Pendergast. D'Agosta simți un alt curent de aer rece venind din puțul de mină. Insectele îi bâzâiau la ureche. Degetul îi zvâcnea.

Se sfârșise cu adevărat.

Auzi zgomotul glonțului încărcat pe țeava pistolului.

– Împacă-te cu Dumnezeu, jigodie!

Un moment de tăcere. Apoi răsunetul unei împușcături, incredibil de puternic. Se așternu din nou tăcerea. După care, de undeva, de jos, reverberând distorsionat în puț, se auzi sunetul unui corp greu lovind apa.

După o tăcere ceva mai îndelungată, vocea celuilalt bărbat reveni, cu răsuflarea ușor tăiată.

– În regulă. Adu-l pe ălălalt.

56

Trei dimineața.

Locke Bullard stătea în imensul *salone* boltit al vilei sale izolate de pe un deal din sudul Florenței, trădându-și sentimentele numai prin tresăririle ușoare ale mușchilor de deasupra maxilarului masiv. Se apropie se ferestrele cu modele plumbuite care dădeau către grădina împrejmuită de ziduri și deschise una cu o mână tremurătoare, noduroasă. Norii ascundeau stelele, cerul era cu desăvârșire negru. O noapte potrivită pentru o asemenea îndeletnicire; tot atât de potrivită cum fusese și cealaltă, cu atâția ani în urmă... Doamne, ce n-ar fi dat ca să șteargă noaptea aia de pe răboj... Amintirea îl făcu să se înfioare, sau poate nu era decât suflarea rece a vântului, suspinând prin copacii bătrâni din pădurea de pini de dincolo de grădină.

Rămase o vreme la fereastră, străduindu-se să se liniștească, să-și înăbușe teama din ce în ce mai puternică. Jos, pe terasă, licăreau anemic siluetele neclare ale statuilor de marmură albă. Totul avea să se termine în curând, își reaminti. Și avea să fie liber. *Liber*. Dar, în clipa aceea, trebuia să-și păstreze calmul. Trebuia să lase deoparte viziunea rațională asupra lumii, pentru o singură noapte. A doua zi avea să-și poată spune că totul nu fusese decât un vis urât.

Își limpezi mintea cu multe eforturi, încercă să găsească un alt lucru asupra căruia să-și focalizeze gândurile, fie și numai pentru scurt timp. Dincolo de legănarea vârfurilor pinilor umbrelă, zărea contururile chiparoșilor de pe dealurile îndepărtate și cupola de asemenea distantă a Domului, alături de Turnul lui Giotto, strălucitor iluminat. Oare cine spusese că nu ești cu adevărat florentin decât dacă locuiești într-un loc de unde se vede Domul? Era aceeași priveliște pe care o avusese sub ochi Machiavelli, exact aceeași: dealurile acelea, domul acela celebru, turnul din depărtare. Poate că Machiavelli stătuse, cu cinci sute de ani în urmă, exact în același loc, punând la punct ultimele detalii din *Principele*. Bullard citise cartea la douăzeci de ani. Era unul dintre motivele pentru care se repezise să profite de ocazie, devenind proprietarul vilei în care se născuse și crescuse autorul.

Se întrebă cum ar fi acționat renumitul gânditor într-o asemenea situație. Ar fi simțit, fără îndoială, exact ceea ce simțea el însuși: spaimă și resemnare. Cum să faci o alegere când ai de rezolvat o problemă care nu are decât două soluții, ambele inadmisibile? Se corectă: una era inadmisibilă, iar cealaltă, inimaginabilă.

O accepți pe cea inadmisibilă.

Se întoarse cu spatele la fereastră și se uită la ceasul de pe polița căminului, din partea opusă a încăperii cufundate în semiobscuritate. Trei și zece minute. Trebuia să facă ultimele pregătiri.

Se apropie de masă și aprinse o lumânare mare, din vremuri vechi, a cărei flacără lumină o coală veche de pergament: o pagină dintr-un manual de magie neagră din secolul al treisprezecelea. Pe urmă luă străvechiul pumnal *arthame* așezat alături și se apucă să zgârie cu grijă conturul unui cerc pe podeaua de teracotă a încăperii, lucrând încet și asigurându-se cu cea mai mare grijă că linia cercului era continuă. Când termină, luă o bucată de cărbune pentru desen, anume pregătită, și începu să scrie litere grecești și aramaice la periferia cercului, oprindu-se când și când ca să consulte manualul. Continuă înscriind totul în

două pentagrame. Apoi trasă un cerc mai mic – de data asta incomplet – alături de cel mare. Nu se temea că ar fi putut fi deranjat: le dăduse liber tuturor paznicilor și tuturor ajutoarelor sale. Nu voia să riște apariția unui martor și – mai presus de toate – nu voia să riște să fie întrerupt. Când făceai ceea ce avea el de gând să facă, când *invocai* ceea ce spera el să invoce, nu erau admise nici o întrerupere și nici o greșeală, nimic nu trebuia pierdut din vedere. Miza era mai mult decât viața lui – fiindcă se părea că moartea personală n-avea să pună capăt consecințelor.

Se opri, pregătirile fiind aproape încheiate. De-acum nu mai putea dura mult. Urma să se sfârșească și el avea s-o ia de la început. Bineînțeles că mai rămâneau câteva aspecte minore nerezolvate întru totul: de exemplu, dispariția lui Pendergast și a lui D'Agosta; chinezii și ceea ce se petrecuse în Paterson. Dar avea să se simtă ușurat reîntorcându-se la afacerile sale obișnuite. Asemenea probleme, oricât de spinoase ar fi fost, țineau de lumea reală și le putea rezolva. În comparație cu *ceea ce făcea în clipa aceea,* erau niște bagatele.

Se aplecă din nou asupra paginii de manuscris, apoi verifică încă o dată, asigurându-se că nu-i scăpase nimic. După care, aproape împotriva voinței sale, privirea i se întoarse către o cutie veche, dreptunghiulară, așezată pe masă. Era timpul *s-o aducă în scenă.*

Îi desfăcu încuietoarea de alamă. Îi mângâie suprafețele lustruite, apoi o deschise – fără nici o tragere de inimă. Mirosul vag de lemn vechi și de păr de cal se înălță în aer. Îl inhală: parfumul acela de vechime, aroma aceea neprețuită. Își introduse mâna tremurătoare în întunericul din cutie și dezmierdă obiectul neted din interior. Nu îndrăzni să-l scoată afară – ideea de a-l ține în mână îl speriase întotdeauna într-o oarecare măsură. Nu era făcut pentru el, nicidecum. Era făcut pentru alții. Alții care, dacă el reușea ce-și propusese, n-aveau să-l mai vadă niciodată...

Un val neașteptat de regret, de furie și de spaimă îl făcu să se clatine pe picioare. Se simțea aproape copleșit de forța lui brută.

Era de necrezut că o idee îl putea trânti realmente în genunchi. Icni din nou, respirând cu greutate; se prinse bine de marginea mesei masive. Ce se cuvenea făcut trebuia făcut.

Închise cu băgare de seamă cutia, o zăvorî și o așeză pe podea, în interiorul cercului mai mic, întrerupt. N-avea s-o mai privească iarăși, n-avea să se mai tortureze singur. Se uită la ceas cu neliniște în suflet. Ceasornicul îi răspunse bătând sfertul de oră, tonurile cu reverberații de clopot alcătuind un contrapunct straniu în întunericul apăsător din încăpere. Bullard înghiți în sec, mișcă din buze fără glas și, în cele din urmă, rosti cuvintele pe care le memorase cu mare atenție.

Era nevoie de nouăzeci de secunde ca să încheie incantația.

La început nu se întâmplă nimic. Ciuli urechea, ascultând încordat, dar nu se auzea nici un sunet, nici măcar un oftat; nimic. Oare nu o spusese corect? Personalul fiind plecat, locul era tăcut ca un mormânt.

Ochii îi alunecară iarăși către pagina de manuscris. Ar fi trebuit oare s-o recite din nou? Ba nu: ritualul trebuia să decurgă perfect, fără nici o abatere. O repetare ar fi putut avea consecințe dezastruoase, inimaginabile.

Așteptând în lumina sărăcăcioasă, își spuse că poate nu era adevărat: că totul nu era decât o superstiție fără fond. Dar gândul trezi în el un amestec atât de disperat de nădejde și de incertitudine, încât se forță să îl alunge. Nu se înșela. Nu putea exista nici un alt răspuns...

Pe urmă simți, sau socoti că simțea, o schimbare stranie în aer. Un miros firav pluti către el, traversând întregul *salone*. Era izul înțepător al sulfului.

O adiere clătină perdelele. Încăperea păru să se înnegureze mai tare, de parcă un întuneric profund ar fi dat buzna din toate direcțiile. Se simți încremenind de spaimă și de speranță totodată. *Se întâmpla*. Incantația dădea rezultate, așa cum i se promisese.

Așteptă, aproape neîndrăznind să respire. Mirosul devenea mai pronunțat și părea că prin aerul leneș din încăpere ar fi plutit

lujeri de fum, lujeri care lingeau ferestrele și se ondulau în colțuri. Avea o senzație stranie, de rău augur, un fel de teamă dureroasă la modul fizic. Da, era o senzație *fizică,* o prevestire a ceea ce avea să urmeze, iar aerul părea să se coaguleze, încălzindu-se din ce în ce mai tare.

Bullard stătea în picioare, în cercul cel mare, cu inima bătându-i sălbatic, cu ochii încordându-i-se într-o încercare de a privi dincolo de cadrul întunecat al ușii. Un contur vag... o siluetă greoaie, mișcându-se cu încetineală...

Mersese! Îi reușise! *El* venea! *Venea într-adevăr...!*

57

D'Agosta se simțea amorțit. Împușcătura, apoi tăcerea, zgomotul de apă împroșcată din final – totul se petrecuse cu adevărat.

– Haide, spuse paznicul lui, îmbrâncindu-l.

El nu se putea clinti; nu-i venea să creadă ceea ce se întâmpla.

– Mișcă!

Omul îl împunse cu țeava pistolului în ceafă.

Înaintă împleticindu-se, străduindu-se instinctiv să ocolească bucățile de piatră sfărâmată. Răsuflarea mucegăită a puțului deschis se revărsa asupra lui. Șase pași, opt, doisprezece pași.

– Oprește-te.

Acum simțea aerul urât mirositor iritându-i nările, răvășindu-i părul. Totul părea nefiresc de limpede, iar timpul se scurgea mai încet, târându-se parcă. „Dumnezeule, ce mod de a părăsi lumea."

Țeava armei îi apăsă țeasta cu putere. D'Agosta își închise strâns pleoapele îndărătul legăturii de la ochi, rugându-se pentru o moarte rapidă.

Trase o gură șovăielnică de aer, apoi încă una. După care se auzi o împușcătură asurzitoare. Se prăbuși în gol, cu capul înainte...

...Vag, ca de la o mare distanță, simți un braț de fier prinzându-l din spate și trăgându-l înapoi, chiar de pe marginea puțului. Mâna îi dădu drumul și el căzu instantaneu în iarba presărată cu

pietre. Câteva secunde mai târziu auzi un trup – nu al lui – izbind apa, departe, jos.

– Vincent?

Era Pendergast.

O tăietură superficială și legătura de la ochi îi căzu; încă una, și Pendergast îi scoase călușul din gură. D'Agosta rămase întins în locul unde căzuse, năucit.

– Dezmeticește-te, Vincent.

El își reveni încet în simțiri. Pendergast era în picioare, undeva în lateral, cu arma îndreptată către paznicul său pe care-l lega de-un copac. Cel care se ocupase de D'Agosta nu se vedea nicăieri.

Polițistul se ridică împleticindu-se. Simți o umezeală stranie pe chip. Lacrimi? Rouă din iarbă? Totul părea un miracol. Înghiți nodul din gât și reuși să îngaime:

– Cum...?

Dar Pendergast se mulțumi să clatine din cap și să arunce o privire în gura căscată a puțului.

– Cred c-a scăpat de grijile pe care și le făcea din pricina pantofilor.

Pe urmă agentul FBI se uită la paznicul supraviețuitor și îi adresă un zâmbet scurt, care înghețа sângele-n vine.

Omul păli și bolborosi ceva prin căluș.

Pendergast se întoarse spre D'Agosta.

– Arată-mi degetul.

Sergentul aproape că îl dăduse uitării. Pendergast îi luă mâna și i-o examină.

– A avut o lamă ascuțită. Ești norocos: nu ți-a afectat nici osul, nici rădăcina unghiei. Rupse o fâșie din tivul cămășii sale negre și îl bandajă. Ar fi înțelept să te ducem la un spital...

– Pe naiba! Mergem după Bullard.

Pendergast înălță din sprâncene.

– Sunt încântat să aflu că suntem pe aceeași lungime de undă. Da, acum avem o ocazie favorabilă. Cât despre degetul tău...

– Nu te mai gândi la el.

– Cum dorești. Uite-ți revolverul din dotare.

Pendergast îi întinse pistolul Glock de 9mm, apoi se întoarse și își îndreptă propriul Les Baer spre tâmpla paznicului.

– Ai o șansă – una singură – să ne spui care e cel mai bun traseu de ieșire. Știu deja foarte multe despre structura locului ăstuia, așa că orice încercare de a induce în eroare o să fie detectată și-o să i se răspundă instantaneu cu un glonț în lobul tău parietal. S-a-nțeles?

Omul nu reușea să rostească vorbele atât de repede pe cât ar fi vrut.

O oră mai târziu, Pendergast și D'Agosta erau în mașină, pe Via Volterrana, o șosea întunecoasă, străjuită pe o latură de întărituri din piatră, care se arcuia de-a lungul culmilor din sudul Florenței. Lumini palide mijeau, împrăștiate, dinspre dealurile din jur.

– Cum ai reușit? întrebă D'Agosta. Încă nu-i venea să creadă. Am fost convins că o să dăm colțul.

Încă mai erau îmbrăcați în costumele negre, de camuflaj, și lui Pendergast nu i se zăreau decât mâinile și fața. În lumina slabă a bordului, avea o expresie dură, neclintită.

– Trebuie să recunosc că am avut parte și eu de ceva momente de neliniște. Am fost norocoși fiindcă s-au hotărât să se despartă și să ne ucidă pe rând. Asta a fost prima lor greșeală. A doua a constat în încrederea exagerată în sine și în lipsa atenției. A treia a fost că omul meu își îndesa tot timpul arma în mine – ceea ce mi-a dezvăluit, firește, în permanență locul unde o ținea. Păstrez întotdeauna câteva instrumente micuțe în manșeta cămășii, în tivul pantalonilor, în diverse alte locuri. E un truc vechi de magician. Le-am folosit ca să-mi desfac cătușele. Din fericire, încuietorile italienilor sunt destul de rudimentare. Când ne-am oprit lângă puț, mi-am dezarmat adversarul cu o lovitură în plexul solar, apoi mi-am scos legătura de la ochi și călușul. Pe

urmă am tras în aer în timp ce împingeam cu piciorul o piatră grea în puț. Apoi mi-am instruit paznicul să ordone să fii adus – ceea ce a și făcut, imediat ce și-a recăpătat răsuflarea. Îmi pare rău că l-am împușcat pe paznicul tău, dar n-aș fi avut cum să mă descurc cu amândoi... Nu-mi place să omor oameni cu sânge rece, dar nu exista altă soluție.

Agentul FBI se cufundă în tăcere.

D'Agosta își simți furia crescând. *El* nu avea nici un regret. Degetul îi zvâcnea din nou, dureros, în ritmul bătăilor inimii. *Bullard*. Pendergast avusese dreptate: tipul trebuia să plătească scump.

Mașina luă o curbă și, la aproape un kilometru în fața lor, zăriră silueta unei vile, conturată pe fundalul de o strălucire palidă al cerului nopții, turnul crenelat dintr-un capăt fiind încadrat de chiparoși.

– Locul exilului lui Machiavelli, murmură Pendergast.

Mașina coborî către fundul văii, mergând de-a lungul unui zid vechi. Agentul FBI încetini atunci când se apropiară de o poartă de fier, apoi viră, ieșind de pe șosea. Ascunseră mașina într-un crâng de măslini și se îndreptară pe jos spre poartă.

– Mă așteptam la un sistem serios de pază, spuse Pendergast, după o examinare rapidă a încuietorii. În schimb, poarta e descuiată. Se uită dincolo de gard. Și se pare că în ghereta paznicului nu e nimeni.

– Ești sigur că asta e vila?

– Da.

Deschise încetișor poarta și pătrunseră în întunericul imensului parc al reședinței. Două șiruri de chiparoși mărgineau un drum de acces care urca spre culmea unui deal acoperit de alte pâlcuri de măslini. Pendergast se opri locului, apoi se lăsă în patru labe ca să studieze urmele abia deslușite de pe pietrișul drumului de acces. Pe urmă se ridică, privi în jur și dădu din cap către o pădure deasă de pini umbrelă aflată într-o laterală.

– Pe acolo.

O luară printre pini, Pendergast oprindu-se în răstimpuri și părând să se uite după paznici sau după vreun alt sistem de securitate.

– Ciudat, murmură, ca pentru sine. Foarte ciudat.

Ajunseră în curând la un gard viu din dafini, gros, tuns impecabil și imposibil de străpuns. Merseră de-a lungul lui până în dreptul unei porți încuiate, pe care Pendergast o descuie cu dexteritate, folosindu-se de un șperaclu. În partea opusă se întindea o grădină tipic italienească, împrejmuită cu garduri vii joase, tunse sub forme dreptunghice și mărginite de straturi de levănțică și de gălbenele. În centru se afla statuia de marmură a unui faun, cu apa scurgându-se din naiul la care cânta și revărsându-se în bazinul acoperit cu mușchi de dedesubt. Dincolo de grădină se înălța fațada întunecată a vilei.

Se opriră să studieze clădirea imensă. Era acoperită cu stuc de un galben palid. De-a lungul celui de al treilea etaj se întindea o logie, chiar sub acoperișul de țiglă: un șir de coloane, susținând arcade de tip roman. Singurul semn de viață era lumină firavă, pâlpâind prin ferestrele deschise, cu geamuri cu modele plumbuite, ale ceea ce părea fi un *salone* imens, plasat la primul etaj.

Pendergast își continuă drumul și D'Agosta îl urmă, zgomotul pașilor fiind mascat de bolboroseala fântânii. Peste alte câteva minute, ajunseră lângă peretele exterior al vilei propriu-zise. Nimic nu indica existența vreunui sistem de pază.

– Bizar, șopti Pendergast.

– Poate că Bullard nu e acasă.

Trecură pe sub una dintre ferestrele largi ale salonului. În momentul acela, pe D'Agosta îl izbi mirosul. Nu era decât o adiere trecătoare, dar avu efectul unei lovituri în stomac. Furia i se transformă brusc în îndoială, apoi într-o spaimă care îl cuprinse încetul cu încetul.

– Sulf!

– Într-adevăr.

Bâjbâind aproape inconștient după cruciulița de la gât, sergentul îl urmă pe Pendergast, ocolind vila și îndreptându-se spre marele ei *portone*.

– E descuiat, spuse Pendergast, strecurându-se înăuntru.

D'Agosta îl urmă după o scurtă ezitare. Se opriră în holul de la intrare, cercetând cu privirea imensele spații boltite ale *piano terra*[1], întunecate de frescele vechi și de picturile în *trompe-l'oil*.

Acolo mirosul era mai puternic. Sulf, fosfor... și grăsime arsă.

Pendergast urcă scara largă care ducea către primul etaj și către *salone*. D'Agosta îl urmă de-a lungul unui hol boltit, până în fața unui set de uși masive de lemn, cu buloane și întărite cu benzi de fier. Una era întredeschisă și lumina pâlpâitoare răzbătea de dincolo de ea.

Pendergast o împinse, deschizând-o larg.

D'Agosta avu nevoie de ceva timp ca să priceapă ceea ce vedea. Lumina nu venea de la o lumânare aprinsă sau de la focul din șemineul impozant, ci din mijlocul încăperii. Acolo, în centrul unui cerc aproximativ, se găsea ceva aflat într-un ultim stadiu al arderii, doar câteva limbi de foc înălțându-se din cocoloașele carbonizate.

Avea conturul unei ființe omenești.

Îngrozit și nevenindu-i să-și creadă ochilor, D'Agosta examină de la distanță forma unsuroasă, care ardea mocnit: rămășițele transformate în cenușă ale scheletului, fiecare os plesnit de căldură fiind la locul său, cu brațele și picioarele răschirate pe podea. Și catarama curelei era la locul ei, după cum erau și cei trei nasturi metalici ai hainei. Acolo unde se aflase unul dintre buzunare era acum un guguloi topit de euro. În cenușa coastelor de sus se odihneau rămășițele unui stilou de aur. Oasele arse ale mâinii continuau să afișeze ostentativ două inele cu aspect familiar.

Dar nu arsese în întregime. Laba unui picior rămăsese cu desăvârșire intactă, arsă numai până la gleznă. Avea aspectul

[1] Parter (în lb. italiană, în orig.)

absurd al recuzitei pentru un film, încă aflată într-un pantof lucrat manual, bine lustruit. Iar în extremitatea opusă se afla un alt fragment din corp: o jumătate de față, cu un ochi holbat, un smoc de păr și o ureche perfectă, rozalie, totul intact, de parcă focul care mistuise omul încetase brusc, în dreptul unei linii trasate de-a lungul părții laterale a capului. Cealaltă jumătate era doar craniu, înnegrit, crăpat și ros de flăcări.

Porțiunea de față rămasă neatinsă era suficientă ca să identifici, fără dubiu, cine era mortul: Locke Bullard.

D'Agosta își dădu seama că își ținea răsuflarea. Se cutremură, lăsă aerul să iasă și își umplu plămânii cu duhoarea de sulf și de friptură arsă. Când începu să-și vină în fire, observă că pereții cu tapet de mătase și tavanul erau acoperiți cu o peliculă de grăsime. Cercul amplu în care zăcea trupul părea să fi fost trasat în podea și cu un corp dur înconjurat cu simboluri misterioase, totul fiind inclus într-o pentagramă dublă. Alături se găsea un cerc mai mic – însă acesta era gol.

D'Agosta nu avea destulă forță ca să-și întoarcă fața în altă parte. Simți ceva pocnindu-i în mână și își dădu seama că își strânsese cruciulița atât de tare, încât îi rupsese lănțișorul. Se uită în jos, la obiectul din palmă, așa de familiar și de liniștitor. Părea atât de incredibil, încât putea să fie adevărat; era greu de crezut că tot ce îi povestiseră călugărițele cu mulți ani în urmă s-ar fi putut petrece în realitate; dar, în clipa aceea, în mintea lui nu exista nici cea mai mică îndoială că tot ce vedea în fața ochilor, *exact ceea ce vedea,* era lucrarea diavolului în persoană.

Se uită la Pendergast și observă că și el încremenise locului, figura exprimându-i uimirea, șocul... și dezamăgirea. „Asta pune capăt unei teorii, își spuse D'Agosta. Și înseamnă pierderea unui martor." Nu era doar un șoc. Era o lovitură teribilă, poate definitivă, dată anchetei.

Dar, chiar în timp ce el se uita lung la agent, Pendergast își scoase telefonul și începu să tasteze un număr.

Lui D'Agosta nu-i venea să-și creadă ochilor.

– Pe cine suni?

– Chem carabinierii. Oamenii legii din Italia. Noi suntem oaspeți aici și e important să respectăm legile.

Vorbi scurt, în italiană, apoi închise telefonul cu un pocnet și se întoarse din nou spre sergent.

– Avem la dispoziție vreo douăzeci de minute până la sosirea poliției. Să le folosim la maximum.

Începu prin a face un tur grăbit al locului crimei, oprindu-se în dreptul unei măsuțe pe care se aflau diverse obiecte: o bucată veche de pergament, un cuțit cu aspect bizar, o grămăjoară de sare. D'Agosta se mulțumea să-l privească, fără să-și poată impune să ia parte.

– Ia te uită, spuse agentul FBI, prietenul nostru Bullard a folosit un grimoar cu puțin timp înainte de... ăăă... *decesul* său.

– Ce înseamnă grimoar?

– O carte de magie neagră. Printre altele, conține instrucțiuni pentru invocarea demonilor.

D'Agosta înghiți în sec. Își dorea să plece naibii mai repede de acolo. Nu semăna cu moartea lui Grove și nici măcar cu a lui Cutforth; aceasta abia se petrecuse. Și nu era vorba despre un ucigaș obișnuit. Nici Pendergast, nici vreun alt apărător al legilor umane nu puteau face nimic. „Ave Maria, cea plină de har..."

Pendergast se aplecase asupra cuțitului.

– Ce avem aici? Un *arthame,* după cum arată.

D'Agosta voia să-i spună că trebuiau să plece, că acolo acționau forțe cu mult mai puternice decât ei, dar nu reușea să articuleze cuvintele.

– Uite, cercul care-l înconjoară pe Bullard are o mică porțiune ștearsă – Vezi? Acolo. A fost transformat într-un cerc *deschis*.

D'Agosta încuviință din cap în tăcere.

– Pe de altă parte, cercul mai mic de alături a fost incomplet de la bun început. Cred c-a fost *trasat* ca un cerc deschis.

Pendergast se apropie de acel al doilea cerc și îl studie cu atenție. Scoase din manșeta cămășii o pensetă și culese ceva din centru.

– Aha, reuși D'Agosta să articuleze, înghițind din nou un nod ce i se pusese în gâtlej.

– Sunt foarte curios să aflu ce-a fost în acest cerc deschis: un obiect plasat acolo reprezintă evident un dar pentru, ăăă, diavol.

– Pentru diavol.

„Domnul fie cu tine..."

Pendergast studie îndeaproape ce se găsea în vârful pensetei, întorcând instrumentul ba într-o parte, ba în alta. Sprâncenele i se înălțară, cu o privire uimită pe chip.

D'Agosta se opri în mijlocul rugăciunii.

– Ce este?

– Păr de cal.

Și polițistul văzu – sau crezu că vedea – un licăr de înțelegere luminând trăsăturile palide ale agentului.

– Ce reprezintă? Ce înseamnă?

Pendergast lăsă penseta în jos.

– Înseamnă totul.

58

Harriman trecu agale pe lângă hotelul Plaza și intră în Central Park, savurând aerul proaspăt. Era o seară superbă de toamnă, lumina aurie smălța frunzele de deasupra capului său. Veveriţele alergau în toate părţile, adunând alune; mamele își plimbau bebelușii în cărucioare; pe South Park Drive se scurgeau grupuri de bicicliști și de patinatori pe rotile.

Articolul despre Buck apăruse în ediția de dimineață, iar lui Ritts îi plăcuse grozav. Telefoanele sunaseră toată ziua, faxurile bâzâiseră neobosit, e-mailurile de la cititori curseseră întruna. Reușise încă o dată să atingă o coardă sensibilă.

În seara aceea superbă, Bryce Harriman se plimba către nord, întorcându-se la locul triumfului său anterior, în căutarea unui motiv proaspăt de glorie. Ceea ce trebuia acum era un interviu cu bunul reverend Buck în persoană – în exclusivitate pentru *New York Post*. Și dacă putea obține cineva exclusivitatea, atunci el era acela.

În vreme ce ocolea prin spatele grădinii zoologice din Central Park, trecând pe lângă vechiul arsenal, se opri locului, surprins. Acolo apăruse un cort, un cort vechi din pânză groasă, plasat în zona năpădită de buruieni ce se întindea pe partea dinspre Fifth Avenue, la nord de 65th Street. Pe când urca o mică movilă, cuprinse cu privirea mai multe corturi. Iar odată

ajuns pe culme descoperi un adevărat oraș de corturi așternându-i-se înainte, fumurile mai multor zeci de focuri înălțându-se în văzduhul toamnei.

Rămase în loc, surpriza preschimbându-i-se într-un licăr de satisfacție. *El* făcuse totul. El menținuse povestea vie, identificase un lider, atrăsese tot mai mulți oameni. Și acum se întâmplase *asta*.

Se apropie de periferia taberei. O parte din oameni, mai ales puștani aflați la vârsta la care mergi la liceu sau la facultate, erau înfășurați doar în ziare; alții aveau saci de dormit de diverse modele și culori; unii își improvizaseră corturi din cearșafuri susținute de bețe. Iar câțiva aveau corturi elegante, de la North Face și de la Antarctica Ltd. – probabil copii de bani gata din Scarsdale și Short Hills.

Văzu cu coada ochiului doi polițiști mergând de-a lungul zidului dinspre Fifth Avenue și evaluând situația. Iar în stânga lui erau alți oameni ai legii, zăbovind prin preajmă și având grijă să nu atragă atenția asupra lor. Nici nu era de mirare: probabil că în campingul improvizat se aflau vreo cinci sute de persoane.

Își schimbă direcția, intră în tabără și cutreieră de-a lungul unei alei deschise printre șirurile de corturi. Arăta aproape ca un cartier de colibe din vremea marii crize economice din anii treizeci, cărări scurte și înguste trasate pe lângă adâncituri pline de copaci și pe lângă suprafețe de stâncă expuse: zăreai focuri la care se gătea, oameni așezați în jurul lor pe cuverturi matlasate și pe pături, bând cafele. Ici și colo soseau alții, cu rucsacuri, și instalau noi corturi. Probabil aveau să se extindă cel puțin până la 70th Street, pe patru cvartale din suprafața parcului. Era incredibil. Se mai întâmplase așa ceva la New York până atunci? Se grăbi să-și scoată telefonul și ceru un fotograf.

Pe urmă se opri să pună întrebări și, după câteva minute, localizase deja cortul lui Buck: un cort mare, din rezervele armatei, plasat în apropierea centrului taberei. Înăuntru îl văzu de la distanță pe Buck în persoană, așezat la o măsuță pliantă și scriind ceva. Avea o înfățișare straniu de demnă, aducându-i

aminte lui Harriman de fotografiile vechi, cu generali din Războiul Civil. Spera că afurisitul de fotograf avea să se grăbească.

Când se apropie de intrarea cortului, un tânăr îi tăie calea.

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Am venit să-l văd pe domnul Buck.

– O mulțime de lume a venit să-l vadă pe reverend. E ocupat, nu poate fi deranjat.

– Sunt Harriman, de la *New York Post*.

– Iar eu sunt Todd, din Levittown.

Aghiotantul luă o poziție fermă, blocându-i drumul cu un soi de zâmbet absent și arogant.

„Nici un găozar nu se compară cu un găozar renăscut", își spuse Harriman. Își aruncă privirea dincolo de paznicul autoproclamat, către Buck, care lucra la măsuța lui pliantă, ignorându-i. Dar ce se vedea acolo, lipit cu bandă adezivă de suprafața interioară a cortului? Un șir de articole decupate din *Post*. Articolele *lui*. Se simți încurajat.

– Reverendul va dori să mă vadă.

Se îndesă pe lângă individ, se aplecă, intră în cort și se apropie de Buck cu pași mari și cu mâna întinsă.

– Reverendul Buck?

Bărbatul se ridică.

– Iar dumneavoastră sunteți?

– Harriman de la *Post*.

– A dat buzna pur și simplu, domnule pastor... zise aghiotantul.

Dar pe fața lui Buck se lățea încet un zâmbet.

– Harriman. E în ordine, Todd. Îl așteptam pe acest domn.

Todd se retrase dezumflat într-un colț al cortului, în timp ce Buck strângea mâna întinsă. Privit de aproape, părea mai scund decât atunci când predica. Purta o cămașă ecosez simplă, cu mâneci scurte, și o pereche de pantaloni kaki: nici urmă de claie de păr uscat cu föhnul sau de costum din poliester. Avea antebrațe cărnoase și pe unul se vedea un tatuaj. Strângerea lui de mână îți zdrobea oasele. Un fost pușcăriaș, ghici Harriman.

– Mă așteptați? întrebă.

Buck dădu din cap în semn de încuviințare.

– Știam c-o să veniți.

– Știați?

– Face parte din plan. Nu luați loc?

Harriman se așeză pe un scaun de plastic de lângă masa pliantă și își scoase reportofonul.

– Îmi permiteți?

– Vă rog!

Harriman îl porni, îl testă, apoi îl așeză cu grijă pe masă.

– Poate ar trebui să-ncepeți cu acest plan al dumneavoastră. Vorbiți-mi despre el.

Buck zâmbi cu indulgență.

– Mă refeream la planul lui Dumnezeu.

– Aha. De acord. Care este?

Buck își desfăcu brațele într-un gest cuprinzător.

– E ceea ce vedeți în jur. Eu nu însemn nimic, sunt doar un om imperfect care se străduiește să facă tot ce îi stă în puteri pentru a îndeplini planul Domnului. Și dumneavoastră, domnule Harriman, sunteți o parte a acestui plan, indiferent dacă o știți sau nu. O parte importantă, după cum s-a dovedit. Articolele dumneavoastră au sporit rândurile acestei mulțimi, au adus oamenii împreună – pe aceia care au urechi de auzit și ochi de văzut.

– Și ce anume ar trebui să vadă?

– Înălțarea la ceruri.

– Poftim?

– Făgăduința Domnului pentru credincioșii săi din Zilele Sfârșitului. Când cei credincioși vor fi ridicați la ceruri, în timp ce păcătoșii se vor afunda în necurățenii și în foc.

Buck avu o scurtă ezitare. Iar Harriman remarcă în ezitarea aceea o străfulgerare – doar o străfulgerare – de nervozitate. Poate era oarecum speriat de ceea ce dezlănțuise.

– Ce vă face să credeți că au sosit Zilele Sfârșitului?

– Dumnezeu mi-a trimis un semn. Articolul dumneavoastră din ziar, articolul despre moartea lui Grove și despre cea a lui Cutforth, m-a adus aici tocmai din Yuma, Arizona.

– Și cine sunt oamenii care s-au adunat în jurul dumneavoastră?

– Cei mântuiți, domnule Harriman! În afară sunt cei osândiți. Dumneavoastră din care tabără faceți parte?

Harriman fu luat prin surprindere de întrebarea neașteptată. Buck îl privea cu o intensitate demnă de Rasputin.

– Are vreo importanță? întrebă ziaristul, râzând ușor.

– Are importanță dacă vă petreceți eternitatea fierbând într-un lac de foc sau în desfătarea din sânul lui Avraam? Fiindcă a sosit timpul să alegem. Aceste morți cumplite ne-o spun limpede. Nu mai stăm în cumpănă, întrebându-ne de care parte se află adevărul. E o întrebare care apare la un moment dat în viața oricui, iar acum a sosit timpul să luați o decizie crucială. Aduceți-vă aminte de epistola lui Pavel către romani: „Nu este drept nici unul... Fiindcă toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu". Trebuie să vă căiți și să renașteți întru iubirea lui Hristos. Nu mai puteți aștepta. Așadar, domnule Harriman, sunteți mântuit sau sunteți osândit?

Buck tăcu, așteptând răspunsul.

Harriman simți picături de sudoare rece pe șira spinării. Tipul își dorea s-audă replica lui și n-avea să continue înainte de a o căpăta. Ce-i putea spune? Bineînțeles că se considerase întotdeauna creștin, într-un fel – dar nu unul care citează bombastic din Biblie, făcând prozelitism.

– Încă mai meditez asupra problemei, spuse, în cele din urmă.

Cum de îi permisese lui Buck să stabilească ordinea de zi? Și, oricum, cine lua interviul?

– Ce caută aici meditația? Hotărârea e simplă. Amintiți-vă ce i-a spus Isus bogatului care își dorea viața veșnică: „Vinde toate câte ai și le împarte săracilor... Că mai lesne este a trece cămila prin urechile acului decât să intre bogatul în împărăția lui

Dumnezeu“. Domnule Harriman, sunteți gata să renunțați la toate bunurile lumești și să veniți alături de mine? Sau o să plecați, precum bogatul din Evanghelia după Luca?

Harriman se gândi la vorbele lui. Oare Isus spusese cu adevărat așa ceva? Probabil că, prin traducere, se pierduse ceva.

Poate reușea să iasă din impas reorientând discuția.

– Și când se vor întâmpla toate acestea, domnule pastor?

– Dacă toată lumea ar ști când vor veni zorii Zilei Judecății, atunci în noaptea dinainte s-ar face o grămadă de convertiri. Va veni atunci *când nu se așteaptă nimeni*.

– Dar dumneavoastră o așteptați. Și încă foarte curând.

– Da. Pentru că Dumnezeu le-a trimis celor credincioși un semn, iar acesta a fost decesul petrecut peste drum.

Harriman observă că grupul de polițiști care se zărea în depărtare devenise mai numeros. Discutau și luau notițe. Înțelese dintr-odată că acea mică Shangri-La[1] n-avea să dureze. Dacă Hristos nu venea curând, avea să vină poliția. Nu puteau lăsa sute de oameni să se ușureze o veșnicie în tufișurile din Central Park. Și, dacă tot se dusese cu gândul la asta, în aer *chiar* plutea un miros ciudat...

– Ce-o să faceți dacă va veni poliția să vă evacueze?

Buck rămase tăcut o clipă și pe chip îi apăru o altă străfulgerare care îi trăda nesiguranța, dar care dispăru tot atât de repede cum se ivise. Își regăsi seninătatea expresiei.

– Dumnezeu mă va călăuzi, domnule Harriman. Dumnezeu mă va călăuzi.

---

[1] Loc imaginar, descris de James Hilton în romanul *Orizontul pierdut,* devenit un simbol la paradisului terestru (n.tr.)

59

D'Agosta auzi mai întâi sirenele, spulberând pacea rurală a Toscanei cu cele două tonalități distincte ale lor. Apoi își făcură apariția farurile a două vehicule care dădeau ocol în viteză dealului de alături, intrând după aceea pe aleea de acces. Se opriră în fața vilei, împrăștiind zgomotos pietrișul. Luminile girofarurilor măturară pe tavanul salonului.

Pendergast se ridică în picioare. Penseta pe care o scosese ca prin farmec din manșetă dispăru într-un mod tot atât de spectaculos.

Se uită la D'Agosta.

– Ne retragem în capelă? Nu e de dorit ca acești domni cumsecade să creadă că am intervenit cumva asupra locului crimei.

Încă în ghearele groazei, D'Agosta încuviință din cap în tăcere. Capela. Părea o idee bună. Cu adevărat bună.

Era plasată, în mod tradițional, în capătul opus al salonului, o încăpere micuță, dar superbă, în stil baroc, în care n-ar prea mai fi încăput alte persoane în afară de preot și vreo șase membri ai familiei. Părea să nu aibă lumină electrică, așa că Pendergast aprinse o candelă plasată într-un recipient de sticlă roșie și se așezară pe banchetele tari de lemn, în așteptare.

Auziră aproape imediat pocnetul unei uși deschise; ecoul cizmelor în holul de la parter; stațiile radio ale poliției vociferând. D'Agosta mai ținea încă în mână cruciulița, cu ochii la micul

altar de marmură. Candela împrăștia o lumină roșiatică, pâlpâitoare, și aerul mirosea a smirnă. Își înfrână impulsul de a cădea în genunchi. Își reaminti că era polițist, că acela era locul unei crime și că ideea apariției unui demon care luase sufletul lui Bullard era ridicolă.

Și totuși, în întunericul acela parfumat, nu părea nicidecum ridicolă. Mâna îi tremură, strângând cruciulița.

Carabinierii dădură buzna în *salone*. D'Agosta auzi un icnet; câteva exclamații înăbușite, șocate; cineva rosti în grabă ceva care aducea a rugăciune. Pe urmă se auziră zgomotele familiare, ținând de izolarea și asigurarea locului crimei, de plasarea proiectoarelor. În scurt timp, încăperea de alături era scăldată într-o lumină aproape insuportabil de strălucitoare. Un fascicul pătrunse în capelă, căzând asupra statuii de marmură a lui Hristos din spatele altarului și părând să o învăluie în flăcări.

În cadrul ușii apăru un bărbat, aruncând o umbră prelungă. Nu era îmbrăcat în uniformă, ci într-un costum gri, bine ajustat și având două frunze aurii pe rever, ca indiciu al gradului. Lui D'Agosta i se păru că nu era nimic mai mult decât un contur încadrat în lumină strălucitoare, ținând în mână un Beretta Parabellum de 9 mm, cu țeava scurtă.

– *Rimanete seduti, mani in alto, per cortesìa,* spuse el, calm.

– Rămâneți așezați, cu mâinile la vedere, traduse Pendergast. Suntem polițiști...

– *Tacete!*

D'Agosta își reaminti brusc că erau îmbrăcați în negru, cu fețele încă pe jumătate vopsite. Numai Dumnezeu știa ce credea omul legii.

Italianul avansă, cu arma în mână, fără s-o îndrepte direct către ei, dar și fără să o îndrepte cu totul în altă parte.

– Cine sunteți? întrebă, într-o engleză cu un ușor accent.

– Agentul special Pendergast, de la Biroul Federal de Investigații, Statele Unite ale Americii.

Pendergast avea portofelul în mână și îl deschise, dând la iveală insigna sa și legitimația, puse față în față.

– Și dumneavoastră?

– Sergentul Vincent D'Agosta, Departamentul de Poliție din Southampton, ofițer de legătură cu FBI-ul. Suntem...

– *Basta*.

Bărbatul făcu un pas înainte. Întinse mâna către portofelul lui Pendergast, se uită la insignă și la legitimație.

– Dumneavoastră ați anunțat crima?

– Da.

– Ce căutați aici?

– Anchetăm o serie de crime din Statele Unite, cu care avea legătură bărbatul de dincolo, răspunse Pendergast arătând cu o mișcare a capului înspre salon.

– Mafioți?

– Nu.

Italianul păru vizibil ușurat.

– Identitatea mortului vă e cunoscută?

– Locke Bullard.

Polițistul înapoie portofelul și arătă spre hainele lor.

– Asta e cea mai nouă uniformă a FBI-ului?

– E o poveste lungă, *colonnello*.

– Cum ați ajuns aici?

– O să găsiți mașina noastră – dacă n-ați descoperit-o încă – în crângul de măslini de vizavi. Un Fiat Stylo negru. Bineînțeles că o să-ntocmesc un raport oficial către dumneavoastră, cu toate amănuntele: cine suntem, de ce ne aflăm aici. O parte se găsește deja în dosarele de la La Questura.

– Doamne, nu! Fără rapoarte. E atât de incomod când faptele sunt consemnate în scris. La momentul potrivit, o să discutăm despre asta la o cafea espresso, ca niște oameni civilizați.

Italianul își schimbă poziția, ieșind din bătaia luminii strălucitoare din spatele său. D'Agosta îi văzu pentru prima oară trăsăturile: pomeți proeminenți, gropiță în bărbie, ochi adânciți

în orbite. Părea de vreo șaizeci de ani, păstra în mișcări rigiditatea ținutei militare, avea părul cărunt pieptănat peste cap și ochii lui ageri lăsau impresia că nu le scăpa nimic.

– Sunt *colonnello* Orazio Esposito. Iertați-mă că nu m-am prezentat mai devreme. Le strânse mâinile. Cine e omul dumneavoastră de legătură cu La Questura?

– *Commissario* Simoncini.

– Înțeleg. Și ce părere aveți despre acest... Dădu din cap, arătând iarăși către salon. Acest... *casino?*

– E a treia crimă dintr-o serie, primele două fiind săvârșite la New York.

Pe fața lui Esposito apăru un zâmbet cinic.

– Văd că avem foarte multe de vorbit, domnule agent special Pendergast. Ascultați-mă. În Borgo Ognissanti, chiar lângă biserică și foarte aproape de sediul nostru, e o *caffè* mică, frumoasă. Ne întâlnim acolo la opt dimineața? Neoficial, bineînțeles.

– O să fie o plăcere.

– Și acum ar fi mai bine să plecați. N-o să menționăm prezența dumneavoastră în raportul oficial. O crimă pe teritoriul Italiei, anunțată de FBI-ul american... Zâmbetul i se lăți pe figură. Pur și simplu nu cade bine...

Le strânse mâinile în grabă și se răsuci pe călcâie, închinându-se cu atâta iuțeală atunci când trecu pe lângă altar, încât D'Agosta nici măcar nu fu sigur că o făcuse.

60

D'Agosta văzuse o mulțime de sedii de poliție în viața lui, dar așa-numita cazarmă a carabinierilor din Florența le dădea clasă tuturor. Nu era nicidecum o cazarmă, ci o clădire ruinată, în stil renascentist – sau cel puțin D'Agosta se gândi că era din epoca Renașterii –, cu intrarea de pe o străduță medievală îngustă. Era înghesuită alături de vestita biserică Ognissanti, imensa fațadă cenușie din calcar fiind brăzdată de dâre murdare și toate terasele și proeminențele fiind pline de țepușe subțiri ca niște ace, cu intenția de a ține la distanță porumbeii. Florența însăși nu semăna deloc cu ceea ce își imaginase sergentul; chiar și în lumina caldă a mijlocului de octombrie, părea austeră, cu străzile sale întortocheate întotdeauna în umbră, fațadele de piatră grosolan cioplită ale clădirilor având un aspect aproape sinistru. Aerul mirosea a gaze de eșapament de la motoarele diesel, iar trotuarele inadmisibil de înguste erau înțesate de turiști care se mișcau alene, cu pălării fleșcăite pe cap și purtând pantaloni kaki scurți, cu rucsacuri în spate și cu sticle de apă agățate de talie, de parcă s-ar fi aflat mai degrabă în expediție prin Sahara decât la plimbare prin probabil cel mai civilizat oraș al lumii.

Se întâlniseră cu *il colonnello* în cafeneaua de alături, așa cum stabiliseră, și Pendergast îl pusese repede la curent cu ancheta lor – omițând, observase D'Agosta, anumite detalii mărunte, dar de o

importanță vitală. Acum îl urmau pe drumul către biroul lui, în șir indian, înfruntând un flux neîntrerupt de turiști japonezi care veneau din direcția opusă.

Il colonnello coti, pătrunzând sub arcada de la intrarea în cazarmă, deasupra căreia atârna flasc un steag al Italiei – primul pe care-l văzuse D'Agosta de la sosirea în țară. Străbătură un coridor cu colonade și o curte interioară de mari dimensiuni. Cândva elegantă, aceasta din urmă fusese transformată în parcare, fiind plină din zid în zid cu mașini și cu furgonete de poliție, înghesuite cu o asemenea precizie matematică, încât părea imposibil să miști una fără a le deplasa pe toate celelalte. Toate ferestrele care dădeau în curte erau deschise și din ele se revărsa larma neîntreruptă a soneriilor telefoanelor, a vocilor și a ușilor trântite, amplificată și distorsionată în acel spațiu închis.

Intrară pe un alt coridor boltit, mărginit de coloane de piatră – rămășițele fărâmițate ale unor fresce cu subiecte religioase fiind încă vizibile – și trecură pe lângă statuia deteriorată a unui sfânt; apoi urcară pe o scară masivă de piatră, ajungând într-un furnicar de cubicule moderne, construite la voia întâmplării în ceea ce fusese cândva o singură încăpere cu pilaștri.

– *La caserma,* le povesti Esposito pe drum, a fost cândva o mănăstire legată de biserica Ognissanti. Încăperea asta mare este secretariatul, iar dincolo de ea – omul legii arătă către o serie de uși mici, dar masive, din lemn de stejar, care dădeau în niște birouri înghesuite – sunt spațiile de lucru ale ofițerilor, amenajate în fostele chilii.

Dădură un colț și intrară pe un alt coridor boltit.

– În refectoriu, unde mâncau călugării, se află o frescă importantă a lui Ghirlandaio, pe care n-o vede nimeni, niciodată.

– Serios?

– Aici, în Italia, trebuie să ne descurcăm cu ce-avem.

În capătul coridorului era un alt grup de trepte. Urcară. După ce ajunseră pe palier, trecură prin ceea ce trebuia să fi fost cândva, după cum își dădu seama D'Agosta, o ușă secretă în perete; urcară

pe o scară îngustă, în spirală; străbătură încăperi aglomerate, mirosind a mucegai și a faxuri supraîncălzite – și se pomeniră pe neașteptate în fața unei uși mici, soioase, care, cu excepția unui număr, nu purta nici un alt însemn. Esposito se opri, cu un zâmbet pe buze. Apoi împinse ușa și îi invită înăuntru.

D'Agosta păși într-o cameră scăldată în lumină, având în capătul opus un perete din coloane și arcade în care fuseseră încastrate ferestre. Dincolo de geamuri se așternea o vedere panoramică înspre sud, peste apele fluviului Arno. Sergentul fu atras către acea priveliște aproape fără de voie.

Privită de sus, Florența arăta în sfârșit așa cum și-o imaginase: un oraș al cupolelor de biserici și al turnurilor, al acoperișurilor de țiglă roșie, al grădinilor și al piațetelor, înconjurat de dealuri abrupte, verzi, încununate de castele de basm. Vedea Ponte Vecchio și Palazzo Pitti; Grădinile Boboli; domul bisericii San Frediano in Cestello; și, dincolo de ele, Dealul Bellosguardo. Abia după aceea își putu îndrepta atenția asupra încăperii în sine.

Era mare, necompartimentată, plină cu șiruri de birouri vechi, din mahon. Podeaua lustruită de pași cinci sute de ani de-a rândul era acoperită de o rețea extraordinară de marmură colorată, iar pe pereții îmbrăcați în stuc atârnau tablouri imense, înfățișând bătrâni în armură. Atmosfera era încordată și din spatele birourilor îi urmăreau cu nervozitate o serie de bărbați în costume. Crima – și mai ales particularitățile ei bizare – acapara evident gândurile tuturor.

– Bine ați venit în Nucleo Investigativo, unitatea de elită a carabinierilor pe care o conduc. Ne ocupăm de investigațiile crimelor foarte grave. Esposito se uită pieziș la D'Agosta. E prima dumneavoastră vizită în Italia, domnule sergent?

– Da, este prima.

– Și cum vi se pare?

– E... nu e chiar așa cum m-am așteptat.

Văzu licărul de amuzament din ochii celuilalt. Mâna lui Esposito urmări linia orizontului.

– Frumos, nu?

– De aici, de sus.

– Florentinii... Esposito își dădu ochii peste cap. Florentinii trăiesc în trecut. Își închipuie că ei au creat tot ce e frumos pe lume – arta, știința, muzica, literatura – și că asta e de-ajuns. De ce-ar mai face și altceva? Se odihnesc pe lauri de patru sute de ani. Acolo unde-am crescut eu, avem o zicală: *Nun cagnà 'a via vecchia p'a nova, ca saie chello che lasse, nun saie chello ca trouve.*

– Nu trăi în trecut – o să știi ce-ai pierdut, dar nu și ce-ai găsit? întrebă D'Agosta.

Esposito încremeni. Apoi zâmbi.

– Familia dumneavoastră e originară din Neapole?

D'Agosta dădu din cap în semn de încuviințare.

– E remarcabil. Și chiar vorbiți limba napoletană?

– Credeam că am crescut vorbind italiana.

Esposito râse.

– Nu e prima oară când aud că se întâmplă așa ceva. Sunteți norocos, domnule sergent, pentru că vorbiți o limbă frumoasă și veche, care nu se mai predă în școli. Toată lumea poate învăța limba italiană, dar numai un om adevărat poate vorbi *napolitano*. Și eu sunt din Neapole. E un loc unde e imposibil să muncești, firește, dar unde e minunat să trăiești.

– *Si suonne Napele viato a tte,* spuse D'Agosta.

Esposito păru încă și mai uimit.

– „Fii binecuvântat dacă visezi Neapole." Ce zicală frumoasă! N-am mai auzit-o până acum.

– Când nu eram decât un băiețel, bunica mi-o șoptea la ureche în fiecare seară, când mă săruta înainte de culcare.

– Și l-ați visat vreodată?

– Am visat uneori un oraș pe care l-am crezut Neapole, dar sunt sigur că n-a fost decât imaginația mea. N-am fost acolo niciodată.

– Atunci să nu vă duceți. Trăiți în propriile vise: sunt întotdeauna mai bune. Esposito se întoarse spre Pendergast. Și

acum – după cum spuneți dumneavoastră, americanii – să trecem la afaceri.

Îi conduse către zona de dimensiuni reduse rezervată pentru ședințe în capătul opus al încăperii, cu canapele și cu scaune plasate în jurul unei mese vechi de piatră. Esposito își flutură mâna.

– *Caffè per noi, per favore*.

Peste câteva clipe apăru o femeie, aducând pe o tavă cești cu cafea espresso. Esposito luă una, o dădu peste cap, apoi bău o a doua tot atât de repede. Scoase un pachet de țigări, oferindu-le întâi celor doi oaspeți.

– Ah, dumneavoastră, americanii, nu fumați niciodată! Luă el o țigară, o aprinse, suflă fumul. În dimineața asta, între șapte și opt, am primit șaisprezece telefoane – unul de la Ambasada Americană din Roma, cinci de la Consulatul American din Lungarno, unul de la Departamentul de Stat al SUA, două de la *New York Times,* unul de la *Washington Post,* unul de la Ambasada Chineză din Roma și cinci de la diverse persoane antipatice din anturajul domnului Bullard. Esposito își ridică privirea, cu ochii licărind. Ținând cont de asta și de ceea ce tocmai mi-ați povestit la cafenea, îmi este clar că Bullard era o persoană importantă.

– Nu l-ați cunoscut? întrebă Pendergast.

– Numai după reputație. Italianul trase din țigară, suflă fumul. Colegii mei de la *polizia* i-au întocmit deja un dosar, pe care bineînțeles că nu ni-l vor face cunoscut.

– V-aș putea împărtăși mai multe despre Bullard, dar nu v-ar fi de nici un folos, spuse agentul FBI. Informațiile n-ar face altceva decât să vă distragă atenția, așa cum mi s-a întâmplat și mie.

Esposito se întoarse spre doi carabinieri care stăteau de vorbă pe șoptite în spatele lui.

– *Basta' cù stì fessarie! Mettiteve à faticà! Marònna meja, chist' so propri' sciem'!*

D'Agosta își înăbuși râsul.

– Am înțeles ce-ați spus.

– Eu nu, zise Pendergast.

– Le-a spus acestor oameni în, ăăă, napoletană: „Terminați cu aiurelile și întoarceți-vă la muncă!“

– Subalternii mei sunt ridicoli și superstițioși, zise Esposito. Jumătate din ei cred că asta a fost lucrarea diavolului. Cealaltă jumătate e de părere că e opera unei societăți secrete. După cum știți, nobilimea florentină nu duce nicidecum lipsă de așa ceva. Trase din țigară, suflă fumul. Domnule Pendergast, am impresia c-avem de-a face cu un glumeț.

– Dimpotrivă, criminalul nostru nici n-ar putea fi mai serios.

– Dar toate astea... *chest è 'nà scena rò diavulo?* Ei, haideți acum! Povestea i-ar putea speria de moarte pe oamenii mei, dar pe dumneavoastră?

– Vă asigur că aici e vorba de un plan mult mai bine gândit.

– Văd că aveți deja o teorie în privința celor întâmplate cu domnul Bullard. Poate sunteți atât de amabil încât să mi-o împărtășiți și mie? *Il colonnello* se aplecă, sprijinindu-și coatele pe genunchi. La urma urmelor, v-am făcut deja o favoare imensă fiindcă n-am raportat prezența dumneavoastră la locul crimei. Altminteri ați fi completat hârtii până la Crăciun.

– Vă sunt recunoscător, zise Pendergast. Dar, pe moment, nu vă pot spune prea multe în afara celor menționate astă-noapte. Cercetăm două decese misterioase care-au survenit recent în statul New York. Locke Bullard era un suspect potențial. Sau, cel puțin, era implicat în niște tranzacții extrem de dubioase. Dar, după cum stau lucrurile, propria lui moarte se încadrează în tiparul celorlalte două.

– Înțeleg. Și aveți vreo idee? Vreo ipoteză?

– N-ar fi înțelept să vă răspund. Și nici nu mi-ați da crezare.

– *Va be'*. Și atunci, ce e de făcut acum?

Esposito se lăsă pe spătarul scaunului, luă o altă ceșcuță cu cafea espresso și o dădu peste cap ca un rus care trage o dușcă de votcă.

– Aș vrea să faceți o listă a tuturor deceselor de anul trecut, din Italia, în cazul cărora cadavrul a fost găsit ars, în întregime sau parțial.

Esposito zâmbi.

– *O altă* favoare... Își lăsă vocea să se piardă într-un nor de fum. Aici, în Italia, credem în principiul reciprocității. Domnule Pendergast, aș vrea să-mi spuneți ce-o să faceți dumneavoastră pentru *mine*.

Pendergast se aplecă spre el.

– *Colonnello,* nu vă pot spune decât că, într-un fel sau altul, *o să* vă-ntorc serviciul.

Esposito îl privi preț de o clipă și își stinse mucul de țigară.

– Bine, atunci. Căutați un cadavru ars în Italia. Aici s-ar încadra jumătate dintre crimele din sud, adăugă el râzând. Mafia, Camorra, Cosa Nostra, sardinienii... arderea victimelor după ce au fost ucise e o tradiție aflată la loc de cinste de multă vreme.

– Puteți elimina fără nici un risc omuciderile legate de crima organizată, de interesele de familie sau de teritoriile de afaceri, precum și toate cazurile în care ați prins deja criminalul. Căutăm un caz izolat, poate cu o victimă în vârstă, eventual de la țară.

D'Agosta se holbă la Pendergast. Unde voia să ajungă? I se zărea în ochi un licăr de nerăbdare. Descoperise cu siguranță o pistă și nu o împărtășea nimănui, ca de obicei.

– Asta restrânge extraordinar de mult lucrurile, spuse Esposito. Pun imediat pe cineva să se ocupe. S-ar putea să dureze o zi sau două – nu suntem atât de computerizați ca FBI-ul.

– Vă sunt extrem de recunoscător.

Pendergast se ridică și strânse mâna lui Esposito.

Polițistul italian se aplică în față și spuse;

– *Quann' 'o diavulo t'accarezza, vo'll'ànema.*

Pe când ieșeau la lumina soarelui, Pendergast se întoarse spre D'Agosta.

– Constat că e necesar să apelez din nou la tine pentru o traducere.

Sergentul rânji.

– E un vechi proverb napolitan: „Trebuie să fii tare de înger ca să reziști mângâierilor diavolului".

– Foarte nimerit. Pendergast trase aerul în piept. Ce zi frumoasă! Mergem într-o mică excursie?

– La ce te gândești?

– Am auzit că-n perioada asta a anului e foarte frumos la Cremona.

61

D'Agosta ieși din gara din Cremona, pășind în lumina soarelui cald al dimineții târzii. Se stârnise vântul și agita frunzele platanilor din *piazza* largă care li se așternea înainte. Dincolo de ea se afla orașul vechi, un talmeș-balmeș medieval vesel, cu clădiri de cărămidă roșie înălțându-se dintr-un labirint de străzi înguste. Pendergast alese una dintre acestea – Corso Garibaldi – și o porni de-a lungul ei cu pași mari și repezi, poalele sacoului de la costumul său negru fluturându-i în urmă, în vântul puternic.

Cu un oftat de resemnare, D'Agosta își grăbi mersul ca să poată ține pasul. Observă că agentul nu se obosise să se uite pe o hartă. În tren, Pendergast își petrecuse cea mai mare parte a timpului vorbind despre istoria carierelor de marmură din Carrara, aflate în apropiere, și despre extraordinara coincidență care făcuse ca sursa marmurei de cel mai pur alb din lume să se afle la numai câteva zeci de kilometri distanță de leagănul Renașterii, oferindu-le sculptorilor florentini și o altă opțiune în afară de folosirea marmurei negre sau verzi. Deviase cu abilitate toate întrebările lui D'Agosta, care încercase să afle de ce mergeau în excursie tocmai acolo.

– Și acum ce facem? întrebă sergentul, pe un ton mai iritat al vocii decât și-ar fi dorit.

– Luăm câte o cafea.

Pendergast își schimbă brusc direcția, intră într-o cafenea și se apropie de tejgheaua de zinc a barului. D'Agosta simți cum îi creștea iritarea.

– *Due caffè, per favore,* ceru agentul FBI.

– De când a devenit cafeaua băutura ta preferată? Credeam că ești băutor de ceai verde.

– De obicei, da. Dar când ești în Roma... sau în Cremona, după cum s-ar părea că e cazul...

Comanda sosi în obișnuitele cești micuțe de cafea espresso. Pendergast amestecă într-a lui cu linguriță și o dădu peste cap, în maniera italiană. D'Agosta o bău pe a sa mai încet, studiind ochii agentului. Iacăt-o din nou: privirea aceea nerăbdătoare.

– Dragul meu Vincent, te rog să nu-ți închipui c-o fac în mod intenționat pe misteriosul. Când este vorba despre anumite tipuri de muncă de poliție, expunerea teoriilor poate reprezenta un mare pericol. Au o viață personală. E ca și cum am purta ochelari cu lentile colorate, transformăm ceea ce vedem în adevăr, chiar și eroarea. Așa că ezit să expun teorii – mai ales în fața unui om căruia îi respect raționamentele atât de mult cum le respect pe ale tale – înainte de a avea o dovadă. De aceea nici nu te-am întrebat care sunt teoriile *tale*.

– Păi n-am nici o teorie.

– O să ai, înainte de a se încheia ziua.

Pendergast aruncă o monedă de doi euro pe tejghea și plecară din cafenea.

– Prima noastră oprire e Palazzo Comunale, un excelent exemplu de arhitectură civică medievală, care conține un șemineu de marmură remarcabil, realizat de Pedoni[1].

– La naiba, mi-am dorit dintotdeauna să admir șemineuri!

Pendergast zâmbi.

---

[1] Giovanni Gaspare Pedoni, artist italian din sec. al XV-lea (n.red.)

O plimbare de zece minute îi aduse în centrul orașului, într-o *piazza* cam strâmbă. Pe o latură a acesteia se afla o catedrală enormă, cu o turlă semeață. Pendergast arătă către ea în trecere.

– Se spune că e cea mai înaltă turlă medievală din Italia. Construită în secolul al treisprezecelea și având înălțimea unui zgârie-nori cu treizeci și trei de etaje.

– Uimitor!

– Și acesta e Palazzo Comunale.

Pătrunseră într-un palat medieval masiv, lipsit de ornamente, construit din cărămidă. Un paznic îi salută dând din cap atunci când trecură de intrare și D'Agosta se întrebă dacă motivul era aerul de deplină încredere în sine afișat de Pendergast sau dacă exista o altă explicație a faptului că avuseseră acces cu atâta ușurință. Îl urmă pe Pendergast în susul unui șir de trepte și de-a lungul mai multor coridoare de piatră, până într-o încăpere mică, cu mobilă puțină. În centru se afla o vitrină și de plafon atârna un candelabru venețian enorm, gemând de becuri și conferind camerei strălucirea unui decor de film. Un paznic înarmat stătea în apropiere.

În vitrină erau șase viori.

– Ah! făcu Pendergast. Iată: Saletta dei Violini.

– Viori?

– Nu orice fel de viori. Ai dinaintea ochilor istoria viorii, într-o singură vitrină. Ceea ce echivalează, la nivel microcosmic, cu istoria muzicii.

– Înțeleg, spuse D'Agosta, lăsând să i se strecoare în voce o notă de sarcasm.

În cele din urmă, Pendergast avea să treacă la subiect.

– Prima, cea de aici, a fost realizată de Andrea Amati, în 1566. Adu-ți aminte că și vioara la care cântă Constance e tot o Amati, deși una cu mult inferioară acesteia. Cele două, de alături, sunt făcute de fiii lui; cea de lângă ele, de nepotul lui. Următoarea a fost construită de Giuseppe Guarneri, în 1689. Agentul FBI rămase tăcut câteva clipe. Iar ultima este opera lui Antonio Stradivari, în 1715.

– E vorba despre Stradivarius?

– Cel mai renumit lutier din lume. A inventat vioara modernă și în cursul vieții lui a făcut o mie o sută, dintre care aproximativ șase sute au supraviețuit până în zilele noastre. Deși toate instrumentele sale se numără printre cele mai bune construite vreodată, a existat o perioadă în care a făcut o serie de viori care aveau cel mai desăvârșit sunet – poate douăzeci sau treizeci de exemplare. E o perioadă a activității lui pe care o numim de aur.

– Am priceput.

– Stradivari era un om cu multe secrete. Până în ziua de astăzi, nimeni n-a rezolvat misterul, nu se știe cum reușea să facă viori de o asemenea perfecțiune. Și-a ținut minte metodele și formulele, nu le-a așternut niciodată pe hârtie. Le-a transmis celor doi fii ai săi, care i-au preluat atelierul, dar, când au murit, ei și-au luat secretele în mormânt. Începând de atunci, oamenii se tot străduiesc să-i copieze viorile. O serie de savanți au încercat să-i recreeze formulele secrete. Dar, până în zilele noastre, secretele lui Stradivari n-au putut fi deslușite.

– Probabil că valorează o grămadă de mălai.

– Cu nu prea multă vreme în urmă, puteai să cumperi un Stradivarius în stare bună cu cincizeci sau o sută de mii de dolari. Însă piața viorilor a fost distrusă de marii bogătași. Acum un Stradivarius de top se vinde cu zece milioane, poate chiar mai mult.

– Nu mai spune!

– Cele mai bune sunt neprețuite, mai ales cele făcute în perioada de aur. În cazul acelor instrumente, a aplicat formula perfect. Nimeni nu știe cu adevărat de ce. Vincent, e de-a dreptul umilitor să-ți dai seama că putem trimite nave pe Marte, putem construi o mașinărie care face un trilion de calcule pe secundă, putem diviza nucleul atomului – dar încă nu putem face o vioară mai bună decât un om care lucra într-un atelier simplu, acum trei sute de ani.

– Păi, *era* italian.

Pendergast râse pe înfundate.

– Unul dintre lucrurile frumoase în privința unui Stradivarius este că trebuie să fie *folosit* ca să-și păstreze sunetul. E viu. Dacă-l lași într-o vitrină, își pierde tonalitatea și moare.

– Și cele de aici?

– Sunt scoase și se cântă la ele cel puțin o dată pe săptămână. Cremona continuă să fie un centru al creatorilor de viori și se găsesc mulți voluntari care abia așteaptă. Pendergast își prinse mâinile la spate și se răsuci pe călcâie. Și acum ne ocupăm de *adevăratul* motiv pentru care am venit la Cremona. Stai aproape de mine, te rog, să nu te pierzi!

Pendergast îl conduse, printr-un labirint de coridoare dosnice și de scări înguste, către o alee lăturalnică din spatele palatului. Zăboviră acolo cel puțin un minut, răstimp în care Pendergast inspectă cu grijă aleea și clădirile din jur. Apoi, mișcându-se foarte iute, îl conduse pe D'Agosta pe o serie de străduțe medievale încă și mai întortocheate, clădirile vechi, de cărămidă și de piatră, îngrămădindu-se deasupra lor. Unele străduțe erau atât de înguste, încât rămâneau cufundate în întuneric, în ciuda soarelui de la amiază. Din când în când, Pendergast intra în cadrul câte unei uși sau pe câte o alee lăturalnică, de unde cerceta din nou împrejurimile cu privirea.

– Ce se întâmplă? îl întrebă D'Agosta la un moment dat.

– E doar prudență, Vincent, prudența obișnuită.

În cele din urmă ajunseră pe o stradă atât de îngustă, încât abia dacă era loc pentru o bicicletă. Cotea către o fundătură, în al cărei capăt se afla ceva care părea vitrina unui magazin părăsit, o fereastră cu geam simplu, montată grosolan într-o arcadă medievală de piatră. Sticla era crăpată, lipită cu bandă adezivă și opacizată de murdărie. În fața arcadei fusese fixat și încuiat un grilaj metalic, care părea să fi ruginit pe alocuri.

Pendergast își strecură mâna printre gratii și trase de un șnur. Din prăvălia de dincolo de geam se auzi un clinchet slab.

– Investigația ta ar fi pe de-a-ntregul compromisă dacă mi-ai spune cui îi facem acum o vizită?

– Proprietarul laboratorului și al atelierului este *il dottor* Luigi Spezi, unul dintre cei mai renumiți experți în viori Stradivari din lume. El însuși este, într-o oarecare măsură, un om al Renașterii, fiind atât savant și inginer, cât și un muzician excelent. Recreările viorilor Stradivari făcute de el se numără printre cele mai reușite din întreaga lume. Dar trebuie să te avertizez: e cunoscut ca fiind un pic cam irascibil.

Pendergast trase din nou de șnur și în spatele gratiilor cineva bodogăni:

– *Non lo voglio. Va' via!*[1]

Pendergast sună din nou, cu insistență.

Dincolo de sticlă se materializă o formă cenușie: un bărbat uriaș, gârbovit, purtând un șorț de piele, părul lung și mustața fiindu-i cărunte. Își flutură ambele mâini către Pendergast, într-un gest prin care îi cerea să plece.

– *Che cazz'! Via, ho detto!*[2]

Agentul FBI scoase o carte de vizită, scrise ceva pe dosul ei și o strecură prin fanta pentru corespondență a ușii. Bucățica de carton căzu răsucindu-se pe podea. Omul o luă, citi ce scria pe dos și rămase o clipă nemișcat. Își ridică privirea spre Pendergast, și-o coborî spre cartea de vizită, după care apoi începu procesul laborios de descuiere a ușii și de ridicare a grilajului. Un minut mai târziu, stăteau deja în atelierul gazdei, dincolo de arcada pe sub care trecuseră aplecându-se.

D'Agosta se uită curios în jur. Pereții erau acoperiți aproape în întregime de pântece de viori, de plăci pentru spate și de întăriturii ornamentale pentru margini, aflate în diferite stadii de prelucrare. Mirosea frumos, a lemn, a rumeguș, a lac, a ulei și a clei.

Bărbatul se uita la Pendergast ca la o stafie. Purta un șorț de piele murdar și își scoase ochelarii plini de rumeguș ca să-l poată studia mai amănunțit pe agent.

– Așadar, Aloysisus Pendergast, doctor în filozofie, spuse, într-o engleză aproape fără cusur. Mi-ați captat atenția. Ce doriți?

---

[1] Nu vreau să răspund. Dați-i drumul de aici! (în lb. italiană, în orig.)

[2] La dracu'! V-am zis să-i dați drumul de aici! (în lb. italiană, în orig.)

– Există un loc unde am putea sta de vorbă?

Îl urmară prin atelierul îngust – avea probabil doi metri și jumătate în lățime – către un spațiu mult mai larg din spate. Spezi le făcu semn să se așeze pe o banchetă lungă. El se sprijini de colțul unei mese de lucru, își încrucișă brațele la piept și îi fixă cu privirea.

D'Agosta zări în peretele din spate o ușă de inox, extrem de nelalocul ei în acel decor, cu o singură fereastră mică. De partea cealaltă a ferestrei se afla un laborator strălucitor de alb, cu rafturi pline de componente de computer și de tuburi catodice, scăldate într-o lumină neplăcută, fluorescentă.

– Vă mulțumesc că ați acceptat să mă primiți, *dottore* Spezi, spuse Pendergast. Știu că sunteți un om foarte ocupat și vă asigur că n-o să vă irosim timpul.

Bărbatul din fața lor își înclină capul, ceva mai înmuiat.

– Acesta este partenerul meu, sergentul Vincent D'Agosta de la Departamentul de Poliție din Southampton, New York.

– Încântat.

Bărbatul se aplecă în față și îi strânse mâna. Cu surprinzător de multă putere. Apoi se așeză din nou pe colțul mesei de lucru, în așteptare.

– Vă propun un schimb de informații, spuse Pendergast.

– Vă ascult.

– Dumneavoastră îmi spuneți ceea ce știți despre formulele secrete ale lui Stradivari. Eu vă spun tot ce știu despre existența viorii menționate pe cartea mea de vizită. Bineînțeles că voi păstra secretul informațiilor oferite de dumneavoastră. Nu voi scrie nimic și nu voi vorbi despre asta cu nimeni, în afară de partenerul meu, care este un om de o discreție absolută.

D'Agosta văzu ochii adânci și palizi ai bărbatului privindu-i intens. Părea să se gândească la propunere, poate chiar luptându-se cu tentația. În cele din urmă dădu scurt din cap în semn de încuviințare.

– Foarte bine, atunci, spuse Pendergast. Mă întreb dacă mi-ați putea răspunde la câteva întrebări legate de munca dumneavoastră.

– Da, numai că mai întâi vioara. Cum Dumnezeu...

– Să o luăm cu începutul. Spuneți-mi, *dottore* – de vreme ce eu sunt un om care nu știe nimic despre viori –, spuneți-mi ce face ca sunetul viorilor Stradivarius să fie atât de desăvârșit?

Celălalt păru să se relaxeze, pricepând în mod evident că nu avea de-a face cu un spion sau cu un concurent.

– Ăsta nu e un secret. Aș descrie sunetul ca fiind foarte vioi. E un sunet *interesant*. Pe deasupra, implică o combinație de întunecime și de strălucire, un echilibru între frecvențele joase și cele înalte – o tonalitate bogată, dar tot atât de pură și de dulce precum mierea. Bineînțeles că fiecare Stradivarius sună altfel – unele au o tonalitate mai plină, altele sună subțire, chiar aspru; unele sunt diluate și de-a dreptul dezamăgitoare. Altele au fost reparate și reconstruite de atât de multe ori, încât cu greu mai pot fi numite originale. De exemplu, numai șase Stradivariusuri mai au gâtul original. Când scapi din mână o vioară, cel care se sparge e întotdeauna gâtul. Dar există vreo zece sau douăzeci care sună aproape perfect.

– De ce?

Ceea ce îl făcu pe specialist să zâmbească.

– Firește, aceasta e întrebarea.

Se ridică, se apropie de ușa de oțel, o descuie și apoi o deschise, dând la iveală două stații de înregistrare având terminale cu hard disk și rafturi cu selectoare digitale, compresoare și regulatoare. Pereții și tavanul erau acoperiți cu panouri acustice din burete special.

Intrară în urma lui, iar el închise și încuie ușa. Porni un amplificator, reglă potențiometrele de pe o consolă de mixaj aflată alături. Din boxele de referință plasate sus, pe perete, izvorî un zumzet pe o tonalitate scăzută.

– Prima testare cu adevărat științifică a unei viori Stradivarius s-a desfășurat cu vreo cincizeci de ani în urmă. Au prins un generator de sunet de călușul viorii și au produs vibrații în instrument. Apoi i-au măsurat vibrațiile de răspuns. A fost cu adevărat absurd, pentru că n-a avut nimic de-a face cu modul în care se

cântă la vioară. Dar până și acest test atât de grosolan a demonstrat că Stradivariusul a reacționat extraordinar în gama de frecvențe cuprinsă între două și patru mii de hertzi – aceasta cuprinde, nicidecum printr-o coincidență, sunetele la care e sensibilă în cea mai mare măsură urechea umană. Mai târziu, computerele de mare viteză au permis procesarea sunetului unei viori Stradivarius în timp real, în vreme ce se cânta la ea. Îngăduiți-mi să vă ofer un exemplu.

Se întoarse către unul dintre selectoarele digitale, se folosi de tastatura atașată ca să aleagă o mostră audio și o trimise către consola de mixaj. Sunetul dulce al viorii umplu încăperea.

– Este Jascha Heifetz, interpretând cadenza din *Concertul pentru vioară* al lui Beethoven, pe Stradivariusul numit Mesia.

Pe monitorul de lângă consola de mixaj apăru un set complex de linii care dansau. Spezi arătă către ele.

– E o analiză a frecvențelor cuprinse între treizeci și treizeci de mii de hertzi. Uitați-vă ce bogăție de sunete de frecvență joasă! Acestea îi conferă viorii partea întunecată, sonoritatea. Și uitați-vă cât de vivace și de robust e în gama de două până la patru mii de hertzi, pe care am menționat-o. *Asta* umple sala de concert cu sunet.

D'Agosta se întrebă ce legătură aveau toate astea cu Bullard sau cu crimele. Se mai întrebă și ce scrisese Pendergast pe cartea de vizită aflată în continuare în pumnul gazdei lor. Indiferent ce ar fi fost, îl determinase pe acel om remarcabil să coopereze.

– Iar acestea sunt frecvențele înalte. Uitați-vă cum sar și cum pâlpâie, ca flacăra unei lumânări. Aceste tranziții îi dau Stradivariusului suflarea, tonalitatea, tremurătoare, atât de delicată și de efemeră.

Pendergast înclină din cap.

– Așadar, *dottore,* care e secretul?

Spezi întinse mâna spre selector și muzica încetă.

– Nu e vorba despre un singur secret. A existat un întreg catalog de secrete, dintre care am deslușit unele, iar altele nu. De exemplu, știm exact ce arhitectură folosea Stradivari. Cu ajutorul tomografiei computerizate, putem cartografia perfect o vioară, în

trei dimensiuni. Știm tot ce se poate ști despre desenele lui Stradivari pentru pântec, pentru placa din spate, pentru întăriturile ornamentale, pentru orificiile de rezonanță – totul. Știm și ce fel de lemn folosea. Putem face o copie perfectă.

Se întoarse spre unul din computere, tastă din nou ceva și pe ecran apăru imaginea unei viori superbe.

– Iată. E o copie absolut perfectă a Stradivariusului Harrison, ținând cont de fiecare amănunt și zgârietură a suprafeței. Ca s-o desăvârșesc am avut nevoie de aproape șase luni, la începutul anilor optzeci. Spezi se întoarse spre ei cu un zâmbet trist. Sună *groaznic*. Vedeți dumneavoastră, adevăratul secret ține de *chimie*. Mai exact, de compoziția soluțiilor în care înmuia Stradivari lemnul și de rețeta lacului folosit. De atunci, asta a fost esența cercetărilor mele.

– Și?

Bărbatul șovăi.

– Nu știu de ce sunt înclinat să am încredere în dumneavoastră, dar am. Lemnul folosit de Stradivari era tăiat de pe colinele de la poalele Apeninilor, era aruncat, așa, verde, în râurile Po sau Adige, plutea la vale și era depozitat în lagunele cu apă sălcie de lângă Veneția. Se proceda astfel din pură comoditate, dar avea un efect de o importanță crucială asupra lemnului: îi deschidea porii. Stradivari cumpăra lemnul umed. Nu-l lăsa să se-nvecheaască. În schimb, îl cufunda pe mai departe într-o soluție preparată de el însuși – din câte am putut deduce, era un amestec de borax, sare de mare, clei de fructe, cuarț și alte minerale și sticlă venețiană colorată, pisată. Îl lăsa îmbibat luni de zile, poate chiar ani, până când absorbea toate aceste substanțe chimice. Ce anume îi produceau ele lemnului? Lucruri uimitoare, complexe, miraculoase! În primul rând, îl conservau. Boraxul îl făcea mai compact, mai dur, mai țeapăn. Cuarțul și sticla pisată împiedicau carii să mănânce lemnul – dar umpleau și spațiile goale, în care se afla aer, dând strălucirea și claritatea tonalității. Cleiul de fructe provoca modificări subtile și avea rol de fungicid.

Bineînțeles că secretul constă în dozarea acestor ingrediente – și, *signor* Pendergast, acest lucru n-o să vi-l spun.

Agentul FBI dădu din cap în semn de aprobare.

– În decursul anilor, am făcut sute de viori din lemn tratat astfel, experimentând dozarea și timpul de menținere în soluție. Instrumentele rezultate aveau un sunet puternic, scânteietor. Dar era *aspru*. Era nevoie de ceva care să *atenueze* vibrațiile, armonicele.

Urmă un moment de tăcere. Apoi Spezi continuă:

– Aici intră în scenă adevăratul geniu al lui Stradivari. A găsit acel ceva în lacul lui secret.

Navigă cu mouse-ul pe ecranul unui computer, dădu câte un clic pe câteva meniuri. Apăru o nouă imagine, în alb-negru, un peisaj incredibil de colțuros, ducându-l pe D'Agosta cu gândul la un lanț muntos de mare întindere.

– Iată lacul de pe un Stradivarius, scanat cu un microscop electronic care mărește de 30 000 de ori. După cum vă dați seama, nu este stratul neted și compact care se vede cu ochiul liber. Prezintă în schimb miliarde de fisuri microscopice. Când se cântă la vioară, acestea *absorb* și *atenuează* asprimea vibrațiilor și a rezonanței, lăsând să treacă numai sunetele pure și clare. Acesta e adevăratul secret al viorilor lui Stradivari. Problema constă în faptul că lacul folosit era o soluție chimică incredibil de complexă, care implică fierberea unor insecte și alte surse de substanțe organice și anorganice. E o sfidare pentru orice tip de analiză – deținem o cantitate atât de mică pe care să o putem testa. Nu poți să jupoi lacul de pe un Stradivarius – îndepărtarea unei părți oricât de mici ar distruge vioara. Și ar trebui să distrugi în întregime un instrument ca să obții lac suficient pentru o analiză corespunzătoare. Chiar și așa, nu am putea folosi una dintre viorile sale de calitate inferioară. Acestea au fost experimentale, iar rețeta lacului s-a schimbat de mai multe ori. Nu: ar trebui distrusă una din perioada de aur. Și mai mult decât atât, ar trebui făcută o secțiune în lemn, pentru a analiza compoziția chimică a soluției în care a fost îmbibat, precum și suprafața de contact între lac și lemn. Din toate aceste considerente, nu am reușit să

depistăm cu exactitate procedeul pe care l-a folosit. Spezi se lăsă pe spătarul scaunului și adăugă: Încă o problemă. Chiar dacă *am avea* toate rețetele lui secrete, tot am putea da greș. Știind tot ce nu știm noi, Stradivari a făcut totuși și viori mediocre. Au mai fost și alți factori care au contribuit la realizarea unei viori excelente, unii se pare chiar mai presus de controlul *lui* – cum ar fi proprietățile deosebite ale lemnului pe care l-a folosit.

Agentul FBI dădu din cap în semn că pricepea.

– E tot ce vă pot spune, domnule Pendergast. Fața bărbatului strălucea cu o intensitate febrilă. Acum să vorbim despre *asta*.

Își deschise pumnul și netezi cartea de vizită mototolită. Iar D'Agosta zări pentru prima oară ce anume scrisese de Pendergast.

„Nor-de-Furtună."

62

Bărbatul întinse cartea de vizită cu o mână tremurătoare.

Pendergast îi răspunse încuviințând din cap.

– Poate cel mai bun mod de a începe ar fi să-i povestiți sergentului D'Agosta tot ce știți despre istoria acestei viori.

Spezi se întoarse spre D'Agosta, cu chipul străbătut de regret.

– Nor-de-Furtună a fost cea mai bună dintre viorile lui Stradivari. A fost folosită de un șir aproape neîntrerupt de virtuozi, de la Tartini la Paganini și apoi de alții. A fost prezentă în cele mai importante momente ale istoriei muzicii. La ea a cântat Franz Clement la premiera concertului lui Beethoven pentru vioară. A fost folosită de Joachim la premiera concertului pentru vioară compus de Brahms, și de Paganini la primul spectacol din Italia care a cuprins toate cele douăzeci și patru de Capricii ale sale. Apoi, chiar la începutul Primului Război Mondial – la moartea virtuozului Luciano Toscanelli, fie-i numele blestemat – a dispărut. Toscanelli a înnebunit în ultimele zile ale vieții și a distrus-o într-un fel sau altul. Alții spun că s-a pierdut în Marele Război.

– Nu s-a pierdut.

Spezi se îndreptă brusc de spate.

– Vreți să spuneți că *există* încă?

– Încă vreo două întrebări, dacă se poate, *dottore*. Ce știți despre proprietarii viorii respective?

– Acesta e unul dintre misterele sale. Se pare că ar fi fost deținută în permanență de aceeași familie, care ar fi cumpărat-o direct de la Stradivari. A fost moștenită din tată în fiu numai cu numele, fiind împrumutată în permanență unui șir de virtuozi. Ceea ce e normal, firește: majoritatea viorilor Stradivarius din zilele noastre sunt deținute de colecționari bogați, care le cedează pe termen lung unor violoniști celebri. Așa a fost și cu Nor-de-Furtună. Când virtuozul care o folosea murea – sau avea ghinionul să dea un concert prost – familia deținătoare o lua și o dădea altcuiva. Probabil că făcea obiectul unei competiții acerbe. Nu mă îndoiesc că ăsta a fost motivul pentru care familia a rămas anonimă – membrii săi nu doreau să fie hărțuiți și presați de violoniștii dornici să folosească instrumentul. Au făcut din păstrarea secretului identității lor o condiție indispensabilă pentru a putea cânta la vioara respectivă.

– Nici un virtuoz n-a rupt vreodată tăcerea?

– Nu, din câte știu eu.

– Iar Toscanelli a fost ultimul dintre cei care au cântat la ea.

– Da, Toscanelli. Marele și teribilul Toscanelli. A murit în 1910, când era o epavă sifilitică, în împrejurări stranii, misterioase. Vioara nu se găsea lângă cadavrul său și nu a mai fost găsită niciodată.

– La *cine* ar fi trebuit să ajungă vioara după moartea lui Toscanelli?

– O întrebare bună. Poate la tânărul conte Ravetski, copilul-minune rus. Ucis însă în timpul revoluției – o mare pierdere. A fost un secol cumplit. Și acum, domnule Pendergast... sunt aproape mort de curiozitate.

Agentul FBI își duse mâna la buzunar și scoase un plic din hârtie transparentă, ridicându-l apoi în lumină.

– O bucată de păr de cal din arcușul viorii Nor-de-Furtună.

Spezi își întinse degetele tremurătoare.

– Îmi permiteți?

– V-am promis un schimb. Vă aparține.

Bărbatul deschise plicul, scoase firul de păr de cal cu o pensetă și îl așeză sub un microscop. O clipă mai târziu, imaginea apăru pe ecranul computerului.

– E păr de cal dintr-un arcuș de vioară, fără nici o îndoială... se văd granulele de sacâz, aici, și uzura microscopică apărută ca urmare a întrebuințării, aici. Își îndreptă postura. Bineînțeles că orice arcuș folosit pentru Nor-de-Furtună nu e, cu siguranță, arcușul original și, chiar dacă ar fi, părul de cal trebuie să fi fost înlocuit de vreo mie de ori. E greu să fie considerat o dovadă.

– Sunt pe deplin conștient de asta. Nu a reprezentat decât primul indiciu care m-a condus la un șir de deducții, pentru a ajunge la concluzia că Nor-de-Furtună încă există. E aici, *dottore,* în Italia.

– Ce n-aș da să fie așa! De unde aveți firul ăsta de păr?

– De la locul unei crime săvârșite în Toscana.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule: *cine-o deține?*

– Încă nu știu sigur.

– Și cum o să descoperiți?

– Trebuie să aflu mai întâi cum se numește familia care a deținut-o inițial.

Spezi căzu o clipă pe gânduri.

– Eu aș începe cu moștenitorii lui Toscanelli – se spune că ar fi avut o duzină de copii, de la tot atâtea metrese. Dumnezeu știe... e posibil ca unul dintre ei să mai fie încă în viață pe undeva... și, dacă mă gândesc mai bine, cred că aici, în Italia, există o nepoată, sau cam așa ceva. Toscanelli a fost un afemeiat notoriu, un băutor de absint, un indiscret în ultimii ani ai vieții. Poate i-a spus ceva vreuneia dintre amante, care le-ar fi putut povesti apoi copiilor ei.

– O sugestie excelentă! Pendergast se ridică. Ați fost extrem de generos, *dottore*. Promit să vă împărtășesc amănuntele atunci când o să aflu mai multe despre locul unde se află Nor-de-Furtună. Deocamdată vă mulțumesc pentru timpul acordat.

*

La întoarcerea pe străzile înguste, Pendergast deschise drumul cu aceeași precauție de care dăduse dovadă când se îndreptau spre atelierul lui Spezi. Totuși, când ajunseră la cafenea părea să se simtă satisfăcut într-o oarecare măsură și sugeră să se oprească pentru un alt espresso. Stând la bar, se întoarse către D'Agosta cu un zâmbet.

– Și acum, dragul meu Vincent... ai o teorie?

D'Agosta încuviință din cap.

– În mare parte, oricum.

– Excelent! Nu-mi spune nimic deocamdată. Să ne continuăm cercetările în tăcere, încă puțin. Va sosi în curând momentul să ne împărtășim concluziile.

– N-am nimic împotrivă.

D'Agosta sorbi din băutura amară. Se întrebă dacă în Italia era cu putință să găsească pe undeva o cană cu cafea americană autentică, în locul acelei chestii negre, otrăvitoare, care îți jupuia beregata pe dinăuntru și continua să-ți fiarbă în stomac pentru alte câteva ore.

Pendergast își dădu ceașca peste cap, apoi se sprijini de bar.

– Vincent, îți poți imagina cum ar fi fost Renașterea dacă Michelangelo l-ar fi sculptat pe David în marmură verde?

63

Căpitanul de detectivi Laura Hayward stătea pe scaunul ei portocaliu de plastic, cu cafeaua răcindu-i-se în paharul de hârtie cerată. Își dădea extrem de bine seama că era atât cea mai tânără persoană, cât și singura femeie din încăperea plină cu ofițeri de poliție de rang superior. Pereții sălii de conferințe erau vopsiți în obișnuitul roșu palid. Un portret al lui Rudolph Giuliani[1] împodobea unul dintre pereți, fiind plasat în aceeași ramă cu o fotografie a Turnurilor Gemene, iar dedesubt se afla lista agenților de poliție uciși în timpul atacurilor. Nu exista nici o fotografie a actualului primar, a președintelui Statelor Unite sau a oricui altcuiva.

Ei îi plăcea acest aspect.

Comisarul de poliție Henry Rocker stătea în capul mesei, ținând în permanență în mâna lui mare o cană uriașă cu cafea neagră, iar chipul său întotdeauna obosit țintuia cu privirea mijlocul aceleiași mese. În dreapta lui era așezat Milton Grable, căpitan de patrulă la secția de poliție din zona unde fusese ucis Cutforth și unde se înălța tabăra de corturi.

Hayward se uită la ceas. Era fix nouă dimineața.

– Grable? zise Rocker, deschizând ședința.

Căpitanul își drese glasul și răsfoi niște hârtii.

---

[1] Primarul New Yorkului în momentul producerii atentatelor teroriste din 11 septembrie 2001 (n.red.)

– După cum știți, domnule comisar, această tabără de corturi devine o problemă. O mare problemă.

Lui Hayward i se păru că singura confirmare a faptului că Rocker îl auzise erau cearcănele de sub ochii lui, care se înnegriseră mai tare.

– Avem două sute de oameni care locuiesc vizavi de cel mai select cartier de pe raza secției mele – de fapt, din întregul oraș – și indivizii ăștia distrug parcul, se pișă în tufișuri, se cacă peste tot... Aruncă o privire spre Hayward. Îmi cer scuze, doamnă!

– E în ordine, domnule căpitan, răspunse ea, cu răceală. Sunt familiarizată și cu termenii, și cu aceste funcții ale organismului.

– Aha.

– Continuați, spuse sec comisarul.

Lui Hayward i se păru că observase un licăr subtil de amuzament în ochii obosiți ai lui Rocker.

– Primim apeluri de la oameni importanți, ne sună telefoanele până și-n cur... O altă privire către Hayward. Știți la cine mă refer, domnule. Cer, *urlă* să se ia măsuri. Și au dreptate. Indivizii din parc nu dețin nici o autorizație.

Hayward se foi în scaun. Treaba ei era să se ocupe de cazul Cutforth, nu să asculte un căpitan de la o secție oarecare vorbind despre autorizații.

– Nu e un protest politic, nu e ceva ce ține de libertatea de expresie, continuă Grable. E o șleahtă de țicniți evlavioși, îmboldiți de acest așa-zis reverend Buck. Care, apropo, a stat nouă ani la Joliet pentru crimă fără premeditare, a împușcat un vânzător pentru un pachet de gumă de mestecat.

– Adevărat? murmură Rocker. Și de ce n-a fost crimă cu premeditare?

– Așa a fost înțelegerea între avocat și procuror. Ceea ce vreau să subliniez, domnule comisar, este că n-avem de-a face cu un simplu fanatic. Buck e un om periculos. Și afurisiții ăia de la *Post* bat toba, fac tot ce se poate ca să toarne gaz peste foc. E tot mai rău, din zi în zi.

Hayward cunoștea deja faptele și își abătu pe jumătate atenția de la Grable, cu gândul la D'Agosta și la Italia. Își dădu seama, simțind o împunsătură lăuntrică pe care n-o înțelese pe deplin, că trecuse ora stabilită pentru convorbirea telefonică. Ei, el era un polițist adevărat. Și unde îl dusese asta? Promovați erau tipii ca Grable – șmecherașii de birou.

– Nu e o situație care ține numai de secția mea. E o problemă a întregului oraș. Grable își puse mâinile pe masă, cu palmele în sus. Vreau o echipă SWAT care să-l ia de-acolo pe omul ăsta înainte de a ne trezi cu o răzmeriță pe cap!

Rocker îi răspunse cu voce gravă și calmă.

– Tocmai de asta ne aflăm acum aici, domnule căpitan. Ca să găsim o metodă de a *nu* avea o răzmeriță.

– Întocmai, domnule.

Comisarul se întoarse către bărbatul din stânga lui.

– Wentworth?

Hayward n-avea idee cine era Wentworth. Nu-l mai văzuse niciodată, iar pe costumul lui nu exista nici un însemn care să-i arate gradul. Nici măcar nu semăna a polițist.

Wentworth se răsuci, cu ochii pe jumătate închiși și cu degetele unite sub forma unei piramide, și răsuflă încet, prelung, înainte de a răspunde.

„Psiholog", își spuse Hayward.

– În ceea ce îl privește pe acest, ăăă, Buck, începu Wentworth, cu voce tărăgănată, tipul său de personalitate se întâlnește destul de des. Bineînțeles că fără a purta o discuție nu se poate pune un diagnostic ferm. Dar, din câte am observat, manifestă o psihopatologie evidentă: posibil schizo-paranoic, probabil suferind de un complex mesianic. Sunt șanse să fie afectat de o manie a persecuției. Ceea ce se complică datorită faptului că e predispus la violență. Nu recomand *în nici un caz* trimiterea unei echipe SWAT. Se întrerupse, gânditor, apoi continuă: Ceilalți sunt niște simpli adepți și vor reacționa exact așa cum va reacționa Buck: cu violență sau cooperând. Îi vor urma exemplul. Cheia constă în

a-l scoate pe Buck din scenă. Aș zice că acțiunea va înceta de la sine imediat ce va fi îndepărtat Buck.

– Corect, spuse Grable. Și cum îl îndepărtați, dacă nu apelând la o echipă SWAT?

– Dacă amenințați un om ca Buck, va riposta. Pentru un asemenea om, limbajul la care apelează în cazuri extreme este violența. Aș sugera să trimiteți acolo un polițist sau doi – neînarmați, fără să amenințe, de preferat femei, și încă unele atrăgătoare – care să-l scoată afară. O arestare cu menajamente, neprovocatoare. Acționați rapid, chirurgical. După o zi, tabăra de corturi o să dispară, adepții lui vor urma un alt guru, sau se vor duce la un concert Grateful Dead, sau se vor întoarce la indiferent ce-or fi făcut înainte de a citi articolele alea din *Post*. După o altă expirație prelungă, Wentworth concluzionă: Luând totul în considerație, acesta e sfatul meu.

Hayward nu se putu stăpâni să nu-și dea ochii peste cap. Buck, schizofrenic? Discursurile lui, citate cu afecțiune în *Post,* nu trădau nimic din modul dezorganizat de gândire la care te-ai fi așteptat din partea unui schizofrenic.

Rocker, care era cât pe ce să nu-i acorde nici o atenție, îi remarcă expresia.

– Hayward? Îți poți aduce contribuția?

– Mulțumesc, domnule. Sunt de acord, în parte, cu analiza situației prezentată de domnul Wentworth, dar, cu tot respectul, nu sunt de acord cu recomandările făcute.

Descoperi ochii apoși ai lui Wentworth ațintiți asupra ei, evident compătimind-o pentru ignoranță. Își dădu prea târziu seama că îl numise „domnul", în loc de „doctorul". Un păcat capital în lumea academică, și aversiunea lui față de ea era palpabilă. Ei, n-avea decât să se ducă naibii!

– Nu există posibilitatea unei arestări neprovocatoare, continuă ea. Orice încercare de a merge acolo și de a-l ridica pe Buck cu forța – chiar și cu menajamente – n-o să dea rezultate. Poate c-o fi nebun, dar nu e ușor de dus de nas. Va refuza să vină. Imediat ce își vor face apariția cătușele, cei doi polițiști

„de preferat femei, și încă unele atrăgătoare“ se vor afla într-o situație dificilă.

– Domnule comisar, interveni Grable, omul ăsta își bate joc de lege pe față. Primesc mii de telefoane pe zi de la societăți comerciale și de la rezidenți de pe Fifth Avenue – de la Sherry Netherland, de la Clubul Metropolitan, de la hotelul Plaza. Liniile telefonice se blochează. Și puteți face pariu că, dacă nu sună la mine, sună la primărie.

Tăcu, așteptând ca vorbele sale să-și facă efectul.

– Sunt cât se poate de conștient că dau telefoane la primărie, spuse Rocker, cu voce joasă, severă.

– Atunci știți, domnule, că nu ne permitem luxul de a trage de timp. Trebuie să facem ceva. Are cineva o altă opinie, în afară de arestarea individului? Căpitanul Hayward are o idee mai bună? Aș vrea s-o aud!

Se lăsă pe spătarul scaunului, respirând gâfâit.

Hayward vorbi cu calm.

– Domnule căpitan Grable, societăților comerciale și rezidenților la care v-ați referit n-ar trebui să li se permită să impună poliției o operațiune pripită și greșit concepută.

„Cu alte cuvinte, se gândi ea, n-au decât să se ducă naibii!“

– Vă e ușor să spuneți asta când stați cocoțată în biroul detectivilor. Eu dau ochii cu oamenii ăștia zi de zi. Dacă ați fi rezolvat cazul Cutforth, n-am mai fi avut o asemenea problemă!

Hayward încuviință din cap, cu o expresie neutră. Unu la zero pentru Grable.

Rocker se întoarse spre ea.

– Fiindcă tot a venit vorba, cum merge ancheta, doamna căpitan?

– Există câteva probe judiciare pe care le studiază băieții în halate albe, la laborator. Încă mai verificăm persoanele de pe lista convorbirilor telefonice purtate de Cutforth în ultimele șaptezeci și două de ore ale vieții sale. Și trecem în revistă înregistrările provenite de la camerele video din holul de intrare în apartamentul său, comparându-le cu declarațiile rezidenților și ale

vizitatorilor cunoscuți. Și, bineînțeles, FBI-ul urmărește o pistă promițătoare în Italia.

Era slăbuț, și Hayward știa că așa și suna. Dar adevărul era că n-aveau nici un rezultat.

– Atunci care e planul *dumneavoastră* pentru a trata cu acest Buck?

Simțind că era în avantaj, Grable o înfrunta cu agresivitate.

– Aș recomanda o abordare încă și mai puțin agresivă. Nu forțați lucrurile. Nu întreprindeți nimic provocator. Trimiteți în schimb pe cineva acolo, să stea de vorbă cu Buck. Explicați-i despre ce e vorba. A adunat acolo sute de oameni, stricând parcul și deranjând vecinii. În adâncul sufletului, e un om responsabil și va dori, în mod firesc, să ia măsuri în privința asta; o să vrea cu siguranță să-și trimită adepții acasă, ca să se bărbierească, să-și facă nevoile și să se spele. Eu așa aș pune problema. Pe deasupra, i-aș propune o înțelegere: dacă și-ar trimite discipolii acasă, i-aș da permisiunea să organizeze o demonstrație. Tratați-l ca pe o persoană rațională. Numai recompense, fără amenințări. Apoi, imediat ce se împrăștie toată lumea din tabără, blocați zona, sub pretextul unei reînsămânțări. Pe urmă dați-le permisiunea să organizeze o demonstrație luni dimineață, la ora opt, în celălalt capăt al Flushing Meadows Park. O să fie ultima dată când o să-i mai vedeți.

Zări o altă sclipire cinică în ochii lui Rocker. Se întrebă dacă asta însemna că era de acord cu soluția propusă de ea, sau doar că îl amuza. Rocker avea o reputație bună printre polițiști, dar faptul că era greu de citit ajunsese notoriu.

– Să-l tratăm ca pe o persoană rațională? repetă Grable. Omul ăsta e un criminal condamnat!

Psihologul chicoti. Hayward îi aruncă o privire, iar el i-o întoarse. Expresia lui devenise încă și mai condescendentă. Se întrebă dacă știa vreun amănunt pe care ea nu-l știa. Totul începea să lase impresia că se ajunsese deja la o concluzie evidentă.

– Și dacă planul ăsta nu merge? întrebă comisarul Rocker.

– Atunci aș lua în considerație propunerea, ăăă, domnului Wentworth.

– Sunt doctorul... replică acesta, dar Grable îl întrerupse.

– Domnule comisar, n-avem timp să-ncercăm mai întâi un plan și apoi pe celălalt. Buck trebuie scos de-acolo acum! Indiferent dacă asta se face cu frumosul sau în cătușe – la alegerea lui. O facem repede, în zori. O să asude pe bancheta din spate a unei mașini de poliție înainte ca adepții lui să-i observe lipsa.

Tăcere. Rocker își roti privirea prin încăpere. Mai erau doi bărbați care nu-și spuseseră părerea.

– Domnilor?

Gesturi de încuviințare, murmure. Se părea că toată lumea era de acord cu psihologul și cu Grable.

– Ei bine, spuse Rocker, ridicându-se. Trebuie să respect acest consens. La urma urmelor, nu avem un psiholog în staff numai pentru a-i ignora sfaturile.

Se uită la Hayward. Ea nu reuși să-i citească expresia, dar privirea lui nu părea lipsită de simpatie.

– O să pătrundem cu un grup mic, așa cum sugerează Wentworth, continuă comisarul. Numai doi ofițeri. Domnule căpitan Grable, dumneata o să fii primul.

Grable îl privi surprins.

– E în teritoriul secției dumitale, după cum te-ai străduit să subliniezi. Și dumneata ești acela care a pledat în favoarea unei acțiuni rapide.

Grable reuși imediat să-și stăpânească surprinderea.

– Desigur, domnule. Foarte adevărat.

– Și, așa cum a sugerat Wentworth, o să trimitem acolo o femeie. Rocker dădu din cap către Hayward. Aceea o să fii dumneata.

În încăpere se lăsă tăcerea. Hayward îl văzu pe Grable schimbând o privire cu Wentworth.

Dar Rocker continua să se uite drept la ea. „Menține lucrurile în limite raționale în locul meu, Hayward“, părea să spună privirea lui.

– Buck o să aprecieze faptul că îi trimitem doi ofițeri de rang superior. Asta o să facă apel la sentimentul importanței de sine.

Rocker se întoarse spre Grable. Ești mai vechi în grad și este operațiunea dumitale. Îți las mână liberă în privința detaliilor și a alegerii momentului de trecere la acțiune. Ședința se suspendă.

64

Dimineața zilei de după excursia la Cremona era strălucitoare și răcoroasă și D'Agosta își miji ochii spre a și-i proteja de soare în timp ce îl însoțea pe Pendergast pe drumul către Piazza Santo Spirito, aflată de partea cealaltă a fluviului față de hotelul lor.

– Ai luat legătura cu doamna căpitan Hayward? îl întrebă Pendergast pe drum.

– Chiar înainte de culcare.

– Ceva interesant?

– Nu tocmai. Cele câteva indicii pe care le-au urmărit în cazul lui Cutforth i-au condus în puncte moarte. Camerele video din sistemul de pază al clădirii nu le-au spus nimic. Se pare că lucrurile stau la fel ca în cazul Grove. Iar în momentul de față toate persoanele importante din administrația New Yorkului sunt preocupate de predicatorul care s-a stabilit în Central Park.

De data asta, piața nu i se mai păru lui D'Agosta tot atât de liniștită ca înainte; pacea îi fusese spulberată de un grup numeros de excursioniști cu rucsacuri în spinare care stăteau pe treptele fântânii, fumând, dând din mână în mână o sticlă de vin Brunello și vorbind zgomotos în cinci, șase limbi. Îi însoțeau cel puțin zece câini lăsați liberi.

– Ai grijă pe unde calci, Vincent, murmură Pendergast, zâmbind strâmb. Florența e un amestec atât de minunat de măreție și de mizerie. Agentul FBI arătă, peste grămăjoarele de excremente

de câine, către clădirea magnifică din colțul de sud-est. De pildă, Palazzo Guadagni. Unul dintre cele mai rafinate exemple de palat renascentist din întreg orașul. A fost construit în anii 1400, dar istoria familiei Guadagni începe cu mai multe secole în urmă.

D'Agosta studie clădirea. Primul nivel era din blocuri brute de piatră de calcar, de un cenușiu-închis, în timp ce etajele de sus erau acoperite cu stuc galben. Cea mai mare parte a ultimului nivel era o logie: un portic cu acoperișul susținut de coloane de piatră. O construcție sobră, dar elegantă.

– La primul etaj sunt diverse birouri și apartamente, la al doilea se află o școală de limbi străine. Iar ultimul este o *pensione* condusă de signora Donatelli. Fără îndoială că acolo s-au cunoscut Beckmann și ceilalți în 1974.

– Femeia asta deține întregul *palazzo?*

– Da. E ultima descendentă a familiei Guadagni.

– Și chiar crezi că-și aduce aminte de câțiva studenți care au stat aici cu trei decenii în urmă?

– Omul e dator să-ncerce, Vincent!

Traversară piața uitându-se cu atenție unde puneau piciorul și trecură pragul unei perechi de uși enorme din lemn, nituite cu fier. Un coridor boltit, cândva măreț, dar acum murdar, îi conduse către o scară și către palierul de la primul etaj. Acolo văzură o bucată zdrențuită de carton, agățată de cornișa unei fresce baroce estompate. Pe carton fusese desenată o săgeată și o mână fermă scrisese cuvântul „Recepție".

Aceasta din urmă era o încăpere inadmisibil de mică pentru un palat atât de mare; îngrămădită și totuși curată ca un pahar, împărțită în două de o traversă de lemn, cu un set uzat de cutii poștale, tot din lemn, într-o parte și cu un suport pentru chei în cealaltă. Camera nu avea decât un singur ocupant: o bătrână mărunțică, așezată în spatele unui birou foarte vechi. Era îmbrăcată extraordinar de elegant, cu părul vopsit și coafat fără cusur, cu rujul roșu impecabil aplicat, cu diamante care păreau autentice împodobindu-i gâtul și atârnându-i la urechile zbârcite.

Se ridică și Pendergast se înclină în fața ei.

– *Molto lieto di conoscerLa, signora.*[1]

Femeia îi răspunse cu răceală.

– *Il piacere è mio.*[2] Și continuă într-o engleză cu accent. N-ați venit aici ca să-nchiriați o cameră, evident.

– Nu, spuse Pendergast.

Își scoase legitimația și i-o întinse.

– Sunteți polițiști.

– Da.

– Și ce doriți? Timpul meu e limitat.

Vocea era ascuțită, intimidantă.

– În toamna anului 1974, cred, aici au stat mai mulți studenți americani. Iată o fotografie de-a lor.

Pendergast scoase poza lui Beckmann.

Ea nu o privi.

– Le știți numele?

– Da.

– Atunci veniți cu mine.

Se întoarse cu spatele, ocoli traversa, ieși printr-o ușă din fundul încăperii și pătrunse într-o altă cameră, mult mai mare. D'Agosta văzu că era un soi de bibliotecă veche, cu cărți legate, manuscrise și documente pe coli de pergament, care umpleau rafturile de la podea până la tavan. Mirosea a hârtie și a lemn putred, a piele veche și a ceară. Tavanul era casetat și fusese cândva poleit cu migală. Acum era atât de vechi încât se fărâmița, cu lemnul ciuruit de găuri.

– Arhiva familiei, spuse ea. Coboară în timp pe o distanță de opt secole.

– Faceți înregistrări riguroase.

– Fac înregistrări *excelente,* mulțumesc!

Se duse drept în partea opusă a camerei, la unul dintre rafturile de jos, alese un registru masiv și îl aduse pe o masă din centrul încăperii. Îl deschise, dând la iveală pagini pline de note,

[1] Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă. (în lb. italiană, în orig.)

[2] Plăcerea e de partea mea. (în lb. italiană, în orig.)

consemnări de plăți, nume și date, înșiruite cu un scris de mână minuscul, fervent.

– Numele?

– Bullard, Cutforth, Beckmann și Grove.

Bătrâna începu să răsfoiască paginile, parcurgându-le cu o rapiditate înspăimântătoare și înălțând câte un norișor de praf la întoarcerea fiecăreia dintre ele. Se opri pe neașteptate.

– Aici. Grove.

Un deget osos, împovărat de un inel cu diamant, arătă către nume. Apoi alunecă în josul paginii.

– Beckmann... Cutforth... Bullard. Da, au fost aici cu toții, în octombrie.

Pendergast se uită încordat în registru, dar era evident că până și lui îi era greu să descifreze scrisul minuscul.

– Vizitele lor se suprapun?

– Da. După câteva secunde de tăcere, femeia precizează: După cum scrie aici, au stat o singură noapte, pe 31 octombrie.

Închise registrul cu un pocnet.

– Altceva, *signore?*

– Da, *signora*. Vreți să aveți amabilitatea de a vă uita la această fotografie?

– Sunt sigură că nu vă așteptați să-mi aduc aminte de niște studenți americani șleampeți pe care i-am văzut acum treizeci de ani. Am nouăzeci și doi de ani, domnule! Mi-am câștigat privilegiul de a uita.

– Vă rog să-mi îndepliniți această dorință.

Ea luă fotografia cu un oftat nervos, o privi... și tresări vizibil. Rămase cu ochii asupra ei timp îndelungat, puțina culoare din obraji dispărându-i încet. Pe urmă îi înapoie fotografia lui Pendergast.

– Întâmplător, spuse cu voce joasă, îmi aduc aminte. De *ăsta*. Arătă cu degetul către Beckmann. Lăsați-mă să mă gândesc. S-a întâmplat ceva cumplit. El și alți băieți, probabil cei din fotografie, au plecat undeva împreună. Au lipsit toată noaptea. El s-a întors și era îngrozitor de tulburat. A trebuit să-i chem un preot...

Tăcu, vocea stingându-i-se. Siguranța rece îi dispăruse, ca și nezdruncinatul simț al propriei identități.

– A fost în noaptea din ajunul Zilei Tuturor Sfinților. S-a întors după o noapte de chef și era într-o stare foarte proastă. L-am dus la biserică.

– La ce biserică?

– La cea de aici, la Santo Spirito. Îmi aduc aminte că era panicat și că implora să fie spovedit. E mult de-atunci, dar incidentul a fost atât de straniu, încât mi-a rămas în minte. Incidentul și expresia de pe fața sărmanului băiat. Cerea să vadă un preot de parcă viața lui ar fi depins de asta.

– Și?

– S-a dus la spovedanie, apoi și-a împachetat lucrurile imediat și a plecat.

– Și ceilalți studenți americani?

– Nu-mi aduc aminte. Sărbătoresc în fiecare an Ziua Tuturor Sfinților, sau mai degrabă pe cea dinaintea ei, pe care cred c-o numiți Halloween. E un pretext pentru băutură.

– Știți unde s-au dus în seara aceea, sau cu cine e posibil să se fi întâlnit?

– Nu știu nimic mai mult decât v-am povestit.

Din camera din față se auzi o sonerie.

– Am oaspeți de care trebuie să mă ocup, spuse ea.

– O ultimă întrebare, *signora,* dacă sunteți amabilă. Preotul care a ascultat spovedania... mai e încă în viață?

– Trebuie să fi fost părintele Zenobi. Da, părintele Zenobi. Acum e la călugării din La Verna.

Bătrâna se întoarse cu intenția să plece, apoi se opri și se uită încet înapoi.

– Dar dacă vă închipuiți că-l puteți convinge să încalce taina spovedaniei, atunci, domnule, vă înșelați amarnic!

65

D'Agosta își imagina că după plecarea din *palazzo* aveau să se întoarcă direct la hotel. Însă Pendergast zăbovi în piață: se plimbă tacticos, cu mâinile în buzunare, uitându-se mai întâi în stânga, apoi în dreapta. După câteva minute se întoarse spre D'Agosta.

– *Gelato?* Dacă nu mă înșel, aici, la Cafeneaua Ricchi, au una dintre cele mai bune din Florența.

– Am renunțat la înghețată.

– Eu nu. Fă-mi plăcerea asta.

Intrară în cafenea și se apropiară de bar. Pendergast comandă un cornet – tiramisu și *crèmé anglaise* –, iar D'Agosta ceru un espresso.

– N-am știut că-ți plac dulciurile, spuse D'Agosta în timp ce se sprijineau de bar.

– Am un soi de slăbiciune pentru înghețata italiană. Dar ne-am oprit aici în primul rând ca să-i aflăm intențiile.

– Să-*i* aflăm intențiile? Intențiile cui?

– Ale tipului care ne urmărește.

D'Agosta se îndreptă de spate.

– Poftim?

– Nu... nu te uita. Are o înfățișare comună, vreo treizeci și cinci de ani, poartă cămașă albastră și pantaloni de culoare închisă. Cât se poate de profesional.

Cornetul lui Pendergast sosi și el luă cu delicatețe o înghițitură. Pe urmă expresia feței i se schimbă brusc.

– Tocmai a intrat în *pensione,* spuse.

Își abandonă înghețata, azvârli câțiva euro pe tejghea și ieși din cafenea cu pași mari. D'Agosta îl urmă.

– Te temi pentru *signora?*

– *Signora* e în deplină siguranță. Te temut, mă tem pentru preot.

– Pentru preot...? D'Agosta înțelese dintr-odată. Atunci îl putem opri pe individul ăla când iese din *pensione*.

– Nu ne-ar fi de nici un folos, n-am reuși decât să ne încâlcim în proceduri legale interminabile. Avem cele mai mari șanse chiar la mănăstire. Haide, Vincent, nu ne putem permite să pierdem nici o clipă!

Peste douăzeci de minute se îndreptau către dealurile din nord-estul Florenței, cu Pendergast la volanul Fiatului lor închiriat. Deși condusese el însuși cu mare viteză într-o mulțime de ocazii – și cu toate că Pendergast era evident un expert –, inima lui D'Agosta bătea într-un ritm stânjenitor de rapid. Mașina scrâșnea din cauciucuri și din frâne, luând cu o iuțeală înspăimântătoare o serie de curbe în ac de păr, toate fără parapet. La fiecare viraj care îi purta mai sus, în fața lor se înălța o mare de piscuri; mărețul lanț muntos al Apeninilor.

– A trecut ceva timp de când mi-am dat seama că suntem urmăriți, spuse Pendergast. De când am descoperit cadavrul lui Bullard, sau poate chiar de mai înainte. În momentele importante – cum ar fi excursia noastră la Cremona – am reușit să-l țin pe spion la mică distanță. Încă nu m-am confruntat cu el, sperând în schimb să aflu cine se ascunde în spatele lui. Nu m-am gândit c-o să treacă la o abordare atât de directă, cum a fost aceea din piață. Înseamnă că ne apropiem de adevăr. Înseamnă, pe de altă parte, și un pericol mai mare, pentru noi și pentru deținătorii unor informații cruciale – cum este părintele Zenobi.

Cauciucurile scârțâiră luând o altă curbă. D'Agosta își adună puterile pentru a rezista în fața efectelor forței centrifuge, cu sudoarea izvorându-i pe frunte.

– Te-am văzut scoțând informații de la tot felul de oameni, spuse el, când se simți destul de în siguranță ca să răsufle iarăși. Dar, dacă poți convinge un preot să dezvăluie o confesiune făcută cu treizeci de ani în urmă, mă întorc înot până la Southampton.

Un alt viraj lung, în scrâșnet de cauciucuri, mașina atârnând efectiv deasupra buzei unei prăpăstii.

De data asta, D'Agosta aproape că fu nevoit să-și smulgă degetele înfipte în bord.

– Nu crezi c-am putea să încetinim?

– Nu, nu cred, zise Pendergast clătinând din cap.

Mașina execută un alt derapaj pe jumătate necontrolat în jurul unui colț și, în timp ce era proiectat în geamul portierei pasagerului, D'Agosta aruncă o privire îngrozită înapoi, în josul coastei de munte. Zări o motocicletă, cu vreo trei serpentine în urmă, numai negru și crom, cu șaua unghiular expus vederii și scânteind. Se apropia cu repeziciune.

– Ne urmărește o motocicletă! exclamă sergentul.

Pendergast încuviință din cap.

– O Ducati Monster, model S4R, dacă nu mă-nșel. Cu patru cilindri în V, dezvoltând peste o sută de cai-putere, ușoară, dar puternică.

D'Agosta se uită din nou în urmă. Motociclistul era îmbrăcat în piele roșie și casca sa avea vizor fumuriu.

– E bărbatul din piață? întrebă.

– Fie el, fie un aliat de-al lui.

– E pe urmele noastre?

– Nu, e pe urmele preotului.

– Sunt al naibii de sigur că nu putem merge mai repede decât el!

– Putem să-l încetinim. Scoate-ți arma.

– Și ce să fac cu ea?

– Te las să hotărăști singur.

D'Agosta auzea apropiindu-se vaierul strident al motorului turat la maximum. Virară din nou, împrăștiind nori de praf atunci când Fiatul se răsuci, derapând mai întâi spre dreapta, apoi spre stânga. Dar motocicleta mușca deja din aceeași curbă,

înclinată sub un unghi incredibil, aproape crestând drumul. Motociclistul se redresă rapid și începu să reducă decalajul, pregătindu-se să-i depășească.

– Ține-te bine, Vincent!

Mașina zvâcni în lateral, intrând pe banda din stânga exact când motocicleta ajunsese alături, apoi reveni, cu scrâșnet de cauciucuri, tăindu-i calea. D'Agosta se uită în spate și îl văzu pe motociclist rămânând în urmă și pregătindu-se pentru o altă încercare de depășire.

– Vine prin dreapta! strigă.

În ultima clipă, Pendergast smuci din nou Fiatul către stânga, anticipând corect manevra înșelătoare; în spatele lor se auzi un scârțâit de cauciucuri când motociclistul acționă frâna posterioară și motocicleta se ridică pe roata din spate. Bărbatul o îndreptă, se redresă. D'Agosta îl văzu ducându-și mâna sub geacă.

– E înarmat!

Sergentul se sprijini cu spinarea de portiera pasagerului și așteptă, cu propria armă pregătită. Se îndoia că un motociclist care mergea cu o sută treizeci de kilometri la oră pe un drum șerpuitor de munte putea ținti cu precizie – dar n-avea de gând să-și asume nici un risc.

Motocicleta se apropie din nou, într-o explozie de viteză, arma îndreptându-se spre ei, stabilizându-se. D'Agosta ținti.

– Așteaptă până trage el, murmură Pendergast.

Se auzi un pocnet și apăru un norișor de fum albăstrui, spulberat instantaneu; și, în aceeași clipă, o bufnitură; luneta se opaciză brusc, o rețea de crăpături dezvoltându-se în jurul unei găuri perfecte, de nouă milimetri diametru. O clipă mai târziu, Pendergast frână cu o promptitudine înspăimântătoare, aruncându-l pe D'Agosta în față, în limitele centurii de siguranță, apoi se deplasă brusc în lateral și acceleră din nou.

D'Agosta își desfăcu centura, sări pe bancheta din spate, îndepărtă cu o lovitură de picior geamul deformat, își stabiliză pistolul și trase. Motociclistul zvâcni într-o parte și rămase în urmă, în spatele unei curbe, schimbând vitezele.

– Ticălosul...!

Mașina trecu de colțul următor, alunecând pe pietrișul dislocat și derapând periculos de aproape de muchia stâncii. D'Agosta îngenunche pe bancheta din spate, abia îndrăznind să respire, și ținti prin luneta distrusă, gata să tragă imediat ce avea să reapară motocicleta. Pe când se învârteau în jurul altei coaste de munte, întrezări Ducati-ul la vreo sută de metri în urmă.

Pendergast schimbă viteza într-o treaptă inferioară, cu motorul vuind din cauza suprasolicitării și cu acul turometrului în zona roșie. Se încadrară într-o altă curbă lungă, care făcea să ți se revolte stomacul.

Când accelerară, ieșind din acea cotitură, drumul le apăru în față trecând peste un prag al muntelui și pătrunzând în linie dreaptă printr-o pădure de pini, întinsă și întunecoasă, ca un tunel săpat prin umbră. Un indicator fulgeră pe lângă ei: *„Chiusi della Verna 13 km"*. Supraveghind ce se întâmpla în urmă, D'Agosta văzu o trombă de ace de pin azvârlite în aer la trecerea lor.

... Și apoi apăru Ducati-ul, luând curba. Polițistul ochi, dar îi era imposibil să tragă dintr-o mașină în mișcare într-o țintă aflată la două sute de metri în urmă. Rămase nemișcat, așteptând o ocazie.

Motocicleta se năpusti înainte huruind strident, intrând cu un urlet în viteza a cincea și apoi într-a șasea și apropiindu-se din ce în ce mai rapid. Bărbatul își băgase pistolul la loc și mergea ținându-și ambele mâini înmănușate pe ghidon, cu capul plecat.

– Are de gând să-ncerce o altă depășire.

– Fără-ndoială.

Pendergast conducea pe mijlocul șoselei, cu pedala de accelerație apăsată până la podea.

Dar mașina nu era pe măsura unui Ducati. Motocicleta se poziționă exact în spatele lor, accelerând permanent. „Probabil că atinge trei sute la oră", se gândi D'Agosta. Știa că motociclistul urma să-ncerce o schimbare de direcție în ultimul moment, țâșnind pe lângă ei, și că Pendergast nu avea cum să ghicească dacă intenționa să vireze la stânga sau la dreapta. Își stabiliză

arma folosindu-se de ambele mâini. Își îmbunătățise într-o mare măsură tirul exersând în poligonul Secției 27, dar, luând în considerație vibrațiile și faptul că mașina și motocicleta erau în mișcare, avea să fie dificil. Motocicleta avea acum o viteză cel puțin dublă față de a lor și se apropia cu repeziciune...

D'Agosta trase, țintind partea de jos a motocicletei, însă rată.

Mașina se deplasă violent spre dreapta în timp ce motociclistul trecu vijelios prin stânga lor – toba dublă de eșapament scoțând scântei și el stând aplecat atât de tare în față, încât părea drapat peste ghidon –, apoi dispăru dincolo de curba următoare.

– Am dat cu banul și-am pierdut, spuse sec Pendergast.

Se apropiau acum ei înșiși de curbă, cu o viteză atât de mare, încât nu puteau controla virajul. Pendergast frână puternic, în timp ce apăsa pedala de accelerație și răsucea simultan volanul spre stânga. Mașina se roti violent în jurul propriei axe, de două, poate de trei ori – D'Agosta era prea zdruncinat ca să poată fi sigur – înainte de a se opri chiar pe muchia stâncii.

Rămaseră pe loc câteva clipe, mirosul usturător al plăcuțelor de frână arse plutind asupra mașinii.

– În ciuda tuturor necazurilor sale, Fiat încă mai știe cum să facă un automobil ca lumea, comentă Pendergast.

– Celor de la Eurocar, de unde-am închiriat-o, n-o să le placă asta, răspunse D'Agosta.

Pendergast demară; mașina reveni pe șosea scrâșnind și acceleră înscriindu-se în curba următoare.

Trecură din nou în viteză prin pădurea de conifere înainte de a urca pe o altă serie de serpentine abrupte, mai periculoase decât cele dinainte. D'Agosta își simți stomacul începând să-i facă probleme. Își îngădui să arunce o privire dincolo de marginea drumului. Jos, departe – foarte, foarte departe –, se zărea Valea Casentino, punctată cu ogoare și cu sătucuri. Se grăbi să se uite în altă parte.

Urcau, viraj după viraj, cu Pendergast conducând într-o tăcere îndârjită. D'Agosta își reîncărcă și își verifică arma; era un exercițiu preferabil uitatului pe geam. Pe marginea șoselei

apărură pe neașteptate case, fulgerând prin dreptul lor, și trecură în viteză prin orășelul Chiusi della Verna. Pendergast apăsă necontenit pe claxon și pietonii se repezeau îngroziți în cadrul ușilor de prăvălii la trecerea ca o furtună a mașinii, care la un moment dat reteză oglinda laterală a unei furgonete parcate și o azvârli în stradă, unde se rostogoli în salturi. Imediat după ieșirea din orășel apăru un alt indicator decolorat: „*Santuario della Verna 6 km*".

Drumul urca fără întrerupere o coastă împădurită și abruptă, curbă după curbă, toate foarte strânse. Apoi ieșiră brusc din pădure, pomenindu-se pe o pajiște, și acolo – drept în fața lor, dar cu încă trei sute de metri mai sus – se afla mănăstirea din La Verna: o imensă încălcitură de piatră din vremuri vechi, cocoțată pe un colț de stâncă suspendat deasupra hăului. Nu avea ferestre, fiind atât de întinsă și de plină de cicatricile dobândite în decursul vremurilor, încât părea una cu stânca însăși. În ciuda tuturor evenimentelor recent trăite, D'Agosta simți un fior rece alunecându-i pe șira spinării: la școala de duminică învățase că aceea era probabil cea mai sacră mănăstire creștină din lume, construită de însuși Sfântul Francisc, în 1224.

Mașina se năpusti din nou în pădure și mănăstirea dispăru din vedere.

– Avem vreo șansă? întrebă D'Agosta.

– Depinde cât de repede îl găsește omul nostru pe părintele Zenobi. Mănăstirea e mare. Măcar dac-ar fi avut vreun telefon!

Mașina luă un alt viraj în viteză. D'Agosta auzi bătăi de clopot și sunetul slab al unor incantații până la el, în pofida huruitului motorului.

– Călugării sunt probabil la rugăciune, spuse polițistul.

Se uită la ceas. Trebuia să fie slujba numită sexta: ora a șasea din *Opus Dei.*

– Da. O potrivire cât se poate de nefericită.

Pendergast abordă o ultimă curbă, cu roțile rulând nu pe asfalt, ci pe piatră cubică veche, plină de mușchi.

Drumul pavat cu piatră – care, evident, nu fusese construit pentru mașini – ducea în spatele mănăstirii. Acolo, lângă arcada de piatră din zidul exterior, D'Agosta văzu motocicleta Ducati, sprijinită pe cricul ei, cu roata groasă din spate încă învârtindu-se alene.

Pendergast frână derapând ușor și coborî, cu arma în mână, chiar înainte ca mașina să se fi oprit cu desăvârșire. D'Agosta îl urmă imediat. Trecură în fugă pe lângă motocicletă, traversară un pod de piatră și pătrunseră în mănăstire. În dreapta se afla o capelă mare, cu ușile larg deschise, și sunetul plin de vigoare al cântărilor liturgice se înălța și cobora, ca o adiere răcoroasă. În timp ce se apropiau în fugă, cântecul păru să șovăie, apoi se stinse într-o învălmășeală de voci.

Se repeziră în capelă exact în momentul în care individul îmbrăcat în piele roșie – cu un braț întins, rigid – trăgea de aproape într-un călugăr bătrân, îngenuncheat, cu mâinile înălțate a surprindere sau în semn de rugăciune. Detunătura armei răsună șocant de puternic în spațiul închis, reverberând exact în momentul se stingeau ultimele note ale cântării liturgice. D'Agosta strigă cu disperare, furie și spaimă pe când preotul se prăbușea, iar trăgătorul își înălța arma în stilul cuiva care ducea la îndeplinire o execuție, țintind cu atenție și pregătindu-se pentru o a doua împușcătură.

66

În lumina de crepuscul dinaintea zorilor, Hayward stătea alături de căpitanul Grable pe o culme stâncoasă din Central Park, la nord de clădirea Arsenalului. De acolo aveau o perspectivă bună asupra taberei de corturi, încă adormită în atmosfera liniștită a dimineții. Fuseseră instruiți în privința localizării cortului lui Wayne Buck și ea îl distingea clar: era mare, de pânză verde, chiar în inima taberei.

Îndoielile i se accentuară. Nu puteai intra sau ieși pe o cale directă de acces, lipsită de obstacole. Orașul improvizat se întinsese mult mai mult decât realizase ea: acolo erau probabil vreo trei sute de corturi, poate chiar mai multe, împrăștiate prin frunziș. Și terenul nu le era de nici un ajutor: vâlcele adânci, înverzite, și adâncituri de teren pline de vegetație, înconjurate de movile cu iarbă bogată, pe ale căror versanți se zăreau frecvent brazde lungi de piatră de un cenușiu întunecat. Privind prin hățișul de crengi, abia dacă reușea să deslușească mașina de poliție – parcată de Fifth Avenue – care urma să-l ia pe Buck. Aștepta în partea dinspre bulevard a parcului, chiar vizavi de intrarea în clădirea unde locuise Cutforth.

De fapt, acela era ultimul loc unde și-ar fi dorit să se afle atunci. Ar fi trebuit, de drept, să se ocupe de cazul Cutforth. N-ar fi trebuit să se găsească acolo – n-ar *mai* fi trebuit, nu când s-ar fi cuvenit să lucreze la un caz nerezolvat de crimă. Avea într-o mult

prea mare măsură senzația că se reîntorsese în zilele nefericite de demult, când era polițistă la Transporturi și aduna vagabonzi de pe străzi.

Se uită la Grable. Vorbise puțin cu D'Agosta cu o noapte înainte, scurt, și acum și-ar fi dorit ca el să se afle acolo. Era un tip pe care puteai conta. Cât despre Grable...

Acesta își potrivi cravata, își îndreptă postura.

– Facem un ocol și intrăm dinspre vest.

Transpira, și cămașa i se lipise de corp în ciuda aerului răcoros al dimineții.

Hayward încuviință din cap.

– După cum văd eu lucrurile, cheia este *viteza*. Nu ne dorim să fim blocați acolo, înăuntru.

Grable înghiți în sec și-și săltă cureaua.

– Doamnă căpitan, spre deosebire de unele persoane din poliție, eu nu mi-am irosit timpul prin sălile de cursuri, adunând diplome. Eu am plecat de jos. Știu ce fac.

Se scurse un răstimp îndelungat, în care el privi în jos, către somnolenta tabără de corturi. Hayward se uită la ceas. Se lumina tot mai mult, și de la o clipă la alta, soarele avea să răsară în câteva minute. Ce naiba aștepta Grable?

– Suntem într-o ușoară întârziere, dacă nu vă deranjează c-o spun, zise ea.

– Eu nu acționez după un orar, doamnă căpitan!

Hayward încercă să-și alunge îndoielile. Operațiunea era a lui Grable – Rocker o spusese clar –, iar ea trebuia să-i urmeze instrucțiunile. Nu rezolva nimic afișând o atitudine lipsită de respect. Și planul ar fi putut să funcționeze. Da, *ar fi putut* să funcționeze dacă intrau și ieșeau suficient de repede, ducându-l pe Buck la mașina de patrulă aflată în așteptare chiar înainte de a reuși să se trezească de-a binelea. „Ar putea să meargă, își spuse, atâta vreme cât Grable se mișcă repede. Dacă ai de gând să arestezi pe cineva, o faci. Nu-i lași mai întâi timp să se gândească la asta." Se uită din nou la Grable, întrebându-se de ce avea nevoie de atâta timp.

– Bine, spuse el, simțindu-i privirea. Să mergem!

Se îndreptară spre vest, printre copacii scunzi și printre tufișuri, ocolind flancul taberei de corturi și menținându-se în apropierea unui defileu puțin adânc. Ajunseră în curând la o cărare ce părea să fie făcută de trecerea gloatei și care ducea drept spre comunitatea improvizată. Mergeau contra vântului și mirosul de canal și de trupuri nespălate izbi cu putere nările lui Hayward.

Grable grăbi pasul când se apropiară de periferie. Câțiva oameni se treziseră deja și fie găteau pe mici aragazuri portabile, fie hoinăreau prin jur.

Odată intrat în cercul cu margini neregulate format de corturile dinspre exterior, Grable se opri, ezitând. Apoi îi făcu brusc semn cu mâna lui Hayward și își continuară drumul. Ea dădu prietenește din cap către cei care se treziseră și îi urmăreau din priviri. Terenul devenea tot mai plat și corturile, tot mai îngrămădite, alcătuind alei înguste și poteci. În câteva minute ajunseră în locul liber din centru, care înconjura cortul lui Buck.

„Până aici e bine", își zise Hayward.

Clapa din față a cortului era legată de doi stâlpi laterali. Grable se opri în fața intrării și strigă cu voce sonoră:

– Buck? Sunt căpitanul Grable de la NYPD!

– Hei! Un tip înalt, bine făcut, apăru ca din pământ. Ce căutați aici?

– Nu-i treaba ta, îl repezi Grable.

„Rahat, își spuse Hayward. Nu așa."

– Nu e nici o problemă, zise ea. Am venit doar ca să stăm de vorbă cu reverendul.

– Da? Despre ce?

– Dă-te la o parte, amice, zise Grable.

– Ce se-ntâmplă? se auzi o voce estompată din interiorul cortului. Cine-i acolo?

– Căpitanul Grable, NYPD!

Grable se apucă să dezlege șnurul care ținea clapeta, fixată de unul din stâlpi. Aproape că terminase când din interior apăru o

mână, i-o prinse pe a lui și o îndepărtă. Clapeta se deschise și apăru Buck, bățos și încruntat.

– Acesta e căminul meu, spuse el, pe un ton rece și demn. Nu-l violați.

„Pune-i cătușele, se gândi Hayward. Pune-i cătușe nemernicului și să plecăm dracului de-aici!"

– Suntem polițiști din orașul New York, iar acesta e un teren public. Nu e o locuință particulară.

– Domnule, vă rog încă o dată să ieșiți din casa mea!

Hayward era uimită de prezența de spirit a individului. Se întoarse să vadă cum avea să abordeze Grable lucrurile. Fu șocată zărindu-i chipul, din ce în ce mai palid și scăldat sub un strat de sudoare.

– Wayne Buck, ești arestat!

Grable încercă să-și desprindă cătușele de la centură, dar mâinile îi erau cuprinse de un tremur ușor și dură mai mult decât ar fi trebuit.

Ei nu-i venea să creadă. Pe Grable îl depășea situația. Era singura explicație. Stătuse călare pe un scaun de birou atât de multă vreme, încât își pierduse abilitatea de a lucra pe stradă – dacă o avusese vreodată – și uitase cum trebuia abordată o asemenea acțiune imprevizibilă. Așa se explica ezitarea lui de la clădirea arsenalului, transpirația, tot restul. Dorise ca Rocker să trimită un grup numeros care să se ocupe de Buck, dar nu putuse refuza atunci când comisarul îl însărcinase să rezolve direct problema. Acum, când se confrunta cu inflexibilul Buck fără o echipă SWAT care să-i asigure spatele, se pierduse cu firea.

Buck se uita lung la el, fără să dea vreun semn de cooperare, dar nici opunând rezistență.

Bărbatul bine clădit, care părea să fie garda de corp sau aghiotantul reverendului, se întoarse dinspre ei, își făcu mâinile pâlnie la gură și strigă cu voce înspăimântător de puternică:

– *Treziți-vă! Treziți-vă! A venit poliția să-l aresteze pe pastor!*

Se stârni agitație, un murmur neașteptat de voci.

– Întoarce-te și pune-ți mâinile la spate, domnule, spuse Grable, dar vocea îi tremura.

Buck continuă să stea nemișcat.

– *Treziți-vă!*

– Domnule căpitan, spuse Hayward, cu voce scăzută, se împotrivește arestării. *Puneți-i cătușele!*

Dar Grable nu se clinti.

Ea evaluă situația într-o secundă și își dădu seama că pierduseră deja momentul prielnic. Se uită în jur și își aduse aminte de ziua când – fiind copil și răspunzând unei provocări – înfipsese un băț într-un cuib de viespi. Urmase o clipă, o singură clipă, de suspensie... apoi un zumzet înăbușit înainte ca viespile să dea buzna afară, înfuriate la culme. Avea senzația că același lucru se întâmpla în acea tabără de corturi. Oamenii se treziseră, dar nu ieșiseră încă la vedere, se auzea murmurul surd al vocilor și al agitației pe cale să explodeze.

– *Apărați-l pe pastor! A venit poliția să-l aresteze! Treziți-vă!*

Apoi începu clocotul. Sute de oameni ieșiră dintr-odată din corturi, îmbrăcându-și cămășile din mers și înaintând către ei.

Hayward se aplecă spre Grable.

– Domnule căpitan? Avem necazuri. Păstrați-vă sângele rece.

Lui Grable îi căzură colțurile buzelor, dar nu scoase nici un sunet.

Mulțimea se îndesa spre ei, un zid de oameni prinzând repede formă în față, pe când ceilalți se scurgeau din toate părțile, înconjurând cortul într-o bolboroseală de voci mânioase.

„Rahat!“ Hayward se întoarse să înfrunte gloata.

– Prieteni, n-am venit aici să vă facem necazuri.

– Mincinoaso!

Strigătul se amplifică.

– *Blasfematorilor!*

Se îngrămădeau spre ei. Buck nu scotea nici o vorbă, nu schița nici un gest; stătea pur și simplu locului, ca o statuie a demnității.

– Uitați-vă, spuse Hayward, ridicându-și mâinile spre ei într-un gest împăciuitor și păstrându-și calmul vocii, nu suntem decât doi. N-aveți de ce să vă agitați.

– Soldați păgâni ai Romei!

– *Nu-l atingeți pe pastor cu mâinile voastre murdare!*

Era chiar mai urât decât își imaginase ea. Grable dădea instinctiv înapoi, rotindu-și ochii în toate părțile în căutarea unei căi de scăpare care nu exista.

Mulțimea năvălea tot mai aproape, tot mai înfuriată.

– Dacă-l atingeți pe vreunul din noi, gestul va fi considerat un act de violență, spuse Hayward cu voce sonoră, dar calmă.

Vorbele ei opriră primele rânduri ale mulțimii, însă cei din spate înaintau îndesându-se în cei din față și era limpede că aveau să-i copleșească – nu mai era decât o chestiune de timp.

Grable lăsă cătușele să cadă la pământ și își duse mâna la armă.

– Grable, *nu!* strigă Hayward.

Răcnetele mulțimii se întețiră imediat.

– *Are de gând să tragă! Ucigașilor! Iude!*

Zidul de oameni din față prinse să înainteze iarăși.

Arma fu descărcată în aer și reacția la neașteptata detunătură străbătu mulțimea ca o undă de șoc. Și, în clipa aceea, Buck, care stătea la vreun metru în spatele lui Grable, îi mătură pistolul din mână dintr-o singură mișcare sigură, rapidă.

„Slavă Domnului", își spuse Hayward, ținându-și mâinile la vedere, la distanță de propriul revolver. Trebuia să acționeze imediat, altfel erau pierduți. Se întoarse spre Buck.

– Ar fi bine să faci ceva, domnule pastor. Totul depinde de dumneata.

Buck înaintă, ridicându-și mâinile. Mulțimea tăcu, încremenind brusc locului.

El lăsă să se scurgă câteva secunde, apoi își coborî brațele și îndreptă spre Grable un deget ferm.

– Bărbatul acesta a venit aici sub mantia Prințului Întunericului, cu gând să mă aresteze. Dar Dumnezeu i-a dat pe față înșelăciunea.

Grable părea să-și fi pierdut graiul.

– Acești centurioni, acești soldați ai Romei, au intrat în tabăra noastră pe furiș, ca șerpii, trimiși de însuși diavolul. Și au fost înfrânți de propria rușine și lașitate.

– *Rușine, lașilor!*

Hayward profită de un moment de acalmie ca să i se adreseze lui Buck.

– Acum am vrea să plecăm.

Din mulțime erupse un alt urlet.

– *Rușine!*

Dinspre gloată zbură un băț, aterizând în praful de la picioarele lor. Hayward văzu altele, agitate deasupra capetelor. Oamenii de pe margini începuseră să caute pietre prin tufișuri.

Ea se aplecă, vorbind din nou cu voce joasă, pe care spera că n-o putea auzi decât Buck.

– Domnule pastor Buck? Ce-o să se-ntâmple cu dumneata și cu discipolii dumitale dacă suntem răniți? Sau luați ostatici? Cum crezi c-o să reacționeze NYPD? Îi zâmbi cu răceală și adăugă: În comparație cu ceea ce se va întâmpla aici, Waco[1] o să pară o fripturică la grătar.

Urmă o clipă de tăcere din partea pastorului. Apoi, fără să dea vreun semn că o auzise, Buck își înălță din nou brațele și își plecă fruntea. Liniștea coborî imediat, încă o dată.

– Popor al meu, spuse el. Popor al meu. Suntem creștini. Ei au venit cu răutate, dar noi trebuie să le arătăm îndurarea noastră și iertarea. Buck se întoarse către aghiotantul său. Deschide o cale pentru cei prihăniți, Todd! Să-i lăsăm să plece în pace.

Bețele se lăsară încet în jos. În mijlocul mulțimii șovăitoare se deschise o potecă. Hayward se aplecă, simțindu-și obrajii în flăcări; luă pistolul lui Grable, și-l îndesă la centură. Se întoarse, însă își dădu seama că el n-o urma. Continua să fie pironit locului.

– Veniți, *domnule căpitan?*

---

[1] În 1993, sediul din orașul Waco al grupării religioase Ramura Davidiană (desprinsă din Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea) a fost incendiat în timpul unui atac al FBI-ului, fapt care a cauzat moartea a 86 de persoane. (n.tr.)

El tresări, se uită în jur, apoi trecu pe lângă ea fără s-o privească. Peste câteva secunde se îndepărta în pas alergător. Din rândurile gloatei se înălță un strigăt de veselie. Hayward o luă pe urmele lui, mergând cu demnitate, privind drept înainte și străduindu-se să nu arate în nici un fel – prin expresia feței, prin poziția corpului sau prin glas – că suferea cea mai mare umilință din întreaga ei carieră.

67

În urechea lui D'Agosta răsună un foc de armă groaznic de puternic. Era Pendergast, care trăgea pe deasupra capetelor mulțimii.

Asasinul se întoarse și îi văzu apropiindu-se. Se uită înapoi, la silueta chircită de la picioarele sale, aruncă o privire grăbită în jur, se răsuci pe călcâie și o rupse la fugă. Călugări în sutane cafenii se îngrămădiră în jurul fratelui lor căzut, unii rugându-se, alții țipând și gesticulând.

Câțiva arătau spre partea din spate a bisericii.

– *Da questa parte! È scappato di là!*[1]

Pendergast le aruncă o privire.

– Vincent, după el!

Își scosese telefonul mobil și chema deja un elicopter medical.

Un călugăr se repezi și îl prinse de braț pe D'Agosta.

– Vă ajut eu, îi spuse, într-o engleză stricată. Urmați-mă!

Alergară împreună către o ușă din dreapta altarului, străbătură un culoar întunecos și un claustru interior, apoi trecură de-a curmezișul curții acestuia și printr-un al doilea coridor cu ziduri de piatră, care se termina brusc chiar în fața peretelui de stâncă. Acolo se opriră. Un pasaj lateral le tăia drumul, cu arcade și coloane cioplite în stânca muntelui.

– A luat-o pe-aici.

---

[1] Pe acolo! A fugit pe acolo! (în lb. italiană, în orig.)

Călugărul îi întoarse spatele și începu să alerge prin coridorul plin de fresce, construit cu multă vreme în urmă. În capăt era o ușă de fier întredeschisă, pe care călugărul o deschise larg. Lumina soarelui inundă culoarul întunecos. D'Agosta trecu pragul după călugăr și ieși în aer liber. O scară de piatră cobora de sub picioarele lor, amețitoare, cioplită direct în munte, având o balustradă veche din fier ruginit ca unic mijloc de protecție împotriva unei căderi în hăul care-ți tăia răsuflarea.

D'Agosta privi peste balustradă, în josul stâncii. Răul de înălțime îl copleși pentru o clipă. Apoi zări dedesubt silueta îmbrăcată în roșu, coborând anevoie pe cărarea de piatră.

– *Eccolo!*[1]

Călugărul își reîncepu urmărirea, cu sutana fluturând în vânt. D'Agosta îl urmă pe cât de repede îndrăznea: treptele erau atât de lustruite de scurgerea vremii și atât de jilave din cauza umidității, încât erau alunecoase ca gheața. Scara era veche, nefolosită și pe alocuri atât de erodată, încât erau nevoiți să pășească peste câte un spațiu gol, albăstrui, sub care se căsca hăul.

– Știți încotro se îndreaptă? întrebă D'Agosta, între două gâfâieli.

– Către pădurea de jos.

Scara se aplatiză pe o scurtă porțiune și trecură cu băgare de seamă peste o altă gaură. În locul acela, rugina mistuise cu desăvârșire balustrada de fier, așa că unica protecție le era oferită de niște mânere grosolane. Îi izbi o pală de vânt aspru și rece.

De jos răsună o împușcătură. Călugărul alunecă, se agăță de un mâner, se zbătu ca să-și regăsească echilibrul. D'Agosta se lipi de peretele stâncos. Era complet expus, incapabil să dea vreun ajutor, neputând nici măcar să înainteze. Având amândouă mâinile încleștate de piatră, nu putea nici măcar să-și scoată pistolul din toc.

Răsună o altă împușcătură. D'Agosta simți sfărâmături de piatră împroșcându-i fața. Își coborî privirea și reuși să-l zărească

[1] Iată-l! (în lb. italiană în orig.)

pe ucigaș cu o sută de metri în josul scării, îndreptându-și arma către ei.

N-avea încotro: nu putea să stea pur și simplu acolo, așteptând să fie împușcat. Își desprinse o mână, sprijinindu-se disperat de muchia stâncii cu labele picioarelor și cu genunchii, și își scoase arma. Ținti cât de bine se pricepu și trase de două ori.

Izbuti două lovituri apropiate de țintă, ratând cu numai câțiva centimetri. Bărbatul scoase un țipăt și se ghemui, ieșind din raza vizuală. Între timp, călugărul se reechilibrase și se mutase într-un loc mai sigur. D'Agosta simți că aluneca: avea să fie nevoit să arunce arma.

– *A me!*[1] strigă călugărul.

Polițistul îi azvârli revolverul Glock și el îl prinse cu dexteritate. D'Agosta se trase apoi în poziția de mai înainte și sări peste gaură. Exact când ajunsese în partea cealaltă răsună o nouă împușcătură.

– Jos!

Se ghemuiră pe poteca de piatră, la adăpostul firav al unei mici protuberanțe a peretelui de stâncă. O altă împușcătură, împrăștiind noi așchii de piatră.

„Hristoase, își spuse D'Agosta, suntem imobilizați aici." Nu aveau cum să înainteze, nu aveau cum să se întoarcă. Trebuia să riposteze din nou cu foc.

Călugărul îi întinse pistolul.

El scoase încărcătorul și îl verifică. Îi rămăseseră opt gloanțe. Îl montă la loc.

– Când trag, fugiți. *Capisci?*[2]

Călugărul dădu din cap în semn de încuviințare.

Dintr-o singură mișcare, D'Agosta se ridică, ținti și trase toate gloanțele din magazie, retezând bucăți din vârful stâncii după care se ghemuise pistolarul, silindu-l să rămână la pământ, fără să-și poată folosi arma. Călugărul se târî de-a lungul porțiunii

[1] Dați-mi-l mie! (în lb. italiană, în orig.)
[2] Ați priceput? (în lb. italiană, în orig.)

expuse a potecii, găsindu-și un adăpost bun în partea opusă, unde drumul redevenea o scară tăiată grosolan în piatră.

Încărcătorul odată golit, D'Agosta se retrase din nou în spatele proeminenței stâncoase. Montă încărcătorul de rezervă, apoi alergă prin zona deschisă până ce ajunse alături de călugăr, în siguranța oferită de scară, unde se opri ca să se uite pe deasupra unui mic zid de stâncă. Pistolarul nu se vedea nicăieri.

Se ridică în grabă și reîncepu urmărirea, cu călugărul la un pas în spatele lui. Coborâră tot mai jos, până când se pomeniră brusc în fundul văii. La baza stâncii era o mică vie. Dincolo de ea se înălțau meterezele unei păduri dese.

– Încotro? întrebă D'Agosta.

Călugărul ridică din umeri.

– A scăpat.

– Nu. Îl urmărim în pădure.

D'Agosta se puse din nou în mișcare, alergând ghemuit de-a lungul unui rând de viță-de-vie, îndreptându-se către copaci. În scurt timp erau în pădure, înconjurați de trunchiuri ca niște catedrale, o întindere întunecoasă, tăcută și răcoroasă. D'Agosta studie solul, dar în stratul gros de ace de pin nu se zărea nici o urmă de pași.

– Ai idee încotro a luat-o? întrebă.

– Nu e posibil să știu. Trebuie câini.

– Mănăstirea are câini?

– Nu.

– Putem chema poliția.

Călugărul ridică iarăși din umeri.

– Trebuie timp. Pentru câini, două, poate trei zile.

D'Agosta se uită din nou către adâncurile pădurii nesfârșite.

– Rahat!

La întoarcerea în capelă, scena continua să fie dominată de confuzie. Aplecat asupra bătrânului căzut la pământ, Pendergast îi făcea masaj cardiac și respirație artificială. O serie de călugări îngenunchează în semicerc, părând să fie conduși de starețul

mănăstirii, iar alții stăteau în picioare, mult mai în spate, murmurând cu voci scăzute, șocate. În timp ce străbătea capela, cu răsuflarea pe de-a-ntregul tăiată, D'Agosta auzi zgomotul îndepărtat al unui elicopter.

Îngenunche și luă mâna plăpândă a bătrânului călugăr. Omul avea ochii închiși și fața pământie. În fundal continua murmurul uniform al rugăciunilor, cu cadența sa stăpânită.

– Cred că a suferit un atac cardiac, spuse Pendergast, apăsând pieptul bătrânului. Trauma rănii de glonț. Dacă sosește elicopterul medical, s-ar putea totuși să scape.

Călugărul tuși pe neașteptate. O mână îi tresăltă și ochii i se deschiseră, uitându-se drept la Pendergast.

– *Padre,* spuse agentul FBI, cu voce joasă și calmă, *mi dica la confessione più terribile che lei ha mai sentito*.

Ochii, atât de înțelepți și atât de aproape de moarte, părură să înțeleagă totul.

– *Un ragazzo Americano che ha fatto un patto con il diavolo, ma l'ho salvato, l'ho sicuramente salvato.*

Oftă, zâmbi, apoi închise ochii și răsuflă pentru o ultimă oară, prelung, cutremurându-se.

O clipă mai târziu dădură buzna membrii echipei speciale medicale, aducând o targă. Urmară încercări furibunde de a stabiliza starea victimei: unul îi atașă un monitor cardiac, în timp ce un altul luă legătura cu spitalul, anunțând lipsa semnelor vitale și primind în schimb indicații. Targa pe care se afla trupul bătrânului fu scoasă în grabă pe ușă și, peste câteva secunde, se auzi zgomotul elicopterului, îndepărtându-se. Și apoi încetă totul. Biserica păru să se fi golit dintr-odată, mirosul de tămâie plutind în aer, iar ritmul sacadat al rugăciunii adăugând o ciudată notă de împăcare unui act de violență extrem de șocant.

– Tipul a scăpat, rosti D'Agosta gâfâind.

Pendergast îi puse mâna pe braț.

– Îmi pare rău, Vincent.

– Ce i-ai spus preotului adineauri?

Pendergast ezită o clipă.

– L-am rugat să-și aducă aminte care a fost cea mai cumplită spovedanie pe care-a auzit-o vreodată. A spus că a fost a unui băiat – a unui american – care făcuse un pact cu diavolul.

D'Agosta își simți stomacul strângându-se de groază. Așadar era adevărat, la urma urmelor. Chiar era adevărat.

– A adăugat că salvase cu siguranță sufletul băiatului. De fapt, *știa* că îi salvase sufletul.

Polițistul simți nevoia să se așeze. Își lăsă pentru o clipă capul în jos, încă respirând cu greutate, apoi își ridică privirea spre Pendergast.

– Da. Dar cum rămâne cu ceilalți trei?

68

Reverendul Buck stătea la biroul din cortul său, razele soarelui dimineții pătrunzând pieziș prin plasa de la intrare și împrumutându-le pereților de pânză scânteierea flăcărilor. Toată lumea din tabără continua să fie electrizată de confruntarea cu poliția, mustind de energie. Buck simțea aceeași energie pulsând în întreaga sa ființă. Patima și credința discipolilor săi erau uluitoare, îi dădeau putere. Spiritul lui Dumnezeu era în mod limpede printre ei. Cu Dumnezeu, orice era cu putință.

Problema era că poliția n-avea să renunțe. Aveau să treacă la acțiuni decisive, și asta urma să se întâmple în curând. Clipa lui avea să sosească: clipa pentru care bătuse atâta drum, pentru care trudise atât ca s-o transforme în faptă.

Dar *ce* clipă? Și cum anume avea s-o transforme în faptă?

Întrebarea dospea în el, îl măcina deja de zile întregi. La început nu fusese decât o voce firavă, un sentiment de neliniște. Dar acum nu-l mai părăsea, în ciuda rugăciunilor, a postului și a penitenței. Căile Domnului erau întortocheate. Dorințele Sale erau misterioase.

Își aplecă din nou fruntea în rugăciune, cerându-i lui Dumnezeu să-i arate calea.

De afară auzea, în fundal, zumzetul întărâtat a zeci de conversații purtate în același timp. Se întrerupse, ascultând. Toată lumea vorbea despre încercarea eșuată de a-l aresta. Era ciudat

că poliția trimisese numai doi oameni. Probabil că nu voiau să-și transforme agresivitatea în spectacol, nu voiau să se pomenească pe cap cu o situație gen Waco.

Waco. Acea mică trimitere a polițistei îl făcuse mai realist. Fusese aproape ca o incizie chirurgicală. Femeia aia era remarcabilă. Nu putea avea mai mult de treizeci și cinci de ani, era o adevărată frumusețe și emana o siguranță de sine excepțională. Bărbatul nu era decât un alt fanfaron bicisnic, ca toți ceilalți gardieni cu care avusese de-a face la mititica. Dar ea... ea avea încrederea în sine și forța diavolului din spatele ei.

Trebuia să opună rezistență, să stârnească o luptă? Avea o putere colosală, sute de discipoli care credeau în el din tot sufletul. Avea puterea convingerii și a Spiritului, dar ei aveau puterea instrumentelor materiale. Erau susținuți de pumnul statului. Aveau arme, gaze lacrimogene, tunuri cu apă. Dacă se împotrivea, rezultatul ar fi putut fi un măcel.

Care era voia Domnului în ceea ce-l privea? Își plecă fruntea, rugându-se iarăși.

Auzi o bătaie într-unul dintre stâlpii de lemn ai cortului.

– Da?

– Va fi în curând timpul pentru predica de dimineață și pentru binecuvântare.

– Mulțumesc, Todd.

Avea nevoie de un răspuns, fie și numai pentru sine, înainte de a putea să apară din nou în fața norodului său. Oamenii se bazau pe el pentru îndrumare spirituală în criza aceea, cea mai puternică dintre toate. Era atât de mândru de ei, de curajul și de convingerea lor. „Soldați ai Romei", le strigaseră polițiștilor, și ce bine li se potrivea...

Soldații Romei... *asta era*.

Aidoma roților dințate ale unui imens mecanism spiritual, în mintea lui o serie de conexiuni se încadrară brusc într-un ansamblu, ca un joc de domino. *Pilat*. *Irod*. *Golgota*. Răspunsul pe care îl căuta fusese tot timpul acolo. Ca să-l găsească nu avusese nevoie decât de puterea credinței.

Rămase îngenuncheat alte câteva clipe.

– Îți mulțumesc, Tată, murmură.

Apoi se ridică, simțindu-se inundat de lumină.

Acum știa exact cum avea să înfrunte armatele Romei.

Dădu deoparte clapeta cortului și se apropie cu pași mari de piatra de pe care predica. Se uită în jur, la frumusețea dimineții, la frumusețea pământului lui Dumnezeu. Viața era atât de prețioasă, era un dar atât de trecător... Urcând pe cărarea care ducea în partea din spate a pietrei, își reaminti că lumea de dincolo avea să fie cu mult mai bună, cu mult mai frumoasă. Știa întocmai ce avea de făcut ca să învingă atunci când soseau păgânii, cu forțe înmiite.

Își înălță mâinile în uralele tunătoare ale mulțimii.

69

Beciul cazărmii carabinierilor semăna mai degrabă cu închisoarea pe care o găzduise cândva, decât cu un subsol și, urmându-i pe *il colonnello* Esposito și pe Pendergast prin tunelele șerpuitoare de piatră goală, brăzdată de pânze de păianjen și de dâre de depuneri calcaroase, D'Agosta se simțea surprins în fața faptului că nu vedea nici un schelet înlănțuit de perete.

Il colonnello se opri în dreptul unei uși de fier și o deschise.

– Din păcate, după cum vedeți, noi n-am intrat încă în secolul douăzeci și unu, spuse, invitându-i cu un gest să intre.

D'Agosta păși într-o încăpere cu pereții acoperiți de cartoteci și de rafturi deschise. Pe rafturi stăteau snopi de documente legate cu sfoară. Unele erau atât de vechi și de mucegăite, încât datau probabil de câteva secole. Un polițist într-o uniformă îngrijită, albastru cu alb, cu vipușcă roșie elegantă pe exteriorul pantalonilor largi, se ridică și salută cu vioiciune.

– *Basta,* zise *il colonnello* cu voce obosită, apoi le arătă niște scaune vechi de lemn plasate în jurul unei mese lungi. Luați loc, vă rog!

În timp ce se așezau, *il colonnello* îi vorbi ofițerului mai tânăr, care aduse rând pe rând o duzină de dosare și le așeză pe masă.

– Iată rezumatele cazurilor de omucidere care îndeplinesc condițiile puse de dumneavoastră: crime nerezolvate, din ultimul an, în care victima a fost găsită arsă. Le-am răsfoit și eu, dar n-am

găsit nimic care să prezinte cel mai mic interes. Sunt mult mai îngrijorat de cele petrecute în dimineața asta la La Verna.

Pendergast luă primul dosar, îl deschise, scoase rezumatul cazului.

– Părerea mea de rău îmi depășește puterea cuvintelor.

– Mie îmi pare încă și mai rău. Aici era liniște înainte de sosirea dumneavoastră, și apoi...

Esposito își depărtă palmele și zâmbi stins.

– Suntem aproape, *colonnello*.

– Atunci să ne rugăm să și ajungeți unde trebuie, indiferent ce-ar însemna asta, cât mai curând cu putință.

Pendergast începu să citească rezumatele cazurilor, trecându-i-l pe fiecare lui D'Agosta după ce îl termina. Singurul sunet era șuierul blând al aerului silit să intre în subsol prin conductele strălucitoare de aluminiu ce șerpuiau pe tavanul boltit, într-o nereușită încercare de a împrospăta atmosfera din acele hrube adânci. D'Agosta se uita peste fiecare caz și privea fotografiile atașate, străduindu-se să-i înțeleagă pe italieni, capabili doar să scoată în evidență ideea centrală și nimic mai mult. Din când în când nota câte ceva – mai degrabă ca să aibă ce îi raporta lui Hayward la următoarea convorbire telefonică decât pentru a-i servi memoriei sale.

În mai puțin de oră, trecuseră prin toate dosarele.

Pendergast se întoarse spre D'Agosta.

– Ceva interesant?

– N-a ieșit nimic în evidență.

– Să le mai trecem o dată în revistă.

Il colonnello se uită la ceas, apoi își aprinse o țigară.

– Nu e necesar să stați cu noi, spuse Pendergast.

Esposito flutură din mână.

– Sunt foarte mulțumit să fiu îngropat aici, unde nu se poate da de mine, cu celularul mort. Nu e prea plăcut sus, unde Procuratore della Republica sună din jumătate în jumătate de oră – fapt pentru care mă tem că trebuie să vă mulțumesc tot dumneavoastră. Își roti privirea prin încăpere. Nu lipsește decât un automat cu cafea espresso. Se întoarse spre polițist. *Caffè per tutti*.

– *Sissignore*.

D'Agosta slobozi un oftat și reîncepu să răsfoiască dosarele abia inteligibile. De data asta zăbovi asupra fotografiei alb-negru a unui bărbat care zăcea într-o clădire ce părea părăsită. Corpul era încovrigat într-un colț, pe o podea de ciment crăpat, ars într-o foarte mare măsură. Era o fotografie tipică pentru poliție, sordidă, scârboasă.

Dar mai era ceva. Ceva care nu se potrivea.

Pendergast îi remarcă imediat interesul.

– Da?

D'Agosta îi întinse fotografia. Agentul FBI o studie câteva clipe. Înălță brusc din sprâncene.

– Da, văd.

– Ce e? întrebă *il colonnello,* aplecându-se către masă fără tragere de inimă.

– Bărbatul ăsta. Vedeți balta mică de sânge de aici, de sub el? A fost ars *și apoi* împușcat.

– Și?

– De obicei victimele sunt mai întâi împușcate și apoi arse, ca să se ascundă dovezile. Ați mai auzit vreodată ca un om să fie mai întâi ars și apoi împușcat?

– Frecvent. Pentru obținerea informațiilor.

– Dar nu pe o jumătate din corp. Arsurile rămase în urma torturii sunt localizate.

Esposito privi fotografia cu atenție.

– Asta nu înseamnă nimic. Probabil vreun maniac.

– Putem vedea dosarul complet?

Il colonnello înălță din umeri, se ridică, își târșâi picioarele până la un dulap îndepărtat și se întoarse cu un pachet gros de hârtii. Îl așeză pe masă și tăie sfoara cu briceagul său.

Pendergast răsfoi documentele, scoase unul și îi făcu un rezumat în engleză.

– Carlo Vanni, în vârstă de șaizeci și nouă de ani, fermier pensionar, cadavrul găsit într-o *casa colonica* din munți, în apropiere de Abetone. La fața locului nu s-au găsit nici o probă

materială, nici o amprentă, nici o fibră textilă, nici un tub gol de cartuș, nici un înscris, nici o urmă. Agentul FBI își ridică privirea. Mie nu mi se pare că asta ar fi opera unui maniac.

Pe chipul colonelului italian se așternu încet un zâmbet.

– Se știe că incompetența apare chiar și printre carabinieri. Faptul că nu s-a găsit nici o dovadă nu înseamnă că n-a existat vreo dovadă.

Pendergast dădu pagina.

– O singură împușcătură, în inimă. Și ce e asta? Câteva picături de aluminiu topit, recuperate de *il medico legale* din arsurile profunde din carnea mortului.

Dădu încă o pagină.

– Iată ceva care intrigă încă și mai mult. Cu câțiva ani înainte de uciderea sa, Vanni a fost acuzat de molestarea copiilor din comunitatea locală. A fost achitat în baza unor vicii de procedură. Poliția a presupus că uciderea sa a fost o simplă răzbunare și se pare că n-a făcut prea multe eforturi pentru descoperirea criminalului.

Il colonnello își stinse mucul de țigară.

– *Allora.* Un omor din răzbunare, săvârșit de cineva din comunitate. Ucigașul a vrut să-l facă pe pedofil să sufere pentru faptele sale. De aceea l-a ars, apoi l-a împușcat în cap. Asta explică totul.

– Așa s-ar părea.

O tăcere prelungită.

– Și totuși, spuse Pendergast, aproape ca pentru sine, e prea aproape de perfecțiune. *Colonnello,* dacă ați dori să ucideți pe cineva, dar n-ar avea importanță pe cine, ce fel de om ați alege? Unul exact ca acesta, vinovat de o fărădelege odioasă, dar niciodată pedepsit pentru ea. Un om fără familie, fără legături cu persoane importante, fără nici o slujbă. Polițiștii n-ar face mari eforturi pentru descoperirea criminalului, iar oamenii din localitate ar pune toate piedicile posibile în calea anchetei.

– E prea ingenios, domnule agent Pendergast. În toată viața mea, n-am dat peste nici un criminal care să fie capabil de un asemenea plan sofisticat. Și de ce-ar ucide cineva la întâmplare? E ca într-un roman de Dostoievski.

– Nu avem de-a face cu un criminal obișnuit, iar ucigașul nostru săvârșește omorurile dintr-un motiv aparte. Pendergast lăsă dosarul jos și se uită la D'Agosta. Vincent?

– Pista merită urmărită.

– Pot primi o copie a raportului întocmit de *il medico legale?* întrebă Pendergast.

Il colonnello murmură două vorbe către polițistul care abia se reîntorsese cu cafelele. Omul se duse cu dosarul la un fotocopiator și reveni o clipă mai târziu, aducând o copie.

Il colonnello i-o înmână lui Pendergast, apoi își aprinse o țigară, purtând pe chip semne ale iritării.

– Sper că n-o să-mi cereți o autorizație de exhumare.

– Mă tem că o vom face.

Esposito oftă, cu fumul scurgându-i-se din nări.

– *Mio Dio*. Asta-i tot ce-mi lipsea. Vă dați seama cât o să dureze? Cel puțin un an.

– Inacceptabil.

Il colonnello dădu din cap.

– Asta-i Italia. Cuvinte care-i aduseră pe buze un zâmbet abia schițat. Bineînțeles că...

– Ce anume?

– E întotdeauna posibil să alegi o cale neoficială.

– Adică jefuirea mormântului?

– Noi preferăm s-o numim *il controllo preliminare*. Dacă găsim ceva, hârtiile se întocmesc *după* aceea.

Pendergast se ridică.

– Vă mulțumesc, *colonnello!*

– Pentru ce? N-am spus nimic. Și simulă o plecăciune. În plus, zona nici nu intră în jurisdicția mea. E un aranjament satisfăcător pentru toată lumea – poate în afară de Carlo Vanni.

Pe când ieșeau, *il colonnello* strigă în urma lor:

– Nu uitați să luați *panini*[1] și o sticlă mare de Chianti. Mă tem că noaptea o să fie lungă și rece.

---

[1] Sendvișuri (în lb. italiană, în original)

70

Biserica în care era înhumat Carlo Vanni se afla pe dealurile de la poalele Apeninilor, mai sus de orașul Pistoia, la capătul unui drum șerpuitor ce părea să urce la nesfârșit prin întuneric. Fiatul cu care îl înlocuiseră pe celălalt virase necontenit ba într-o parte, ba într-alta, cu lumina farurilor străpungând bezna la fiecare curbă.

– Trebuie să ne pregătim pentru o vizită, spuse Pendergast.

– Crezi că se știe unde suntem?

– Sunt sigur. Ne urmărește o mașină. Am întrezărit-o de două ori, la vreo trei sau patru serpentine în josul muntelui. O să fiu nevoit să parchez mai jos de biserică și nu intenționez să mă las luat prin surprindere. Ești familiarizat cu abordarea unui obiectiv prin tactica înaintează-și-acoperă?

– Bineînțeles.

– Mă acoperi când mă deplasez, apoi te anunț să mă urmezi, uite așa.

Scoase un sunet într-o tonalitate joasă, imposibil de deosebit de țipătul unei bufnițe.

D'Agosta rânji.

– Talentele tale reușesc întotdeauna să mă ia prin surprindere. Reguli pentru intrarea în luptă?

– Avem de-a face cu un potențial criminal, dar nu putem trage primii. Aștepți prima lui împușcătură, apoi tragi în plin.

– Și între timp tu ești mort.

– Pot să-mi port de grijă. Am ajuns. Pendergast luă un ultim viraj. Verifică-ți arma.

D'Agosta își luă pistolul Glock, îi scoase încărcătorul, se asigură că avea toate cele cincisprezece gloanțe care reprezentau capacitatea sa maximă, îl montă la loc și trase de mecanismul glisant. Pendergast trecu pe lângă biserică, opri mașina în parcarea din capătul drumului și coborî.

Îi învălui un miros de mentă strivită. Noaptea era friguroasă, fără lună. Deasupra liniei întunecate a chiparoșilor se zăreau stele răzlețe, strălucitoare. Biserica se afla dedesubt, conturându-se nedeslușit pe fundalul luminilor îndepărtate din Pistoia. Greierii țârâiau în beznă. Era un loc ideal pentru jefuirea unui mormânt, medită D'Agosta – liniștit și izolat.

Pendergast îi puse mâna pe umăr și arătă cu un semn din cap către un crâng aflat la vreo sută de metri în josul dealului. El se ghemui în umbra mașinii, cu arma pregătită, iar agentul FBI se avântă fără zgomot către copaci, dispărând în întuneric.

Un minut mai târziu, auzi chemarea răgușită a unei bufnițe.

Se ridică, o porni în grabă spre crâng și i se alătură lui Pendergast. De partea cealaltă se afla biserica: mică și foarte veche, construită din blocuri de piatră, cu o turlă pătrățoasă. Ușa de lemn din față – plasată sub o arcadă gotică – era închisă.

Pendergast atinse din nou brațul lui D'Agosta, arătând de data asta către intrare. Sergentul se retrase în umbră, așteptând.

Pendergast traversă în fugă curtea bisericii. D'Agosta abia reuși să-i deslușească silueta, un contur negru pe fundal negru, în fața ușii. Îl auzi verificând dacă era încuiată. Urmă zgomotul slab al fierului scrijelind fierul atunci când Pendergast o descuie cu șperaclul și scârțâitul leneș al balamalelor, atunci când o deschise. Agentul FBI se strecură cu iuțeală înăuntru. Peste câteva clipe, un alt țipăt de bufniță. D'Agosta trase adânc aer în piept, străbătu în fugă spațiul deschis și trecu pragul. Pendergast închise imediat ușa în urma lui, strecură un dispozitiv subțire în broască și o încuie.

D'Agosta se răsuci pe călcâie și își făcu cruce. În biserică era frig și mirosea a ceară și a piatră. În fața unei statui din lemn vopsit a Fecioarei Maria pâlpâiau câteva lumânări, aruncând în micul naos o lumină slabă, portocalie.

– Tu o iei prin stânga, eu prin dreapta, spuse Pendergast.

Merseră de-a lungul pereților opuși ai bătrânei biserici, cu armele pregătite. Era pustie, cu excepția statuii Fecioarei, a unui confesional cu draperia trasă și a unui altar rudimentar, cu un crucifix.

Pendergast se furișă către confesional, apucă draperia și o smuci într-o parte.

Era gol.

D'Agosta îl privi punându-și pistolul în toc și apropiindu-se cu pași ușori de o ușă mică, din fier ruginit, dintr-un colț opus. Se aplecă asupra încuietorii și – cu un alt râcâit metalic – o deschise, dând la iveală treptele de piatră ale unei scări care cobora. Își aprinse lanterna și o ațintì în beznă.

– Nu e primul mormânt căruia îi tulbur liniștea, murmură agentul FBI, în timp ce D'Agosta ajungea în spatele lui, dar promite să fie unul dintre cele mai interesante.

– De ce l-au îngropat pe Vanni aici și nu afară, într-un cimitir?

Trecură de pragul ușii, apoi Pendergast o închise încet, cu grijă, și o încuie.

– Din cauza pantei abrupte, biserica nu are un *camposanto*[1] exterior. Toți morții sunt îngropați aici, jos, în cripte săpate în deal, sub clădire.

Coborâră scara, pomenindu-se într-un spațiu scund, boltit. Nările lui D'Agosta se umplură cu miros de mucegai. Lumina lanternei dezvălui, în partea stângă, câteva sarcofage medievale, unele având trupul mortului sculptat în marmura capacului, ca și cum ar fi dormit. Unul era înfățișat în armură; un altul în veșminte de episcop.

[1] Cimitir (în lb. italiană, în original)

D'Agosta o luă spre dreapta, pe urmele lui Pendergast. Culoarul din partea aceea trecea pe lângă mai multe morminte vechi, împodobite cu sculpturi și cu basoreliefuri, sfârșindu-se în fața unei alte uși de fier. Pendergast o deschise cât ai clipi.

Fasciculul luminos desprinse din întuneric tunelul mult mai rudimentar de dincolo de ea, săpat chiar în stâncă. În pereții prost finisați erau cioplite rafturi, fiecare avându-și propriul morman de oase, câte o țeastă și niște zdrențe. O parte dintre schelete aveau inele pe degetele osoase, sau frânturi de bijuterii și de coliere împrăștiate prin cutia toracică. Se auzea foșnetul ușor al agitației șoarecilor și câteva proiectile îmblănite fulgerară de-a curmezișul podelei murdare, în căutarea unui adăpost. Urmau apoi șiruri de morminte mai noi, îngustate spre exterior, ca într-un mausoleu. Fiecare nișă era acoperită cu câte o placă de marmură.

Pe măsură ce înaintau, datele de pe plăci erau tot mai recente. Pe unele erau fixate fotografiile decedaților, chipuri sobre din secolul al nouăsprezecelea sau de la începutul secolului douăzeci, marcate de vitregia sorții și de dezamăgiri. Din loc în loc apăreau cripte goale, cu plăcile de marmură neinscripționate. Pe altele erau trecute numele și data nașterii, dar nu și data morții. În timp ce mergeau, Pendergast își plimba lanterna de la stânga la dreapta și înapoi. D'Agosta zări în fața lor zidul din fundul criptei. Și acolo, în capăt, izolat, pe rândul de jos, se afla mormântul pe care îl căutau.

CARLO VANNI
1934–2003

Pendergast își duse mâna la buzunarul sacoului și scoase o bucată de pânză subțire, pe care o întinse cu repeziciune pe podeaua de piatră din fața criptei. Apoi făcu să apară o rangă îngustă și o lamă lungă de metal, curbată la un capăt. Îndesă lama în spatele plăcii de marmură și o plimbă încet de-a lungul celor patru laturi, apoi înfipse ranga în rostul astfel format și

smuci scurt. Placa se desprinse cu un pocnet, stârnind un nor rarefiat de praf. Pendergast o prinse cu îndemânare și o așeză pe pânză.

Din gaura întunecată emana un miros neplăcut, de arsură.

Pendergast își îndreptă lanterna spre firidă.

– Dă-mi o mână de ajutor, te rog!

D'Agosta îngenunche alături de el. Evită să se uite în adâncitură; i se părea cumva indecent.

– Tu îl prinzi de piciorul stâng, eu îl prind de dreptul și îl tragem afară. Avem noroc că nișa lui e la nivelul podelei.

Acum D'Agosta își impuse să privească. În semiîntuneric zări numai tălpile celor doi pantofi, fiecare având câte o gaură.

– Gata?

D'Agosta încuviință din cap. Întinse mâna prin deschizătură și apucă pantoful.

– Dacă mă gândesc mai bine, aș zice să-l apuci de deasupra gleznei. Nu ne-ar conveni să-i smulgem labele picioarelor din încheieturi.

– Ai dreptate.

D'Agosta își mută mâna mai sus, în jurul cracului pantalonului. Era ca și cum ar fi strâns în palmă un os noduros, numai că acolo, dedesubt, pârâi ceva, ca o bucată vechi de pergament, aproape întorcându-i stomacul pe dos. Mirosul era groaznic.

– Număr până la trei, apoi tragi ușor, fără grabă. Unu, doi, trei...

Sergentul trase și, după ce opuse rezistență o clipă, ca și cum ar fi fost lipit, trupul se eliberă și începu să alunece cu o ușurință surprinzătoare.

– Continuă!

D'Agosta se dădu câțiva pași înapoi, trăgând în același timp, până când cadavrul ajunse cu totul în afara nișei. Un cuib de urechelnițe ieși la lumină și insectele panicate se împrăștiară în toate direcțiile. D'Agosta făcu un salt în spate, pocnind câteva, care i se urcaseră pe picior.

Carlo Vanni zăcea în fața lor, cu brațele încrucișate la piept, peste un crucifix, și cu ochii larg deschiși, dar înnegriți și cu pielea

încreștită în jurul lor. Buzele se retrăseseră de pe dinți, care nu mai erau decât niște cioturi putrezite. Părul alb fusese uns cu o substanță formidabilă, fiindcă nici măcar o singură șuviță nu era nelalocul ei. Costumul era ciuruit de insecte, dar altminteri intact, deși cam prăfuit. Singurul semn de arsură se vedea pe mâini, care erau negre și răsucite, cu unghiile curbate în sus, în micuțe spirale.

– Vincent, ține lanterna, te rog!

Pendergast se aplecă deasupra leșului, îi plasă un cuțit sub bărbie și, dintr-o singură mișcare, îi despică hainele de la gât până la buric. Le trase deoparte. Abdomenul scobit era umplut cu vată de hârtie, folosită ca să umfle costumul. Pendergast o îndepărtă, dând la iveală torsul înnegrit, cu pielea jupuindu-se în fâșii arse, prăfoase. Coastele arse ieșeau din cușca toracică, expunându-și vârfurile carbonizate.

D'Agosta depuse ceva eforturi ca să mențină lanterna nemișcată.

Pendergast scoase o foaie de hârtie din buzunar și o întinse lângă cadavru. D'Agosta observă că era copia raportului medicului legist, cu o fotocopie a unei radiografii care reda localizarea picăturilor de metal. Pe urmă agentul FBI își potrivi la un ochi o lupă de bijutier, aplecându-se mult deasupra cadavrului în timp ce regla obiectivul. Începu să scotocească în abdomen, cu cuțitul într-o mână și cu o pensetă chirurgicală în cealaltă. Se auziră câteva pârâituri ușoare.

– Aha!

Ridică o picătură solidificată de metal, suspendată în vârful pensetei, apoi o lăsă să cadă într-o eprubetă și se aplecă din nou deasupra cadavrului.

Din întunericul din spatele lor răzbătu un zgomot.

D'Agosta se îndreptă imediat de spate, ațintind lanterna în lungul criptei.

– Ai auzit?

– Un șobolan. Lumină, te rog!

Polițistul reorientă lanterna către Vanni, cu inima bătându-i puternic în piept. Erau multe de spus despre așteptarea unei autorizații oficiale. Un an? Mai degrabă doi.

Răsună un alt zgomot și el roti din nou lanterna. Un șobolan de dimensiunile unui pisoi se ghemui și clipi în lumină, arătându-și colții cu un ușor șuierat.

– Valea!

D'Agosta azvârli cu piciorul niște țărână către rozătorul care se îndepărtă furișându-se.

– Lumina?

D'Agosta îndreptă iarăși lanterna spre corpul de pe podea.

– Scârboșenii ticăloase!

– Uite încă una. Pendergast puse în eprubetă o picătură prelungă de metal solidificat. Interesant! Metalul ăsta a pătruns în carne la o adâncime de peste cincisprezece centimetri. Cadavrul n-a fost împroșcat pur și simplu cu metal, picăturile au penetrat cu o viteză foarte mare. Ca urmare a unei mici explozii, presupun.

Agentul FBI extrase o a treia și o a patra picătură, astupă eprubeta, își scoase lupa de la ochi. Totul dispăru din nou în adâncimile costumului său.

– Cred c-am terminat aici, spuse, ridicând privirea spre D'Agosta. Să-l punem pe domnul Vanni înapoi, în locul său de odihnă.

D'Agosta se aplecă și, apucând din nou leșul, îl ajută pe agent să-l împingă în nișă.

Pendergast adună fărâmele de cadavru care se desprinseseră și căzuseră pe raportul medicului legist și le răsturnă în firidă. Pe urmă scoase un mic tub cu ciment, cu care unse marginile plăcii de marmură înainte de a o reașeza la locul ei, lovind ici și colo cu podul palmei pentru etanșare.

Făcu un pas înapoi și își privi creația artizanală.

– Excelent!

Ieșiră din criptă și urcară în biserică. Ușa era tot închisă și încuiată. Pendergast o descuie și D'Agosta asigură acoperirea în timp ce agentul traversa în goană curtea. O clipă mai târziu îi auzi vocea.

– E în ordine!

Poliţistul păşi în aerul cald al nopţii, nespus de uşurat fiindcă scăpase din mormânt. Îşi scutură praful de pe braţe şi de pe picioare, simţind că încă mai avea mirosul şi mucegaiul îmbibate în haine. În faţa lui, Pendergast arăta către întunericul de pe deal. Stopurile unei maşini se vedeau şerpuind pe coasta muntelui, cu aproape un kilometru mai jos de ei.

– Ăla e omul nostru.

Îşi aprinse lanterna, dând la iveală contururile clare ale unor urme nefamiliare de pantofi din iarba tăiată scurt şi împovărată de rouă.

– Ce face?

– Se pare că nu mai vor să ne ucidă. Sunt mai degrabă curioşi să ştie cât de multe am aflat. Ei, ce părere ai despre asta, Vincent?

71

Lui Hayward nu-i plăcuse niciodată senzația de déjà-vu, una deosebit de puternică în după-amiaza aceea în care stătea în aceeași încăpere, cu aceiași oameni, ascultând aceleași argumente pe care le mai auzise cu douăzeci și patru de ore în urmă. Numai că acum era momentul salvării fundului. Îi aducea aminte de jocul cu scaunele muzicale[1]: imediat ce muzica din încăperea în care se aflau avea să înceteze, un neisprăvit amărât avea să rămână fără îndoială în picioare, cu fundul expus, gata să primească șuturi.

Iar Grable părea să se străduiască din greu pentru a se asigura că fundul expus avea să fie al ei.

Era în mijlocul unei istorisiri înfocate a tentativei de arestare neizbutite, o relatare care preschimba cumva comportamentul lui laș și nesigur în stăpânire de sine și eroism. Povestea se lungea și se tot lungea, având drept punct culminant momentul în care fusese obligat să tragă în aer pentru a avertiza mulțimea sălbatică. Ca urmare putuseră să plece în mod decent, confirmând demnitatea Departamentului de Poliție din New York City, deși nu reușiseră să-și atingă obiectivul, arestarea lui Buck. Întreaga relatare sugera discret că numai el făcuse totul, că își asumase toate riscurile, pe când Hayward fusese, în cel mai bun caz, un

[1] Jucătorii trebuie să se așeze pe scaune la încetarea unei melodii; scaunele sunt cu unul mai puține, așa că un jucător rămâne în picioare și e eliminat. (n.tr.)

participant șovăielnic. Reușea chiar să dea impresia că se abținea s-o critice, ca și cum ea ar fi fost o povară inutilă pe toată durata acțiunii.

„Dacă pe teren ar fi fost tot atât de bun cum e când trebuie să-și apere fundul, cugetă cu amărăciune Hayward, nu ne-am mai fi aflat acum aici." Se gândi dacă era cazul să riposteze și hotărî că n-avea chef să intre într-un asemenea joc. Dacă ar fi subliniat că Grable fugise ca o potaie, cu coada între picioare, că trăsese fiindcă intrase în panică și că își pierduse arma – ei bine, ar fi apropiat raportul de realitate, dar nu și-ar fi făcut nici un serviciu. Mintea i se îndreptă în altă parte, ignorând parada jumătăților de adevăr.

Un aspect pozitiv era acela că Pendergast și D'Agosta păreau să facă progrese în Italia. Iar Pendergast nu-i mai scotea ei peri albi, îi făcea fără îndoială zile negre unui polițist italian. Pe de altă parte, îi simțea lipsa lui D'Agosta. Îi ducea dorul chiar mai mult decât își imaginase.

Între timp venise rândul lui Wentworth să se înscrie la cuvânt, și Hayward făcu un efort să se concentreze. El vorbi pe larg despre psihologia mulțimii, oferind din belșug citate despre megalomanie pe care și le notase pe cartonașe, special pentru acea ocazie. Era doar fum în ochi, un strat gros, alcătuit din cuvinte și din teorii stivuite unele peste altele și lipsite de orice semnificație. După psiholog urmă un soi de administrator de cartier, povestind cât de supărat era primarul, spunând că toată lumea era foc de mânie și că toate persoanele importante din oraș își ieșiseră din fire fiindcă nu se rezolvase nimic.

Se părea că nimeni nu avea idee cum să-l scoată pe Buck din Central Park.

Rocker îi ascultă pe toți cu aceeași expresie obosită a feței, care nu-i trăda gândurile. În cele din urmă, ochii osteniți i se opriră asupra ei.

– Doamna căpitan Hayward?

– N-am nimic de adăugat.

Probabil că rostise acele vorbe ceva mai apăsat decât intenționase.

Rocker înălță ușor din sprâncene.

– Deci ești de acord cu acești domni, aici de față?

– N-am spus asta. Am spus că n-am nimic de adăugat.

– Ai descoperit ceva în plus în dosarul lui Buck? Poate vreun mandat nedus la îndeplinire?

– Da, răspunse ea, care își petrecuse o mare parte a dimineții vorbind la telefon. Dar nu e cine știe ce. Buck este căutat în Broken Arrow, Oklahoma, pentru încălcarea eliberării condiționate.

– Încălcarea eliberării condiționate! zise râzând Grable. Ce glumă bună! La noi se face vinovat de agresarea unui ofițer de poliție, de împotrivire la arestare, de încercare de răpire... adică avem aici destule ca să-l băgăm în închisoare pentru mai mulți ani.

Hayward păstră tăcerea. În realitate, încălcarea eliberării condiționate era singura acuzație care stătea în picioare. Cât despre celelalte, existau zeci de persoane care puteau depune mărturie că Grable își scosese arma și trăsese fără să fi existat o provocare reală, că de fapt Buck nu se împotrivise, că mulțimea se despărțise în două ca afurisita de Mare Roșie, lăsându-i să plece, că Grable o luase la fugă, lăsându-și pistolul în țărână.

Rocker dădu gânditor din cap.

– Și acum?

Tăcere.

El continua să se uite la Hayward.

– Căpitane?

– Propun exact ceea ce am propus la prima întâlnire.

– Chiar și după, ăăă, experiența neplăcută din dimineața asta?

– În dimineața asta nu s-a-ntâmplat nimic care să-mi schimbe hotărârea.

Replica ei fu întâmpinată de o tăcere îndelungată, ca de plumb. Grable clătina din cap, parcă spunând: „Unii nu se învață niciodată minte“.

– Înțeleg. Propui să te duci acolo de una singură, nu-i așa?

– Așa este. Mă duc acolo și-l rog pe Buck să coopereze trimițându-și oamenii acasă, ca să facă un duș și să-și schimbe hainele. Îi promit că, în schimb, i se va acorda permisiunea să organizeze o demonstrație. Îl tratez cu respect. Îl avertizez corect și cinstit.

Grable pufni scurt, batjocoritor.

Rocker se întoarse spre el.

– Căpitane Grable, ai ceva de spus?

– Am fost *acolo,* domnule comisar! Buck e nebun. E un fost criminal periculos. Iar adepții lui sunt ca ăia din Jonestown[1], de-a dreptul fanatici. Dacă se duce acolo singură, fără un număr mare de polițiști care s-o protejeze, o să fie luată ostatică. Sau chiar mai rău.

– Domnule comisar, cu tot respectul, nu sunt de acord cu căpitanul Grable. A trecut aproape o săptămână, iar Buck și adepții lui au avut un comportament rezonabil, au fost liniștiți. Cred că merită să-ncercăm.

Wentworth li se alăturase celor care clătinau din cap în semn de dezacord.

– Doctore Wentworth? întrebă Rocker.

– Aș spune că planul doamnei căpitan Hayward are o probabilitate foarte scăzută de succes. Doamna căpitan nu este psiholog, iar pronosticurile sale în privința comportamentului uman nu sunt decât niște simple opinii, nu se bazează pe un studiu științific al psihologiei umane.

Hayward se uită la comisar.

– Domnule, nu obișnuiesc să-mi fac singură reclamă, dar adevărul este că mi-am luat masteratul în psihologie judiciară la New York University. Deoarece presupun că doctorul Wentworth este profesor asistent la College of Staten Island, ce ține de universitatea de stat din New York, nu de cea privată, e de înțeles că nu ne-am întâlnit niciodată pe teren academic.

---

[1] Localitate din Guyana, sediu al sectei americane conduse de Jim Jones, de largă notorietate ca urmare a sinuciderii în masă a unei mari părți a membrilor săi. (n.tr.)

În tăcerea stânjenită ce se așternuse, lui Hayward i se păru că Rocker își ascundea un zâmbet.

– Rămân la părerea pe care mi-am exprimat-o anterior, spuse caustic Wentworth.

Comisarul îl ignoră, continuând să i se adreseze lui Hayward.

– Asta e soluția?

– Da.

– Ar fi bine să aveți o echipă SWAT în așteptare, ca s-o recupereze pe doamna căpitan Hayward, și o echipă medicală, pentru momentul când se va petrece inevitabilul, zise Grable.

Rocker își plecă privirea înspre mâini, încruntându-se. Pe urmă își ridică din nou capul.

– Poimâine e duminică. Am hotărât deja să profit de calmul relativ pentru a pătrunde în tabără cu o forță covârșitoare, arestându-l pe acest individ. Dar detest să fac un asemenea pas înainte de a încerca toate celelalte metode posibile. Sunt înclinat să-i permit doamnei căpitan Hayward o încercare. Dacă-l poate scoate pe Buck de acolo fără gaze lacrimogene și fără tunuri cu apă, o susțin întru totul. Comisarul se întoarse spre ea. Te duci acolo la ora prânzului. Dacă nu merge, acționăm așa cum am planificat.

– Mulțumesc, domnule.

O tăcere de o clipă.

– Hayward, ești *sigură* că planul tău o să meargă?

– Nu, domnule.

Rocker zâmbi.

– Asta e tot ce voiam să aud... un strop de modestie, ca variație. Îi iscodi pe ceilalți cu privirea, apoi se întoarse din nou spre ea. Dă-i drumul, căpitane!

72

D'Agosta privi conturul vag al insulei care se ivea la babordul feribotului, înălțându-se abrupt și albăstrui din mare și sclipind ușor sub razele soarelui de la jumătatea dimineții. Capraia: cea mai îndepărtată dintre insulele Toscanei, un vârf de munte pierdut în vastitatea oceanului. Părea ireală, aproape desprinsă dintr-o poveste. Feribotul companiei Toremar își croia drum către destinație brăzdând apa cu prova sa joasă, de oțel, care despica valurile turcoaz cu încăpățânare.

Pendergast stătea alături de D'Agosta, briza ciufulindu-i părul blond, iar trăsăturile sale fin cizelate părând de alabastru sub razele soarelui.

– O insulă extrem de interesantă, Vincent, spunea el. Cândva a servit drept închisoare pentru cei mai periculoși și cei mai inteligenți infractori din Italia: capii Mafiei și cei care mai evadaseră în repetate rânduri. Închisoarea a fost închisă la jumătatea anilor șaizeci, iar acum insula e parc național, în cea mai mare parte.

– E straniu, ca loc de reședință.

– De fapt e cea mai încântătoare dintre toate insulele Toscanei. Există un mic port și un sătuc pe o faleză înaltă, legate între ele prin singura șosea de pe insulă, care nu are decât vreo opt sute de metri lungime. Nu s-a dezvoltat niciodată astfel încât să fie urâțit peisajul, mulțumită faptului că insula n-are nici o plajă.

– Cum spuneai că se numește femeia?

– O cheamă Viola Maskelene. Lady Viola Maskelene. N-am putut afla prea multe despre ea de pe o zi pe alta – e persoană retrasă. Se pare că-și petrece verile pe insulă și pleacă la sfârșitul lunii octombrie. În restul anului călătorește, sau cel puțin așa am fost informat.

– Și ești sigur că e acasă?

– Nu. Dar prefer să-mi ofer șansa de a lua prada noastră prin surprindere.

– Prada?

– Din punct de vedere al investigației. Avem de-a face cu o englezoaică sofisticată, care a călătorit foarte mult. Fiind singura strănepoată a celei mai mari iubiri a lui Toscanelli, deține cea mai avantajoasă poziție în ceea ce privește cunoașterea secretelor de familie.

– Ar putea fi o persoană greu de convins.

– Foarte posibil. E motivul pentru care prefer s-o abordez prin surprindere.

– Ce vârstă are?

– Presupun că e de vârstă mijlocie, dacă toate calculele mele sunt corecte.

D'Agosta îi aruncă o privire.

– Și cum sună povestea familiei?

– A fost una dintre acele iubiri fierbinți din secolul al nouăsprezecelea, despre care citești prin cărți. Subiect de operă. Străbunica Violei Maskelene era o frumusețe celebră din epoca victoriană, măritată cu ducele de Cumberland, cu treizeci de ani mai bătrân decât ea și cel mai rece și mai corect bărbat cu putință. Toscanelli a sedus-o la numai câteva luni după căsătorie și povestea lor de iubire a devenit legendară. A rezultat o fiică nelegitimă, sărmana ducesă murind la naștere. Fetița a fost bunica lui Lady Maskelene.

– Și ce-a avut de spus ducele despre toate astea?

– Era un tip rece, dar se pare că de un gen mai degrabă decent. După moartea soției sale, a luat măsuri pentru adoptarea

legală a copilului. Titlurile importante și proprietățile principale aveau deja moștenitori, dar fetița a moștenit un titlu mai mărunt și ceva pământ în Cornwall.

Puntea feribotului le vibra sub picioare și insula părea să capete greutate și substanță pe măsură ce se apropiau. În timp ce stăteau alături în tăcere, Pendergast scoase din buzunar eprubeta. O ridică în lumină și picăturile de metal topit luate din cadavrul lui Vanni cu o noapte înainte sticliră în bătaia soarelui.

– Încă n-am stat de vorbă despre astea.

– Da. Dar m-am gândit la ele.

– Și eu. Vincent, poate c-a sosit momentul să dăm amândoi câte o carte pe față.

– Mai întâi tu.

Pendergast zâmbi abia schițat și ridică un deget.

– Niciodată. Ca ofițer care răspunde de caz, îmi rezerv dreptul de a-ți cere să-ți dezvălui ipotezele.

– Profiți de superioritatea ta în grad?

– Exact.

– Ei bine, eu aș spune că picăturile provin dintr-un aparat care a funcționat defectuos, împroșcându-l pe Vanni cu metal topit și provocându-i arsuri cumplite.

Pendergast dădu gânditor din cap, apoi întrebă:

– Ce fel de aparat?

– Un aparat care trebuia să-l ardă pe Vanni. Același aparat care i-a ucis pe ceilalți. Dar se pare că în cazul lui n-a funcționat, așa c-a trebuit să fie împușcat.

– Felicitări!

– Dar teoria ta?

– Am ajuns la aceleași concluzii. Vanni a fost o primă victimă – poate un cobai – folosit pentru testarea unei mașinării de ucis extrem de specializate. La urma urmelor, se pare c-avem de-a face cu un asasin de o natură cât se poate de umană.

Feribotul trecea deja pe lângă stânci vulcanice bătute de valuri, pătrunzând într-un mic port. Cheiul era înțesat de un șir de case dărăpănate, cu fațade acoperite cu stuc galben și roșu,

dincolo de care se înălțau pante abrupte. Feribotul făcu manevrele de acostare în port, unde nu coborâră decât o mașină și o serie de pasageri răzleți. Și plecă din nou, îndreptându-se spre următoarea oprire, Insula Elba, aproape înainte de a apuca D'Agosta să pună piciorul pe pământ ferm.

– Avem la dispoziție patru ore până când revine feribotul, pe traseul de întoarcere. Pendergast scoase din buzunar o bucățică de hârtie și o studie. Lady Viola Maskelene, Via Saracino, numărul 19. Să sperăm c-o s-o găsim pe *la signorina* acasă.

O porni de-a lungul cheiului, către stația de autobuz, cu D'Agosta alături. Peste câteva clipe, un autobuz vechi, portocaliu, își făcu apariția hârâind, se strădui să întoarcă pe strada îngustă, după care își deschise ușile. Urcară; ușile se închiseră scârțâind; apoi autobuzul prinse să geamă și să huruie pe panta înspăimântător de abruptă care părea să se înalțe drept în sus din marea înspumată.

Peste cinci minute erau în satul din capătul opus al traseului. Ușile scârțâiră din nou, deschizându-se, și coborâră. De o parte a drumului se afla o biserică veche, de culoarea piersicii, iar de cealaltă, o tutungerie. Alei pietruite se deschideau din șosea sub unghiuri diverse, prea înguste ca să permită trecerea unei mașini. Un castel imens, în ruină, pe de-a-ntregul năpădit de cactuși, domina promontoriul din fața lor. Dincolo de sat se înălța un șir de munți nelocuiți, plini de tufișuri de jnepeni.

– Încântător, spuse Pendergast. Arătă către un indicator cu numele unei străzi, o placă veche de marmură, cimentată pe peretele unei clădiri, pe care erau gravate cuvintele „Via Saracino". Pe aici, sergent!

Străbătură aleea mergând printre case mici, văruite în alb, citind numerele care creșteau încet. Localitatea se sfârși curând și aleea pietruită se transformă în drum de țărână mărginit de ziduri de piatră care înconjurau petice de grădină cu lămâi scunzi și vii microscopice. În aer plutea miros de citrice. Drumul făcea un cot ascuțit și acolo – izolată, la buza stâncii – zăriră o casă de

piatră, bine îngrijită și umbrită de bougainvillea, dominând imensitatea albastră a Mediteranei.

Pendergast străbătu poteca, intră în patio și bătu la ușă.

Tăcere.

– *C'è nessuno?*[1] strigă el.

Vântul oftă printre tufele de rozmarin, aducând cu sine mirosul mării.

D'Agosta se uită în jur.

– E cineva acolo, spuse. Un bărbat care sapă.

Arătă către o vie mică, terasată, aflată cam la o sută de metri distanță, unde cineva întorcea pământul cu un hârleț. Purta o pălărie uzată de paie, pantaloni vechi din pânză groasă și o cămașă grosolan lucrată, cu o parte dintre nasturi descheiați. Când îi zări se îndreptă de spate.

– Rectificare: o femeie care sapă.

Pendergast o porni pe potecă mergând energic. Odată ajunși în vie, păși ră cu băgare de seamă printre bulgării de pământ întors. Femeia sprijinită în hârleț îi privea apropiindu-se.

Pendergast se opri în dreptul ei și îi întinse mâna, cu obișnuita lui jumătate de plecăciune. Ca răspuns, ea își scoase pălăria de paie, scutură din cap eliberând un val de păr de negru, lucios, și luă mâna agentului.

D'Agosta înlemni. „Asta nu e o femeie de vârstă mijlocie!"

Era amețitor de frumoasă, înaltă, atletică și zveltă, cu ochi căprui inteligenți, cu pomeți ridicați, cu piele bronzată și pistruiată de soare, nările încă fremătându-i de pe urma efortului de a mânui unealta.

Câteva clipe mai târziu își dădu seama că Pendergast se îndreptase după plecăciune, dar părea să fi prins rădăcini, încă ținând mâna femeii, fără să spună nimic, însă privind-o în ochi. Ea părea să facă același lucru. Era un moment de nemișcare deplină. D'Agosta se întrebă dacă se mai întâlniseră – aproape că lăsau impresia că se recunoșteau.

---

[1] E cineva? (în lb. italiană, în orig.)

– Mă numesc Aloysius Pendergast, spuse agentul FBI, după un răstimp.

– Eu sunt Viola Maskelene, răspunse ea, cu o voce bogată în intonații, având un accent cald, englezesc.

În timp ce își desprindeau mâinile, D'Agosta realiză că Pendergast uitase să-l prezinte și pe el, ceea ce nu se întâmpla de obicei.

– Iar eu sunt sergentul Vincent D'Agosta, de la Poliția din Southampton.

Femeia se întoarse, ca și cum nu l-ar fi observat până atunci. Dar îi adresă un zâmbet plin de căldură.

– Bun venit la Capraia, domnule sergent!

Se reașternu o tăcere stânjenitoare, iar D'Agosta se uită la Pendergast. Agentul avea pe chip o expresie extrem de surprinsă, neobișnuită pentru el, de parcă tocmai i-ar fi scăpat cineva pe spinare niște cuburi de gheață. Ce se petrecea?

– Ei, spuse Lady Maskelene cu un alt zâmbet, să presupun că ați venit aici ca să mă vedeți pe mine, domnule Pendergast?

– Da, se grăbi el să răspundă. Da, de asta am venit. În legătură cu...

Ea ridică un deget.

– O vie încinsă de soare nu e un loc potrivit pentru o discuție civilizată. Să mergem în casă și să savurăm o băutură răcoritoare pe *terrazza,* sunteți de acord?

– Da, firește.

Ea zâmbi din nou: un zâmbet orbitor, cu gropițe în obraji.

– Urmați-mă!

Traversă câmpul, tropăind cu cizmele ei mari printre bulgării de pământ. *Terrazza* era umbrită de o pergolă acoperită cu glicină și tivită cu tufe de rozmarin și cu lămâi miniaturali. Părea așezată pe marginea lumii cunoscute, pe stânci afundate într-un albastru fără de sfârșit, întins spre orizont, unde se contopea pe nesimțite cu cerul. Nemărginirea azurie era întreruptă de un singur recif negru, micuț, aflat la vreun kilometru și jumătate depărtare de țărm, dar care nu făcea altceva decât să mărească senzația de distanță, de infinit.

Lady Maskelene îi așeză pe scaune uzate de lemn, în jurul unei mese vechi, faianțate, apoi dispăru în casă. Se întoarse un minut mai târziu, aducând o sticlă de vin fără etichetă, plină cu un lichid de un chihlimbariu palid, câteva pahare, o sticlă de ulei de măsline și o strachină de lut ciobită, pe care erau stivuite bucăți de pâine tăiate la repezeală pătrățele. Lăsă paharele jos și, dând ocol mesei, le umplu cu vin alb. În timp ce femeia îi întindea unul dintre pahare, D'Agosta îi simți parfumul discret, o mireasmă de viță-de-vie, de țărână și de mare.

Pendergast sorbi o înghițitură.

– E din via dumneavoastră, Lady Maskelene?

– Da. Și uleiul de măsline e tot din producția mea. Munca pe propria bucată de pământ are ceva miraculos de satisfăcător.

– *Complimenti*. Pendergast luă o altă înghițitură, apoi înmuie o bucată pătrățoasă de pâine într-un vas cu ulei de măsline. Excelent!

– Mulțumesc.

– Îngăduiți-mi să vă spun de ce-am venit, Lady Maskelene.

– Nu, răspunse ea, uitându-se nu la el, ci departe, în larg, ochii ei căprui devenind aproape albaștri în lumina intensă și un zâmbet straniu înflorindu-i pe buze. Nu stricați încă acest... moment aparte.

D'Agosta se întrebă despre ce moment aparte vorbea ea. Zgomotul înăbușit al valurilor și țipetele pescărușilor pluteau spre ei dinspre muchia stâncii.

– Ce vilă încântătoare aveți aici, Lady Maskelene!

Ea râse.

– Nu e o vilă, doar un simplu bungalow de pe litoral. De aceea îmi place. Aici sunt cărțile mele, muzica mea, vinul meu, măslinii mei... și marea. Ce altceva mi-aș mai putea dori?

– Ați vorbit despre muzică. Cântați la vreun instrument?

După o ezitare, femeia răspunse:

– La vioară.

„Acum ajungem undeva", se gândi D'Agosta. Pendergast aborda subiectul pieziș, ca de obicei.

– Stați aici tot anul?

– O, nu. M-aș plictisi. Nu sunt pustnică într-o asemenea măsură.

– Unde vă petreceți restul timpului?

– Duc o viață mai degrabă decadentă. Toamna la Roma. Luna decembrie la Luxor, la Palatul de Iarnă.

– În Egipt? E un loc ciudat pentru petrecerea iernii.

– Coordonez o mică săpătură în Valea Nobililor.

– Așadar sunteți arheolog?

– Egiptolog și filolog. Știți, există o deosebire: noi studiem mult mai multe decât țărâna, oalele de lut și oasele. Am dezgropat mormântul unui scrib din a nouăsprezecea dinastie, plin cu inscripții heraldice fascinante. Bineînțeles că a fost jefuit în Antichitate, dar, din fericire, hoții n-au vrut decât aurul și pietrele prețioase. Au lăsat pergamentele și inscripțiile intacte. În sarcofag l-am găsit pe scrib, ținând în mână un sul de pergamente misterioase, acoperite de formule magice, pe care nu am reușit încă să le derulăm pentru a le traduce. Sunt extrem de fragile.

– Fascinant!

– Iar apoi, când vine primăvara, plec în Cornwall, locul de baștină al familiei.

– Primăvara, în Anglia?

Ea râse.

– Îmi place noroiul. Și ploaia rece. Și să mă-ntind pe o blană, în fața unui foc întețit, citind o carte bună. Dar dumneavoastră, domnule Pendergast? *Dumneavoastră* ce vă place?

Întrebarea păru să-l ia pe agentul FBI prin surprindere, iar el își mască deruta cu o sorbitură de vin.

– Îmi place vinul ăsta, al dumneavoastră. Proaspăt, simplu, fără pretenții.

– E din viță malvasia, adusă pe insulă de negustătorii minoani, cu aproape patru mii de ani în urmă. Pentru mine, aroma lui evocă într-un fel însăși istoria, minoanii traversând marea de culoarea unui vin întunecat în trireme, îndreptându-se spre insule îndepărtate... Râse, îndepărtându-și șuvițele de păr negru de pe obraz. Sunt o romantică incurabilă! Când eram copil, îmi

doream să cresc și să devin Ulise. Se uită la Pendergast. Dar dumneavoastră? Ce vă doreați să fiți, în copilărie?

– Un mare vânător alb.

Ea izbucni din nou în râs.

– Ce ambiție bizară! Și ați devenit?

– Într-un fel. Dar, în timpul unei vânători în Tanzania, am descoperit dintr-odată că nu mai avea nici o savoare.

Se așternu iarăși tăcerea. D'Agosta renunță la încercările de a pricepe ce metodă de abordare alesese Pendergast. Sorbi din vin cu un interes reînnoit. Era foarte bun, deși puțin cam prea sec. Iar pâinea era fantastică, densă și consistentă, și uleiul de măsline era atât de proaspăt, încât își mai păstra încă aroma puțin picantă. Înmuie o bucată de pâine, și-o îndesă în gură, luă încă una. Sărise peste micul dejun și își stabilise o dietă puțin cam severă. Se uită la ceas pe furiș. Dacă Pendergast nu grăbea lucrurile, pierdeau feribotul.

Apoi, spre surprinderea lui D'Agosta, femeia aduse ea însăși subiectul în discuție.

– Că tot a venit vorba despre istorie, ea e prezentă din belșug chiar în familia mea. Știți că străbunicul meu a fost Luciano Toscanelli?

– Știu.

– În viața lui, a făcut excepțional de bine două lucruri: cântatul la vioară și seducerea femeilor. A fost un Mick Jagger al epocii sale. Printre fanii lui se numărau contese, baronese și prințese. Uneori avea două sau trei femei în aceeași zi, și nu întotdeauna în momente diferite.

Râse discret.

Pendergast își drese glasul, apoi luă o bucată de pâine.

– Totuși, a avut o singură mare dragoste, și aceea a fost străbunica mea, ducesa de Cumberland. I-a dăruit o fiică nelegitimă, pe bunica. Femeia tăcu puțin și se uită curioasă la Pendergast. De aceea ați venit, nu-i așa?

Pendergast avu nevoie de un răgaz înainte de a-i răspunde.

– Da. Așa e.

Ea oftă.

– Străbunicul meu a murit aidoma multor altora din vremurile când încă nu fusese descoperită penicilina: din cauza unei boli venerice.

– Lady Maskelene, rosti grăbit Pendergast, vă rog să nu vă închipuiți că am venit aici ca să tragem cu ochiul la viața intimă a familiei dumneavoastră. De fapt, am o singură întrebare la care îmi trebuie un răspuns.

– Știu care e întrebarea. Dar vreau să aflați mai întâi istoria familiei mele.

– Nu e necesar...

Ea roși, ducându-și mâna la nasturii bluzei.

– Vreau s-o știți de la bun început, asta-i tot. Pe urmă nu vom mai fi nevoiți s-o readucem în discuție.

D'Agosta o asculta cu surprindere. „Vreau s-o știți de la bun început." Ce început? Pendergast părea la fel de încurcat. Oricum, întrucât el nu-i dădu nici un răspuns, ea continuă:

– Străbunicul meu s-a infectat așadar cu sifilis. În cele din urmă boala a ajuns în stadiul al treilea, când creierul e atacat de spirochet. Maniera lui de a cânta s-a schimbat. A devenit bizară. La un concert din Florența a fost huiduit. Proprietarii viorii au cerut-o înapoi. El n-a vrut să renunțe la ea. A fugit ca să scape de proprietari și de agenții lor, călătorind din oraș în oraș, mânat de o nebunie din ce în ce mai pronunțată și ajutat de nenumărate femei. Agenții familiei care deținea vioara și detectivii particulari l-au urmărit cu încăpățânare – dar fără zarvă, fiindcă păstrarea secretului în privința numelui familiei era de cea mai mare importanță. Străbunicul era tot timpul cu un pas înaintea lor. Cânta noaptea, în camerele de hotel, interpretări șocante, chiar înspăimântătoare ale muzicii lui Bach, Beethoven, Brahms, executate – după cum se spune – cu o imensă virtuozitate tehnică, dar rece, straniu, cu totul anapoda. Cei care l-au auzit au spus că era ca și cum diavolul însuși ar fi ținut în mâini vioara.

Femeia tăcu.

– Continuați, spuse blând Pendergast.

– Familia care deținea vioara Nor-de-Furtună era extrem de puternică. Se înrudea direct cu o parte dintre casele regale din Europa. Cu toate astea, n-a reușit să-l prindă pe străbunicul meu. L-a urmărit de la un capăt al continentului la altul. În cele din urmă, vânătoarea s-a încheiat în Siusi, un sătuc din Tirolul de Sud. Acolo, sub piscurile Dolomiților, l-au încolțit. A fost trădat, bineînțeles, de o femeie. A scăpat ieșind pe ușa din spate a unui mic *albergo*[1] și a fugit în munți, doar cu vioara și cu hainele de pe el. A urcat pe marele Sciliar. Vă este cunoscut?

– Nu, răspunse Pendergast.

– E un platou înalt din Alpi, aflat între piscurile Dolomiților, dar plin de râpe și de stânci abrupte. Se spune că în locul acela își țineau cândva vrăjitoarele liturghiile negre. În timpul verii abia dacă găsești câțiva ciobani care își pasc acolo turmele. Dar asta se întâmpla toamna și pe Sciliar nu era nici picior de om. În noaptea aceea a nins puternic. L-au găsit a doua zi, mort de frig, într-una dintre colibele pustii ale ciobanilor. Nor-de-Furtună dispăruse. În zăpada din jurul colibei nu se vedea nici o urmă, nu exista nici un indiciu. Au tras concluzia că în timpul urcușului a fost cuprins de un acces de nebunie și a aruncat vioara în prăpastia de pe platou.

– Așa credeți că s-au petrecut lucrurile?

– Da, cu părere de rău.

Pendergast se aplecă spre ea. Vocea lui calmă, cu inflexiuni sudiste aproape mieroase, căpătă o intensitate neobișnuită.

– Lady Maskelene, eu am venit să vă spun că Nor-de-Furtună există.

Ochii ei îl fixară cu o privire fermă.

– Am mai auzit asta și înainte.

– Am să v-o dovedesc.

Ea continuă să-l fixeze cu o expresie gravă, neclintită. În cele din urmă îi adresă un zâmbet firav și clătină din cap cu tristețe.

– O să cred când o s-o văd.

---

[1] Hotel (în lb. italiană, în orig.)

– Am s-o recuperez. Și am să v-o pun eu însumi în mâini.

D'Agosta îl asculta cu surprindere. Era posibil să greșească, dar avea certitudinea că Pendergast nu venise acolo ca să-i vorbească femeii aceleia de existența viorii. De fapt, se simțea uluit până și de faptul că Pendergast o adusese în discuție.

Femeia clătină din cap cu mai multă vigoare.

– Există sute de falsuri, de copii ale viorii Nor-de-Furtună. Au fost construite în serie la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea și s-au vândut cu nouă lire bucata.

– Când o să vă aduc vioara, Lady Maskelene...

– Încetați cu acest „Lady Maskelene"! Ori de câte ori vă aud rostindu-l, am impresia c-a intrat în cameră mama. Spuneți-mi Viola.

– Desigur. Viola.

– Așa sună mai bine. Iar eu o să-ți spun Aloysius.

– Bineînțeles.

– E totuși un prenume neobișnuit de bizar. Mama dumitale citea romane rusești?

– În familia mea, prenumele bizare sunt o tradiție.

Viola râse.

– Așa cum sunt într-a mea prenumele legate de muzică. Acum povestește-mi despre Nor-de-Furtună. Unde Dumnezeu ai găsit-o? Adică, dacă ai găsit-o într-adevăr.

– O să-ți spun întreaga poveste când o să ți-o aduc. O să cânți la ea – și o să te convingi.

– Nu sunt prea multe speranțe. Mi-aș dori totuși s-o aud înainte de a muri.

– Totodată, ar spăla pata de pe numele familiei.

Ea râse, fluturându-și mâna.

– Ce prostie! Dacă vrei să știi adevărul, detest să mi se spună Lady Maskelene. Titlurile, onoarea familiei... astea sunt mofturi din secolul al nouăsprezecelea.

– Onoarea nu se demodează niciodată.

Ea se uită la el cu curiozitate în privire.

– Ești mai degrabă de modă veche, nu-i așa?

– Nu sunt prea preocupat de moda zilei, dacă asta vrei să spui.

Ea îi privi costumul negru, de sus și până jos, cu un zâmbet amuzat.

– Nu, presupun că nu. Iar asta e mai curând pe gustul meu.

Pendergast păru din nou în impas.

– Ei bine... Femeia se ridică în picioare, ochii ei căprui reflectând lumina apei și un zâmbet adâncindu-i gropițe în obraji. Indiferent dacă găsești sau nu vioara, întoarce-te să-mi povestești despre ea. O să vii?

– Nimic nu mi-ar putea face mai multă plăcere.

– Bun. Rămâne stabilit.

Pendergast o privi cu gravitate.

– Ceea ce mă aduce la scopul vizitei mele.

– Aha. Întrebarea importantă. Ea zâmbi și adăugă: Te ascult. Spune.

– Cum se numește familia influentă care a deținut cândva Nor-de-Furtună?

– Pot face ceva mai mult decât să-ți ofer un simplu răspuns.

Femeia își duse mâna la buzunar, scoase un plic și îl puse pe masă în fața lui Pendergast. Numele destinatarului era scris îngrijit, cu o caligrafie frumoasă: „Dr. Aloysius X.L. Pendergast".

Agentul FBI îl privi, sângele pierindu-i din obraji.

– De unde îl ai?

– Ieri am primit o vizită surpriză din partea actualului conte Fosco – întrucât familia lui a deținut cândva vioara. Surpriză nu e nici pe departe cuvântul potrivit... am fost năucită. A spus că urma să vii, că sunteți prieteni și că voia să-ți dau asta.

Pendergast ridică încet plicul. D'Agosta îl privi strecurându-și degetul sub clapetă, rupând-o și scoțând un bilet scris cu aceeași caligrafie bogată, elegantă.

Isidor Ottavio Baldassare Fosco,
Conte al Sfântului Imperiu Roman,
Cavaler al Marii Cruci al Ordinului Quincunx,

Maestru Perpetuu al Arcadei Masonilor Rosicrucieni din
Mesopotamia,
Membru al Societății Geografice Regale etc.
dorește să se bucure de plăcerea companiei dumneavoastră
la locuința familiei sale,
Castelul Fosco,
duminică, 4 noiembrie.

Castelul Fosco
Greve in Chianti
Florența

Pendergast îi aruncă lui D'Agosta o privire pătrunzătoare, apoi se uită din nou la Lady Maskelene.

– Individul ăsta nu mi-e prieten. E un om extrem de periculos.

– Cum? Contele ăla bătrân, gras și fermecător?

Ea izbucni în râs, dar râsul i se stinse când văzu expresia de pe figura lui Pendergast.

– Vioara e la el.

Lady Maskelene îl fixă cu privirea.

– Ar fi trebuit oricum să-i aparțină – nu-i așa? Adică, dacă ar fi fost găsită.

– A ucis cu brutalitate cel puțin patru oameni ca să pună mâna pe ea.

– O, Doamne...

– Nu pomeni nimănui nimic despre asta. Ești în siguranță aici, pe Capraia. Te-ar fi ucis deja dacă ar fi socotit că e necesar.

Ea îi întoarse privirea cu ochii măriți.

– Mă înspăimânți.

– Da, și îmi pare rău, dar uneori e bine să te temi. Totul se va termina în două sau trei zile. Te rog să fii prudentă, Viola! Rămâi aici și nu acționa în nici un fel înainte de a mă întoarce eu cu vioara.

Un răstimp, ea nu-i răspunse. Apoi tresări.

– Trebuie să plecați! O să pierdeți feribotul.

Pendergast îi luă mâna. Rămaseră nemișcați, în picioare, uitându-se unul la altul fără să spună nimic. Pe urmă el se întoarse și ieși pe poartă în grabă, pornind-o în josul cărării.

Pe puntea prelungă de la pupa feribotului, D'Agosta se sprijinea de balustradă, privind insula care dispărea la orizont aproape la fel cum apăruse: trezind un sentiment al anticipării, al unui nou început. Pendergast stătea alături de el. De când plecaseră din casa micuță de pe faleza abruptă, agentul nu mai scosese nici un cuvânt. Privea în urmă, pe deasupra apei învolburate din siaj, părând pierdut în gânduri.

– Fosco cunoștea faptul că știi, spuse D'Agosta. Asta a fost salvarea ei.

– Da.

– Toată povestea asta... N-a fost decât un scenariu foarte elaborat, ca să pună mâna pe vioară, nu-i așa?

Pendergast încuviință dând din cap.

– Am știut de la bun început că ticălosul ăla gras e amestecat într-un fel sau altul!

Agentul FBI nu răspunse. Privea în depărtare.

– Te simți bine? riscă în cele din urmă D'Agosta să întrebe.

Pendergast tresări, se uită în jur.

– Foarte bine, mulțumesc.

Insula dispăruse în sfârșit. Ca la o comandă, linia joasă a țărmului continental al Toscanei prinse să se materializeze de-a lungul orizontului răsăritean.

– Și acum?

– Accept invitația lui Fosco. Una e să știi și alta, să ai o dovadă. Dacă vrem să-l arestăm pe Fosco, trebuie să găsim mașinăria folosită pentru comiterea celor trei crime.

– Dar de ce ți-a trimis o invitație?

– Vrea să mă omoare.

– Grozav! Și ai de gând s-accepți?

Pendergast se răsuci și se uită în urmă, către larg, cu ochii aproape albi în lumina strălucitoare.

– Fosco știe c-o să accept, fiindcă e singura șansă de a obține dovezile necesare pentru trimiterea lui după gratii. Dacă n-o facem acum, va reîncepe să ne vâneze, poate luna viitoare, sau peste un an, sau peste zece... Tăcu puțin, căzut pe gânduri, apoi adăugă: Pe deasupra, va reprezenta întotdeauna un pericol pentru Viola – pentru Lady Maskelene – din cauza lucrurilor știute de ea.

– Înțeleg.

Dar Pendergast continua să privească largul mării. Când vorbi din nou, vocea sa căpătase tonalități foarte joase.

– Se va sfârși mâine, în castelul contelui Fosco.

73

Bryce Harriman lua notițe în lumina aspră a unei lămpi pe gaz, cu reverendul Buck așezat în partea opusă a bătrânei mese. Era aproape miezul nopții, dar nu-i era somn câtuși de puțin. Cu o zi înainte scrisese un reportaj excelent despre încercarea nereușită de a-l aresta pe Buck. Pusese cap la cap cinci șase mărturii și rezultatul era savuros: pătrunderea căpitanului de poliție fanfaron în tabără, cu intenția de a-l aresta pe Buck, modul în care intrase în panică și fugise, lăsându-l pe cel de al doilea căpitan – o femeie – să liniștească lucrurile. Un material extraordinar. Iar pe termen lung s-ar fi putut dovedi mai mult decât atât: începuse să-și întindă antenele la *Times,* și păreau receptivi în privința unui interviu pentru angajare. Noua relatare avea să fie mană cerească. Și, mulțumită lui Buck, era acum singurul jurnalist acceptat în tabăra de corturi. Cu acest al doilea articol, apărut pe urmele încă fierbinți ale primului, avea să marcheze o lovitură dublă. Și intenționa să se afle la fața locului și a doua zi, în eventualitatea că ar fi urmat o confruntare cu forțele ostile de poliție.

Judecând după dispoziția celor din tabără, avea să fie un dezastru. De când cu arestarea ratată, toată lumea stătea ca pe ace, agitată, pe picior de război, situația semănând cu un butoi cu pulbere gata să i se aprindă fitilul. Chiar și la miezul nopții, la mai bine de o zi după așa-zisul raid, nimeni nu dormea încă, vuietul

rugăciunilor și al întrunirilor înălțându-se strident în întuneric. O bună parte din puștanii pe care-i remarcase la prima sa vizită în tabăra de corturi dispăruseră: o noapte sau două de somn pe pământul tare, fără conexiune la internet sau televiziune prin cablu, îi trimisese valvârtej acasă, la confortul din suburbiile lor. Cei care rămăseseră reprezentau nucleul tare, adevărații fanatici. Și nu era criză de asemenea oameni: acolo se aflau cel puțin trei sute de corturi.

Până și Buck se schimbase. Își pierduse licărul de incertitudine, aura vagă de surprindere și uluire pe care o avusese înainte. Acum părea aproape transcendental de calm și de sigur pe sine. Când se uita la Harriman era ca și cum ar fi privit, prin el, către o altă lume.

– Ei bine, domnule Harriman, spunea el, ați obținut ceea ce ați vrut să obțineți? E aproape miezul nopții și eu le transmit de obicei un mesaj oamenilor înainte de culcare.

– Încă o întrebare. Ce credeți că se va întâmpla? Vă dați seama, bănuiesc, că NYPD n-are de gând să bată în retragere.

Se așteptase, în mare parte, ca întrebarea să îl supere puțin pe Buck, dar pastorul păru să se afunde încă și mai mult într-un soi de seninătate.

– O să se-ntâmple ce-o să fie menit să se-ntâmple.

– S-ar putea să nu fie plăcut. Sunteți pregătit?

– Nu, n-o să fie plăcut, și da, sunt pregătit.

– O spuneți aproape ca și cum ați ști ce se va petrece.

Buck afișă un zâmbet atotștiutor, dar nu răspunse.

– Nu sunteți îngrijorat? întrebă Harriman, pe un ton mai insistent.

Încă un zâmbet enigmatic. „La naiba, un zâmbet nu poate fi citat!“

– E vorba, probabil, de gaz lacrimogen, de polițiști cu bastoane de cauciuc. N-o să mai fie prilej de distracție.

– Eu îmi pun încrederea în Dumnezeu, domnule Harriman. Dumneavoastră în cine aveți încredere?

„E momentul să-nchei.“

– Vă mulțumesc, domnule pastor, mi-ați fost de mare folos!

Harriman se ridică.

– Și eu vă mulțumesc, domnule Harriman. Nu mai rămâneți câteva minute ca să-mi auziți mesajul către poporul meu? După cum spuneați, o să se întâmple ceva. Ca urmare, predica mea din această seară va fi oarecum diferită.

Reporterul ezită. Trebuia să se trezească la ora cinci, să fie gata imediat de plecare. Era convins că polițiștii urmau să acționeze a doua zi și că era posibil să înceapă dimineața, devreme.

– Care e subiectul?

– Iadul.

– În cazul ăsta rămân.

Buck se ridică și îi făcu semn unuia dintre oamenii săi, care se apropie și îl ajută să-și pună un veșmânt simplu, apoi îl însoți afară din cort. Harriman o luă pe urmele lor, scoțându-și reportofonul din buzunar și încercând să nu ia în seamă duhoarea puternică din tabără. Știa că se îndreptau către un bolovan imens rătăcit acolo din era glaciară, care se înălța din pământ în partea de vest a taberei de corturi și pe care toată lumea îl numea acum „piatra predicilor".

Zarva din tabără se stinse când Buck dispăru în spatele bolovanului masiv, urcă panta acoperită de iarbă și ieși din nou la vedere pe piscul semeț. Își ridică încet brațele. Privind de jos, Harriman văzu sute de oameni ivindu-se din întuneric și înconjurându-l.

– Prieteni, începu Buck. Seară bună. Vă mulțumesc încă o dată pentru că sunteți alături de mine în această căutare spirituală. În discuțiile din fiecare seară, vă vorbesc de obicei despre ea: vă explic de ce ne aflăm aici și ce avem de făcut. Dar astăzi subiectul va fi altul... Frați și surori, veți fi supuși în curând unei încercări. Unei mari încercări. Ieri am câștigat aici o victorie grandioasă, mulțumită lui Dumnezeu. Dar oștenii întunericului nu sunt ușor de întors din drum. De aceea trebuie să fiți puternici. Fiți puternici și *acceptați voința Domnului*.

Ascultând în timp ce ținea reportofonul în mâna ridicată, Harriman fu surprins de tonul și de stilul lui Buck. Vocea îi era

calmă, dar răsuna cu o convingere de fier, așa cum nu i-o mai auzise niciodată, nici măcar la prima predică, ținută lângă clădirea în care locuise Cutforth. Ochii lui strălucitori aveau o privire stranie: o privire în care anticiparea se contopea cu un soi de resemnare aproape stoică.

– V-am vorbit de multe ori despre ceea ce am venit să realizăm aici. Acum, în ajunul încercării voastre de a pune capăt tuturor încercărilor, trebuie să-mi acord un moment în care să vă reamintesc cu cine ne confruntăm și cine este dușmanul vostru. Să țineți minte vorbele mele chiar și atunci când nu voi mai fi printre voi.

„Ajunul încercării *voastre.*" „Cine este dușmanul *vostru.*" „Nu voi mai fi printre *voi.*" După ultima sa întâlnire cu Buck, în cortul acestuia, Harriman începuse să citească Biblia – doar câte puțin, de ici și de colo – și acum îi veniră în gând cuvintele lui Isus: „Unde Mă duc Eu, tu nu poți să urmezi Mie acum, dar mai târziu Îmi vei urma".

– Frați și surori, de ce strămoșii noștri din epoca medievală – în alte privințe naivi și fără știință de carte – erau oameni cu mai multă frică de Dumnezeu decât cei din ziua de astăzi? Dar vă ofer răspunsul chiar în timp ce vă pun întrebarea. Pentru că ei aveau teamă de Dumnezeu. Știau ce răsplată îi așteaptă, în rai, pe puținii aleși. Și știau ce-i așteaptă pe păcătoși, pe cei răi, pe leneși și pe necredincioși. Greșeala nu e numai a oamenilor. Fețele bisericești din zilele noastre sunt încă și mai vinovate. Îndulcesc cuvântul lui Dumnezeu, nu îi iau în serios avertismentele, îi spun turmei lor că iadul e o simplă metaforă sau un concept antic, fără nici o legătură cu realitatea prezentului. Dragostea lui Dumnezeu e cuprinzătoare și ne acordă iertarea, spun ei. Adorm temerile turmelor lor insuflându-le un fals sentiment al îndreptățirii. Ca și cum un botez aici, câteva fapte bune dincolo sau o împărtășanie ori două ar asigura drumul către rai. Aceasta e o greșeală tragică, prieteni!

Buck se opri și aruncă o privire către mulțimea amuțită.

– Dragostea lui Dumnezeu este o dragoste severă. În orașul acesta, în toate marile orașe, mor oameni în fiecare zi. Mor cu sutele. În ce moment credeți că încep bietele lor suflete să-și dea seama de *adevărata* soartă care le este hărăzită? În ce moment le cade vălul de pe ochi și află că întreaga lor viață a fost o minciună – că și-au petrecut-o fugind de lumină și afundându-se tot mai mult în întuneric – și că acum nu se mai pot aștepta decât la chinuri inimaginabile? Nu avem cum s-o știm cu certitudine. Dar eu cred că există cel puțin câțiva oameni care *întrezăresc* toate acestea în ultimele lor clipe. În ei se înfiripă sentimentul că li se întâmplă ceva cumplit: ceva cu mult, mult mai rău decât moartea în sine. În aceste ultime momente, când sufletul începe să se desprindă de trup, țesătura realității vieții de zi cu zi se sfâșie în toate direcțiile. Apoi simt o apăsare înfiorătoare; o spaimă copleșitoare; o dogoare tot mai puternică. Nu pot țipa, nu pot scăpa cu fuga. Nu e un atac trecător de panică; e pur și simplu presimțirea celor ce vor urma. E pasul pe prima treaptă a lungii scări care coboară către iad... Și cum arată iadul însuși? Strămoșilor noștri li se spunea că e un lac de foc, de sulf și pucioasă, în care ești cufundat pentru totdeauna. Un cuptor cumplit, ale cărui flăcări nu dau nici o lumină, ci lasă să se vadă numai întunericul. Și, în vremuri mai simple, o asemenea descriere era suficientă.

Se întrerupse din nou ca să se uite în jur, fixând cu privirea mai întâi un om, apoi un altul.

– Țineți minte ce vă spun, eu cred că acesta este iadul unora. Dar nu este singurul iad. Frați și surori, există nenumărate iaduri. Există câte unul pentru *fiecare* dintre noi. Lucifer n-o fi fiind pe măsura lui Dumnezeu. Dar e un înger într-adevăr foarte puternic și, ca atare, are puteri cu mult mai presus de neîndestulătoarea noastră înțelegere... Trebuie să țineți minte ceva, să țineți minte pentru totdeauna: Lucifer, diavolul, a fost alungat din rai pentru că e stăpânit de invidie și de răutate. În invidia sa implacabilă, în setea sa de răzbunare de nestins, ne folosește acum pe noi drept pioni. Aidoma unui copil respins, care își urăște rivalul favorizat, diavolul ne urăște pe noi, pentru că suntem copiii iubiți ai lui

Dumnezeu. Și cine, dintre noi toți, poate spera să înțeleagă adâncimea furiei lui fără de fund? Fiecare om pe care îl corupe, fiecare suflet pe care îl ia, reprezintă pentru el o victorie: un pumn fluturat către Dumnezeu... Cunoaște slăbiciunile fiecăruia dintre noi, ne cunoaște dorințele mărunte: știe ce ne stârnește vanitatea, sau lăcomia, sau pofta trupească, sau cruzimea. Nu-i putem ascunde nici un secret. A meșterit ispite pentru fiecare dintre noi; ne-a presărat în drum nenumărate căi către întuneric. Și, odată ce reușește să momească un suflet în împărăția lui – odată ce a mai obținut încă o victorie – credeți că Satana se va mulțumi să lase acel suflet într-un iad *universal?* Gândiți-vă mai bine, prieteni, gândiți-vă mai bine. El, care ne cunoaște toate slăbiciunile, ne cunoaște deopotrivă și toate temerile. Chiar și pe acelea pe care s-ar putea să nu ni le cunoaștem nici măcar noi înșine. Pentru a-și desăvârși victoria, pentru a-și face fiecare victimă să îndure suferința *supremă,* va construi fiecare iad individual, astfel încât să fie cât mai chinuitor pentru ocupantul său aparte. Și, ceea ce este aspectul cel mai rău, va fi un iad care durează pentru totdeauna. Și întruna. *Întruna*. Pentru unii asta ar putea însemna un lac de foc. Pentru alții ar putea însemna să-și petreacă eternitatea țintuiți într-un coșciug negru, nemișcați, fără lumină și fără grai, cuprinși de o nebunie care se dublează și se tot dublează, vreme de eoni. Pentru alții ar putea însemna, să zicem, o sufocare eternă. Imaginați-vă puțin asta, prieteni! Imaginați-vă că v-ați ținut respirația două minute, poate trei. Imaginați-vă nevoia disperată de oxigen, chinul insuportabil. Iar în iad nu există nici o recăpătare a răsuflării, nici o posibilitate de a inspira aerul delicios. Și nu există nici bezna uitării. Nu există decât momentul culminant al agoniei, prelungit o veșnicie.

„Momentul culminant al agoniei, prelungit o veșnicie.“ În noaptea caldă, Harriman se înfioră fără s-o vrea.

– Alte iaduri ar putea fi mult mai subtile. Imaginați-vă un om care s-a temut întotdeauna să nu își iasă din minți, înnebunind încet vreme de decenii de-a rândul, sau chiar de secole. Și apoi luând-o de la început. Și tot așa, mereu. Sau imaginați-vă o

mamă iubitoare, silită să privească – iarăși, și iarăși, și iarăși – cum, după moartea ei, copiii îi alunecă în sărăcie și în indolență, cum ajung dependenți de droguri, cum cad pradă depresiei, maltratării și morții.

Aici pastorul se opri și se apropie de marginea pietrei.

– Acordați-vă o clipă în care să vă gândiți la cel mai cumplit iad pe care l-ați putea imagina pentru voi înșivă. Și apoi înțelegeți că Satana, care vă cunoaște mai bine decât vă cunoașteți voi înșivă, va construi unul mult mai cumplit. Și chiar o va face. *A făcut-o deja.* În așteptare. Fiindcă durerea lui amară nu are decât un singur leac: deznădejdea, implorările disperate, țipetele și suferințele victimelor sale.

Buck se întrerupse iarăși. Respiră adânc, de câteva ori. Apoi continuă cu voce încă și mai scăzută.

– Am spus că există câte un iad pentru fiecare dintre noi. Iadul acela e pregătit, ne așteaptă pe fiecare. Satana ne-a făcut iadul atât de ușor de descoperit, cu un drum larg și confortabil, care ne duce drept într-acolo. Ne este foarte, foarte ușor să ne lăsăm purtați de val, să ne plimbăm cu nechibzuință pe bulevardul larg și frumos, cu mult mai ușor decât să căutăm drumul lateral, bolovănos și ascuns care duce spre rai. Trebuie să luptăm împotriva ispitei de a merge pe drumul mai ușor. E o luptă, prieteni; o luptă pe viață și pe moarte. Pentru că este singurul mod – *singurul* – de a descoperi acea potecă accidentată care duce spre rai. Vă rog să țineți minte asta în timpul încercărilor cu care ne vom confrunta în curând.

Apoi se răsuci pe călcâie și coborî, dispărând din vedere.

74

Când intră în apartamentul de hotel ocupat de Pendergast, D'Agosta îl găsi pe agent la micul dejun. Pe masă erau tot felul de fructe, chifle și inevitabila micuță cafea espresso. Pendergast gusta delicat din ochiurile făcute în apă și citea niște hârtii care păreau documente trimise prin fax. Pentru o clipă, D'Agosta se duse cu gândul la masa pe care o luaseră împreună mai înainte, în Southampton, când cazul de care se ocupau era încă proaspăt. Părea o amintire foarte îndepărtată.

– Ah, Vincent, spuse Pendergast. Intră! Vrei să comand ceva pentru tine?

– Nu, mulțumesc.

Deși era o dimineață frumoasă și soarele aurea încăperea, D'Agosta avea impresia că deasupra lor atârna un nor amenințător.

– Sunt surprins că ai poftă de mâncare.

– E important să mănânc acum. Nu știu sigur cât timp va trece până la următoarea mea masă. Dar asta n-ar trebui să te oprească pe tine: vino, ia un croasant. Dulceața de prune alsaciene de la Fauchon e delicioasă!

Agentul FBI lăsă faxurile deoparte și luă *La Nazione*.

– Ce citeai?

– Niște faxuri de la Constance. Pentru ceea ce urmează o să am nevoie de, ăăă, toată muniția pe care o pot strânge. Ea s-a dovedit extrem de utilă.

D'Agosta se apropie cu un pas.

– Vin cu tine, spuse el, cu hotărâre. Vreau să stabilim asta aici și acum, ca să nu apară nelămuriri mai târziu.

Pendergast coborî ziarul.

– Mi-am închipuit c-o să ceri asta. Dă-mi voie să-ți reamintesc că invitația era numai pentru mine.

– Nu cred că domnul conte cu fund gras o să aibă vreo obiecție.

– Probabil ai dreptate.

– Am bătut atâta drum. S-a tras în mine, și nu numai o singură dată, mi-am pierdut vârful unui deget, era cât pe ce să fiu aruncat de pe o stâncă și să *zbor* cu mașină cu tot de pe alta.

– Iarăși ai dreptate.

– Așa că nu te-aștepta să-mi petrec seara la piscină, relaxându-mă și bând bere rece, în timp ce tu ești în bârlogul lui Fosco.

Pendergast schiță un zâmbet.

– Mai am de făcut încă un comision înainte de a pleca din Florența. Vorbim pe urmă despre asta.

Și ridică din nou ziarul.

Două ore mai târziu, mașina lor se opri pe o stradă îngustă din Florența, lângă o clădire mare, austeră, din piatră brută.

– Palazzo Maffei, spuse Pendergast, aflat la volan. Te deranjează dacă m-aștepți aici câteva minute? Nu întârzii mult.

Coborî din mașină, se apropie de placa din bronz cu sonerii încastrată în fațadă, trecu în revistă numele și apăsă pe un buton. Peste o clipă, din interfon se răsti o voce estompată. Pendergast răspunse. Ușa imensă se deschise cu un zbârnâit discret și agentul se strecură înăuntru.

D'Agosta privi intrarea ros de curiozitate. Prinsese limba italiană într-o măsură suficientă ca să-și dea seama că Pendergast spusese la interfon cuvinte care nu sunau cum ar fi trebuit. Ca să fie sincer, i se păruse că erau mai degrabă în latină.

Ieși din mașină, traversă strada îngustă și studie soneriile. Pe eticheta celei apăsate de Pendergast scria, simplu, „Corso

Maffei". Ceea ce nu-i spuse nimic lui D'Agosta, care se întoarse în mașina lor închiriată.

Pendergast ieși din clădire peste zece minute și se așeză din nou pe scaunul șoferului.

– Despre ce-a fost vorba? întrebă D'Agosta.

– Asigurare, răspunse Pendergast. Apoi se întoarse și îi aruncă sergentului o privire intensă. Șansele de succes în aventura asta nu depășesc cincizeci la sută. Eu trebuie s-o fac. Tu nu. Aș prefera să nu vii.

– Nici vorbă! Am intrat în povestea asta împreună.

– Văd că ești hotărât. Dar dă-mi voie să-ți reamintesc, Vincent, că ai un băiat și că ai în față posibilității de perfecționare și de avansare care par excelente, perspective pentru o viață fericită.

– *Am spus* că am intrat în povestea asta împreună!

Pendergast zâmbi și îi puse mâna pe braț – un gest straniu de afectuos din partea unui bărbat care nu-și arăta aproape niciodată afecțiunea.

– Știam că ăsta o să fie răspunsul tău, Vincent, și mă bucur! Am ajuns să mă bazez pe simțul tău practic, pe fermitatea ta și pe abilitățile tale de țintaș, printre alte calități excelente.

D'Agosta se simți inexplicabil de stânjenit și bălmăji un răspuns mormăit.

– Ar trebui s-ajungem la castel pe la jumătatea după-amiezii. O să te pun la curent pe drum.

Drumul care pleca din Florența către sud, spre Chianti, șerpuia printr-unul dintre cele mai frumoase ținuturi pe care le văzuse vreodată D'Agosta: coline vârstate cu vii ce se îngălbeneau, căpătând culorile toamnei, și cu crânguri de măslini griverzui; castele de basm și vile superbe, în stil renascentist, împrăștiate pe pantele dealurilor și pe culmi. Dincolo de ele se contura un lanț de munți împăduriți, punctat ici și colo cu câte o mănăstire sumbră sau cu câte o clopotniță veche.

Șoseaua urmărea, fără prea mare strictețe, linia culmilor de deasupra râului Greve. Când trecură prin Passo dei Pecorai,

orașul Greve se zări cu mult dedesubtul lor, într-o vale joasă, întinsă de-a lungul cursului de apă. După ce trecură de un alt cot al drumului, Pendergast arătă cu degetul dincolo de geamul din dreptul său.

– Castelul Fosco, spuse el.

Construcția se afla pe un pinten izolat de piatră, sus, pe Dealurile Chiantigiene. De la distanța aceea, D'Agosta avu impresia că era un singur turn masiv, crenelat și ros de vreme, înălțându-se deasupra pădurii. Șoseaua vira, coborî, și castelul dispăru din vedere. O clipă mai târziu, Pendergast ieși de pe drumul principal și, după o înșiruire năucitoare de viraje care îi aduseră pe alei tot mai înguste, ajunseră în fața unui zid acoperit de mușchi, cu o poartă de fier. Pe placa de marmură de alături era scris „Castel Fosco". Poarta deschisă era putrezită și ruginită și părea să se fi înfipt, deformată, în pământ. Un drum vechi de țară ducea de la poartă către o vie, străbătând o pantă abruptă și dispărând dincolo de culmea dealului.

În timp ce urcau, șerpuind pe pantă, Pendergast arătă cu o înclinare a capului către via plantată pe terase și către crângurile de pe marginea drumului.

– O proprietate bogată, după toate aparențele, și una dintre cele mai întinse din Chianti.

D'Agosta păstră tăcerea. Fiecare metru pe care îl parcurgeau, pătrunzând tot mai adânc pe domeniul contelui, părea să sporească senzația de apăsare pe care o resimțea.

Drumul ajunse pe culme și castelul le apăru din nou în fața ochilor, acum mult mai aproape: un donjon monstruos de piatră, suit pe un colț de stâncă, cu mult în susul coastei muntelui. În partea laterală a donjonului era o clădire de dată mai recentă, dar tot foarte veche, o vilă grațioasă, în stil renascentist, cu exteriorul din stuc de un galben pal și acoperiș de țiglă roșie. Șirurile sale de ferestre maiestuoase contrastau cu liniile sumbre, aproape brutale, ale turnului central.

Un zid dublu înconjura întreaga construcție. Cel exterior era aproape în întregime în ruină, constând mai ales din breșe de

piatră surpată, din turnuri dărăpănate și din creneluri făcute fărâme. Cel dinspre interior era într-o stare mult mai bună, reparat și având rolul unui soi de perete de sprijin al castelului însuși, căci valurile sale imense de pământ îl înconjurau ca niște platouri exterioare mai joase. Dincolo de castel, pantele muntelui se înălțau cu încă trei sute de metri, într-un amfiteatru natural împădurit, cu aflorimente zimțate sub forma unei muchii semicirculare serate, profilate pe cerul mohorât.

– Peste două mii de hectare, spuse Pendergast. Din câte am înțeles, e mai vechi de un mileniu.

Însă D'Agosta nu îi răspunse. Înfățișarea castelului îl înfiora mai mult decât i-ar fi plăcut să recunoască. Senzația de apăsare se înteți. Să intri într-un asemenea bârlog al leului părea o nebunie. Dar învățase să se încreadă fără rezerve în Pendergast. Agentul nu făcea niciodată nimic fără motiv. Fusese mai inteligent decât țintașul de elită plătit să-l ucidă. Îi salvase de la moarte atunci când căzuseră în mâinile oamenilor lui Bullard. Le salvase viețile în multe alte rânduri, înainte, când se ocupaseră de alte cazuri. Planul lui Pendergast – oricare ar fi fost – avea să funcționeze.

Bineînțeles că avea să funcționeze.

75

Mașina luă un ultim viraj și trecu dincolo de ruinele porții exterioare. Castelul își înălță deasupra lor imensa maiestate severă. Intrară pe o alee mărginită de chiparoși cu trunchiuri masive, zimțuite, și se oprira într-o parcare aflată imediat lângă curtea interioară. D'Agosta privi zidul prin geamul din dreptul pasagerului, cu o îndoială adâncă în suflet. Se ridica la șase metri deasupra capului său, contraforturile imense, în pantă, fiind brăzdate de depuneri de calcar, de mușchi picurând de apă și de ferigi. În acest zid interior nu exista poartă, doar o ușă dublă de lemn, cu ținte și benzi de fier, în capul unei scări largi cu trepte de piatră.

Când coborâră din mașină, se auzi un bâzâit, urmat de un hârjâit profund, și ușile se deschiseră ca la un semn invizibil.

Urcară scările, trecură dincolo de cadrul masiv al ușii și părură a păși într-o altă lume. Peluza netedă din curtea interioară se întindea, pe vreo sută de metri, către peretele exterior al castelului propriu-zis. Într-una dintre părțile laterale ale peluzei, lumina se reflecta într-un bazin larg, circular, înconjurat de o balustradă veche de marmură și având ca ornament central statuia lui Neptun, călare pe un monstru al mării. În dreapta se afla o capelă de dimensiuni reduse, cu domul acoperit cu țiglă. Dincolo de ea se zărea o altă balustradă de marmură, dominând o mică grădină ce cobora în josul dealului, încheindu-se brusc în dreptul fortificațiilor zidului interior.

Un alt scrâșnet, și pământul se cutremură. D'Agosta se întoarse și văzu ușile imense de lemn închizându-se cu un huruit în spatele lor.

– N-are importanță, murmură Pendergast. Au fost făcute pregătiri.

D'Agosta spera al naibii de tare că agetul știa despre ce vorbea.

– Unde e Fosco? întrebă.

– O să dăm ochii cu el destul de curând, fără nici o îndoială.

Traversară peluza și se apropiară de intrarea principală a donjonului masiv. Ușa se deschise cu un scârțâit metalic. Iar în prag stătea Fosco, într-un costum elegant, gri-albăstrui, cu părul lunguț pieptănat peste cap, chipul său alb și neted fiind încrețit de un zâmbet. Purta, ca întotdeauna, mănuși din piele moale.

– Dragul meu Pendergast, bine ai venit în sălașul meu umil! Și sergentul D'Agosta? Frumos din partea dumitale că te alături micii noastre petreceri!

Întinse mâna. Pendergast i-o ignoră.

Contele și-o coborî, fără să-i fie afectat zâmbetul.

– Păcat! Speram că ne putem rezolva afacerile cu curtoazie, ca între gentlemeni.

– E vreun gentleman pe aici? Mi-ar face plăcere să-l cunosc.

Fosco chicoti dezaprobator.

– Astfel se tratează un om în propria lui casă?

– E de preferat să-l tratezi arzându-l de moarte în propria lui casă?

Pe fața lui Fosco se așternu în treacăt o expresie de aversiune.

– Suntem atât de nerăbdători să trecem la problemele noastre actuale? Dar vom avea destul timp, vom avea destul timp. Intrați, vă rog!

Contele se trase într-o parte și cei doi oaspeți trecură pragul străbătând un pasaj lung, boltit, până în sala mare a castelului. Arăta cu totul altfel decât se așteptase D'Agosta. De-a lungul a trei dintre laturi se întindea o logie cu linii grațioase, cu coloane și cu arcade romane.

– Observați tondourile create de della Robbia[1], spuse Fosco, arătând către decorațiunile din teracotă pictată incrustate în pereți, deasupra arcadelor. Dar trebuie să fiți obosiți după drumul cu mașina. O să v-arăt camerele pregătite, unde vă puteți reveni puțin.

– Camerele noastre? întrebă Pendergast. Rămânem peste noapte?

– Firește!

– Mă tem că nu va fi necesar, și nici măcar cu putință.

– Iar eu mă văd nevoit să insist.

Fosco se întoarse cu spatele și trase de un inel din ușa deschisă a castelului, închizând-o cu un pocnet. O încuie cu o cheie imensă, scoasă din buzunar cu o mișcare teatrală. Apoi deschise o cutie mică de lemn, montată pe peretele de alături. D'Agosta zări înăuntru o tastatură de ultimă generație, cu desăvârșire nelalocul ei în acel zid extrem de vechi. Contele tastă un șir lung de cifre. Ca răspuns se auzi un clămpănit și de deasupra coborî o bară masivă de fier, alunecând într-o brățară solidă, din același material, și blocând ușa.

– Acum suntem în siguranță în privința sosirilor neautorizate, spuse Fosco. Sau, din același punct de vedere, în privința plecărilor neautorizate.

Pendergast nu-i răspunse. Contele se răsuci pe călcâie și, mișcându-se în stilul său aparte, cu pași ușori și sprinteni, îi conduse prin sala mare și apoi de-a lungul unei galerii friguroase, din piatră. Pereții de pe ambele părți erau acoperiți de portrete aproape înnegrite de scurgerea vremii, alături de ansambluri de armuri ruginite, sulițe, lănci, buzdugane și alte arme medievale.

– Armurile n-au absolut nici o valoare, sunt reproduceri din secolul al optsprezecelea. Portretele sunt ale strămoșilor mei, bineînțeles. Timpul le-a ascuns trăsăturile, din fericire – conții de Fosco nu sunt un neam de oameni frumoși. Stăpânim domeniul ăsta din secolul al doisprezecelea, când Giovan de Ardaz,

[1] Luca della Robbia (1400–1482), sculptor florentin (n.tr.)

distinsul meu străbun, l-a cucerit de la un cavaler longobard. Familia mea și-a acordat singură titlul de „cavaliere“ și și-a ales drept blazon un dragon înfuriat, cu o bandă pe diagonală. Pe timpul Marilor Duci, am fost făcuți conți ai Sfântului Imperiu Roman, de palatinul elector în persoană. Am dus întotdeauna o existență liniștită în acest loc, îngrijindu-ne de viile noastre și de crângurile de măslini, fără să ne amestecăm vreodată în politică și fără să aspirăm la vreo funcție. Noi, florentinii, avem o zicală: „Cuiul care iese în afară e bătut la loc cu ciocanul“. Casa Fosco n-a ieșit în evidență și, ca urmare, n-am primit nici o lovitură de ciocan pe durata a multe, multe schimbări ale vânturilor politice.

– Cu toate astea, dumneata, domnule conte, ai reușit, în ultimele câteva luni, să ieși în evidență într-o bună măsură, ripostă Pendergast.

– Din nefericire, și cu mult împotriva voinței mele. Pentru început n-a fost decât dorința de a recupera ceea ce ni se cuvine de drept. Dar vom discuta mai multe la cină.

Ieșiră din galerie și străbătură un salon superb cu ferestre din sticlă cu modele plumbuite și cu pereți acoperiți de tapiserii. Fosco arătă către câteva tablouri cu peisaje de mari dimensiuni.

– Hobbema[1] și van Ruisdael[2].

După salon urmă o serie lungă de camere mobilate cu eleganță, până când aspectul încăperilor se schimbă dintr-odată.

– Intrăm în partea longobardică originală a castelului, spuse Fosco. Datează din secolul nouă.

Camerele erau acum mici și aproape fără ferestre, singura lumină pătrunzând prin deschizăturile pentru arcași precum și prin altele, mici, pătrate, plasate în partea de sus a pereților. Zidurile erau acoperite cu ipsos, iar încăperile erau goale.

– N-am găsit nici o întrebuințare pentru camerele astea vechi și sumbre, spuse contele, în timp ce le străbăteau. Sunt întotdeauna reci și umede. Însă sub ele se află, pe mai multe niveluri,

[1]Meindert Hobbema (1638–1709), peisagist olandez (n.tr.)
[2] Jacob Isaackszoon van Ruisdael (1628–1682), peisagist olandez (n.tr.)

beciuri, tunele și subsoluri, foarte utile pentru a pregăti vinuri, *balsamico*[1] și *prosciutto di cinghiale*[2]. Știți, aici, pe domeniu, ne vânăm propriii mistreți, iar vânătorile noastre sunt renumite pe bună dreptate. Cel mai vechi tunel a fost săpat în stâncă de etrusci, cu trei mii de ani în urmă.

Ajunseră la o ușă masivă de fier, dintr-un zid de piatră încă și mai masiv. Cu cât pătrundeau mai mult în interiorul castelului, D'Agosta vedea pe pereții de piatră tot mai multe broboane de umezeală.

– Donjonul, spuse Fosco, descuind ușa cu o altă cheie.

În interior dădură peste o scară largă în spirală, fără ferestre, care ieșea spiralându-se din adâncuri și se curba, pierind din vedere cu mult deasupra capetelor lor. Fosco desprinse o lampă alimentată cu baterii dintr-un sfeșnic fixat de perete, o aprinse și îi conduse în susul scărilor. După cinci sau șase bucle ale spiralei, se opriră pe un palier mic, unde se afla o singură ușă. Contele o descuie cu o altă cheie și îi invită într-o încăpere care părea a fi un apartament de dimensiuni reduse, inclus ulterior în vechiul donjon, ferestrele micuțe dând către valea râului Greve și către dealurile vălurite din depărtare, ce duceau înspre Florența. Într-un șemineu de piatră dintr-un capăt ardea focul, iar podeaua din teracotă era acoperită de covoare persane. În fața focului se afla o zonă confortabilă unde se putea sta; lângă un perete se găsea o masă bine garnisită cu vinuri și cu diverse lichioruri; pe un altul erau rafturi pline de cărți.

– *Eccoci quà!*[3] Sunt convins că apartamentul vi se va părea comod. Există două dormitoare mici, câte unul în fiecare parte. Priveliștea e reconfortantă, nu credeți? Îmi fac griji fiindcă nu v-ați adus nici un fel de bagaje. O să vi-l trimit pe Pinketts cu tot ce este necesar: lame de ras, halate de baie, papuci, pijamale.

– Mă îndoiesc într-o foarte mare măsură că vom rămâne peste noapte.

---

[1] Oțet balsamic (în lb. italiană, în orig.)
[2] Jambon de mistreț (în lb. italiană, în orig.)
[3] Iată-ne ajunși! (în lb. italiană, în orig.)

– Iar eu mă îndoiesc într-o foarte mare măsură că veți pleca. Contele zâmbi. Cinăm târziu, în maniera continentală. La nouă.

Făcu o plecăciune, ieși de-a-ndăratelea și închise ușa cu o bufnitură seacă. D'Agosta auzi cu o strângere de inimă scrâșnetul unei chei în broască, apoi pașii contelui se pierdură iute, îndepărtându-se în josul scării.

76

Zona de pregătire a incursiunii în tabăra lui Buck se afla în parcarea serviciului de întreținere din spatele clădirii arsenalului, care nu se vedea dinspre corturi. Pentru ducerea arestării la bun sfârșit, comisarul Rocker mobilizase nici mai mult nici mai puțin de trei divizii NYPD specializate în controlul revoltelor, alături de o echipă SWAT, de doi negociatori pentru eliberarea ostaticilor, de ofițeri călare, de două unități mobile de comandă și de o mulțime de polițiști de rând, purtând căști și veste antiglonț. La care se adăugau mașini de pompieri, ambulanțe, dube pentru transportul arestaților, toate aflate în așteptare la o distanță discretă, pe 67th Street.

Hayward stătea la hotarul nordic al zonei de pregătire, făcând o ultimă verificare a stației sale radio și a armei. Mulțimea polițiștilor în uniformă care se agitau în jurul ei cu bastoane și cu scuturi era imensă, fără a-i mai pune la socoteală pe numeroșii specialiști în operațiuni, cu fire atârnându-le din urechi, cărora li se adăugau până și câțiva informatori secreți, îmbrăcați la fel ca rezidenții taberei de corturi. Ea înțelegea motivul pentru care fuseseră mobilizate mai multe forțe decât ar fi fost necesar: dacă pătrunzi în interior, atunci o faci cu o forță copleșitoare, și adversarii se predau în nouă cazuri din zece. A-i lăsa să creadă că aveau o șansă dacă opuneau rezistență era cel mai rău lucru pe care l-ar fi putut face.

Însă oamenii aceia aveau convingerea că erau susținuți de Dumnezeu. Nu erau șoferi de autobuz în grevă sau lucrători ai municipalității cu soții, cu copii, și cu două mașini în fața casei. Erau credincioși fanatici. Erau imprevizibili. Abordarea propusă de ea avea mai multă logică.

Așa era, nu?

Rocker se desprinse din mulțime, se apropie cu pași mari și își puse mâna pe umărul lui Hayward.

– Ești gata?

Ea dădu din cap în semn de încuviințare.

Comisarul o bătu părintește pe spate.

– Ia legătura prin radio dacă dai de belea. O să pătrundem mai devreme. Aruncă o privire către mulțimea de oameni și de echipamente din spatele lor. Sper al naibii de mult că nu va fi necesar.

– Și eu.

Hayward îl vedea pe Wentworth alături de una dintre unitățile mobile de comandă, cu un fir atârnându-i dintr-o ureche, vorbind și gesticulând ba într-o parte, ba în alta. Se juca de-a polițistul, se distra nemaipomenit. Psihologul se uită în direcția ei, și ea își feri privirea. Ar fi fost umilitor dacă ar fi dat greș. Și nu numai atât: cariera i-ar fi fost grav afectată. Wentworth îi prezisese deja eșecul și misiunea ei fusese aprobată numai și numai datorită sprijinului lui Rocker. Se întrebă, nu pentru prima oară după ultima întrunire, de ce se pusese voluntar în pericol. Nu era o metodă de a avansa în carieră. Nu văzuse de atâtea ori că aceia care mergeau în direcția curentului erau purtați către succes? Fusese probabil influențată de atitudinea lui D'Agosta.

– Gata?

Ea încuviință din cap.

Rocker îi eliberă umărul.

– Atunci la atac, căpitane!

Hayward se mai uită o dată în urmă, către siguranța oferită de zona de pregătire. Apoi se îndepărtă pe o alee care cotea spre

nord, pe după clădirea arsenalului, scoțându-și insigna din buzunar și prinzându-și-o de haină.

Peste câteva minute îi apărură în fața ochilor corturile răsfirate de la periferia taberei. Își încetini mersul, studiind mulțimea. Era ora amiezii și oamenii se învârteau pretutindeni. În aer se simțea miros de slănină prăjită. Când se apropie de primul rând de corturi, toată lumea lăsă baltă orice ocupație, fixând-o cu privirea. Dădu din cap prietenește în semn de salut și i se răspunse cu priviri ostile. Păreau mult mai încordați decât vineri – și nici nu era de mirare. Nu erau niște nerozi. Știau că nu puteau scăpa ușor dacă amenințaseră niște polițiști. Așteptau represaliile. Hayward voia să se asigure că ei înțelegeau faptul că ea nu reprezenta acele represalii.

Intră pe una dintre aleile șerpuite, simțind toți ochii pironiți asupra ei și auzind comentarii șoptite. În ajunseră la urechi cuvintele „Satana" și „necurat". Își păstră zâmbetul prietenos și mersul lejer. Își aduse aminte că profesorul ei de dinamică socială spunea despre mulțime că este asemenea unui câine: dacă îți trădezi teama, te mușcă; dacă fugi, te urmărește.

Cunoștea drumul, așa că ajunse în apropierea cortului lui Buck în mai puțin de un minut. Pastorul stătea la intrare, la o masă, absorbit de cartea pe care o citea. În calea lui Hayward apăru pe neașteptate același individ băgăcios – Buck îl numise Todd – care îi abordase pe ea și pe Grable cu două zile înainte. Oamenii începeau deja să se adune. Nimic amenințător: doar curiozitate, tăcere și ostilitate.

– Iarăși tu? spuse bărbatul.

– Iarăși eu, răspunse ea. Am venit să discut cu reverendul.

– S-au întors! strigă bărbatul către ceilalți, făcând un pas înainte ca să-i blocheze drumul.

– Nu *ne*-am întors. N-am venit decât eu.

Murmurul gloatei se înălță ca un bâzâit electric. Atmosfera deveni brusc încărcată de tensiune. Hayward se uită în spate, văzând cu surprindere cât de numeroasă devenea mulțimea. „Concentrează-te asupra lui Buck." Dar el rămăsese la masă,

citind și ignorând-o. De la distanța aceea putea deslușI titlul: *Cartea martirilor a lui John Foxe,* ediția *Reader's Digest.*

Todd avansă până în punctul în care aproape că se atingeau – dar fără a veni totuși în contact.

– Reverendul nu poate fi deranjat.

Hayward simți o împunsătură în suflet, ceva neliniștitor, aducând a incertitudine. Chiar avea să meargă planul? Sau, la urma urmelor, Wentworth avusese dreptate?

Vorbi suficient de tare ca să fie auzită de Buck.

– Am venit aici doar ca să port o discuție. N-am nici un mandat de arestare. Nu vreau decât să discut cu reverendul, ca de la om la om.

– Minciună! strigă cineva din mulțime.

Trebuia să treacă de aghiotantul care-i stătea în drum. Făcu un pas înainte, atingându-l în treacăt.

– Asta-i agresiune, polițisto, spuse Todd.

– Dacă reverendul nu vrea să stea de vorbă cu mine, vreau să-l aud spunându-mi-o personal. Lasă-l să ia propriile decizii.

– Domnul pastor a cerut să nu fie deranjat.

Trupurile lor se aflau în continuare în contact și asta o făcea pe Hayward să se cutremure, dar simțea că el bătea ușor în retragere.

Nu se înșela. Todd făcu un pas înapoi, încă aținându-i calea.

– Un soldat roman! veni un strigăt din mulțime.

„Ce-i rahatul ăsta cu romanii?"

– Nu vă cer decât cinci minute din timpul dumneavoastră, domnule pastor, strigă ea, aplecându-se pe după Todd. Cinci minute!

Buck lăsă în sfârșit cartea jos, cu multă încetineală, se ridică de la masă și își înălță în cele din urmă capul, uitându-se spre ea. Când li se întâlniră privirile, Hayward simți un fior rece pe șira spinării. Vineri, pastorul păruse să dea dovadă de o oarecare nesiguranță în privința propriilor intenții, fiind poate posibil să se lase influențat. Dar acum era rece, calm, de o desăvârșită încredere în sine, așa cum nu îl văzuse înainte. Singura emoție pe care

i-o simțea era un licăr trecător, poate de dezaprobare. Hayward înghiți în sec.

– Dă-mi voie.

Încercă să treacă pe lângă paznic.

Buck dădu din cap către acesta din urmă, care făcu un pas într-o parte. Pe urmă se uită din nou la ea, dar privind-o astfel încât nu putea ști dacă o vedea pe ea sau dacă vedea prin ea.

– Domnule pastor, am fost trimisă de NYPD să vă cer dumneavoastră și discipolilor dumneavoastră o favoare.

„Vorbește pe un ton prietenos, neoficial, nu încerca să intimidezi." Asta învățase la cursurile despre negociere. „Lasă-i să creadă că ei sunt aceia care iau deciziile."

Dar Buck nu dădea nici un semn că ar fi auzit-o.

Mulțimea devenise amenințător de tăcută. Hayward nu se întoarse, dar simți că acum gloata era imensă – o mare parte a taberei, fără îndoială.

– Uitați cum stau lucrurile, domnule pastor, avem o problemă. Discipolii dumneavoastră fac praf parcul, calcă în picioare tufișurile, distrug iarba. Și, mai presus de toate, folosesc împrejurimile drept latrină publică. Vecinii se plâng. Sănătatea e pusă în pericol, mai ales sănătatea dumneavoastră, a celor de aici.

Se întrerupse, întrebându-se dacă vorbele ei aveau vreun ecou.

– Domnule pastor, ne puteți ajuta în această privință?

Rămase în așteptare. Buck nu scoase nici un cuvânt.

– Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Auzi murmure neliniștite în mulțimea din spatele ei. Oamenii înconjurau partea din spate a cortului lui Buck, umplând câmpul ei vizual. Acum era cu adevărat încercuită.

– Vreau să vă propun un târg. Cred că e un târg cinstit. Un târg echitabil.

„Întreabă despre ce e vorba, dobitocule!" Era extrem de important să-l facă să vorbească, să pună întrebări, *să spună orice*. Dar el continua să tacă. Continua să se uite la ea, să se uite *prin* ea. Hristoase, într-un fel sau altul îl judecase greșit – sau se schimbase ceva de la precendenta ei vizită. Nu mai era același om.

Posibilitatea extrem de reală a unui eșec i se contură pentru prima oară, amenințătoare, în fața ochilor.

– Vreți să aflați care e?

Nici un răspuns.

Ea trecu vitejește la atac.

– Mai întâi, pericolul legat de sănătate. Nu vrem ca dumneavoastră sau oamenii dumneavoastră să vă îmbolnăviți. Am vrea să le dați tuturor o zi liberă. Atâta tot: o zi liberă. Să meargă acasă, să facă un duș, să mănânce o mâncare caldă. În schimb vă vom oferi o autorizație pentru demonstrații, ceea ce vă va permite să vă adunați în mod legal, având binecuvântarea orașului. Nu ca acum, distrugând parcul, deranjând rezidenții din cartier, atrăgându-vă dezaprobarea întregii metropole. Ascultați-mă, v-am auzit vorbind, știu că sunteți un om corect, sincer și deschis. Vă ofer ocazia să acționați în cadrul legii, să fiți respectat – și să vă transmiteți în același timp mesajul.

Se opri. „Nu spune prea multe. Lasă-l pe el să-și schimbe poziția."

În jurul lor se făcea simțită expectativa, invadând treptat atmosfera. Toată lumea aștepta să vorbească reverendul. Totul depindea de Buck.

În cele din urmă, el se mișcă. Clipi, își ridică încet mâna, într-un gest aproape robotic. Tensiunea crescu odată cu tăcerea. Era atâta liniște în acea mulțime, încât Hayward auzea ciripitul păsărilor din copacii din jur.

Mâna se roti și arătă către ea.

– Centurion, rosti Buck, cu o voce joasă, abia mai mult decât o șoaptă.

Era ca și cum ar fi săltat capacul unei oale sub presiune.

– *Centurionule!* izbucni pe neașteptate strigătul mulțimii. *Soldat al Romei!*

Gloata se înghesui, oamenii împingându-se unii într-alții și apropiindu-se.

Hayward simți pentru prima oară un junghi de adevărată spaimă. Eșecul devenea o concluzie inevitabilă, dar acum se afla

în joc ceva mai mult decât cariera ei. Mulțimea era periculos de incitată.

– Domnule pastor, dacă răspunsul dumneavoastră este nu...

Dar Buck îi întorsese spatele și acum, spre disperarea ei covârșitoare, tocmai intra în cort, ridicând clapeta și dispărând înăuntru. Membri ai mulțimii se revărsară în locul unde stătuse el, umplând golul.

O lăsase la bunul plac al gloatei.

Se întoarse să-i înfrunte. „Acum e timpul să plec dracului de aici."

– Bine, oameni buni, știu când trebuie să înțeleg că răspunsul e nu...

– Taci, Iuda!

Hayward văzu din nou bețe agitându-se deasupra capetelor. Era uluitor cât de rea putea deveni o mulțime, cu câtă repeziciune. Eșuase, dăduse greș în mod lamentabil. Cariera ei era distrusă, nu încăpea îndoială. Întrebarea era cum să iasă de acolo teafără și nevătămată.

– Plec, spuse, cu voce sonoră și fermă. Plec și mă aștept să fiu lăsată să plec în mod pașnic. Sunt un om al legii!

Se apropie de zidul de oameni, dar de data asta nu se deschise nici o potecă. Ea continuă să înainteze, așteptând, sperând că aveau să se retragă. Dar nu o făcură. Mai multe mâini se întinseră și o împinseră înapoi – violent.

– Am venit în mod pașnic! spuse, cât mai tare, încercând să-și ascundă tremurul vocii. Și plec în mod pașnic!

Făcu un alt pas în direcția zidului de oameni, ajungând față în față cu Todd. Bărbatul agita amenințător mâna, în care ținea ceva. O piatră.

– Să nu faci vreo prostie, îi spuse ea.

Todd își înălță brațul, ca și cum s-ar fi pregătit să arunce. Hayward făcu imediat un pas către el, privindu-l în ochi, așa cum trebuie să te porți cu un câine periculos. În fața unei mulțimi înfierbântate ies întotdeauna cei mai nebuni. Ceilalți stau în urma lor, sperând să poată aplica o lovitură zdravănă îndată ce

adversarul ajunge la pământ, lipsit de apărare. Dar cei din primele rânduri sunt adevărații ucigași.

Todd se retrase cu un pas.

– Cățea trădătoare, spuse, agitând amenințător piatra.

Scotocind în adâncul ființei sale în căutarea calmului, Hayward își trecu rapid în revistă opțiunile. Dacă își scotea revolverul, ar fi fost sfârșitul. Bineînțeles că descărcând un glonț în aer i-ar fi putut face să dea înapoi pentru o secundă, dar s-ar fi năpustit asupra ei cât ai clipi și ar fi fost nevoită să tragă în mulțime. Și apoi ar fi fost moartă. L-ar fi putut chema pe Rocker, dar s-ar fi scurs cel puțin zece minute înainte de mobilizarea forțelor și de pătrunderea înăuntru. Sângele s-ar fi urcat la capetele înfierbântate și el ar fi întâmpinat rezistență din prima clipă... Până când ar fi ajuns la ea... Doamne, nu avea la dispoziție zece minute, nu avea nici măcar cinci.

Singurul om care putea controla mulțimea era Buck, și acesta intrase în cortul lui.

Dădu înapoi, mișcându-se încet, în cerc. Mulțimea era atât de densă, încât nici nu mai vedea cortul. Și era împinsă tot mai departe de el, ca și cum gloata ar fi vrut să-l țină pe pastor la distanță de episodul neplăcut care avea să urmeze. Din toate părțile se auzeau cuvinte batjocoritoare și psalmodieri.

Își scormoni cu disperare memoria, căutând ceva util, învățat la cursurile de instruire. Psihologia maselor era un subiect care o interesa, mai ales după revoltele Wisher, care avusese loc cu câțiva ani în urmă. Problema era că o mulțime înfuriată nu se comportă ca o ființă umană normală. O gloată nu reacționează la indiciile oferite de limbajul trupului. O gloată nu ascultă pe nimeni, nu se ascultă decât pe sine însăși. Unei gloate nu-i poți vorbi rațional. O gloată va comite cu entuziasm un act de violență care, în condiții normale, n-ar fi considerat scuzabil de nici unul dintre membrii ei.

– Centurionule!

Todd făcuse încă un pas înainte, impulsionat, cu rândurile mulțimii strângându-se în spatele lui. Erau cuprinși de o furie isterică. N-aveau de gând să-i facă rău – aveau de gând s-o omoare!

– Buck! strigă ea, răsucindu-se, dar nu exista nici o speranță, el n-avea cum s-o audă întrucât o acopereau insultele gloatei.

Se întoarse din nou cu fața către mulțime.

– Voi vă spuneți creștini? strigă ea. Uitați-vă la voi!

Mutare greșită. Nu reuși decât să le sporească furia. Dar era singura cale care îi rămăsese.

– Ați auzit vreodată despre întoarcerea celuilalt obraz? Iubirea aproapelui...

– Blasfematoareo!

Todd agită piatra, cu gloata scurgându-se în urma lui.

Acum era într-adevăr înspăimântată. Se retrase cu un pas, se simți împinsă din spate.

– În Biblie stă scris... zise cu glas spart.

– Rostește blasfemii la adresa Bibliei!

– Ați auzit-o?

– Făceți-o să tacă!

O fundătură. Hayward știa că nu mai avea timp. Trebuia să găsească o soluție înainte de a începe ploaia de pietre. Odată aruncată prima, nimic nu i-ar mai fi oprit înainte de a se sfârși totul.

Numai că își epuizase toate opțiunile. Nu mai era nimic de făcut.

Nimic.

77

La nouă fără cinci minute, D'Agosta se întoarse dinspre fereastră și îl văzu pe Pendergast ridicându-se calm de pe canapeaua pe care stătuse întins în ultima jumătate de oră, fără să facă nici o mișcare. Ceva mai devreme, agentul demonstrase că putea descuia ușa cu șperaclele sale, dar nu păruse interesat de o explorare, așa că o încuiase la loc și rămăseseră în expectativă.

– Ai avut parte de un somn bun?

Se întreba cum de putea Pendergast să doarmă într-un asemenea moment. El, unul, se simțea atât de încordat, încât i se părea că n-avea să mai poată pune geană pe geană vreodată.

– N-am dormit, Vincent... m-am gândit.

– Mda. Și eu. Ca de exemplu, la o modalitate de a ieși din locul ăsta?

– Păstrez credința că nu-ți închipui c-am venit aici fără să fi avut un plan bine întocmit în vederea plecării, nu-i așa? Și, dacă planul meu nu funcționează, cred cu convingere în improvizații.

– Improvizații? Nu-mi place cum sună.

– Castelele astea vechi sunt pline de găuri. Într-un fel sau altul, o să evadăm cu dovada de care avem nevoie și o să ne-ntoarcem cu întăriri. Pe care le vom putea convinge să vină numai dacă o să deținem respectiva dovadă. Venirea noastră aici, Vincent, a fost singura opțiune – în afară de a ne da bătuți.

– Varianta asta nu există pe lista mea.

– Nici pe a mea, Vincent!

Se auzi un ciocănit. Ușa se deschise și în cadrul ei apăru Pinketts, îmbrăcat în livrea. Mâna lui D'Agosta alunecă spre revolver.

Pinketts făcu o ușoară plecăciune și li se adresă, în engleza lui afectată:

– Cina e servită.

Îl urmară în josul scării și printr-o serie de încăperi și coridoare, până într-un *salotto*[1] folosit drept sufragerie. Era un spațiu vesel, vopsit în galben, cu tavanul înalt, boltit. Pe masă se aflau deja argintăria și farfuriile, cu un aranjament de trandafiri proaspeți în mijloc. Erau pregătite trei tacâmuri.

Fosco stătea în picioare în capătul opus al încăperii, în preajma unui mic foc aprins în grătarul unui șemineu imens de piatră, înconjurat de blazoane gravate. Se întoarse iute spre ei, un șoricel alb alergându-i pe mâna grasă și intrându-i zorit în mânecă.

– Bine-ați venit! Puse șoarecele într-o mică pagodă de sârmă. Domnule Pendergast, dumneata o să stai aici, în dreapta mea. Dumneata, domnule D'Agosta, în stânga, te rog!

Polițistul se așeză, îndepărtându-și ușor scaunul de Fosco. Contele îi dăduse întotdeauna fiori; iar acum abia îi mai suporta prezența în aceeași încăpere. Individul era un diavol.

– Puțin *prosecco?* E din via mea.

Cei doi clătinară din cap în semn de refuz. Fosco înălță din umeri. Pinketts îi umplu paharul cu vin spumos și contele îl ridică.

– Pentru Nor-de-Furtună! Păcat că nu puteți toasta. Beți măcar puțină apă.

– Eu și sergentul D'Agosta ne abținem de la orice în seara asta, replică Pendergast.

– Am pregătit un ospăț minunat!

Contele goli paharul și, la un semn, Pinketts aduse un platou pe care trona un morman de felii de carne rece, în opinia lui D'Agosta.

---

[1] Salon (în lb. italiană, în orig.)

– *Affettati misti toscani*[1], spuse Fosco. Prosciutto din carne de mistreț de pe domeniul meu, vânat de fapt de mine. Nu vreți să gustați? *Finocchiona* și *soprassata*,[2] tot de pe domeniul meu.

– Nu, mulțumesc.

– Domnul D'Agosta?

Polițistul nu răspunse.

– Păcat că n-aveți nici cea mai mică dorință de a gusta mâncarea. Îmi displace atât de mult să mănânc singur!

Pendergast se aplecă în față.

– Ce-ar fi să lăsăm cina deoparte, Fosco, și să lămurim povestea de care ne ocupăm? Eu și sergentul D'Agosta nu putem rămâne peste noapte.

– Dar eu insist!

– Insistența ta n-are nici o importanță. O să plecăm când vrem.

– Ba n-o să plecați – nu în seara asta și, de fapt, nici în vreo altă seară. Vă sfătuiesc să mâncați. O să fie ultima voastră masă. Nu vă faceți griji, mâncarea nu e otrăvită. V-am rezervat o soartă mult mai ingenioasă.

Vorbele sale fură întâmpinate de tăcere.

Pinketts se apropie și îi turnă vin roșu. Contele roti licoarea în pahar, îl degustă, dădu din cap în semn de încuviințare. Apoi se uită la Pendergast.

– Când ți-ai dat seama că am fost eu?

Când se decise să vorbească, Pendergast răspunse fără grabă.

– Am găsit un fir de păr de cal la locul uciderii lui Bullard. Am știut că e dintr-un arcuș de vioară. În momentul acela mi-am amintit numele iahtului lui: *Nor-de-Furtună*. Totul s-a legat. Mi-am dat seama că acest caz n-a fost nimic altceva decât o tentativă sordidă de hoție, prin intermediul crimei și al intimidării. Gândul mi s-a îndreptat în mod firesc spre tine – deși eram de mult sigur că toată povestea trecea dincolo de Bullard.

---

[1] Mici aperitive toscane (în lb. italiană, în orig.)

[2] Salamuri italienești uscate (n.tr.)

– Inteligent. Nu m-am așteptat să pui totul cap la cap atât de repede... de unde și graba rușinoasă de a-l ucide pe bătrânul preot. Îmi pare mai rău decât o pot mărturisi cuvintele. A fost inutil și stupid. Am avut un moment de panică.

– „Inutil"? se răsti D'Agosta. „Stupid"? Aici vorbim despre uciderea unui alt om!

– Scutește-mă de absolutismul moral.

Fosco sorbi din vin, rulă o bucată de prosciutto în furculiță și o mâncă, regăsindu-și buna dispoziție. Se uită din nou la Pendergast.

– În ceea ce mă privește, am știut c-o să fii o problemă încă din primele cinci minute ale celei dintâi întâlniri ale noastre. Cine s-ar fi așteptat ca un om ca tine să intre în rândurile apărătorilor legii?

Fiindcă nu primi nici un răspuns, își ridică paharul într-un alt toast.

– Am știut încă de atunci că voi fi nevoit să te ucid. Și iată-ne aici!

Luă o înghițitură și lăsă paharul jos.

– Am sperat că idiotul ăla de Bullard o să-mi facă treaba. Dar bineînțeles că n-a fost în stare.

– Tu l-ai îndemnat s-o facă, firește!

– Să spunem doar că, înspăimântat cum era, devenise receptiv la sugestii. Așa că acum misiunea a rămas în seama mea. Dar, mai întâi, nu credeți că ar trebui să mă felicitați pentru un plan atât de frumos executat? Am obținut vioara de la Bullard. După cum știi foarte bine, domnule Pendergast, nu există nici un martor și nici o probă materială care să mă lege de crime.

– Ai vioara. Bullard a deținut-o înainte. Asta se poate demonstra fără nici o umbră de îndoială.

– Din punct de vedere legal, vioara îi aparține de drept familiei Fosco. Încă mai am chitanța de vânzare, semnată de Antonio Stradivari în persoană, iar lanțul de transmitere a dreptului de proprietate e mai presus de orice dubiu. O să treacă o perioadă convenabilă de timp de la moartea lui Bullard; apoi vioara va ieși la lumină în Roma. Am planificat totul până în cel mai mic

amănunt. O să-mi cer drepturile, o să-i ofer o mică recompensă norocosului proprietar al magazinului și vioara o să-mi revină, fără să mă pătez în nici un fel. Bullard n-a spus nimănui de ce a trebuit să-și scoată vioara din laborator, nici măcar celor din compania sa. Cum ar fi putut? Fosco râse sec, pe înfundate. Așa că, după cum vezi, domnule Pendergast, nu există nimic, nici o dovadă care să poată fi folosită împotriva mea. Pe de altă parte, am fost întotdeauna foarte norocos în asemenea privințe. Mușcă o bucată de pâine. De exemplu, în miezul acestei afaceri se află o coincidență extraordinară. Știi care?

– Bănuiesc.

– În anul 1974, pe data de 31 octombrie, la începutul după-amiezii, când mă îndreptam spre Biblioteca Nazionale, am dat peste un grup de tineri studenți americani, fără experiență. Cunoști genul. Se îmbulzesc prin Florența cât e anul de lung. Era în ajunul Zilei Tuturor Sfinților – Halloween pentru ei, bineînțeles – și băuseră cu toții în exces. Și eu eram tot tânăr și neexperimentat, și mi s-au părut atât de uluitor de vulgari, încât i-am găsit amuzanți. Ne-am împrietenit pentru o seară. La un moment dat, unul dintre ei – mai exact, Jeremy Grove – s-a lansat într-o tiradă despre religie, despre faptul că ideea de Dumnezeu e gunoi bun pentru mințile slabe, lucruri de genul ăsta. Aroganța absolută a vorbelor lui m-a deranjat. I-am spus că nu mă puteam pronunța în privința existenței lui Dumnezeu, dar știam un singur lucru: că diavolul există.

Fosco râse pe înfundate, pieptul său voluminos cutremurându-se.

– I-au negat cu toții existența, fără înconjur. Le-am spus că aveam prieteni preocupați de studiul științelor oculte, care adunaseră manuscrise vechi și alte lucruri de genul ăsta, și că eram în posesia unui pergament cu formule pentru invocarea lui Lucifer însuși. Puteam lămuri lucrurile chiar în noaptea aceea. De fapt, noaptea era ideală, fiind Halloweenul. Erau dornici să facă o încercare? „O, da, au spus. Ce idee minunată!“

Pe Fosco îl zgâlțâi un alt acces lăuntric de râs.

– Așa că ai pus în scenă un spectacol pentru ei.

– Întocmai. I-am invitat la o întrunire în castelul meu, la miezul nopții, apoi m-am grăbit să aranjez totul. Pinketts m-a ajutat – și apropo, nu e nicidecum englez, ci doar un valet pe nume Pinchetti, care e, din întâmplare, atât un lingvist inteligent, cât și un amator de intrigi. N-am avut la dispoziție decât șase ore, dar ne-am descurcat foarte bine. Mi-au plăcut dintotdeauna mecanismele, am construit mașinării și gadgeturi și am creat din când în când și *fuochi d'artificio* – focuri de artificii. În beciurile din castel sunt tot felul de pasaje secrete, de trape și de pereți mascați, și am profitat din plin de toate. A fost o noapte demnă de aducere aminte! Ar fi trebuit să le vedeți fețele când am recitat incantațiile, când l-am rugat pe Prințul Întunericului să le aducă bogății imense, oferindu-i în schimb sufletele lor, când și-au înțepat degetele și au semnat pactul cu sânge – mai ales când a declanșat Pinketts efectele scenice.

Contele se lăsă pe spate, hohotind de râs.

– I-ai îngrozit. L-ai speriat pe Beckmann atât de tare, încât i-ai distrus viața.

– A fost o distracție excelentă! Cu atât mai bine dacă le-am zdruncinat micile lor certitudini patetice. Ei și-au văzut de viața lor și eu, de a mea. Și aici apare atât de minunata coincidență! Am sentimentul că trebuie să fi fost o predestinare: treizeci de ani mai târziu, am descoperit, spre groaza mea, că unul dintre acești filistini *achiziționase* vioara Nor-de-Furtună.

– Cum ai aflat? întrebă Pendergast.

– Domnule Pendergast, mi-am petrecut aproape întreaga viață de adult umblând pe urmele acestei viori. Am făcut din readucerea ei în familie unul dintre scopurile existenței mele. Ai fost s-o vezi pe Lady Maskelene, așa că-i cunoști istoria. Știam cât se poate de bine că Toscanelli n-o aruncase în prăpastia de pe Sciliar. Cum ar fi putut? Oricât de nebun ar fi fost, știa mai bine decât oricine altcineva ce reprezenta vioara aceea. Dar, dacă n-o distrusese, atunci ce se întâmplase? Răspunsul nu e chiar atât de misterios. Violonistul a murit înghețat în coliba păstorului de pe Sciliar, iar apoi a început să ningă. În zăpadă nu erau urme.

Evident, cineva îl găsise mort *înainte* de a începe ninsoarea și furase vioara. Și cine a fost acel cineva? E tot atât de evident c-a fost proprietarul colibei.

Pinketts îi luă farfuria, apoi se întoarse aducând o alta, cu *tortelloni* cu unt și salvie. Fosco se înfruptă cu mare poftă.

– Îți aduci aminte când ți-am spus că-mi place munca de detectiv? În privința asta, am un talent ieșit din comun. Am luat urma viorii, care a ajuns de la cioban la nepotul lui, apoi în mâinile unei formații de țigani, într-un magazin din Spania, la un orfelinat din Malta... a călătorit încoace și încolo. Mă cutremur când mă gândesc de câte ori a fost lăsată în plin soare; pusă într-o cutie cu câteva paie și aruncată în partea din spate a unei camionete; lăsată nesupravegheată în sala de spectacole a unei școli. *Mio Dio!* Și totuși a supraviețuit. A sfârșit prin a ajunge în Franța, unde a fost vândută unui liceu, într-un lot de instrumente vechi. Un bădăran neîndemânatic din orchestră a scăpat-o din mână și i-a spart unul dintre ornamente, așa că a fost trimisă la un magazin cu instrumente muzicale din Angoulême, pentru reparații. Proprietarul magazinului a recunoscut-o și a înlocuit-o, trimițând înapoi un alt instrument. Fosco scoase un țâțâit dezaprobator. Ce moment trebuie să fi fost pentru el! Știa că nu putea obține niciodată un titlu legal de proprietate asupra viorii, așa că a dus-o prin contrabandă în America și a scos-o discret la vânzare. A avut nevoie de mult timp ca să găsească un cumpărător. Cine își dorește un Stradivarius dacă nu-l poate folosi, cântând la el ca atare? Dacă nu poate obține niciodată dreptul de proprietate asupra lui? Însă până la urmă a apărut cineva: Locke Bullard. Două milioane de dolari – atâta tot! Când am aflat eu, târgul se încheiase deja de trei luni.

Umbra întunecată a furiei trecu peste chipul lui Fosco, dispărând cu iuțeală atunci când Pinketts aduse următorul fel de mâncare, un *bistecca fiorentina*[1], încă sfârâind, abia luat de pe foc. Contele își tăie o bucată de carne aproape crudă, și-o puse pe limbă, o mestecă.

[1] Biftec florentin (în lb. italiană, în orig.)

– Eram cât se poate de dispus s-o cumpăr de la Bullard, chiar și plătind un preț generos, în ciuda faptului că vioara îmi aparținea din capul locului. Dar n-am ajuns niciodată să-i fac o ofertă. Vezi tu, Bullard avea de gând să distrugă vioara.

– Ca să descopere rețetele secrete ale lui Stradivari, odată pentru totdeauna.

– Exact. Și știi de ce?

– Știu că Bullard nu se ocupa de construcția viorilor și nu-l interesa muzica.

– E adevărat. Dar știi ce fel de afaceri făcea compania lui, IAB? Cu chinezii?

Pendergast nu răspunse.

– Rachete, dragul meu Pendergast! Făcea *rachete balistice*. De asta avea nevoie de vioară.

– Minciuni! se amestecă D'Agosta în discuție. E imposibil să existe vreo legătură între o vioară veche de trei sute de ani și o rachetă balistică.

Fosco îl ignoră. Continua să se uite la Pendergast.

– Sunt sigur, bunul meu domn, că știi mai multe decât lași să se vadă. În orice caz, am pătruns în laboratorul lor, infiltrând un spion. Bietul om a sfârșit-o cu capul făcut zob. Dar, înainte de asta, mi-a povestit la ce avea Bullard de gând să folosească vioara.

Se aplecă în față, cu ochii scânteind de indignare.

– Vezi dumneata, racheta balistică inventată de chinezi ar putea, teoretic, să străpungă scutul antirachetă proiectat de Statele Unite. Dar aveau o problemă, rachetele lor se dezmembrau la reintrarea în atmosferă. Ca să fie invizibilă pentru radar, o rachetă nu trebuie să aibă suprafețe curbe sau strălucitoare. Uită-te la unghiurile ciudate ale carcaselor aeronavelor voastre invizibile, fie ele avioane de luptă sau bombardiere. Însă aici nu era vorba despre un bombardier care zboară cu nouă sute cincizeci de kilometri la oră: aveau o rachetă balistică, cu o viteză de zece ori mai mare la revenirea în atmosferă. Rachetele lor folosite pentru teste se desfăceau în bucăți sub acțiunea unor vibrații necontrolabile intrate în rezonanță în momentul acestei repătrunderi.

Pendergast încuviință din cap, aproape imperceptibil.

– Oamenii de știință din compania lui Bullard și-au dat seama că soluția problemei era oferită de *rețeta lacului folosit pentru viorile Stradivarius*. Îți poți închipui așa ceva? Vezi dumneata, specificul acestui lac constă în faptul că, după o utilizare de câțiva ani a viorii, se umple de miliarde de fisuri microscopice, prea mici pentru a fi observate. Și sunt de o eficiență fenomenală când e vorba să reducă amplitudinea vibrațiilor sunetului unui Stradivarius, să-l facă mai cald. Ăsta e și motivul pentru care vioara trebuie folosită cu regularitate – altminteri fisurile se astupă iarăși. Bullard proiecta un strat de protecție extrem de performant pentru rachetele chinezești – un strat cu miliarde de fisuri microscopice care să micșoreze amplitudinea vibrațiilor de rezonanță de la reintrarea în atmosferă. Dar trebuia să-și dea seama, *cu precizie,* care era explicația din punctul de vedere al fizicii, de ce acționau astfel acele fisuri. Trebuia să știe care era distribuția lor tridimensională în stratul de lac; cum se făcea contactul cu lemnul; cât de late, de lungi și de adânci erau; cum se conectau unele cu altele.

Fosco se întrerupse atât cât era necesar ca să mănânce încă o bucată de friptură și să soarbă din vin.

– Pentru asta, Bullard trebuia să distrugă un Stradivarius din perioada de aur. Oricare ar fi fost bun, dar nici unul nu era de vânzare – mai ales pentru el. Și apoi a apărut pe piața neagră Nor-de-Furtună. *Ecco fatto!*[1]

D'Agosta se uita cu ochii holbați și cu un sentiment de repulsie amestecată cu uluire la conte, care își ștergea buzele roșii, unsuroase, cu un șervet supradimensionat. Părea ceva scandalos, peste putința firii.

– Acum înțelegi, Pendergast, de ce a trebuit să merg atât de departe. Pentru Bullard, vioara valora un miliard, pe care l-ar fi scos numai din afacerea cu chinezii. Urmând să vină și mai mulți bani dacă revindea tehnologia unei armate de alți clienți nerăbdători. *Trebuia* să obțin vioara cât mai repede, înainte de a o

[1] Și gata! (în lb. italiană, în orig.)

distruge. O adusese deja în laboratorul lui din Italia, unde se afla sub o pază într-adevăr impenetrabilă. Și atunci mi-a venit ideea. Trebuia să folosesc singura pârghie pe care o aveam: prima și singura noastră întâlnire, de acum treizeci de ani. Trebuia să-l *înspăimânt* pe Bullard, ca să-mi dea vioara!

– Omorându-i pe ceilalți participanți la invocarea înscenată a diavolului.

– Da. Trebuia să-i ucid pe Grove, pe Beckmann și pe Cutforth, lăsând de fiecare dată impresia că diavolul venise să le ia sufletul. Beckmann părea să fi dispărut, așa că nu mai rămăseseră decât Grove și Cutforth. Numai doi. Indiferent ce-aș fi făcut, trebuia să fiu extrem de convingător. Bullard era un individ ignorant și violent, cu puține impulsuri religioase. Trebuia să-i ucid într-un mod atât de ieșit din comun și de înspăimântător, încât poliția să fie nedumerită, să ia naștere tot felul de discuții despre diavol – și, cel mai important, să-l conving pe Bullard. Trebuia să fie vorba de foc, firește. Și astfel am ajuns să inventez micul meu dispozitiv. Dar asta e o altă poveste.

Se întrerupse pentru o altă înghițitură de vin.

– Am pregătit scena pentru moartea lui Grove cu foarte mare grijă. Am început prin a-i da telefon, alarmându-l cu o poveste despre o vizită îngrozitoare pe care o primisem; i-am spus că mă temeam că diavolul venea după noi, ca urmare a ritualului desfășurat cu ani în urmă. La început a fost sceptic, așa că l-am pus pe Pinketts să organizeze o serie de efecte scenice în casa lui. Sunete stranii, mirosuri și altele, de același gen. E remarcabil modul în care reușesc câteva efecte spectaculoase să submineze până și convingerile celei mai arogante făpturi omenești. A ajuns să fie înspăimântat. I-am sugerat un soi de răscumpărare a păcatelor, de aici acel dineu special. I-am împrumutat crucea mea mult îndrăgită. Sărmanul neghiob mi-a dat cheile casei lui, codurile sistemului de alarmă... tot ce îmi trebuia.

Moartea lui a acționat ca o vrajă. Pentru mine, Bullard a devenit imediat foarte ușor de găsit la telefon. Am avut mare grijă să mă asigur că toate convorbirile mele se făceau de pe un aparat

neidentificabil, cu cartelă. Am continuat să joc rolul contelui îngrozit. I-am spus ce lucruri stranii mi se întâmplaseră, mirosuri de sulf, sunete fără suport material, furnicături neplăcute – tot ce avea să i se întâmple lui mai târziu, bineînțeles. M-am prefăcut convins că diavolul venea după noi toți: la urma urmelor, îi oferiserăm sufletele noastre, prin pactul încheiat cu treizeci de ani în urmă. Diavolul își îndeplinise partea lui de înțelegere, acum era timpul să o îndeplinim și noi pe a noastră.

După ce l-am trimis pe Bullard să fiarbă-n zeama lui în privința asta, a venit timpul să mă ocup de Cutforth. L-am pus pe Pinketts, aici de față, să cumpere apartamentul de lângă al lui, dându-se drept baronet englez, ca să mă ajute în privința diferitelor, ăăă, *aranjamente*. Ca și Grove, Cutforth a luat la început ideea în râs. Era convins că micul meu spectacol din 1974 fusese o înșelăciune. Dar, când au ieșit la lumină amănuntele despre moartea lui Grove, a devenit din ce în ce mai tulburat. Nu voiam să fie *prea* tulburat – doar atât cât era necesar ca să-l sune pe Bullard, alarmându-l și mai mult. Ceea ce bineînțeles că s-a și întâmplat!

Contele slobozi un hohot de râs sec.

– După moartea lui Cutforth, presa voastră de scandal a făcut o treabă extraordinară bătând toba, aducând oamenii în culmea isteriei. Era perfect. Iar Bullard și-a pierdut stăpânirea de sine. Și-a ieșit din minți. Și apoi a urmat *colpo di grazia*[1]*:* l-am sunat și i-am spus că reușisem să-mi anulez contractul cu Lucifer!

Fosco bătu încântat din palme. Privindu-l, D'Agosta își simți stomacul întorcându-se pe dos.

– Era disperat să afle cum. I-am spus că găsisem un manuscris vechi care menționa că diavolul acceptă uneori un dar în schimbul unui suflet omenesc. Dar trebuia să fie un dar cu adevărat unic, ceva de o extremă raritate, ceva a cărui pierdere ar degrada spiritul uman. I-am spus că eu îmi sacrificasem astfel tabloul de Vermeer... Sărmanul Bullard era înnebunit. A spus că el n-avea nici un Vermeer; n-avea nimic de valoare, în afară de ambarcațiuni,

[1] Lovitura de grație (în lb. italiană, în orig.)

mașini, case și companii. M-a implorat să-l sfătuiesc ce ar fi putut să cumpere, ce i-ar fi putut dărui diavolului. I-am spus că trebuia să fie ceva peste măsură de remarcabil și de prețios, un obiect a cărui pierdere ar sărăci lumea. I-am spus că nu-l puteam sfătui – bineînțeles, nu trebuia să știe că existența viorii Nor-de-Furtună îmi era cunoscută – și că mă-ndoiam că poseda ceva pe care l-ar fi putut dori diavolul, că eu fusesem extrem de norocos fiindcă avusesem un Vermeer și că Lucifer nu mi-ar fi acceptat, cu siguranță, tabloul de Caravaggio!

După această vorbă de duh, Fosco izbucni în râs.

– I-am spus lui Bullard că, indiferent ce-ar fi fost, diavolul trebuia să-l primească imediat. Se apropia a treizecea aniversare a pactului nostru. Grove și Cutforth muriseră deja. N-avea suficient timp ca să cumpere ceva de o asemenea raritate încât să fie corespunzător. I-am reamintit că diavolul putea să-i citească inima și că nu putea să-l înșele pe bătrânul domn, că, indiferent ce i-ar fi oferit, obiectul trebuia să îndeplinească toate cerințele, fiindcă altminteri sufletul lui avea să ardă o veșnicie... Atunci a cedat în sfârșit și mi-a spus că poseda o vioară de o extremă raritate, un Stradivarius numit Nor-de-Furtună. Avea să meargă? I-am răspuns că nu puteam vorbi în numele diavolului, dar speram că, pentru binele lui, darul avea să fie acceptat.

Contele se întrerupse ca să-și ducă la gură o altă bucată de carne suculentă.

– Eu m-am întors în Italia, firește, cu mult înainte decât ți-am spus. Eram aici înainte de sosirea lui Bullard. Am dezgropat un grimoar vechi din biblioteca mea, i l-am dat, i-am spus să respecte ritualul și să plaseze vioara într-un cerc întrerupt. El avea să fie protejat în cercul lui intact. Dar trebuia să le dea liber tuturor servitorilor, să închidă sistemul de alarmă și așa mai departe, întrucât diavolului nu-i place să fie întrerupt. Bietul om a făcut așa cum i-am cerut. În loc de diavol i l-am trimis pe Pinketts, care e demon în suficientă măsură, asta pot să v-o mărturisesc. Cu efectele scenice și în veșmintele potrivite. A luat

vioara și s-a retras, în timp ce eu mi-am folosit mica mașinărie ca să mă dispensez de Bullard.

– De ce-a mai fost nevoie de mașinărie și de efectele scenice? întrebă calm Pendergast. De ce n-ai vârât un glonț în el? Nu mai era necesar să-ți îngrozești victima.

– Asta a fost cu dedicație pentru *dumneata*, prietene! Era o modalitate de a ațâța poliția, de a vă ține ceva mai mult în Italia. Unde e mai ușor să vă înlătur.

– Rămâne de văzut dacă suntem sau nu chiar atât de ușor de înlăturat.

Fosco chicoti, binedispus.

– Tu îți imaginezi, evident, că ai ceva cu care să închei un târg, altminteri nu mi-ai fi acceptat invitația.

– E adevărat.

– Indiferent ce-ți închipui că deții, nu e destul de bun. Ești deja ca și mort. Te cunosc mai bine decât îți dai seama. Te cunosc fiindcă semeni cu mine. Semeni *foarte bine* cu mine.

– Nici că te-ai putea înșela mai mult, domnule conte! Eu nu sunt criminal.

D'Agosta văzu cu surprindere o ușoară îmbujorare pe fața lui Pendergast.

– Nu, dar *ai fi putut* fi. Ai asta în tine. O văd!

– Ba nu vezi nimic.

Fosco își terminase biftecul; se ridică de pe scaun.

– Mă consideri un om rău. Ești de părere că toată afacerea asta e sordidă. Dar gândește-te ce-am făcut. Am salvat de la distrugere cea mai prețioasă vioară din lume. I-am împiedicat pe chinezi să penetreze scutul antirachetă proiectat de americani, îndepărtând un pericol care amenința milioane dintre compatrioții tăi. Și cu ce preț? Viața unui pederast, a unui trădător, a unui producător de muzică cu succes la mase care umplea lumea cu dezmățul ei și a unui suflet fără nici un Dumnezeu care distrugea orice ar fi atins.

– N-ai luat în calcul și viețile noastre.

Fosco încuviință din cap.

– Da, voi și nefericitul preot. Într-adevăr regretabil. Dar, dacă trebuie mărturisit adevărul, pentru vioara asta aș distruge o sută de vieți. Există cinci miliarde de oameni. Și un singur Nor-de-Furtună.

– Nu valorează nici măcar cât viața unui om, se auzi D'Agosta spunând.

Fosco se răsuci spre el, cu sprâncenele înălțate a surpriză.

– Nu?

Se întoarse și bătu din palme. Pinketts își făcu apariția în cadrul ușii.

– Adu-mi vioara!

Valetul dispăru și se întoarse o clipă mai târziu cu o cutie veche de lemn, de forma unui mic sicriu de culoare întunecată, purtând patina vremii. Pinketts o lăsă pe o masă de lângă perete și se retrase într-un colț îndepărtat.

Fosco se ridică și se îndreptă cu pași mari spre cutie. Scoase arcușul, îl struni, trecu de câteva ori o bucată de sacâz peste el, apoi – încet, cu gesturi pline de afecțiune – scoase vioara. Pentru D'Agosta nu arăta nicidecum excepțional: o simplă vioară, mai veche decât majoritatea. Greu de crezut că îi trimisese într-o călătorie atât de lungă și costase atât de multe vieți.

Fosco și-o potrivi sub bărbie și își îndreptă spatele. Se scurse o clipă de tăcere, în care oftă, închizând ochii pe jumătate. Apoi arcușul prinse să se miște încet deasupra coardelor, revărsând sunete limpezi. Era una dintre puținele bucăți de muzică clasică pe care le recunoștea D'Agosta, întrucât bunicul său i-o cânta adesea în copilărie: cantata lui Bach, *Jesus bleibet meine Freude*[1]. Melodia era simplă, notele ritmate se înălțau una după alta, într-o cadență demnă, umplând aerul cu un sunet magnific.

Încăperea părea să se schimbe. O inunda un soi de strălucire transcendentă. Puritatea tremurătoare a muzicii îi tăie lui D'Agosta răsuflarea. Melodia îl invadă ca o prezență, dulce și limpede, vorbind într-un grai mai presus de cuvinte. Graiul frumuseții pure.

---

[1] *Isus, bucuria oamenilor*

Și apoi cântecul se încheie. Era ca și cum ar fi fost smuls dintr-un vis. Realiză că, pentru câteva clipe, se desprinsese de toate: de Fosco, de crime, de pericolul situației în care se afla. Și totul reveni cu o sete dublă de răzbunare, cu atât mai cumplită cu cât fusese pe moment uitată.

În timp ce Fosco lăsa în jos vioara, se așternu tăcerea. Apoi el vorbi în șoaptă, cu voce tremurătoare:

– Acum înțelegi? Nu e doar o vioară. E *vie*. Înțelegi, domnule D'Agosta, de ce e atât de frumos sunetul unui Stradivarius? Pentru că e muritor. Pentru că e asemenea inimii care bate în pieptul unei păsări în zbor. Ne aduce aminte că toate lucrurile frumoase trebuie să piară. Frumusețea profundă a muzicii stă, cumva, tocmai în efemeritatea și în fragilitatea ei. Respiră preț de o clipă strălucitoare – și apoi își dă ultima suflare. Acesta a fost geniul lui Stradivari: a prins clipa aceea în lemn și lac. A *imortalizat* mortalitatea. Contele se uită din nou la Pendergast, cu privirea încă bântuită. Da, muzica moare întotdeauna. Dar *asta* – ridică în sus vioara – nu o să moară niciodată. Ne va supraviețui tuturor, trăind de o sută de ori mai mult. Și acum, domnule Pendergast, spune-mi că am greșit salvând-o. Te rog, spune-mi că am comis o crimă.

Pendergast păstră tăcerea.

– O s-o spun eu, interveni D'Agosta. Ești un criminal cu sânge rece!

– O, da, murmură Fosco. Poți conta întotdeauna pe un filistin când e vorba de instituirea moralității absolute. Șterse vioara cu grijă, folosindu-se de o bucată de pânză moale, apoi o puse deoparte. Așa frumos cum sună, nu dă tot ce are mai bun. Mai trebuie cântat la ea. Am exersat în fiecare zi, mai întâi câte cincisprezece minute, apoi câte o jumătate de oră. A început deja să se vindece. Peste încă șase luni, va fi din nou într-o formă perfectă. I-o voi împrumuta Renatei Lichtenstein. Ați auzit de ea? Prima femeie care a câștigat concursul Ceaikovski, o fată de numai optsprezece ani, dar care este deja un geniu dincolo de închipuire. Da, Renata va cânta la această vioară, continuându-și

drumul către glorie și faimă. Iar apoi, când ea n-o să mai poată cânta, moștenitorul meu i-o va împrumuta altcuiva, iar moștenitorul lui altcuiva, și așa mai departe, vreme de secole.

– Ai un moștenitor? întrebă Pendergast.

Întrebarea îl surprinse pe D'Agosta. Dar nu și pe Fosco, care păru s-o considere bine-venită.

– Nu, nici un moștenitor direct. Dar n-o să mai aștept mult înainte de a-mi oferi un fiu. Tocmai am cunoscut-o pe cea mai fermecătoare dintre femei. Faptul că e englezoaică e singurul neajuns, dar cel puțin se poate mândri cu un străbunic italian.

Zâmbetul i se lăți pe figură.

Pendergast păli sub privirea lui D'Agosta.

– Te amăgești în mod ridicol dacă-ți imaginezi că *ea* se va mărita cu tine.

– Știu, știu. Contele Fosco e gras, revoltător de gras. Dar nu subestima puterea cuvintelor bine potrivite când vine vorba de cucerirea inimii unei femei. Eu și Lady Maskelene am petrecut o după-amiază încântătoare pe insulă. Facem amândoi parte din nobilime. Ne *înțelegem* unul pe altul. Își scutură praful de pe vestă. Aș putea chiar să țin un regim.

I se răspunse printr-o scurtă tăcere. Pe urmă vorbi iarăși Pendergast.

– Ne-ai arătat vioara. Acum am putea vedea acea mică mașinărie despre care vorbeai? Cea care a ucis patru oameni?

– V-o arăt cu cea mai mare plăcere. Sunt foarte mândru de ea. Și nu numai c-o să v-o arăt, o să vă ofer și o demonstrație.

D'Agosta simți un fior rece pe șira spinării. „O demonstrație?"

Fosco dădu din cap către Pinketts, care luă vioara și părăsi încăperea. Se întoarse peste câteva clipe, cu o valiză mare de aluminiu. Contele o descuie și îi săltă capacul, expunând vederii șase componente metalice plasate într-un suport de cauciuc spongios. Se apucă să le scoată și să le înșurubeze una într-alta. Apoi se întoarse și făcu semn din cap către D'Agosta.

– Vrei să treci rogu-te acolo, domnule sergent? îl întrebă, cu voce calmă.

78

– Buck! strigă din nou Hayward, luptându-se cu o panică aproape covârșitoare. Nu-i lăsa să facă asta!

Însă era zadarnic. Urletele mulțimii îi acopereau vocea, iar Buck se afla în cortul lui, cu clapele lăsate, în afara câmpului ei vizual, dincolo de zidul de oameni.

Mulțimea venea tot mai aproape, lațul se strângea cu iuțeală. Conducătorul gloatei – aghiotantul lui Buck, ațâțat de tovarășii lui tot mai înfierbântați – își înălță mâna în care ținea piatra. Privindu-l, Hayward observă cum i se căscau ochii și cum și se umflau nările. Mai văzuse privirea aceea și cu alte prilejuri, era privirea omului gata să lovească.

– N-o face! strigă ea. Nu pentru asta sunteți aici! E împotriva tuturor principiilor voastre!

– Taci, centurionule! zbieră Todd.

Ea se împletici, se redresă. Chiar și în momentul acela de pericol dus la extrem, înțelese că nu trebuia să-și trădeze frica. Rămase cu ochii ațintiți asupra lui Todd – el era cea mai puternică amenințare – și își aduse mâna deasupra armei de la șold. Trebuia s-o folosească în ultimă instanță – ultima dintre toate. Bineînțeles că, odată ce ar fi făcut-o, gestul ei ar fi însemnat sfârșitul. Dar n-avea de gând să se lase doborâtă ca o pisică atacată de o haită de câini.

„În toată tărășenia asta e ceva care nu se potrivește.“ Se petrecea ceva. Se desfășurau lucruri pe care nu reușea să le înțeleagă.

Strigătele mulțimii, atributele folosite, n-aveau sens. „Centurion.“ „Soldat al Romei.“ Ce însemnau vorbele astea? Buck încurajase așa ceva, în mod subtil, în ultimele sale predici? Și, apropo de Buck, de ce păruse dezamăgit de sosirea ei – și de ce îi întorsese pur și simplu spatele? De ce privise cu ochi sticloși, în expectativă? I se întâmplase ceva, între ultima ei vizită și cea de acum.

Ce anume?

– Blasfematoareo! urlă Todd.

Bărbatul se apropie cu încă un pas.

Drept răspuns, mulțimea se strânse în jurul lui Hayward. Abia dacă mai avea loc să se răsucească. Simțea o respirație rîncedă în ceafă; își simțea inima bătând nebunește. Mâna îi alunecă mai aproape de patul armei.

Totul se desfășura după un model, și era vital să-și dea seama care anume. *Trebuia* să existe unul.

Se strădui să-și păstreze atitudinea rațională. Singura ei ieșire din impas era Buck. Nu exista nici o alta.

Se întoarse în grabă cu gândul la cunoștințele ei despre psihologia deviantă, la posibilele motivații ale comportamentului lui Buck. Ce spusese Wentworth? „Posibil schizo-paranoic, probabil suferind de un complex mesianic.“ Undeva, în adânc, Hayward continua să aibă convingerea că Buck nu era schizofrenic.

Dar complexul mesianic...?

Nevoia de a se confunda cu Mesia. Poate – era doar o posibilitate –, poate că în privința asta Wentworth avea mai multă dreptate decât își dădea seama el însuși.

Apoi, într-o strălucire a revelației, înțelese totul. Noile speranțe ale lui Buck, noile sale dorințe i se dezvăluiră pe neașteptate. Toate aceste discuții despre romani... nu se refereau la romano-catolici. Vorbeau despre adevărații romani. Romanii păgâni. Centurionii. *Soldații care au venit să-l aresteze pe Isus.*

Pricepu dintr-odată scenariul pe care îl urma Buck. *De aceea* o ignorase, *de aceea* intrase în cort. *Ea nu se încadra în viziunea lui despre ceea ce urma să se întâmple.*

Se întoarse către mulțime și i se adresă cu cea mai puternică voce de care era în stare.

– Vine un detașament de soldați pentru a-l aresta pe Buck!

Cuvintele ei electrizară mulțimea. Strigătele deveniră ezitante, pornind din primele rânduri către cele din spate, aidoma undelor stârnite de o piatră aruncată într-un lac.

– *Ați auzit?*

– *Vin soldații!*

– *Vin!* țipă încurajator Hayward.

Mulțimea preluă strigătul, așa cum ea sperase că avea să se întâmple, purtându-l ca de la un megafon către Buck.

– *Vin soldații! Vin centurionii!*

În gloată se stârni o mișcare, ca un soi de suspin general. Atunci când un grup dădu înapoi, Hayward văzu că Buck reapăruse în ușa cortului său. Toată lumea clocotea, în așteptare. Todd își înălță încă o dată piatra, apoi șovăi.

Era breșa de care avea nevoie. Una de moment, dar suficientă ca să-l cheme pe Rocker. Își scoase pe furiș stația radio și se aplecă, ferindu-se de mulțime.

– Domnule comisar! strigă ea.

Pentru o clipă se auziră paraziți. Apoi în micul difuzor pârâi vocea lui Rocker.

– Ce naiba se-ntâmplă, căpitane? Sună ca o revoltă. Ne mobilizăm, pătrundem *acum* și te scoatem de-acolo...

– Nu! spuse ea, pe un ton strident. O să fie o baie de sânge!

– Își folosește stația radio! strigă Todd. Trădătoareo!

– Domnule, *ascultați-mă.* Trimiteți treizeci și trei de oameni. *Exact* treizeci și trei. Și pe unul dintre polițiștii sub acoperire pe care-i folosiți pentru spionaj la fața locului, unul dintre cei îmbrăcați ca adepții lui Buck. Trimiteți-l aici. *Numai unul.*

– Căpitane, n-am idee ce...

– Tăceți, vă rog, și *ascultați-mă!* Buck trebuie să pună în scenă patimile lui Hristos. Așa se vede pe el însuși. Este mielul de sacrificiu al New Yorkului. Nu există nici o altă explicație a purtării lui. Așa că trebuie să intrăm în joc, să-l lăsăm să-și ducă rolul la bun sfârșit. Polițistul sub acoperire, vânzătorul, e Iuda, trebuie să-l îmbrățișeze pe Buck! Mă auziți, domnule? *Trebuie să-l îmbrățișeze pe Buck*. Apoi vin polițiștii și îi pun cătușele. Acționați astfel, domnule comisar, *și n-o să fie nici o revoltă*. Buck o să se predea fără împotrivire. Altminteri...

– Dar treizeci de oameni? Nu e de-ajuns...

– *Treizeci și trei*. Numărul de soldați dintr-un detașament roman.

– *Luați-i stația radio!*

Cineva o înghionti. Ea se răsuci, ferindu-și stația.

– Vrei să spui că Buck își imaginează că...

– Faceți cum vă spun, domnule. Acum!

Hayward fu împinsă cu putere din spate. Scăpă stația radio, care zbură în mulțime.

– *Sol al Întunericului!*

Hayward n-avea idee dacă Rocker înțelesese. Mai mult decât atât, nu știa cum avea să reacționeze mulțimea. Buck o fi avut scenariul lui, dar oare urma să fie respectat și de gloata aceea cuprinsă de frenezie?

Se uită spre Buck, care înainta acum cu greu prin mulțime.

– Faceți loc pentru soldații Romei! strigă ea. Faceți loc!

Arătă spre sud-vest, direcția de unde știa că urmau să apară polițiștii.

Era uluitor: oamenii se întorceau, privind într-acolo. Buck însuși se uita. Stătea semeț, calm și mândru, așteptând să înceapă spectacolul.

– *Vin!* strigau ceilalți. *Uite-i că vin!*

Se stârni un val de agitație, o învălmășeală, restul grupului începând să se înarmeze cu pietre și cu bețe. Buck își ridică deodată brațele, încercând să spună ceva. Larma mulțimii se stinse.

– *Vrea să vorbească,* strigau oamenii. *Tăceți cu toții!*

Buck psalmodie cu voce joasă, pătrunzătoare:

– Faceți loc pentru centurioni!

Ceea ce surprinse pe toată lumea. Unii își strânseră mai tare în mâini armele improvizate, alții se uitau peste umăr, către polițiștii care se apropiau. Însă mulți continuau să se uite la Buck, nefiind siguri că-i înțeleseseră corect spusele.

– Așa trebuie să fie! strigă Buck. A sosit vremea să se adeverească spusele profeților! Faceți loc, frați și surori, faceți loc!

Strigătul fu preluat, mai întâi sporadic, apoi cu tot mai multă convingere.

– *Faceți loc!*

– Nu vă împotriviți! strigă Buck. Aruncați armele! Faceți loc pentru centurioni!

– *Faceți loc pentru centurioni!*

Buck își desfăcu brațele și mulțimea începu să se despice ezitant în fața lui.

Privind ceea ce se întâmpla, Hayward simți un val de fierbințeală cuprinzându-i mădularele. Funcționa. Mulțimea își abătuse atenția de la ea. Numai Todd, aghiotantul, părea să nu accepte schimbarea. Continua să-și plimbe privirea de la ea la Buck și înapoi, ca și cum ar fi fost mult prea prins de frenezia momentului ca să-și schimbe orientarea.

– *Trădătoareo!* se răsti la ea.

Și în clipa aceea, exact la timp, o falangă de polițiști apăru alergând printre copacii îndepărtați din fața lor. Rocker *înțelesese* până la urmă: acționase după cum îi ceruse. Polițiștii își făcură loc cu greu prin gloata de la periferia taberei, înghiontind și îmbrâncind mulțimea cu scuturile. Dar, la îndemnurile lui Buck, oamenii se dădeau deja deoparte.

– Lăsați-i să treacă, striga Buck, cu brațele în lături.

Polițiștii se apropiau acum cu repeziciune pe calea deschisă, călcând peste corturi și împingându-i deoparte pe cei rătăciți în drumul lor. Când ajunseră în zona liberă din fața cortului lui Buck, se stârni pentru o clipă panica și oamenii se împotriviră. Todd ridică piatra, cu trăsăturile schimonosite de furie:

– Tu ai făcut asta, *cățea...!*

Și azvârli piatra, lovind pieziș tâmpla lui Hayward. Ea se dădu înapoi clătinându-se și apoi căzu în genunchi, simțind un firicel fierbinte de sânge pe față.

Buck se ivi pe neașteptate lângă ea, cuprinzând-o în brațele lui puternice și ajutând-o să se ridice. Făcu semn mulțimii să se potolească.

– Lăsați deoparte săbiile. Au venit să mă aresteze și voi merge cu ei în pace! Aceasta e voia Domnului!

Ea îl privi năucită. Buck îi tamponă rana cu o batistă albă ca zăpada.

– „Lăsați, până aici", murmură el din evanghelistul Luca.

Fața îi radia, inundată de lumină.

„Bineînțeles, se gândi ea. Până și asta face parte din scenariu."

Se stârni din nou agitație. Cineva îl îmbrățișă pe Buck – trădătorul, în sfârșit – și ea îl auzi spunând:

– Iuda, mă vinzi c-o sărutare?

Apoi polițiștii îl înconjurară și fu îndepărtat de ea. Rana din tâmplă îi sângera în voie și se simțea amețită.

– Doamna căpitan Hayward! auzi pe cineva strigând. Hayward e rănită!

– Polițist rănit! Avem nevoie de un medic!

– Doamna căpitan Hayward, cum vă simțiți? V-a atacat?

– Mă simt bine, spuse ea, scuturându-și capul ca să alunge amețeala în timp ce polițiștii se înghesuiau în jurul ei, încercând cu toții să o ajute. Nu e nimic, e doar o zgârietură. N-a fost Buck.

– Sângerează!

– Lăsați-o baltă, nu-i nimic. Dați-mi drumul.

Ceilalți se retraseră reticenți.

– Cine a fost? Cine v-a atacat?

Todd o privea cu ochii holbați, recăpătându-și șocat natura umană, îngrozit de ceea ce făcuse.

Hayward se uită în altă parte. În momentul acela, încă o arestare ar fi putut însemna un dezastru.

– Nu știu. A venit din senin. Nu contează.

– Vă ducem la o ambulanță.

– Pot să merg singură, spuse ea, îndepărtând un alt braț care i se oferise.

Se simțea jenată. Era o nimica toată. Rănile scalpului sângerau întotdeauna abundent. Se uită în jur, clipind din ochi. O uriașă tăcere părea să se fi lăsat asupra mulțimii. Polițiștii îl încătușaseră pe Buck și formau un semicerc în jurul lui, scoțându-l deja din tabără. Oamenii îi priveau uluiți, în timp ce Buck îi îndemna să-și păstreze calmul, să fie pașnici, să nu rănească pe nimeni.

– Iertați-i, spunea el.

Avântul le pierise cu desăvârșire. Buck le ordonase să stea liniștiți și ei se supuseseră.

Se terminase.

79

D'Agosta își scoase imediat arma și o îndreptă spre conte.

– Nici de-al naibii, spuse el.

Contele se uită lung la pistol, oftând cu condescendență.

– Lasă arma, nerodule! Pinketts?

Valetul, care părăsise mai devreme încăperea, tocmai se reîntorcea, cărând cu amândouă brațele un dovleac mare. Îl așeză pe vatră, în partea din față a șemineului.

– Sergent D'Agosta, e adevărat c-ai fi fost de folos pentru o demonstrație mult mai eficientă. Dar s-ar fi făcut prea multă *mizerie*.

Fosco se întoarse la asamblarea aparatului.

D'Agosta se trase încet înapoi, punându-și în același timp revolverul din nou în toc. Scoțându-l, căpătase cumva un reînnoit sentiment de încredere. Atât el, cât și Pendergast erau înarmați. La primul semn de pericol, n-ar fi ezitat să-i împuște și pe conte, și pe Pinketts. Se părea că prin preajmă nu se mai aflau alți servitori, în afară de cei din bucătărie – dar știa că, în ceea ce-l privea pe conte, aparențele erau înșelătoare.

– Gata.

Fosco ridică mașinăria asamblată, care semăna cu o pușcă mare, făcută în principal din oțel inoxidabil, cu un disc bulbos într-un capăt și la celălalt cu o țeavă pe care se vedeau cinci, șase comutatoare și butoane de reglaj.

– După cum am spus, știam că trebuia să-i ucid pe Grove și pe Cutforth într-o manieră care să-i deruteze pe polițiști întru totul. Trebuia să o fac folosind energia calorică, firește. Dar cum? Arsură, incendiere, fierbere – mult prea banal. Trebuia să fie misterios, inexplicabil. Atunci mi-am adus aminte de fenomenul numit combustie umană spontană. Știți că primul caz consemnat s-a petrecut aici, în Italia?

Pendergast dădu din cap în semn de încuviințare.

– Contesa Cornelia.

– Contesa Cornelia Zangari de' Bandi di Cesena. Extrem de spectaculos. M-am întrebat cum s-ar fi putut obține un efect similar, tot atât de diabolic. Și-atunci m-am gândit la *microunde*.

– Microunde? repetă D'Agosta.

Contele îi zâmbi cu superioritate.

– Da, domnule sergent! Aidoma cuptorului tău cu microunde de acasă. Păreau ideale pentru ceea ce-mi trebuia mie. Microundele încălzesc din interior către exterior. Pot fi focalizate, întocmai ca lumina, pentru a arde – să zicem – un corp omenesc, lăsând intact tot ce se află împrejur. Microundele încălzesc apa într-un mod mult mai selectiv decât materialele uscate, grăsimile sau uleiurile, așa că pot arde un corp umed înainte de a încălzi covoarele sau mobila. Și au ca efect ionizarea și încălzirea metalelor cu un anumit număr de electroni de valență. Fosco își trecu mâna peste aparatul său, apoi îl așeză pe o masă de alături. După cum știi, domnule Pendergast, sunt un om căruia îi place să inventeze tot felul de mașinării. Iubesc provocările. E destul de simplu să construiești un emițător de microunde care să ofere necesarul de wați. Problema era alimentarea cu energie electrică. Dar I.G. Farben, o companie din Germania cu care a avut legături familia mea în timpul războiului, fabrică o combinație minunată între un condensator și o baterie capabilă să furnizeze curentul trebuincios.

D'Agosta se uită la aparatul cu microunde. Arăta aproape ridicol, ca o recuzită de două parale dintr-un film science-fiction vechi.

– N-ar da niciodată rezultate ca armă, într-un război. Raza sa maximă de acțiune este, teoretic, mai mică de șase metri și are nevoie de timp ca să-și facă treaba. Dar se potrivea perfect scopurilor mele. Am petrecut mult timp punându-l la punct. Au fost sacrificați mulți dovleci, domnule sergent D'Agosta! În cele din urmă, l-am testat pe pedofilul ăla bătrân din Pistoia – cel căruia i-ați inspectat mormântul. A apărut un oarecare fenomen de topire – corpul omenesc trebuie încălzit mult mai puternic decât un dovleac. Am reconstruit aparatul aducându-i îmbunătățiri și l-am folosit cu mai mult succes asupra terorizatului Grove. N-a fost de-ajuns pentru ca tipul să ia foc, dar și-a îndeplinit misiunea. Pe urmă am aranjat scena până când m-am simțit satisfăcut, am împachetat și am plecat, încuind peste tot și reactivând sistemul de alarmă. În cazul lui Cutforth a fost încă și mai simplu. După cum spuneam, Pinketts al meu a închiriat apartamentul de alături și a început o așa-zisă „renovare". S-a deghizat într-un bătrânel minunat, un gentleman englez, cocârjat de tot, bietul om, și bine înfofolit, ca să se ferească de frig.

– Asta explică de ce n-au putut identifica nici un suspect în înregistrările camerelor video din sistemul de pază, spuse D'Agosta.

– Pinketts a fost actor pe vremuri, ceea ce e adesea de foarte mare folos în îndeplinirea scopurilor mele. În orice caz, arma funcționează de minune prin pereți făcuți din carton ghipsat și stâlpi de lemn. Microundele, dragul meu Pendergast, au minunata proprietate de a trece prin cartonul ghipsat exact așa cum trece lumina prin sticlă, atâta vreme cât nu există umiditate sau metale. Bineînțeles că în peretele dintre cele două apartamente nu trebuia să existe nici un cui de metal, fiindcă metalul absoarbe microundele și s-ar fi încălzit, provocând un incendiu. Așa că Pinketts a dezmembrat partea noastră de perete, a scos cuiele și le-a înlocuit cu știfturi de lemn. Când a fost totul gata, a pus partea noastră de perete la loc. Întreaga operațiune a fost deghizată ca parte a activității de redecorare. Pinketts a făcut personal onorurile în cazul lui Cutforth, în vreme ce eu eram cu tine, la

operă. Ce alt alibi poate fi mai bun decât un aranjament prin care să-ți petreci seara crimei în compania detectivului?

Fosco își umflă pieptul, exprimându-și veselia în tăcere.

– Și mirosul de sulf?

– Sulf și fosfor arse într-o cădelniță, injectate în pereți prin crăpăturile din jurul modelelor decorative.

– Cum ai ars imaginile din perete?

– Amprenta copitei din casa lui Grove a fost făcută direct, prin focalizarea microundelor. Imaginea din apartamentul lui Cutforth a fost realizată indirect – Pinketts n-a putut să intre în apartament –, focalizând aparatul asupra unei măști. A fost mai dificil, dar a mers. A ars imaginea direct prin perete. Genial, nu credeți?

– Ești nebun, spuse D'Agosta.

– Sunt ingenios. Nimic nu mă tentează mai mult decât rezolvarea unor mici probleme dificile. Le adresă un zâmbet înfiorător și luă aparatul de pe masă. Acum vă rog să stați deoparte. Trebuie să reglez raza de acțiune a fasciculului. N-ar fi de dorit să ne pârjolească împreună cu dovleacul.

Fosco ridică obiectul dizgrațios, își puse cureaua de piele peste umăr, ținti spre dovleac și reglă câteva butoane. Apoi apăsă pe un trăgaci rudimentar. D'Agosta privea fix, cuprins de o fascinație înspăimântată. Se auzi un bâzâit în condensator – și atâta tot.

– În momentul de față, aparatul lucrează la cel mai scăzut nivel. Dacă dovleacul ar fi victima noastră, ar începe să simtă niște furnicături cumplite în măruntaie și pe piele.

Aspectul dovleacului rămase neschimbat. Fosco răsuci un buton și bâzâitul deveni cu o treaptă mai puternic.

– Acum victima noastră țipă. Furnicăturile au devenit insuportabile. Îmi imaginez că e ca și cum ai avea stomacul plin de viespi care te înțeapă fără încetare. Și pielea ar începe să i se usuce și să se umple de bășici. Terminațiile nervoase i-ar lua foc din cauza temperaturii tot mai ridicate din mușchi, făcând ca membrele să-i zvâcnească spasmodic, motiv pentru care ar cădea la pământ, cuprinsă de convulsii. Temperatura internă crește

vertiginos. Peste câteva clipe o să se zvârcolească, mușcându-și sau înghițindu-și limba.

Încă o răsucire a butonului de calibrare. Pe dovleac apăru acum o mică bășică. Părea să se fi înmuiat, ofilindu-se puțin. Un pocnet ușor și dovleacul crăpă de sus până jos, lăsând să iasă un jet de aburi.

– Acum victima noastră e inconștientă, n-o mai despart de moarte decât câteva secunde.

Din interiorul dovleacului se auzi un clocot înăbușit și fisura se lărgi. Cu un sunet neașteptat, bolborositor, prin crăpătură țâșni cu forță un șuvoi de mucozități portocalii, prelingându-se pe podea sub forma unor pârâiașe aburinde.

– Nu e necesar nici un comentariu. Victima e deja moartă. Însă partea interesantă urmează abia de-acum înainte.

Pe toată suprafața dovleacului apărură bășici, începând să se umfle, unele pocnind și eliberând norișori de abur, altele spărgându-se și supurând un lichid portocaliu.

O nouă răsucire de buton.

Dovleacul se crăpă iarăși, cu o a doua revărsare de miez clocotit și de semințe, stoarsă din interior sub forma unei paste vâscoase, fierbinți. Dovleacul se pleoști mai tare și se întunecă la culoare, coada înnegrindu-se și fumegând; alte fluide pline de semințe se scurseră din crăpături, dimpreună cu fuioare de aburi. Apoi, pe neașteptate, semințele începură să explodeze, pocnind ascuțit. Dovleacul păru să se întărească și încăperea se umplu de mirosul miezului ars. Pe urmă, după un pufnet brusc, fu cuprins de flăcări.

– *Ecco!* S-a terminat. Victima noastră arde. Cu toate acestea, dacă v-ați pune mâinile pe piatră, alături de dovleac, abia dacă vi s-ar părea călduță.

Fosco își coborî aparatul. Dovleacul continua să ardă mocnit, cu o flăcăruie lingându-i coada, sfârâind, pârâind și scoțând un fum negru, urât mirositor, care se înălța încet.

– Pinketts?

Fără să piardă nici o clipă, valetul luă o sticlă cu *acqua minerale* de pe masa pentru cină și o turnă peste dovleac. Pe urmă, cu lovitură abilă de picior, împinse în foc rămășițele care bolboroseau, stivui deasupra lemne și se întoarse în colțul lui de cameră.

– Minunat, nu credeți? Și totuși, e mult mai spectaculos cu un corp uman, vă asigur!

– Ești un dobitoc bolnav, știi asta? zise D'Agosta.

– Pendergast, omul ăsta al tău începe să mă plictisească.

– E evident un bărbat cu multe virtuți, răspunse Pendergast. Dar sunt de părere că povestea asta s-a lungit destul. E momentul să trecem la afacerile care ne-au mai rămas de rezolvat.

– Întocmai, întocmai.

– Am venit aici ca să-ți propun un târg.

– Firește.

Buzele lui Fosco se arcuiră într-un zâmbet cinic.

Pendergast îl privi o clipă, cu o expresie indescifrabilă, lăsând tăcerea să sporească intensitatea momentului.

– Vei scrie și vei semna o confesiune, incluzând tot ce ne-ai povestit în seara asta, și îmi vei da mașinăria aia diabolică drept dovadă. Eu te voi conduce la carabinieri, care te vor aresta. O să fii judecat pentru uciderea lui Locke Bullard și a lui Carlo Vanni, precum și pentru complicitate la uciderea preotului. În Italia nu există pedeapsa cu moartea și vei fi probabil eliberat peste douăzeci și cinci de ani, la vârsta de optzeci, ca să-ți trăiești restul zilelor în pace și în liniște – dacă reușești să supraviețuiești întemnițării. Asta e partea ta din înțelegere.

Fosco îl asculta lăsând să i se aștearnă pe chip un zâmbet sceptic.

– Asta e tot? Și ce-o să-mi oferi în schimb?

– Viața ta.

– Nu știam că viața mea e în mâinile dumitale, domnule Pendergast! Mie mi se pare că e tocmai pe dos.

D'Agosta zări o mișcare cu coada ochiului. Pinketts scosese un pistol Beretta de 9 mm și-l îndreptase spre ei. Mâna sergentului se duse spre propria armă și îi deschise tocul.

Pendergast îl opri cu o clătinare a capului. Apoi scoase din buzunar un plic.

– O scrisoare identică i-a fost lăsată prințului Corso Maffei, pentru a fi deschisă peste douăzeci și patru de ore, dacă nu mă întorc să o cer.

La auzul numele Maffei, Fosco păli.

– Faci parte din societatea secretă numită Comitatus Decimus, Grupul celor Zece. În calitate de membru al acestei societăți înființate din Evul Mediu, ai moștenit sau ți-au fost încredințate anumite documente, formule și manuscrise. Ai abuzat de încrederea acordată, în principal pe 31 octombrie 1974, când ai pus în scenă în bătaie de joc un ritual, folosind chiar aceste instrumente pentru a înspăimânta un grup de studenți americani. Apoi le-ai amestecat în săvârșirea acestor crime.

Paloarea dispăru, lăsând în loc pete roșietice care trădau furia.

– E absurd, Pendergast!

– Știi foarte bine că nu e. Ești inclus în această societate în virtutea titlului tău nobiliar. N-ai de ales în privința asta: te-ai născut făcând parte din ea. N-ai luat-o în serios în tinerețe: ai considerat-o o glumă. Abia acum câțiva ani ți-ai dat seama de gravitatea greșelii tale.

– Asta nu e decât o manevră de intimidare, o încercare jalnică de a-ți salva pielea.

– Ar trebui să-ți faci griji pentru pielea ta. Știi ce-i așteaptă pe cei care încalcă legământul tăcerii impus de societate. Îți aduci aminte ce s-a întâmplat cu marchizul Meucci? Cei zece oameni care conduc Comitatus au extrem de mulți bani, o putere imensă și pot ajunge oriunde. Îți vor da de urmă, Fosco, o știi foarte bine!

Contele nu spuse nimic, mulțumindu-se să se uite lung la Pendergast.

– Așa cum spuneam, o să-ți înapoiez viața retrăgând scrisoarea, dar numai după ce primesc declarația ta semnată și după ce te escortez până la cartierul general al carabinierilor. Vioara o poți păstra. La urma urmelor, îți aparține. Dacă te gândești mai bine, e un târg cinstit.

Fosco deschise plicul cu degetele sale grase și începu să citească. După o clipă se opri și își ridică ochii.

– Asta e o infamie!

Pendergast abia dacă îl privi în timp ce contele își reîntorcea atenția către document, cu mâinile tremurându-i vizibil.

D'Agosta observă schimbarea de situație, înțelegând totul din ce în ce mai bine. Acum pricepea de ce se oprise Pendergast în dimineața aceea și de ce numise oprirea o „asigurare". Depusese copia scrisorii la acel prinț Maffei. Nu știa cum pusese Pendergast totul cap la cap și care era semnificația exactă. Dar avea să afle cu timpul, fără nici o îndoială. Iar sentimentul care îl copleșea era unul de ușurare. Pendergast îi salvase pe amândoi încă o dată.

Contele lăsă brusc documentul în jos. Fața i se albise.

– Cum de știi asta? Cineva trebuie să fi rupt deja sigiliul tăcerii impuse de Comitatus! Altcineva trebuie să plătească, nu eu!

– Am aflat de la tine, și de la nimeni altcineva. Asta e tot ce trebuie să știi.

Fosco părea să facă eforturi ca să se poată stăpâni. Puse scrisoarea pe masă, se uită la Pendergast.

– Prea bine. Mă așteptasem la o mutare puternică de deschidere, dar asta îți face cinste. Douăzeci și patru de ore, spui? Pinketts o să vă conducă în camerele voastre până când mă gândesc la un răspuns.

– Nici prin cap nu-mi trece, spuse D'Agosta. Plecăm! Ne poți suna la hotel când ești pregătit să-ți predai mărturisirea.

Se uită la Pinketts, care-și ținea arma îndreptată spre ei, mișcându-i țeava de la unul la celălalt. Socoti că – dacă își sincroniza bine mișcările – îl putea găuri pe Pinketts cu un glonț înainte de a avea timp să reacționeze.

– Veți merge în apartamentul vostru și veți aștepta răspunsul meu, rosti poruncitor contele.

Întrucât nimeni nu se clinti, dădu din cap către Pinketts, aproape imperceptibil.

Nu fu nevoie decât de răgazul în care mâna valetului schiță o ușoară mișcare, pentru ca D'Agosta să se arunce la podea, să se

rostogolească și să tragă dintr-o singură manevră continuă, îndelung exersată. Fără să scoată nici măcar un țipăt, Pinketts se dădu înapoi clătinându-se și se izbi de perete, cu pistolul Beretta încă în mână, trăgând pe deasupra capetelor lor. D'Agosta se săltă într-un genunchi și trase alte două gloanțe. Pinketts se cutremură și arma îi alunecă pe podea, oprindu-se într-un colț. Pendergast își scosese revolverul și îl îndrepta acum către conte.

Fosco își ridică încet mâinile.

În pragul ușii salonului apărură pe neașteptate câțiva bărbați: oameni cu aspect grosolan, în haine țărănești, cu arme în mâini, cu fețe imobile. Intrară în ordine, hotărâți, fără grabă, luându-i pe Pendergast și D'Agosta în cătarea armelor.

Urmă o tăcere îndelungată, întreruptă doar de gâlgâitul prelung și sacadat al lui Pinketts, a cărui ultimă suflare se pierdu în liniștea încăperii.

Fosco încă mai avea mâinile ridicate.

– Se pare că suntem într-un impas, spuse el. Ce dramatic! Voi mă uciderți pe mine, oamenii mei vă ucid pe voi.

Deși păreau nepăsătoare, cuvintele ascundeau ceva aspru, înghețat.

– Lasă-ne să plecăm, spuse D'Agosta. Și nimeni n-o să fie ucis.

– L-ai ucis deja pe Pinketts, ripostă Fosco, cu răceală. Uită-te la tine, individul care a îndrăznit să-mi țină mie prelegeri despre sanctitatea vieții omenești. Pinketts, cel mai bun și cel mai loial dintre servitorii mei.

D'Agosta făcu un pas către conte.

– Domnule agent Pendergast! spuse Fosco, răsucindu-se și ridicând glasul. Un moment de gândire o să-ți dezvăluie că nu poți câștiga jocul ăsta. Număr până la trei, apoi voi ordona să fie ucis D'Agosta. O să mor și eu, de mâna ta. *Tu,* pe de altă parte, o să trăiești ca să meditezi asupra morții pe care i-ai adus-o partenerului tău. Mă cunoști destul de bine ca să știi că nu e un bluff. *O să* lași arma jos – pentru că ai *scrisoarea.*

Tăcu puțin.

– Unu.

– E un bluff! strigă D'Agosta. Nu te lăsa înșelat!

– Doi.

Pendergast coborî arma.

Contele făcu o nouă pauză, cu mâinile încă ridicate.

– Ei, domnule D'Agosta, dumneata nu ți-ai lăsat arma jos. Trebuie să închei numărătoarea, sau ești în stare să înțelegi că lucrurile s-au întors împotriva ta? Chiar și cu remarcabila dumitale îndemânare de țintaș, n-o să reușești să dobori mai mult de unul sau doi dintre oamenii mei înainte de a fi trimis înapoi la Creatorul tău.

Sergentul își coborî încet pistolul. Avea un al doilea, prins de coapsă cu curele, și știa că și Pendergast mai avea unul. Jocul nu se încheiase nicidecum. Și încă mai aveau scrisoarea.

Fosco se uită de la unul la celălalt, cu ochii scânteind.

– Perfect. Oamenii mei vă vor escorta în camerele voastre pentru timpul în care vă studiez oferta.

80

Zorile se strecurau în sfârșit prin micuțele ferestre ale donjonului când Pendergast ieși din camera lui. De lângă foc, D'Agosta mormăi ceva nedeslușit, în semn că-l remarcase. El își petrecuse noaptea foindu-se fără încetare, nereușind să adoarmă, dar Pendergast părea să nu fi avut nici o problemă.

– Excelent foc, Vincent, îi spuse, netezindu-și partea din față a costumului și așezându-se în apropiere. Diminețile astea de toamnă mi se par ceva cam răcoroase.

D'Agosta scormoni în foc cu o mișcare violentă.

– Ai dormit bine?

– Patul e o rușine. Altminteri a fost acceptabil, mulțumesc.

Sergentul aruncă încă un lemn în vatră. Detesta toată așteptarea aceea, faptul că nu știa ce se petrecea, și nu era în stare să-și suprime cu desăvârșite iritarea din seara precedentă, când Pendergast se dusese direct în camera lui, fără să-i ofere nici o explicație mulțumitoare.

– Totuși, de unde-ai aflat povestea cu societatea secretă? întrebă el, cu o oarecare asprime în glas. Te-am mai văzut și în alte dăți scoțând iepuri din pălărie, dar asta a fost cireașa de pe tort.

– Ce combinație încântătoare de metafore! Am avut o bănuială că Fosco e implicat într-un fel sau altul încă dinainte de a găsi firul de păr de cal din arcușul viorii Nor-de-Furtună la locul uciderii lui Bullard.

– Când ai început să-l suspectezi?

– Îți aduci aminte de Mime, asociatul meu despre care ți-am vorbit? L-am pus să facă niște cercetări, pe internet, în privința activității tuturor participanților la ultima petrecere a lui Grove. Cercetările lui au scos în cele din urmă la iveală faptul că, în urmă cu șase luni, Fosco cumpărase, păstrând discreția, o cruce florentină rară, de secol șaptesprezece, de la un anticar de pe Via Maggio.

– Cea pe care i-a dat-o lui Grove?

– Exact. Și mi-am adus aminte că Fosco însuși a avut mare grijă să sublinieze în fața mea că ar fi fost cu patruzeci de milioane de dolari mai bogat dacă Grove ar mai fi trăit încă o zi.

– Da, e dubios când cineva vorbește din proprie inițiativă despre propriul alibi.

– Pentru conte, călcâiul lui Ahile e volubilitatea.

– Asta *și* gura lui mare.

– Am început să-i caut punctele slabe. Era evident un om periculos și aveam nevoie de toate avantajele pe care mi le puteam asigura – pentru orice eventualitate. Poate-ți aduce aminte de comentariul făcut de *colonnello,* în cazarma lui, despre societățile secrete? A spus că nobilimea florentină „nu duce nicidecum lipsă de așa ceva". Am început să mă întreb dacă Fosco nu făcea cumva parte din vreuna dintre ele și, dacă era adevărat, cum aș fi putut folosi asta împotriva lui. Familiile nobile din Florența se numără printre cele mai vechi din Europa; arborele lor genealogic coboară până în anii 1200. Cea mai mare parte a titlurilor lor străvechi de noblețe sunt asociate cu diverse ordine și ghilde secrete, uneori încă de pe vremea cruciadelor. Foarte multe dețin documente secrete, cunosc ritualuri tainice și așa mai departe. Cavalerii Templieri, Gonfalonierii Negri, Cavalerii Trandafirului – și încă mulți alții.

D'Agosta încuviință din cap în tăcere.

– Dintre aceste societăți, unele se iau extrem de în serios, cu toate că și-au pierdut de mult rolul inițial și nu le-au mai rămas decât ritualuri și ceremonii lipsite de fond. Familia din care provine fiind una dintre cele mai vechi, contele era fără îndoială membru al

unei astfel de societăți, prin drept ereditar. I-am trimis un e-mail lui Constance, care a reușit să dezgroape mai multe variante posibile. Iar eu le-am urmărit cu ajutorul relațiilor mele din Italia.

– Când?

– Ieri-noapte.

– Și eu, care credeam că dormi tun în apartamentul tău!

– Somnul e o necesitate biologică regretabilă, care ne irosește timpul și ne face totodată vulnerabili. În orice caz, am descoperit indicii ale existenței unei organizații numite Comitatus Decimus, Grupul celor Zece. Era o asociație a asasinilor, înființată în anii cei mai plini de litigii din secolul al treisprezecelea, cu mult înainte de a ajunge la putere familia de Medici. Unul dintre fondatori a fost un francez, baronul Hugo d'Aquilanges, care a adus la Florența niște manuscrise ieșite din comun, pline de magie neagră. Cu ajutorul lor, membrii grupului îl invocau pe diavol – sau cel puțin așa își imaginau – ca să-i ajute la săvârșirea asasinatelor din miez de noapte. Făceau legământ de sânge pentru păstrarea secretului și orice încălcare se pedepsea imediat cu moartea. *Il cavaliere* Mantun de Ardaz da Fosco a fost un alt fondator, care i-a lăsat calitatea de membru moștenire fiului său, odată cu titlul, și așa mai departe, până la Fosco al nostru. Se pare că familia lor e și păstrătoarea bibliotecii acestui Comitatus. Și documentele străvechi ale societății au fost cele folosite de Fosco ca să-l invoce pe diavol pentru Bullard și pentru ceilalți, în ajunul Zilei Tuturor Sfinților. Nu pot fi sigur dacă s-a hotărât de la bun început să le folosească. Dar a aflat, probabil, că Beckmann știa să citească în limba italiană și că Grove, deși nu era decât un student, avea cunoștințe temeinice în privința manuscriselor vechi. Fosco nu le putea arăta niște falsuri – trebuiau să fie autentice. Cred că, pur și simplu, n-a putut să reziste tentației de a se distra. Bineînțeles că, pe moment, nu și-a dat seama ce însemna asta – sau ce pedepse putea atrage încălcarea secretului. Vezi tu, membrii ordinului nu sunt inițiați înainte de a împlini treizeci de ani.

– Încă nu mi-ai explicat de unde-ai știut că Fosco face parte din ordin.

– Cercetările mi-au dezvăluit că, la primirea în societate, un membru ereditar e însemnat cu o pată neagră – de fapt e un tatuaj – folosindu-se un flacon cu cenușa lui Mantun de Ardaz, care a fost legat de patru cai și rupt în bucăți în Piazza della Signoria, pentru erezie. Pata neagră e plasată chiar deasupra inimii.

– Și când ai văzut *pata asta?*

– Când l-am chestionat, la Sherry Netherland. Purta o cămașă albă, descheiată la gât. Bineînțeles că atunci nu i-am priceput semnificația – semăna foarte bine cu o aluniță mare.

– Dar ai ținut minte.

– O memorie fotografică poate fi cât se poate de utilă.

Pendergast îi făcu pe neașteptate semn lui D'Agosta să păstreze tăcerea. Așteptară vreme de un minut, nemișcați. Pe urmă sergentul auzi pași, apoi un ciocănit ușor.

– Intră, spuse Pendergast.

Ușa se deschise și Fosco se strecură înăuntru, urmat de șase bărbați înarmați. Făcu o plecăciune.

– Vă spun bună dimineața amândurora. Sper că ați avut parte de o noapte agreabilă, nu?

D'Agosta nu răspunse.

– Dar noaptea dumitale cum a fost, domnule conte? întrebă Pendergast.

– Eu dorm întotdeauna ca un prunc, mulțumesc!

– E ciudat că asta li se întâmplă celor mai mulți criminali.

Fosco se întoarse spre D'Agosta.

– Pe de altă parte, tu, sergent, ești cam tras la față. Sper că n-ai răcit cumva.

– Îmi faci greață.

– Gusturile nu se pun în discuție, spuse Fosco, zâmbind. Apoi se uită din nou la Pendergast. M-am gândit la oferta dumitale, așa cum am promis. Și ți-am adus răspunsul meu.

Își duse mâna la buzunarul interiorul al hainei și scoase un plic alb, neted. I-l întinse lui Pendergast, cu ochii scânteind.

D'Agosta îl văzu cu uimire pe Pendergast pălind atunci când privi plicul.

– Întocmai. E aceeași scrisoare pe care i-ai lăsat-o prințului Maffei. Nedeschisă și necitită. Socot că termenul cuvenit situației este „șah", domnule Pendergast! Mută, acum e rândul dumitale.

– Cum ai...? începu D'Agosta.

Apoi amuți.

Fosco își flutură mâna.

– Domnul Pendergast n-a luat în calcul geniul meu. I-am spus prințului Maffei că la castelul meu a avut loc un jaf și că mă tem pentru siguranța celui mai prețios dintre manuscrisele deținute de Comitatus – care se afla bineînțeles în posesia mea, în calitate de bibliotecar. L-am întrebat dacă îl putea păstra, ca să se afle în siguranță până la prinderea hoților. M-a dus, firește, la cel mai sigur dintre seifurile sale, unde eram convins că pusese și scrisoarea ta. Bineînțeles că nu știam ce anume i se spusese despre ea, așa că m-am gândit că e mai bine să n-o aduc în discuție. Nerodul bătrân a deschis seiful ca să pună manuscrisul și acolo, în mijlocul hârtiilor lui vechi, mucegăite, era un plic nou, imaculat. Am știut că trebuia să fie plicul tău. O mișcare dibace de mână, și scrisoarea a intrat în posesia mea. Când o să vadă că nu apari, prințul Maffei o să-și deschidă seiful, n-o să găsească nimic și o să-și facă fără îndoială griji cu gândul la birul pe care i-l plătește mintea lui decrepită vârstei înaintate.

Fosco râse pe înfundate, pieptul voluminos cutremurându-i-se în vreme ce întindea plicul.

Se așternu tăcerea, răstimp în care Pendergast privi îndelung plicul. Pe urmă îl luă, îl deschise, se uită fugar la hârtia din interior și o lăsă să cadă pe podea.

– Am spus „șah", domnule Pendergast, dar poate-ar fi trebuit să spun *șah mat!*

Se întoarse spre bărbații care stăteau în pragul ușii. Purtau haine din stofă grosolană de lână și din piele și fiecare țintea spre ei cu câte o armă. În spatele lor stătea un alt bărbat, într-o

jachetă pătată, din piele întoarsă. Avea o față mică, ascuțită, și îi privea cu ochi inteligenți.

Mâna lui D'Agosta se furișă către pistol. Pendergast observă și îi făcu un semn scurt, oprindu-l.

– Are dreptate, D'Agosta! Șeful tău știe că e inutil: doi oameni nu pot înfrânge șapte decât în filme. Bineînțeles că îmi doresc să vă văd pe amândoi murind aici și acum. Dar, adăugă el în bătaie de joc, nu-ți pierde speranța – vă rămâne întotdeauna o șansă de evadare! Chicoti și le întoarse spatele. Fabbri, dezarmează-i pe acești gentlemeni.

Bărbatul cu jachetă de piele făcu un pas înainte și întinse mâna. O clipă mai târziu, Pendergast își scoase arma de rezervă și i-o înmână. D'Agosta i-o dădu pe a lui dominat de o imensă presimțire rea.

– Acum percheziționează-i, îi ceru contele.

– Mai întâi dumneata, domnule Pendergast, spuse Fabbri, vorbind cu un accent puternic. Scoate-ți sacoul și cămașa. Apoi treci acolo, cu brațele ridicate.

Pendergast făcu după cum i se ordonase, întinzându-i lui Fabbri fiecare articol de îmbrăcăminte. Când își scoase cămașa, D'Agosta observă pentru prima oară că agentul purta în jurul gâtului un lănțișor de care era atașat un mic pandantiv: reprezentarea stranie a unui ochi fără pleoapă, plutind deasupra imaginii unui fenix înălțat din cenușă.

Unul dintre țărani îl împinse pe Pendergast spre perete. Fabbri începu să-l lovească ușurel cu palmele, coborând în josul trupului cu mișcări experte. Găsi foarte repede un stilet.

– Trebuie să fie și niște șperacle, spuse contele.

Fabbri căută în gulerul și în manșetele lui Pendergast, scoțând în cele din urmă un mic set de scule fixat cu arici. Apărură și alte lucruri: o seringă și un ac, niște eprubete de dimensiuni reduse.

– Ai un adevărat arsenal înghesuit în costumul ăsta, spuse Fosco. Fabbri, pune te rog totul pe masa aia, acolo.

Fabbri scoase un briceag și se apucă să desprindă căptușeala costumului lui Pendergast, căutând peste tot. Ieșiră la iveală și

alte obiecte – o pensetă, câteva pachețele minuscule cu substanțe chimice –, pe care le puse pe masă.

– Gura. Verifică-i gura.

Fabbri deschise gura lui Pendergast, îi examină dinții, se uită sub limbă.

D'Agosta se cutremură, îngrozit de această înjosire. Odată cu descoperirea fiecărei unelte, simțea cum i se împuținau speranțele. Dar Pendergast avea o mulțime de trucuri în mânecă. Putea să-i scoată cumva din asta.

Fabbri îl puse pe Pendergast să facă un pas în lateral și să-și aplece capul în față, ca să-l poată căuta în păr. Agentul FBI se supuse, cu brațele încă ridicate, așezându-se astfel încât să nu stea cu fața către semicercul de oameni înarmați și către conte, care tocmai studia obiectele de pe masă cu murmure pline de interes. Fabbri era acum cu spatele la D'Agosta, în timp ce Pendergast era cu fața spre el. Și sergentul fu uimit de ceea ce văzu.

Îl văzu pe Pendergast mișcându-și mâinile aproape imperceptibil și scoțând o bucățică minusculă de metal dintre inelar și degetul mic al mâinii sale stângi. Reușise cumva să o palmeze la începutul percheziției.

– Bun, spuse Fabbri. Lasă brațele jos și treci în partea aia!

Pendergast făcu ceea ce i se ceruse. Cu o mișcare atât de uite încât D'Agosta nu era nici măcar sigur c-o văzuse, agentul FBI îndesă bucățica de metal sub gulerul jachetei lui Fabbri – folosindu-l chiar pe el drept ascunzătoare.

Fabbri examină apoi pantofii lui Pendergast, tăindu-le tocurile cu un cuțit și străpungând talpa în mai multe locuri. Ceea ce scoase la lumină un al doilea set de șperacle. Se încruntă și se întoarse din nou la costumul lui Pendergast.

În cele din urmă, percheziția se încheie, lăsând în urmă hainele lui Pendergast transformate în zdrențe.

– Acum celălalt, spuse Fosco.

Repetară procedura cu D'Agosta, dezbrăcându-l, tăind toate cusăturile și supunându-l aceleiași percheziții umilitoare.

– V-aș lăsa pe amândoi dezbrăcați, spuse contele, dar carcerele subterane din castelul ăsta sunt *atât* de umede... Nu mi-ar plăcea să văd c-ați răcit. Arătă spre hainele lor cu un gest al capului. Îmbrăcați-vă!

Cei doi se conformară.

Fabbri îi răsuci și le încătușă mâinile la spate.

– *Andiamoci*[1].

Contele le întoarse spatele și ieși din apartament. Fabbri îl urmă, apoi ieșiră Pendergast și D'Agosta. Cei șase oameni înarmați încheiau coloana.

Coborâră scara în spirală, ieșiră din donjon și reintrară în încăperile vechi ale castelului. Contele deschise drumul către acel *salotto* unde cinaseră, apoi trecură prin bucătărie și pătrunseră într-o cămară mare, străbătută de curenți de aer. În peretele opus se deschidea o arcadă, dând către o scară ce se pierdea în afara razei lor vizuale. Grupul coborî treptele, pătrunzând într-un tunel adânc, boltit, cu pereții picurând de umezeală împodobiți cu cristale de calcit. Trecură în tăcere pe lângă cămări pustii și pe lângă galerii goale din piatră.

– *Ecco,* spuse contele, oprindu-se în fața unei uși scunde.

Fabbri se opri la rândul său, iar Pendergast, care mergea cu ochii în pământ, se împiedică stângaci de el, venind din spate. Fabbri scoase o înjurătură și-l împinse, trântindu-l cu picioarele în sus lângă peretele de piatră.

– Intrați, spuse contele.

Pendergast se ridică și se aplecă, pătrunzând în încăperea minusculă de dincolo de prag. D'Agosta îl urmă. Ușa de fier se trânti, cheia de metal se răsuci în broască și rămaseră în întuneric.

Fața contelui apăru în dreptul micii deschizături cu gratii din ușă.

– O să fiți în siguranță aici, spuse el, în vreme ce mă ocup de câteva detalii finale. Apoi mă întorc. Înțelegeți, am pregătit ceva special, ceva *corespunzător* pentru voi amândoi. Pentru Pendergast, un sfârșit desprins din literatură – de fapt, ceva din scrierile lui

[1] Să mergem (în lb. italiană, în orig.)

Poe. Iar pentru D'Agosta, ucigașul lui Pinchetti al meu, o să-mi folosesc dispozitivul cu microunde pentru o ultimă oară înainte de a-l distruge, scăpând astfel de ultima dovadă a implicării mele în această poveste.

Chipul se făcu nevăzut. O secundă mai târziu pieri și lumina slabă de pe coridor.

D'Agosta stătea în întuneric, ascultând ecoul pașilor care se îndepărtau. În scurt timp se lăsă tăcerea, cu excepția zgomotului slab al picăturilor de apă și al unui fâlfâit de aripi pe care îl puse pe seama liliecilor.

Își schimbă poziția și își strânse hainele rupte mai bine în jurul trupului. Vocea lui Pendergast ajunse la el prin întuneric, atât de joasă încât era aproape de neauzit.

– Nu văd nici un motiv pentru care să ne amânăm plecarea. Tu ai vreunul?

– Obiectul pe care am văzut că l-ai ascuns sub gulerul lui Fabbri era un șperaclu? șopti D'Agosta.

– Bineînțeles. Îi sunt îndatorat fiindcă l-a transportat pentru mine. Firește că m-am împiedicat de el ca să-l revendic. Iar acum sunt aproape sigur că Fabbri sau unul dintre ceilalți e afară, păzindu-ne. Bate în ușă, Vincent, și vezi dacă primești vreun răspuns.

D'Agosta lovi cu pumnii în ușă și începu să strige:

– Hei! Dați-ne drumu'! *Dați-ne drumu'!*

Ecoul se stinse încet pe coridorul de dincolo de prag.

Pendergast îi atinse brațul și îi vorbi din nou în șoaptă.

– Continuă să faci zgomot cât timp descui eu.

Sergentul țipă, urlă și înjură. Un minut mai târziu, Pendergast îi puse din nou mâna pe braț.

– S-a făcut. Acum ascultă-mă. Bărbatul care stă de pază în întuneric are cu siguranță o lanternă pe care-o s-o aprindă la cel mai mic semn că se petrec lucruri ciudate. Am de gând să-l găsesc și să mă ocup de el. Continuă cu scandalul, ca diversiune și ca să acoperi orice zgomot pe care l-aș putea face eu cât mă furișez prin întuneric.

– Bine.

D'Agosta își reluă strigătele, tropăind prin celulă și cerând să i se dea drumul. Era întuneric beznă, nu vedea nimic din ce făcea Pendergast. Urlă fără contenire. De-afară se auzi brusc o lovitură surdă, urmată de zgomotul unei căderi. Pe urmă prin deschiderea joasă pătrunse un fascicul de lumină.

– Excelentă treabă, Vincent!

D'Agosta se aplecă, ieșind prin cadrul scund al ușii. Afară, la vreo șase metri distanță, era Fabbri, cu fața în jos pe podeaua de piatră și cu brațele depărtate de trup.

– Ești sigur că există o cale de ieșire din hardughia asta? întrebă D'Agosta.

– Ai auzit chițăit de lilieci, nu?

– Da.

– Trebuie să existe o ieșire.

– Da, pentru un liliac.

– Pe unde zboară liliecii, pe acolo o să ne luăm și noi tălpășița. Dar mai întâi trebuie să punem mâna pe mașinărie. E singura noastră dovadă palpabilă împotriva contelui.

81

O porniră înapoi, prin coridorul întunecos cu pivnițe de depozitare, și urcară pe furiș străvechea scară către cămară. Pendergast inspectă cu grijă încăperea, apoi îi făcu semn lui D'Agosta să înainteze. Trecură încet din cămară în bucătărie: o încăpere imensă, cu mese paralele din lemn de pin uleiat și marmură, și cu o sobă enormă, plină de grătare și de suporturi. De cârligele mari din perete și de lanțurile din tavan atârnau vase din fontă pentru gătit. De alături, din acel *salotto* care servea drept sufragerie, nu se auzea nici un sunet. Totul părea părăsit.

– Când a adus dispozitivul, Pinketts a venit prin bucătăria asta și n-a lipsit mai mult de un minut. Trebuie să fie pe-aproape.

– De ce-ar fi încă în același loc?

– Amintește-ți ce-a spus Fosco. Vrea s-o mai folosească o dată: pe tine. Camera asta nu mai are decât două ieșiri în afara celei care duce în sufragerie. Cămara din care abia am venit, și *aia*.

Arătă către o ușă care răspundea într-un soi de depozit vechi pentru cărnuri.

În clipa aceea, de dincolo de sufragerie se auziră pași. Se lipiră de perete, în spatele ușii bucătăriei. Vocile vorbeau în italiană, prea nedeslușit ca să poată înțelege ce spuneau, dar erau tot mai aproape.

– Să continuăm căutarea, zise Pendergast, după o secundă. De-acum se poate da alarma în orice clipă.

Se aplecară și pătrunseră în depozitul de cărnuri: o încăpere răcoroasă, din piatră, cu bucăți de prosciutto și cu salamuri atârnate și cu rafturi gemând sub greutatea unor roți masive de brânză lăsată să se învechească. Pendergast roti lanterna prin spațiul înghesuit. Pe unul dintre rafturile de sus se zări o sclipire de aluminiu.

– Acolo!

D'Agosta înșfăcă imediat cutia.

– E prea voluminoasă, spuse Pendergast. Scapă de cutie și hai să asamblăm arma.

Deschiseră cutia și – cu o oarecare dificultate – Pendergast înșurubă laolaltă diversele părți. Îi întinse arma lui D'Agosta, și sergentul și-o agăță de umăr folosind cureaua de piele care îi era atașată. Apoi se grăbiră să revină în bucătărie. Auziră alte voci, de data asta venind chiar din sufragerie. Bâzâitul unei stații radio. O voce scrâșni, sonoră, cuprinsă de panică.

– *Sono scappati!*[1]

O stârni agitație, apoi auziră pași îndepărtându-se.

– Au stații de emisie-recepție, murmură Pendergast.

Așteptă numai o clipă. Pe urmă se repezi în bucătărie și traversă sufrageria, urmat de D'Agosta, cu arma săltându-i pe umăr. Alergară prin galeria centrală, pe lângă portretele înnegrite de vreme și pe lângă tapiseriile luxoase.

În fața lor se auzeau voci estompate.

– Pe aici, spuse Pendergast, arătând către o mică ușă deschisă.

Îi trecură pragul în fugă și se pomeniră într-o sală veche de arme. De pereți atârnau săbii ruginite, armuri și platoșe de zale. Fără să scoată nici un cuvânt, Pendergast luă o sabie, o studie, apoi alese o alta.

Vocile crescură în intensitate. Pe urmă un grup de bărbați trecu prin fața ușii, alergând cât îi țineau picioarele către sufragerie și bucătărie.

Pendergast se uită pe furiș afară și îi făcu semn lui D'Agosta.

[1] Au evadat (în lb. italiană, în orig.)

Își continuară drumul prin galerie, apoi cotiră, străbătând un labirint de încăperi elegante și ajungând în cele din urmă în camerele mici și umede, fără ferestre, din jurul vechiului donjon. D'Agosta nu mai auzea alți pași în afară de ai lor. Se părea că, pentru moment, aveau noroc; nimeni nu se așteptase ca ei s-o ia către inima castelului în loc să se îndrepte spre zidurile exterioare.

Abia ce îi trecuse asta prin minte când auzi în fața lui un glas, vociferând cu furie. Se uită în jur. În acel șir de încăperi goale, din piatră, nu aveau unde să se ascundă.

Pendergast se repezi în spatele ușii. D'Agosta se ghemui în spatele lui. În prag apăru alergând ușor un bărbat, cu o stație radio în mână. Pendergast înălță sabia cu o mișcare rapidă; omul gemu, apoi căzu pe podea, cu fața în jos și cu brațele rășchirate, străpuns, sângele scurgându-i-se pe dalele de piatră.

Cât ai clipi, Pendergast îi luă arma, un pistol Beretta de 9 mm. Îi întinse sabia lui D'Agosta și îi făcu semn să-l urmeze.

În fața lor se căsca intrarea în casa unei scări în spirală, care se afunda în întuneric. O rupseră la fugă în josul treptelor, sărind câte două o dată. Deodată, Pendergast își ridică mâna...

De jos se auzea zgomotul slab al unor pași. Cineva urca spre ei alergând.

– Câți bandiți are dobitocul ăsta gras în slujba lui? bombăni D'Agosta.

– Cât de mulți poftește, socot. Nu te mișca. Avem avantajul surprizei și al altitudinii.

Pendergast ținti cu atenție în josul curbei treptelor. Câteva clipe mai târziu își făcu apariția un bărbat în haine de țăran. Agentul FBI trase fără să ezite, apoi îngenunche lângă silueta chircită, îi luă arma și i-o aruncă lui D'Agosta.

Un al doilea bărbat striga de jos:

– *Carlo! Cosa c'è?*[1]

Pendergast se repezi în josul scărilor cu zdrențele costumului fâlfâind în urma lui și, sărind către al doilea bărbat, îi trase un șut în cap, aruncându-l pe spate, cu picioarele în sus. Aterizâ cu

[1] Carlo! Ce s-a întâmplat? (în lb. italiană, în orig.)

ușurință, se opri ca să smulgă pistolul din mâna omului căzut și și-o îndesă la betelia pantalonilor.

Alergară pe un coridor întunecat, care se îndepărta de scară. D'Agosta auzi strigăte în spatele lor. Pendergast stinse lanterna, ca să nu mai fie o țintă ușoară, și continuară să înainteze printr-o beznă aproape deplină.

În fața lor, tunelul se despărțea în două. Pendergast se opri, examină podeaua și plafonul.

– E guano, vezi? Liliecii ies pe-aici.

O luară prin tunelul din stânga. În spatele lor, în depărtare, apăru acum o lumină palidă. Răsună o împușcătură și glonțul șuieră, lovind în piatră. D'Agosta se opri să răspundă cu foc. Urmăritorii rămaseră pe loc, trăgându-se la adăpost.

– Ce zici de arma cu microunde? întrebă el.

– E inutilă în situația asta. Durează prea mult până-și face efectul. Și nici n-avem timp să ne dăm seama cum se folosește.

Tunelul se ramifică din nou. D'Agosta simți miros de aer proaspăt și zări un licăr palid de lumină. Trecură dincolo de un alt colț, apoi de un altul – și se pomeniră dintr-odată în fața unui grilaj din drugi groși de fier, printre care pătrundea o lumină strălucitoare. D'Agosta văzu că deschiderea dădea către stâncile de sub castel. Dincolo de ele se deslușeau pantele abrupte ale muntelui, coborând într-o ravenă adâncă în stânga și înălțând în dreapta colți de stâncă și piscuri ascuțite.

– Rahat!

– Mă așteptam la ceva de genul ăsta, spuse Pendergast. Agentul cercetă în grabă drugii. Vechi, dar solizi.

– Și acum?

– Rezistăm pe poziție. Mă bazez pe abilitatea ta de țintaș, Vincent!

Pendergast se lipi de peretele tunelului, în zona ultimului cot, iar D'Agosta făcu același lucru. Urmăritorii se apropiau acum mai repede – judecând după zgomotul pașilor, erau cel puțin șase. D'Agosta se răsuci, ținti și trase. În semiîntuneric, văzu una dintre siluete căzând. Celelalte se împrăștiară, lipindu-se de pereții aspri de

piatră. Se auzi detunătura de răspuns a unei carabine. O urmă păcănitul grăbit al unei arme automate: două rafale scurte, gloanțele ricoșând de plafon într-o ploaie de scântei și de așchii de piatră.

– *Rahat!* făcu D'Agosta, trăgându-se înapoi fără să vrea.

– Ține-i în continuare pe loc, Vincent, până când văd ce pot face cu drugii ăștia.

D'Agosta se ghemui, ieși scurt de după colț, trase. Arma automată îi răspunse, gloanțele ricoșând din nou din plafon, împrăștiindu-se și căzând cu un zgomot surd, nu departe de el.

„Trag intenționat ca să ricoșeze."

Scoase încărcătorul pistolului și îl privi. Era pentru zece gloanțe: se vedeau șase, plus cel de pe țeavă.

– Uite încărcătorul de rezervă, spuse Pendergast, aruncându-i-l. Nu-ți irosi muniția.

Polițistul se uită la încărcător. Era plin. Avea la dispoziție șaptesprezece gloanțe.

O altă rafală scurtă a pistolului automat izbi plafonul șuierând și căzu, cu pocnituri surde, chiar la picioarele lui.

„Unghiul de incidență e egal cu unghiul de reflexie", își aminti vag D'Agosta, din vremurile când juca biliard. Trase țintind zona din care văzuse că ricoșau gloanțele, de două ori, alegând de fiecare dată o porțiune netedă a pietrei și respectând cu atenție unghiul de ricoșare.

Se auzi un țipăt. „Unu la zero pentru matematică."

Urmă un foc de baraj, cu toate gloanțele ricoșând. D'Agosta se rostogoli înapoi exact la timp, înainte ca vreo duzină de cartușe să izbească locul unde stătuse.

– Cum merge? strigă el, peste umăr.

– Am nevoie de mai mult timp, Vincent! Fă-mi rost de timp!

Din plafon ricoșară alte gloanțe, într-o împroșcare de așchii de piatră.

Timp. D'Agosta n-avea de ales, trebuia să tragă din nou. Se furișă pe lângă colț și se uită în jur. Un om tocmai ieșise în fugă din întuneric și alerga, vrând să ocupe o poziție mai apropiată.

D'Agosta trase o dată și îl nimeri în braț, făcându-l să se retragă cu un țipăt.

Acum trăgea Pendergast, ritmic. Sergentul aruncă o privire în spate și îl văzu țintind zidul în care erau fixate gratiile.

Alte gloanțe aterizară în jurul lui, ici și colo. Răspunse cu un nou foc.

Pendergast își golise încărcătorul.

– Vincent! strigă agentul.

– Ce e?

– Aruncă-mi arma ta!

– Dar...

– Arma!

Pendergast o prinse, ținti cu atenție și trase de aproape în zid, în fiecare punct unde era cimentat un drug. Cimentul era vechi și moale și loviturile aveau efect, totuși D'Agosta se crispă, nereușind să se abțină de la a număra gloanțele irosite. Un cartuș, două, trei, patru, apoi un declic sec. Agentul FBI scoase încărcătorul golit, aruncându-l într-o parte. D'Agosta i-l întinse pe cel de rezervă. Focul de după colț se înteți se. Mai aveau la dispoziție doar câteva minute înainte de a fi ajunși din urmă.

Răsunară încă șapte împușcături. Pe urmă Pendergast se opri, se aplecă.

– Lovim cu piciorul, amândoi odată. La trei!

Izbiră violent grilajul, dar acesta rămase neclintit.

Pendergast mai trase de două ori, apoi își îndesă arma în betelia pantalonilor.

– Lovim din nou. De pe podea.

Se întinseră pe spate, își strânseră genunchii la piept și izbiră simultan grilajul.

Acesta se clinti.

Repetară lovitura, apoi iarăși... și grilajul se desprinse, zăngănind în josul stâncii într-o ploaie de bolovani și de prundiș.

Se ridicară și se apropiară de muchie. Înainte de a redeveni plană, stânca rugoasă cobora vertical, pe cel puțin cincisprezece metri.

– La dracu', murmură D'Agosta.

– N-avem de ales. Aruncă mașinăria. Caută un tufiș, un loc unde aterizarea să fie cât mai blândă. Pe urmă coboară.

D'Agosta se aplecă și aruncă arma cu microunde într-un pâlc de tufe dese. Apoi, înăbușindu-și frica, se întoarse și se lăsă ușor în jos, dincolo de muchie. Alunecă încet, ținându-se bine de mortarul în care fusese înfipt grilajul, și găsi un sprijin pentru picioare. Încă un pas în jos, încă un sprijin pentru picior. Peste câteva clipe, ajunsese cu capul mai jos de buza tunelului, lipit de fațada stâncii.

Pendergast apăru brusc alături de el.

– Când cobori, deplasează-te într-o parte. E mai ușor să vezi punctele de sprijin și devii o țintă mai dificilă.

Stânca era din calcar, cu proeminențe, oferind puncte de sprijin din belșug. Pentru un alpinist profesionist n-a fi reprezentat probabil o provocare, dar D'Agosta era înspăimântat. Picioarele îi alunecau întruna și pantofii cu talpă de piele nu-i erau aproape de nici un ajutor.

Cobora cu prudență, mișcându-și mâinile pe rând și încercând să nu-și frece degetul rănit de pietrele ascuțite. Pendergast era deja departe, mult mai jos, și cobora cu iuțeală.

Din deschiderea de deasupra răsunară ecourile unor împușcături, urmate de un foc înspăimântător de baraj și apoi de un moment de tăcere. Pe urmă o rafală de voci:

– *Eccoli! Di là!*[1]

D'Agosta se uită în sus și văzu câteva capete întinzându-se deasupra prăpastiei. Apăru o mână cu o armă, îndreptând-o spre el. Nici că se putea o țintă mai ușoară. Hristoase, se sfârșise...

De departe, de jos, se auzi detunătura pistolului lui Pendergast – ultimul său glonț. Urmăritorul fu lovit drept în frunte; se clătină, apoi se prăvăli, cu capul înainte, către stâncile de dedesubt, căzând pe lângă D'Agosta în tăcere. El își feri privirea și reîncepu să coboare, pe cât de rapid cuteza să o facă.

[1] Iată-i! Acolo! (în lb. italiană, în orig.)

Din deschiderea de deasupra se auzi gălăgie. D'Agosta văzu un alt urmăritor apărând cu precauție pe după margine, de data asta ținând arma automată. Recunoscu forma butucănoasă a unui Uzi.

Se lipi de stâncă. Pendergast se făcuse nevăzut dedesubt. Unde naiba era?

Auzi pistolul automat trăgând rafale scurte și gloanțele îi șuierară pe la urechi. Încercă să-și întindă piciorul în căutarea unui alt punct de sprijin, dar își dădu seama că era protejat de un prag subțire de stâncă de deasupra capului său; dacă se mișca iarăși, ar fi fost expus.

O altă rafală îi confirmă că nu se înșelase: era țintuit locului.

– Pendergast!

Nici un răspuns.

Urmară alte împușcături, înțepându-i fața cu sfărâmături de piatră. Își mișcă un picior, de probă.

O altă rafală, și simți un glonț crestându-i pantoful. Își retrase piciorul. Acum respira precipitat, gâfâind, agățat de micul său punct de sprijin. Nu se mai simțise atât de înspăimântat în toată viața lui.

Noi împușcături, noi sfărâmături de stâncă.

Trăgeau *prin* pragul subțire de deasupra lui. Aveau să-l doboare chiar dacă nu se mișca. Își simți sângele curgându-i pe obraz din tăietura făcută de o așchie de piatră.

Urmă o împușcătură, de data asta de dedesubt; se auzi un țipăt de deasupra, și un alt bărbat căzu fulgerător pe lângă el, însoțit de pistolul uzi.

„Pendergast." Probabil ajunsese jos și luase arma mortului.

D'Agosta începu să coboare cuprins de panică, alunecând, redresându-se, alunecând iarăși. Se auzi încă o împușcătură de jos, apoi o alta – Pendergast îl acoperea, ținea urmăritorii departe de deschiderea de deasupra. Stânca începu să devină ceva mai puțin abruptă și parcurse ultimii șase metri pe jumătate coborând și pe jumătate lunecând. Pe urmă se pomeni în vârful unei pante acoperite de grohotiș, ud leoarcă de transpirație, cu inima bătând

să-i spargă pieptul, cu picioarele moi. Pendergast era acolo, ghemuit după un bolovan și trăgând, către deschizătura din susul stâncii.

– Ia mașinăria și hai să mergem, spuse el.

D'Agosta se duse în patru labe până la hățișul de tufișuri și recuperă arma. Una dintre proeminențe era ușor îndoită și dispozitivul arăta, pe de-a-ntregul, cam pătat și cam zgâriat, dar altminteri părea să nu fi avut de suferit. Și-l agăță de umăr și alergă spre adăpostul oferit de copaci. Pendergast i se alătură o clipă mai târziu.

– Coborâm. Pe drumul către Greve.

O porniră în josul dealului, alergând în salturi printre castani, zgomotul împușcăturilor de deasupra și din urma lor estompându-se din ce în ce mai mult.

Și apoi Pendergast se opri iarăși, pe neașteptate.

În liniștea care se lăsă, D'Agosta auzi un sunet înălțându-se din josul pantei. Lătratul ritmat al câinilor.

Al foarte multor câini.

82

Pendergast ascultă o clipă, apoi se întoarse către D'Agosta.

– Câinii contelui, pentru vânătoarea de mistreți. Cu dresorii lor. Vin de jos.

– O, Dumnezeule...

– Sunt antrenați să se răsfire în evantai, formând o linie impenetrabilă, să încolțească prada și s-o înconjoare. Trebuie să urcăm spre culme și să trecem dincolo de ea. E singura noastră șansă de scăpare.

Se întoarseră și începură să se cațăre pe brânci prin pădurea de pe râpa abruptă, deplasându-se în unghi față de povârniș și îndepărtându-se de castel. Era o ascensiune dificilă, neplăcută: pădurea de castani era plină de tufișuri și de rugi, pământul era ud și frunzișul căzut, alunecos. D'Agosta auzea sub ei lătratul câinilor, care păreau zeci și zeci, suprapunându-se într-o cacofonie de sunete. Lătrăturile răsunau limpede în cuprinsul văii, de la un capăt la altul. Păreau că se apropie din ce în ce mai mult.

Urcară printr-o zonă deosebit de abruptă a pădurii, care se transformă pe neașteptate într-o pantă mai blândă, plantată cu viță-de-vie, cu frunzele galbene în aerul toamnei. Alergară la deal printre rânduri, gâfâind și împleticindu-se printre bulgării de pământ ud și cleios, care li se lipea de pantofi.

Nu era nici o îndoială: câinii câștigau teren.

În capătul opus al viei, Pendergast se opri o clipă, să cerceteze locul. Erau în defileul adânc dintre două culmi. Crestele se îngustau pe măsură ce se apropiau de vârf, la vreo opt sute de metri distanță. Castelul se afla sub ei, pe pragul său de stâncă, întunecat și sinistru.

– Haide, Vincent, spuse agentul FBI. N-avem nici o clipă de pierdut!

Via făcea loc unei alte râpe abrupte, acoperite cu o întindere deasă de castani. Înaintau cu greu, hainele lor deja rupte fiind și mai mult sfâșiate de tufele de măceș. Deasupra capetelor lor se ivi zidul sfărâmat al unei construcții vechi, în ruină, o foarte veche *casa colonica,* potopită de plante cățărătoare. Se urcară dincolo de ea și de dependințele ei și intrară într-un luminiș năpădit de buruieni. Pendergast se opri din nou să studieze coasta de deasupra lor.

D'Agosta își simțea inima gata să explodeze. Dispozitivul cu microunde îi atârna de umăr ca o imensă povară. Gâfâind ca să-și recapete răsuflarea, privi în josul pantei și întrezări mai mulți câini, alergând și lătrând. Își strângeau rândurile. Acum putea distinge fluierăturile îndepărtate și strigătele dresorilor.

Pendergast se uita cu atenție în sus, către vârf, spre locul unde se îngusta defileul.

– Văd o sclipire de oțel.

– Oameni?

Pendergast dădu din cap în semn de încuviințare.

– Ai vânat vreodată mistreți?

– Nu.

– Exact așa suntem vânați noi. Ca mistreții. Acolo, sus, unde se îngustează trecătoarea, sunt vânătorii. Vreo zece, poate mai mulți, în adăposturi pentru pândă. Armele lor pot acoperi în întregime partea de sus a crestei. Dădu din cap, de parcă își aproba propriile spuse. E o vânătoare standard. Câinii scot mistreții din ascunzătoare și îi mână în susul unei văi care se îngustează pe măsură ce urcă spre culme, unde sunt siliți să iasă la lumină și sunt doborâți de vânători.

– Atunci ce facem?

– Nu ne purtăm ca mistreții. Îl loc să alegăm înainte, îndepărtându-ne de câini, o luăm în lateral.

Se întoarseră și alergară de-a lungul pantei, sub un unghi drept față de linia văii, urmărind ridicăturile și adânciturile terenului. Lătratul se auzea mai aproape și sunetul reverbera printre movile, creând impresia că animalele se apropiau din toate părțile.

Versantul abrupt al muntelui se afla, probabil, la jumătate de kilometru în fața lor. Dacă puteau trece dincolo de ea, se gândi D'Agosta pe când înaintau împleticindu-se, puteau ocoli câinii, coborând din nou povârnișul. Dar râpa era tot mai adâncă și pădurea, tot mai deasă, încetinindu-le mersul. Și apoi, cu desăvârșire pe neașteptate, ajunseră pe buza unei ravene înguste, dar foarte abrupte, pe fundul căreia curgea un torent vijelios, peste bolovani ascuțiți. În partea opusă, probabil la vreo șase metri distanță, se afla un perete de piatră umedă, acoperită de mușchi.

Era de netrecut.

Pendergast se răsuci pe călcâie. Câinii păreau acum foarte aproape. D'Agosta putea să audă până și trosnetul crengilor, tufișurile rupte, înjurăturile dresorilor.

– Nu putem traversa ravena asta, spuse Pendergast. Ne rămâne o singură opțiune. Trebuie să urcăm, încercând să ne strecurăm printre vânători.

Agentul FBI scoase pistolul luat de la bărbatul prăbușit în prăpastie și îi verifică încărcătorul.

– Au rămas trei gloanțe. Haide.

Reîncepură să urce. Lui D'Agosta nu-i venea să creadă că era în stare să meargă mai departe, dar adrenalina – și lătratul înspăimântător al câinilor dresați să vâneze mistreți – îl îmboldeau înainte.

Câteva minute mai târziu, pădurea se rări, devenind mai luminoasă. Se ghemuiră, apoi își continuară drumul încet, târându-se. Mai sus, pajiștile și viroagele pline de tufișuri luau cu desăvârșire locul pădurii. D'Agosta își trase îngrozit răsuflarea. Viroagele erau năpădite de tufe impenetrabile; pajiștile erau deschise și golașe, punctate cu pâlcuri izolate de copaci. Terenul

continua să se înalțe pe încă patru sute de metri, mărginit de două creste de stâncă, și culmina în cele din urmă cu un pisc dezgolit. Semăna cu un culoar de tragere.

Pendergast studie vârful preț de cel puțin un minut, în ciuda rapidității cu care se apropiau câinii. Apoi clătină din cap.

– N-are rost, Vincent. Ne sinucidem dacă mergem mai departe. Acolo sus sunt probabil mult prea mulți oameni și fără îndoială c-au vânat toată viața lor mistreți în valea asta. N-o să reușim niciodată să trecem printre ei.

– Ești sigur? Adică, ești sigur că sunt oameni acolo, sus?

Pendergast încuviință din cap, uitându-se din nou spre culme.

– De aici văd cel puțin vreo șase. Nu se poate spune câți alții se mai ascund în adăposturile dintre stânci. Se întrerupse, ca și cum ar fi chibzuit. Cercul s-a închis deja pe ambele laturi și deasupra noastră. Și nu ne putem întoarce la vale: n-o să reușim să trecem printre câini.

– Ești sigur?

– Printre câinii ăștia nu poate trece nici măcar un mistreț mascul de nouăzeci de kilograme, care aleargă prin tufele dese cu cincizeci de kilometri pe oră. Imediat ce ajunge pe linia lor, câinii converg către el și...

Tăcu. Se uită la D'Agosta cu ochii scânteind.

– Vincent, asta e! Există o cale de scăpare. *Ascultă-mă.* Eu cobor drept la vale. Când ajung pe linia câinilor, urletele lor vor atrage și alții și se vor strânge grămadă. Între timp, tu te deplasezi cu două sute de metri în lateral, în partea aia, cât poți de repede. Pe urmă cobori încet. *Încet.* Când o să auzi urletul care anunță încolțirea prăzii – e un sunet inconfundabil – o să știi c-am ajuns pe linia lor și că latră la mine. Șirul lor se întrerupe când converg și atunci poți trece. Atunci și numai atunci. E clar? *Așteaptă urletul de încolțire.* După ce treci printre ei, te îndrepți direct către drumul spre Greve.

– Și tu?

Pendergast ridică arma.

– Cu trei gloanțe? N-o să reușești niciodată!

– Nu există nici o altă posibilitate.

– Și unde ne întâlnim? Pe drumul către Greve?

Pendergast clătină din cap.

– Nu mă aștepta. Du-te la *il colonnello* și întoarce-te cu toate forțele disponibile, cât mai curând cu putință. *Cu toate forțele disponibile*. Înțelegi? Ia și mașinăria – o să ai nevoie de ea ca să-l convingi.

– Dar...

D'Agosta se întrerupse. Apoi – abia în clipa aceea – înțelese pe deplin consecințele intențiilor lui Pendergast.

– La naiba cu povestea asta, spuse el. Mergem împreună!

Lătrăturile se întețiră, ajungând mai aproape.

– Numai unul din noi poate trece. Nu există nici o altă cale. Acum *pleacă!*

– Nu plec. Nici gând... *Nu* te las aici, cu câinii...

– *Fir-ai să fii,* Vincent, *trebuie!*

Pendergast îi întoarse spatele fără nici un alt cuvânt și începu să coboare panta.

– Nu! strigă D'Agosta. *Nuuuu...!*

Dar era prea târziu.

Se simțea paralizat, pironit locului, nevenindu-i să creadă ce se petrecea. Silueta întunecată și zveltă a lui Pendergast cobora în salturi, ca o pisică, ținând arma ridicată – și dispăru printre copaci.

Nu mai era nimic de făcut, în afară de a urma planul. Cu mișcări aproape mecanice. D'Agosta prinse să se deplaseze de-a curmezișul dealului, în lateral, până când se îndepărtă cu vreo trei sute de metri. Se întoarse, pregătindu-se să coboare.

Dintr-odată se opri în loc. În fața lui, în pâlcul des de copaci de sub un pinten de piatră, se afla o siluetă singuratică. Din orice alt unghi de sus, ar fi fost invizibil, sub aflorimentul stâncos. Stătea nemișcat, uitându-se la el.

„Isuse, își spuse D'Agosta. Acum e-acum."

Își duse mâna spre dispozitivul cu microunde, apoi se răzgândi. Bărbatul nu era înarmat, sau cel puțin nu avea nici o armă la vedere. Putea ieși mai bine din încurcătură cu mâinile goale. Se pregăti să facă un salt înainte.

Însă apoi ezită. Deși era îmbrăcat în haine de țăran, necunoscutul părea altfel decât oamenii lui Fosco. Era foarte înalt și suplu, poate cu vreo zece centimetri mai înalt decât Pendergast, și purta o barbă tunsă cu grijă. Ochii lui aveau ceva ciudat. Erau de culori diferite: stângul căprui, iar dreptul de un albastru intens.

„Poate e un localnic, se gândi D'Agosta. Sau un braconier, sau altceva de genul ăsta. E un moment al naibii de bine ales pentru o plimbare."

Redeveni dintr-odată conștient de existența câinilor. Continuau să latre: un sunet uniform, cadențat, exact ca mai devreme.

Nu mai avea timp de irosit. Bărbatul îi întoarse calm spatele, fără să-i arate nici un interes. D'Agosta începu să coboare fără grabă, așteptând o schimbare a lătratului câinilor. Se mai uită o dată înapoi și îl văzu pe străin, încă nemișcat, privind cu atenție în josul pantei.

D'Agosta se răsuci pe călcâie și continuă să coboare prin pădure, încet și cu grijă. „Lasă-l în plata Domnului." Ceea ce conta era Pendergast. Avea să scape. Trebuia să scape, *trebuia*...

Și apoi, pe neașteptate, auzi, în dreapta și mai jos de el, un câine lătrând isteric, pe un ton mult mai înalt, mai insistent decât înainte. Se opri, ascultând. Un alt câine preluă urletul, apoi un al treilea. Peste o clipă, urla întregul șir. D'Agosta îi auzi convergând către o anumită zonă, într-o babilonie de lătrături ascuțite. Se auzi detunătura unei arme, chelălăitul unui câine. Lătrăturile înnebunite se întețiră. Era un sunet cumplit, întrerupt de o a doua împușcătură, apoi de a treia. Le urmă bubuitura mai joasă a unei carabine vechi, de calibru mare. D'Agosta nu putea să vadă nimic prin tufele dese, dar auzea foarte clar tot ce se petrecea.

Acum era momentul. Strângând mașinăria la piept, se repezi în josul pantei cu toată puterea și iuțeala de care era în stare, sărind, rupând în trecere rugii, lovindu-se, redresându-se, alergând cu disperare. Ieși într-un mic luminiș și de acolo întrezări pentru ultima oară – acum foarte departe în dreapta – silueta întunecată și singuratică a lui Pendergast, înconjurată de o haită înfierbântată de câini, și cel puțin o duzină de bărbați venind

către el din ambele laterale și de jos, avându-l cu toții în bătaia puștii. Vacarmul era incredibil, inelul de câini surescitați se strângea, cei mai curajoși repezindu-se înainte, încercând să smulgă câte o bucată de carne.

D'Agosta continuă să alerge, să alerge întruna... și deodată se pomeni de partea cealaltă a șirului de câini, hămăiturile lor cumplit de vorace auzindu-se acum în spatele lui și mai sus de el. Își continuă drumul, urletele de coșmar ale câinilor și înjurăturile și strigătele dresorilor răsunându-i tot mai slab în urechi. Vânătoarea se încheiase, prada era încolțită – numai că nu era un mistreț, ci o ființă umană. Pendergast. Și nu avea cum să scape: nu și de data asta. Era peste putință.

83

Buck stătea pe patul său de fier din celula Centrului de Detenție Manhattan, ascultând și așteptând. Clădirea era modernă, sterilă, numai pereți albi și lumină fluorescentă, cu neoanele ascunse în carcase de sticlă armată. Deși era trecut de miezul nopții, auzea o grămadă de zgomote făcute de ceilalți deținuți, care loveau în gratii, țipau, se certau, cereau avocați. O parte dintre strigăte erau în limbi neinteligibile, sunând aspru, aproape barbar.

I se notaseră datele, i se luaseră amprentele, fusese fotografiat, făcuse duș, primise haine de schimb. Primise mâncare, un exemplar din ziarul *Times,* un telefon de la care să-și sune avocatul – și nu i se spusese absolut nimic. Avea impresia că stătea în celulă de o veșnicie. Fiecare oră care trecea înrăutățea lucrurile și mai mult. Când avea să înceapă? Oare asta simțise Hristos în timp ce aștepta să fie adus în fața lui Pilat din Pont? Ar fi preferat aproape orice altceva – bătăi, tortură, alte abuzuri – în locul acelei așteptări interminabile. Locul era steril, înăbușitor. Iar faptul că era singur în celulă constituia cel mai cumplit aspect. Tratamentul atât de amabil reprezenta aproape o cruzime. Se întrebă cât putea să-i mai suporte pe oamenii care veneau și plecau cu mâncarea lui: oameni care nu-i răspundeau niciodată la întrebări, nu-l priveau niciodată în ochi, nu scoteau niciodată vreun cuvânt.

Îngenunche pentru rugăciune. Când urma să se întâmple? Când aveau să se cutremure zidurile, să răsune vocile din înalturi,

să se deschidă pământul, înghițindu-i pe necredincioși? Când avea să se umple văzduhul de urletele condamnaților, când aveau să fugă împărații și prinții, căutându-și adăpost printre stânci, când aveau să apară pe cer cei patru călăreți ai Apocalipsei? Nu exista nici măcar o fereastră prin care să privească afară și nici o altă posibilitate de a vedea ceva.

Suspansul îl ucidea, literalmente.

Apăru un alt paznic: un negru masiv, în uniformă albastră, aducând o tavă.

– Ce-i asta? întrebă Buck, ridicându-și privirea.

Nici un răspuns. Bărbatul deblocă ferestruica dintre bare, introduse tava prin deschizătură și o lăsă pe podea, o împinse înăuntru, închise fanta, se întoarse cu spatele și plecă.

– Ce se întâmplă afară? strigă Buck. Ce...?

Dar gardianul de serviciu dispăruse.

Buck se ridică și se așeză din nou pe prici. Se uită la mâncare: o gogoașă cu brânză cremă și jeleu; un piept de pui în aspic; fasole verde cu o ușoară nuanță de gri și morcovi; un bulgăre de piure gros de cartofi. Banalitatea desăvârșită a meniului îl îngrețoșă.

În clipa aceea auzi ceva distinct de zgomotele obișnuite ale închisorii: voci, un zăngănit, strigătele celorlalți deținuți izbucnind pe neașteptate. Buck se ridică de pe pat.

Începea? Începea în sfârșit?

Pe culoar își făcură apariția patru polițiști înarmați până în dinți, cu bastoane atârnându-le la șold, mergând țanțoși în formație. Pentru el: veneau *pentru el*. Simți tremurul anticipării. Avea să se întâmple ceva. Era posibil să fie foarte brutal. Avea să fie pus la încercare, fără nici o îndoială, în cel mai înalt grad. Dar, indiferent ce urma să se petreacă, avea să accepte totul. Făcea parte din mărețul plan al Domnului.

Polițiștii se opriră în fața celulei lui. Îi fixă cu privirea, așteptând. Unul se apropie și citi de pe o fișă prinsă într-un dosar verde.

– Wayne Paul Buck?

El încuviință din cap, adunându-și toate puterile.

– Trebuie să vii cu noi.

– Sunt gata, răspunse sfidător, dar cu o demnitate imperturbabilă.

Polițistul descuie celula. Ceilalți se traseră înapoi, cu armele pregătite.

– Ieși, te rog! Întoarce-te și pune mâinile la spate.

Făcu așa cum i se ceruse. Avea să fie rău, foarte rău: o simțea. Oțelul rece al cătușelor îi cuprinse încheieturile și se auzi un pocnet: o prevestire a celor ce aveau să vină.

– Pe aici, domnule.

„Domnule." Începea batjocorirea.

Îl escortară în tăcere de-a lungul coridorului, până la un ascensor, urcară câteva etaje, apoi străbătură un alt coridor steril, oprindu-se în fața unei uși metalice, cenușii. Ciocăniră.

– Intră, se auzi vocea unei femei.

Ușa se deschise și Buck se pomeni într-o încăpere mică, cu un birou din metal și cu o singură fereastră prin care se zărea peisajul nocturn al Manhattanului de sud. La birou stătea polițista care îi condusese pe centurionii veniți să-l aresteze.

Rămase în picioare în fața ei, mândru, fără să se plece. Ea era Pilat din Pont al lui.

Femeia luă dosarul întins de căpetenia grupului de polițiști.

– Ai stat de vorbă cu un avocat? întrebă.

– N-am nevoie de avocat. Dumnezeu e avocatul meu.

Buck observă pentru prima dată cât de frumoasă era femeia – și cât de tânără. Avea un bandaj discret deasupra urechii, acolo unde o lovise piatra. El o salvase de la moarte.

„Diavolul are o mulțime de chipuri."

– Cum dorești.

Ea se ridică, își desprinse haina dintr-un cuier, apoi dădu din cap către polițiști.

– Șeriful e pregătit?

– Da, doamna căpitan.

– Atunci să mergem.

– Unde? întrebă Buck.

Singurul ei răspuns fu să deschidă drumul de-a lungul holului. Coborâră cu un alt ascensor și străbătură un labirint de

coridoare, ieșind în curte, unde aștepta cu motorul la ralanti o mașină de poliție fără însemne, strălucind în lumina unei duzini de lămpi cu sodiu. La volan se afla un polițist în uniformă. Lângă portiera pasagerului stătea un bărbat scund și îndesat, într-un costum gri de poliester, cu mâinile împreunate în față.

– Îi puteți scoate cătușele, le spuse Hayward polițiștilor. Așezați-l pe bancheta din spate, vă rog!

Îl descătușară, deschiseră portiera, îl împinseră încet înăuntru. Hayward stătea între timp de vorbă cu bărbatul în costum, întinzându-i dosarul verde și un suport cu clemă pentru hârtii. El semnă pe foaia prinsă în suport și i-o înapoie, apoi se urcă alături de șofer și trânti portiera. Femeia se aplecă spre geamul din spate.

– Probabil te întrebi ce-o să se întâmple cu dumneata, domnule Buck.

El simți un val de emoție. Asta era: îl scoteau din temniță și-l duceau să-și găsească sfârșitul, clipa supremă a sorții sale. Era pregătit.

– Acest domn este un șerif al Statelor Unite care te va escorta în avion, pe drumul de întoarcere în Broken Arrow, Oklahoma, unde ești așteptat ca să fii judecat pentru încălcarea eliberării condiționate.

Buck o privi uluit. Nu era cu putință. O altă batjocură. Era un truc, un vicleșug.

– M-ai auzit?

El nu dădu nici un semn că ar fi priceput. *Trebuia* să fie un truc.

– Procurorul districtual a hotărât să nu-ți aducă nici o acuzație aici, în New York – ar fi fost prea multă bătaie de cap. Și, ca să-ți spun adevărul, n-ai făcut nimic chiar atât de rău, în afara faptului că te-ai folosit de libertatea cuvântului într-un mod mai degrabă nechibzuit. Am avut noroc, am reușit să evităm o revoltă, să împrăștiem mulțimea în mod pașnic după plecarea dumitale. Toată lumea s-a dus acasă și locul e acum împrejmuit cu bariere. Departamentul de Întreținere a Parcurilor va face în curând curățenie și însămânțări, ceea ce era oricum necesar. Așa că, vezi dumneata, de fapt nu s-a săvârșit nimic rău și considerăm că e mai bine ca întregul incident să se încheie discret și să fie dat uitării.

Buck o asculta abia reușind să-și creadă urechilor.

– Și ce-o să se întâmple cu mine? reuși în sfârșit să întrebe.

– După cum spuneam, te trimitem înapoi, în Oklahoma, unde există un ofițer care se ocupă de eliberările condiționate de-a dreptul nerăbdător să stați de vorbă. Noi nu te vrem. Ei au întâietate, și te vor înapoi. Totul se termină cu bine în toate privințele.

Femeia îi zâmbi, sprijinindu-și mâna pe partea laterală a mașinii.

– Domnule Buck? Te simți bine?

El nu-i răspunse. Nu se simțea bine. Îi era rău. Nu asta ar fi trebuit să se întâmple. Era o înșelăciune, o înșelăciune plină de răutate.

Ea se aplecă puțin mai mult înspre geam.

– Domnule Buck? Dacă nu te superi, aș vrea să-ți spun ceva personal.

El se holbă la femeie.

– În primul rând, există un singur Isus și Acela nu ești dumneata. Încă un lucru: sunt creștină și încerc să fiu o bună creștină, deși poate că nu reușesc întotdeauna. Când mă aflam la mila gloatei, n-ai avut nici un drept să stai acolo, să mă arăți cu degetul și să emiți judecăți. Ar trebui să citești cu mai multă atenție acest pasaj din Evanghelia după Matei: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați... Fățarnice, scoate întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea să scoți paiul din ochiul fratelui tău". Se întrerupse pentru o clipă, apoi adăugă: Întotdeauna mi-a plăcut cel mai mult Biblia în versiunea regelui Iacob. Acum ascultă-mă. Preocupă-te *de dumneata* de acum înainte, fii un bun cetățean, ferește-te de necaz și respectă legea.

– Dar... Nu vă dați seama... O să se-ntâmple. Vă previn, se apropie.

Buck abia reușea să pronunțe cuvintele.

– Dacă urmează o A Doua Venire, e al naibii de sigur că dumneata n-o să fii anunțat dinainte... măcar atâta lucru știu *sigur*. După care îi zâmbi, lovi cu palma în lateralul mașinii și adăugă: La revedere, domnule Buck! Ai grijă să nu calci strâmb.

84

În sufrageria elegant mobilată din corpul principal al Castelului Fosco, contele aștepta răbdător să i se servească masa de seară. Pereții vilei din secolul al cincisprezecelea erau extrem de groși și nu se auzea nici un sunet, în afară de firavul zbârnâit mecanic al lui Bucefal, aflat alături, pe un suport în formă de T, de unde lovea cu ciocul său artificial într-o nucă artificială. Ferestrele impunătoare ale încăperii ofereau o priveliște spectaculoasă: dealurile din Chianti și valea adâncă a râului Greve. Dar Fosco era mulțumit să stea pe scaunul său masiv din lemn de stejar din capul mesei lungi, rememorând, cu un calm savuros, evenimentele zilei.

Zgomotul pașilor târșâiți de pe coridor îi întrerupse reveria. O clipă mai târziu apăru Assunta, bucătăreasa, aducând o tavă imensă. O așeză în capătul opus al mesei, apoi îi aduse rând pe rând felurile de mâncare: *maltagliati ai porcini*[1] simplu; coadă de vițel, servită *alla vaccinara*[2]*; fegatini*[3] la grătar; *contorno*[4] de secărea prăjită în ulei de măsline. Era mâncarea simplă, obișnuită, în pregătirea căreia excela bucătăreasa lui și pe care o prefera Fosco când se afla în țară. Iar dacă felului în care i-o prezenta Assunta îi

[1] Paste cu ciuperci (în lb. italiană, în orig.)
[2] După rețeta măcelarilor (în lb. italiană, în orig.)
[3] Ficat (în lb. italiană, în orig.)
[4] Garnitură (în lb. italiană, în orig.)

lipseau cizelarea și subtilitatea lui Pinketts... în privința asta nu era, din păcate, nimic de făcut.

Îi mulțumi și, în timp ce ea părăsea încăperea, își turnă un pahar din excepționalul Chanti Classico de pe domeniul său. Apoi se concentră cu încântare asupra mâncării. Deși era lihnit, mâncă încet, savurând fiecare îmbucătură și fiecare înghițitură de vin.

În cele din urmă, masa odată încheiată, sună dintr-un mic clopoțel de argint aflat lângă mâna sa dreaptă. Assunta reapăru.

– *Grazie,* spuse el, tamponându-și colțurile gurii cu un șervet uriaș de olandă.

Assunta făcu o plecăciune stângace.

Contele se ridică.

– După ce termini de strâns masa, poți să-ți iei câteva zile libere.

Femeia îi adresă o privire iscoditoare, fără să-și ridice fruntea.

– *Per favore, signora*. Au trecut luni de zile de când ți-ai vizitat ultima oară fiul din Pontremoli.

Plecăciunea femeii se adânci.

– *Mille grazie*.

– *Prego. Buona sera*.

Contele se răsuci încet pe călcâie și părăsi sufrageria.

Bucătăreasa odată plecată, în castel n-avea să mai rămână nici un servitor. Oamenii lui își îndepliniseră misiunea și plecaseră. Până și îngrijitorii terenurilor primiseră câteva zile libere. Pe domeniu nu mai rămăsese decât Giuseppe, bătrânul dresor de câini: întâmplarea făcea să nu se poată lipsi de el.

Toate acestea nu pentru că Fosco n-ar fi avut încredere în servitori; aveau cu toții legături vechi cu familia lui, unele datând chiar și de opt sute de ani, iar loialitatea lor era mai presus de orice dubiu. Dar dorea, pur și simplu, să-și termine treburile fără să fie deranjat.

Străbătu încet încăperile imense ale castelului: *il salone,* sala portretelor, sala armelor. Plimbarea îl purtă înapoi în timp: mai întâi prin adăugirile mai vechi, din secolul al treisprezecelea, apoi prin încăperile încă și mai vechi, construite cu o jumătate de mileniu înaintea primelor. Acolo nu exista electricitate, nu se

regăsea nici unul dintre aspectele confortului modern, cum ar fi canalizarea sau încălzirea centrală. Furnicarul de camere mici, fără ferestre, devenea tot mai întunecat și mai apăsător și Fosco se opri ca să ia o torță din aplica încastrată în zid și s-o aprindă. Se întoarse spre o masă veche de lucru din apropiere, luând și un alt obiect, pe care și-l îndesă în buzunarul vestei. Apoi intră pe un coridor lateral și își continuă drumul, coborând: coborând într-un labirint de tunele săpate direct în stâncă.

O mare parte din subsolul vast al castelului Fosco era folosită pentru produsele obținute de pe domeniu. O mulțime de încăperi erau rezervate pentru producerea vinului: erau pline de instalații de îmbuteliere și de vase pentru fermentare, de nenumărate butoaie mici, din stejar franțuzesc. Altele erau rezervate pentru îmbătrânirea șuncii de mistreț: spații adânci, răcoroase, de ale căror plafoane atârnau nenumărate bucăți de șuncă, încă acoperite de blană aspră. Altele erau folosite pentru depozitarea uleiului de măsline și pentru fabricarea oțetului *balsamico*. Însă acolo – cu mult sub zona fortificată a castelului – nu existau asemenea spații largi și bine ventilate. Pivnițele înguste erau săpate adânc în calcarul stâncii proeminente, iar scările ca niște tirbușoane duceau în puțuri și în încăperi neîntrebuințate de cinci sute de ani.

Pe una dintre aceste scări cobora Fosco. Aerul era rece, pereții luceau de umezeală. Contele își încetini pașii încă și mai mult: pietrele cioplite de mână erau alunecoase și, dacă ar fi căzut, n-ar fi avut cine să-i audă strigătele.

Scara se sfârși în cele din urmă într-un labirint de pivnițe înguste, cu cărămidă veche căptușind pereții. În aceștia erau săpate nișe și fiecare adăpostea câte un schelet: membri ai familiei morți de multă vreme sau – mai probabil, dat fiind numărul lor – aliați căzuți în războaie purtate cu un mileniu în urmă. Aerul era viciat și torța pâlpâia în vreme ce Fosco își urma traseul întortocheat.

Pe măsură ce pătrundea mai adânc în labirint, zidurile vechi erau din ce în ce mai zgrunțuroase. Trecu prin mai multe locuri unde se desprinseseră de stâncă, năruindu-se și lăsând în urmă mormane de cărămizi sparte. Scheletele căzute se găseau din

abundență, de parcă ar fi fost aruncate și abandonate în locul unde zăceau, cu oasele roase și împrăștiate de șobolani.

Pivnița se termina într-o fundătură. Întunericul era atât de dens, încât torța lui Fosco abia reușea să-l străpungă. Făcu un alt pas înainte și o mișcă, descriind cu prudență un arc în ultima firidă din fața lui.

Flacăra pâlpâitoare dezvălui silueta agentului Pendergast, cu capul căzut în piept. Fața zgâriată îi sângera dintr-o mulțime de răni. Costumul lui negru, de obicei imaculat, era zdrențuit și murdar, iar haina îi zăcea grămadă la picioare. Un strat gros de noroi toscan îi acoperea pantofii englezești, lucrați de mână. Părea inconștient și ar fi căzut la pământ, în fața lui Fosco, dacă n-ar fi fost lanțul gros care îi înconjura strâns pieptul. Pornea dintr-un belciug de fier încastrat în zidul de stâncă și era prins cu un lacăt de un al doilea belciug, aflat în partea opusă a lui Pendergast. Brațele agentului atârnau moi pe lângă trup, legate la încheieturi cu lanțuri suplimentare, fixate de peretele din spate al nișei.

Prima mișcare a torței lui Fosco fusese făcută cu mare grijă. Învățase că nu trebuia să-și subestimeze adversarul nici măcar acum. Dar Pendergast era evident imobilizat, neputincios. Încurajat, contele apropie din nou torța.

Când lumina flăcării îi traversă fața, agentul FBI se mișcă. Pleoapele i se ridicară.

Fosco se retrase instantaneu cu un pas.

– Agent Pendergast? rosti el pe un ton afectat. Aloysius? Ne-am trezit?

Pendergast nu răspunse, dar ochii îi rămaseră deschiși. Își mișcă fără vlagă membrele, rotindu-și mâinile încătușate.

– Te rog să mă ierți, dar lanțurile sunt necesare. O să-ți dai seama în curând de ce.

Cum nu primi nici un răspuns, continuă să vorbească.

– Fără îndoială că te simți slăbit, că abia ești în stare să te miști. Și s-ar putea să fii atins într-o oarecare măsură de amnezie. Fenobarbitalul are uneori acest efect: a părut cel mai simplu mod de a te readuce la castel, fără eforturi inutile. Așa că permite-mi

să-ți împrospătez memoria. Tu și bunul sergent D'Agosta v-ați plictisit de ospitalitatea mea și ați vrut să plecați. Eu, firește, am avut de obiectat. Mă tem c-a avut loc o luptă urâtă, în care a pierit dragul meu Pinketts. Tu ai depus o anumită scrisoare, pe care-am fost nevoit s-o revendic. A urmat încercarea voastră de evadare. Mă tem că sergentul D'Agosta a reușit să scape. Dar important este că *tu,* dragul meu agent Pendergast, te-ai întors: ai revenit, în siguranță, în sânul castelului Fosco! Și insist să rămâi aici, ca oaspete al meu. Nu, serios – nu vreau să aud nici un protest.

Fosco așeză cu grijă torța într-un suport de fier din perete.

– Îmi cer scuze pentru confortul redus. Însă acestor încăperi nu le lipsește farmecul natural. Observi rețeaua albă care scânteiază pe pereții cavernei? Este azotat de potasiu, dragul meu Pendergast... dintre toți oamenii, tu ești cel care ar trebuit să aprecieze această aluzie literară[1]. Și să înțelegi ceea ce va urma.

Și, pentru a-și sublinia spusele, contele își strecură mâna sub vestă și scoase încet o mistrie.

La vederea ei, în ochii apatici, năuciți de medicamente hipnotice ai lui Pendergast apăru o scurtă licărire.

– Aha! strigă încântat contele. Aluzia e *clară* pentru tine! Atunci să trecem la fapte cu toată graba.

Se răsuci într-o parte și mătură un morman de oase învălmășite, dând la iveală o mare cantitate de mortar proaspăt pregătit.

Folosindu-se de mistrie, întinse un strat gros de-a lungul intrării în firidă. Apoi se îndreptă spre una dintre grămezile de cărămizi căzute și, luând câte două o dată, le aduse în fața nișei, înșiruindu-le cu grijă peste mortar. Peste câteva minute, primul rând de cărămizi era așezat și Fosco întindea un alt strat de mortar deasupra lui.

– Ce minunăție sunt cărămizile astea! exclamă el, în timp ce lucra. Sunt vechi de câteva secole, făcute chiar din argila de pe deal. Uite ce masive sunt: Fosco n-are nevoie de vreuna dintre cărămizile voastre englezești minuscule! Am cerut să se pună o

[1] Probabil aluzie la povestirea *Îngropat de viu (The Premature Burial)* de Edgar Allan Poe (n.tr.)

mare cantitate de var în mortar – aproape două părți de var la o parte de nisip –, pentru că vreau ca ultimul tău cămin să fie cât mai trainic cu putință. Vreau să reziste de-a lungul erelor, dragul meu Pendergast. Să reziste până când vor suna trâmbițele Apocalipsei!

Agentul FBI păstra tăcerea. Dar ochii lui împăienjeniți de fenobarbital se limpeziseră. Îl urmărea pe conte cu un stoicism aproape felin – dacă stoicism era cuvântul potrivit, reflectă Fosco. Termină al doilea rând de cărămizi și se opri ca să-i întoarcă privirea.

– Plănuiesc asta de ceva vreme, spuse contele. De fapt, de destul de multă vreme. Vezi tu, încă de la prima noastră întâlnire, de la serviciul funerar al lui Jeremy Grove – când am avut acea mică neînțelegere asupra tripticului lui Ghirlandaio –, mi-am dat seama că erai cel mai formidabil adversar pe care-l înfruntasem vreodată.

Se opri, așteptând un răspuns. Dar Pendergast continua să păstreze tăcerea și să nu se miște – cu excepția pleoapelor care clipeau. Așa că Fosco se întoarse la munca lui și – cu energia dată de un acces brusc de furie – înălță al treilea, al patrulea și al cincilea strat de cărămizi.

Se opri din nou după ce așeză ultima cărămidă din rândul al șaselea. Scurta răbufnire de mânie încetase și redevenise el însuși. Zidul ajungea acum până la mijlocul lui Pendergast. Aruncându-și în spate poalele hainei, Fosco se așeză cu grație pe vechiul morman de cărămizi, să se odihnească. Privirea i se opri asupra prizonierului aproape cu blândețe.

– Țin să observi că zidesc după procedeul flamand, alternând cărămizile plasate perpendicular cu cărămizi așezate de-a lungul, spuse el. Frumos, nu-i așa? Dacă aș fi avut de ales, poate-aș fi ajuns zidar. Bineînțeles că înălțarea unui asemenea zid cere timp. Consideră-l ultimul meu dar. Darul meu de *despărțire*. Vezi tu, ultima cărămidă odată pusă la locul ei, n-o să mai dureze mult – poate o zi, poate două, în funcție de cât de mult aer se infiltrează prin zidurile astea vechi. Nu sunt un sadic. Agonia ta nu va fi prelungită pe nedrept – deși îmi imaginez că o sufocare lentă în

întuneric s-ar putea să nu fie un sfârșit atât de milostiv cum s-ar putea spera. În privința asta nu e nimic de făcut.

Tăcu o clipă, trăgându-și răsuflarea. Apoi continuă, cu voce aproape meditativă.

– *Signor* Pendergast, să nu crezi că îmi asum cu ușurință această responsabilitate. Îmi dau seama că, îngropându-te aici, jefuiesc lumea de o inteligență sclipitoare. Fără tine, se va transforma într-un loc mai obtuz. Însă va fi totodată mai sigur, pentru mine și pentru cei asemenea mie: pentru bărbații și femeile care preferă să-și urmeze destinele fără amestecul unor legi create de inferiorii lor.

Aruncă o privire spre firidă. Cu zidul pe jumătate construit, era cufundată în cel mai adânc întuneric. Numai liniile supte ale feței însângerate a lui Pendergast reflectau lumina torței.

Contele îl privi în zeflemea.

– Tot nimic? Foarte bine: să continuăm.

Și se ridică în picioare.

Așeză următoarele trei rânduri în tăcere. Când puse pe poziție ultima cărămidă din cel de al nouălea șir și netezi mortarul proaspăt întins deasupra, Pendergast vorbi în sfârșit. Zidul ajunsese până la nivelul ochilor lui spălăciți și vocea îi reverberă găunos în cripta abia construită.

– Nu trebuie să faci asta, spuse el.

Glasul său nu mai avea nimic din claritatea catifelată, cremoasă, aproape lenevoasă.

Fosco știa că era un efect secundar al fenobarbitalului.

– Dar, dragul meu Pendergast, s-a făcut deja!

Netezi mortarul cu mistria și se întoarse la grămada de cărămizi.

Rândul al zecelea era pe jumătate gata când agentul FBI deschise din nou gura.

– Trebuie să fac un anumit lucru. Ceva neterminat, de o mare importanță pentru întreaga lume. Un membru al familiei mele poate provoca un mare rău. Trebuie să mi se-ngăduie să-l opresc.

Fosco se întrerupse din lucru, ascultându-l.

– Dă-mi voie să-mi îndeplinesc această misiune. Pe urmă mă voi întoarce la tine. O să... o să poți dispune de persoana mea așa cum crezi de cuviință. Îți dau cuvântul meu de gentleman.

Fosco râse.

– Mă socoți idiot? Te aștepți să cred c-o să te-ntorci, de bună-voie, ca Regulus[1] în Cartagina, ca să-ți găsești sfârșitul? Pfui! Chiar dacă o să-ți respecți cuvântul, când ar trebui să te-aștept? Peste douăzeci sau treizeci de ani, când o să fii bătrân și sătul de viață?

Din întunecimea firidei nu veni nici un răspuns.

– Dar misiunea asta despre care ai pomenit... mă intrigă. Spui că e un membru al familiei? Dă-mi mai multe amănunte.

– Mai întâi eliberează-mă.

– Imposibil! Dar haide – văd că nu facem decât să schimbăm cuvinte. Și m-am plictisit de povestea asta.

Mișcându-se de-acum mai iute, Fosco termină al zecelea rând de cărămizi și îl începu pe al unsprezecelea și ultimul. Pendergast vorbi din nou atunci când în zid mai trebuia pusă și cimentată cu mortar o singură cărămidă.

– Fosco – vocea era slabă, sepulcrală, de parcă ar fi ieșit din străfundul unui mormânt –, te rog, ca un gentleman și ca om. Nu pune cărămida aia.

– Da. Pare într-adevăr că-i păcat. Contele cântări în palmă ultima cărămidă. Dar mă tem c-a venit timpul să ne despărțim. Îți mulțumesc pentru plăcerea oferită de compania ta în aceste ultime câteva zile. Nu-ți spun *arrivederla,* ci *addio*.

Și așeză ultima piatră.

În timp ce netezea mortarul, îndepărtând ultima fărâmă în exces, Fosco auzi – sau i se păru că aude – un sunet venind din mormânt. Un geamăt surd, poate o expirație. Sau poate nu fusese decât vântul, jelindu-se prin catacombele străvechi? Își lipi urechea de zidul abia terminat și ascultă cu atenție.

---

[1] Generalul Marcus Attilius Regulus, luat prizonier de către cartaginezi în primul război punic și trimis apoi în solie la Roma, după ce i s-a cerut să jure că se va reîntoarce, jurământ pe care și l-a respectat, spunând că se temea mai mult de sperjur decât de moarte. (n.tr.)

Dar nu se mai auzi nimic.

Fosco se retrase cu un pas, lovi cu piciorul un morman de oase, împrăștiindu-le în fața zidului, apoi înșfăcă torța și se grăbi să străbată tunelele ca niște cuiburi de șobolani, mergând spre vechea scară. Odată ajuns, începu să urce – zece trepte, douăzeci, treizeci – îndreptându-se spre suprafață și spre lumina caldă a soarelui în amurg și lăsând departe, în urmă, lumea tulburătoare și tenebroasă a morților.

85

D'Agosta stătea tăcut pe bancheta din spate a mașinii care înainta pe drumul șerpuitor de munte. Peisajul era tot atât de frumos precum fusese cu două zile înainte: dealurile înveșmântate în straiele toamnei, strălucind în ruginiu și auriu sub soarele primelor ore ale dimineții. Sergentul abia dacă îl observa. Nu-și putea lua ochii de la înfățișarea neîndurătoare a donjonul castelului Fosco, care se ivea înălțându-se deasupra pintenului său cenușiu de stâncă. Simpla revedere a castelului îl umplea de fiori reci, pe care nu reușea să-i alunge nici măcar convoiul mașinilor de poliție.

Mută greutatea husei de pânză groasă de pe un picior pe altul. Înăuntru se afla arma diabolică a lui Fosco. Fiorii dispărură din fața furiei care fierbea în el, ținută cu grijă sub control. Încerca s-o canalizeze: avea nevoie de ea pentru întâlnirea care se apropia. Amânarea înnebunitoare, un adevărat chin de douăsprezece ore, se terminase în sfârșit. Aprobările și mandatul sosiseră în cele din urmă: birocrația fusese satisfăcută. Acum se reîntorcea pe terenul inamicului. Trebuia să fie calm, să-și păstreze cumpătul. Nu avea decât o singură șansă de a-l salva pe Pendergast – dacă mai era încă în viață – și n-avea de gând s-o spulbere pierzându-și sângele rece.

Așezat alături de el, *il colonnello* Esposito trase pentru o ultimă dată adânc din țigară, apoi o strivi într-o scrumieră. Stătuse liniștit în timpul călătoriei, făcând numai din când în când câte o

mișcare, ca să-și aprindă o altă țigară. În clipa aceea aruncă și el o privire pe geam.

– O reședință de-a dreptul formidabilă, spuse.

D'Agosta încuviință din cap.

Esposito scoase încă o țigară, se răzgândi, o puse la loc și se întoarse spre el.

– Acest Fosco pe care mi l-ați descris pare să fie un individ viclean. Va fi necesar să-l prindem asupra faptului, să facem noi înșine rost de dovezi. De aceea trebuie să pătrundem cât mai repede înăuntru.

– Da. Perfect.

Esposito își trecu mâna peste părul cărunt, dat peste cap.

– Și e evident un tip care nu lasă nimic la voia întâmplării. Mă tem că Pendergast ar putea fi...

Vocea i se stinse.

– Dacă n-am fi așteptat douăsprezece ore...

Il colonnello clătină din cap.

– Mersul lucrurilor nu poate fi schimbat.

Amuți, în timp ce mașina trecea de poarta în ruină din zidul exterior, intrând pe aleea cu chiparoși. Pe urmă se foi din nou pe banchetă.

– O rugăminte, domnule sergent.

– Care?

– Lăsați-mă pe mine să vorbesc, vă rog. O să m-asigur că discuția se desfășoară în engleză. Fosco știe bine engleza?

– La perfecție.

D'Agosta era mai obosit decât își amintea să mai fi fost vreodată. Îl dureau toate mădularele, avea pielea plină de nenumărate zgârieturi și tăieturi. Nu-l mai susțineau decât hotărârea neclintită de a-l salva pe Pendergast, teama de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla prietenului său în mâinile contelui. „Poate e încă în viață, se gândi. Înapoi, în aceeași celulă. Bineînțeles că e în viață. Trebuie să fie!"

Se rugă scurt, fierbinte, ca acesta să fie adevărul. Alternativa era prea cumplită ca s-o ia în considerație.

Mașinile se opriră pe pietrișul parcării de lângă zidul interior. Acolo, în umbra adâncă a contraforturilor de piatră, domnea frigul. D'Agosta deschise portiera și cobori cu iuțeală, în ciuda durerilor care îl chinuiau.

– Fiatul, spuse el. Mașina noastră închiriată. A dispărut.

– Ce model? întrebă Esposito.

– Un Stylo, negru. Număr de înmatriculare IGP 223.

Esposito se întoarse către unul dintre oamenii lui și dădu un ordin.

Castelul părea părăsit, aproape supranatural de tăcut. *Il colonnello* făcu un semn de încuviințare din cap către subordonații săi, apoi se grăbi să deschidă drumul în susul treptelor de piatră ce duceau către ușile cu întăriturii metalice.

De data asta nu se deschiseră de la sine. De fapt, fu nevoie de cinci minute – și de ciocăniturile din ce în ce mai nervoase ale lui Esposito – înainte de a se deschide încet, gemând. De partea cealaltă a pragului stătea Fosco. Privirea i se plimbă peste grupul de polițiști, ajungând să se oprească în sfârșit asupra lui D'Agosta. Zâmbi.

– Dumnezeule, ia te uită! E sergentul D'Agosta. Cum vi se pare Italia?

Polițistul nu răspunse. Simpla vedere a grotescului conte îi stârni un val de repulsie. „Păstrează-ți calmul", își spuse.

Fosco gâfâia ușor, dar altminteri părea să-și expună partea jovială, imperturbabilă, a personalității.

– Vă rog să mă scuzați pentru întârzierea cu care v-am răspuns. Nu mă așteptam să am musafiri astăzi. Se întoarse către *il colonnello*. Dar n-am fost încă prezentați. Eu sunt Fosco.

– Sunt *colonnello* Orazio Esposito de la Nucleo Investigativo, răspunse cu asprime acesta. Avem un mandat de percheziție a acestei clădiri. Vă rog să vă dați deoparte, domnule!

– Un mandat? Pe chipul contelui se așternu surpriza. Despre ce e vorba?

Esposito îl ignoră, făcându-și loc pe lângă el și dându-le ordine răstite subordonaților săi. Apoi îl privi.

– Oamenii mei trebuie să aibă acces în întreg castelul.

– Bineînțeles!

Contele se grăbi să traverseze peluza din curtea interioară, trecând pe lângă fântâna care susura, și intră în fortăreața donjonului întunecat și amenințător, afișând o remarcabilă expresie de surpriză și de panică, amalgamate cu o cooperare servilă.

D'Agosta păstră o tăcere de piatră, ținându-și husa de pânză groasă departe de Fosco. Observă că, de data aceasta, nici una dintre ușile masive nu se mai închise scârțâind în urma lor.

Contele îi conduse prin galeria centrală și apoi într-o încăpere pe care D'Agosta nu o mai văzuse până atunci: o bibliotecă mare, elegantă, cu pereții acoperiți de volume vechi, cu cotoarele de piele gravate și aurite. În cămin trosnea un foc vesel.

– Vă rog, domnilor, spuse Fosco, invitându-i înăuntru. Luați loc. Vă pot oferi un sherry? Un trabuc?

– Mă tem că n-avem timp pentru amabilități, zise Esposito. Își duse mâna la buzunar, scoase o foaie de hârtie cu ștampile oficiale și o așeză pe masă. Iată mandatul. Vom percheziționa mai întâi subsolul și pivnițele, apoi vom urca la etajele superioare.

Contele scosese un trabuc dintr-o cutie de lemn sculptat.

– O să cooperez, bineînțeles, dar aș vrea să știu despre ce e vorba.

– Domnul sergent D'Agosta a adus acuzații foarte grave împotriva dumneavoastră.

– Împotriva *mea?* făcu Fosco. Aruncă o privire spre D'Agosta. Despre ce vorbiți?

– Răpire, tentativă de crimă... și acuzația că încă îl mai țineți închis pe Pendergast.

Surpriza de pe chipul contelui se adânci.

– Dar asta... e scandalos! Lăsă în jos trabucul, uitându-se de la D'Agosta la Esposito și înapoi. Domnule sergent, e adevărat? Mi-ați adus asemenea acuzații?

– Să mergem, spuse D'Agosta pierzându-și răbdarea.

Deși își păstra tonul egal al vocii, clocotea în sinea lui văzând cât de magistral își juca rolul contele. Arăta într-adevăr ca un om profund șocat și surprins.

– Bine. Dacă așa stau lucrurile, cine sunt eu ca să mă-mpotrivesc? Fosco își privi trabucul, îi tăie capătul cu un mic clește de argint și îl aprinse. Dar lăsați mandatul acela, domnule polițist. Vă ofer dumneavoastră și oamenilor dumneavoastră acces în întreg castelul. Toate ușile vă sunt deschise. Căutați oriunde doriți. Vă rog să-mi permiteți să v-ajut în orice mod îmi stă în putere.

Esposito se răsuci scurt către o parte dintre carabinieri, vorbindu-le în italiană. Polițiștii salutară milităreste, se răsfirară în evantai și dispărură.

Esposito se întoarse din nou spre D'Agosta.

– Domnule sergent, poate ar fi bine să ne conduceți în camera unde ați fost închiși peste noapte. Domnule conte, dumneavoastră ne veți însoți.

– Insist s-o fac. Familia Fosco e veche, nobilă și pune onoarea mai presus de orice. Aceste acuzații trebuie să fie cercetate și clarificate imediat.

Se uită la D'Agosta cu o ușoară umbră de indignare.

Sergentul deschise drumul de-a lungul galeriei, apoi prin salon și prin lungul șir de încăperi elegante. Contele îi urmă, păsind cu sprinteneala care îl caracteriza, arătându-i lui Esposito diverse lucrări de artă și priveliști interesante, pe care acesta le ignoră. Cei doi carabinieri rămași încheiau coloana.

Ajunseră într-un punct unde D'Agosta se rătăci. Se uită în jur, făcu un pas înainte, se opri iarăși. Parcă în peretele acoperit cu stuc fusese o ușă, nu?

– Domnule sergent? întrebă *il colonnello*.

– Poate sunt în măsură să vă ajut? se oferi Fosco.

D'Agosta se uită dincolo de o ușă, se retrase, se uită dincolo de o alta. Trecuseră mai puțin de douăzeci și patru de ore; era imposibil să fi uitat. Nu? Făcu un pas înainte și atinse stucul, dar era vechi, sfărâmicios, oricum, numai nou nu.

– Sergentul spune că apartamentul în care a fost ținut prizonier se află chiar în turn, i se adresă *il colonnello* lui Fosco.

Contele îi aruncă o privire uimită, apoi se întoarse spre D'Agosta.

– În turn există un singur apartament, dar nu e ăsta drumul.

– Duceți-ne acolo.

Contele îi conduse în grabă printr-o mulțime de coridoare și de camere scunde, cu pereți de piatră, goale, nemobilate.

– Asta e partea cea mai veche a castelului, spuse el. Datează din secolul al nouălea. E mai degrabă rece și deprimantă. Nu există înlesniri moderne, cum ar fi electricitatea sau canalizarea. Nici măcar eu însumi nu vin aici vreodată.

În mai puțin de un minut ajunseseră la ușa masivă de fier a donjonului. Fosco o descuie cu greutate, lacătul fiind ruginit. Ușa se deschise scârțâind și Fosco îndepărtă pânzele de păianjen. O luă înainte pe scările de dincolo de prag și ecoul pașilor umplu spațiile cu pereți de piatră. Odată ajunși pe palier, D'Agosta se opri în fața ușii apartamentului lor. Era întredeschisă.

– Ăsta e? întrebă Esposito.

Sergentul dădu din cap în semn de încuviințare.

Il colonnello le făcu semn oamenilor săi, care se apropiară, deschiseră ușa și intrară. Esposito îi urmă, cu D'Agosta în spatele lui.

Apartamentul confortabil în care își petrecuse noaptea dinainte dispăruse. Covoarele, rafturile cu cărți și mobilierul nu se vedeau nicăieri. Becurile, țevile de apă – toate noile amenajări dispăruseră. În locul lor, dădu cu ochii de o grotă răcoroasă, întunecată, plină cu vechituri putrede, statui de piatră sparte, teancuri mucegăite de draperii grele. Pe podea zăcea un candelabru de fier masiv, strâmb și ruginit. Totul era acoperit cu un strat gros de praf. Semăna cu un depozit de resturi rămase din secolele trecute.

– Domnule sergent... sunteți sigur că asta e camera?

Uimirea lui D'Agosta lăsă loc perplexității, apoi furiei.

– Da, dar nu arăta așa. Nu arăta nicidecum așa. Erau dormitoare, o cameră de baie...

În încăpere se așternu tăcerea.

„Vasăzică, așa merg lucrurile“, își spuse D'Agosta în sinea lui.

– Domnul conte a folosit cele douăsprezece ore necesare pentru obținerea mandatului ca să aranjeze decorurile. Ca să mascheze totul.

Esposito își plimbă degetul peste stratul de praf de pe o masă veche, mâncată de cari, frecă depunerile între degetul mare și arătător, apoi îl fixă cu privirea pe D'Agosta. Se întoarse spre conte.

– În turn mai sunt și alte apartamente?

– După cum vedeți, acesta ocupă etajul în întregime.

Il colonnello se uită din nou la D'Agosta.

– Bine. Ce urmează?

– Am coborât la parter pentru cină. Sergentul avea grijă să-și păstreze calmul vocii. În sufrageria principală. Fosco a spus că n-o să părăsim vii castelul. A avut loc un schimb de focuri. Eu l-am ucis pe valet.

Sprâncenele contelui se înălțară iarăși.

– Pe Pinketts?

Peste cinci minute intrau în atmosfera veselă din *il salotto*. Dar era așa după cum începuse să se teamă D'Agosta: nu se zărea nici o pată de sânge, nici un semn de luptă. Pe masă erau resturile unui dejun pentru o singură persoană.

– Sper c-o să mă scuzați, spuse Fosco, arătând către mâncarea pe jumătate consumată. M-ați surprins în mijlocul micului dejun. Nu așteptam oaspeți. Le-am dat servitorilor câteva zile libere.

Esposito parcurse camera cu pași mari, cu mâinile la spate, căutând aschii sau găuri, semne lăsate de glonț.

– Domnule sergent, câte focuri de armă s-au tras? întrebă el.

D'Agosta căzu o clipă pe gânduri.

– Patru. Trei l-au nimerit pe Pinketts. Celălalt ar trebui să fie undeva, în peretele de deasupra căminului. Dacă gaura n-a fost acoperită cu tencuială.

Bineînțeles că nu exista nici o urmă. Absolut nici una.

Esposito se întoarse spre conte.

– Putem vorbi cu acest Pinketts?

– S-a întors în Anglia pentru câteva săptămâni. A plecat alaltăieri – un deces în familie, din câte am înțeles. Vă dau cu plăcere adresa lui și numărul de telefon din Dorset.

Il colonnello făcu un semn din cap.

– Mai târziu.

În cameră se lăsă din nou tăcerea.

„Nu e englez! fu cât pe ce să strige D'Agosta. Și numele lui nu e Pinketts!" Dar știa că n-avea rost să deschidă o asemenea discuție în momentul acela. Era clar că Fosco aranjase totul din cale-afară de bine. Și nu-și putea îngădui să muște momeala – nu în fața lui Esposito.

„Găsește-l pe Pendergast. Ăsta-i lucrul cel mai important."

Doi carabinieri se întoarseră, schimbând rapid câteva cuvinte cu *il colonnello,* în italiană. Esposito se răsuci spre D'Agosta.

– Oamenii mei n-au găsit nici o urmă a mașinii în garaj sau pe terenul din jur.

– E evident că s-a descotorosit de ea.

Esposito dădu din cap, dus pe gânduri.

– De la ce companie ați închiriat-o?

– Eurocar.

Il colonnello se întoarse spre oamenii lui, adresându-li-se în italiană. Aceștia încuviințară din cap și plecară.

– După întoarcerea lui Fosco de la Florența, am fost încuiați într-un depozit vechi, spuse D'Agosta, luptându-se cu un sentiment crescând de panică. În beciuri. Vă pot conduce acolo. Scara pornește chiar din cămară.

– Vă rog!

Și Esposito îi făcu semn s-o ia înainte. D'Agosta conduse grupul afară din sufragerie, prin bucătăria mare și goală și în cămara de dincolo de ea. Scara care cobora spre pivnițele cu provizii fusese acoperită cu un dulap masiv, de ale cărui cârlige vechi de alamă erau agățate vase de cupru și ustensile de bucătărie.

„Bingo!" își spuse D'Agosta.

– Scara e acolo, în spate, zise el. E acoperită cu dulapul ăla.

Esposito le făcu semn celor doi oameni ai săi, care mutară dulapul cu greutate. D'Agosta simți că îngheață. Scara dispăruse. În locul ei era un perete gol, vechi și prăfuit, aidoma restului încăperii.

– Pipăiți-l! exclamă, incapabil să-și mai ascundă frustrarea și groaza crescândă din voce. A zidit ușa! Mortarul ar trebui să fie încă umed!

Il colonnello făcu un pas înainte, scoase un briceag și îi înfipse vârful în mortar. Câteva bucățele mici, uscate, se desprinseră într-un nor de praf. Continuă să înfigă lama și în alte locuri, verificând. Apoi se întoarse și îi întinse briceagul lui D'Agosta, fără nici un cuvânt.

Sergentul îngenunche și pipăi partea de jos a peretelui. Părea vechi, prăfuit – când mutaseră dulapul scoseseră la iveală până și pânze de păianjen. Se retrase cu un pas și privi prin încăpere. Nu greșise cu nimic: acela era locul.

– Contele a acoperit-o. A mascat-o cumva. *Aici era o ușă!*

O altă tăcere prelungită. Esposito întâlni privirea lui D'Agosta, apoi se uită în altă parte.

Văzându-i căutătura meditativă, D'Agosta își simți renăscând hotărârea de fier.

– Să ne alăturăm oamenilor dumneavoastră. Să scotocim în tot locul ăsta blestemat!

O oră mai târziu, D'Agosta se pomeni iarăși în galeria centrală. Exploraseră mai multe culoare, saloane, camere, pivnițe, subsoluri și tuneluri decât își închipuise că ar fi putut avea vreun castel de pe lume. Acela era prea mare, prea întins, părea imposibil să-și dea seama dacă acoperiseră toate ungherele lui cutreierate de curenți de aer și toate scările umede. Toți mușchii îi tremurau de oboseală. Husa de pânză tare în care se afla arma cu microunde îi atârna greu de umăr.

Pe măsură ce înaintaseră în cercetări, Esposito devenise din ce în ce mai tăcut. Fosco fusese alături de ei tot timpul, plin de

solicitudine, răbdător, descuind toate ușile, ba chiar sugerând din când în când trasee noi pentru căutare.

Acum contele își drese glasul.

– Vă pot propune să ne-ntoarcem în bibliotecă? Acolo putem discuta stând mult mai confortabil.

Pe când se așezau în jurul focului, intră unul dintre carabinieri, care îi șopti ceva la ureche lui Esposito. *Il colonnello* încuviință din cap, apoi îl concedie cu un gest, având o expresie impenetrabilă pe chip. Fosco îi oferi din nou un trabuc și Esposito acceptă de data asta. D'Agosta privea totul venindu-i din ce în ce mai greu să-și creadă ochilor. Își simțea furia luându-l în stăpânire, aproape depășindu-i puterea de autocontrol și amestecându-se cu un sentiment de groază și de mâhnire. Era ireal, era un coșmar.

Esposito vorbi în sfârșit, pe un ton neutru.

– Oamenii mei au căutat Fiatul Stylo. A fost adus înapoi, la Eurocar, ieri la ora treisprezece fix. Nota de plată a fost semnată de A.X.L. Pendergast, iar plata s-a făcut cu un card American Express, aparținându-i aceluiași Pendergast. Un agent special A.X.L. Pendergast a făcut o rezervare pentru zborul către Palermo de la ora 14.30, de la Firenze Peretola. Încă mai încercăm să aflăm dacă a fost sau nu în avion. Cu liniile aeriene din zilele noastre e atât de greu să conlucrezi...

– *Bineînțeles* că în evidențe s-a consemnat c-a fost în avion! Nu vă dați seama care e jocul lui Fosco?

– Domnule sergent...

– Toate astea sunt *minciuni!* se răsti D'Agosta, ridicându-se de pe scaun. Orchestrate de Fosco! Exact așa cum a zidit coridorul, cum a deghizat apartamentul. Exact așa cum a plănuit *toate blestemățiile!*

– Domnule sergent, vă rog, rosti calm Esposito. Controlați-vă.

– Chiar dumneavoastră ați spus că avem de-a face cu un om hotărât!

– Domnule sergent!

Vocea era mai fermă.

D'Agosta rămase în picioare, simțind că aproape își ieșise din minți de furie, frustrare și supărare. Fosco avea cartea de credit a lui Pendergast. Ce însemna asta? Și acum nemernicul îi aluneca printre degete. Pendergast nu era nicăieri, dispăruse fără urmă. Făcu un efort aproape peste puterile omenești de a-și regăsi stăpânirea de sine; dacă își pierdea controlul, n-avea să i se mai ivească niciodată o altă șansă. Trebuia să găsească fisura din armura contelui.

– Atunci nu e în castel. L-au dus în pădure, în susul muntelui. Trebuie să cercetăm zona.

Esposito trase gânditor din trabuc, așteptând să termine D'Agosta. Pe urmă vorbi el.

– Domnule sergent, în istorisirea dumneavoastră ați pretins că domnul conte a ucis patru oameni ca să recupereze o vioară...

– *Cel puțin* patru oameni! Ne pierdem timpul aici. Trebuie să...

Esposito ridică o mână, cerând tăcere.

– Scuzați-mă. Pretindeți că domnul conte a ucis acești oameni cu acel aparat pe care-l aveți asupra dumneavoastră.

– Da.

D'Agosta încercă să-și calmeze respirația.

– De ce nu i-l arătați contelui?

D'Agosta scoase dispozitivul cu microunde din husă.

– Măiculiță, făcu Fosco, uitându-se cu mult interes. Ce-i asta?

– Domnul sergent susține că e o armă cu microunde, răspunse Esposito. Proiectată și folosită de dumneavoastră pentru a-i ucide prin ardere pe domnul Locke Bullard, pe un țăran din Abetone și pe alții, în Statele Unite.

Fosco se uită mai întâi la *il colonnello,* apoi la D'Agosta, cu uimire – și apoi compătimire? – pe chip.

– Sergentul afirmă asta?

– Întocmai.

– Un aparat, spuneți? Care prăjește oamenii, îi transformă în mormane fumegânde de cenușă? Construit de mine? Își depărtă palmele, cu o expresie uluită pe chip. Mi-ar plăcea să văd o demonstrație.

– Domnule sergent, n-ați vrea să faceți o demonstrație, pentru noi și pentru domnul conte?

D'Agosta își coborî privirea spre armă, o răsuci în mâini. Tonul sceptic al lui Fosco nu fusese dezaprobat de *il colonnello,* și nici nu era de mirare: mașinăria te ducea cu gândul la benzile desenate, părea confecționată de un personaj precum Flash Gordon.

– Nu știu cum se folosește, răspunse sergentul.

– Încercați, îi ceru Esposito, cu o undă de sarcasm în glas.

Lui D'Agosta îi trecu prin cap că, dacă ar fi izbutit să pună arma în funcțiune, reușita ar fi putut reprezenta singura lui șansă de a schimba cursul lucrurilor.

Îndreptă dispozitivul către vatra șemineului, unde se afla un dovleac proaspăt – părând o provocare deliberată. Încercă să-și limpezească mintea, să-și amintească întocmai tot ce făcuse Fosco. Răsuci un buton, apăsă trăgaciul.

Nu se întâmplă nimic.

Învârti mai multe butoane de reglaj, apăsă pe un comutator, ținti, apăsă pe trăgaci.

Tot nimic.

Din câte își dădea seama, arma se stricase în timpul evadării, când o aruncase în tufișuri. Răsuci diverse butoane, apăsând pe trăgaci iarăși și iarăși, sperând să înceapă bâzâitul profund pe care îl auzise în timpul demonstrației. Dar mașinăria rămânea tăcută și rece.

– Cred că am văzut destul, spuse calm Esposito.

Cu mișcări încete, D'Agosta puse arma la loc, în husă. Abia dacă putea să se uite în ochii colonelului. Acesta îl privea fix, cu fața transformată într-o mască a scepticismului. Nu, nu era tocmai scepticism: ci pură suspiciune, furie – și compătimire.

Și Fosco îl fixa cu privirea, peste umărul colonelului. Apoi – cu un gest lent și măsurat – contele își duse mâna la guler, scoase la lumină un lănțișor cu medalion, și-l așeză cu grijă pe pieptul cămășii, iar mâna lui durdulie îl lovi ușor, cu familiaritate.

Cu un șoc neașteptat, mistuitor, D'Agosta recunoscu medalionul: ochiul fără pleoapă, deschizându-se asupra fenixului

înălțat din cenușă. Lănțișorul lui Pendergast. Fosco îi trimitea un mesaj personal, cumplit de clar.

– Ticălosule...!

Și se repezi la conte.

În aceeași clipă, carabinierii săriră la el și îl traseră înapoi, țintuindu-l de peretele opus al bibliotecii. *Il colonnello* se grăbi să se plaseze între D'Agosta și Fosco.

– Nemernicul! Ăsta e lănțișorul lui Pendergast! Iată dovada pe care-o căutați! *L-a ucis pe Pendergast și i l-a luat!*

– Sunteți teafăr? îl întrebă Esposito pe conte, ignorându-l pe D'Agosta.

– Cât se poate de teafăr, mulțumesc, spuse Fosco, lăsându-se pe spate și netezindu-și cămașa pe pieptul amplu. Am fost luat prin surprindere, atâta tot. Ca să lămurim lucrurile o dată pentru totdeauna și ca să nu mai existe *nici o îndoială*...

Răsuci discul și acolo, pe reversul medalionului, evident tocită în timp, era o gravură complicată, reprezentând blazonul său.

Esposito se uită la blazon, apoi se întoarse să se holbeze la D'Agosta, cu ochii scânteind. Ținut de șase oameni, sergentul abia putea să se miște. Încercă să-și recapete controlul, glasul. Felul în care spusese contele „ca să nu mai existe nici o îndoială", subliniind în mod aparte cuvintele „nici o îndoială"... Era un mesaj adresat direct lui D'Agosta. Un mesaj care îi spunea că era prea târziu. Cele douăsprezece ore de manevre pentru obținerea mandatului fuseseră fatale. Speranța disperată pe care se luptase să și-o păstreze – speranța că Fosco l-ar fi putut ține pe Pendergast în viață, ca prizonier – pâlpâi și se stinse. Pendergast era mort. „Ca să nu mai existe nici o îndoială..."

Esposito îi întinse mâna lui Fosco.

– *Abbiamo finito qui, Conte. Chiedo scusa per il disturbo, e la ringrazio per la sua pazienza con questa faccenda piuttosto spiacevole.*[1]

Contele își înclină capul cu grație.

[1] Am terminat aici, domnule conte. Îmi cer scuze pentru deranj și vă mulțumesc pentru răbdarea arătată în această chestiune destul de neplăcută. (în lb. italiană, în orig.)

– *Niente disturbo, Colonnello. Prego*. Se uită în direcția lui D'Agosta. *Mi dispiace per lui*.[1]

Esposito și Fosco își strânseră mâinile.

– Acum plecăm, spuse *il colonnello*. Nu e nevoie să ne conduceți.

Și cu aceasta se înclină adânc în fața lui Fosco și părăsi încăperea, ignorându-l pe D'Agosta.

Carabinierii care îl țineau pe sergent îl eliberară. D'Agosta ridică husa de pânză groasă și se îndreptă spre ieșire. Vedea ca printr-o pâclă roșie. În cadrul ușii se opri și se uită înapoi, la Fosco.

– Ești un om mort, spuse, abia izbutind să vorbească. Ești...

Dar cuvintele i se înecară în gâtlej atunci când Fosco se răsuci să-l privească la rândul său, pe trăsăturile lui ample și pe buzele umede lățindu-se un rânjet oribil. Nu semăna cu nimic din ce mai văzuse vreodată D'Agosta: dușmănos, triumfător, cu o privire rea, grotescă, de exultare. Dacă ar fi rostit cuvintele cu glas tare, mesajul nu ar fi putut fi mai clar: „L-am ucis pe Pendergast".

Și apoi rânjetul dispăru, ascuns în spatele unui nor de fum de trabuc.

Străbătură galeria, traversară peluza bine îngrijită și ieșiră pe poarta curții interioare fără ca *il colonnello* Esposito să scoată vreun cuvânt. Rămase tăcut și în vreme ce mașinile parcurgeau aleea îngustă de acces, trecând pe lângă chiparoși și pe lângă crângurile de măslini. Abia după ce intrară pe drumul principal către Florența se întoarse spre D'Agosta.

– V-am judecat greșit, domnule, spuse, cu voce joasă, glacială. V-am primit cu brațele deschise, v-am făcut rost de acreditări și am cooperat cu dumneavoastră în toate modurile posibile. În schimb, v-ați făcut de râs și ne-ați pus pe mine și pe oamenii mei într-o situație umilitoare. O să mă consider norocos dacă n-o să mă aleg cu un *denuncia* depus de conte pentru invadarea locuinței sale și pentru insultă la adresa sa. Esposito se aplecă mai mult spre D'Agosta. Din acest moment, puteți considera că toate

[1] Nu-i nici o problemă, domnule colonel. Pentru puțin. Îmi pare rău pentru el. (în lb. italiană, în orig.)

privilegiile dumneavoastră au fost revocate. Întocmirea hârtiilor oficiale care vă vor declara persona non grata în Italia va mai dura puțin – dar, dacă aș fi în locul dumneavoastră, *signore,* aș părăsi țara asta cu primul avion.

Pe urmă se lăsă pe spătarul banchetei, privind pe geam cu o nepăsare de piatră, și nu-i mai vorbi deloc.

86

Se apropia miezul nopții când contele Fosco își încheie promenada de seară și se întoarse, gâfâind ușor, în principalul *salotto* folosit drept sufragerie din castel. Indiferent dacă se afla în oraș sau la țară, obișnuia să nu se pună în pat înainte de a face o scurtă plimbare, pentru binele sănătății sale. Iar galeriile și coridoarele lungi din castelul Fosco îi ofereau o diversitate aproape nesfârșită de trasee.

Se așeză pe un scaun din fața imensului șemineu de piatră, încălzindu-și mâinile la focul vesel și desprinzându-se din îmbrățișarea umedă a castelului. Avea să-și toarne un pahar de porto și să mai stea o vreme acolo, înainte de culcare: să șadă acolo, contemplând sfârșitul unei zile încununate de succes.

De fapt, sfârșitul unei acțiuni încununate de succes.

Oamenii lui fuseseră plătiți și dispăruseră cu toții, întorcându-se în cabanele și în fermele arendate de pe domeniu. Micul detașament de poliție plecase, odată cu sergentul D'Agosta, cu înfocarea și vociferările lui. Tipul avea să fie curând într-un avion către New York. Servitorii urmau să se întoarcă abia în dimineața următoare. În tăcerea lui, castelul părea aproape să stea la pândă.

Fosco se ridică, își turnă un pahar de vin dintr-o sticlă de pe un bufet vechi și se întoarse în scaunul său confortabil. În ultimele câteva zile, pereții castelului răsunaseră de zgomot și de activitate. Acum, prin comparație, părea nelumesc de tăcut.

Sorbi din porto și îl găsi excelent.

Era mare păcat că nu-l mai avea pe Pinketts, sau mai degrabă pe Pinchetti, care să-i anticipeze orice dorință. Era mare păcat, dacă te gândeai că zăcea într-un mormânt anonim din cripta familiei. Avea să fie greu de înlocuit, dacă nu chiar imposibil. Ca să spună adevărul pe nume, stând acolo, singur în clădirea aceea imensă, Fosco descoperi că se simțea oarecum părăsit.

Numai că, își reaminti el, *nu* era singur. Îl avea drept companie pe Pendergast – sau cel puțin cadavrul lui.

Fosco înfruntase mulți adversari în trecut, dar nici unul nu dăduse dovadă de inteligența și tenacitatea lui Pendergast. De fapt, dacă Fosco nu s-ar fi bucurat de avantajele oferite de locul său natal – spionii lui din poliție și din alte părți, maturitatea planurilor sale concepute pe îndelete, amploarea aranjamentelor sale pentru situații neprevăzute –, povestea s-ar fi putut sfârși la fel de bine și într-un alt mod. Chiar și așa, simțea o ușoară neliniște. De aceea avusese grijă ca plimbarea de seară să-l ducă înapoi, jos – foarte în adânc –, la domiciliul actual al lui Pendergast. Doar ca să fie sigur. După cum se așteptase, găsise zidul nou ridicat, dar mascat cu grijă, exact așa cum îl lăsase. Bătuse în el, ascultase, strigase încetișor, dar bineînțeles că nu primise nici un răspuns. Trecuseră aproape treizeci și șase de ore. Fără îndoială că bunul agent era deja mort.

Luă o înghițitură de vin și se afundă în scaun, lăsându-se încălzit de reflecțiile asupra succesului înregistrat. Desigur că exista și un aspect neîncheiat: sergentul D'Agosta. Fosco se gândi la violența, la neputincioasa furie ucigașă, la chipul polițistului din clipa când fusese condus afară de pe proprietate. Fosco știa că furia avea să-i pălească în curând. Și în locul ei urma să apară resemnarea, apoi incertitudinea, după care – în ultimă instanță – teama. Fiindcă acum D'Agosta știa, cu siguranță, cu ce fel de om avea de-a face. Iar el, Fosco, nu intenționa să uite. Avea să încheie aspectul rămas în doi peri, să pună capăt întregii povești, să-l facă pe D'Agosta să plătească datoria pe care și-o abătuse

asupra sa împușcându-l pe Pinchetti, recuperându-și astfel și mica invenție ingenioasă.

Dar nu era nici o grabă. Absolut nici o grabă.

Sorbind din porto, își dădu seama că mai exista, de fapt, și un al doilea element neîncheiat. Viola, Lady Maskelene. Se gândi la ea, îngrijindu-și bucățica de vie, cu brațele puternice arse de soarele mediteraneean. În ținuta și în mișcările ei exista un amestec de educație rafinată, vigoare felină și sexualitate pe care îl găsea delicios de amețitor. Conversația ei era sclipitoare, ca a nici unei alte femei pe care o mai întâlnise vreodată. Emana vitalitate prin toți porii. Ar fi putut încălzi orice loc în care punea piciorul – până și castelul Fosco...

Din întunecimea de dincolo de ușă se auzi un sunet slab, ca foșnetul unor frunze uscate pe piatră.

Fosco se opri la jumătatea unei înghițituri.

Lăsă încet paharul jos, se ridică și se apropie de intrarea principală în *salotto*. Dincolo de prag se întindea o galerie lungă, luminată numai de lună și, din loc în loc, de câte o aplică din perete. De-a lungul pereților erau aliniate șiruri lungi de armuri complete, licărind slab în lumina palidă.

Nimic.

Fosco se răsuci pe călcâie, dus pe gânduri. Vechiul castel era plin de șobolani. Sosise vremea să-l pună din nou pe șeful grădinarilor să se ocupe de ei.

O porni înapoi, către foc, simțind un fior pentru care aerul răcoros nu era o explicație suficientă.

După care se opri iarăși. Știa că exista un lucru ce l-ar fi putut aduce într-o dispoziție excelentă.

Se îndepărtă de șemineu, îndreptându-se spre mica ușă care răspundea în atelierul său de lucru. Traversă încăperea întunecată croindu-și drum printr-un labirint de mese de laborator și de echipamente separate până ce ajunse la lambriurile de pe peretele opus. Îngenunche, își trecu o mână peste lemnul lustruit, găsi un declanșator minuscul. Îl apăsă. Unul dintre lambriurile de deasupra capului său se întredeschise cu un pocnet abia auzit.

Contele se ridică și îl trase până la capăt, expunând vederii un seif, încastrat în peretele de piatră. Apăsă tastatura, formând un cod, și ușa se deschise. Contele își întinse mâna în interior cu venerație și cu mare băgare de seamă, scoțând cutia mică de lemn în formă de sicriu care adăpostea Stradivariusul Nor-de-Furtună.

Duse cutia în *salotto* și o așeză pe o masă de lângă perete, la bună distanță de bătaia focului, lăsând-o închisă pentru ca vioara să se obișnuiască încet cu noua temperatură. Se întoarse la scaunul său. Prin comparație cu frigul din laborator, căldura din fața focului era delicioasă. Luă o altă înghițitură de vin, gândindu-se ce avea să cânte. Un *chaconne* de Bach? Un Paganini scânteietor? Nu, ceva simplu, ceva limpede, ceva înviorător... Vivaldi, „La Primavera", din *Le Quatro Stagioni*.

După câteva minute se ridică din nou, se apropie de vioară, desfăcu încuietoarea de alamă și săltă capacul. Nu avea să cânte, nu încă: vioara avea nevoie de cel puțin încă zece minute pentru a se acomoda cu noua temperatură și cu noua umiditate. Se mulțumi să se răsfețe privindu-i minunata și misterioasa finisare, liniile senzuale. Fixând-o cu privirea, Fosco se simți inundat de încântare, de un sentiment al desăvârșirii.

Se întoarse pe scaunul lui confortabil, își lărgi nodul cravatei, își descheie vesta. Nor-de-Furtună se întorsese acolo unde îi era locul: la reședința familiei. *El* smulsese vioara din ghearele uitării. Meritase toate cheltuielile, planurile extravagante, pericolul, viețile omenești. Merita orice preț, orice efort. Și, pe când Fosco o privea îndelung, strălucind stacojie în reflexia caldă a luminii flăcărilor, i se păru că instrumentul nu făcea parte din această lume. Era mai degrabă glasul – sau cântecul – unei lumi mai bune ce va să fie.

În cameră se făcuse de-acum foarte cald. Se ridică, luă un vătrai, împinse lemnele ceva mai în spate și își întoarse scaunul dinspre foc. „La Primavera". Melodia dulce, plină de viață i se desfășură în minte, de parcă deja o cânta. Încă cinci minute. Își scoase cravata și își descheie nasturele de sus al cămășii.

Un buștean trosni zgomotos în vatră, făcându-l să tresară; se îndreptă brusc de spate, cu vinul revărsându-i-se din pahar și pătându-i vesta descheiată.

Se lăsă încet înapoi pe spătar, întrebându-se de ce se simțea neliniștit. Nervi: afacerea asta îl solicitase mai mult decât și-ar fi imaginat. Stomacul îi zvâcni ușor și contele puse paharul jos. Poate ar fi trebuit să-și ajute digestia cu ceva mai puternic: cu o picătură de Calvados, cu o *grappa*[1], sau, și mai bine, cu una dintre excelentele licori din ierburi făcute de călugării de la Monte Senario.

Stomacul îi fu cuprins de cea mai neplăcută senzație dată de o digestie proastă. Se ridică, se îndreptă cu stângăcie spre bufet – simțindu-se atât de neobișnuit de greoi! –, scoase o sticluță de Amaro Borghini, umplu un păhărel cu lichidul maroniu-roșcat și se întoarse pe scaun. Stomacul lui protesta, gălăgios, și luă o înghițitură, apoi încă una, din lichiorul amar. Timp în care auzi, venind dinspre ușă, un alt sunet, ca un zgomot de pași.

Se ridică pe jumătate, dar se simți slăbit și se lăsă să cadă înapoi. Firește că acolo nu era nimeni. Era imposibil să fie. Toți servitorii primiseră câteva zile libere. Imaginația îi juca feste. Din cauza încordării din ultimele zile. Începea să fie prea bătrân pentru astfel de lucruri.

Măruntaiele chinuite de indigestie aproape că-i clocoteau, și goli paharul, foindu-se pe scaun în căutarea unei poziții cât mai confortabile. Căldura din încăpere devenise apăsătoare și, fir-ar să fie, n-avea cine să stingă focul. Suspină adânc, cutremurându-se. Trebuia să se calmeze, să ia apoi vioara pentru a-și recăpăta buna dispoziție de mai înainte cu o interpretare săltăreață a „Primăverii".

Însă nu-și regăsi calmul. Simțea o apăsare stranie luându-l pe furiș în stăpânire – o presiune care părea să ia naștere încet, strat după strat, din interiorul său. Nu era indigestie, se îmbolnăvea. Își tamponă fruntea cu o batistă, conștient că inima îi bătea supărător de repede. Răcise cu siguranță în cripte, ridicând

[1] Tescovină

cărămizile grele, și a doua lui vizită necugetată în acele hrube adânci, reci, umede și pline de azotat de potasiu agravase lucrurile. Trebuia să-și ia o vacanță; de fapt, avea să plece chiar a doua zi. Insula Capraia, își spuse, era un loc ideal...

Își întinse mâna tremurătoare către paharul cu *amaro,* dar lichiorul căpătă dintr-odată un alt gust, de parcă ar fi luat în gură catran încins și oțet – îl simțea fierbinte chiar și în mână. Arzător de fierbinte. Se ridică în picioare cu un țipăt, iar paharul căzu și se făcu țăndări, izbindu-se de podea. Fosco se răsuci, se împletici, se îndreptă.

Porca miseria, ce se întâmpla?

I se tăie răsuflarea, simți că-l usturau ochii, își simți gura uscată și inima bătându-i din ce în ce mai tare. Pentru o clipă, se întrebă dacă avea un fel de criză, sau poate un atac de inimă. Auzise că atacurile de inimă încep adesea cu o senzație întocmai ca aceea, cu impresia că se întâmplă ceva, ceva cumplit de nelalocul lui. Dar nu avea nici o durere localizată în piept sau în braț. În schimb, teribila apăsare interioară crescu, crescu întruna, până când îl învălui cu totul. I se părea că i se zvârcoleau mărunțaiele. Își roti nebunește privirea, dar nu exista nimic – nici sticla cu porto, nici vioara, nici mobila sau tapiseriile bogate –, nimic care să-i ofere ajutor sau explicații.

Măruntaiele păreau să i se zvârcolească, să îi fiarbă. Își simți gura schimonosindu-se, ochii clipind scăpați de sub control, fața strâmbându-i-se, degetele zvâcnind. Îi era cald, de parcă ar fi fost sufocat cu o pătură în flăcări. Căldura și spaima creșteau în el, devenind una: o fierbințeală insuportabilă, copleșitoare, care n-avea nimic de-a face cu focul din cămin...

Înțelese brusc. *Înțelese.*

– D'Agosta...! exclamă, cu voce sugrumată, dar gâtlejul i se înfundă și nu mai izbuti să scoată nici un cuvânt.

Se răsuci către ușa închisă a sufrageriei, înaintă împleticindu-se, căzu peste masa din lateral cu un zăngănit, se ridică în genunchi. Mușchii îi zvâcneau spasmodic, dar, cu un efort imens de voință, începu să se târască.

– *Bastardo...!*

Cuvântul sună ca un strigăt înăbușit. În timp ce îl rostea, membrele îi căpătară o viață proprie, răsucindu-se și zvâcnind cu o violență înfiorătoare, dar nu mai avea de străbătut decât vreo doi metri; se avântă cu o forță supraumană, înșfăcând mânerul ușii. Era fierbinte ca focul și își simți pielea pocnind și sfârâind, dar se agăță de el cu încăpățânare, trăgând, răsucind... *ușa era încuiată.*

Se prăbuși cu un țipăt înăbușit și rămase pe podea, zvârcolindu-se. Căldura creștea necontenit, ca o lavă răspândindu-i-se prin vene. Un vâjâit cumplit, pătrunzător, ca bâzâitul unui țânțar uriaș, îi răsuna în cap. De unde venea mirosul de ars? Contele înțepeni dintr-odată. Fălcile i se încleștară involuntar și dinții îi scrâșniră cu atâta putere, încât se sparseră. Nenumăratele lui păcate și excese îi defilară nepoftite prin fața ochilor, într-o ceață îngrozitoare. În timp ce căldura continua să crească – insuportabilă și totuși din ce în ce mai intensă, un infern al agoniei pe care nu l-ar fi crezut vreodată posibil –, Fosco își simți vederea împăienjenindu-se, desluși imagini bizare. Ochii i se rotiră în salturi în jurul încăperii, oprindu-se asupra focului, în timp ce realitatea însăși prinse să se deformeze, să se retragă, și el începu să vadă *dincolo* de ea...

„... Oh, Doamne Sfinte, ce e forma aia întunecată care se înalță din foc...?“

Și, adunându-și ultime fărâme de voință care îi mai rămăseseră – în ciuda dinților sparți care îi scrâșneau, a sângelui care îi inunda gura și a limbii umflate care refuza să se miște –, Fosco începu să bâiguie „Tatăl nostru“, articulând ceva între gâlgâit și geamăt.

– *Pater noster...*

Își simți pielea bășicându-se, părul dat cu gel răsucindu-se și fumegând. În agonie, își înfipse degetele în podeaua de piatră, smulgându-și unghiile în efortul de rosti cuvintele.

– ... *Qui es in coelis...*

Acoperindu-i zumzetul strident din urechi, la auzul lui Fosco ajungea – parcă înălțându-se din cele mai adânci hăuri ale

Pământului – un râs cumplit, homeric, nu al sergentului D'Agosta, nici al unei alte ființe omenești...

– ... *Sanctificetur...*

Cu un ultim efort de voință, încercă să continue rugăciunea, dar grăsimea subcutanată îi clocotea sub pielea buzelor:

– ... *Sanctiferrrrrrr...*

Și apoi ajunse în punctul unde nu mai era cu putință să articuleze nici un sunet, nici măcar un țipăt...

87

Bryce Harriman se aplecă și intră în aerul stătut, cu duhoare de fum de țigară, din biroul redactorului său șef, Rupert Ritts. Aștepta clipa asta de multă, multă vreme, și era hotărât să se bucure de ea, prelungind-o cât mai mult cu putință. Avea să fie o poveste pe care să le-o istorisească nepoților și strănepoților, să și-o includă în memorii. Unul dintre acele momente pe care le savurezi tot restul vieții.

– Harriman! Ritts ieși din spatele biroului – felul în care înțelegea el să arate respect – și se așeză pe un colț al acestuia. Ia loc!

Harriman se așeză. De ce nu? Lasă-l mai întâi pe Ritts să vorbească puțin.

– Ai scris un articol pe cinste despre Hayward și tipul ăla, Buck. Aproape că-mi pare rău fiindcă mârlanul de predicator s-a lăsat trimis înapoi, în Oklahoma. Sper c-o să se hotărască să revină în New York după ce i se încheie perioada de eliberare condiționată. Redactorul-șef râse și luă o foaie de hârtie de pe birou. Iată ceva care cred c-o să te intereseze: tirajul trimis la chioșcurile de ziare din săptămâna care se încheie astăzi. Flutură hârtia sub nasul lui Harriman. Cu nouăsprezece la sută mai mult decât în aceeași perioadă a anului trecut, cu șase la sută mai mult decât săptămâna trecută, șaizeci la sută vânzări efective.

Ritts zâmbi larg, de parcă existența lui Harriman ar fi început și s-ar fi sfârșit cu tirajul trimis la chioșcuri și cu vânzările efective

al ziarului *New York Post*. Harriman se trase brusc înapoi în scaun, ascultând și afișând un zâmbet îndelung exersat.

– Și uită-te la asta. Veniturile din reclame au crescut de trei ori și jumătate.

O altă pauză, dându-i lui Harriman timp să înțeleagă și să proslăvească noutățile uimitoare.

Ritts își aprinse o țigară. Închise bricheta cu un pocnet, suflă fumul.

– Harriman, să nu spui vreodată că eu nu recunosc meritele atunci când trebuie recunoscute. Povestea asta a fost a ta de la început până la sfârșit. Tu ai creat-o. Bineînțeles că eu te-am ajutat cu câte o idee ici și colo, te-am lăsat să profiți de avantajul experienței mele, ți-am dat o dată sau de două ori câte un ghiont în sensul corect – dar povestea a fost a ta.

Ritts se opri, ca și cum ar fi așteptat. Ce aștepta? Mulțumiri exuberante, cu genunchii plecați? Harriman se lăsă pe spătarul scaunului și continuă să-l asculte, încă zâmbind.

– Oricum, după cum spuneam, *tu* ai făcut asta. Și ai fost remarcat, adică *remarcat* în adevăratul sens al cuvântului, de puterea de sus.

„Despre cine era vorba?“ se întrebă Harriman. Despre marele mahăr în persoană? Asta ar fi fost o glumă bună. Probabil că tipul nici măcar n-avusese vreodată acces în clubul tatălui său.

Ritts își lansă apoi bomba.

– Săptămâna viitoare vreau să fii invitatul meu la dineul anual al Trustului de Știri, la Tavern on the Green[1]. N-a fost ideea mea – deși am aprobat-o din toată inima. A fost – și redactorul-șef aruncă o scurtă privire în sus, de parcă invitația ar fi fost trimisă de oastea cerească – ideea *lui*. Vrea să te cunoască, să-ți strângă mâna.

„Să mă cunoască, să-mi strângă mâna.“ Era frumos, Doamne, era de-a dreptul frumos. De-abia aștepta să le povestească prietenilor săi.

[1] Restaurant din Central Park (n.tr.)

– Ținuta obligatorie, smoching... ai vreunul? Dacă nu, eu îl închiriez pe-al meu de vizavi de Bloomingdale's. Smochinguri cu reducere, cea mai bună afacere din oraș.

Lui Harriman nu-i venea să-și creadă urechilor. Ce imbecil! Recunoștea *fără nici o jenă* că-și închiria smochingurile.

– Am unul sau două, mulțumesc, răspunse cu răceală.

Ritts îl privi oarecum ciudat.

– E totul în ordine? Ai auzit de dineul anual, nu? Adică, eu sunt în branșă de treizeci de ani și dă-mi voie să-ți spun că e *ceva cu totul special*. Are loc joi seara, băuturile la ora șase, în Camera de Cristal, cina la șapte. Tu și un invitat. Adu-ți prietena, dacă ai una.

Harriman se lăsă ușor în față.

– Mă tem că nu va fi posibil.

– Atunci vino singur. Nici o problemă.

– Nu m-ați înțeles. Nu pot veni deloc. Am alte obligații.

– Cum?

– Sunt *ocupat*.

Urmă o tăcere șocată. Apoi Ritts coborî de pe colțul biroului.

– Ești ocupat? N-ai priceput ce-am spus? Vorbesc despre o cină cu *omul în persoană!* Vorbesc despre *afurisitul de dineu anual al Trustului de Știri!*

Harriman se ridică și își scutură mâneca, pe care căzuse scrumul țigării lui Ritts atunci când și-o fluturase, surescitat, în toate părțile.

– Am acceptat un post de reporter la un ziar numit *New York Times*. Poate-ați auzit de el. Scoase un plic din buzunar. Demisia mea.

Îl așeză pe birou, chiar pe locul lucios unde își cocoța Ritts de obicei fundul.

Asta era. Zis și făcut. O lungise cât de mult fusese posibil. Acum n-avea rost să mai piardă timpul: trebuia să-și aranjeze noul birou, avea multe de făcut. La urma urmelor, Bill Smithback urma să se întoarcă luni din luna lui prelungită de miere, ca să aibă parte de surpriza vieții sale: Bryce Harriman, reporter asociat, coleg, ocupând biroul de alături.

Ei, *asta* avea să fie ceva.

Doamne, viața era frumoasă!

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă, întorcându-se o singură dată, ca să-i arunce o ultimă privire lui Ritts, care stătea cu gura căscată, rămas fără replică pentru prima oară în viața lui.

– Ne mai vedem, bătrâne, zise Harriman.

88

Uriașul avion cu reacție atinse pista cu o smucitură; se înălță din nou în aer sub un anumit unghi; apoi se așeză din nou pe sol, cu inversoarele urlând.

În timp ce încetinea, din difuzoarele sistemului de comunicare cu pasagerii izvorî o voce tărăgănată.

– Vă vorbește căpitanul. Am aterizat pe Aeroportul Kennedy și vom rula către poartă, imediat ce vom fi autorizați. Până atunci vă rog să rămâneți pe locurile dumneavoastră. Îmi pare rău pentru ușoara turbulență de adineauri. Bine ați venit la New York!

Din marea de fețe cadaverice se înălțară, ici și colo, câteva aplauze anemice, stingându-se apoi cu repeziciune.

– Ușoara turbulență, bombăni bărbatul de pe scaunul dinspre culoar. Așa-i spune el? Rahat pe băț. După asta nu mă mai urc într-un avion, oricât mi s-ar plăti! Se întoarse către vecinul de alături și îl înghionti cu cotul. Te bucuri că ești din nou pe pământ, amice?

Ghiontul îl readuse pe D'Agosta în prezent. Se întoarse încet, luându-și ochii de la geamul pe care se uitase fără să vadă nimic cu adevărat, și îi aruncă bărbatului de alături o privire.

– Cum adică?

Celălalt pufni, nevenindu-i să creadă.

– Haide, n-o mai face pe grozavul! Mie mi-a trecut toată viața prin fața ochilor de cel puțin două ori în ultima jumătate de oră.

– Îmi pare rău. D'Agosta se întoarse din nou spre hublou. N-am dat cu adevărat atenție.

Ieșind din Vamă, D'Agosta înaintă prin Terminalul 8 mergând țeapăn, cu valiza în mână. În jurul lui, oamenii vorbeau excitați, se îmbrățișau, râdeau. Trecea pe lângă ei aproape fără să-i vadă, uitându-se drept înainte.

– Vinnie! se auzi o voce. Hei, Vinnie! Aici!

Se întoarse și o zări pe Hayward, făcându-i cu mâna și venind către el prin mulțime. Laura Hayward, frumoasă într-un costum de culoare închisă, cu părul negru strălucind, cu ochii tot atât de adânci și de albaștri ca apele din largul Insulei Capraia. Îi zâmbea, dar zâmbetul nu răzbătea chiar atât de departe precum ochii ei fără cusur.

– Vinnie, spuse ea, îmbrățișându-l. O, Vinnie...

Mâinile lui o cuprinseră de la sine. Simțea strânsoarea binevenită a brațelor ei; îi simțea răsuflarea caldă pe gât; îi simțea sânii strivindu-se de el. Oare de când se îmbrățișaseră ultima oară trecuseră cu adevărat numai zece zile? Fu străbătut de un tremur: se simțea ciudat, ca un înotător străduindu-se să se ridice la suprafață de la o foarte mare adâncime.

– Vinnie, murmură ea. Ce-aș putea să spun?

– Nu spune nimic. Nu acum. Poate mai târziu.

Ea îi dădu încet drumul.

– Doamne! Ce s-a-ntâmplat cu degetul tău?

– A dat de Locke Bullard.

Începură să străbată zona de recuperare a bagajelor. Între ei coborî tăcerea, exact atât cât trebuia ca să devină stânjenitoare.

– Cum mai stau lucrurile aici? întrebă el în sfârșit, pe un ton neconvingător.

– Nu s-a-ntâmplat mare lucru de când ai sunat, noaptea trecută. Încă mai avem zece detectivi care se ocupă de cazul Cutforth. Teoretic. Și, din câte am auzit, comandantul poliției din Southampton a dat de mama dracului din cauza lipsei de progrese în cazul Grove.

D'Agosta scrâșni din dinți, dând să vorbească, dar Hayward îi duse un deget la buze.

– Știu. Știu. Dar asta e uneori natura slujbei. Acum, când Buck a ieșit din scenă și *Post* și-a îndreptat atenția în altă parte, Cutforth o să dispară în sfârșit de pe prima pagină a ziarelor. În cele din urmă, n-o să mai reprezinte decât o altă crimă nerezolvată. Alături de Grove, bineînțeles.

D'Agosta dădu în semn de încuviințare din cap.

– E uluitor c-a fost Fosco. Sunt extrem de surprinsă.

D'Agosta clătină din cap.

– E al naibii de rău când știi cine e ucigașul, dar nu poți face nimic.

Se auzi sunetul unui claxon; un semnal vizual de avertizare le fulgeră deasupra capetelor; și în apropierea lor se puse în mișcare o bandă rulantă pentru bagaje.

– Am putut face ceva, spuse D'Agosta, cu voce scăzută.

Hayward îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Îți explic în mașină.

Zece minute mai târziu, erau pe Van Wyck Expressway, la jumătatea drumului spre Manhattan, cu Hayward la volan. D'Agosta stătea alături de ea, uitându-se nepăsător pe geam.

– Vasăzică totul a fost pentru o vioară, spuse Hayward. Toată blestemăția asta. Pentru o prăpădită de vioară.

– Nu pentru orice vioară.

– Puțin îmi pasă! N-a meritat atâția morți. Și, mai ales, n-a meritat... Dar aici se întrerupse, de parcă ar fi ezitat să încalce o înțelegere nerostită dintre ei. Unde e acum?

– I-am trimis-o, printr-un curier special, unei femei de pe Insula Capraia. Provine dintr-o familie de violoniști. I-o va înapoia familiei Fosco într-un moment ales de ea însăși, după instalarea noului moștenitor. Într-un fel, cred că asta ar fi dorit Pendergast.

Era prima oară când unul din ei pronunța numele agentului FBI.

– Știu că nu puteai să-mi explici la telefon, continuă ea. Dar ce s-a întâmplat, cu exactitate? Adică, ce s-a întâmplat după ce-ai dus poliția italiană la castelul lui Fosco, ieri-dimineață?

D'Agosta nu răspunse.

– Haide, Vinnie. O să fie mai bine dacă vorbești despre asta.

Sergentul oftă.

– Mi-am petrecut restul zilei pieptănând satele din Chianti. Vorbind cu fermierii. Vorbind cu sătenii. Cu oricine ar fi putut vedea sau auzi ceva. Întrebând la hotel dacă am primit mesaje. Bineînțeles că nu sosise nimic. Dar trebuia să fiu sigur, înțelegi – absolut sigur...

Hayward rămase în așteptare. El continuă după o clipă.

– Adevărul e că, în adâncul sufletului, eram deja sigur. Percheziționaserăm castelul. Mai era și privirea aia pe care mi-o aruncase Fosco, privirea aia îngrozitoare. Dacă ai fi văzut-o... Scutură din cap. Când era aproape miezul nopții, m-am furișat înapoi, în castel. Mi-am acordat timp ca să descopăr cum funcționa arma cu microunde. Și apoi am... folosit-o. Pentru o ultimă oară.

– L-ai pedepsit pe Fosco. Ți-ai răzbunat partenerul. Și eu aș fi făcut același lucru.

– Da? o întrebă el, cu voce scăzută.

Ea încuviință dând din cap.

D'Agosta se foi, agitat.

– Nu mai e prea mult de spus. Mi-am petrecut dimineața în Florența, căutând prin spitale, pe la morgi, prin rapoartele poliției. Mai mult ca să am o ocupație decât pentru altceva. Apoi m-am urcat în avion.

– Ce-ai făcut cu arma?

– Am demontat-o, am făcut bucăți toate piesele și le-am aruncat în vreo șase containere de gunoi de prin Florența.

Ea dădu din cap în semn că pricepuse.

– Și acum ce planuri ai?

D'Agosta ridică din umeri. Nu se gândise deloc la asta.

– Nu știu. Cred că mă-ntorc în Southampton. Înghit săpuneala.

Pe fața ei se furișă un mic zâmbet.

– N-ai auzit ce-am spus? Săpuneala o înghite comandantul poliției. A venit din concediu și a fost atât de nerăbdător să iasă în luminile rampei, încât acum totul i se întoarce împotrivă. Braskie candidează contra lui la următoarele alegeri și, în momentul de față, are șanse mai mari decât el.

– Cu atât mai rău pentru mine.

Ea intră pe o altă bandă a șoselei.

– Ar trebui să mai știi ceva. S-a suspendat înghețarea angajărilor în NYPD. Asta-nseamnă că poți lucra din nou în oraș. Îți poți primi vechiul post.

D'Agosta clătină din cap.

– Nici o șansă. Am lipsit prea mult. Sunt o vechitură.

– N-a trecut chiar *atât* de mult. Se fac reangajări ținându-se cont de vechime. Și cu experiența pe care ai câștigat-o în Southampton și apoi ca om de legătură al FBI-ului... Hayward se întrerupse ca să se încadreze pe rampa de intrare pe autostrada Long Island. Nu poate fi în departamentul meu, bineînțeles... Dar sunt posturi libere la mai multe secții de poliție din centru...

D'Agosta rămase în așteptare o vreme, lăsându-se pătruns de înțelesul cuvintelor ei. Pe urmă o privi cu ochi pătrunzători.

– Stai un picuț. Vechea mea slujbă înapoi, posturi libere în centru. Tu n-ai nimic de-a face cu asta, nu-i așa? Vreo discuție cu Rocker, sau altceva de același gen?

– Eu? Doar știi ce fel de polițist sunt. Fac totul ca la carte. Domnișoara Ochelari-de-Cal.

Dar, pentru o scurtă clipă, zâmbetul ei păru mai profund.

În fața lor se contură gura tunelului Queens-Midtown, cu rețelele sale de dale iluminate de tuburi fluorescente. Hayward intră lin pe banda unde se plătea taxa de intrare.

Instalat pe scaunul pasagerului, D'Agosta o privi: îi privi liniile frumoase ale feței, curbura nasului, micul rid de concentrare apărut în timp ce se strecura prin traficul serii. Era minunat s-o aibă din nou în fața ochilor, să fie din nou acolo, alături de ea. Și totuși, nu reușea să scape de dezolarea care îl învăluia. Era ca un gol pe care îl purta cu sine, un vid care nu se putea umple.

– Ai dreptate, spuse, în timp ce intrau în tunel. N-are importanță că vioara aia e cea mai prețioasă din câte au existat vreodată. N-a meritat să moară Pendergast. Nimic nu valora mai mult decât viața lui.

Hayward stătea cu ochii la șosea.

– Nu știi dacă e mort.

D'Agosta nu răspunse. Își spusese deja asta: o dată, de două ori, de o mie de ori. Pendergast găsise o cale de salvare ori de câte ori se adunaseră toate împotriva lor – ori de câte ori se păruse că nu puteau supraviețui cu nici un chip. Uneori fusese de-a dreptul miraculos. Totuși, de data asta agentul FBI nu reapăruse. De data asta simțea că lucrurile stăteau altfel.

Și mai era și cealaltă senzație, cea care aproape că îl îmbolnăvea realmente. Era imaginea lui Pendergast, în luminiș, înconjurat de câini. Toți – vânătorii, dresorii câinilor, hăitașii –, toți strângeau cercul în jurul lui. „Numai unul din noi poate trece. Nu există nici o altă cale."

D'Agosta simți o gheară în gât.

– Ai dreptate. N-am nici o dovadă. Sau *asta* ar putea fi singura.

Își duse mâna la buzunar și scoase lănțișorul de platină al lui Pendergast, cu pandantivul său: ochiul fără pleoapă, deasupra păsării fenix înălțate din cenușa fierbinte, acum plin de ciupituri și topit într-o bună parte. Lănțișorul pe care îl recuperase desprinzându-l de cadavrul ars lui Fosco, încă fumegând. Îl privi fix pentru o secundă. Apoi își strânse pumnul și își apăsă încheieturile degetelor pe dinți. Simțea impulsul ridicol de a izbucni în plâns.

Și, cel mai cumplit dintre toate, D'Agosta știa că el era cel care ar fi trebuit să rămână acolo, pe deal. Își dorea, mai mult decât orice pe lume, să fi rămas pe dealul ăla..

– Oricum, până în momentul ăsta ar fi trebuit să ia legătura cu mine. Sau cu tine. Sau cu *altcineva*. Tăcu o clipă. Nu știu cum o să-i spun lui Constance.

– Cui?

– Lui Constance Greene. Pupila lui.

Parcurseră restul tunelului în tăcere, ieșind într-un sfârșit în noaptea Manhattanului. Apoi D'Agosta o simți pe Hayward luându-l de mână.

– Lasă-mă oriunde, spuse el, deprimat. La Pennsylvania Station e perfect. O să iau LIRR-ul[1] până la Southampton.

– De ce? ripostă ea. Acolo nu te așteaptă nimic. Viitorul tău e aici, în New York.

D'Agosta rămase tăcut în timp ce mașina mergea spre vest: pe lângă Central Park, pe lângă Madison, pe lângă Fifth Avenue.

– Ai unde sta în oraș? întrebă ea.

D'Agosta clătină din cap

– Eu... începu Hayward.

Apoi amuți la rândul ei.

D'Agosta se dezmetici, se uită la ea.

– Ce este?

Era greu să-și dea seama, dar, privind-o în lumina reflectată a lămpilor stradale, i se păru că Hayword roșise.

– Mă gândeam numai. Dacă te întorci în NYPD, dacă o să lucrezi aici, în oraș... ei bine, de ce nu ai veni să stai la mine? Pentru o vreme, se grăbi să adauge. Înțelegi. Să vedem cum merge.

Pe moment, D'Agosta nu răspunse. Se mulțumi să privească luminile perindate în cuprinsul parbrizului.

Atunci înțelese, de-a dreptul pe neașteptate, că trebuia să se liniștească, cel puțin pentru moment. Trecutul se scursese, se încheiase. Ziua de mâine era necunoscutul care urma să vină. Și care se afla, așijderea, în afara oricărui control. Tot ce putea controla, tot ce putea trăi, era acolo și atunci. Realizând asta nu îmbunătățea de fapt lucrurile – dar ele deveneau mai ușor de suportat.

– Uite ce e, Vinnie, continuă Hayward, cu voce scăzută. Nu contează ce spui tu, eu pur și simplu nu pot să cred că Pendergast e mort. Intuiția îmi spune că e încă în viață. E atât de indestructibil pe cât poate fi un organism pe lumea asta. A păcălit moartea de o mie de ori. O s-o facă iarăși, într-un fel sau altul. *Știu* c-o s-o facă!

[1] Long Island Rail Road, calea ferată către Long Island (n.tr.)

Sergentul schiță un zâmbet slab.

În fața lor, culoarea semaforului se schimbă, devenind roșie. Hayward încetini și opri, apoi se uită la el.

– Prin urmare, vii cu mine, sau nu? Nu e politicos să faci o doamnă să-ntrebe de două ori.

D'Agosta se întoarse spre ea, îi strânse mâna.

– Cred că mi-ar plăcea, spuse, zâmbetul devenindu-i mai larg. Cred că mi-ar plăcea foarte mult.

Epilog

Soarele rece de noiembrie lumina meterezele sumbre de piatră ale castelului Fosco fără să le încălzească. Grădina era pustie, fântâna de marmură susura și împroșca apa fără a fi privită de vreun ochi omenesc. Dincolo de ziduri, frunzele moarte se învârtejeau peste prundișul din parcare, ascunzând urmele numeroaselor vehicule care veniseră și plecaseră în prima parte a zilei. Liniștea cuprindea acum totul. Drumul îngust care cobora pe coasta muntelui era pustiu. Un singur corb stătea pe creasta zidului, privind tăcut către valea râului Greve.

Camioneta medicului legist luase cadavrul lui Fosco pe la jumătatea dimineții. Poliția întârziase ceva mai mult, fotografiind, luând declarații și căutând dovezi, fără să descopere nimic important. Înnebunită, cu chipul cadaveric, Assunta, care descoperise cadavrul, plecase sprijinită de fiul ei. Puținii servitori rămași plecaseră de asemenea, profitând de concediul neașteptat. Se părea că n-aveau prea multe motive să rămână. Cea mai apropiată rudă a lui Fosco, un văr îndepărtat, era în vacanță, pe Costa Smeralda a Sardiniei, și avea să sosească peste cel puțin câteva zile. În plus, nimeni nu era dornic să zăbovească în locul unde moartea făcuse o vizită care îți îngheța sângele în vene. Și astfel, castelul rămăsese cufundat în umbre și tăcere.

Liniștea nu era nicăieri mai profundă decât în tunelele străvechi care străpungeau piatra cu mult sub subsolul castelului. Acolo nu

pătrundea nici măcar o adiere care să tulbure mormintele prăfuite și sarcofagele de piatră ale morților pierduți în uitare.

Cel mai adânc dintre aceste coridoare, săpat în stâncă de etrusci cu mai bine de trei mii de ani în urmă, se spirala prin adâncurile neguroase și se sfârșea cu un tunel orizontal. În capătul acestuia se afla un zid de cărămidă, în fața căruia erau împrăștiate câteva oase. Tunelul era cufundat în întregime în întuneric, dar până și cu ajutorul unei torțe ar fi fost aproape imposibil să-ți dai seama că zidul fusese înălțat cu numai patruzeci și ceva de ore înainte, sigilând un mormânt străvechi, după ce oasele fostului său ocupant, un cavaler longobard necunoscut, fuseseră trase în afară și lăsate să zacă în praf.

Cripta veche din spatele zidului avea exact dimensiunile necesare ca să cuprindă un bărbat. În interior nu se auzea nici un sunet. Domnea un întuneric atât de profund, încât părea să fi oprit până și scurgerea timpului.

Deodată, tăcerea fu spartă apoi de un sunet înăbușit: zgomotul ușor al unor pași.

Urmă un zăngănit, de parcă pe podea ar fi fost așezat un sac cu unelte. Liniștea se așternu din nou, pentru scurtă vreme. Și apoi se auzi sunetul inconfundabil al fierului frecat de mortar, urmat de zgomotul ascuțit al unei dălți izbite de ciocan.

Loviturile continuară într-o cadență joasă, bine ritmată, metodic, aidoma unui ticăit de ceas. Se scurseră minute în șir și sunetul încetă. O altă tăcere, apoi zgomote slabe, de răzuire, de frecare a unei cărămizi de mortar; alte câteva pocnete ascuțite – și în mormânt pătrunse brusc o lumină firavă, o crăpătură strălucitoare, conturând forma dreptunghiulară a unei cărămizi din partea de sus a zidului. Cărămida fu retrasă, milimetru cu milimetru, cu un sunet discordant, slab și tărăgănat. După care dispăru și prin gaura abia croită se strecură o lumină gălbuie, penetrând întunecimea mormântului.

O clipă mai târziu, în dreptunghiul strălucitor apărură doi ochi, privind lung în interior, plini de curiozitate, ba poate chiar de neliniște.

Doi ochi: unul căprui și unul albastru.

Un excurs pentru cititor

O parte dintre cititori vor remarca, probabil, că în romanul *Flăcările Iadului* am făcut ceva cu totul neobișnuit. Poate o serie de profesori de engleză vor clătina din cap, mirându-se că a fost cu putință să i se aducă literaturii clasice o asemenea ofensă mârșavă.

Ne referim la modul în care l-am smuls cu insolență pe contele Isidor Ottavio Baldassare Fosco din paginile cărții *Femeia în alb,* un roman din perioada victoriană semnat de Wilkie Collins, pentru a-l introduce pe de-a-ntregul în *Flăcările Iadului.*

Pentru cititorii nefamiliarizați cu scrierile sale, menționăm că Wilkie Collins a inventat romanul polițist modern odată cu publicarea cărții intitulate *Piatra Lunii. Femeia în alb,* tipărită cu câțiva ani mai devreme, în 1860, este, în opinia noastră, cel mai valoros dintre romanele sale și unul dintre cele mai populare din epoca victoriană. În zilele noastre e aproape dat uitării.

Ne cerem scuze pentru furtul personajului numit contele Fosco. Însă este cel mai înalt tribut pe care i-l putem aduce scriitorului nostru preferat, care ne-a influențat cu certitudine scrierile de ficțiune. Avem o datorie imensă față de Wilkie Collins, așa cum au toți scriitorii de romane polițiste (indiferent dacă o știu sau nu). Dacă se va întâmpla ca asta să-i îndemne pe unii dintre cititorii noștri iubitori de aventură să cumpere *Femeia*

---

[1] Vitejie, strigă! Grăbește-te să-mi faci cunoscut străfundul sufletului vinovat! (n.red.)

în alb, vom fi extrem de încântați. Iar criticilor care protestează împotriva răpirii lui Fosco, considerând-o o încălcare a canoanelor literaturii, le dăm următorul răspuns:

Braveggia, urla! T'affretta
a palesarmi il fondo dell'alma ria![1]

De aceiași autori

DOUGLAS PRESTON
LINCOLN CHILD

au mai apărut:

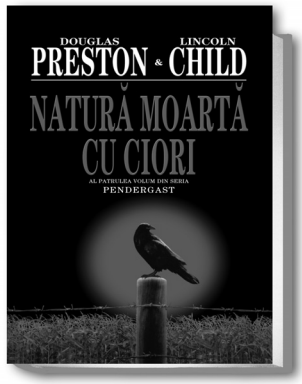

Natură moartă cu ciori

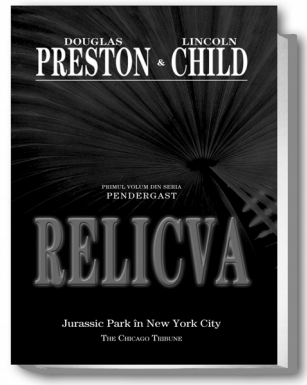

Relicva

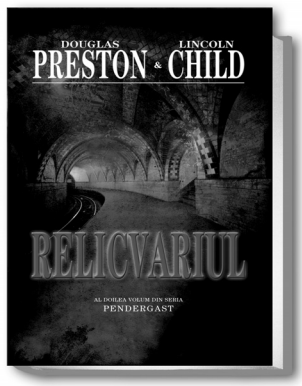

Relicvariul

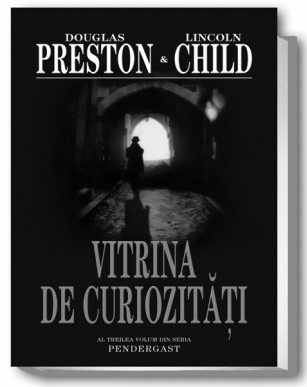

Vitrina de curiozități

Rafael Ábalos – GRIMPOW
John L. Allen, jr. – OPUS DEI
Michael Baigent – DOSARELE ISUS
Carl Bernstein & Bob Woodward – TOȚI OAMENII PREȘEDINTELUI
Steve Berry – AL TREILEA SECRET ◆ CAMERA DE CHIHLIMBAR ◆ MOȘTENIREA TEMPLIERILOR ◆ PROFEȚIA FAMILIEI ROMANOV ◆ CONEXIUNEA ALEXANDRIA ◆ TRĂDARE LA VENEȚIA
Jules Boucher – SIMBOLURILE FRANCMASONERIEI
Marlon Brando, Robert Lindsey – BRANDO. CÂNTECE ÎNVĂȚATE DE LA MAMA
Dan Brown – SIMBOLUL PIERDUT
Gheorghe Buzatu – ROMÂNIA SUB IMPERIUL TIMPULUI
Tom Clancy – URSUL ȘI DRAGONUL
John leCarré – CÂNTECUL MISIUNII
Jennifer Lee Carrell – CODUL SHAKESPEARE
Maxime Chattam – SÂNGELE TIMPULUI
Susanna Clarke – JONATHAN STRANGE & MR NORRELL
Bill Clinton – VIAȚA MEA
Tom Clancy – URSUL ȘI DRAGONUL
John Connolly – ÎNGERUL NEGRU ◆ NELINIȘTIȚII
Nelson DeMille – FOCUL SĂLBATIC
John Darnton – SECRETUL LUI DARWIN
Arnaud Delalande – CAPCANA LUI DANTE
Gordon Dahl Quist – DEVORATORII DE VISE
Wolfgang Hohlbein – INCHIZITORUL ◆ ANUBIS
Jeffery Deaver – LUNA RECE ◆ PĂPUȘA ADORMITĂ
Juan Manuel de Prada – FURTUNA ◆ VIAȚA INVIZIBILĂ
Umberto Eco – ÎNAINTE CA RACUL
Andreas Eschbach – SECĂTUIT ◆ PREMIUL NOBEL
Ken Follett – STÂLPII PĂMÂNTULUI
Max Foran – ORDINUL FECIOAREI MARIA
Ildefonso Falcones – CATEDRALA MĂRII
Claus Cornelius Fischer – ȘI NE IARTĂ NOUĂ GREȘELILE NOASTRE
Tana French – PĂDUREA
Laurence Gardner – TESTAMENTUL MAGDALENEI
Joseph Gelineck – SIMFONIA A X-A
Maria Georgescu & Mihai Retegan – SSI-SOE. JURNAL POLITIC
Dinu C. Giurescu – FALSIFICATORII. „ALEGERILE“ DIN 1946
Mircea Goga – VETURIA GOGA, „PRIVIGHETOAREA LUI HITLER“ ◆ GOLGOTA – OCTAVIAN GOGA ÎNTRE APOLOGEȚI ȘI DETRACTARI
Jason Goodwin – COPACUL IENICERILOR ◆ COLOANA ȘERPUITĂ

John Grisham – NEVINOVATUL ◆ ASOCIATUL
Tess Gerritsen – CHIRURGUL ◆ CLUBUL MEFISTO
Efraim Halevy – OMUL DIN UMBRĂ
John Twelve Hawks – CĂLĂTORUL
Elizabeth Kostova – COLECȚIONARUL DE ISTORIE
John Le Carre – CÂNTECUL MISIUNII
Jonathan Littell – BINEVOITOARELE
David McCullough – 1776
Gerd Langguth – ANGELA MERKEL
Philip Le Roy – ULTIMUL TESTAMENT
Ruggero Marino – CRISTOFOR COLUMB – ULTIMUL TEMPLIER
Esteban Martin & A. Carranza – CHEIA GAUDI
Kathleen McGowan – CEA AȘTEPTATĂ
Andy McNab – BEZNA
Kate Moss – LABIRINTUL ◆ SEPULCRUL
Julia Navarro – SÂNGELE NEVINOVAȚILOR ◆ CONFRERIA SFÂNTULUI GIULGIU ◆ BIBLIA DE LUT
Roberto Pazzi – CONCLAV
Michael Peinkofer – FRĂȚIA RUNELOR ◆ UMBRA LUI THOT
L. Picknett & C. Prince – MISTERUL SIONULUI ◆ MĂȘTILE LUI HRISTOS
Juan Manuel de Prada – FURTUNA ◆ VIAȚA INVIZIBILĂ
Douglas Preston & Lincoln Child – RELICVA ◆ RELICVARIUL ◆ VITRINE DE CURIOZITĂȚI ◆ NATURA MOARTĂ CU CIORI
Tom Reiss – ORIENTALISTUL
Craig Russell – VULTURUL ÎNSÂNGERAT ◆ FRATELE GRIMM
Silvia Ronchey – ENIGMA LUI PIERO
John Sack – CONSPIRAȚIA FRANCISCANĂ
Antoine de Saint-Exupéry – MICUL PRINȚ
Franck Schatzing – ADÂNCURI
Boris von Smercek – AL DOILEA GRAAL
José Carlos Somoza – ZIGZAG
Margaret Starbird – FEMEIA CU VASUL DE ALABASTRU
Alex Mihai Stoenescu – DIN CULISELE LUPTEI PENTRU PUTERE 1989–1990. PRIMA GUVERNARE PETRE ROMAN ◆ ROMÂNIA POSTCOMUNISTĂ
Arno Strobel – MAGUS
Paul Sussman – SECRETUL TEMPLULUI
Pierre-André Taguieff – ILUMINAȚII
Philipp Vandenberg – CONJURAȚIA SIXTINĂ ◆ A CINCEA EVANGHELIE ◆ FIICA AFRODITEI ◆ AL OPTULEA PĂCAT
Enrique de Vicente – CHEI OCULTE ÎN CODUL LUI DA VINCI
Edwin Williamson – BORGES – O VIAȚĂ
Michael White – ECHINOX
Bob Woodward – INFORMATORUL

clubul cărții rao

CLUBUL CĂRȚII RAO
are un regulament de funcționare mai modern,
mai eficient și mai adaptat nevoilor dumneavoastră,
care este pus la dispoziția membrilor odată cu fișa
de înscriere. Principala inovație o reprezintă
introducerea a TREI TIPURI DE CARDURI
care vă oferă mari reduceri de preț
în achiziționarea cărților.
Pentru detalii privind acest regulament
vă puteți informa din broșurile editurii noastre
sau scriindu-ne pe adresa:

CP CE-CP 23, București;
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesând site-urile:
www.raobooks.com;
www.rao.ro

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial“
București, România